

គោលលិទ្ធិកំណែទម្រង់

(Reformed Dogmatics)

យុន ស៊ុនផាក - Th. D. Yune Sun Park

ការសរសេរនៅសល់របស់ ចុង អាម,

Jung Am, pastor Yune Sun Park, TH.M., D.D.

វ៉ាយ យុងចុន

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

គោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ (Reformed Dogmatics)

បុព្វបទ

ជាដំបូង យើងសូមថ្លែងអំណរគុណ និងលើកតម្កើងព្រះតាមរយៈការបោះពុម្ព អត្ថបទដែលសរសេរដោយលោកបណ្ឌិត Jung Am Yunc Sun Park ដែល បានទទួលមរណភាពក្នុងជន្មាយុ 83 ឆ្នាំ នៅឆ្នាំ 1988 ។ បទពិសោធន៍នៃបទ គម្ពីររបស់ Jung Am ។

ប៉ុន្តែ Jung Am បានយកការបង្រៀននៃទ្រឹស្តីសាសននៃគោលលទ្ធិ (Dogmatic) តាមការទាមទាររបស់ថ្នាក់សិក្ខាសាលាជាច្រើនដង ។ គាត់បានពិនិត្យមើល « គម្រោងនៃគោលលទ្ធិគ្រីស្ទានរបស់គាត់ » និងបានកែសម្រួលវា ហើយបានបន្ថែមវា ។ ហើយមានឆន្ទៈដើម្បីបោះពុម្ពសៀវភៅគោលលទ្ធិដែល បានកែសម្រួលបទគម្ពីរជាប្រព័ន្ធក្នុងថ្ងៃណាមួយដើម្បីជួយដល់ការរីកចម្រើននៃ ជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់គាត់ គាត់បាន ពន្យារកិច្ចការនេះជាយូរ ហើយ បន្ទាប់ពីគាត់នៅសល់ការគត់ត្រាចុងក្រោយ គាត់ត្រូវបានព្រះអម្ចាស់ត្រាស់ហៅគាត់ ។

ហេតុផលដែល Jung Am មិនបានយកចិត្តទុកដាក់ជាបន្ទាន់នោះ គឺការបារម្ភ ដោយប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការបោះពុម្ពសៀវភៅនៃផ្នែករបស់គោលលទ្ធិនៃទ្រឹស្តី សាសនវិទ្យាក្នុងនាមជាអ្នកទ្រឹស្តីនៃទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាអត្តកថា ។

ប៉ុន្តែយើងបានយកចិត្តទុកដាក់លើការកត់ត្រានៃការបង្រៀនរបស់គោលនិទ្ទេសនៃគ្រីស្ទានយ៉ាងមានតម្លៃ ដោយសារគាត់ផ្ទាល់បានសិក្សាបទគម្ពីរយ៉ាងទូលំទូលាយ ហើយបានអត្ថាធិប្បាយ និងរៀបចំវាជាប្រព័ន្ធពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។

ខណៈពេលដែលផ្នែកនៃការបោះពុម្ពផ្សាយនៃសារព័ត៌មានបានរៀបចំបោះពុម្ពការកត់ត្រាដ៏មានតម្លៃរបស់ Jung Am នោះក៏បានទទួលសំណើដ៏ល្អពីសាស្ត្រាចារ្យ Jae Sung Kim ដែលបម្រើការនៅ Hapdong Theological Seminary ជាអ្នកជំនាញខាងគោលនិទ្ទេសគ្រីស្ទសាសនវិទ្យា និងរៀបចំកត់ត្រាដែលត្រូវបានកើនឡើងជាច្រើន ពេលវេលាតាមរយៈការលះបង់របស់សាស្ត្រាចារ្យ Kim យោងទៅតាមការដែលដើរតាមរបស់ Jun Am ។ ម៉្យាងវិញទៀត សាស្ត្រាចារ្យនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការអាប៊ីកំប៉ាំងរបស់អ្នកផ្សេងៗ សៀវភៅដ៏មានតម្លៃនេះបានមកដល់ដើម្បីមើលឃើញពន្លឺនៃពិភពលោកផងដែរ ។

សៀវភៅនេះមាន បួន ផ្នែក ផ្នែកទាំងនោះមាន ផ្នែកទីមួយ ជាផ្នែកគោលនិទ្ទេស បានពន្យល់ពីបទគម្ពីរក្រោមប្រធានបទប្រាំពីរប្រព័ន្ធ ។ ផ្នែកទីពីរ អ្នកវិចិត្រចំពោះគ្រីស្ទសាសនវិទ្យាបែបទំនើបបានព្រមានពីគ្រោះថ្នាក់គ្រីស្ទសាសនវិទ្យានៃវិបត្តិ ដោយលោក Karl Barth ដែលជាអ្នកគ្រីស្ទវិទ្យានៃ neo-orthodoxy ផ្នែកទីបី ទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិច និងទស្សនវិជ្ជាដែលគាត់បានបង្ហាញពីភាពទទេ គំនិតនៃទស្សនវិជ្ជារបស់មនុស្សមិនឱ្យស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ ផ្នែកទីបួន ទស្សនវិជ្ជាបូព៌ា និងគ្រីស្ទសាសនា ។ Jung Am មានជំនាញតាំងពីកម្រិតដំបូងនៃលទ្ធិខុងជឺ (Confucianism) នៅ (អាយុ 7-17 ឆ្នាំ) ទៅដល់

Chun Chu ដែលជាកម្រិតខ្ពស់បំផុតជាអ្នកទ្រឹស្តីវិទ្យាដើម្បីគ្រប់គ្រងដំណើរការ ទាំងអស់នៃលទ្ធិខុងជឺ (Confucianism) ដែលបានរិះគន់គំនិតរបស់ខុងជឺ និង ព្រះពុទ្ធសាសនា និងសាសនាបូព៌ាផ្សេងទៀត និងគំនិតរបស់ពួកគេក្នុងទស្សនៈ នៃគ្រឹស្តសាសនា ។

យើងជឿថា គោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ដែលណែនាំពីគ្រោងនៃគោលលទ្ធិសេចក្តី ជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានផ្តល់នូវការយល់ដឹងកាន់តែ ច្បាស់អំពីសេចក្តីពិត និងសេចក្តីរីករាយនៃការធានាដល់អ្នកអានឱ្យស្រឡាញ់បទ គម្ពីរ ហើយចង់យល់ពីការពិតនៃបំណងព្រះហរទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

យើងខ្ញុំសូមថ្វាយព្រះពរ និងលើកតម្កើងព្រះសម្រាប់ការដែលព្រះអម្ចាស់បាន ដឹកនាំ Yung Eum Sa ដែលបានបោះពុម្ពសេចក្តីអត្ថាធិប្បាយរបស់ Jung Am, Yune Sun Park និងសៀវភៅផ្សេងទៀតរបស់គាត់រហូតមកដល់ បច្ចុប្បន្ននេះដែលត្រូវបានបោះពុម្ពជាបន្តបន្ទាប់ថែមទៀត ។ យើងក៏សូមថ្លែង អំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះអ្នកអានជាច្រើនសម្រាប់ការបន្តនូវការអធិស្ឋាន របស់ពួកគេ និងសម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់សម្ភារៈផ្សេងៗ ។

យើងសូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះអ្នកទាំងអស់សម្រាប់ការលះបង់ក្នុងការបោះពុម្ព សៀវភៅនេះនៅក្នុងពិភពលោក ហើយយើងក៏សូមសម្តែងនូវការស្វាគមន៍ចំពោះ ការបោះពុម្ពផ្សាយបន្តផងដែរ ។

ថ្ងៃទី ៣០ ខែមេសា ឆ្នាំ ២០០៣

ការបោះពុម្ពផ្សាយរបស់គ្រូគង្វាល Jung Am, Yune Sun Park

Young Eum Sa គណៈកម្មាធិការរៀបចំផ្នែកបោះពុម្ព

លំដាប់លំដោយ

ផ្នែកទី 1 គោលលិខិត

ផ្នែកទី 2 អ្នកវិភាគទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាបែបសម័យទំនើប

ផ្នែកទី 3 ទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិច និងគ្រឹស្តសាសនា

ផ្នែកទី 4 ទស្សនវិជ្ជាបូព៌ានិងគ្រឹស្តសាសនា

ឯកសារយោងពិសេស (19 ចំណងជើង)

ផ្នែកទី 1 ឯកសារយោងនៃគោលលិខិតណែនាំ

ផ្នែកទី 2 3 4 ឯកសារយោង

តារាងរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ

សៀវភៅយោង synthesis

លំដាប់លំដោយនៃ synthesis

អាសយដ្ឋាននៃការបោះពុម្ព

លំដាប់លំដោយពិសេសនៃឯកសារយោង

ទស្សនៈរបស់លោក Barth អំពីការបើកសំដែងទូទៅ ។

ទ្រឹស្តីខុសឆ្គងពីបទគម្ពីរ ។

វិធីសាស្ត្រនៃការលន់តូទោស ។

ការពន្យល់របស់លោក Barth ពីលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។

ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និង អារក្ស ។

ការវិភាគរបស់អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រនៃការផ្លាស់ប្តូរ ។

អំពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ។

ការពន្យល់ពីទំនាក់ទំនងរវាងរូបកាយ និង ព្រលឹង ។

កំហុសរបស់ទស្សនវិជ្ជានៃអំពើបាប ។

ការពិនិត្យមើលឡើងវិញចំពោះសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដែកបានសម្រេចនៅក្នុង
សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ។

ការយល់ខុសរបស់លោក Barth ពីលក្ខណៈគ្មានទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ការយល់ខុសរបស់លោក Barth ពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូ
វ ។

ទ្រឹស្តីខុសឆ្គងជាច្រើនពីដង្វាយលោះបាប ។

តើព្រលឹងនៃអ្នកផ្លាស់ប្តូរជាថ្មីអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានដែរឬទេ?

ការដង្ហែកវែកញែកអំពីគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិត ។

ដូច្នេះបានហៅថាជាទំនាយនៃបទព្រះគម្ពីរ?

ឈ្មោះរបស់គ្រូគង្វាលដែលមាននៅក្នុងបច្ចុប្បន្នក្នុងសហសម័យនៅក្នុងក្រុមជំនុំកូ
រ៉េ ។

ការយល់ខុសចំពោះការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ការយល់ខុសពីសេចក្តីពិតដែលពួកបរិសុទ្ធគ្រប់គ្រងដូចជាស្តេចនៅក្នុងពិភព
លោកខាងមុខនេះ ។

ផ្នែកទី 1 គោលលទ្ធិ

ចំណាប់ចំណោយ

សេចក្តីផ្តើម

ផ្នែកទី 1 គោលលទ្ធិនៃការបើកសំដែង

ផ្នែកទី 2 គោលលទ្ធិនៃព្រះ

ផ្នែកទី 3 គោលលទ្ធិនៃមនុស្ស

ផ្នែកទី 4 គោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ

ផ្នែកទី 5 គោលលទ្ធិនៃក្រុមជំនុំ

ផ្នែកទី 6 គោលលទ្ធិនៃការជំនុំជំរះ (Eschatology)

លំដាប់លំដោយពិសេសនៃឯកសារយោង

ឯកសារយោង

សេចក្តីផ្តើម

1. ទំនាក់ទំនងរវាងគោលលទ្ធិ និងបទគម្ពីរ

យើងគួរតែដឹងពីទំនាក់ទំនងរវាងគោលលទ្ធិ និងបទគម្ពីរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាស្តង់ដារនៃគោលលទ្ធិ និងជាប្រភពនៃគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលយើងចង់ចាំគឺការពិតថា បើគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវតាមបទគម្ពីរ នោះយើងអាចទទួលយកបាន ។ ក្រុមជំនុំមិនមានសិទ្ធិពិសេសណាមួយក្នុងការបង្កើតស្តង់ដារនៃគោលលទ្ធិ និងតវ៉ាដោយគ្មានស្តង់ដារនៃបទគម្ពីរនោះទេ ។ ក្រុមជំនុំម្យ៉ាងកាតូលិកពីងផ្នែកលើការអះអាងពីភាពគ្មានកំហុសរបស់សម្តេចប៉ាប ។

គោលលទ្ធិទាំងអស់ដែលគាត់ជាអ្នកតំណាងក្រុមជំនុំបង្រៀនជាសាធារណៈគឺត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែពួកខាងប្រូតេស្តង់ដឹងការពិតថា មានតែគោលលទ្ធិដែលត្រូវនឹងបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលចេញមកពីព្រះ និងមានគោលការណ៍ដែលត្រូវឲ្យទទួល ។ (Sola Scriptura) ជាការពិតណាស់នេះគឺជាពាក្យដែលសន្មត់ថាជាការបកស្រាយដែលត្រឹមត្រូវនៃបទគម្ពីរ ។

2. សារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ

ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវការគោលលទ្ធិនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង? ក្នុងចំណោមអ្នកជឿជាគ្រីស្ទាន មានអ្នកខ្លះមិនចាត់ទុកគោលលទ្ធិជាសំខាន់នោះទេ ។ ពេលដែល

យើងស្តាប់ហេតុផលរបស់ពួកគេ គោលលទ្ធិត្រូវបានបង្ហាញមិនមែនសម្រាប់ការជជែកវែកញែកនោះទេ ប៉ុន្តែជាគ្រោះថ្នាក់នៃការបំបែកក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ក្រុមជំនុំ សម្រាប់ក្រុមជំនុំខុសឆ្គង ត្រូវការការទាមទារព្រះគម្ពីរ ផ្ទុយពីពួកគេជាចាំបាច់ ។ យោងទៅតាមការមួយនេះ ក្រុមជំនុំធ្លាប់ត្រូវបានបង្ហាញពីគោលលទ្ធិនោះ ។

ក្រុមដែលមិនមានគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ បានបង្ហាញពីបញ្ហាជាច្រើន ក៏ជំទាស់ហើយមិនអាចជួយបានក្រៅពីការយល់ខុសនោះទេ ។ នៅក្នុងពិភពលោកដ៏អាក្រក់នេះ មានគំនិតផ្ទុយពីដំណឹងល្អ ក៏ល្បងពួកបរិសុទ្ធ ដោយការក្រឡេកមើលរូបចៀមនៃដំណឹងល្អ ដោយសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួននៃដំណឹងល្អ វាជាស្ថានភាពដែលយើងគួរតែឈរយ៉ាងរឹងមាំជាមួយគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៃបទគម្ពីរ ។ ហើយអ្វីដែលខ្ញុំបានបន្ថែមមួយទៀត ការជំទាស់ដើម្បីបដិសេធគោលលទ្ធិខ្លួនឯងក៏ត្រូវបានទទួលយកជាគោលលទ្ធិមួយផ្សេងទៀតដែរ ។ ដូច្នេះហើយ ការជជែកវែកញែកត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងជម្លោះមួយផ្សេងទៀត ។

3. តើគោលលទ្ធិជាវិទ្យាសាស្ត្រឬ?

លោក Immanuel Kant បាននិយាយថា វាអត្ថន័យថា ទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាមិនមែនជាវិទ្យាសាស្ត្រទេ ។ ទ្រឹស្តីនៅខាងក្រៅបាតុភូតមិនអាចជាកម្មវត្ថុនៃវិទ្យាសាស្ត្រទេ ព្រោះវាស្ថិតនៅខាងក្រៅនៃបទពិសោធន៍របស់យើង ។ ប៉ុន្តែវិទ្យាសាស្ត្រនៃគោលលទ្ធិគឺជាវិទ្យាសាស្ត្រក្នុងន័យជាក់លាក់មួយ ។

ជាទូទៅ វិទ្យាសាស្ត្រត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយហេតុផល វិទ្យាស្ថាន និងការសន្មត់ទុកជាមុន (គោលគំនិតដោយគ្មានការបញ្ជាក់) ហើយបានបង្ហាញពីស្ថាន

ភាព និងរៀបចំជាប្រព័ន្ធ ព្រមទាំងដោយការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយ
ឧបករណ៍នៃចំណេះដឹងបទពិសោធន៍របស់យើង ហើយហេតុផលខាងក្រោមនេះ
ជាវិធីសាស្ត្រពិសេសមួយចំនួនដូចជាតាមរយៈ

(1) គឺការទទួលយកការរើសអើងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) ។ ដូចជា
ធម្មជាតិគឺជាសម្ភារៈសិក្សារបស់អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ ព្រះគម្ពីរគឺជាសម្ភារៈសម្រាប់
សិក្សារបស់អ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យា ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សាគួរចងចាំក្នុងចិត្តថា ការពិតវា
ចេញមកពីសិទ្ធិអំណាច ។ (2) ហើយគាត់ក៏គួរចងចាំក្នុងចិត្តថា ការពិតវិធី
សាស្ត្រសមហេតុផល បានរួមបញ្ចូលវិធីសាស្ត្រទាំងអស់នៃ priori, posteriori
មិនអាចទទួលយកជាចម្បងជាង ការអស្ចារ្យ និងការពិសោធន៍និយម និងស្តង់
ដារដើម្បីយល់ពីសេចក្តីពិតនោះទេ ។

វិធីសាស្ត្រនេះគឺជាវិធីដើម្បីជឿលើបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង
ដើម្បីបកស្រាយវា ហើយក៏ជាវិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹងពិសេសដើម្បីទទួលយក
ជំនឿដ៏អស្ចារ្យ ។ ដូចដែលលោក Herman Bavinck បាននិយាយថា ព្រះគឺជា
ប្រធានបទនៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមិនមែនជាប្រធានបទនៃចំណេះដឹងនោះទេ ។
នៅក្នុងសេចក្តីសន្និដ្ឋាន វិទ្យាសាស្ត្រនៃគោលលទ្ធិមិនគួរត្រូវបានរាប់ដោយវិទ្យា
សាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជា "វិទ្យាសាស្ត្រពិសេស" ។

ផ្នែកទី 1 គោលលទ្ធិនៃការបើកសំដែង

ក្នុងចំណោមអ្នកជឿជាគ្រីស្ទាន មានអ្នកខ្លះមិនចាត់ទុកគោលលទ្ធិជាសំខាន់ទេ ។ នៅពេលយើងស្តាប់ហេតុផលរបស់ពួកគេ គោលលទ្ធិត្រូវបានបង្ហាញមិនមែនសម្រាប់ការជជែកវែកញែកនោះទេ ប៉ុន្តែជាគ្រោះថ្នាក់នៃការបំបែកក្រុមជំនុំ ។ បើយោងទៅតាមប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ក្រុមជំនុំ សម្រាប់ក្រុមជំនុំខុសឆ្គង ត្រូវការការទាមទារព្រះគម្ពីរ ផ្ទុយពីពួកគេជាចាំបាច់ ។ យោងទៅតាមការមួយនេះ ក្រុមជំនុំធ្លាប់ត្រូវបានបង្ហាញពីគោលលទ្ធិនោះ ។

ក្រុមដែលមិនមានគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ បានបង្ហាញពីបញ្ហាជាច្រើន ក៏ដំទាស់ហើយមិនអាចជួយបានក្រៅពីការយល់ខុសនោះទេ ។ នៅក្នុងពិភពលោកដ៏អាក្រក់នេះ មានគំនិតផ្ទុយពីដំណឹងល្អ ក៏ល្បួងពួកបរិសុទ្ធ ដោយការក្រឡេកមើលរូបច្យៀមនៃដំណឹងល្អ ដោយសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួននៃដំណឹងល្អ វាជាស្ថានភាពដែលយើងគួរតែឈរយ៉ាងរឹងមាំជាមួយគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៃបទគម្ពីរ ។ ហើយអ្វីដែលខ្ញុំបានបន្ថែមមួយទៀត ការជជែកវែកញែកដើម្បីបដិសេធគោលលទ្ធិខ្លួនឯងក៏ត្រូវតែត្រូវបានទទួលយកជាគោលលទ្ធិមួយផ្សេងទៀតដែរ ។ ដូច្នេះហើយ ការជជែកវែកញែកត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងជម្លោះមួយផ្សេងទៀត ។

- ក្នុងចំណោមភាពសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ -

Bavinck បាននិយាយថាទ្រឹស្តីនៃការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណដែលបានរៀបចំនៅក្នុងបទគម្ពីរដូចខាងក្រោម ។ "Logos (λόγος) ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានត្រឡប់ជាបទគម្ពីរ ។ ការពិតទាំងពីរនេះធ្វើ

ការស្របគ្នា ក៏ដូចជាមានទាក់ទងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ។ ព្រះគ្រីស្ទមិនមានរូបរាងស្អាតទេ ហើយបានយករូបភាពជាអ្នកបម្រើដែលមានសណ្ឋានមិនល្អ ហើយបន្ទាប់មក ទ្រង់បានក្លាយទៅជាសាច់ឈាម ហើយត្រូវបានមើលងាយដោយមនុស្ស ។ ទ្រង់បានចូលមកកន្លែងទាបបំផុតនៅលើផែនដី ហើយបានស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ទ្រង់សុគតនៅលើឈើឆ្កាង ។ ដូចបន្ទូលដែលព្រះបានបើកសម្តែងថា ក៏បានចូលមកក្នុងលោកកិយនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់ដែលជាជីវិតរបស់មនុស្សជាតិ និងជាតិសាសន៍ និងប្រវត្តិរបស់ពួកគេ ដែលបានក្លាយជាទាបថោករហូតដល់ត្រូវគេមើលងាយ និងបោះបង់ដោយការមកជាប្រភេទនៃសុបិន្ត និងទស្សនៈ និងការសិក្សាស្ទង់មើលរបស់មនុស្ស ។ កំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរគឺជារបស់ទាំងអស់របស់ព្រះ និងមនុស្សទាំងអស់ផងដែរ ។

- នៅក្នុងទស្សនៈកំណែទម្រង់នៃបទគម្ពីរ -

ការកំណែទម្រង់បង្រៀនពីគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំត្រឹមត្រូវដោយផ្ទាល់ដោយទាមទារសិទ្ធិអំណាចទាំងស្រុងនៃបទគម្ពីរ ។ ដូច្នេះ សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរគឺសំខាន់ជាងសិទ្ធិអំណាចរបស់ក្រុមជំនុំ ហើយពួកគេបាននិយាយថា សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរគឺចាំបាច់ណាស់ ។ ដែលបានអះអាងថាមុនពេលដែលក្រុមជំនុំមានរួចហើយ នោះគឺមិនមានបទគម្ពីរទេ?

ប៉ុន្តែមុនពេលដែលបទគម្ពីរមានក្នុងឯកសារ ការដែលមាននៅក្នុងការបើកសំដែង មិនមែនជាឯកសារទេ (ខណៈពេលកំពុងផ្សព្វផ្សាយផ្ទាល់មាត់ ឯកសារដើម និងសំបុត្ររបស់ពួកសាវ័ក) តែជាមូលហេតុ ដែលក្រុមជំនុំដំបូងបានកើតឡើង... អេភេសូ 2:20, "ដែលបានស្តង់ឡើងលើជើងជញ្ជាំងនៃពួកសាវ័ក

និងពួកហោរា ហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះឯងទ្រង់ជាថ្មជ្រុងយ៉ាងឯក” មានន័យ ថាគឺជាក្រុមជំនុំ (អ្វីដែលអ្នកចង់មានន័យ) ត្រូវបានសង់ឡើងនៅលើសេចក្តីពិត នៃបទគម្ពីរ (ពាក្យដែលពួកសាវ័ក និងពួកហោរាបានប្រកាស) ។ ”

- នៅក្នុងទស្សនៈកំណែទម្រង់នៃបទគម្ពីរ -

អ្នកប្រាជ្ញនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ E, J និង Young បាននិយាយទៅកាន់បញ្ហានៃ ដំណោះស្រាយដ៏លំបាកនៅក្នុងបទគម្ពីរថា ទីមួយ គាត់គួរតែអានឃ្លាដ៏លំបាក នេះឱ្យបានលម្អិតជាមុនសិន គាត់គួរតែប្រាកដថាខគម្ពីរនេះធ្វើឱ្យមានបញ្ហាពិត ប្រាកដមែន ។ ទីពីរ គាត់គួរតែប្រាកដម្តងចំពោះទ្រឹស្តីដែលបានជជែកវែក ញែកចំពោះឃ្លា - ទ្រឹស្តីនៃវិទ្យាសាស្ត្រ និងទ្រឹស្តីបុរាណវិទ្យា ជាការពិតគាត់គួរ តែប្រាកដចំពោះការជជែកវែកញែកដែលចង្អុលទៅកាន់បទគម្ពីរ ។ ទីបី បើវា មិនទាន់បានដោះស្រាយនោះទេ គាត់គួររង់ចាំមើលដំណោះស្រាយនោះ» ។

ផ្នែកទី 1 គោលលទ្ធិនៃការបើកសំដែង

ចំណាប់ចំណោយ

ជំពូកទី 1 ប្រភេទនៃការបើកសំដែង

I. តើការបើកសំដែងជាអ្វី?

II. ការបើកសំដែងទូទៅ

III. ការបើកសំដែងពិសេស

ជំពូកទី 1 ប្រភេទនៃការបើកសំដែង

I. តើការបើកសំដែងជាអ្វី?

ការបើកសំដែងត្រូវបានប្រាប់ដល់យើងថា លើកលែងតែជាគ្រីស្ទានដែលមាន វា។ The eastern world មានពាក្យថា "កាលណាមាននគរកើតឡើង ព្រះក៏យាងចុះមកលើវា ប៉ុន្តែកាលដែលវាត្រូវបានបំផ្លាញ នោះព្រះក៏យាងមក លើនោះដែរ។" ហើយច្បាប់របស់ Vedas នៃប្រទេសឥណ្ឌាក៏ត្រូវបានប្រាប់ឱ្យ ចេញពីព្រះ ហើយ Zoroaster ក៏នៅពេលត្រូវបានដឹកនាំដោយពួកទេវតា ហើយត្រូវបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ក៏បាននិយាយជាមួយព្រះ Ormuzd និងស្តេច នៃបាបីឡូន ហាំមូរ៉ាប៊ី (Hammurabi) (2000 មុន គ ស) បានកត់ត្រា យោងទៅតាមការបើកសំដែងរបស់ Shamas ដែលជាព្រះនៃព្រះអាទិត្យ។

ទោះបីជាយើងមិនទទួលយកពួកគេដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ នៅទីនេះយើងឃើញ គំនិតទូទៅរបស់មនុស្សជាតិថាព្រះគឺជាអំណាចខ្ពស់បំផុតរបស់ពួកគេ។ ទោះបី គំនិតទូទៅបែបនេះត្រូវបានដកហូតចេញក៏ដោយ មានតែកត្តាដែលប្រាថ្នាព្រះទេ ដែលគិតថាខ្លឹមសារនៃចិត្តមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបឆ្លុះនៃព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ 1:26) លោក Bavinck បាននិយាយថា "គ្រីស្ទានគឺពិត ថ្លៃថ្នូរបំផុត និងបរិសុទ្ធបំផុត... ពួកអ្នកមិនជឿបានបំភ្លេច ហើយបានពណ៌នា ប៉ុន្តែគ្រីស្ទានគឺ ជារបៀបរស់នៅដើម។ ការខុសឆ្គងគឺជាបំណែកទទេ គ្រីស្ទសាសនាគឺជាអ្នក បង្កើតវា"។

ការបើកសំដែងគឺជាបំណងព្រះហរទីយរបស់ព្រះ អំណាចរបស់ទ្រង់ និងចរិតលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបើកសម្តែង។ ការបើកសំដែងបានបង្ហាញតាមរ

យៈនិស្ស័យគឺ “ដ្បិតអ្វីៗ របស់ទ្រង់ ដែលរកមើលមិនឃើញ តាំងពីកំណើត លោកីយ៍មក ទោះទាំងព្រះចេស្ដាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច និងនិស្ស័យជាព្រះរបស់ ទ្រង់ នោះឃើញច្បាស់វិញ ដោយពិចារណាយល់របស់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលទ្រង់ បានបង្កើតមក” (រ៉ូម ១:២០) ។

ហើយការបើកសំដែងបានបង្ហាញតាមរយៈផែនការពិសេសរបស់ព្រះ និងការផ្គត់ ផ្គង់របស់ទ្រង់ គឺជាការដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះប្រទានដល់យើង ។ (កូរី នថូសទី១ ២:១០) ទោះបីដូចនេះក៏ដោយ ទ្រឹស្តីដើម្បីបដិសេធការបើកសម្តែង របស់ព្រះមានដូចខាងក្រោម:

1. របស់ទាំងអស់គឺជាព្រះ (Pantheism)

ការជឿលើរបស់ទាំងអស់គឺជាព្រះបានយល់ឃើញថាគ្រប់របស់ទាំងអស់នៅក្នុង សកលលោកជាការរួបរួមហើយគិតថាវាជាព្រះ ។ ឧទាហរណ៍ ការជឿលើ nature-pantheism - ជឿលើ Pantheism ។ Pantheism នេះបានហៅ គ្រប់ទាំងអស់ថាជាព្រះ ។ មនុស្សជាផ្នែកនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់ ដូច្នេះហើយ វា ជាចំណែករបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែវាជាការពិតខុស ។ បញ្ញាចិត្តរបស់មនុស្សខ្លួនឯង មានអារម្មណ៍ថាជាបុគ្គលដែលសម្គាល់ដល់គ្រប់ទាំងអស់ តើខ្ញុំជាផ្នែកនៃគ្រប់ របស់ទាំងអស់ដោយរបៀបណា? យើងប្រឆាំងនឹងការលើកឡើងនេះ ។ ជាង នេះទៅទៀត យើងចង្អុលទៅគំនិតខុសនៃការជឿលើ Pantheism ។

អាស្រ័យលើពាក្យថា ព្រះពិតមិនមែនជាគ្រប់របស់ទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រះ ដែលហួសពីគំនិតរបស់យើង ។ លោកុប្បត្តិដ៏ពូកែមួយបានចង្អុលបង្ហាញថា “ទ្រង់គឺជាព្រះបន្ទូល” ។ ទ្រង់ជាព្រះផ្ទាល់ ជាអ្នកបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ហើយ

ទ្រង់ក៏មិនមែនបង្កើតតែរបស់ទាំងអស់នោះដែរ ប៉ុន្តែជាអ្នកបង្កើតគ្រប់ទាំងជីវិត ទាំងអស់ក្នុងលោកក៏យ ។ បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ សង្កត់ ធ្ងន់លើលក្ខណៈពីរ - និយាយពីព្រះអម្ចាស់ និងអ្នកបង្កើត ។

2. គន្លឹះនៃចំណេះដឹងអំពីនិស្ស័យនៃកាពិតដែលស្ថិតក្នុងការវិនិច្ឆ័យ អាស្រ័យ លើនិស្ស័យនៃបទពិសោធន៍

រចនាសម្ព័ន្ធនៃគំនិតដែលបានជិះជាន់ត្រូវបានបង្ហាញជារចនាប័ទ្មជាច្រើន ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះគឺជាព្រះដ៏អស្ចារ្យបំផុត ហើយបរិសុទ្ធបំផុតគឺនៅក្រៅកន្លែង នៃអារម្មណ៍របស់មនុស្ស ហើយមិនអាចទាក់ទងបានតាមរយៈមនុស្សនោះទេ ។ នៅក្នុងទស្សនវិទ្យាម្នាក់ឈ្មោះ Immanuel Kant ថាព្រះត្រូវបានរាប់ថានៅផ្នែក ខាងក្រៅនៃបទពិសោធន៍របស់មនុស្ស (ពិភពលោកដែលមិនមែនជាលោហធាតុ) ។ ហើយនៅក្នុងទ្រឹស្តីវិទ្យារបស់លោក Karl Barth ព្រះជាម្ចាស់បានសង្កត់ ធ្ងន់លើភាពពេញលេញផ្សេងទៀតដែលមនុស្សមិនអាចមានអារម្មណ៍បាន ។ នោះគឺដូចដែលយើងស្គាល់ព្រះ គឺវាមិនមែនជាព្រះនោះទេ ។

លោកបានមាននិយាយថា «ការបើកសំដែងខ្លួនឯងមានន័យថាជាសកម្មភាពនៃ ការបើកសំដែងនៅក្នុងទម្រង់ និងបែបវិធីសាស្ត្រ ។ ទម្រង់ខ្លួនឯងផ្ទាល់ និងវិធី សាស្ត្រខ្លួនឯងផ្ទាល់ បានរកឃើញនៅកន្លែងរបស់ព្រះ ។ ការនិយាយថា ការ លើកទឹកចិត្ត និងការជួយមិនមែនជារបៀប និងវិធីសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជាព្រះ ។ វត្តមានរបស់ព្រះតែងតែត្រូវបានសម្រេចដោយច្បាប់របស់ព្រះ ។ ព្រះដែលបាន បង្ហាញខ្លួនឯងគឺនៅតែជាអ្នកដែលមានសេរីភាពដែលជាប្រធាននៅក្នុងការបើក សំដែងរបស់ទ្រង់ ។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាសកម្មភាពដែលទ្រង់មានបន្ទូល ។ អំណោយ
 ទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាសកម្មភាពដែលព្រះប្រទានឱ្យ» ។ នេះគឺជាទស្សនៈ
 នៃការបើកសំដែងដែលលោក Barth បានយកទិសដៅនៃការបើកសំដែងនៅ
 ក្នុងការបើកសំដែងប្រវត្តិសាស្ត្រដើម ។ ពោលគឺការបើកសំដែងមិនចូលទៅក្នុង
 ពិភពនៃពេលវេលា និងលំហ ហើយតែងតែស្ថិតនៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រទំនើ
 ប ។ ពាក្យដែលលោក Barth បាននិយាយគឺជាការពិតណាស់ ការបើក
 សំដែងពិសេស មានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់មិនត្រូវបានប្រាប់ដោយការបើក
 សំដែងពិសេសនោះទេ ។ « គាត់បាននិយាយថា « យោងតាមការបើក
 សំដែងរបស់ព្រះ មនុស្សមិនអាចស្គាល់ព្រះបានឡើយ » ។

ទស្សនៈនៃការបើកសំដែងដែលលោក Barth បានលើកឡើង មានន័យថា ជា
 របៀបនៃការបើកសំដែង (ឬទ្រង់ទ្រាយ) មិនទទួលយកលក្ខណៈពេញលេញ ។
 នោះគឺវាមានន័យថាវាមិនជំនួសលក្ខណៈពេញលេញ ។ នេះគឺជាពាក្យដើម្បី
 បដិសេធរបៀបនៃការបើកសំដែង គឺដើម្បីបដិសេធសិទ្ធិអំណាចទាំងស្រុងនៃការ
 បើកសំដែង ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យារបស់ Calvinistic បាន
 និយាយថាមនុស្សដែលចូលទៅការបើកសំដែងរបស់ព្រះ មនុស្សនោះទទួលយក
 ការឆ្លើយតបដ៏ប្រាកដ និងលក្ខណៈនៃការសម្រេចបំពេញរបស់វា ។ ដូចដែល
 យើងខ្ចីពាក្យរបស់ Bavinck ដែលបានណែនាំការបង្រៀនត្រឹមត្រូវរបស់
 Calvinism វាគឺដូចខាងក្រោមនេះ ។ “ មនុស្សយកជំនាញដែលអាចទទួល
 បានការបើកសំដែងដែលមានគោលដៅ ។ ព្រះមិនធ្វើតែពាក់កណ្តាលនៃអ្វីមួយ
 នោះទេ ។ តែទ្រង់បានបង្កើតពន្លឺ ទ្រង់បានបង្កើតភ្នែកដើម្បីមើលឃើញវា ។
 "Bavinck បាននិយាយម្តងទៀតថា "គោលបំណងនៃការបើកសំដែងគឺដើម្បី

បង្រៀនមនុស្ស (Rationalism) និងដើម្បីធ្វើសេចក្តីល្អ (Moralism) ក៏ដូចជា ដើម្បីដាស់ស្មារតីវិញ្ញាណនៃសាសនា (Mysticism) តែប៉ុណ្ណោះ ។

ការបើកសំដែងរបស់ព្រះធ្វើការកាន់តែស៊ីជម្រៅ និងទូលំទូលាយ ។ វាគឺជាការ ជ្រើសយកចេញពីអំណាចនៃអំពើបាប ហើយលាតត្រដាងសិរីល្អរបស់ព្រះចេញពី គ្រប់របស់ទាំងអស់ ។ ហើយនេះគឺជាការងារដែលមានឥទ្ធិពលលើរូបកាយ និង ព្រលឹងរបស់មនុស្ស និងរបស់អ្វីៗទាំងអស់ ។ អំពើបាបធ្វើឱ្យគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ នៃពិភពលោកគ្មានប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះធ្វើការទៅ កាន់ពិភពលោកនៃគ្រប់មនុស្សជាតិទាំងអស់» ។ Babinski បានប្រាប់ពី ឥទ្ធិ ពលនៃអំណាចវិជ្ជមាននៃការបើកសំដែងជាអ្វី ។

នេះគឺជាទស្សនៈនៃការបើកសំដែងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ ។ យោងទៅតាម ពាក្យនៃបទគម្ពីរព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកបង្កើតដែលត្រូវបានឆ្លងកាត់គ្រប់រឿងទាំង អស់ (មិនមែន Transcendentalism) ក្នុងពេលតែមួយទ្រង់បានចូលទៅក្នុង ប្រវត្តិសាស្ត្រ ទ្រង់បានជួបយើងហើយអាចបង្ហាញខ្លួនទ្រង់ដល់យើងដោយសេចក្តី ស្រឡាញ់ដែលគ្មានទីបញ្ចប់របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់មិនមែនមានន័យ ថាគ្រប់ទាំងអស់ទេ ។ ព្រះគម្ពីរចែងថាព្រះអទិករ និងគ្រប់របស់ទាំងអស់មាន ភាពខុសគ្នាជាក់ស្តែង ។

3. ហេតុផលជឿលើព្រះផ្នែកលើមូលហេតុដោយគ្មានអំណះអំណាងលើការបើកសំដែង (Deism)

Deism គឺជាគំនិតសមហេតុផល ។ អ្នកដោះទាំងនេះ បាននិយាយថា ព្រះជាព្រះផ្ទាល់អង្គទ្រង់ ហើយជាអ្នកបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់ ។ ហើយ ពួកគេបដិសេធការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ និងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ចំពោះពិភពលោកនេះ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបដិសេធការបើកសំដែងរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈរបស់ព្រះ និងទស្សនៈពិភពលោកបែបនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ពេត្រុសទី២ ៣:៤-៧ បានព្រមានពាក្យថា « ដ្បិតពួកគេមានតាំងពីដើមកំណើតមកម៉្លេះ » គឺមិនមែនជាការពិតនោះទេ ហើយអត្ថន័យគឺដូចខាងក្រោម ។

អ្នកសង្ស័យអះអាងខុសថា ៖ « គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់... នៅតែមាន ” (πάντα ὑπὸ τῶς διαμένει) ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះមិនបានបង្គាប់ពិភពលោកជាមួយនឹងពាក្យរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ពេត្រុសបានតវ៉ាចំពោះបញ្ហានេះ ហើយបានចង្អុលទៅរឿងបីដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ [1] ព្រឹត្តិការណ៍ដែលផែនដីបានចេញមកពីទឹក (សូមមើល ពេត្រុសទី2 3:5, លោកុប្បត្តិ 1:6-9) [2] ព្រឹត្តិការណ៍ដែលបំផ្លាញពិភពលោកដោយទឹកជំនន់ (សូមមើល ពេត្រុសទី2 3: 6 លោកុប្បត្តិ ។ ៦:៩-៧:២៤) [3] ព្រឹត្តិការណ៍ដែលពិភពលោកនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយភ្លើង ស្របតាមការសន្យានៃវិវរណៈរបស់ព្រះ (តាមរយៈពាក្យនៃវិវរណៈ) ។ ព្រះជាព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ពិតប្រាកដ ដែលសម្រេចបានការបើកសំដែង (ការសន្យា) ទ្រង់បានបើកសម្តែងដោយស្មោះត្រង់ ។

II. ការបើកសំដែងទូទៅ

1. ពិភពនៃនិស្ស័យ

រ៉ូម 1:19 មានបន្ទូលថា៖ «ព្រោះការអ្វីដែលអាចនឹងស្គាល់ពីព្រះបាន នោះ បានសំដែងមកក្នុងពួកគេហើយ ដោយព្រះទ្រង់សំដែងការនោះឲ្យគេឃើញ ជាក់» ដូច្នេះពាក្យថា ដែលអាចនឹងស្គាល់ពីព្រះបាន (τό γνωστόν του Θεού) មិនមែនមានន័យថាជាលក្ខណៈសាសនារបស់ មនុស្សទេ ប៉ុន្តែចង្អុល បង្ហាញពីនិស្ស័យខ្លួនឯងវិញ។ ចន ខាស់រ៉ែន បាននិយាយថា “ពិភពនៃនិស្ស័យ គឺជាកញ្ចក់ដែលធ្វើឱ្យយើងមើលឃើញព្រះ វាគឺជាគោលគំនិតនៃព្រះគម្ពីរ។ ការអះអាងនេះគឺជាការងារនៃការបើកសំដែងនៃនិស្ស័យខ្លួនឯងផ្ទាល់ មានន័យ ដូច្នេះ ទោះបីត្រូវបានបដិសេធក៏ដោយ ក៏យើងអាចទទួលបានមនសិការនៃព្រះ តាមរយៈនិស្ស័យនៃការបើកសំដែង។

បន្ទាប់ពីភាពខូចខាត ចំណេះដឹងរបស់ព្រះដែលមនុស្សងងឹតបានយល់តាមរយៈ ការបើកសំដែងទូទៅគឺក្លែងក្លាយ។ ពោលគឺគេមានតែការរំពឹងទុកដ៏ខ្ពស់ដែល មានមិនច្បាស់លាស់។ ដូច្នេះ ចំណេះដឹងនេះមិនដែលស្គាល់អំពីព្រះហរទ័យ របស់ព្រះដ៏ឧត្តម និងផែនការរបស់ព្រះអង្គឡើយ។ ព្រះពិតត្រូវបានសម្តែងតាម រយៈតែការបើកសំដែងពិសេសប៉ុណ្ណោះ នោះគឺជាបទព្រះគម្ពីរ។

មនុស្សមិនអាចទៅដល់ការយល់ដឹងដ៏មានប្រសិទ្ធភាពតាមរយៈតែការបើកសំដែង ទូទៅនៃអំពើបាបរបស់គេ និងភាពងងឹតរបស់គេបានឡើយ។ ព្រះបន្ទូលក្នុងរ៉ូម 9:២០-២១ បានចង្អុលបង្ហាញការពិតនេះ។ នោះគឺ “អ្វីៗ របស់ទ្រង់ ដែល រកមើលមិនឃើញ តាំងពីកំណើតលោកីយ៍មក ទោះទាំងព្រះចេស្តាដ៏នៅអស់

កល្បជានិច្ច និងនិស្ស័យជាព្រះរបស់ទ្រង់ នោះឃើញច្បាស់វិញ ដោយ ពិចារណាយល់របស់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក ។ ដូច្នេះ ពួកគេគ្មាន លេសសំរាប់ដោះសារនោះទេ ។

ព្រោះកាលគេបានស្គាល់ព្រះ នោះគេមិនបានដំកើងទ្រង់ ទុកជាព្រះទេ ក៏មិន ដឹងគុណទ្រង់ដែរ គេកើតមានគំនិតឥតប្រយោជន៍វិញ ហើយចិត្តគេ ដែលឥត យោបល់ ក៏បានត្រឡប់ជាងងឹតទៅ» ។ ព្រោះតែអ្វីដែលពាក្យនេះចង្អុលប្រាប់ពី ការបើកសំដែងនៃនិស្ស័យទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាកំស្លែង ដូច្នេះមនុស្សមិនអាចលេស ដោះសារបាននោះទេ (ἀναπολόγητος) ដោយសារតែពួកគេមានចរិតនៃការ ពុករលួយ និងអំពើបាប នោះពួកគេមិនអាចស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់បានត្រឹមត្រូវឡើយ ។ មានតែពួកបរិសុទ្ធដោយប្រាជ្ញាទេដែលយល់ពីកិច្ចការរបស់ព្រះអទិករហើយ ពួកគេក៏សរសើរដំកើងដល់ព្រះ ។ ទំនុកតម្កើង 8:1 បាននិយាយថា នៅទីនេះ “ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់” មានន័យថា ជាទីសំគាល់ដែលព្រះអម្ចាស់បាន បង្កើតគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ ។ ហើយវាមានភាពស្រស់ស្អាត (ἁγία) នៅលើផែនដី មានន័យថា លក្ខណៈនៃរចនាសម្ព័ន្ធនៃគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីគឺស្រស់ ស្អាតដូចព្រះអម្ចាស់ឃើញ ។ (លោកុប្បត្តិ ១:៤, ១០, ១២, ១៨, ២១, និង ២៥) ហើយទំនុកដំកើង ១៩:១ បាននិយាយថា ៖ «ផ្ទៃមេឃសំដែងពីសិរីល្អនៃ ព្រះ! ហើយលំហអាកាសក៏បង្ហាញការដែលព្រះហស្តទ្រង់ធ្វើ» ។ នៅទីនេះពាក្យ «ស្ថានសួគ៌» ដូចជាខគម្ពីរចុងក្រោយបានលើកឡើង ចង្អុលទៅផ្ទៃមេឃ ។ កន្លែងនៃផ្ទៃមេឃមិនអាចវាស់បានដោយមនុស្សនោះទេ ។ តើកន្លែងចុងក្រោយ នៃផ្ទៃមេឃត្រូវបានបិទទេ? ឬវាត្រូវបានបើកដោយគ្មានកំណត់? ចំពោះបញ្ហា នេះ សកម្មភាពបញ្ជារបស់យើងត្រូវបានបញ្ឈប់ ។ នៅទីនេះយើងត្រូវបានគិត

ដោយភាពគ្មានទីបញ្ចប់នៃព្រះដ៏អស្ចារ្យជាងយើង ។ នេះគឺជាការតាំងចិត្តនៃ សេចក្តីជំនឿ ដែលយើងមិនអាចជួយបានក្រៅតែពីការប្រគល់តាមរយៈសិរីល្អនៃ ព្រះដែលជាអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សដែលមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ មិន យល់ពីការបើកសំដែងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះទេ ។ (រ៉ូម ១:១៩-២១)

2. ការបង្រៀនទុកជាមុនរបស់ព្រះ (ឬ ការបើកសំដែងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ)

ទំនុកតម្កើង 74:12 បាននិយាយថា ៖ «ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ជាមហាក្សត្រនៃទូលបង្គំ តាំងតែពីបុរាណមកទ្រង់ក៏ប្រោសប្រទានសេចក្តីសង្គ្រោះនៅកណ្តាលផែនដី» ពាក្យ «តាំងតែពីបុរាណមក» ចង្អុលទៅរឿងដូចគ្នាពីអតីតកាល និងបច្ចុប្បន្ន ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ មនុស្សជាតិ ។ ភាពជាម្ចាស់របស់ទ្រង់តែងតែធ្វើការនៅក្នុង មនុស្សមិនមែនបណ្តោះអាសន្ននិងជាសកលនេះទេ ។ នេះជាអ្វីដែលអ្នកណាក៏ ដឹង ។ ពាក្យដើមភាសាហេព្រើរបកប្រែជាមនុស្ស (אדם אדם) មានន័យ ថា "កណ្តាលនៃផែនដី" ។ នេះមានន័យថា សិទ្ធិអំណាចនៃភាពជាម្ចាស់របស់ ព្រះអាចមានឥទ្ធិពលលើមនុស្សជាតិទាំងអស់ គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃប្រវត្តិសា ស្ត្រ ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលឃើញការបើកសំដែងរបស់ព្រះបានបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិ សាស្ត្រនៃមនុស្សជាតិឲ្យបានស្គាល់ព្រះ ។ នោះគឺ តាមរយៈការកើនឡើង និង ការបំផ្លាញនៃប្រទេសទាំងនេះនៃពិភពលោក នោះយើងអាចស្គាល់ព្រះដែល គ្រប់គ្រងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ទោះបីជាយើងឃើញប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ចិន ដែលស្តេច Gerl នៃរាជវង្ស Ha បានរឹបអូសយកទំនិញរបស់ប្រជាជន ប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ ហើយក៏ត្រូវបានបំផ្លាញ រាជវង្ស Sang ត្រូវបានបំផ្លាញដោយការជិះជាន់របស់ ស្តេច Ju ក្នុងរាជវង្ស Sang ។ ស្តេចជូគឺជាស្តេចដែលហោរហៅផ្តាច់ការ

ដែលបានលាបប្រេងនៅលើបង្គោលស្ពាន់ហើយបានដុតភ្លើងធ្វើឱ្យអ្នកទោសវា
ឡើងលើបង្គោលនោះ ។

រាជវង្ស Jin ក៏ត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារការគ្រប់គ្រងដ៏យោធន៍ រដ្ឋមន្ត្រី
Han និង Han ជំនាន់ក្រោយត្រូវបានបំផ្លាញដោយការតែងតាំងពួកឥស្សរជន
ដោយមិនលំអៀង គឺពួកលោកខាងលិច Jin ដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយភាព
ខ្ជិលច្រអូសនៃប្រជាជន ។ yang Jea ក្នុងរាជវង្សស្ទីត្រូវបានបំផ្លាញដោយភាព
ក្រអឺតក្រទមនិងភាពឆ្លើយរបស់ពួកគេ ។ រាជវង្ស Tang ត្រូវបានបំផ្លាញ
ដោយភាពឆ្លើយ និងតណ្ហា ។ រាជវង្ស Song ត្រូវបានបំផ្លាញដោយជនក្បត់
Che Kyung ។ រាជវង្ស Won ត្រូវបានបំផ្លាញដោយការឈ្លានពាន និង
សាសនាខុសឆ្គងរបស់ Nalma ។ រាជវង្ស Myung ត្រូវបានបំផ្លាញដោយអំពើ
យោធន៍របស់ពួកអាមាត្យ ។ ហើយរាជវង្ស Chung ត្រូវបានបំផ្លាញដោយ
ការបះបោរខាងក្នុង ។

ដូច្នេះ មនុស្សដែលមិនស្គាល់សេចក្តីពិតនៅតែមានពាក្យថា “កាលណាបាបបាន
ពេញក្នុងលោក នោះស្ថានសួគ៌ក៏ប៉ះទង្គិចដែរ” ដែលមានន័យថាតាមរយៈបទ
ពិសោធន៍របស់ពួកគេបានយល់ថាមានព្រះពិត ។ ជាការពិតណាស់ ការយល់
សេចក្តីពិតបែបនេះគ្រាន់តែជាឧបាយកលក្លែងក្លាយប៉ុណ្ណោះ ។ វាមិនមែនជា
រឿងដែលអាចស្គាល់ព្រះនៃសកលលោកបានត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ការដែលស្គាល់
នូវមាតិការនៃសេចក្តីពិត គឺត្រូវបង្កើតឡើងតាមរយៈពាក្យនៃបទគម្ពីរ ។

ព្រះបន្ទូលដែលព្រះគ្រប់គ្រងលើប្រទេសទាំងអស់ចេញពីបទគម្ពីរ ។ “ឯអស់ទាំង
មនុស្សលោកក៏រាប់ទុកជាឥតការទេ ទ្រង់ធ្វើតាមតែព្រះហឫទ័យក្នុងពួកពល

បរិវារនៃស្ថានសួគ៌ ហើយនៅកណ្តាលពួកមនុស្សលោកផង” (ដានីយ៉ែល ៤: ៣៥) ហើយ “ឥឡូវនេះ នេប៊ូក្ខេសា យើងក៏សរសើរ ហើយលើកដំកើង ព្រមទាំងពណ៌នាគុណដល់មហាក្សត្រនៃស្ថានសួគ៌ ដ្បិតអស់ទាំងការនៃទ្រង់សុទ្ធតែពិតត្រង់ ហើយផ្លូវប្រព្រឹត្តទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់ក៏យុត្តិធម៌ដែរ ទ្រង់អាចនឹងបន្ទាបអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តដោយចិត្តធំទៅ» (យោងទៅតាម ដានីយ៉ែល ៤:៣៧ សាំយ៉ូអែលទី១ ២:៦-១០ អេសាយ ៤០:១៥) ។

3. ចិត្តរបស់មនុស្ស

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយពិភពខាងក្រៅ (ពិភពទូទៅនិងប្រវត្តិសាស្ត្រ) មានការបើកសំដែងរបស់ព្រះផ្ទាល់ ប្រសិនបើមនុស្សគ្មានគោលនៃចិត្តដើម្បីយល់ពីវានោះមិនមានឥទ្ធិពលលើពួកគេទេ ។ ព្រះបានបង្ហាញអង្គទ្រង់នៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សនិងបញ្ញាចិត្តរបស់គេ ។ វាគឺជាបញ្ញាចិត្តនៃព្រះនិងបញ្ញាចិត្តនៃសីលធម៌ ។ «ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីលោកអ័ដាម ដរាបដល់លោកម៉ូសេ នោះសេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យ លើទាំងពួកអ្នកដែលធ្វើបាប មិនមែនដូចជាអំពើរំលងរបស់លោកអ័ដាមផង ដែលលោកជាគំរូពីព្រះអង្គដែលត្រូវយាងមក ១៥ ប៉ុន្តែ ព្រះគុណមិនមែនដូចជាអំពើរំលងនោះទេ ដ្បិតបើសិនជាមានមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយព្រោះអំពើរំលងរបស់មនុស្សតែម្នាក់ នោះប្រាកដជាព្រះគុណនៃព្រះហើយនិងអំណោយទាននៃព្រះគុណនោះ ដែលមកដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងបានចំរើនលើសទៅទៀត ដល់មនុស្សជាច្រើនដែរ» (រ៉ូម 5:14-15) ពាក្យនេះចង្អុលទៅលើបញ្ញាចិត្តរបស់មនុស្ស ដែលជាច្បាប់នៃចិត្តដែលព្រះបានប្រទានឲ្យ ។ មនុស្សអាចស្គាល់អ្នកបង្កើតច្បាប់ ។ តើយើងមិន

គិតទេថាការពិតដែលច្បាប់ស្ថិតនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស បង្ហាញពីអ្នកបង្កើត (គឺជាព្រះ) របស់ដែលមានទេឬ? គំនិតចោទប្រកាន់ (sue κατηγορέω) គ្នាទៅវិញទៅមក និងសេចក្តីដោះសារ (counsel ἀπολογέομαι) មានន័យថាបញ្ញាចិត្តនៃការទទួលខុសត្រូវដែលគ្រប់របស់ទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើតទូទៅមិនទទួលយក ។ វាមិនអាចគ្រប់គ្រងដោយបញ្ញាចិត្តឯករាជ្យនិយមរបស់មនុស្សនោះទេ ។ វាជាការបង្កើតឡើងដើម្បីបញ្ជាក់ពីភាពអស្ចារ្យរបស់អ្នកបង្កើត ។ មិនត្រឹមតែសូភាសិត 20:27 បាននិយាយទេ ដែលថា "វិញ្ញាណរបស់មនុស្សជាចង្អៀងនៃព្រះយេហូវ៉ា (אֱלֹהִים)" មានន័យថាបញ្ញាចិត្តខ្លួនឯងដូចជាវិញ្ញាណរបស់មនុស្សជាចង្អៀងធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា ។ ព្រះមិនបានបង្ហាញនោះទេ ដែលថាទ្រង់មិនបានបញ្ជាក់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ ។ (កិច្ចការ ១៤:១៧) ។ ដោយសារតែបញ្ញាចិត្តរបស់មនុស្សងងឹត និងរឹងទទឹងចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន នោះបញ្ញាចិត្តមិនបានបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពឡើយ ។ ការពិតដែលបញ្ញាចិត្តរបស់ពួកគេងងឹតក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេដែរ ។ ពួកគេបានឃាំងការប្រកាសអំពីបញ្ញាចិត្តដ៏អាក្រក់ ហើយក៏បានគាបសង្កត់វាដែរ ។ (រ៉ូម ១:១៦) ដូច្នេះហើយអារម្មណ៍ដែលមានបាបទៅចំពោះព្រះគឺស្អិត ដែលធ្វើឲ្យពួកគេមិនបានស្វែងរកព្រះ ។ ដូច្នេះ រ៉ូម 3:10-12 បាននិយាយថា៖ «ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «គ្មានអ្នកណាសុចរិតសោះ សូម្បីតែម្នាក់ក៏គ្មានផង ១១ គ្មានអ្នកណាដែលយល់ គ្មានអ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះ ១២ គ្រប់គ្នាបានបែរចេញ ហើយត្រឡប់ជាឥតប្រយោជន៍ទាំងអស់គ្នា គ្មានអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសប្បុរសសោះតែម្នាក់ក៏គ្មានផង» ។

ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា មនុស្សជាតិមានបញ្ញាចិត្តរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ គាត់បានប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អដល់ អាថែន គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំខ្ញុំយល់ឃើញថា អ្នករាល់គ្នាឧស្សាហ៍ខ្លះខ្លះកាន់សាសនាណាស់” (កិច្ចការ ១៧:២២) ពាក្យដើមជាភាសាក្រិច “លក្ខណៈសាសនា (θεολογία)” អាចបកប្រែទៅជាភ្លើងដ៏អស្ចារ្យ ។ ភ្លើងដ៏អស្ចារ្យនេះគឺរង្វង់ចេញពីសេចក្តីពិត ហើយក៏មានលក្ខណៈនៃសាសនាដែរ ។ របស់ទូទៅមិនមែនសូម្បីតែភ្លើងដ៏អស្ចារ្យនេះ ។ ខាល់រីន បានចង្អុលទៅមួយនេះ វានោះគឺជាបញ្ញាចិត្តរបស់ព្រះ ឬជាគ្រាប់ពូជនៃសាសនា ។ ដោយសារមនុស្សជាតិបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះចិត្ត និងបញ្ញាចិត្តគឺងងឹត លើកលែងតែតាមបទគម្ពីរ មិនដូច្នោះទេគេមិនអាចទៅដល់កន្លែងដើម្បីស្គាល់ព្រះពិតជាមួយចិត្តរបស់គេទេ ។ (ទំនុកដំកើង ៥៣:១ រ៉ូម ៣:១០, ២៣) គេដូចទៅនឹងមនុស្សអួតខ្លួនដែលចាកចេញឆ្ងាយពីឪពុកទៅ ។

ការបើកសំដែងទូទៅត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈនិស្ស័យនៃពិភពលោក និងការបម្រុកទុករបស់ព្រះ ហើយវាបានសម្តែងមកក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែឥទ្ធិពលត្រូវបានសម្តែងតាមរយៈបទគម្ពីរ ។

[ឯកសារយោងពិសេស] យោងទៅលើទស្សនៈរបស់ Barth លើការបើកសម្តែងទូទៅ

III. ការបើកសម្តែងពិសេស

សម្រាប់មនុស្សដែលងងឹតដោយសារអំពើបាបរបស់អំបាម ហើយត្រូវបានចុះខ្សោយ គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះដោយគ្រាន់តែតាមការបើកសម្តែងទូទៅបានទេ ព្រះបានចូលទៅក្នុងលំហ និងពេលវេលាតាមវិធីសាស្ត្រពិសេសដែលទ្រង់បានបើកសម្តែងដល់មនុស្សនោះដោយផ្ទាល់ ។ វិធីសាស្ត្រពិសេសនៃការបើកសម្តែង

ដែលព្រះបានប្រើមានដូច្នេះ ការបើកសម្តែងមានគោលបំណងសង្គ្រោះប្រជាជន ដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស និងកត្តាសំខាន់ៗនៃកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ។

1. ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ (កិច្ចការ 7:2, 30-31)

ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថាព្រះផ្ទាល់បានបើកសម្តែងដល់មនុស្សនោះទេ ។

ដ្បិតព្រះជាវិញ្ញាណ ដែលមនុស្សមិនអាចមើលឃើញទ្រង់បានទេ (ឆីម៉ូថេទី១ ៦: ១៦) ដូច្នេះ អ្វីដែលព្រះបានបើកសម្តែងបាននិយាយពីការពិតនៃរូបរាងដើម្បី ជំនួសទ្រង់ ។ Bavinck បានចង្អុលបង្ហាញការពិតដូចជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជា ច្រើននៃបទគម្ពីរដូចខាងក្រោម (1) គាត់បានបង្ហាញដោយមិនពន្យល់អ្វីទាំងអស់ ។ (លោកុប្បត្តិ ១២:៧) (២) ពាក្យដែលបានបើកសម្តែងក្នុងសុបិន្ត (លោកុប្បត្តិ ២០:៣) (៣) ទ្រង់បានបើកសម្តែងក្នុងការនិមិត្ត ។

(លោកុប្បត្តិ ១៥:១) (៤) ទ្រង់បានបើកសម្តែងក្នុងផ្សែង និងភ្លើង ។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៧ និក្ខមនំ ៣:២) នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ដែលបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងអំប្រាហាំ ។ (5) ទ្រង់ត្រូវបានបើកសម្តែង តាមរយៈសសរពពក និងសសរភ្លើង ។ (ទំនុកដំកើង ១០៥:៣៩) នេះជានិមិត្ត សញ្ញានៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលព្រះបានការពារអ៊ីស្រាអែលនៅទីរហោ ស្ថាន ។ (៦) ពាក្យដែលទ្រង់បានបើកសម្តែងនៅទីបរិសុទ្ធបំផុត ។ (និក្ខមនំ ២៥:២២) ។ នេះមានន័យថា ព្រះបានជួបតំណាងនៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់នៅទីនោះ តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

(៧) ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មិនមែនគង់នៅក្នុងការនោះទេ ។ (ពង្សាវតារូបត្រទី១ ១៩:១១) (៨) ពាក្យដែលព្រះបានបើកសម្តែងជាបុគ្គល ។ (លោកុប្បត្តិ ១៦:៩-១៤ លោកុប្បត្តិ ១៣:៣) នេះគឺត្រូវបើកសម្តែងដោយ «ទេវតានៃព្រះយេស៊ូវ (កុក ១៧:២)» ទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ការលេចមកនៃព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទាំងស្រុង ។ (យ៉ូហាន ១:១៨)

2. ហេតុការអស្ចារ្យ ហើយចម្លែក (ទំនុកជំរើង 136:4)

ហេតុការអស្ចារ្យគឺជាសកម្មភាពដែលមិនគួរឲ្យជឿរបស់ព្រះតាមរយៈការជ្រៀតជ្រែកដោយផ្ទាល់និងដោយប្រយោល ។ ការអស្ចារ្យដែលបានសរសេរនៅក្នុងគម្ពីរគ្រីស្ទសាសនា វាមានលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យដែលមិនគួរឲ្យជឿដែលគេហៅថា "ការអស្ចារ្យ" "ការអស្ចារ្យ" បានកើតឡើងជាមួយនឹងប្រភពដើមនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ - បន្ទាប់ពីនោះមក គ្មានហេតុការណ៍អស្ចារ្យបានកើតឡើងទៀតទេ ។ នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ចលនានៃនិក្ខមនំរបស់អ៊ីស្រាអែល គឺជាប្រភពដើមនៃថ្ងៃថ្មីនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ។ ដូច្នេះហើយ កិច្ចការរបស់ព្រះតាមរយៈលោកម៉ូសេបានសម្រេចនូវមូលដ្ឋានគ្រឹះ ។ នៅទីនេះហេតុការអស្ចារ្យ និងចម្លែកបានបង្ហាញពីសារៈសំខាន់ ការទាំងនោះ ហើយនិងជណ្តើរជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមដូចជាផែនដី ហើយមាននំម៉ាណានៅទីរហោស្ថាន ។ នេះជាព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីបង្កើតប្រភពដើមនៃចលនាប្រោសលោះ ។

នៅក្នុងថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះគ្រីស្ទជាចំណុចកំពូលនៃហេតុការណ៍អស្ចារ្យដែលជាការសម្រេចបាននៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដែលទ្រង់បានបើកសម្តែងអំពីព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយនេះជាដើមកំណើតនៃថ្ងៃថ្មី ។ សាវ័កគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការបង្កើតគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ក៏ជាហេតុការណ៍អស្ចារ្យ ហើយចម្លែក ដែលមានលក្ខណៈច្នៃប្រឌិតជាមូលដ្ឋានអមជាមួយការបម្រើរបស់ពួកគេ ។ ហេតុការណ៍អស្ចារ្យបែបនេះគឺជាភស្តុតាងដែលបង្ហាញពីលក្ខណៈភាពជាសាវ័ក ។

នៅក្នុងអត្ថន័យនេះ វាគឺជាទស្សនៈរបស់អ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យា ជឿដោយត្រឹមត្រូវ (orthodoxy) ដែលភាពអស្ចារ្យជាមូលដ្ឋានបែបនេះមិនត្រូវបានបន្តបន្ទាប់ពីថ្ងៃរបស់សាវ័ក ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការទាមទារនេះមិនមានន័យថាជាការបម្រុងទុកពិសេស (ការបម្រុងទុកគឺជាបញ្ហាពិសេស) គួរតែត្រូវបានបដិសេធ ។ ការបម្រុងទុកពិសេសគឺជាអំណាចរបស់ព្រះ និងការជ្រៀតជ្រែករបស់ទ្រង់ ក៏ដូចជាចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន និងការរំដោះចេញពីការរងទុក្ខ ។ A trench បានចង្អុលទៅវា ហើយបានហៅថាថា «ការអស្ចារ្យនៃក្រុមជំនុំ» ។

3.ទំនាយ (ហេព្រើរ ១:១)

ពាក្យក្នុងភាសាហេព្រើរដែលត្រូវបានបកប្រែទៅជា “ហោរា (ἁρᾶ)” ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអ្នកជំនួស” ។ អ្នកជំនួសបានអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅកាន់អនាគតកាលព្រមទាំងបានផ្សព្វផ្សាយការបង្រៀនរបស់ព្រះជាម្ចាស់អាស្រ័យទៅលើរឿងអតីតកាល និងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន ។ គាត់ជាអ្នកជំនួសព្រះ (និក្ខមនំ ៧:១)

1) វិធីសាស្ត្រដែលពួកហោរាបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចពិតប្រាកដ ។ ក្នុងចំណោម “សៀវភៅ គោលលិទ្ធកំណែទម្រង់ ទីI ចំនុចសំខាន់ៗ មួយចំនួនត្រូវបានសង្ខេប ហើយត្រូវបានពន្យល់ដូចខាងក្រោម ។

(1) ពួកហោរានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានដឹងថាពួកគេត្រូវបានហៅសម្រាប់មុខងារជាអ្នកទស្សនាទៅចំណុចពិសេសជាក់លាក់មួយ (bepaald ougenblick) តាមរយៈព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយការហៅរបស់ពួកគេ ពេលខ្លះមិនបានចេញមកតាមឆន្ទៈរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែភ្លាមៗនោះក៏បានមករកពួកគេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេយកអាកប្បកិរិយាដែលគេអាចបង្រៀនដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។

(2) ពួកគេមិនបានទទួលការបើកសម្តែងដោយមិនដឹងខ្លួនទេ ប៉ុន្តែបានទទួលវានៅក្នុងចិត្តដែលភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ដើម្បីស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ពួកគេបានបំបែកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយប្រើពាក្យ « ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូល (ឯកភាព) ។

(3) ពួកគេបានដឹងពីកន្លែងដែលត្រូវទទួលការបើកសម្តែង និងសូម្បីតែពេលវេលាយ៉ាងច្បាស់របស់វា ។

(4) ពួកគេបានយកបញ្ញាចិត្តដែលដឹងខុសត្រូវរវាងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងការគិតរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ (ជនគណនា ១៦:២៨, នេហេមា ៦:៨) បន្ទាប់មក ពួកគេបានប្រកាសថា មនុស្សដែលបង្រៀនគំនិតរបស់មនុស្ស (មិនមែនជាគំនិតរបស់ព្រះវិញ្ញាណ) គឺជាពួកហោរាក្លែងក្លាយ » ។

(5) ពួកហោរាពិតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មិនបាននិយាយពីចិត្ត និងគំនិតរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែបានបង្រៀនពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ពាក្យដែលពួកគាត់

ទទួលមិនមែនសម្រាប់ពួកគាត់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដទៃ ដូច្នេះគាត់មិនអាចយក ភាពត្រឹមត្រូវ និងយកសេរីភាពដើម្បីលាក់បាំងវាបានទេ ។

ពាក្យខាងលើត្រូវបានបញ្ជូនបន្តទៅការពិតនៃការផ្សាយដំណឹងល្អតាមរយៈមាត់ របស់ពួកហោរា ។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍ដូចគ្នានេះទាក់ទងនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អ នៃឯកសារផងដែរ ។

2) ទ្រឹស្តីខុសឆ្គងអំពីវិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលព្រះបន្ទូលព្រះ

(1) Abraham Kuenen បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ «មូលហេតុដែលពួក ហោរានិយាយខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មិនមែន ដោយសារវាជាព្រះបន្ទូលពិតរបស់ព្រះទេ ។ ការពិតដែលពួកគេបានអះអាង ដូច្នេះ គឺជាការកុហករបស់ព្រះដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលហ្វូងមនុស្ស» ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះ គឺជាការអះអាងខុសទៅចំពោះការអះអាងរបស់ពួកហោរា ។

តើមិនមែនជាហេតុផលដែលពួកហោរាពិតស្តីបន្ទោសហោរាក្លែងក្លាយថាការ បង្រៀនរបស់ពួកគេមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ តែជាគំនិតរបស់ពួកគេទេ ឬ?

(2) ហើយគាត់បាននិយាយថា ព្រះបានឲ្យការបង្រៀនសំខាន់ៗមួយចំនួនដល់ ពួកហោរា ប៉ុន្តែពួកគេបានពង្រីកពួកវា ហើយប្រកាសពីពួកវា ។ ប៉ុន្តែនេះជា ពាក្យដែលផ្ទុយពីការពិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ពួកហោរាបានប្រកាសអំពីអ្វី ដែលពួកគេបានទទួលចេញពីព្រះ ។

(3) ហើយគាត់បាននិយាយថា ទំនាយរបស់ពួកហោរាចេញមកពីជោគវាស នា ។ តែគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទាំងអស់បានផ្ទុយទៅនឹងគ្រូអាគម ហើយបានថ្កោល

ទោសវា (ចេទិយកថា 18:10-14) ពួកហោរាបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយបញ្ញាចិត្តធម្មតាភ្លាមៗ ហើយបានប្រកាសពីវា ប៉ុន្តែមិនបានធ្វើការដើម្បី ទទួលបានតម្លៃពីសម្ភារៈមួយចំនួនទេ ។ ពួកគេបានផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយមិនភ័យខ្លាចក្នុងការបៀតបៀនឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជោគវាសនាត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្បងដោយល្បិចកលរបស់មនុស្ស ហើយពួក គេប្រាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានយល់ដល់អ្នកផ្សេងដោយភាពលោភលន់តាមសាច់ ឈាម ។

(4) អ្នករិះគន់ Justav Holscher និងអ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀតបានចាត់ទុកវិធី សាស្ត្រដើម្បីទទួលបានការបើកសម្តែងគឺដូចជាការទស្សន៍ទាយរបស់អ្នកមិនជឿ ។ ប៉ុន្តែការអះអាងរបស់ពួកគេគឺខុស ។ ពួកហោរាដែលមិនជឿបានប្រើការក្លែង ក្លាយនេះគ្រប់គ្រងលើចិត្តរបស់ពួកគេ ឬការរងទុក្ខនៃរូបកាយរបស់ពួកគេជាដើម និងវិធីសាស្ត្រជាច្រើនទៀត ។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេបានធ្វើការទស្សន៍ទាយ ពួកគេប្រៀបដូចជាមនុស្សដែលគ្មានគំនិត និងដូចជាមនុស្សឆ្គួត ។ ប៉ុន្តែការ បង្ហាញពីពួកហោរាពិតក្នុងបទគម្ពីរគឺខុសពីពួកគេ ។ ពួកគេមិនបានប្រើគំនិត ក្លែងក្លាយ និងមធ្យោបាយនៃរូបកាយនោះទេ ដោយសារពួកគេបានទទួលការ បើកសម្តែងដែលព្រះបានធ្វើក្នុងចិត្តពួកគេ ហើយពួកគេបានទទួលការបើក សម្តែងដែលពួកគេធ្វើការតាមរយៈភាពដឹងខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

អ្នករិះគន់បានចង្អុលបង្ហាញការពិតមួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរ ដើម្បីបង្កើតទ្រឹស្តី របស់ពួកគេ ។

ទីមួយ អ្នករិះគន់អះអាងថា ការពិតដែលពួកហោរានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាន ចូលរួមក្នុងការទស្សន៍ទាយមិនពិតដោយចង្អុលបង្ហាញពីសកម្មភាពមិនប្រក្រតី ។

(ពេលខ្លះពួកគេបានយក) ជាឧទាហរណ៍ ដើម្បីបង្រៀនថាក្រុងយេរូសាឡឹមនឹង ត្រូវចាប់យកដោយបាប៊ីឡូន យេរេមាបានទទួលនឹមនៅលើករបស់គាត់ ហើយ ដើរជុំវិញទីក្រុងយេរូសាឡឹម ។ (ជំពូក ២៧-២៨) ដូចអេសាយបានសម្តែងថា អេស៊ីបនិង Kuz ត្រូវ អាសស៊ីវ ចាប់យក គាត់ហាក់ដូចជាដើរជើងទទេ (អេសាយ ជំពូក២០) (អេសេគាល ៤:៤-៨, ១២:១-៧, ៩-១៦) ។

ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្តិបែបនេះដែលពួកហោរាពិតបានបង្ហាញព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដោយមានអត្ថន័យជានិមិត្តរូបក្នុងស្ថានភាពចិត្តវិទ្យាធម្មតា ។ ផ្ទុយទៅវិញការទស្សន៍ទាយរបស់អ្នកមិនជឿគឺគ្មានន័យសម្រាប់ពួកគេទេ ពួកគេបានយកស្ថាន ភាពខុសធម្មតាក្នុងភាពមិនក្លាហាន ។

ទីពីរ អ្នកវិះគន់បាននិយាយថា យោងទៅតាម ពង្សាវតាក្សត្រទី១ 20:35-42 ហោរាបានទាយនៅក្នុងស្ថានភាពនៃការទស្សន៍ទាយមិនពិត ។ ប៉ុន្តែសកម្មភាព ដែលហោរាម្នាក់បានយកក្នុងអត្ថបទនោះ គឺជាមធ្យោបាយដើម្បីប្រាប់ដល់ស្តេច នៅក្នុងប្រកាសថា គាត់បានទទួលការបើកសំដែងរួចហើយ ។ ការដែលស្តេចអំ ហាប់នៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានដោះលែងស្តេច បេន-ហាដាឯ ក្នុងឱកាសដែល គាត់អាចសម្លាប់បាន គឺដើម្បីផ្តាច់ឆន្ទៈរបស់ព្រះ ។ (ពង្សាវតាក្សត្រទី១ ២០: ៣៤) ។ ដូច្នេះ ហោរាបានយកសកម្មភាពនេះជានិមិត្តរូបដើម្បីចង្អុលបង្ហាញពី អំពើបាបរបស់ស្តេចអំហាប់ ។

That is, he was guised as a harmed solider and waited for the king and after he met him and also, he prophesied.

ទីបី អ្នកវិះគន់បាននិយាយយោងទៅតាម សាំយូអែលទី១ 19:19-24 ថាទំនាយ ពិតដែលសរសេរដោយបទគម្ពីរបានចេញមកពីស្ថានភាពស្រដៀងគ្នានៃការទស្ស

ន័ទាយមិនពិត ។ អ្វីដែលវត្តខាងលើបានបង្រៀនគឺព្រឹត្តិការណ៍ដែលសូលព្យាយាម ចាប់ដាវីឌនៅរ៉ាំរ៉ៃ ក្នុងក្រុងណាហ្គុត ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានទាយនៅទីនោះ ទ្រង់ដោះព្រះពន្លឺចេញ ហើយក៏ទាយនៅមុខសាំយូអែល រួចដេកអាក្រាតនៅដី ពេញ ។ នៅទីនេះ យើងអាចសង្កេតមើលការពិតទាំងបី ដែលព្រឹត្តិការណ៍នេះ ខុសពីការទស្សន៍ទាយដូចខាងក្រោម ។

[1] វាមិនមែនជាការពិតដែលថាសូលដេកអាក្រាតនៅដីមិនបានធ្វើឱ្យទ្រង់ទាយ មុនពេលដែលសូលត្រូវបានដេកដោយរាងកាយអាក្រាតនិងនៅលើផ្លូវដើម្បីចុះ ចូលទៅក្នុងរ៉ាំរ៉ៃនៅណែអូត ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលទ្រង់បានទាយនោះ មិនត្រូវបាន គេប្រព្រឹត្តិដោយសភាពអាក្រាតឡើយ ។

[2] ភាសាហេព្រើរ Arom (១២៥) នៃពាក្យ "ទៅជាអាក្រាត" មិន មែនមានន័យថាគ្រាន់តែជាស្ថានភាពអាក្រាតនោះទេ ។ (យ៉ូប ២២:៦) ជាការ ពិតណាស់ នៅគ្រានេះ ទ្រង់បានក្លាយទៅជាអ្នកដែលមើលងាយដោយការងារ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទ្រង់នឹងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនៃសិស្សទូទៅនៅចំពោះមុខ សាំយូអែល ជាងភាពថ្លៃថ្នូរជាស្តេច ។

[3] ភាសាហេព្រើរ napal (២១១) នៃពាក្យ «ត្រូវបានដេក» មានន័យថា ទម្លាក់ចុះ ឬត្រូវទម្លាក់ចុះ ហើយបន្ទាប់មក វាអាចត្រូវបានបកស្រាយថា ឱន ក្បាលចុះ ឬលុតជង្គង់ចុះ ។ ពាក្យនេះមិនអាចត្រូវការដូចជាការដេកចុះទេ ។ ពាក្យ "បានដេក" ជាភាសាហេព្រើរគឺខុសគ្នាត្រង់ថា sakab (១១៥) ។

3) តើហោរាពិតជាអ្នកនិពន្ធបទព្វឬ?

យើងបាននិយាយទៅកាន់បញ្ហានេះដូចតទៅ នោះគឺដោយសារតែបេសកកម្មរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានបញ្ឈប់នៅក្នុងពេលវេលារបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែមានឥទ្ធិពលដល់ថ្ងៃក្រោយ ។ ជាឧទាហរណ៍ ទំនាយរបស់ព្រះមេស៊ីមានទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សជំនាន់ក្រោយ ហើយបន្ទាប់មកដោយការសរសេរ ពួកគេត្រូវតែត្រូវបានផ្ទេរ ។ (កិច្ចការ ៣:២៤) ប្រាកដណាស់ក្នុងន័យដែលពួកហោរាបានសរសេរទំនាយរបស់ពួកគេ គឺបាននិយាយនៅដើមសៀវភៅទំនាយរបស់ពួកគេ ។ ដូចយើងឃើញពាក្យបែបនេះ យើងមិនអាចនិយាយបានថាមានតែផ្នែកនេះទេដែលជាទំនាយ ប៉ុន្តែផ្នែកផ្សេងទៀតមិនមែនជាទំនាយនោះ ។ ពួកហោរាខ្លួនឯងមានអារម្មណ៍ថាការចាំបាច់ដែលពួកគេគួរតែផ្ទេរទៅជំនាន់ក្រោយនៃអនាគត ។ (អេសាយ 30:8, យេរេមា 30:2 36:20-32, 51:60, អេសេគាល 43:11 ហេប្រើរ 2:2)

4) យល់សប្តិ (ជនគណនា ១២:៦)

ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះបានប្រើ យល់សប្តិ បន្ទាប់ពី Bavinck បានចង្អុលទៅការបង្រៀននៃបទគម្ពីរថា យល់សប្តិនោះគឺពិតប្រយោជន៍ (យ៉ូហ 20:8 ទំនុកដំកើង 73:20 សាស្តា 5:3 អេសាយ 29:7) ព្រះមានបន្ទូលថាគាត់បានប្រាប់អំពីបំណងរបស់គាត់តាមរយៈ យល់សប្តិនៃមនុស្ស ។ (លោកុប្បត្តិ ២០:៣, ៣១:១១, ៤៦:២ ពួកចៅហ្វាយ ៧:១៣ ដានីយ៉ែល ៧:១) អ្វីៗដែលមាននៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះនឹងត្រូវប្រើយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយផ្តល់ប្រយោជន៍ខ្លះដល់យើង ។

មូលហេតុដែលព្រះប្រើយល់សប្តិនោះមិនបានប្រាប់ដល់យើងទេ ។ គ្រាន់តែជាសុបិន្តយើងមិនអាចជឿបានក្រៅពីគិតនោះទេ ។ ក្តីសុបិន្តជួយមនុស្សដែលងងឹតដោយសារអំពើបាបរបស់គាត់ ដែលជឿថាអាចកើតមាននៃពិភពលោកខាងវិញ្ញាណ ។ ម្យ៉ាងទៀត តើមនុស្សដែលកំពុងដេកនោះទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដែលមាននៅខាងក្រៅដោយរបៀបណា ទោះបីខ្លួនគ្មានស្មារតីដោយដឹងពីអារម្មណ៍យ៉ាងណានោះ? បញ្ហានេះនឹងត្រូវបានពន្យល់នូវផ្នែកខ្លះតាមរយៈការដឹងនៃស្មារតីតិចៗរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែជានិច្ចកាលរាល់សុបិនមិនដើរតាមបន្ទាត់នេះទេ ។ សុបិន្តជាក់លាក់មួយកើតឡើងពីខាងក្រៅនៃពិភពនៃមនុស្សដែលជាពិភពខាងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែសុបិនទាំងអស់មិនមែនចេញពីព្រះទេ គឺចេញពីអារក្ស ។ យើងមិនអាចជឿលើសុបិនទាំងអស់របស់មនុស្សបានទេ ។ យើងគួរតែដឹងពីសុបិនដែលរីករាយដែលបានមកពីព្រះ ហើយគួរតែជឿលើទ្រង់ ។

5) ការនិមិត្ត (ជនគណនា ១២:៦)

នៅក្នុងបទគម្ពីរ «ការនិមិត្ត» (ភាសាក្រិច ó'ρασις ហេព្រើរ ១២៣ ក២៣២) គឺទាក់ទងនឹងការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ ។ ដែលនេះត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈការនិមិត្ត (លោកុប្បត្តិ 15:1 20:6-7) ពួកហោរាបានលើកឡើង ហើយបានឃើញវា ។ (អេសេគាល ៣:១២, ៨:៣ ១១:១) នេះគឺខុសគ្នាទៅនឹងការបែងចែកនៃភាសាក្រិច ដែលជាការបែងចែកនៃព្រលឹង ។

ការផ្តាច់ខ្លួននៃព្រលឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈភាពនៃបដិសេធបញ្ញាចិត្តខ្លួនរបស់គាត់ដែលបានទទួលទំនាយ (oracle) ។ ប៉ុន្តែការយល់ឃើញក្នុងគម្ពីរមិនដូច្នេះទេ បញ្ញាចិត្តរបស់អ្នកទទួល គឺមានអំណាចនៃការស្គាល់ខុសត្រូវ និងសេរី

ភាព ។ Bavinck បាននិយាយដូចតទៅថា “Udeus Philo, Justin Martyr, Athenagoras, Tertullian ហើយថ្មីៗនេះ Ernst Wilhelm Hengstenberg បានចាត់ទុកការនិមិត្តនៅក្នុងបទគម្ពីរថាជាការបំបែកខ្លួន ។

ប៉ុន្តែការដែលពួកហោរាបានទទួលការនិមិត្តនោះ មិនមែនគ្រាន់តែនៅពេលដេក លក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទទួលពេលគាត់ភ្ញាក់ ហើយនៅពេលដែលពួកគេនៅតែម្នាក់ ឯង ក៏ដូចជានៅជាមួយគ្នា» ។

6) បទគម្ពីរ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៦, ពេត្រុសទី២ ១:២)

តើបទគម្ពីរជាការបើកសម្តែងឬ? Henrikus Berkhof បានអះអាងថាបទគម្ពីរ និងការបើកសម្តែងមិនត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណទេ ហើយបាននិយាយដូចតទៅ ។ «ជាទូទៅ ការបើកសម្តែងនៃបទគម្ពីរត្រូវបានពុះពារដោយការយល់ដឹង របស់មនុស្ស ។ នេះបើយោងទៅតាមការអះអាងរបស់អ្នកប្រាជ្ញ គង់ (Kung)

។ វាពិបាកដែលអ្នកណាម្នាក់អាចយល់ពីខ្លឹមសារនៃការបើកសម្តែង ។ ផ្ទុយទៅ វិញ ដូចជាប៉ុលបានអះអាងពីការប្រកាសអំពីស្តង់ដាខាងវិញ្ញាណដ៏ខ្ពស់ ក៏មិន អាចយល់ពីការបើកសម្តែងនោះដែរ ។ ... ហើយបទគម្ពីរគឺជាការឆ្លើយតបទៅ កាន់មនុស្សចំពោះការបើកសម្តែង ។ ការពិតដែលថាយើងទាក់ទងទៅការបើក សម្តែងត្រូវបានធ្វើឡើងដោយប្រយោលតាមរយៈកញ្ចក់នៃការប្រកាសរបស់មនុ ស្ស ។ ដោយសារការប្រកាសរបស់មនុស្សខ្លួនឯងជាលទ្ធផលនៃការបកស្រាយ របស់មនុស្ស ទំនាក់ទំនងរបស់យើងចំពោះការបើកសម្តែងគួរត្រូវបានរាប់ថា ជា ការទំនាក់ទំនងពិតជាលក្ខណៈប្រយោលទ្វេដង... បើមនុស្សយកបទគម្ពីរដាក់ក្នុង

ហោប៉ៅរបស់គាត់ យើងមិនអាចនិយាយថាគាត់មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះទេ (ជាព្រះបន្ទូលនៃការបើកសម្តែង) ។

ទ្រឹស្តីដែល Berkohf បានណែនាំនៅខាងលើគឺដូចជាទ្រឹស្តីរបស់ Barth មែនទែន ។ នេះមិនដូចគ្នាទៅនឹងទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំដើមនោះទេ ។ ផ្ទុយពីនេះ ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុង Bavinck គឺមានដូចតទៅនេះ ។ «ទ្រឹស្តីវិទ្យាថ្មីៗបានបែងចែកការបើកសម្តែង និងបទគម្ពីរ ហើយវាក៏ខុសពីគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ... ។ នេះបើតាមសម្ព័ន្ធរបស់ Gotthold Ephraim Lessing ។

Martin Luther បានលែងយើងចេញពីនីមួយៗរបស់សម្តេចប៉ាប (pope) តើអ្នកណាអាចដោះលែងពីសម្តេចប៉ាបដែលក្រដាសនោះជាឯកសារ? នេះជាការខុសចំពោះបទគម្ពីរ ហើយការបើកសម្តែងគឺខុសគ្នា...

ប៉ុន្តែការបើកសម្តែង និងការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណស្ទើរតែបានមកជាមួយគ្នា ។ ជាឧទាហរណ៍ ពួកវាជា pomes និងសំបុត្រ ជាដើម ។ អ្នកដែលលើកចោលនូវការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណ នោះការសរសេរនឹងបាត់បង់ស្ទើរតែទាំងអស់នៃការបើកសម្តែង ។ យើងមានការពិតដែលថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងជាការបើកសម្តែងដែលអាស្រ័យលើបទគម្ពីរ ។

ទីមួយ ប៉ុលបានអះអាងថាការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់គាត់ផ្ទាល់ និងពាក្យដែលបានផ្សាយរបស់គាត់គឺគ្រាន់តែជា « ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ » (ថែស្សាទី1 2:13) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគឺដូចគ្នា ។ វិវរណៈ

ជំពូកទីមួយបាននិយាយថា « ការបើកសម្តែង » (ខទី 1) គឺដូចគ្នានឹង
« ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ » (ខទី 2) ។

ទីពីរ កាលដែលអ្នកនិពន្ធហេព្រើរបានដកស្រង់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់
គាត់សន្មតថាជា «អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូល» (ហេព្រើរ ១០:១៥) វា
ច្បាស់លាស់ណាស់ថា «ព្រះបន្ទូលនៃព្រះនៅក្នុងហេព្រើរ ៥:១២ បាននាំដល់
បទគម្ពីរ ។

ទីបី ពេត្រុសបានប្រកាសថាពាក្យនៃទីបន្ទាល់នៃសញ្ញាចាស់គឺតាមរយៈការ
បណ្តាលពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ហើយសំបុត្ររបស់ប៉ូលបានប្រកាសថាពួកគេ
មានសិទ្ធិអំណាចដូចគ្នានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ (ពេត្រុសទី២ 1:20-21 3:15-
16)

[ឯកសារយោងពិសេស]

ទស្សនៈរបស់ Barth អំពីការបើកសម្តែងទូទៅ

ចំពោះការបើកសម្តែងទូទៅ លោក Barth បានវិចារយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ គាត់បានអះអាងថា មានតែការបើកសម្តែងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ គឺជាការបើកសម្តែងតែមួយគត់ (einmalig) ប៉ុន្តែ “ការបើកសម្តែងនៃនិស្ស័យ” ពោលគឺការបើកសម្តែងឯករាជ្យមិនអាចកើតមានបានឡើយ ។ ក្នុងន័យបែបនេះ លោកបានអះអាងពីទ្រឹស្តីពិសេសមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (Christomonism) ។ មូលហេតុដែលគាត់បានអះអាងដូច្នេះ ជាការពិតការបើកសម្តែងបង្ហាញពីភាពជារបស់ព្រះនិងជាព្រះគុណយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ។ ដោយសារការបើកសម្តែងនៃនិស្ស័យនេះ បង្ហាញតែភាពជារបស់ព្រះ នោះចំណេះដឹងបែបនេះគ្រាន់តែបំបែកលក្ខណៈរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ហើយតាមរយៈការនោះវាមិនមែនជាចំណេះពិតនោះទេ ។ ចំណេះដឹងពិតចំពោះព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់បានហៅវាថា គឺជាទំនាក់ទំនងនៃភាពជាព្រះ (Obergriff) ។

លោក Barth បាននិយាយថា ចំណេះដឹងរបស់ព្រះតាមរយៈការបើកសម្តែងនៃនិស្ស័យ គឺដូចជាព្រះដែលមិនអាចយល់បាន ដូចដែលអារីស្តូត (Aristotle) បាននិយាយ ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំនិយាយឱ្យកាន់តែច្បាស់ជាឧទាហរណ៍ គាត់បានបដិសេធនូវចរិតលក្ខណៈនៃការបើកសម្តែងនៅក្នុងគ្រប់របស់មានជីវិតទាំងអស់ដែលបានបង្កើតឡើង (ពិភពនៃធម្មជាតិ ៖ ដើម្បីបង្ហាញពីព្រះ) នៅចំណុចនេះយើងអាចមើលឃើញទស្សនៈរបស់គាត់ដូចខាងក្រោម ។

លោក Barth ជឿលើគ្រប់របស់មានជីវិតទាំងអស់ដោយព្រះ ហើយបាននិយាយថា "ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនបានបង្កើតពិភពលោកទេ ពិភពលោកគឺមិនអាចកើតមានបានទេ" ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ គាត់បាននិយាយថា ការបើកសម្តែងជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើត ពោលគឺការបើកសម្តែងនៃពេលវេលា និងលំហ (ជាចំណេះដឹងថ្មីដែលបង្ហាញតាមរយៈគ្រប់របស់មានជីវិតទាំងអស់) គឺមិនច្បាស់ទេ» ។ ប៉ុន្តែក៏ណែនាំបែបទ្រឹស្តីវិទ្យាហៅគ្រប់របស់មានជីវិតទាំងអស់ខ្លួនឯងថាជាការ "បើកសម្តែងទូទៅ" និង "ការបើកសម្តែងនៃនិស្ស័យ" ។ Bavinck ដែលជា ពួកខាល់វីន (Calvinist) បាននិយាយពីអត្ថន័យរបស់វាថាដោយសារតែការបើកសម្តែងទូទៅ និងការបើកសម្តែងពិសេសបង្ហាញពីព្រះយ៉ាងច្បាស់ នោះមនុស្សគួរតែបោះចោលភាពផ្ទុយរបស់គាត់ ហើយគួរតែទទួលយកភស្តុតាងនេះវិញ ។ ជាការពិតណាស់ គឺជាគំនិតដែលពីងផ្អែកទៅលើបទគម្ពីរ ។ (កិច្ចការ ១៤:១៧) ។ ដូចដែល Barth អះអាងថា ការងារនៃការបង្កើតដែលបានបង្ហាញតាមរយៈឯកសារគឺមានតែអ្នកប្រកបដោយគតិបណ្ឌិតប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកប្រកបដោយគតិបណ្ឌិត (Sage) ដែលគាត់និយាយគឺគ្រាន់តែព្យាយាមបង្ហាញពីការបញ្ចេញនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ប៉ុន្តែវាមិនប្រាកដនោះទេ ។ គាត់បាននិយាយថាសកម្មភាពរបស់ព្រះផ្ទាល់មិនអាចត្រូវបានបង្ហាញជាប្រវត្តិសាស្ត្របានទេ ។

ជំពូកទី 2 ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងកំណែទម្រង់

I. លក្ខណៈដែលបទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរដោយការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

ព្រឹត្តិការណ៍នៃការបើកសម្តែងពិសេសរបស់ព្រះ និងសេចក្តីពិតរបស់វា មិនបានផ្តល់ឱ្យដល់តែបុគ្គលដែលទាក់ទងនឹងពេលវេលាដែលបានកើតឡើងនោះទេ ប៉ុន្តែដល់មនុស្សទាំងអស់របស់ព្រះនៅគ្រប់ពេលវេលា ។ ដូច្នេះ ព្រឹត្តិការណ៍ និងសេចក្តីពិតត្រូវបានសរសេរឡើង និងកត់ត្រាដែលបានបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ការដៅទុក្ខរបស់ព្រះ) (រ៉ូម 15:4 ធីម៉ូថេទី២ 3:16) អ្វីដែលត្រូវបានបណ្តាលគឺគ្មានកំហុសនោះទេ ហើយការកត់ត្រានោះបានផ្ទេរចំណាប់អារម្មណ៍ទៅ អ្នកអានយោងទៅតាមបំណងនៃការសរសេរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Bavinck បាននិយាយថា “ទោះបីជាវាត្រូវបានបំបែកចេញពីការបើកសម្តែង មុនពេលដែលព្រះគម្ពីរត្រូវបានសរសេរក៏ដោយ ។ យើងមិនគួរគិតថាវាជាភ្លើងដែលមិនមែនជាបើកសម្តែងនោះទេ ។ ... វាខ្លួនឯងគឺជាធាតុដែលកើតមានឡើងនៃការបើកសម្តែង ។

1. ទ្រឹស្តីបីនៃការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

1) ការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមេកានិច (ម៉ាស៊ីន)

វាគឺជាទ្រឹស្តីដែលថានៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើអ្នកនិពន្ធនៃបទគម្ពីរពួកគេបានក្លាយដូចជាម៉ាស៊ីនមួយ ។ នេះមិនមែនជាទ្រឹស្តីត្រឹមត្រូវចំពោះខ្លឹមសារដើម្បីសរសេរបទគម្ពីរនោះទេ ។ ផ្នែកនីមួយៗនៃបទគម្ពីរគឺមានភាពខុសប្លែក

គ្នាទៅនឹងស្ថានភាពយោងទៅតាមលក្ខណៈរបស់អ្នកនិពន្ធ ។ ប្រសិនបើអ្នកនិពន្ធ បទគម្ពីរត្រូវបានប្រើដូចជាម៉ាស៊ីន នោះស្ថានភាពសំបុត្ររបស់ប៉ុលនឹងដូចគ្នានឹង សំបុត្រផ្សេងទៀតរបស់ពេត្រុសដែរ ។

2) ការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបែបថាមពល

នេះគឺជាទ្រឹស្តីដែលបទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរ តែកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិន មានទេ ប៉ុន្តែជាអារម្មណ៍ដែលត្រូវបាននាំមកតាមរយៈបញ្ញាចិត្តសាសនានៃអ្នក និពន្ធដែលត្រូវបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ហើយបានកត់ត្រាទុក ។ ជាឧទាហរណ៍ សៀវភៅដំណឹងល្អត្រូវបានសរសេរតែពីបំណងចិត្តនៃអំណាចដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះ យេស៊ូវតាមរយៈពួកសិស្សប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរថ្លែងទីបន្ទាល់ថា « ព្រះគម្ពីរ ត្រូវបានសរសេរតាមរយៈការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣: ១៦) «ការបណ្តាលរបស់ព្រះ» បានចង្អុលបង្ហាញពីបំណងចិត្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិ សុទ្ធ ។ (ពេត្រុសទី២ ១:២១)

3) ការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបែបសរីរាង្គ

នេះជាទ្រឹស្តីដែលព្រះបានប្រើអ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរជាសរីរាង្គជំនួសឲ្យទ្រង់ ។ ម្យ៉ាង វិញទៀត ព្រះបានប្រើសេរីភាពរបស់អ្នកនិពន្ធ និងលក្ខណៈពិសេសរបស់ពួកគេ ដោយផ្ទាល់ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេសរសេរពាក្យរបស់ពួកគាត់ ដោយមិនធ្លាក់ ទៅក្នុងកំហុសឡើយ ។ ទ្រឹស្តីនេះគឺជាទ្រឹស្តីនៃការបណ្តាលក្នុងកំណែទម្រង់បែប ប្រពៃណី ។ ចំពោះទ្រឹស្តីនៃការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបែបសរីរាង្គរបស់

បទគម្ពីរ ក្រុមជំនុំដែលបានកំណែទម្រង់បានជឿការបកស្រាយរបស់អ្នកប្រាជ្ញពីរ នាក់នៅក្នុងបីនាក់នៃទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាខាងលើនេះ គឺដូចតទៅ ។

Warfield (Benjamin Breckinridge Warfield) បាននិយាយថា “ព្រះបាន ផ្តល់ចំណេះដឹងដែលកើតមកដោយវិធីសាស្ត្រធម្មជាតិដល់អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរ និង ចំណេះដឹងទាំងអស់ដែលពួកគេត្រូវការក្នុងព័ន្ធកិច្ច តាមរយៈការនិមិត្ត ទិសដៅ ការសរសេរ មុខងារដ៏អស្ចារ្យ ឬតាមវិធីសាស្ត្រមួយចំនួនទៅតាមឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ ហើយពួកគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះចំណេះដឹងធម្មជាតិនេះ ។ ពួកគេគឺជាអ្វី ដែលព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេយកតាមរយៈមាត់ ប្រពៃណី ឯកសារ ការប្រកាស ការសង្កេត និងការចងចាំរបស់ពួកគេ ។ ហើយពួកគេមានវិទ្យាស្ថានស្រាវជ្រាវ និងដំណើរការនៃការស្ទង់មើលភាពសមហេតុផល អារម្មណ៍ និងបទពិសោធន៍ របស់ពួកគេជាដើម វាគឺជាវិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹង ។ បន្ទាប់មកដំណើរការទាំង អស់នេះត្រូវបានសម្រេចក្រោមការផ្គត់ផ្គង់ទូទៅរបស់ព្រះ ។ ចំណេះដឹងដ៏អស្ចារ្យ មិនបានបំបែកចេញពីច្បាប់នៃហេតុផល ចំណេះដឹងធម្មជាតិ និងសេរីភាពទេ ហើយក៏ត្រូវបានសហការជាមួយចំណេះដឹងធម្មជាតិដែរ ។ នៅក្នុងកិច្ចការនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែងតែនៅជាមួយអ្នកនិពន្ធ ហើយបានចូលរួមក្នុងប្រតិបត្តិការ ស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកគេជាមួយនឹងអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយលើកមុខងាររបស់អ្នក និពន្ធ និងដឹកនាំពួកគេ ។ តាមរយៈការបង្ហាញពីគំនិតដែលព្រះមានគោល បំណងតែងតែត្រូវបានធានាថាមិនមានកំហុសក្នុងភាសាណាមួយនោះឡើយ ។

” ។

Bavinck បាននិយាយអំពីទ្រឹស្តីនៃការបណ្តាលបែបសរីរាង្គដូចខាងក្រោម ។

“ឡូហ្គោស (λόγος) បានក្លាយជាសាច់ឈាម ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាន ចូលទៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ការពិតទាំងពីរនេះគឺស្របគ្នា ក៏ដូចជាទាក់ទងគ្នាយ៉ាង ជិតស្និទ្ធ ។ ព្រះគ្រីស្ទមិនមានរូបរាងស្រស់ស្អាតទេ ប៉ុន្តែបានយករូបភាពជាអ្នកបំ រើ មកក្នុងសាច់ឈាម ហើយត្រូវបានមនុស្សមើលងាយដល់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បាន ចូលមកកន្លែងដែលទាបបំផុតក្នុងពិភពលោក ហើយបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង បន្ទាប់មកទ្រង់បានស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់សុគត ។ ដូចពាក្យដែលព្រះបានបើកស ម្តែងថា ទ្រង់បានចូលទៅក្នុងពិភពនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់ ពោលគឺជីវិតរបស់ មនុស្ស និងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេបានចូលមកតាមរយៈប្រភេទនៃការសុបិន របស់មនុស្ស ការនិមិត្ត ការសិក្សា និងការស្មាន ហើយបានចុះមកកន្លែងនេះ រហូតទទួលបានការមើលងាយ និងទុក្ខវេទនា” ។ គាត់បាននិយាយទៅកាន់ គោលលទ្ធិនៃការបណ្តាលដូចខាងក្រោម ។ «នៅក្នុងការបណ្តាល ការដឹកនាំនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនដកចេញនូវសកម្មភាពឯករាជ្យរបស់មនុស្សទេ តែធ្វើឱ្យ វាត្រូវបានពង្រឹងឡើង... ព្រះមិនបានប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សដូចដើមឈើនោះទេ តែទ្រង់បានទទួលស្គាល់ភាពឆ្លាតវៃ និងសីលធម៌របស់ពួកគាត់ ហើយបានបង្កាប់ បេសកកម្មដល់ពួកគេ ។ ”

Bavinck បានបញ្ជាក់ថា ការចូលរួមទាំងស្រុងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើការ ចំពោះអ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរ ដែលអ្នកនិពន្ធនៃបទគម្ពីរអាចពិតបានគ្រប់គ្រាន់ ហើយការសរសេររបស់ពួកគេក៏ត្រូវបានការពារពីកំហុសទាំងអស់ផងដែរ ។ អត្ថ ន័យរបស់ Bavinck ចង់ថាការសរសេរបទគម្ពីរគឺជារបស់ព្រះទាំងស្រុង ហើយក៏

ជាមនុស្សទាំងស្រុងផងដែរ "(θεία πάντα καί άνθρωπινα πάντα) គឺ ប្រមូលផ្តុំដោយការចាប់អារម្មណ៍របស់យើង ។

2. កន្លែងនៃការបណ្តាលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ៖ ការបណ្តាលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពេញលេញ

វិធីសាស្ត្រនៃការបណ្តាលនៃបទគម្ពីរគឺជាសរីរាង្គ កម្រិត និងប្រភេទរបស់វាគឺ អស់កល្បជានិច្ច ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អក្សរទាំងអស់នៃបទគម្ពីរ--អ្វីក៏ដោយដែល បាននិយាយ-ត្រូវបានសរសេរតាមរយៈការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយ អត្ថបទដើមគឺគ្មានកំហុសនោះទេ ។ បទគម្ពីរដែល នៅក្នុងការពន្យល់ និងអំពី ការដែលបានចែងមក អ្វីក៏ដោយ នោះវាគ្មានកំហុសទេ ហើយសម្ភារៈមួយចំនួន ដែលយកមកបង្រៀនគឺយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ នេះគឺជាអ្វីដែលបទគម្ពីរផ្ទាល់បាន និយាយដូច្នេះ ហើយនៅក្នុងការសិក្សាជាក់ស្តែងក៏បង្ហាញឲ្យឃើញដូច្នេះដែរ អ្នកប្រាជ្ញនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ E, J, និង Young បានមានប្រសាសន៍ ចំពោះបញ្ហាដំណោះស្រាយដ៏លំបាកក្នុងបទគម្ពីរថា គាត់គួរតែអានឃ្លាដ៏លំបាក នេះឱ្យបានលម្អិត គាត់គួរតែធ្វើឱ្យប្រាកដថា ឧតម្ពីរនេះធ្វើឱ្យមានបញ្ហាពិត ប្រាកដ ។ ទីពីរ គាត់គួរតែធ្វើឱ្យប្រាកដម្តងទៀតថាទ្រឹស្តីដែលបានជជែកវែក ញែកចំពោះឃ្លា - ទ្រឹស្តីវិទ្យាសាស្ត្រ និងទ្រឹស្តីបុរាណវិទ្យា ហើយជាការពិតគាត់ គួរតែធ្វើឱ្យប្រាកដថាបានជជែកវែកញែកចុងទៅគម្ពីរ ។ ទីបី បើសិនមិនទាន់ ដោះស្រាយនោះទេ គាត់គួរតែរង់ចាំមើលដំណោះស្រាយ» ។

II. លក្ខណៈពិសេសនៃបទគម្ពីរ

សេចក្តីជំនឿកំណែទម្រង់ជឿលើលក្ខណៈសំខាន់ៗនៃបទគម្ពីរ ។

1. សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ

1) សិទ្ធិអំណាចរបស់ក្រុមជំនុំ

ក្រុមជំនុំកំណែទម្រង់ទាមទារសិទ្ធិអំណាចទាំងស្រុងនៃបទគម្ពីរ ហើយបង្រៀនគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំពិត ។ ដូច្នេះ សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរគឺនាំមុខជាងសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំ ហើយនិយាយថា សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរគឺជាការពិតដ៏សំខាន់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបាននិយាយថា ក្រុមជំនុំបាននាំមុខបទគម្ពីរតាមពេលវេលា និងភាពសមហេតុផល ។ ហើយគេក៏អះអាងថា ៖ «មុនមានបទគម្ពីរ តើមានក្រុមជំនុំទេឬ? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មុនពេលដែលបទគម្ពីរមានជាឯកសារ ពួកគេក៏បានមានជាទម្រង់មិនមែនឯកសាររួចហើយ (តាមបែបប្រពៃណីផ្ទាល់មាត់ និងអត្ថបទដើម និងក្នុងការផ្សព្វផ្សាយសំបុត្ររបស់ពួកសាវក) ដែលបានក្លាយជាប្រភពមួយ ហើយបន្ទាប់មកមិនមែនជាក្រុមជំនុំដំបូងបានកើតឡើងនោះទេ ។ ដូចដែលយើងនិយាយអំពីប្រភេទនៃការយល់ស្របនៃបទគម្ពីរ មានចំណុចខុសគ្នាមួយចំនួនរវាងថ្ងៃនៃការចាប់ផ្តើមក្រុមជំនុំ និងថ្ងៃដ៏រុងរឿងនៃក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍នៃអត្ថិភាពនេះ—ជាគោលការណ៍ដែលជាគ្រឹះនៃក្រុមជំនុំ—គឺមានជាទូទៅនៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ដូច្នេះ តាមពេលវេលា និងជាគោលការណ៍ សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរគឺនៅខាងមុខជាងក្រុមជំនុំ ។ អេភេសូរ 2:20 បានមានប្រសាសន៍ថា « អ្នក...

បានស្ដង់ឡើងលើជើងជញ្ជាំងនៃពួកសាវ័ក និងពួកហោរា» ដែលមានន័យថា ក្រុមជំនុំ (អត្ថន័យនៃពាក្យ « អ្នក ») ត្រូវបានតាំងឡើងដោយផ្អែកលើ សេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរ (ពាក្យដែលពួកសាវ័ក និងទីបន្ទាល់របស់ពួកហោរា) ។ សម្រាប់សេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដែលធ្វើទីបន្ទាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទ វាគឺជាធម្មជាតិ ដែលវាគឺជាការបញ្ចប់នៃជើងជញ្ជាំងរបស់ក្រុមជំនុំ ។

2) សិទ្ធិអំណាចនៃភាពជឿជាក់ឯករាជ្យ

ទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាដែលបានកែទម្រង់និយាយពីគោលលទ្ធិនៃសិទ្ធិអំណាចនៃភាព ជឿជាក់ឯករាជ្យ (αὐτονομία) ។ គោលលទ្ធិនេះមានសិទ្ធិអំណាចចម្បងដែល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមាននៅក្នុងពេលវេលា និងសមហេតុផល ជាសិទ្ធិអំណាច ចម្បង ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ វាបង្រៀនថាគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ (ជា ពិសេសការគិតទាំងអស់អំពីក្រុមជំនុំ) គួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយព្រះបន្ទូល របស់បទគម្ពីរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ គោលលទ្ធិនេះមានន័យថា បទគម្ពីរ មានសិទ្ធិអំណាចនៃភាពជឿជាក់ដោយឯករាជ្យ ដោយមិនរង់ចាំការសហការពី មនុស្ស និងការយល់ដឹង និងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ និងជំនួយពីកិច្ចព្រមព្រៀង ណាមួយឡើយ ។

3) សិទ្ធិអំណាចនៃទីបន្ទាល់

វាគឺជាការពិតដែលថាក្រុមជំនុំមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីប្រកាសពីព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (ឆីម៉ូថេទី១ ៣:១៥) ប៉ុន្តែនេះគឺដូចជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើ តែក្នុងក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះ ។ ក្រុមជំនុំមិនអាចបង្កើតសេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សបានទេ ។ វាអាចត្រូវបានប្រតិបត្តិតាមរយៈ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (យេរេមា ២៣:២៩, ហេ
ប្រើរ ៤:១២ ពេត្រុសទី១ ១:២៣)

ខាលវីន បានពន្យល់ថា ជាពិសេសចំពោះការពិតដែលមនុស្សនោះជឿលើព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះជាយូរមកហើយនៅក្នុងការបង្រៀនសាសនារបស់គាត់ (សៀវភៅ
ទី១ ជំពូក ៧) វាគឺជា « គោលលទ្ធិដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ដែងពីទីបន្ទាល់ ។
«ជាទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ» នេះគ្រាន់តែជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលធ្វើឲ្យពួកគេជឿលើបទគម្ពីរថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ លើកលែងតែ
បទគម្ពីរមិនបានបន្ថែមការបើកសម្ដែងថ្មីមួយចំនួន ។

2. សារៈសំខាន់នៃបទគម្ពីរ

ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកគិតថាភាពជឿជាក់ឯករាជ្យនៃក្រុមជំនុំ និងក្រុមជំនុំដែល
គាត់មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដែលអាចរស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែវា
ជាការគិតខុស ។ ដូចជាក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ដែលមិនមានអារម្មណ៍ថាមាន
លក្ខណៈចាំបាច់ទាំងស្រុងនៃបទគម្ពីរក្នុងជីវិតរបស់ក្រុមជំនុំនោះទេ ។ មានតែ
ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកប៉ុណ្ណោះអះអាងវា ក៏ដូចជាអាថ៌កំបាំងទាំងអស់គឺគិត
ដូច្នេះ ។ ពួកគេបានបកស្រាយបទគម្ពីរដោយប្រៀបធៀប ហើយបានប្រើបទ
គម្ពីរដើម្បីជួសជុលប្រព័ន្ធរបស់ពួកគេ ។ (យេរេមា ២៣:៣០-៣២, ពេត្រុសទី២
១:២០, ៣:១៦) ពួកគេបាននិយាយថា ដូចដែលព្រះគម្ពីរបានសំដៅទៅលើការ
អភិវឌ្ឍន៍ខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្ស នោះពួកគេអះអាងថា ក្នុងដំណាក់កាលដំបូង

ព្រះគម្ពីរត្រូវបានប្រើប្រាស់យ៉ាងមានប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាមកដល់ ដំណាក់កាលខ្ពស់នៃការអភិវឌ្ឍន៍វិញ្ញាណរបស់មនុស្សក៏បានរំលងបទគម្ពីរ ឬ , មិនប្រើវា ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមបទគម្ពីរ អ្នកជឿអាចរក្សាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ តាំងពីដើមដល់ចប់បានតែតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ។ ហេព្រើរ 5:13-14 បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតអស់អ្នកណាដែលទទួលទានទឹកដោះ នោះមិនប្រសប់ខាងឯព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសុចរិតទេ ពីព្រោះអ្នកនោះជាកូនតូច នៅឡើយ ឯអាហាររឹង នោះសំរាប់តែមនុស្សធំ ដែលបានបង្ហាត់តន្ត្រីយ ដោយ ធ្លាប់ខ្លួនហើយ ដើម្បីឲ្យបានដឹងខុសត្រូវ» ។ នៅទីនេះ “អាហាររឹង” គឺជា បន្ទូលនៃបទគម្ពីរ វាដូចជាមេរៀនចំពោះពួកសង្ឃរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ នៅ ប្រទេសបារាំង និងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ការអាចកំបាំងនៅយុគសម័យកណ្តាលបាន គិតថា គម្ពីរគឺជាជំនឿឆ្កោមទៅកាន់ការសញ្ជឹងគិត និងការទាយពីអនាគត ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ Schleiermacher (Friedrich Daniel Ernst Schleiermacher) ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីនៃមនុស្សជាតិបានអះអាងថា ព្រះគម្ពីរគឺជា ផលរបស់ពួកជំនុំ ហើយបន្ទាប់មកតាមរយៈលំហូរនៃថ្ងៃនោះ វាអាចបំពេញ បន្ថែមបាន ។ ប្រព័ន្ធនៃគំនិតបែបនេះបានមើលងាយថា ព្រះគម្ពីរគួរតែមានជា ចម្បងសម្រាប់អត្ថិភាពនៃក្រុមជំនុំ និងរក្សាលើគាត់ ហើយគាត់ត្រូវការវាជានិច្ច យ៉ាងដាច់ខាត ។

3. ភាពច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ

ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាថាវាជាគោលការណ៍សំខាន់ដើម្បី បើកចំហបទគម្ពីរដល់ក្រុមជំនុំ ។ ដោយសារពួកគេគិតថាបទគម្ពីរគឺជាការអាច

កំបាំង ហើយអ្នកជឿទូទៅមិនអាចយល់ វាដូចជាមានគ្រោះថ្នាក់ដែលពួកគេបើ
ពួកគេបានដឹងអំពីវា ។ ការអះអាងរបស់ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកគឺមានតែសម្តេច
ប៉ាបប៉ូណ្លេ : ដែលទទួលបានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរបាន ។
ដូច្នេះ បើទោះជាការបកស្រាយរបស់អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនត្រឹមត្រូវ ដោយគ្មានការ
អនុញ្ញាតពីប៉ូប (pop) ។ ក៏គ្មាននរណាម្នាក់អាចបង្រៀនវាដល់អ្នកដទៃបានដែ
រ ។ ដូចនេះក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកនោះបានកំណត់ឲ្យអានបទគម្ពីរដោយសេរី
ហើយបកស្រាយវា ។ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរមិនបានកត់ត្រាទុកជាសៀវភៅដែលអ្នកជឿ
ទូទៅមិនអាចយល់បាននោះទេ សៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរជាសំណេរដែល
មនុស្សទាំងអស់អាចអានបាន ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៥) ក្រុមជំនុំដែលបានកែ
ទម្រង់ទាមទារគោលលទ្ធិនៃលក្ខណៈជាក់ស្តែងនៃបទគម្ពីរតាមព្រះគម្ពីរ ។ ព្រះ
គម្ពីរបានមានបន្ទូលដើម្បីឲ្យយល់ដឹងពីវិញ្ញាណ (យ៉ូហានទី១ ៤:១) ដែលមិន
បានឲ្យតែដល់គ្រូគង្វាលប៉ូណ្លេទេ ។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនបង្រៀនគ្រូគង្វាលដូចជា
សង្ឃដូចដែលក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបង្រៀននោះទេ ។ នៅក្នុងន័យទូទៅ អ្នក
ជឿទាំងអស់គឺជាសង្ឃនៅចំពោះព្រះ ។ (ពេត្រុសទី១ ២:៩) ដូច្នេះមនុស្សធម្ម
តាមានសិទ្ធិអានបទគម្ពីរដោយសេរី ហើយបន្ទាប់ពីពួកគេបានរៀនច្រើន និង
ទទួលបានឯកសិទ្ធិដើម្បីយល់ពីការពិតនៃសេចក្តីពិត ។ មេរៀននៃបទគម្ពីរ
បង្រៀនថាក្រុមជំនុំមិនគួរទទួលយកហោរាក្លែងក្លាយនោះទេ ។ (យ៉ូហានទី២
១:១០) តើវាមិនមែនមានន័យថា ក្រុមជំនុំគួរស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាង
ប៉ិនប្រសប់ ហើយនិងសេចក្តីពិតក៏គួរព្រិះរិះឲ្យបានត្រឹមត្រូវទេឬ?

កិច្ចការ 17:11 បង្ហាញថាជនជាតិបេរ៉េន (Berean) ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា :
«រីឯពួកអ្នកស្រុកនោះ មានចិត្តល្អជាងពួកអ្នកនៅថៃស្យាឡូនីច ... គេប្រុង

ប្រៀបសព្វគ្រប់នឹងទទួលព្រះបន្ទូល ក៏ពិចារណាមើលគម្ពីររាល់តែថ្ងៃ... ” ។ នៅ ទីនេះ “កាន់តែថ្លៃថ្នូរ” (ἐὐγενέστεροι) មានន័យថា មានភាពថ្លៃថ្នូរ ។ ដូច ជាការដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់គួរតែត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត ។

4. ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃបទគម្ពីរ

គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានហៅថាជាលក្ខណៈនៃការសម្រេចបំពេញនៃបទគម្ពីរ ។ ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានបំពេញបន្ថែមប្រពៃណីរបស់សម្តេចប៉ាបដល់ពួកគេ សម្រាប់អត្ថន័យដែលថាព្រះគម្ពីរមិនបានពេញលេញនោះទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកកំណែ ទម្រង់យល់ឃើញថាមានតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្រៀនពីជីវិត នៃជំនឿរបស់យើងរហូត ។ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយទៅជាសាច់ឈាម ហើយ បន្ទាប់មកបានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះ ទ្រង់បានសម្រេចនូវការបើកសម្តែង ដែលទ្រង់ជាអ្នកបើកសម្តែង ។ ហេព្រើរ 1:1-2 បានពិពណ៌នាអំពីលក្ខណៈចុង ក្រោយនៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ឬលក្ខណៈពេញលេញ ។ វាត្រូវ បានកត់ត្រាទុក ហើយបន្ទាប់មកវាបានក្លាយទៅជាបទគម្ពីរ ។ យើងសង្កត់ធ្ងន់ លើគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរកំណែទម្រង់ដូចខាងលើការមានការពិតប្រាកដ ។ នេះជាអ្វី ដែលយើងគិតអំពីការមួយទៀតគឺជាហេតុផលដើម្បីដឹងថាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរគឺ ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ លោក Abraham Kuyper បាននិយាយថា “អ្វី ដែលមនុស្សជឿថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ចេញមកពីទីបន្ទាល់នៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការកើតជាថ្មីឡើងវិញ ។ វាគឺជាបាកក្នុងការបញ្ជាក់វាតាមបែប វិទ្យាសាស្ត្រ ។ នេះគឺដូចជានៅពេលបន្ទាប់ពីមនុស្សខ្ញុំភ្នែកបានបើកភ្នែកឡើង ហើយគាត់បាននិយាយ “គាត់ឆ្លើយទៅថា (ព្រះយេស៊ូវ) បើលោកជាមនុស្ស

មានបាប នោះខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំដឹងតែប៉ុណ្ណោះថា ពីដើមខ្ញុំខ្វាក់ តែឥឡូវនេះខ្ញុំមើលឃើញ» ។ (យ៉ូហាន ៩:២៥) ទោះជាអ្នកណាម្នាក់អំពាវនាវរកអាថ៌កំបាំងក៏ដោយ ក៏មិនមានបញ្ហាអ្វីដែរ ។ អ្នកជឿខ្លួនឯងផ្ទាល់ត្រូវបានចុះចូលទៅក្នុងអំណាចថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ដើម្បីយកឈ្នះលើសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងមិនចាំបាច់សួរវាទៅកាន់វិទ្យាសាស្ត្រនោះទេ ។ តើស្ទួតដកដង្ហើមដោយទទួលបានអំណះអំណាងពីវិទ្យាសាស្ត្រឬ? ស្ទួតមិនត្រូវការការស្នើសុំទៅកាន់វិទ្យាសាស្ត្រក្នុងបញ្ហានៃការដកដង្ហើមនោះទេ ។ ពាក្យរបស់ Kuyper នេះមានន័យថាពាក្យនៃបទគម្ពីរបានហួសពីបញ្ញាពិតរបស់មនុស្សតែវាមិនប្រឆាំងគ្នាឡើយ ។ ខាងរឺនក៏បាននិយាយផងដែរថា ដូចជាការបកស្រាយរបស់ Abraham Kuyper យើងមិនអាចពន្យល់ពីសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរជាមួយនឹងវិទ្យាសាស្ត្រនោះទេ ហើយយើងជឿលើវាតាមរយៈទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ហើយលោកបានពិភាក្សាផងដែរថា ខ្លឹមសារនៃបទគម្ពីរគឺមិនប្រឆាំងនឹងហេតុផលទេ» ។

III. ការពិនិត្យឡើងវិញពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃទស្សនៈនៃបទគម្ពីរ

1. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ

យ៉ូហាន 10:34-36 មានបន្ទូលថា "ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា តើគ្មានសេចក្តីចែងទុកមកក្នុងក្រឹត្យរឺន័យរបស់អ្នករាល់គ្នាថា «អញបាននិយាយថា ឯងរាល់គ្នាជាព្រះ»ទេឬអី ដូច្នេះ បើទ្រង់បានហៅអ្នកទាំងនោះជាព្រះ ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គបានឮទៅដល់គេ ហើយបើលើកចោលបទគម្ពីរណាមិនបាននោះតើអ្នករាល់គ្នានិយាយមកខ្ញុំនេះ ដែលព្រះវរបិតាញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយចាត់

មកក្នុងលោកីយ៍ ថា ខ្ញុំពោលពាក្យប្រមាថដល់ព្រះ ដោយព្រោះតែខ្ញុំនិយាយថា ខ្ញុំជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដូច្នេះឬអី? » ។ នៅទីនេះ បទគម្ពីរ រ៉ា γραφή គួរតែ ត្រូវបានបកស្រាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។

បទគម្ពីរគឺជាចំណងជើងដើម្បីចង្អុលបង្ហាញបទគម្ពីរទាំងមូល ។ ព្រះយេស៊ូវបាន ការពារសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរជាមួយនឹងឃ្លាមួយថា; ទ្រង់ពឹងផ្អែកលើបទគម្ពីរ ទាំងមូលដែលមិនអាចលុបចោលបាន ពីព្រោះបទគម្ពីរទាំងមូលគ្មានកំហុសទេ ។ តាមទស្សនៈរបស់ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ជឿថាបទគម្ពីរមានការបណ្តាលគ្រប់គ្រាន់ជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ចំពោះទ្រង់ ពាក្យនៃបទគម្ពីរគឺជាពាក្យនៃសិទ្ធិអំណាច ដាច់ខាត ។ ប៊ី. ប៊ី វ៉ារហ្វីល (B. B Warfield) និយាយថា « វគ្គគម្ពីរ ទាំងនេះតែមួយគត់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបញ្ជាក់ឲ្យយើងឃើញច្បាស់អំពីទីបន្ទាល់របស់ ព្រះយេស៊ូវចំពោះបទគម្ពីរនៅគ្រប់ផ្នែករបស់វា និងការប្រកាសដែលមានសិទ្ធិ អំណាចចេញពីព្រះ » ។

2. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងពួកសាវ័ក

សៀវភៅ Warfield "ការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណ និងសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរ" ចង្អុលពីកត្តាបីដូចខាងក្រោម ។

- (1) ដូចដែលពួកសាវ័កបានដកស្រង់បទគម្ពីរ ការថ្លែងរបស់ពួកគេ "ទ្រង់មាន បន្ទូលថា" ។ (λέγει) នេះជាការនិយាយរបស់អ្នកដែលដឹងថាបទគម្ពីរជាព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ ។
- (2) ឆីម៉ូថេទី២ ៣:១៦ ចែងថា «គ្រប់ទាំងបទគម្ពីរ គឺជាព្រះទ្រង់បានបញ្ចេញ ព្រះវិញ្ញាណបណ្តាលឲ្យតែង» ។ ពាក្យ «បញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ

“Θεόπνευστος” គឺជាផលនៃការបង្កើតដង្ហើមនៃព្រះ ។ វាចង្អុលទៅការបញ្ចេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ចេញដោយវិធីសាស្ត្រនេះ ។

(3) ពេត្រុសទី២ ២:១៩-២០ ចែងថា “ទាំងសន្យាឲ្យអ្នកទាំងនោះបានសេរីភាពផង តែខ្លួនគេក៏នៅជាប់ជាបារមីរបស់សេចក្តីពុករលួយវិញ ដ្បិតបើអ្នកណាត្រូវគេបង្ក្រាបខ្លួន នោះត្រូវនៅជាប់ជាបារមីរបស់អ្នកនោះហើយ ពីព្រោះក្រោយដែលបានរួចពីសេចក្តីស្មោកគ្រោក របស់លោកីយ៍នេះ ដោយបានស្គាល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះហើយ បើអ្នកណាត្រឡប់ទៅជាជាប់ទាក់ទិន ឲ្យសេចក្តីទាំងនោះបានបង្ក្រាបខ្លួនវិញ នោះសណ្ឋានក្រោយរបស់អ្នកនោះ បានអាក្រក់ជាងមុនទៅទៀត” ។ តើអ្វីជាការជំរុញចិត្តរបស់ពេត្រុសឲ្យនិយាយដូច្នេះ? វាត្រូវបានដាក់ឲ្យឃើញដូចខាងក្រោម ៖ នៅក្នុងទីបន្ទាល់នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានណែនាំភស្តុតាងដែលគាត់បានឃើញនៅលើភ្នំនៃការផ្លាស់ប្តូរ ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍នៅពេលនោះបន្តទៀតថា ពាក្យទំនាយត្រូវបានធានាច្រើនជាងអ្វីដែលគាត់បានឃើញ ។ នៅទីនេះ “ទំនាយ” ជាភាសាក្រិច τὸν προφητικὸν λόγον” គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា “ពាក្យនៃទំនាយ” ។ ដោយសារ «ពាក្យនៃទំនាយ» មានសរសេរក្រម «The» វាចង្អុលទៅកាន់សៀវភៅពួកហោរាទាំងអស់ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ជាសៀវភៅរួមតែមួយ ។ ខទី ២០ «គ្រប់ទំនាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ» គាំទ្រការបកស្រាយនេះ ។

3. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំ- ដើម

ក្រុមជំនុំដើមនៅសម័យនោះបានជឿថាគ្រប់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ ។ Polycarp បានរាប់សំឡេងនៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត ហើយអ្នកណាក៏ដោយ ដែលគិតខុសចំពោះបទគម្ពីរត្រូវបានផ្តោតទៅលើដូចកូនរបស់សាតាំង អ៊ីរ៉ាណូស (Iraeneaus) ដែលជាសិស្សរបស់ Polycarp បាននិយាយថា បទគម្ពីរអាច ទុកចិត្តបានដែលវាត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង ពាក្យ (Adv. Haer., II, 28) ។

Origen ជាអ្នកដែលមានអាយុដូចគ្នានឹង Iraeneaus បាននិយាយថា ដោយសារអ្នកសរសេរដំណឹងល្អធ្វើការតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះឯកសារ របស់ពួកគេមិនអាចមានកំហុសបានឡើយ (ជាពាក្យរបស់ Origen ទៅកាន់ ម៉ាថាយ 16:12, យ៉ូហាន 6:18) ។ នៅសតវត្សរ៍ទី៤ Augustus ជាបុគ្គលដ៏ អស្ចារ្យ គឺជាគ្រូបង្រៀនដែលមានចិត្តរាបទាប ដែលប្រជាជនបង្ខំឲ្យធ្វើជាប៊ី ស្យុព (bishop) ។ គាត់បាននិយាយអំពីបទគម្ពីរដូចតទៅ៖ «បទគម្ពីរគឺល្អ ប្រសើរដែលមានសិទ្ធិអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៅស្ថានសួគ៌» (Epist. To Jerome, 82 ii 5) ហើយក៏បានមានប្រសាសន៍ទៀតថា «អ្នកណាដែលអាន បទគម្ពីរត្រូវអានដោយមានជំនឿក្នុងចិត្ត និងអារម្មណ៍ទុកចិត្ត» (Epist. To Jerome, 82 ii 5) ហើយវាក៏ច្បាស់ដែរថា គ្មាននរណាម្នាក់នៃអ្នកនិពន្ធបាន ប្រព្រឹត្តកំហុសណាមួយនោះឡើយ ។ «អ្នកដែលសង្ស័យថាការសរសេររបស់សាវ័ក និងពួកហោរាមានកំហុសខ្លះ នោះជារបស់មនុស្សអាក្រក់ហើយ» ។ គាត់បាន ចាត់ទុកថាផ្នែកនីមួយៗនៃបទគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចពិតប្រាកដ ។ អ្នកដែលមិន

បានទទួលយកថាពាក្យណាមួយក៏ដោយនៅក្នុងបទគម្ពីរបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងបទគម្ពីរទាំងមូលគឺមានគ្រោះថ្នាក់ហើយ ។

4. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងគោលលិខិតនៃក្រុមជំនុំ

Warfield និយាយថា គោលលិខិតនៃការបញ្ចេញដោយពាក្យសំដី គឺជាគោលលិខិតខាងសាសនាចំពោះបទគម្ពីរ ។ គាត់បានសរុបថា ៖ «ក្រុមជំនុំបានជឿថាបទគម្ពីរគឺជាសៀវភៅរបស់ព្រះ ដែលព្រះបានសរសេរ ពាក្យរបស់ទ្រង់នៅក្នុងនោះគ្រប់ពាក្យរបស់ទ្រង់គឺជាសេចក្តីពិតដែលគ្មានកំហុស ហើយបានជឿលើអំណាចនៃព្រះដោយគ្មានការធ្លាក់ចុះឡើយ» ។

5. ទស្សនៈរបស់បទគម្ពីរនៃក្រុមជំនុំប្រូតេស្តង់បន្ទាប់ពីការធ្វើកំណែទម្រង់

1) ទស្សនៈរបស់ខាស់វ៉ែន ចំពោះបទគម្ពីរ ខាស់វ៉ែនបាននិយាយថា បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលនឹងត្រូវបានឮពីលើមេឃមក ។ ក្នុងអត្ថន័យដូចគ្នាគាត់បានប្រើកន្សោមពាក្យជាច្រើន ដែលថាបទគម្ពីរបានមកដល់យើងគឺចេញពីព្រះឱសរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរគឺដូចជាសំឡេងរបស់ព្រះ ។ អ្នកសរសេរគម្ពីរគឺជាសារការី ។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតបើកោតខ្លាចព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ គួរតែកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានចេញមកពីព្រះតែមួយគត់ ហើយរបស់មនុស្សមិនបានលាយឡំនឹងវាឡើយ ។ (នៅក្នុងសេចក្តីអត្ថាធិប្បាយរបស់ ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៦)

2) ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលបានកែទម្រង់ និងក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អ

[1] ការសារភាពនៃជំនឿរបស់បារាំង ឆ្នាំ 1549 នៃគ.ស. – ខាងវិន័យ
ទាក់ទងនឹងការសរសេរនេះ ។

ការសារភាពនេះនិយាយថា “ពាក្យដែលរួមបញ្ចូលនៅក្នុងសៀវភៅ (បទគម្ពីរ
នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) បានចេញមកពីព្រះ ។ យើងបាន
ទទួលវាពីព្រះ ប៉ុន្តែមិនបានទទួលវាពីមនុស្សទេ ។ វាមិនស័ក្តិសមទេដែលមនុស្ស
ឬទេវតាបានបន្ថែម ឬដកពាក្យ ឃ្លាចេញពីវា (មាត្រា៥ បកស្រាយដោយការ
ពន្យល់របស់ខ្ញុំ) ។

[2] ការសារភាពនៃជំនឿរបស់បែលហ្សិក (Belgic) ឆ្នាំ 1561 នៃ គ.ស
ការសារភាពនៃក្រុមជំនុំខាងវិន័យនិយមរបស់ប្រទេសហូឡង់ ។

អ្នកនិពន្ធសំខាន់ក្នុងការសារភាពនេះគឺ Guido De Vries (គាត់ត្រូវបានគេ
ធ្វើទុក្ខដើម្បីជំនឿ) ។ ចម្លើយសារភាពគាត់និយាយថា “យើងជឿលើសៀវភៅ
ទាំងអស់នេះ (គឺបទគម្ពីរ) ហើយទទួលយកវាជាគម្ពីរសរសេរតែមួយគត់ ។
ទាំងនេះបញ្ជាក់ពីបទបញ្ញត្តិនៃជំនឿ និងមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់វា ។ មូលហេតុដែល
យើងទទួលបានសៀវភៅទាំងនេះ មិនមែនដោយសារការដែលយើងទទួលស្គាល់
ថាជាក្រុមជំនុំនោះទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានប្រកាសនៅក្នុង
ចិត្តរបស់យើង ។ សៀវភៅនេះមានភស្តុតាងដែលថាពួកវាត្រូវបានបង្កើតដោយ
ព្រះ ហើយវាក៏មានភស្តុតាងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផងដែរ ។ ហើយយើងមិន
អាចបន្ថែមពាក្យ ឬដកពាក្យណាមួយចេញពីពួកវាបានទេ ។ ”

[3] ការសារភាពរបស់ក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អដោយសេរីនៃប្រទេសអាឡឺម៉ង់,
(1948 គ. ស) ការសារភាពនេះបានបង្ហាញពីលទ្ធិខាងវិន័យ (Calvinism)
នៅសតវត្សទី 19 ។ អត្ថបទទីមួយនិយាយថា «មួយផ្នែក និងទាំងមូល នៃ

ព្រះគម្ពីរត្រូវបានបញ្ចេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបណ្តាល ។ ហើយបទគម្ពីរទាំងនេះគឺជាស្តង់ដារនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយជាព្រះបន្ទូលដែលមិនចេះខុស ។ ”

[4] កំណែទម្រង់អត្ថបទ ពួកសង្ឃ (bishop) នៃសាសនាគ្រីស្ទ 1875 គ.ស មាត្រា 5 ចែងនៅក្នុងចម្លើយសារភាពនេះថា “បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានមកដោយការបញ្ចេញមកពីព្រះ ជាបុគ្គលដ៏វិសុទ្ធនៃព្រះដែលបាននិយាយស្របតាមការបញ្ចេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ វាបានបង្ហាញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយវាក៏គ្រាន់តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ» ។

[5] និងការសារភាពនៃជំនឿរបស់បុគ្គលដែលឥតមានសាសនា ឆ្នាំ 1566 គ.ស – ការសារភាពរបស់ក្រុមជំនុំ Zwingli) មាត្រា 1 នៅក្នុងការសារភាពនេះនិយាយថា “យើងជឿ ហើយសារភាពថាបទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរដោយពួកហោរា និងពួកសាវ័ក—គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់មានបន្ទូលទៅកាន់បុព្វបុរស ហោរា និងសាវ័ក ។ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ក៏ប្រាប់យើងតាមរយៈបទគម្ពីរ” ។

[6] គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីររបស់ក្រុមជំនុំប្រ៉េសប៊ីតេរៀន – គោលជំនឿ អត្ថបទទី 1 នៅក្នុងក្រុមជំនុំប្រ៉េសប៊ីតេរៀនក្នុងប្រទេសកូរ៉េ និយាយថា “បទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយជាច្បាប់តែមួយគត់នៃភាពត្រឹមត្រូវគ្មានកំហុសចំពោះជំនឿ និង ការប្រព្រឹត្ត ។” នេះគឺអាស្រ័យលើគោលជំនឿដើមនៃការសារភាពរបស់ក្រុមប្រ៉េសប៊ីតេរៀនវេសមីនស្ទើ (Presbytery Westminster) ។

ការសារភាពរបស់ វេសមីនស្ទើ (Westminster) ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយ សមាជិកចំនួន 152 នាក់ ដែលបានជួបជុំគ្នានៅថ្ងៃដំបូងក្នុងខែកក្កដា ហើយ ត្រូវបានបិទនៅថ្ងៃទី 12 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1649 ។ កន្លែងនៃការប្រជុំនេះគឺនៅព្រះ វិហារ Westminster chapel ដែលមានអ្នកទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាចំនួន 121 នាក់ និងមនុស្សធម្មតា 30 នាក់ ។ ក្នុងចំណោមមនុស្សធម្មតា ក៏មានអ្នកប្រាជ្ញនៅ ទីនោះដែរ ។ អត្ថបទដំបូងនៃគោលជំនឿក្រុមប្រឹក្សាប៊ីធារៀន (Presbytery) របស់យើងគឺជាការសង្ខេបនៃជំពូកទី 1 អត្ថបទ 1 នៅក្នុងគោលជំនឿវេសមីន ស្ទើ ។ ដើម្បីដឹងពីអត្ថន័យប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគោលជំនឿនេះ យើងគួរតែពិនិត្យ មើលឡើងវិញនូវគំនិតរបស់អ្នកទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាដែលបានចូលរួមសរសេរគោល ជំនឿនេះឱ្យបានលំអិត ។ ជាទូទៅវាត្រូវបានប្រទានឲ្យអ្នកធ្វើការទូទៅ ។ ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឲ្យអ្នកធ្វើការទូទៅយល់ពីការពិតនៃដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែមិនបាន គ្រប់គ្រងអ្វីៗដូចជាការធ្លាក់ចូលក្នុងការនិយាយនោះទេ ។ ”

លោក Burgess បាននិយាយថា ៖ «បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានឱ្យដោយ ការបញ្ចេញនៃព្រះវិញ្ញាណ ហើយបំណងរបស់គាត់គឺដើម្បីដឹកនាំយើងឱ្យផ្ដោត លើបទគម្ពីរ ដូច្នេះយើងគួរតែភ្ជាប់ជាមួយបទគម្ពីរ ។ ដូចពេលដែលទារកក្នុងផ្ទៃ ត្រូវបានបំប៉នអាហារតាមរយៈទងដ្ឋិត នោះក្រុមជំនុំរស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈ បទគម្ពីរ» (Warfield, Westminster Assembly and his Work, 1931, ទំព័រ. 289- draft version) ។ ក្នុងចំណោមអ្នកទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាដែលបាន សរសេរគោលជំនឿ បុគ្គលប្រកបដោយកិត្តិយសដ៏អស្ចារ្យបំផុតគឺលោក John Bolt បានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់វគ្គបទគម្ពីរ «បានបញ្ចេញដោយផ្ទាល់» ដូច ខាងក្រោម ៖ «បានបញ្ចេញដោយផ្ទាល់» ត្រូវបានបកស្រាយថាជាព្រះបន្ទូល

ចេញមកពីព្រះជាព្រះវរបិតាដោយផ្ទាល់តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បទគម្ពីរត្រូវបានបញ្ចេញនៅក្នុងខ្លឹមសារ និងពាក្យរបស់វា» (Warfield, Westminster Assembly and Its Work 1931, ទំព័រ 179) ។ វីល្យែម ប្រីដ (William Bridge) មានប្រសាសន៍ថា « ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានសរសេរគឺប្រាកដជាងសំឡេងដែលពួកសិស្សបានស្តាប់នៅលើភ្នំទៅទៀត» (ពេត្រុសទី២ ១: ១៨) ។ ដើម្បីយល់បទគម្ពីរ ជាដំបូងយើងត្រូវកែតួអក្សរនៃបទគម្ពីរ ។ ពាក្យនិងអត្ថន័យរបស់វាមិនអាចបំបែកចេញពីគ្នាបានទេ ។ ដូចជាបំបែករូបកាយរបស់យើងចេញពីគ្នា ហើយនោះរូបកាយនឹងត្រូវបែកបាក់ ។ ប្រសិនបើពាក្យនៃបទគម្ពីរត្រូវបានបំបែក នោះបទគម្ពីរនឹងត្រូវខូច (Warfield, Westminster Assembly and his Work 1931, ទំព័រ 206-207) ។

John White បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ «បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយទ្រង់ប្រាប់យើងតាមរយៈបទគម្ពីរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងមិនទេ ប៉ុន្តែអាចជួយខ្លួនឯងឱ្យគិតដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាន ប្រសិនបើយើងមានបទគម្ពីរនៅក្នុងដៃរបស់យើង ឈរនៅចំពោះព្រះ ។ ដូចដែលយើងនិយាយអំពីអ្នកសរសេរបទគម្ពីរ ពួកគេគឺជាមនុស្សបរិសុទ្ធ ហើយបានទទួលការបញ្ចេញដោយអស់ពីចិត្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយគ្មានកំហុស ហើយត្រូវបានដឹកនាំតាមរយៈគាត់ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រទានឱ្យគាត់នូវការពិតនៃការបង្រៀនក៏ដូចជាទ្រង់បានប្រទាននូវពាក្យនៃការសរសេរ និងវិធីសាស្ត្ររបស់វា ព្រមទាំងប្រព័ន្ធទាំងអស់នៃការសរសេរផងដែរ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើឲ្យអ្នកសរសេរយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ បន្ទាប់មកទទួលវា ហើយសរសេរពួកគេ» (Warfield, Westminster Assembly and its Work 1931, ទំព័រ 207)

។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់និយាយថា ៖ «អ្នកសរសេរបទគម្ពីរមិនខុសពីអ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមអារក្សនោះទេ ។ បុគ្គលដែលប្រព្រឹត្តតាមអារក្ស អាស្រ័យនូវមធ្យោបាយដូចជាព្រលឹងចាកចេញពីខ្លួន ហើយប្រាប់អំពីអ្វីដែលខ្លួនទទួលបានតាមរយៈអារក្សទៅកាន់មនុស្សដោយមិនដឹងខ្លួន ។

ប៉ុន្តែអ្នកសរសេរព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានទទួលពាក្យបញ្ចេញក្នុងបញ្ញាចិត្តរបស់គាត់ ហើយបានប្រកាសវាដល់មនុស្សដោយចិត្តស្តាប់បង្គាប់ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនត្រឹមតែផ្តល់ការពិតនៃគោលលទ្ធិដល់អ្នកសរសេរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏បានប្រទានពាក្យនៅក្នុងឯកសារជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ វិធីសាស្ត្ររបស់វា និងសូម្បីតែលំដាប់លំដោយនៃការរៀបចំសម្ភារៈផងដែរ ។ វាមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅអ្នកធ្វើការធម្មតាទេ ។

6. ទស្សនៈ Calvinists បីនៅក្នុងបទគម្ពីរ

1) ទស្សនៈនៃបទគម្ពីររបស់ B. B. Warfield

គាត់បានបកស្រាយនៅក្នុង ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៥-១៦ ៖ គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា « បទគម្ពីរ » នៅក្នុង ខទី ១៥ មានតែម្តងគត់ក្នុងបទគម្ពីរទាំងអស់ ហើយបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ពីប្រភពដើមនៃព្រះនៃបទគម្ពីរ ។ នៅពេលជាមួយគ្នានោះគាត់បានបកស្រាយពាក្យ "ការបញ្ចេញរបស់ព្រះ" (deopunumatos) យ៉ាងលំអិត ។ សរុបសេចក្តីមកគាត់បាននិយាយថា វាមានន័យថា "ព្រះបានចាក់ប្រេងតាំងពួកគេ" (God-breathed) ។ ជាពិសេសគាត់បានបកស្រាយថា «បទគម្ពីរទាំងអស់» ដោយប្រុងប្រយ័ត្នប្រយែង ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាវារួមបញ្ចូលបទគម្ពីរទាំងអស់ ដោយមិនបែងចែករវាងសៀវភៅ

នោះទេ ។ នៅក្នុង ពេត្រុសទី២ ១:១៩-២១ គាត់បានអះអាង ហើយចង្អុលទៅ កាន់អំណាចភាពនៃព្រះ ។ Warfield និយាយថា “បញ្ចេញដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ” (9 2 21 ff) មានន័យថាត្រូវបានបញ្ជូនតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ដូចជាអ្វីមួយដែលត្រូវបានបញ្ជូន ហើយបន្ទាប់មកទៅដល់គោលដៅ របស់វា ។ អ្នកដែលត្រូវបានបណ្តាលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណមិនអាចនិយាយដោយ ខ្លួនឯងទេ ហើយត្រូវបានគ្រប់គ្រងតាមរយៈប្រតិបត្តិការរបស់ព្រះ ហើយអាចទៅ ដល់គោលដៅរបស់ព្រះបាន (The Inspiration & Authority of the Bible 1948 ទំព័រ 137) ។

2) ទស្សនៈរបស់ Herman Bavinck ចំពោះបទគម្ពីរ

ដូចជា Warfield ដែរ គាត់បានទទួលស្គាល់ទស្សនៈនៃការបញ្ចេញនៃសូរស័ព្ទ បទគម្ពីរ ។ គាត់បានបង្ហាញពាក្យសំខាន់នៅភាគទី 1 នៃគោលលិខិតរបស់គាត់ នោះគឺ « ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាសៀវភៅក្នុងអតីតកាលដែលទាក់ទងនឹងមនុស្សពី អតីតកាល និងព្រឹត្តិការណ៍ពេលនោះទេ ។ បទគម្ពីរមិនមែនជាសៀវភៅដែល ស្លាប់ទេ ។ វាតែងតែនៅរស់ វាតែងតែជាពាក្យរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចក្នុងពេល បច្ចុប្បន្ន អតីតកាល និងអនាគតកាល ។ ព្រះមកកាន់រាស្ត្រទ្រង់តាមរយៈបទ គម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយមានបន្ទូលមកកាន់កូនរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះគម្ពីរអនុវត្ត តាមនីតិវិធីនៃការតភ្ជាប់រវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ព្រះត្រីសូ និងក្រុមជំនុំ ព្រះ និង កូនរបស់ទ្រង់ជាបន្តបន្ទាប់ ។ វាភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ ស្ថានសួគ៌មិនត្រឹមតែអតីតកាលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នផងដែរ» (Gereformeerde Dogmatick, I 1967, ទំព័រ 356-357) ។ Bavinck ក៏

និយាយផងដែរថា “គឺដូចជា logos បានក្លាយទៅជាសាច់ឈាមដែរ ព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះបានក្លាយជាបទគម្ពីរ” ។ ការពិតទាំងពីរនេះ (ការចាប់កំណើត និងការបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណ) គឺស្របគ្នា និងមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងស៊ីជម្រៅ ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាសាច់ឈាម ហើយបានយាងមកដោយគ្មានសិរី ល្អ ហើយទ្រង់បានក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើដ៏វេទនា ដែលត្រូវបានមើលងាយតាមរយៈមនុស្សជាតិ ។ ទ្រង់បានចុះទៅកន្លែងដែលទាបបំផុត ហើយបានសុគតនៅ លើឈើឆ្កាង ។ តាមរយៈនេះហើយ ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះបានចូលមកក្នុង ពិភពនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់ ក៏ចូលទៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សជាតិ និងប្រវត្តិសាស្ត្រ» (Gereformeerde Dogmatiek, I 1967, ទំព័រ 405) ។ យើងចាប់ អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងចំពោះគំនិតរបស់ Bavinck ។ វាពិតជាមានន័យណាស់ ការពិតដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានចូលមកក្នុងឯកសារគឺស្របទៅនឹងការ ចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់មិនបានលើកចោលនូវលក្ខណៈអស្ចារ្យរបស់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែការពិតដែលថា (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) បានចូល មកក្នុងកន្លែងវេទនាត្រូវបានសរុបមកដោយភាពគ្មានកំហុសនៃបទគម្ពីរ ។ គាត់ បានសង្កត់ធ្ងន់ពីភាពគ្មានកំហុសនៃបទគម្ពីរដោយអះអាងយ៉ាងខ្លាំង ហើយទន្ទឹម នឹងនោះគាត់បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកតំណាងនៃចលនាកំណែទម្រង់បាន ដើរតាមបន្ទាត់ដូចគ្នានេះ (Gereformeerde Dogmatiek, I 1967, ទំព័រ 388-385) ។

3) ទស្សនៈរបស់ Kuiper ចំពោះបទគម្ពីរ

គាត់បានមានប្រសាសន៍នៅក្នុងគោលការណ៍នៃទ្រឹស្តីវិទ្យាបរិសុទ្ធដូចតទៅនេះថា ៖
«ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងបទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរគឺគ្រាន់តែ
ជាពាក្យចម្លងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ» ។

[ឯកសារយោងពិសេស] ទ្រឹស្តីខុសចំពោះបទគម្ពីរ

IV. ការពន្យល់អំពីទ្រឹស្តីដែលបទគម្ពីរមានកំហុស

យើងជឿលើការពិតដែលថាបទគម្ពីរមិនមានកំហុសអ្វីឡើយ (យ៉ូហាន ១០:៣៤-៣៥, ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៦) តាមរយៈបទគម្ពីរ ។ ជាការពិតណាស់ វាគឺជាទស្សនៈរបស់យើងចំពោះបទគម្ពីរដើម (ἀυτόγραφα) ។ ឃ្លា និងកន្សោមពាក្យខុសមិនមែនជាម្ចាស់អត្ថបទដើមដែលសំខាន់ទេ ប៉ុន្តែនៅពេលវេលាក្រោយ វាកើតចេញពីកំហុសរបស់អ្នកសរសេរអត្ថបទ ។ ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរដែលបានកំណែទម្រង់គឺជាការពិតដែលថាបញ្ហាទាំងអស់នៅក្នុងបទគម្ពីរអាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយពឹងផ្អែកលើបទគម្ពីរខ្លួនឯង ហើយទោះបីជាមនុស្សមិនអាចដោះស្រាយវាបានក៏ដោយក៏យើងជឿថាវិធីសាស្ត្រនៃដំណោះស្រាយមាននៅក្នុងព្រះផងដែរ ។

1) បញ្ហានៃចំនួនប្រជាជនដែលបានផ្លាស់ទៅស្រុកអេស៊ីបជាមួយយ៉ាកុប

(1) ភាពខុសគ្នារវាងមនុស្ស 70 នាក់នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ និង 75 នាក់ដែលត្រូវបានផ្លាស់ទៅប្រទេសអេហ្ស៊ីបមិនមានជាបញ្ហាអ្វីធំដុំទេ ។

(2) កិច្ចការ ៧:១៤ មានបន្ទូលថា «លោកយ៉ាកុបជាឪពុក និងញាតិសន្តានទាំងប៉ុន្មាន មានចំនួន៧៥នាក់» នៅទីនេះ យើងគួរប្រយ័ត្នពាក្យ «កុលសម្ព័ន្ធ» (συνγένειαν) ។ នេះគឺជាពាក្យទូលំទូលាយ ។ កិច្ចការហាក់ដូចជានិយាយដោយរាប់បញ្ចូលមនុស្សដែលមានសាច់ញាតិយ៉ាងច្រើន ពោលគឺចំនួនដែលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានប្រាប់តាមរយៈ លោកស្នេផានមិនត្រូវ

បានរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ តែហាក់ដូចជារាប់បញ្ចូលចំនួនសរុបនៃសាច់
ញាតិយ៉ាកុប ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ទ្រឹស្តីខុសនៃបទគម្ពីរ

1. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរបស់លោក Karl Barth

ដោយសារលោក Barth មិនជឿលើបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក្នុងខ្លឹមសារវិជ្ជមាន វាជាការខុស ។ គាត់បាននិយាយថា « ព្រះគម្ពីរគួរតែត្រូវបានបំបែកចេញពីការបើកសម្តែងដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ទីបន្ទាល់នេះមិនដូចគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលជាទីបន្ទាល់» ដែលលោក Barth បាននិយាយ បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ពេលគាត់និយាយដូច្នេះ គាត់មិនបានន័យថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមានខ្លឹមសារវិជ្ជមាននោះទេ ។ គាត់បាននិយាយថា "អ្វីដែលគាត់បាននិយាយថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចង្អុលបង្ហាញពីការកើតមានឡើងនិងព្រឹត្តិការណ៍ដែលមនុស្សមិនអាចគ្រប់គ្រងនិងសង្កេតបាន" ហើយ "ដូចដែលយើងនិយាយថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវាគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះ វាមិនចាត់ទុកជាស្ថានភាព និងជាការពិតដែលថាយើងអាចដោះស្រាយបានទេ ប៉ុន្តែយើងអាចមើលវាថាជាសកម្មភាពនៃព្រះសេរី ។ ហើយគាត់ក៏និយាយផងដែរថា ៖ «បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាការអស្ចារ្យ» ។ ដូច្នេះ ដូចដែលគាត់បានកត់សម្គាល់ អត្ថន័យដែលថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ លុះត្រាតែបទគម្ពីរគឺកំណត់យកច្បាប់នៃទីបន្ទាល់ចំពោះការបើកសម្តែង (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ។ គាត់បាននិយាយថា "នៅក្នុងការកំណត់នេះ បទគម្ពីរមិនគួរត្រូវបានបំបែកចេញពីការបើកសម្តែងនោះទេ" ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់បាននិយាយបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ខ្លឹមសារវិជ្ជមាននៃព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះមិនត្រូវបានធ្វើនៅក្នុងបទគម្ពីរនោះទេ ។ គាត់អះអាងថាបទគម្ពីរផ្ទាល់ ក៏គឺជាពាក្យរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ គាត់អះអាងថាបទគម្ពីររួមបញ្ចូលផ្នែកមិន ត្រឹមត្រូវដែរ ។ គាត់និយាយថា ការបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណចេញពីពាក្យសម្តីមិន មែនមានន័យថាជាពាក្យនៃបទគម្ពីរដែលគ្មានកំហុសអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ឬលក្ខណៈ ទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យានោះទេ ។ ការបញ្ចេញដោយពាក្យសម្តីមានន័យថាព្រះប្រើការ ធ្លាក់ចុះរបស់មនុស្ស ហើយទោះបីជាវាមានភាពខុសឆ្គងក៏ដោយក៏មនុស្សគួរតែ ទទួលយកវា” ពីព្រោះទស្សនៈរបស់ Barth ចំពោះបទគម្ពីរខុសគ្នាទៅនឹងការ អះអាងនៃបទគម្ពីរខ្លះៗផ្ទាល់ នោះយើងមិនអាចទទួលយកទស្សនៈបែបនេះ ចំពោះបទគម្ពីរបានទេ ។

2. ទស្សនៈចំពោះបទគម្ពីរនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ-ថ្មី

ថ្មីៗនេះ ក្រុមនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ-ថ្មី ដែលបានជះឥទ្ធិពលតាមរយៈទំនៀមទំ លាប់នៃការរិះគន់ការបកស្រាយប្រវត្តិសាស្ត្របានអះអាងនូវអ្វីដែលហៅថា ការ កំណត់ភាពមិនគ្មានកំហុស ដែលជាផ្នែកនៃបទគម្ពីរ ជាពិសេស ឈ្មោះនៃ កន្លែង និងការកត់សម្គាល់បែបវិទ្យាសាស្ត្របានមានកំហុស ប៉ុន្តែសម្រាប់វាមិន មានឥទ្ធិពលលើគោលលទ្ធិនៃព្រះគម្ពីរ ហើយក៏មិនផ្តល់បញ្ហាណាមួយនៅក្នុង ពាក្យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ។ មិនត្រឹមតែមានន័យពិតនោះទេ ទស្សនៈ mechanic នៃការបញ្ចេញបានទទួលស្គាល់ចរិតទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស ។ បើ មានន័យថាការពិតជាប្រភេទ ដែលនៅក្នុងបញ្ហាតូចតាច ជាកំហុសដែលកើត ចេញពីភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស និងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គេ តើវាត្រឹមត្រូវទេ?

(1) បទគម្ពីរផ្ទាល់បានធ្វើបន្ទាល់អំពីភាពគ្មានកំហុសទាំងអស់នៃបទគម្ពីរ ។
(ម៉ាថាយ ១:២២, ៥:១៨, លូកា ២៤:២៥-២៧ វិវរណៈ ២២:១៨-១៩)

(2) ការពិតដែលថាបទគម្ពីរនៅក្នុងអត្ថបទដើមគឺជារឿងគ្មានកំហុសប្រាកដគឺជា
សេចក្តីពិត ដែលមានចាប់តាំងពីសាវ័ក គោលលទ្ធិក្រុមជំនុំបានផ្ទេរតាមបែប
ប្រពៃណី ។

ទោះបីជាអ្នកទំនាក់ទំនងបានផ្ទេរវាដោយស្មោះត្រង់ ហើយខ្លឹមសារសំខាន់ៗក៏ត្រូវ
បានផ្ទេរដោយ ប្រសិនបើឈ្មោះទីកន្លែង និងឈ្មោះរបស់មនុស្សខុស យ៉ាង
ហោចណាស់មានតែផ្នែកនេះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានលើកយកមកនៅលើចំណុច
ខ្សោយ ប៉ុន្តែជាការកុហក ។ ព្រោះព្រះរបស់យើងមិនអាចនិយាយកុហកបាន
ទេ ។ ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាពាក្យអំពីព្រះទេ ប៉ុន្តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដែល
ព្រះបានមានបន្ទូលដោយផ្ទាល់ ។

(3) ព្រះមិនបានបង្កើតព្រៃលឿង និងពិភពលោកនៃសម្ភារៈ ហើយទ្រង់
គ្រប់គ្រងតែពិភពលោកខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏គ្រប់គ្រងពិភពលោក
នៃសម្ភារៈដែរ ។ ហើយការសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទសាសនាបានរួមបញ្ចូលទាំង
វិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់គេ (ការសង្គ្រោះដ៏ទូលំទូលាយ) ជាការពិតណាស់ អ្វី
ដែលសំខាន់ជាងនេះគឺវិញ្ញាណ; មនុស្សចាប់អារម្មណ៍តែបទគម្ពីរគឺការសង្គ្រោះនៃ
ព្រៃលឿង ។ ប៉ុន្តែ ក្រមសីលធម៌ និងវិទ្យាសាស្ត្រដែលគេគិតជារឿងមិនសូវសំខាន់
ដែលទាក់ទងនឹងវិញ្ញាណយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ។ ដូច្នេះ ពាក្យនៃបទគម្ពីរចំពោះអ្វីដែល
មិនសូវសំខាន់ គឺគ្មានកំហុស ហើយក៏ស្មោះត្រង់ ។

(4) យោងទៅតាមពាក្យរបស់ Emil Brunner ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យា
នៃវិបត្តិ គាត់បានអះអាងថា ទ្រឹស្តីដែលគ្មានកំហុសនៅក្នុងការកំណែទម្រង់របស់

ពួកយើង បទគម្ពីរគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះ (Bibio-idolatry) ប៉ុន្តែវាមិនមែនជា ពាក្យដែលសមនោះទេ ។ ការពិតដែលយើងនិយាយពីបទគម្ពីរនោះគឺ មានតម្លៃ ណាស់ ហើយទទួលស្គាល់អំណាចរបស់វា ដោយសារតែយើងបម្រើព្រះ ដែល បានប្រទានព្រះបន្ទូលមកយើង ហើយបម្រើទ្រង់ ហើយយើងកោតខ្លាចដល់ ព្រះ ។

3. ទស្សនៈចំពោះបទគម្ពីររបស់លោក Paul Tillich, 1886-1965)

គាត់បាននិយាយថា ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែ ជាផ្នែកមួយនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ក្រុមជំនុំ ដែលចេញមកពីមនុស្ស ។ តាមការ អះអាងរបស់គាត់មានដូចខាងក្រោមនេះ ។ នោះគឺ “ទ្រឹស្តីវិទ្យាដែលពឹងផ្អែកលើ ការសិក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រ មិនអាចគេចផុតពីលក្ខណៈដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយ លក្ខខណ្ឌនៃវត្ថុឡើយ ។ ទ្រឹស្តីវិទ្យាផ្ទាល់បែបនេះមិនមានលក្ខខណ្ឌទេ ប៉ុន្តែវា ពេញលេញ ។ វាគឺជាភាពអាក្រក់ ។ វាគឺជាភាពមិនស្មោះត្រង់ដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ព្រះ គម្ពីរគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលទទួលយក បទគម្ពីរជាប្រភពនៃទ្រឹស្តីវិទ្យា ហើយសិក្សាពីទ្រឹស្តីវិទ្យា គឺជាអ្នកដែលសិក្សាតាម ប្រវត្តិក្រុមជំនុំ» ។ គាត់បានវិភាគទ្រឹស្តីដែលគ្មានកំហុស “ដូចដែលយើង និយាយថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះមានមិនច្បាស់លាស់ក្នុងទ្រឹស្តី សាសនវិទ្យា ។ នៅទីនេះ ទ្រឹស្តីនៃការបញ្ចេញ mechanical ការប្រព្រឹត្តិមិន ស្មោះត្រង់ចំពោះអត្ថបទ គោលលទ្ធិនៃលក្ខណៈរបស់ព្រះនៃភាពគ្មានកំហុសរបស់ បទគម្ពីរគឺបានកើតឡើង” ។ ទស្សនៈរបស់គាត់ដែលមើលឃើញបទគម្ពីរជាផ្នែក នៃប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំមានន័យថា ព្រះគម្ពីរមិនមានការបញ្ចេញខាងវិញ្ញាណទេ

ហើយទ្រឹស្តីដែលមិនចេះខុសនៃបទគម្ពីរគឺជាទ្រឹស្តីនៃលក្ខណៈជាព្រះរបស់ទ្រង់
(បទគម្ពីរមានតែលក្ខណៈជាព្រះ) ។ ការអះអាងរបស់ Tillich យល់ខុសអំពី
អាកប្បកិរិយានៃគោលលិទ្ធិត្រឹមត្រូវ គោលលិទ្ធិត្រឹមត្រូវអះអាងថា ព្រះគម្ពីររួម
បញ្ចូលលក្ខណៈរបស់មនុស្ស (ឧទាហរណ៍ដូចជាអក្សរ និងគំនិត) សម្រាប់កត្តា
ទាំងនោះបានបង្ហាញពីព្រះហរទីយរបស់ព្រះទាំងអស់តាមរយៈការបញ្ចេញនៃព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ វាគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ពេញលេញ ។

4. ទស្សនៈចំពោះបទគម្ពីររបស់ Eberhard Jungel

យោងតាមលោក ខាលវីន បទគម្ពីរគឺជាឯកសារសម្រាប់សរសេរពាក្យនៃការ
បើកសម្តែង និងព្រឹត្តិការណ៍របស់វា ។ វាគឺជាការបើកសម្តែងដែលសរសេរ
តាមរយៈការផ្តល់ឲ្យទៅកាន់ពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហ ។ សព្វថ្ងៃនេះ
Jungel ជាអ្នកដែលមានកេរ្ត៍ឈ្មោះល្បីល្បាញនៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់បានបដិសេធពី
ភាពគ្មានកំហុសនៃបទគម្ពីរ ហើយបានអះអាងថា ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែនិយាយពីពាក្យរបស់មនុស្ស ។ ពិភពលោកសព្វថ្ងៃបានខូច
ទម្រង់ដើមនៅក្នុងទស្សនៈនៃបទគម្ពីរ តែចំពោះសិទ្ធិអំណាចភាពជាព្រះនៃបទ
គម្ពីរនឹងត្រូវបានប្រាប់យ៉ាងលម្អិត ។

ផ្នែកទី 2 គោលលទ្ធិនៃព្រះ

វិធីសាស្ត្រនៃការស្ទង់មើលត្រូវបានបែងចែកទៅទាំងពីរ សនិទាននិយម (តាម វិចារណញ្ញាណ) និងអវិចារណនិយម (គ្មានហេតុផល) ។ សនិទាននិយមបាន និយាយថា "គ្រប់ការទាំងអស់ត្រូវបានវិភាគនិងយល់ដោយហេតុផល (ចិត្ត) របស់មនុស្ស ចិត្តរបស់មនុស្សគឺជាវង្វាស់នៃគ្រប់ទាំងអស់" ។ Pythagoras (BC 580-500) ជាអ្នកដែលបាននិយាយថា "គ្រប់ទាំងអស់បានយល់ និងត្រូវ បានបង្ហាញដោយចំនួន ដែលជាចិត្ត - រួមតែមួយ ដែលជាចិត្តតែមួយគត់ របស់គាត់ គឺសរុបទាំងអស់គឺជាគំរូដ៏ល្អ ។ អ្នកអវិចារណញ្ញាណបាននិយាយថា មនុស្សនោះមិនអាចយល់បានគ្រប់យ៉ាងនោះទេ ។ គ្រប់ទាំងអស់មិនបានទាក់ទង គ្នាទៅវិញទៅមកទេ វាគ្មានគោលបំណងទេ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេមិនដឹងសូម្បីតែ ជីវិតរបស់ ។ ឧទាហរណ៍ Heracleitos (BC 535-475) និង Hume (David Hume AD 1711-1775), មន្ទិលសង្ស័យរបស់ អ្នកដែលសង្ស័យ ទំនាក់ទំនងនៃហេតុ និងផលនៃគ្រប់ទាំងអស់ គឺជាគំរូដ៏ល្អ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហានៅ ត្រង់ថា ពេលយើងសួរទៅគេថា តើចំណុចត្រង់ណាដែលពួកគេជំទាស់ ហើយ តើអ្វីជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការជំទាស់នោះ ពួកគេនឹងឆ្លើយទៅនឹងការជំទាស់ នេះ ។ នោះគឺ ដូចដែលយើងសួរ "តើធ្វើដូចម្តេចទើបអ្នកដឹងថាអ្នកយល់គ្រប់ ការទាំងអស់ ហើយចូរបញ្ជាក់ពួកគេ? អ្នកសនិទាននិយមឆ្លើយផ្ទុយពីចម្លើយ សំខាន់របស់ពួកគេ "ចុងក្រោយយើងមិនអាចពន្យល់បញ្ហានេះបែបនេះទេ ឬ "មានតែខ្ញុំជឿដូច្នេះដែរ" ។ ដូចនេះ អ្នកសនិទាននិយមអាចនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ទៅជាភាពមិនសមហេតុផលផ្ទុយពីការជំទាស់សំខាន់របស់ពួកគេ ។ ហើយនៅ ពេលយើងសួរទៅភាពមិនសមហេតុផលថា "តើអ្នកដឹងដោយរបៀបណាថាអ្នក

មិនអាចយល់អ្វីទាំងអស់នោះបាន? គាត់គួរឆ្លើយថា "ខ្ញុំមិនដឹងទេ" ។ ឬ "គិត
ឱ្យល្អ អ្នកអាចឈានដល់ការសន្និដ្ឋាន" ។ ចម្លើយទីមួយ "ខ្ញុំមិនដឹង" ក្លាយជា
ចម្លើយដែលបំផ្លាញខ្លួនឯង ព្រោះគាត់មិនដឹងសូម្បីតែការអះអាងរបស់គាត់
ចម្លើយទីពីរ "គិតវាឱ្យល្អ" គឺផ្ទុយទៅនឹងការជំទាស់ដ៏សំខាន់របស់គាត់ចំពោះអ្នក
ហេតុផលនិយមខ្លួនឯងត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសនិទាននិយម ។ (ចុងក្រោយ
ប្រព័ន្ធនៃគំនិតគិតដែលមិនជឿទាំងអស់នឹងត្រូវបញ្ចប់ដោយការជំទាស់ខ្លួនឯង ។
ក្នុងចំណោម "បញ្ហានៃឯករាជ្យនិយម" ។ ដូចនេះបទគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិតទាំង
អស់ (សេចក្តីពិតទាំងអស់ ឬសេចក្តីពិតក្នុងប្លង់មួយ) ក្នុងការបញ្ជាក់ពីព្រះ ។
ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ តែការពិតដែលហេតុផលរបស់មនុស្សបញ្ជាក់ពីការកើត
មាននៃព្រះគឺដូចជាសកម្មភាពដែលល្ងើល្ងើដែលបញ្ជាក់ពីការកើតមាននៃព្រះ
អាទិត្យជាមួយនឹងពន្លឺភ្លើងដែលចាំង ។ ការពិតដែលថាព្រះមានព្រះជន្មរស់
បញ្ជាក់អង្គទ្រង់ដោយពាក្យខ្លួនឯង (បទគម្ពីរ) ដូច្នេះការបញ្ជាក់អំពីសិទ្ធិអំណាច
ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ផ្សេងទៀតគឺមិនចាំបាច់ទេ ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះនៃសេចក្តីពិត
សរុបទាំងអស់នៃជីវិតរបស់យើង (រួមទាំងជីវិតបញ្ញា) គួរតែថ្វាយដល់ទ្រង់
ហើយយើងដឹងតែអ្វីដែលទ្រង់សម្តែង ហើយធ្វើតាមតែអ្វីដែលទ្រង់បើកសម្តែង
ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងគំនិតបញ្ញានេះ ខ្ញុំមិនគួរជឿលើគាត់ទេ បន្ទាប់ពីខ្ញុំឈរនៅ
ចំណុចកណ្តាល ហើយវាស់ស្ទង់ព្រះ ។ មនុស្សមិនអាចសម្រេចនូវលក្ខណៈនៃសេ
ចក្តីពិតរបស់ព្រះដោយអំណាចបានទេ ។ អេវ៉ាមិនបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះនៅក្នុង
សួនអេដេន (ដែលស្គាល់ផ្លែដឹងខុស និងដឹងត្រូវ) ហើយបានស្ទង់ការបើក
សំដែងដែលបានប្រទានឲ្យ (ផ្លែដឹងខុស ដឹងត្រូវគឺជាមួយនេះឯង) យើងគួរ
ទទួលយកអាកប្បកិរិយា ដោយការស្តាប់បង្គាប់ក្នុងបញ្ហានៃ epistemology ។

មនុស្សគឺជាការបង្កើត ហើយនិងទុកចិត្តបានតែមួយគត់ដែលមានឯករាជ្យរស់នៅដែលពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង (autonomous being, self-sufficient being)

។ ពាក្យនេះក៏ជា "ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះដែលជាសាលាធ្វើឲ្យគេស្គាល់ការពិត" (DL Moody) អាចសំដៅលើ ... គ្រឹស្តបរិស័ទ etymology មិនបានដោះស្រាយចំពោះបញ្ហានោះទេ «តើយើងអាចដឹងដោយរបៀបណា? ជាដំបូងប៉ុន្តែ "តើយើងនឹងដឹងអ្វីខ្លះ?" ម៉្យាងទៀត គ្រឹស្តបរិស័ទ etymology ដឹងថាព្រះមានព្រះជន្មរស់ (ជឿលើវា) ហើយដឹងថា គម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ជឿលើវា) ក្នុងនោះ នូវអ្វីដែលយើងព្យាយាមស្គាល់ព្រះ។ នោះគឺថាតើព្រះជាអ្វី ដែលយើងជឿ? វាមិនដោះស្រាយបញ្ហានោះទេ ពោលគឺ «តើបទគម្ពីរជាសេចក្តីពិតឬទេ? "តើព្រះពិតជាមានមែនឬ? - ក្នុងចំណោមការពិតនៃ apologetic នៃ presuppositionalism"

ផ្នែកទី 2 គោលលទ្ធិនៃព្រះ

លំដាប់លំដោយ

ជំពូកទី 1 បញ្ហានៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះ

- I. បញ្ហាភាពឯករាជ្យ (autonomous)
- II. ភាពចាំបាច់ដែលពឹងផ្អែកលើការបើកសម្តែងពិសេស

ជំពូកទី 2 ចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះ

- I. ចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលមានផ្ទៃក្រអូងនៃចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្ស
- II. ចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលមានផ្ទៃក្រអូងនៃចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្ស ។

ជំពូកទី 3 ព្រះត្រៃឯក

- I. ការពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រៃឯក
- II. សេចក្តីប្រកាសពីព្រះគម្ពីរនៃគោលលទ្ធិរបស់ព្រះត្រៃឯករបស់ព្រះ

ជំពូកទី 4 ការគ្រប់គ្រងនៃការតម្រូវទុកជាមុនរបស់ព្រះ

- I. ការពន្យល់
- II. បញ្ហា ការយល់ខុស និងការប្រឆាំងអំពីការតម្រូវទុកជាមុននៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (ការជ្រើសរើសដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ)

ជំពូកទី 5 គោលលទ្ធិនៃការបង្កើត

- I. ការពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិ
- II. ការបង្កើតពិភពខាងវិញ្ញាណ
- III. ការបង្កើតពិភពដ៏អស្ចារ្យ

ជំពូកទី 6 គោលលទ្ធិនៃការគ្រប់គ្រង

- I. ការគ្រប់គ្រងទូទៅ
- II. ភាពអស្ចារ្យនៃការគ្រប់គ្រង (អព្វតហេតុ)

ជំពូកទី 1 បញ្ហានៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះ

I. បញ្ហានៃឯករាជ្យ (autonomous)

សូភាសិត 28:26 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលទីពឹងតែចិត្តខ្លួនឯង នោះជាអ្នក ល្ងើល្ងើហើយ» យេរេមា ១៧:៩ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ឯចិត្តជាគ្រឿងបញ្ឆោត លើសជាងទាំងអស់ ហើយក៏អាក្រក់ហួសល្បឿនផង» ។ ១ កូរិនថូស 1:21 បាននិយាយថា “ដ្បិតដោយព្រោះព្រះទ្រង់បានសម្រេចតាមប្រាជ្ញានៃទ្រង់ថា មនុស្សលោកនឹងរកស្គាល់ព្រះដោយអាងប្រាជ្ញាខ្លួនមិនបានទេ បានជាទ្រង់សព្វ ព្រះហឫទ័យនឹងជួយសង្គ្រោះអស់លោកអ្នកដែលជឿ ដោយសារសេចក្តីល្ងើល្ងើញ គឺជាការប្រកាសដំណឹងល្អ” ។ នៅទីនេះ ពាក្យ «ការផ្សាយដំណឹងល្អ (κήρυγμα) មានន័យថា «ការប្រកាស» ហើយបន្ទាប់មក នេះគឺជាការផ្ទុយ គ្នានៃសកម្មភាពនៃការសិក្សា ។ នេះគ្រាន់តែជាការប្រកាស និងផ្ទេរនូវអ្វីដែល ព្រះផ្សេង (ព្រះ) ប្រទានមកខ្ញុំ ដោយមិនមានបង់ថ្លៃ ។ ដំណឹងល្អមិនមែនជា លទ្ធផលនៃការសិក្សារបស់ខ្ញុំអំពីមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រឹត្តិការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះបានប្រទានមកយើង ។ ពាក្យថា «ការផ្សាយដំណឹងល្អដ៏ល្ងង់ខ្លៅ» មិនមែនមានន័យថា ការផ្សាយដំណឹងល្អខ្លួនឯងផ្ទាល់ល្ងង់ខ្លៅនោះទេ ប៉ុន្តែ មនុស្សទេតើដែលងងឹតដោយសារបាបហើយប្រព្រឹត្តតាមវានោះ ហើយដំណឹងល្អ គឺទៅជាល្ងង់ ។ ដោយសារមនុស្សបានងងឹតព្រោះអំពើបាបពីដូនតារបស់ខ្លួន នោះគាត់មិនស្គាល់ព្រះបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវទេ ។ មនុស្សដែលមិនកើតជាថ្មីមិន ដែលដឹងពីដើមកំណើតដ៏សំខាន់នៃអ្វីៗទាំងអស់នោះទេ ដូច្នេះហើយធ្វើអោយគាត់ យល់ខុស ។

1. ការបរាជ័យនៃភាពឯករាជ្យ ការសិក្សាអំពីប្រភពដើម និងប្រវត្តិនៃពាក្យ (etymology)

Rationalism ទទួលយកចិត្តរបស់មនុស្សជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួន ហើយចុងក្រោយបណ្តាលឱ្យមានជម្លោះ ។ ការសិក្សាភាពឯករាជ្យ (autonomous) "តើយើងត្រូវដឹងពីអ្វីខ្លះ?", "តើយើងត្រូវដឹងយ៉ាងដូចម្តេច?" ។ល។ វិធីសាស្ត្រនៃការស្មាននៅក្នុងភាពឯករាជ្យត្រូវបានបែងចែកទៅជា អ្នកជឿដែលមានហេតុផល (rationalism) និង អ្នកជឿដែលមិនមានហេតុផល (irrationalism) ។ អ្នកផ្អែកលើហេតុផល (rationalists) បាននិយាយថា អ្វីៗទាំងអស់អាចវិភាគបាន និងយល់បានដោយហេតុផល (ចិត្ត) របស់មនុស្ស ដែលនិយាយថា ហេតុផលរបស់មនុស្ស គឺជារង្វាស់នៃអ្វីៗទាំងអស់ ។ Pitagoras ជាអ្នកដែលអះអាងថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានយល់តាមរយៈ number and the heart-monism ដែលចិត្តរបស់គាត់គឺជាគ្រប់ទាំងអស់នៃជីវិតនៃអ្វីៗទាំងអស់គឺជាគំរូដ៏ល្អ ។ ភាពមិនប្រើហេតុផលច្បាស់លាស់ (irrationality) បាននិយាយថា មនុស្សមិនអាចយល់គ្រប់រឿងទាំងអស់នោះទេ ។ គ្រប់ទាំងអស់មិនទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមកទេ ហើយពួកគេក៏គ្មានគោលបំណងដែរ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេមិនដឹងសូម្បីតែជីវិតរបស់វា ។ ឧទាហរណ៍ Heracleitos (BC 535-475) and Hume (David Hume AD 1711-1775), មានមន្ទិលសង្ស័យយ៉ាងខ្លាំងដែលជាអ្នកសង្ស័យពីទំនាក់ទំនងនៃហេតុ និងផលនៃគ្រប់ទាំងអស់ ដែលគឺជាគំរូដ៏ល្អ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហានោះគឺថា ពេលយើងសួរទៅកាន់ពួកគេថា តើចេញពីចំណុចណានៃការអះអាងរបស់ពួកគេ ហើយតើអ្វីជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការអះអាងនោះ ពួកគេគួរឆ្លើយទៅនឹងជម្លោះនោះ ។ គឺថា បើយើងសួរថា "តើធ្វើដូចម្តេចទើប

អ្នកដឹងថាអ្នកយល់គ្រប់រឿងទាំងអស់បាន ចូរហើយបញ្ជាក់វា? អ្នកផ្នែកលើហេតុផល (rationalists) ឆ្លើយផ្ទុយពីចម្លើយសំខាន់របស់ពួកគេ "យើងមិនអាចពន្យល់ពីបញ្ហាសំខាន់បែបនេះទេ ឬ "គឺខ្ញុំគ្រាន់តែជឿថាដូច្នេះ" ។ ដូច្នេះហើយអ្នកផ្នែកលើហេតុផល (rationalists) ប្រហែលជាផ្លាស់ប្តូរទៅជាអ្នកមិនផ្អែកលើហេតុផលដែលផ្ទុយពីការអះអាងយ៉ាងសំខាន់របស់ពួកគេ ។ ហើយនៅពេលយើងសួរទៅភាពមិនប្រើហេតុផលច្បាស់លាស់ថា "តើអ្នកដឹងដោយរបៀបណាថាអ្នកមិនអាចយល់អ្វីទាំងអស់? គាត់នឹងឆ្លើយថា "ខ្ញុំមិនដឹងទេ" ។ ឬ " think of it well អ្នកអាចឈានដល់ការសន្និដ្ឋាន" ។ ចម្លើយទីមួយ "ខ្ញុំមិនដឹង" បានក្លាយជាចម្លើយ self- destructed គាត់មិនដឹងសូម្បីតែការអះអាងរបស់ខ្លួនគាត់ ចម្លើយទីពីរ " think of it well" គឺផ្ទុយទៅនឹងការអះអាងដ៏សំខាន់របស់គាត់ចំពោះអ្នករក្សាហេតុផលខ្លួនឯងត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការជឿលើហេតុផលនិយម ។

2. ចរិតលក្ខណៈដែលមិនគ្រប់គ្រាន់នៃទស្សនៈផ្នែកលើហេតុផលនៃការបង្ហាញពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ។

(ការព្យាយាមបង្ហាញអំពីហេតុផលនិយមទៅរកអត្ថិភាពនៃព្រះ)

ពួកហេតុផលនិយមទទួលយកហេតុផលជាសិទ្ធិអំណាចធំបំផុត ដូចដែលវាត្រូវបានជួសជុល និងទទួលស្គាល់ថាវាជាសេចក្តីពិត ដែលវាមិនត្រូវបានបដិសេធ ។ យោងទៅតាមវិធីសាស្ត្រនៃគំនិតបែបនេះ បញ្ហានៃអត្ថិភាពរបស់ព្រះក៏ត្រូវបានដោះស្រាយផងដែរ ។ ការបង្ហាញដើម្បីបញ្ជាក់អំពីអត្ថិភាពរបស់ព្រះ និងខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ប្រកបដោយភាពសមហេតុផលមានដូចខាងក្រោម ។

1) ការជំទាស់របស់ Cosmological

Thomas Aquinas (AD 1225-1274) ដែលជាអ្នកតំណាងនៃទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានកើតនៅជិតទីក្រុង Naples ក្នុងប្រទេសអ៊ីតាលី ។ សាត់ជាសមាជិករបស់ក្រុម Dominican បងប្អូនរបស់គាត់បានចាប់ខ្លួនគាត់និងបង្ខំគាត់រយៈពេល 1 ឆ្នាំ ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានប្រែប្រួលនោះទេ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានសិក្សាទស្សនវិជ្ជារបស់អារីស្តូត (Aristoteles) នៅសាលា Dominican នៅប៉ារីស ។ គាត់បានបញ្ជាក់ពីភាពជាព្រះតាមរយៈទស្សនវិជ្ជារបស់អារីស្តូត ។ អារីស្តូតបាននិយាយថា ព្រះមិនបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់នោះទេ ហើយបាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ "អ្វីៗទាំងអស់គឺផ្លាស់ទីតាមចលនា ហើយការផ្លាស់ទីនោះបានបណ្តាលឱ្យកើតមាន ពេលគឺ បើរបស់ផ្សេងទៀតធ្វើឱ្យវាផ្លាស់ទី វាក៏ផ្លាស់ទី" ។ មូលហេតុទីមួយនៃរឿងទាំងអស់នេះគឺគ្រាន់តែជាព្រះ ។ លក្ខណៈរបស់ព្រះគឺបើទោះបីជាខ្លួនទ្រង់ផ្ទាល់មិនប្រែប្រួល ប៉ុន្តែទ្រង់ធ្វើឱ្យរបស់ទាំងអស់ប្រែប្រួល (គ្រប់របស់ទាំងអស់) ប្រែប្រួលឬផ្លាស់ទី ។ គ្មានរបស់ណាខាងលើដែលបានរៀបរាប់អាចផ្លាស់ប្តូរព្រះ និងធ្វើឲ្យទ្រង់កើតមានបានឡើយ ។

Aquinas បានកែសម្រួលព្រះរបស់គ្រីស្ទសាសនាទៅនឹងប្រព័ន្ធតំនិតរបស់អារីស្តូត ហើយបាននិយាយថា "ព្រះមានគ្រប់លក្ខណៈនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់នៅក្នុងអង្គទ្រង់ ជាការពិតអាចនិយាយបានថា ជាភាពពេញលេញរបស់ព្រះ" ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា "ប្រសិនបើមានសេចក្តីល្អច្រើន នោះសេចក្តីល្អក៏មានកាន់តែច្រើនដែរ ។ ទ្រង់ជាព្រះ" ។ ដូចជាការស្មានរបស់ព្រះយកទ្រឹស្តីជាការមានលំដាប់ ។ Bonaventura (St. Bonaventura, AD 1221-1274) ក៏យល់ស្របជាមួយ Aquinas ដែរ ។ «ប្រសិនបើយើងចង់ស្គាល់ព្រះ យើងត្រូវ

ដឹងថា បន្ទាប់ពីយើងប្តូរឈ្មោះទាំងអស់នៃរបស់ទាំងអស់ទៅក្នុងព្រះ នោះយើង អាចគិតពីវាបាន» ។ អ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាខាងលើចំពោះអត្ថិភាពនៃហេតុផល ដែលសម្របសម្រួលជាមួយនឹងការគិតរបស់អារីស្តូត ពួកគេបាននិយាយថា ព្រះ គឺនៅក្នុងអត្ថន័យនៃទស្សនវិជ្ជា ដូចជាការប្រមូលនូវលក្ខណៈនៃរបស់ទាំងអស់ ឬ ប្រព័ន្ធខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ ។ វាគឺជារចនាសម្ព័ន្ធនៃការគិតដែលចាត់ ទុកព្រះដូចជានៅជិតរបស់ទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមបទគម្ពីរ រវាងព្រះ និងរបស់ទាំងអស់នៅទីនោះ គ្មានការបែងចែកដែលពួកវាមិនអាចកើតឡើងបាន ដោយគ្មានការជ្រៀតជ្រែកពីទ្រង់ឡើយ ។ នេះគឺជាការបែងចែករវាងអ្នកបង្កើត និងរបស់ដែលបានបង្កើត ។ ព្រះមិនដូចរបស់ទាំងនោះទេ ។ (អេសាយ ៥៥:៩, យ៉ូហាន ៣:៣១ រ៉ូម ១១:៣៣-៣៦) វាមិនសឹកសមទេដែលយើងបន្តតាមការ គិតរបស់អារីស្តូតដូចជា ជំនាញរបស់ cosmologist ពោលគឺជាផ្នែកនៃខាង ក្នុង ។ នៅលើការជំនាញរបស់ cosmological, Kant (Immanuel Kant) បានរិះគន់ដូចខាងក្រោម, នោះគឺជាការជំនាញដែលកើតឡើង ចាំបាច់គឺចេញពី ការស្មាននៃបទពិសោធន៍ពិភពលោក (ពិភពលោករវាងហេតុនិងផល); នេះត្រូវ បានផ្លាស់ប្តូរទៅជាទ្រឹស្តីនៃភាពទុក្ខព្រួយ (misery reality) ។ អំណះអំណាង ចាំបាច់បែបនេះគឺ (psychological) ហើយមិនមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងការពិត ទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត បន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយដូច្នេះ អ្វីៗទាំងអស់មានហេតុផល ឥតខ្ចោះ ព្រោះវាមកដល់ចំណុចខ្លះៗ ដែលមិនអាចបញ្ចប់បានឡើយ ។ ដែល ចាំបាច់ដោយគ្មានហេតុផល ។ Kant បាននិយាយថា អំណះអំណាងនេះមិន ខុសពីការជំនាញរបស់ Ontological ទេ ហើយ disguised logic បានផ្លាស់ប្តូរ តាមរយៈតែសំលៀកបំពាក់ និងសំឡេងប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយវាសន្យាថានឹងនាំ

យើងទៅវិធីសាស្ត្រផ្សេង ប៉ុន្តែវាត្រឡប់ទៅរកវិធីផ្សេងបន្តិចៗម្តង ប៉ុន្តែទីបំផុតវា ធ្វើឱ្យយើងទៅកាន់វិធីសាស្ត្រមុន (ការជំទាស់របស់ ontological) ។

Charles Hodge និង Herman Bavinck បានដកស្រង់ពាក្យរបស់ Aristoteles ហើយបានវិចារៈតន់ពីវា ។ ហើយ Van Til (Cornelius Van Til) បានវិចារៈតន់ទស្សនៈរបស់ព្រះនៅក្នុង Aristoteles ជាច្រើនដងនៅក្នុងសៀវភៅ របស់គាត់ ដែលការពារជំនឿគ្រីស្ទសាសនា ហើយបានចង្អុលបង្ហាញពីកំហុស របស់គាត់ ។ គាត់បាននិយាយថា ព្រះនៃអារីស្តូត គឺជាអរូបី (ដែលគិតតែក្នុង ចិត្ត) មិនមែនជាបុគ្គលទេ ហើយក៏មិនមែនជាអ្នកបង្កបង្កើតដែរ ។ ព្រះរបស់ គាត់គ្រាន់តែជាគោលការណ៍នៃតក្កវិជ្ជា (logic) របស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រះនៅ ក្នុងព្រះគម្ពីរមិនអាចត្រូវបានប្រព្រឹត្តិតាមរយៈគោលការណ៍នោះទេ ។

2) ការបន្ថែមរបស់ Ontological (Ontological Augment)

Anselm (AD1033-1109) បានកើតនៅតំបន់ភាគខាងជើងនៃប្រទេសអ៊ីតាលី ។ គាត់អះអាងថា ជំនឿគឺសំខាន់ជាងចំណេះដឹង ។ (សេចក្តីពិតខាង សាសនា និងសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យ គឺដឹងបន្ទាប់ពីយើងជឿវា) ។ បន្ទាប់ពីគាត់ ឈ្មោះគ្នាជាមួយឪពុករបស់គាត់ គាត់ក៏បានចាកចេញពីផ្ទះ គាត់បានចូលទៅក្នុង វិហារ ។ គាត់បានក្លាយជាប្រធានវិហារនៅឆ្នាំ 1078 ហើយបន្ទាប់ពីគាត់បាន ក្លាយជាសង្ឃដ៏អស្ចារ្យនៃ Canterbury ក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស នោះគាត់បាន ប្រយុទ្ធដើម្បីដោះលែងព្រះវិហារចេញពីអំណាចរបស់ស្តេចអង់គ្លេស ។ គាត់បាន និយាយថា "មនុស្សមានគំនិតនៃភាពពេញលេញមួយ ។" The attribute of being មិនអាចក្លាយជា absolute complete attribute ។ ដូច្នេះ the

absolute complete one the revelation » This argument mistake that the measure of abstract is same to the measure of being. ព្រោះថា (1) ការគិតរបស់ភាពជាមនុស្ស មិនអាចកើតមាន នៃភាពជាការពិតបានទេ ។ (2) វាគឺជាបញ្ហាដែលគំនិតនៃភាពពេញលេញឥតខ្ចោះមួយនៅក្នុងមនុស្សគឺត្រឹមត្រូវ ឬមិនត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយស្តង់ដារខ្លះៗ ។ ការបន្ថែមនេះមិនបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពដល់អ្នកមិនជឿនោះទេ ។

3) ការជំទាស់របស់ Teleological

យោងតាមលោក William Paley (AD 1743-1805) ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញជនជាតិអង់គ្លេស បានបង្កើតអំណះអំណាង teleological to the being of God forcedly ។ logic ចម្បងរបស់គាត់គឺជំទាស់នៃអ្នកជួសជុលនាឡិកា ។ នោះគឺថា តើពេលមនុស្សមើលនាឡិកា តើនឹងមិនរំលឹកដល់អ្នកជួសជុលទេឬ?

Just like that this universe is a great manufactured goods, the one who looks at the structure cannot but remind the maker, God. ចំពោះអំណះអំណាងនេះ លោក Bertrand Russel បានផ្តល់អំណះអំណាងប្រឆាំងរបស់គាត់ ប៉ុន្តែវាមានលក្ខណៈស្រពិចស្រពិល ។ " The adaptation of evolutionism " ដែលគាត់បានផ្តល់ជូនមិនអាចដកចេញនូវអំណះអំណាង Teleological ។ ការពិតដែលថាការរស់នៅត្រូវបានសម្របខ្លួនទៅនឹងបរិស្ថានផងដែរគឺអាចធ្វើទៅបានក្នុងកម្រិតមួយចំនួន; គ្រាប់ពូជមិនអាចផ្លាស់ប្តូរទៅជាអ្វីផ្សេងបានទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ លទ្ធភាពខ្លួនឯងផ្ទាល់ក៏ត្រូវ

តែទទួលស្គាល់ថាមិនមែនជាគ្រោះថ្នាក់នោះទេ ប៉ុន្តែជាផែនការរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិបូជី ។

Kant ក៏បានរិះគន់ ការជជែកជែកញែករបស់ teleological ផងដែរ ។ គាត់បាននិយាយដូច្នេះថា ការលើកឡើងរបស់ ontological វាទៅលើហេតុផលត្រឹមត្រូវ (ដោយគ្មានបទពិសោធន៍ប៉ុន្តែគ្រាន់តែទស្សនៈប៉ុណ្ណោះ) គឺដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្នអាចធ្វើឲ្យខុស ប៉ុន្តែទោះបីជា លើកឡើងនេះមិនបញ្ជាក់ពីអ្នកបង្កើតក៏ដោយតែក៏បង្ហាញពីអ្នកសាងសង់ឡើងដែរ ។ ការលើកឡើងរបស់

teleological គឺអស្ចារ្យណាស់នៅក្នុងទម្ងន់មួយនេះ ។ ពិភពនៃធម្មជាតិបានបង្ហាញពីសណ្តាប់ធ្នាប់ ភាពត្រូវរូបគ្នា និងទីសម្គាល់នៃគោលបំណងគ្រប់ទីកន្លែងនឹងគ្រប់ទាំងអស់ ។ ឧទាហរណ៍ ភ្នែករបស់មនុស្សមានរូបផ្ទុំដើម្បីមើលឃើញត្រចៀកមានរូបផ្ទុំដើម្បីស្តាប់ឮផងដែរ ។ ជាពិសេសនៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលភ្នែករបស់មនុស្សសម្រាប់សរសៃប្រសាទពន្លឺពិសេស វាមានអារម្មណ៍ថាបរិមាណនៃពន្លឺដែលបានចូល ហើយសម្រាប់សាច់ដុំនៃកែវភ្នែក ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយស្វ័យប្រវត្តិ វាដូចជាការមេរោដែលធ្វើឡើង ។ តើអ្នកណាមិនអាចគិតពីអ្នកបង្កើតផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីបង្កើតវា? យើងអាចពិនិត្យឡើងវិញនូវរូបរាងនៃពិភពនៃការរស់នៅដែលប្រែប្រួល ។ ជាឧទាហរណ៍ យើងអាចគិតថា ទោះបីចាក់ទឹកលើសស្លាប់បក្សីគង់តែមិនអាចសើមបានទេ ព្រោះថាគ្រប់បក្សីទាំងទាំងអស់មានរោមវាពារពីការសើមនៃទឹក ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ មុនពេលថនិកសត្វមុនពេលកើតកូនរបស់វាមក រាងកាយរបស់មេវាបានត្រៀមទឹកដោះរួចហើយ ។

Trendelenburg បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា "ពិភពលោកនេះមានការរចនានៃការគិតមុនពេលវាមានការលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ ។ ការគិតមិនមែនជារឿងស្លាប់

ទេ ។ វាទាក់ទងទៅនឹងឆន្ទៈ និងអំណាចរួមគ្នា លើសពីនេះទៀត វាទាក់ទងនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈយល់ដឹងរបស់ Judeus Philos ដែលបាននិយាយថា “សិល្បៈមិនមែនធ្វើឡើងដោយខ្លួនឯងបានទេ ។ សកលលោកគឺជាសិល្បៈពេញលេញបំផុត ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលបង្កើតសកលលោកឡើងគឺជាអ្នកដែលពេញលេញបំផុត» ។ ការលើកឡើងនេះជួយដល់អ្នកជឿដើម្បីទទួលបានការធានាអះអាង មិនមែនឲ្យអ្នកមិនជឿបានជឿទេ តែឲ្យពួកគេបានស្តាប់នូវដំណឹងល្អតែប៉ុណ្ណោះ ហើយពួកគេទទួលបានសេចក្តីជំនឿដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (រ៉ូម ១០:១៧)

4) អំណះអំណាងត្រឹមត្រូវ (Moral argument)

មនុស្សគ្រប់រូបមានសតិសម្បជញ្ញៈដែលប្រតិបត្តិដោយមិនទាក់ទងនឹងពិភពធម្មជាតិ និងសុភមង្គលរបស់ពួកគេ វាជាចិត្តវិទ្យាដែលគេគួរធ្វើថាអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនឹងធ្វើអ្វីដែលខុស ។ ពីព្រោះវាមិនត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយឆន្ទៈរបស់យើងទេ គឺជាអារម្មណ៍នៃទំនួលខុសត្រូវបរិសុទ្ធ ដែលមនុស្សមានអារម្មណ៍ចំពោះអ្នកបង្កើតច្បាប់ គឺជាធម្មជាតិរបស់ព្រះ ។ ចំពោះអំណះអំណាងត្រឹមត្រូវ លោក Kant រិះគន់ដូចតទៅនេះ ។ ពោលគឺ សេចក្តីល្អដ៏អស្ចារ្យបំផុត គឺជាកាតព្វកិច្ចដែលអ្នកគួរព្យាយាមធ្វើវា ប៉ុន្តែក្នុងលោកនេះ វាពិតជាលំបាកណាស់ក្នុងការសម្រេចវា លើសពីនេះទៅទៀត វាពិបាកជាងនេះទៅទៀត បើគ្មានព្រះដើម្បីសម្រេចវា ពិភពលោកដែលកើតឡើង និងវត្តមានរបស់ព្រះគួរតែជាការសន្មត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់ Kant មានន័យថាវត្តមានរបស់ព្រះអាចត្រូវបានគេសន្មតឡើង ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាអត្ថន័យសន្និដ្ឋានរបស់គាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែលោក Lewis (Clive

Staples Lewis) បាននិយាយថា អំណះអំណាងត្រឹមត្រូវវិជ្ជមាន នោះគឺ “ទោះបីយើងដកចេញនូវច្បាប់ត្រឹមត្រូវនៅក្នុងខ្លួនយើងក៏ដោយ វាមិនអាចទៅរួចទេ វាមិនមែនជាស្ថានភាពធម្មជាតិទេ ក៏ប៉ុន្តែគួរជាច្បាប់ ។ វាមិនអាចចេញមកពីសម្ភារៈទេ ប៉ុន្តែកើតចេញពីចិត្តក្នុងពិភពលោកដែលមានវត្ថុបំណង»

5) អំណះអំណាងដែលផ្អែកលើវិចារណញ្ញាណ (Argument on the Basis of Intuition)

Insertion គឺជាចំនេះដឹងដើមនៅក្នុងមនុស្សដោយគ្មានការរៀនសូត្រ ។ ជាឧទាហរណ៍ ការគិតដែលថាផ្នែកមួយគឺតូចជាងទាំងមូល ។ បញ្ញាដែលជាផ្លូវត្រង់គឺជាផ្លូវខ្លីបំផុត ។ អញ្ចឹងវាជាបញ្ហា តើចំណេះដឹងដែលថាមានព្រះជាចំនេះដឹងនៃវិចារណញ្ញាណឬ?

លោក Hodge បានបញ្ជាក់ថា វាគឺជាចំណេះដឹងនៃវិចារណញ្ញាណ ។ ដោយសារតែចំណេះដឹងនេះគឺចាំបាច់ (អ្នកណាដែលមានវា) និងសកលលោក (វាត្រូវបានគេរកឃើញនៅក្នុងជាតិសាសន៍ណាមួយ) ប៉ុន្តែដោយសារតែវិចារណញ្ញាណក៏ខ្មៅងងឹតនៃអំពើបាបដ៏ខ្លាំងក្នុងការស្តាប់ព្រះដ៏ពិតប្រាកដ ។ ព្រះពិតបើកសម្តែងតាមរយៈតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និងការវាយតម្លៃ

អំណះអំណាងទាំងប្រាំខាងលើមានទិដ្ឋភាពសមហេតុផលក្នុងកម្រិតមួយចំនួន ។ ប៉ុន្តែមានសុទិដ្ឋិនិយមចំពោះហេតុផលនៃអ្នកមិនជឿ និងចន្លោះនៃការជជែកវែកញែកនេះ ។ ប្រសិនបើការលន់ត្អូងទោស (apologetic) នេះត្រឹមត្រូវ នោះអ្នក

ដែលមិនជឿដែលមិនស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹង ជឿលើព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយការបកស្រាយអំពីពិភពលោកនៃការស្តាប់របស់មនុស្សក៏អាចបកស្រាយបាន ត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែការណ៍បែបនេះមិនមាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ។ អំណះអំណាង បែបនេះបានបន្ថែមការពង្រឹងជំនឿរបស់អ្នកជឿដែលបានជឿរួចទៅហើយ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងការប្រែចិត្តរបស់អ្នកមិនជឿនោះគ្មានប្រសិទ្ធភាពទេ ។ 1កូរិនថូស 1:21 បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតដោយព្រោះព្រះទ្រង់បានសំរេចតាមប្រាជ្ញានៃទ្រង់ ថា មនុស្សលោកនឹងរកស្តាប់ព្រះដោយអាងប្រាជ្ញាខ្លួនមិនបានទេ បានជាទ្រង់ សព្វព្រះហឫទ័យនឹងជួយសង្គ្រោះអស់លោកអ្នកដែលជឿ» ។ ហើយព្រះបន្ទូលនៃ រ៉ូម 1:19-21 បាននិយាយថា មានតែការបើកសម្តែងនៃធម្មជាតិ មិនអាចប្រែ ចិត្តមនុស្សបាន ។

II. ភាពចាំបាច់ដើម្បីពឹងផ្អែកលើការបើកសំដែងពិសេស (The necessity to depend on the special revelation)

ដោយសារតែមនុស្សបានងងឹតដោយព្រះអំពើបាបរបស់គេ (យេរេមា ១៧:៩) គេមិនអាចស្តាប់ព្រះដោយខ្លួនឯងបានទេ ។ គឺដែលព្រះនោះឯងដែលធ្វើឱ្យគេ ស្តាប់ដោយផ្ទាល់តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ មើលការបើកសម្តែងនៃធម្មជាតិ បានប្រកាសប្រាប់ដល់មនុស្ស ហើយប្រកាសពីសិរីល្អនៃព្រះ (ទំនុកតម្កើង 19:1-7, រ៉ូម 1:19) ពួកគេមិនពឹងផ្អែកលើវាទេ ប៉ុន្តែតែពួកគេសង្កត់សង្កិនទី បន្ទាល់នៃអ្វីៗទាំងអស់ ។ មានតែព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើការគ្រប់យ៉ាងបាន ។ (កិច្ចការឯករាជ្យតែមួយគត់របស់ព្រះផ្ទាល់) សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះមិន មែនមានន័យថាសកម្មភាពនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ និងការអធិប្បាយសំបុត្រនៃ

សេចក្តីពិតដែលមិនចាំបាច់នោះទេ ។ ក្នុងការដឹកនាំមនុស្សម្នាក់ទៅកាន់ព្រះ
ការបញ្ចុះបញ្ចូលចុងក្រោយគឺត្រូវបានធ្វើដោយព្រះតែមួយគត់ ពោលគឺព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើវា ។ អ្វីផ្សេងទៀតគឺជាវិធីសាស្ត្រមួយ ឬឧបករណ៍ដើម្បីធ្វើ
វា ។ នៅក្នុងន័យទូទៅ វិធីសាស្ត្រ នឹងឧបករណ៍ទាំងនោះគឺជារបស់ផ្សេងទៀត
ប៉ុន្តែវាគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងការបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។ យើងហៅព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះថាជា «ការបើកសម្តែងពិសេស» នឹងគ្រប់ទាំងអស់នៃនិស្ស័យធម្មជាតិ
(cosmos all things ចរន្តនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ហេតុផលរបស់មនុស្ស) គឺជា «
ការបើកសម្តែងទូទៅ » ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីមនុស្សនោះបះបោរចំពោះព្រះ វាជា
ពេលខ្លីណាស់ក្នុងការស្គាល់ព្រះដោយការបើកសម្តែងទូទៅទាំងស្រុង ។ បុរសដែល
ត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបឆ្លុះនៃព្រះត្រូវបានដកហូត ហើយឥទ្ធិពលនៃរូបឆ្លុះនៃ
ព្រះក៏ត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរផងដែរ ។ ដូច្នេះហើយអ្វីដែលបានបន្ថែមទៅ
គាត់នៅក្នុងធាតុបន្ថែមនៃការបើកសម្តែងធម្មជាតិ (natural) គឺការបើកសម្តែង
ពិសេសជាបទគម្ពីរ ។ វាគឺជាមធ្យោបាយដ៏ចាំបាច់បំផុតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ប្រើប្រាស់ ។ បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់អាចបកស្រាយពីការ
បើកសម្តែងនៃធម្មជាតិ មានតែការបើកសម្តែងពិសេសទេដែលត្រឹមត្រូវ ។
ហើយបុរសដែលបានបង្កើតឡើងវិញមានចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិតចំពោះព្រះ
ដោយមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវ (តាមរយៈការទទួលបានបទគម្ពីរទាំងស្រុង) ។
ប៉ុន្តែ យើងមិននិយាយថាយើងអាចដឹងបញ្ហាចុងក្រោយទាំងអស់ដូចព្រះនោះ
ទេ ។ នៅក្នុងចំណុចបែបនេះ (បញ្ហាចុងក្រោយទាំងអស់ ជាផ្នែកនៃព្រះ)
យើងហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផល (irrationalists) ។ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ យើង
ខុសពីអ្នកមិនសមហេតុផល ។ ដោយសារ [1] យើងមិនបដិសេធថាចំណេះដឹង

ដែលមានកម្រិតរបស់យើងក៏ជាចំណេះដឹងពិតដែរ (សម្រាប់ព្រះបានធ្វើឱ្យយើង
 ស្គាល់វាតាមរយៈការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់ ។) [2] យើងគិតថាមានតែព្រះទេ
 ដែលដឹងបញ្ហាចុងក្រោយទាំងអស់ ។ នៅក្នុងពាក្យថា «គ្រប់សេចក្តីទាំងអស់
 បានប្រគល់មកខ្ញុំពីព្រះវរបិតានៃខ្ញុំ ហើយគ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះរាជបុត្រាទេ
 មានតែព្រះវរបិតាតែៗ ក៏គ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះវរបិតាដែរ មានតែព្រះរាជបុត្រា
 ហើយនិងអ្នកណា ដែលព្រះរាជបុត្រាសព្វព្រះហឫទ័យចង់បើកឲ្យស្គាល់ទ្រង់ផង
 ប៉ុណ្ណោះ ។ ”(ម៉ាថាយ 11:27) ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូល យើងគួរតែផ្តោតទៅ
 តាមធាតុសំខាន់ៗ ។

(1) “វិវរណៈ”, Apokarupsis (ἀποκάλυψις) ជាភាសាក្រិចមានន័យថា
 ដកស្បែកបាំងមុខចេញ ។ នេះមានន័យថា តាមរយៈការដកស្បែកបាំងមុខចេញ
 រវាងមនុស្សនិងព្រះ ដើម្បីឲ្យស្គាល់ព្រះខាងវិញ្ញាណ ។

(2) ដូច្នេះវិវរណៈមិនមែនជាឥទ្ធិពលមុខងារតែមួយរបស់អ្នកសម្រុះសម្រួលទេ
 ប៉ុន្តែជាអធិបតេយ្យភាពនៃភាពជាម្ចាស់នៃបុត្ររបស់ព្រះ (នោះគឺជាព្រះ) ។
 បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ឆ្លងកាត់មុខងារ
 របស់មេស៊ី ដែលបានបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយបន្តទៅមុខទៀត ។ Vos
 (Gerrhardus Vos) បានសង្កត់ធ្ងន់លើចំណុចនេះ ។

(3) អត្ថបទបង្ហាញថា ចំណេះដឹងដែលនៅមុនការបើកសម្តែងរបស់បិតា និង
 បុត្រាមានចរិតលក្ខណៈឯករាជ្យនីមួយៗផ្សេងគ្នា ។ ម្យ៉ាងទៀត មនុស្សពីរនាក់
 (បិតា និងបុត្រា) បង្ហាញពីស្តង់ដាររបស់ព្រះដែលមានលើសលប់ជាងមនុស្ស ។
 បុត្រាគឺជាបុគ្គលដែលមានតែព្រះវរបិតាសព្វព្រះហឫទ័យ (ម៉ាថាយ ៣:១៧,
 ១៧:៥) ហើយព្រះវរបិតាគឺជាព្រះតែមួយអង្គដែលបុត្រាតែមួយគត់ស្គាល់ ។

(យ៉ូហាន ១:២, ១៨, ៣:២២) ដូច្នេះ សិទ្ធិអំណាចនៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ រាជបុត្រាគឺមានតែមួយគត់ និងស្មោះត្រង់បំផុត ។

(4) ពាក្យថា ស្គាល់ (ἐπιγινώσκει) គឺជាបច្ចុប្បន្នកាល ដែលសំដៅដល់ បច្ចុប្បន្នកាលដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលតែងតែបន្ត ហើយបានដឹងតាមរយៈធ្វើឱ្យ មនុស្សស្គាល់ទ្រង់ ។ ហើយពាក្យនេះ (ἐπιγινώσκει) នៅក្នុងបុព្វបទ epi (ἐπὶ) ដែលមានន័យថា ចំណេះដឹងដ៏ស៊ីជម្រៅ ។ កិច្ចការបើកសម្តែងដែល ដំណើរការដោយប្រសិទ្ធភាព ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

វិធីសាស្ត្រនៃការ Apologetic

I. បទពិសោធន៍នៃវិធីសាស្ត្រ Apologetic

អ្នកតំណាងគឺជាការពិពណ៌នា Plotinos (គ.ស. ២០៥-២៧០) ។ គាត់បាននិយាយថា មនុស្សមិនអាចស្គាល់មនុស្សបាននោះទេ ប៉ុន្តែមានតែគេទទួលបានអារម្មណ៍នៃការដឹកនាំទៅកាន់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ យោងតាមសៀវភៅរបស់គាត់ Enneads (វាមានន័យ 9 ផ្នែក) "មួយ" នោះគឺ "មួយ" មាននៅលើសេចក្តីពិតលើសពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងអស់ ។ ហេតុនេះ មនុស្សមិនអាចស្គាល់បុគ្គលនោះបានទេ ប៉ុន្តែអាចទទួលបានអារម្មណ៍ពីវាបាន ព្រលឹងចាកចេញពីស្ថានភាពដ៏ស្មុគស្មាញ ហើយចូលទៅក្នុងចរិតសាមញ្ញ ភាពស្ងៀមស្ងាត់ (តែម្នាក់ឯង) ហើយបន្ទាប់មក វាគួរតែស្របនឹងភាពស្ងប់ស្ងាត់ (វាគឺមួយនោះ) ។ នៅក្នុងអត្ថន័យបែបនេះ " the one " គឺជាអ្វីដែលមនុស្សមានអារម្មណ៍តាមរយៈបទពិសោធន៍នៃ myth (deifying) ។ បទពិសោធន៍នេះដឹងបានដោយ ecstasy ដែលសំអាត heat របស់គាត់ឬ, វិធីសាស្ត្រនៃ asceticism ។

Schleiermacher (Friedrich Daniel Schleiermacher 1769 - 1834) គឺជាបទពិសោធន៍មួយផ្នែក (1) វាត្រូវបានកំណត់ដោយអារម្មណ៍អាស្រ័យលើអាទិកំបាំង (mystic) ដាច់ខាត ។ អារម្មណ៍គឺជាវិញ្ញាណនៃខ្លួនឯង (អារម្មណ៍នៃអត្តសញ្ញាណ) និងមនសិការនៃព្រះនិងមួយនៃពិភពលោក (ការចូលរួមនៅក្នុងអំណាចនៃមនុស្សជាតិទាំងអស់ជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់) ផ្នែកខ្លះត្រូវបាន

ហៅសម្រាប់មនសិការនៃទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះយេស៊ូវ ។ (2) គោលលទ្ធិរបស់ គ្រីស្ទានត្រូវបានហៅថាអារម្មណ៍សាសនាដែលបង្ហាញដោយភាសា ។

II. វិធីសាស្ត្រ Apologetic សម្រាប់ Pragmatism

James (William James) បាននិយាយថា "សេចក្តីពិតត្រូវបានបង្ហាញដោយ ការសង្កេតថាតើវាជាសេចក្តីពិតឬមិនពិត" នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ "Pragmatism" គាត់បានអះអាងថា "សេចក្តីពិតរស់នៅក្នុង the system of credit... វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ the value of current" ។ ប៉ុន្តែ យើងសង្ស័យថាយើងអាចស្គាល់ព្រះដោយវិធី apologetic បែបនេះ ។

1. Pragmatism គឺជា subjectivism សម្រាប់ការយល់ដឹងពីសេចក្តីពិតខាង សាសនាវិទ្យា

ចំពោះទស្សនវិជ្ជានេះ លោក John M Frame បានរិះគន់ដូចខាងក្រោម ។ "វាគឺជាប្រធានបទជ្រុលនិយម (subjectivism) ។ គឺវាគ្មានសេចក្តីពិតដែល ជាកម្មវត្ថុទេ(objectivistic) "អ្វីដែលផ្តល់ឲ្យខ្ញុំនូវប្រយោជន៍គឺជាសេចក្តីពិត" ប្រសិនបើអ្នកអនុវត្តនិយម(pragmatists)ដឹងដូចខាងក្រោម នោះពួកគេក៏នឹង ជឿលើបទគម្ពីរដោយស្ម័គ្រចិត្តដែរ ។ វាគឺជាការពិតដែលនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅ ថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះ ហើយផលផ្លែនៃព្រះពរដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះនឹង មកតាមរយៈសេចក្តីពិតដ៏ស្មោះត្រង់នៃគ្រីស្ទានពិត ។ "បញ្ហានៃការអនុវត្តជាក់ ស្តែង(pragmatism) មិនមែនសំដៅលើផលប្រយោជន៍ពិតប្រាកដដែលនឹងកើត ឡើងក្រោយពេលដ៏យូរនោះទេ ប៉ុន្តែរាប់ថាទុកជាប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ននៅក្នុង

សម័យបច្ចុប្បន្ន (តាមពិតទៅ វាប្រហែលជាមិនមានប្រយោជន៍ទេ ប៉ុន្តែវាអាច ជាការខាតបង់) ដែលសំខាន់ ។

2. Apologetic of Pragmatism គឺជាការចែងនូវ

ការវិនិច្ឆ័យដែលរាប់ថាមានប្រយោជន៍ពិតប្រាកដជាស្តង់ដារក្នុងទស្សនៈរបស់ មនុស្សដែលវិនិច្ឆ័យតាមអ្វីដែលមើលឃើញរបស់គេគឺមិនច្បាស់លាស់នោះទេ ។

ផលប្រយោជន៍ពិតប្រាកដបច្ចុប្បន្នអាចបញ្ជាក់បាននាពេលអនាគត និងក្នុង ពិភពលោកខាងមុខ ។ ហើយវត្ថុបំណង (ការសង្កេតផ្សេងទៀត) ដែលអាចបះ បោរនៅចំពោះព្រះដ៏ពិតនោះពិបាកយល់ (metaphysically) សម្រាប់វា ។

N. Geisler បានដកស្រង់សំដីរបស់លោក Francis Schaeffer ដែលចង្អុល ទៅកំហុសនៃភាពចៃដន្យ(accidentalism) (គំនិតដែលថាអ្វីៗទាំងអស់លើសកល មិនបានបង្កើតឡើងដោយព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាការចៃដន្យ) នោះគឺ Jackson Pollock ដែលជា accidentalist បានគូររូបរបស់គាត់នៅលើផ្ទាំងក្រ ណាត់ ក្នុងនាមជាវិចិត្រករ ហើយបានលក់វាទៅឲ្យអ្នកផ្សេង ។ ពេលគាត់គូរ រូបនោះ គាត់គិតថាគាត់ចង់ធ្វើវាដោយខ្លួនឯង ហើយចុងក្រោយគាត់ក៏បានធ្វើ អត្ថឃាតខ្លួនឯង ។ កាលណាដែល John Cage ដែលជា accidentalist នៅសហរដ្ឋអាមេរិក បានចងក្រងបទភ្លេងដែលគាត់ជាអ្នកតែង នោះគាត់លើក កាក់ឡើង ហើយក៏ទម្លាក់ចុះ យោងទៅតាមសំឡេងដែលលេចចេញមកនោះ ហើយគាត់ក៏បានសម្រួលបទភ្លេងរបស់គាត់ទៅតាមនោះដែរ ។ ថ្ងៃមួយពេលគាត់ បានទៅភ្នំវេសផ្សិត ហើយគិតថា "ខ្ញុំវេសផ្សិតដោយមិនដឹងខ្លួនសោះ នោះខ្ញុំ ប្រហែលជាយកផ្សិតពុលហើយ បន្ទាប់មកអ្វីដែលខ្ញុំមាននោះ ប្រហែលខ្ញុំអាចនឹង ស្លាប់ ។ ដូច្នេះចាប់ពីពេលនេះទៅ ខ្ញុំមិនគួរធ្វើតាមរឿងចៃដន្យ (accidentals)

ក្នុងការងាររបស់ខ្ញុំទៀតទេ» ។ ដូច្នេះរួចផុតពីភាពចៃដន្យ គាត់បានត្រឡប់មកវិញ ហើយបន្ទាប់មកគាត់អាចរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ ។ វិធីសាស្ត្រនៃការសុំទោសសម្រាប់ភស្តុតាង (The methodology of Apologetic for Evidentialism) នេះជាការអះអាងថា ការប្រកាសរបស់គ្រីស្ទសាសនាគឺពិតតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យជាចម្បង ហេតុការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រពីអតីតកាល ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ល។ Evidentialism មានផលប្រយោជន៍សម្រាប់ចរិតលក្ខណៈគោលបំណង (objective) របស់មនុស្សក្នុងការស្នើរ និងលក្ខណៈសាធារណៈរបស់ពួកគេ ។ ភស្តុតាងនិយម(evidentialism)មិនរាប់ថាជាបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងឯកជនមួយចំនួននោះទេ (ឬ ការពិត) ។ រឿងផ្ទាល់ខ្លួន និងឯកជនគ្មានប្រយោជន៍ទេ ហើយវាក៏មិនមែនជាស្តង់ដារដើម្បីប្រកាសសេចក្តីពិតនោះដែរ ។ Evidentialism ផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ខ្លះដល់អ្នកជឿលើជំនឿ ប៉ុន្តែមិនបានផ្តល់វាដល់អ្នកមិនជឿទេ ។ ព្រោះចិត្តគេមិនបានកើតជាថ្មីទេ ដូច្នេះហើយទើបគេនៅក្នុងសភាពងងឹត ។ (យេរេមា ១៧:៩) ដូច្នេះវាខ្លីណាស់ក្នុងការប្រកាសនៅក្នុង theism ។ ព្រោះថា ការបកស្រាយសេចក្តីពិតក្នុង theism គឺជាការសន្មតជាមុន ហើយវាអាចផ្តល់ជំនឿទៅដល់អ្នកមិនជឿ ។

1. Evidentialism មើលងាយភាពល្ងង់ខ្លៅខាងវិញ្ញាណនៃនិស្ស័យជាមនុស្ស

វិធីសាស្ត្រនេះគឺដើម្បីបំភ្លេចមេរៀននៃបទគម្ពីរដែលមនុស្សមុនពេលជឿលើដំណឹងល្អបានក្លាយជាងងឹតដែលមិនអាចស្គាល់ព្រះបាន ។ (កូរិនថូសទី១ ១:២១) នេះត្រូវបានទទួលយកដោយព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ។ ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិនៃប្រព័ន្ធ

នេះដែលចាត់ទុកលក្ខណៈរបស់មនុស្សនៅក្នុងនិស្ស័យនៃលោកកិយថាជាលទ្ធភាព
នៃអំណះអំណាងឯករាជ្យក្នុងការស្វែងរកការពិត ។ នៅក្នុងន័យផ្សេងទៀត ថា
អ្នកដែលមិនជឿមើលឃើញនិស្ស័យនៃលោកកិយ នោះគេអាចស្គាល់សេចក្តីពិត
និងព្រះ ។

1) ប្រវត្តិសិទ្ធិអំណាចនៃសេចក្តីពិតដែលវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកមើលឃើញ ។

ទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យារបស់វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានយល់ស្របទៅនឹងគំនិតនៃទស្សន
វិទ្យារបស់អារីស្តូត ។ អារីស្តូតបាននិយាយថា “ការគិតដំបូង គិតជាអត្ថិភាពច
ម្បង ។ Tomas Aguinasho គឺជាអ្នកទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យានៃវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូ
លិក ដែលបញ្ជាក់អត្តសញ្ញាណជាមួយនឹងទស្សនៈរបស់ព្រះនៅក្នុងគ្រីស្ទសាស
នា ។ ប៉ុន្តែ “គំនិត” គឺអាចហៅបានថាជាផលនៃមនសិការ តែវាមិនមែនជា
ការពិតរបស់ខ្លួនវាទេ តើព្រះរបស់គ្រីស្ទានត្រូវបានបញ្ជាក់អត្តសញ្ញាណដោយ
របៀបណា? ទស្សនវិទ្យាបានសារភាពថាព្រះដែលអារីស្តូតបានស្គាល់មិនមែន
ជាព្រះដែលបង្កើតពិភពលោកទេ ។ ទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យានៃសាសនារ៉ូម៉ាំងកាតូលិក
ទទួលបាននូវចំណេះដឹងមកពីអ្នកដែលមិនជឿ ហើយលាយទម្ងន់ជាមួយពួកគេទាំង
នោះ ហើយក៏បានប្រើវា ។ ដូច្នេះហើយ វិធីសាស្ត្រអំណះអំណាងនៃជំនឿលើ
សាសនារ៉ូម៉ាំងកាតូលិក នោះមិនបង្ហាញពីស្ថានភាពដ៏គ្រោះថ្នាក់នៃអ្នកមិនជឿ
ឡើយ ។ វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកទទួលស្គាល់ថាអ្នកមិនជឿក៏អាចយកកន្លែងសុវត្ថិ
ភាពដែលពួកគេអាចទទួលដោយឯករាជ្យផងដែរ ។ នោះគឺ សាសនារ៉ូម៉ាំងកាតូ
លិកព្រមទទួលស្គាល់ការស្មានរបស់មនុស្សនោះ ។

2) គោលលទ្ធិនៃ Arminianism

Arminianism បដិសេធផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះដើម្បីឱ្យមានការទំនាក់ទំនងជាក់លាក់ ។ ដូចជាវចនាសម្ព័ន្ធនៃការគិតធ្វើឱ្យមនុស្សក្លាយជាមនុស្សជាក់លាក់ ។ មានន័យថាក្នុងកន្លែងនេះមិនលើកតម្កើងព្រះជាព្រះនោះទេ ។ នេះបានកាត់បន្ថយសេចក្តីពិតដែលជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ហើយធ្វើឱ្យមានភាពចុះសម្រុងនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់មនុស្ស ។

2. Evidentialism គឺជាការសម្រុះសម្រួលដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន

វិធីសាស្ត្រនេះព្យាយាមដោះស្រាយ existence នៃព្រះក្រោមការសន្មត់ថាមិនដែលស្គាល់គ្នាឡើយ ។ អាស្រ័យហេតុនោះ អ្នកណាដែលប្រកែកថា វិធីសាស្ត្រនោះ រាប់ជាការពិតនៅក្នុងលោកកិច្ចទាំងមូល នោះជាលក្ខណៈមធ្យម ហើយសម្រុះសម្រួលជាមួយនឹងពួកមិនជឿ ។ នោះគឺ (1) ទោះជាការពិតមានខ្លឹមសារសំខាន់ទាក់ទងនឹងព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនអើពើវាជាចម្បង ។

(2) ពួកគេព្យាយាមសន្និដ្ឋានអំពីចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតនៅក្នុងសាសនាគ្រីស្ទ និងភាពចាំបាច់នៃ existence នៃព្រះនៅក្នុងលក្ខណៈនៃទម្រង់សមហេតុផល ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគេធ្វើការពិតបែបនេះជាប្រកែកស្ថានភាពមធ្យម និងមិនទាក់ទងនឹងព្រះទេ គេប្រកែកតាមតែលក្ខណៈនៃទម្រង់ វានឹងមិនត្រូវនឹងចំណុចដែលសម្រុះសម្រួលទេ ព្រោះវាមិនមានចំណុចមធ្យមនៃការពិតនោះទេ ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតមិនមាន "ការពិត" នោះគឺការបកស្រាយមិនត្រូវបានបន្ថែមទេ ។ ឧទាហរណ៍ ដូចដែលយើងនិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍ជាក់លាក់មួយគឺជាការពិត វាគួរតែមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីដោះស្រាយថាវាគឺជាការពិតជាក់លាក់មួយ

យ ។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការលំអៀងរបស់យើង - ថា តើវាត្រឹមត្រូវឬអត់នូវការលំអៀងរបស់យើងដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសន្មតថា ចុងក្រោយយើង - មានស្មារតីឬគ្មានស្មារតី ។ អស់អ្នកណាដែលមិនជឿលើការបកស្រាយទាមទារអស់របស់ព្រះ ទស្សនៈរបស់អ្នកនោះគឺខុស ហើយអ្នកជឿជាគ្រីស្ទបរិស័ទមើលឃើញគ្រប់ទាំងអស់នៅក្នុងទស្សនៈ theism-biblical យ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ សម្រាប់អ្នកមិនជឿមានការរើសអើងចំពោះអ្នកដែលជឿលើព្រះ នោះពួកគេហាក់ដូចជាកញ្ចក់ដែលមានពណ៌ ។ ពេលឃើញវត្ថុដូចគ្នា គេសង្កេតតាមពណ៌និមួយៗ ។ នៅពេលពួកគេដកកញ្ចក់ពណ៌ចេញ (the presupposition of atheism) នោះពួកគេអាចស្គាល់ព្រះពិត ។ ដោយសារពួកគេមានការសន្មតខុសគ្នា ការវែកញែករបស់អ្នកមិនជឿ និងអ្នកជឿនឹងត្រូវចាត់ទុកជាទេវតាំងពីដើមដល់ចប់ ។ ជាឧទាហរណ៍ ការប្រៀបធៀបរវាងលទ្ធិចលនាមិនជឿ និងលទ្ធិគ្រីស្ទសាសនាដូចដែលយើងបានពន្យល់រឿងដូចគ្នា ទស្សនៈពីរ (លទ្ធិបង្កើតនិយម និងចលនានិយម) ត្រូវបានបកស្រាយខុសគ្នាទាំងស្រុង ។ នោះហើយដូចដែលយើងនិយាយថា like frog អ្នកចលនានិយមនិយាយក្នុងភាព atheism prejudice របស់ពួកគេថា "The amphibian គឺជាសត្វដែលប្រភេទត្រីត្រូវបានវិវឌ្ឍន៍រស់នៅក្បែរទឹក កណ្តាលទឹក និងផែនដី" ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបង្កើតនឹងនិយាយថានៅក្នុងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី "ដ្បិតព្រះត្រូវការភាវៈរស់ដែលរស់នៅរវាងទឹក និងផែនដី (ក្បែរទឹក) ទ្រង់បានបង្កើតសត្វដូចជាសត្វ amphibian ។ « ដូចជាបាតុភូតមួយត្រូវបានគេដាក់ ការបកស្រាយពីរប្រភេទនឹងត្រូវបង្កើតឡើងដោយការសន្មតជាមុន ។ ប៉ុន្តែការសន្មតនោះថាចេញពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ

ចិត្តមនុស្សតែងតែអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ។ ព្រោះចិត្តមនុស្សជាចិត្តដែលតែងតែធ្លាក់
ចុះ និងពុករលួយ ។ (យេសាយ ១៧:៩) ប៉ុន្តែ ការសន្មតជាមុនក្នុងលក្ខណៈ
វិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរមិនដែលផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។

3. Evidentialism គឺជាការបដិសេធការពិតដែលថាចំណុចទំនាក់ទំនងនៃការ
ឈ្លោះប្រកែកគ្នារវាងអ្នកជឿនិងអ្នកមិនជឿគឺ inclined ចូលទៅក្នុង extreme
artificial ។ (ទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាក្នុងការសម្រុះសម្រួលឯករាជ្យភាពមាន
សុទ្ធិដ្ឋិនិយមចំពោះបញ្ហានេះ)

1) ទ្រឹស្តីនៃសាសនារ៉ូម៉ាំងកាតូលិកដែលត្រូវសម្រុះសម្រួលជាមួយឯករាជ្យភាព ។
(The theory of Roman Catholic Church to be compromised with
the autonomous)

ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបាននិយាយថា នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើត
មនុស្សមកនោះ គឺទ្រង់បានបង្កើតព្រលឹង និងរូបកាយ ទ្រង់ក៏បានបន្ថែមភាព
សុចរិត ។ ហើយក៏បាននិយាយទៀតថា សម្រាប់មនុស្សដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើ
បាប នោះបានបាត់បង់មួយ ប៉ុន្តែចរិតមនុស្សសំខាន់ (ព្រលឹង និងរូបកាយ)
គឺនៅតែនៅដដែលដោយមិនបែកចេញពីគ្នា ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សាសនារ៉ូ
ម៉ាំងកាតូលិក មានមុខងារឯករាជ្យ ដែលអាចស្គាល់ព្រះ និងកិច្ចការខាង
វិញ្ញាណ ដែលចំណុចកណ្តាលរវាងអ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សនេះនៃ
ជីវិតនៅក្នុងវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកនេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា
សម្រាប់មនុស្សត្រូវស្លាប់ដោយអំពើបាប និងកំហុស (អេភេសូ ២:១១) វាមាន
ន័យថា មនុស្សខ្លួនឯងមិនអាចស្គាល់ព្រះបានឡើយ ។ (កូរិនថូសទី១ ១:២១)

2) ទ្រឹស្តីនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដែលត្រូវសម្រុះសម្រួលជាមួយករណីជាក់លាក់ ។
(The theory of the evangelicalism to be compromised with the autonomous)

ការផ្សាយដំណឹងល្អរួមបញ្ចូលកត្តាធម្មជាតិដូចជាសាសនារ៉ូម៉ាំងកាតូលិកធ្វើ ។
នោះគឺជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទទួលស្គាល់នូវចរិតលក្ខណៈចុងក្រោយមួយចំនួន
របស់មនុស្ស ហើយគាត់ក៏មានទំនោរក្នុងការទទួលស្គាល់ថានិស្ស័យមនុស្សអាច
ស្គាល់ព្រះដោយឯករាជ្យ ។ ប៊ី Bishop Butler ដែលអាចជាអ្នកតំណាងនៃ
ការផ្សាយដំណឹងល្អបានស្រឡាញ់ Arminianism ដែលសៀវភៅរបស់គាត់គឺ
Analogy of Religion ។ ប៉ុន្តែអាកប្បកិរិយាអ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យានៃពួក
កំណែទម្រង់គឺខុសគ្នា ចំណុចទំនាក់ទំនងមិនមានខ្លឹមសារវិជ្ជមានទេ តែមានតែ
artificial ប៉ុណ្ណោះ ។ ក្នុងន័យបែបនេះ គេមិននិយាយថា វាគ្មានចំណុចទាក់
ទងនោះទេ ។ ការដែលអ្នកមិនជឿវិស្វក្នុងការស្វែងរកព្រះ តើគេមិនបាន
បង្កើតសាសនាមិនពិតទេឬ? ពួកគេមានចិត្តស្វែងរកព្រះ ប៉ុន្តែយកការលះបង់
ទទេរ ដោយសារការមិនអើពើស្វែងរកព្រះពិត ប៉ុន្តែវាមានន័យជាក់លាក់ ។
សកម្មភាពបែបនេះគឺជាកត្តាដែលថាព្រះបានប្រទានចិត្តប្រាថ្នាចង់បានអស់
កល្បជានិច្ច ។ (សាស្តា ៣:១១) ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនអាចដកចិត្តចេញ
បានទេ ទោះជាពួកគេព្យាយាមធ្វើវាក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿជាគ្រីស្ទានជួប
ចំណុចទំនាក់ទំនង ដែលជាចិត្តដែលមិនអាចដកចេញបាន ។ ដើម្បីបដិសេធ
ចំណុចទំនាក់ទំនងគឺដូចជាការពិតដែលថាពួកគេបដិសេធកុណ្ឌវុឌ្ឍិរបស់មនុ
ស្ស ។ ចំពោះចំណុចទំនាក់ទំនងនេះ សម្រាប់ព្រះផ្ទាល់បានសារភាព ការ
បង្ហាញនៃការបើសំដែងរបស់ទ្រង់តាមរយៈបទគម្ពីរបានមកដូចជា passionate

anthropomorphism ។ ហើយចុងក្រោយ ទ្រង់ត្រូវបានយាងចុះមកនៅកន្លែង
 ទាបបំផុតតាមរយៈការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់ ។ មិនមានការបង្ហាញចំណុច
 ទំនាក់ទំនងទៅពួកគេបានទៀតហើយ ។ ប៉ុន្តែយើងមានការពិតមួយទៀតដែល
 យើងគួរចងចាំនៅទីនេះ ។ វាមិនមានន័យថាចំណុចទាក់ទងគឺជា artificial
 ទេ ហើយពួកគេមានលទ្ធភាពដែលថា ធម្មតាមនុស្សអាចស្គាល់ព្រះបានតាម
 ប្រាជ្ញាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ។ មិនមានស្ថានចម្លងសុរិកភាពរវាងមនសិការនៃព្រះ
 នៅក្នុងនិស្ស័យមនុស្សនិងព្រះនោះទេ ។ លទ្ធភាពនៃចំណុចទំនាក់ទំនងនេះ
 បង្ហាញពីឥទ្ធិពលតាមរយៈតែព្រះគុណនៃព្រះ និងកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
 ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅទីនេះ អ្វីដែលយើងចងចាំគឺការពិតដែលថា ទោះបីជាព្រះគុណ
 នៃព្រះ និងកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាចំណុចទំនាក់ទំនង artificial ក៏
 ដោយ តែទ្រង់បានដោះស្រាយវា ។ ក្នុងចំណុចនេះ អ្វីដែលខ្ញុំបន្ថែមមួយឬពីរគឺ
 ជាការពិតដែលអ្នកជឿជាគ្រីស្ទានគួរដោះស្រាយវា pastorally ។ នោះគឺដូច
 ជាគ្រីស្ទានខ្លួនឯងមើលទៅលើអ្នកមិនជឿ គាត់គួរតែផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណា ។
 ស្ថានភាពរបស់អ្នកមិនជឿគឺដូចជាគេគំពុងដេកនៅលើផ្ទៃរថភ្លើង ហើយដេក
 លក់យ៉ាងស្តាប់ស្គាល់ ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿជាគ្រីស្ទានឃើញមនុស្សបែបនេះ គឺគាត់
 គួរតែចូលទៅជិតគេដោយចិត្តមេត្តា ហើយគាត់គួរតែប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់
 គេ ។

III. វិធីសាស្ត្រ of Apologetic of presuppositionalism (The methodology of Apologetic of presuppositionalism)

The Apologetic of presuppositionalism មិនបានរាប់ជាបញ្ហានៃ existence នៃព្រះតាំងតែពីដំបូង ។ នៅក្នុង Apologetic នៃ presuppositionalism គាត់ជឿលើព្រះអម្ចាស់ដែលបានបើកសម្តែងនៅក្នុងបទគម្ពីរជាចម្បងហើយបង្ហាញពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានតាមរយៈបទគម្ពីរ ។ ក្នុងការនេះ Apologetic ការពារគោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរដែលទាក់ទងនឹងទ្រឹស្តី systematic theology យ៉ាងជិតស្និទ្ធ ។ វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក និងការផ្សាយដំណឹងល្អបានអះអាងថាគេស្គាល់ existence នៃព្រះតាមរយៈការបង្រៀនសមហេតុផល ។ ដែលនេះត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងអគារ ដែលបានហៅថាជាជាន់ទីមួយ ។ បន្ទាប់មក គាត់និយាយថា ជឿលើខ្លឹមសារនៃបទគម្ពីរ ដោយការបង្ហាញថាបទគម្ពីរនោះពិត គឺយោងតាមភស្តុតាង ។ នេះនឹងត្រូវបានគេហៅថាជាជាន់ទីពីរ ។ មានន័យថាគាត់ជឿលើលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលបទគម្ពីរចែងដូចជាសង់ជាន់ទីពីរ ។ ប៉ុន្តែអ្នកកំណែទម្រង់បកស្រាយគ្រប់ទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយតាមរចនាប័ទ្មនៃកំពូល ចុះក្រោមតាម supernaturalism (ដំនើរចំពោះព្រះដែលបទគម្ពីរចែង) ។ តាមន័យផ្សេង វាគឺជាវិធីសាស្ត្រជំទាស់ ដូចជាច្រកផ្ទះដែលសាងសង់ឡើងដោយការ casting ។ ដូចដែលទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ចាប់ផ្តើមដោយសេចក្តីដំនើរដើម្បីជឿលើបទគម្ពីរ ហើយបន្ទាប់មកជឿលើព្រះ ។ ដូច្នេះ apologetic នេះ មិនត្រូវការភស្តុតាងច្បាស់លាស់នៃ existence នៃព្រះទេ ប៉ុន្តែគឺជឿលើព្រះដែលបទគម្ពីរបានបើកសម្តែង ហើយប្រកាសវាដោយសេចក្តីដំនើរ ។

លោក Van Til មានប្រសាសន៍ដូចខាងក្រោមថា "យើងមិនទាមទារភស្តុតាងដែលថា existence នៃព្រះណាមួយត្រូវបានបញ្ជាក់នោះទេ ។ លើក

លែងតែព្រះដែលបទគម្ពីរចែង អ្វីផ្សេងទៀតមិនមែនជាព្រះពិតទេ ។ ក្នុង ករណីបង្ហាញព្រះខ្លះថាមិនមែនជាព្រះពិតក៏ស្រដៀងគ្នានឹងការបញ្ជាក់ថាគ្មានព្រះ ដែរ ។

លោក Abraham Kuyper ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាខាងវិនិយមន្តក្នុង ចំណោមបីនាក់ក៏បាននិយាយដូចថា “ទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យានៃធម្មជាតិមិនដែល ប្រាប់យើងពីព្រះទេ... ដូចជាព្រះដ៏អស្ចារ្យតែមួយគត់ (នៅក្នុងបទគម្ពីរ) បាន និយាយថា អ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាស្តាប់វា... ។ ពេលដែលគាត់ក្រោកឈរនៅ ចំពោះព្រះ នោះព្រះបានប្រាប់គាត់អំពី existence (វត្តមាន) នៃព្រះ» ។

The apologetic one of presuppositionalism មិនធ្វើការស្វែងរកចំណុចរួម ដោយដកចេញមួយជំហាន ហើយក្រោកឈរឡើងលើកន្លែងនៃអ្នកមិនជឿ ។ គាត់អះអាងតាំងពីដើមមកថា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតជាមួយនឹងពាក្យសម្តី របស់គាត់ និងទំនុកចិត្តរបស់គាត់ក្នុងចិត្តគឺជាព្រះ ។ ពីព្រោះដូចជាសកម្មភាព និងគំនិតដែលគាត់ស្វែងរកចំណុចទូទៅដែលបំបែកការពិតជាមួយនិងវត្ថុបំណង របស់អ្នកមិនជឿដែលមិនបានជឿលើព្រះ ។ អ្វីក៏ដោយដែលជាការពិតកើត ឡើង របស់អ្វីដែលព្រះបានសង់ឡើង គឺជាជីវិតនៃការពិត ។ លោក វ៉ាន់ ឆេរល គឺជាអ្នកបំពេញនៃវិធីសាស្ត្រ apologetic នេះ បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវ បានចោទប្រកាន់ដោយពួក apologetic ថា ជាអ្នកព្រមព្រៀងឯករាជ្យភាពនៃ ធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។

1. លក្ខណៈពិសេសនៃ Apologetic of Presuppositionalism បានបង្ហាញ នៅក្នុងជម្លោះរបស់ Van Til (challenge)

វ៉ាន់ ឆៀល បានផ្តល់ការកំណត់អត្ថសញ្ញាណនៃ Apologetic of presuppositionalism ចំពោះមនុស្សដើម្បីប្រឆាំងនឹងការទាមទាររបស់គាត់ ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅក្នុងសៀវភៅរបស់លោកដែលមានចំណងជើងថា "ការការពារនៃសេចក្តីជំនឿ" ។

- (1) ខ្ញុំ ជាមួយនឹង John Calvin គឺផ្ទុយទៅនឹង Aquinas ដែលឃើញថា មនុស្សជាអ្នកដែលព្រះបានបង្កើត និងមានបាបដែលងងឹតងងុល ហើយនិយាយថា ហេតុអ្វីបានជាអ្នកប្រឆាំងខ្ញុំ? Aquinas មិនបានឃើញមនុស្សដូច្នេះទេ ។
- (2) ខ្ញុំ ជាមួយ Calvin សន្និដ្ឋានថា, speculate and apology ចំពោះព្រះ និងការបង្កើត អំពើបាប និងការប្រោសលោះតាមរយៈការប្រៀបធៀបបទព្រះគម្ពីរ ។ វាគឺជាភាពផ្ទុយគ្នា of the obscure analogy of being of Aristoteles ដែលបានគិតរួមបញ្ចូលព្រះ និងមនុស្ស " Analogy of being " គឺជាគំនិតរបស់សាសនាម៉ុងកាតូលិក ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាអ្នកផ្ទុយពីវិធី apologetic របស់ខ្ញុំ?
- (3) ខ្ញុំគិតថា ដោយសារមនុស្សប្លែកត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបឆ្លុះនៃព្រះ ហើយការបើកសម្តែងរបស់ព្រះបានសម្តែងនៅក្នុងពិភពនៃធម្មជាតិ ទើបមនុស្សស្គាល់ព្រះ ហើយមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងសេចក្តីពិត ។ នេះជាគំនិតត្រឹមត្រូវ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកប្រឆាំងនឹងវិធីសាស្ត្រនៃ apology របស់ខ្ញុំ?
- (4) ខ្ញុំគិតថា ទស្សនវិជ្ជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាមិនមែនគ្រីស្ទាននិយាយតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ supposition ថាមនុស្សមិនមែនជា creature របស់ព្រះ ហើយពិភពលោកក៏មិនត្រូវបានបង្កើតដោយព្រះ ហើយក៏មិនត្រូវបានគ្រប់គ្រង

ដោយព្រះដែរ ។ Plato, Aristotle, the modern ideology and the pragmatism (non-Christian philosophy) ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បុគ្គលនេះ what do not think so? តើការរិះគន់របស់ខ្ញុំខុសនឹងទស្សនវិជ្ជារបស់អ្នកមិនជឿឬ?

(5) ខ្ញុំដឹងថា ទស្សនវិជ្ជាដែលមិនមែនជាគ្រីស្ទាន មិនបានពន្យល់ថា បទពិសោធន៍របស់មនុស្សមានអត្ថន័យនោះទេ ។ ប្រសិនបើ cosmos ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយចៃដន្យ the counting affairs, measuring affairs ពេលគឺសកម្មភាពវិទ្យាសាស្ត្រមិនអាចបង្កើតឡើងបានទេ ។ ប្រសិនបើពិភពលោកនេះមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះទេនោះ នោះគ្មានសកម្មភាពវិទ្យាសាស្ត្រទេ ។ ជាការពិតណាស់ វាមិនខុសពីអ្វីដែលខ្ញុំឃើញទេ?

(6) ទោះបីជាពួកអ្នកមិនជឿមានទស្សនៈ accidental នៃសកលលោកក៏ដោយ ក៏ពួកគេសម្រេចបាននូវសមិទ្ធផលនៃវិទ្យាសាស្ត្រក្នុងគុណធម៌នៃការខ្ចីទស្សនៈរបស់គ្រីស្ទានអំពីការបង្កើត និងការផ្តល់ឱ្យ ។ តើទ្រឹស្តីខ្ញុំខុសមែនទេ?

(7) Scholasticism ទាមទារ analogia entis និងទ្រឹស្តីនៃដំណាក់កាលនៃចំណេះដឹង ដែលបានផ្លាស់ប្តូរគោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរនៃការបង្កើត និងការផ្តល់ឲ្យនិងភាពថោកទាប ។ តើអ្នកមិនគិតដូច្នេះទេឬ?

(8) និយាយឱ្យខ្លីតើអ្នក apologetic ចាស់មានទស្សនវិជ្ជាប្រវត្តិសាស្ត្រកំណែទម្រង់ពិតឬទេ? តើវាចេញពីគំនិតរបស់អ្នកដែលថាការប្រឆាំងរបស់អ្នកចំពោះខ្ញុំមានផ្នែកនៃចំណេះដឹងទូទៅរវាងអ្នកជឿនិងអ្នកមិនជឿខាងវិញ្ញាណដែរឬទេ?

(9) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រកាសអំពីសេចក្តីពិត ។ ការពិតគឺមិនមែនដើម្បីកាត់បន្ថយ theism សាសនាគ្រីស្ទដោយការព្រមព្រៀងអ្នកជឿនិងអ្នកមិនជឿនោះទេ ។ អ្នកជឿគួរនិយាយពីភាពចាំបាច់នៃការប្រែចិត្តចំពោះអ្នកមិនជឿតាំងពីដើមដំបូងមក ។ អ្នកដែលមិនជឿគួរត្រូវបានបង្រៀនឱ្យត្រឡប់ទៅទីនោះវិញពីព្រោះពួកគេបម្រើ creature ច្រើនជាងអ្នកបង្កើត ។ នោះគឺពួកគេបោះបោលវិធីសាស្ត្រនៃអំណះអំណាងនៃ liberalism ប៉ុន្តែគួរតែទទួលយកការរំពឹងទុក (speculation) អាស្រ័យលើការបើកសម្តែង ។

2. ការស្មានចំពោះព្រះដែលសន្មតជាមុនថាមាន

1) ទស្សនវិជ្ជារបស់គ្រីស្ទសាសនាទៅនឹងការពិត ។

យើងមិនគួរមើលងាយការសន្និដ្ឋានបែបទស្សនវិជ្ជាដើម្បីប្រកាសអំពីជំនឿរបស់គ្រីស្ទានឡើយ ។ ដោយសារមនុស្សជាច្រើនឆ្លងកាត់ដោយទស្សនវិជ្ជាខាងលោកិយ យើងគួរតែរិះគន់ពួកគេ ។ បញ្ហាចម្បងនៃទស្សនវិជ្ជាគឺទាក់ទងនឹងចរិតលក្ខណៈនៃការរូបរួម និងចរិតលក្ខណៈនៃភាពខុសគ្នា (មួយ និងច្រើនគឺ Tea Won and Jabda) ដូច្នេះបញ្ហាលំបាករបស់ទស្សនវិជ្ជាគឺផ្អែកលើបញ្ហា actual phenomena នៃភាពខុសគ្នា ។ គួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាលក្ខណៈនៃការរូបរួម ។

(1) ប្រសិនបើការពិតជាក់លាក់ទាំងអស់មិនមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងបាតុភូតនៃភាពខុសគ្នានោះយើងមិនអាចទាក់ទងនឹងប្រតិបត្តិការនៃចំណេះដឹងបានទេ ។ ប្រតិបត្តិការនៃចំណេះដឹងមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងការពិតជាក់លាក់ និងការពិតពិសេសផ្សេងទៀតដែលដូចជាប្រវត្តិ ហើយបន្ទាប់មក

ចេញពីការប៉ាន់ស្មាននៃការវិភាគ ការប្រៀបធៀប និង synthesis ។ ការពិតដែលមិនត្រូវទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ទីបំផុតគឺជា abstract particulars ។

(2) ហើយតើចរិតលក្ខណៈនៃភាពខុសគ្នាអាចនាំឲ្យមានភាពរួបរួមគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច? ប្រសិនបើការរួបរួមកើតឡើងដោយការសន្មតបញ្ជាក់ តើវាមិនមែនជាការពិតនៃការពិតជាក់ស្តែងទេឬ ប៉ុន្តែជាអរូបីជាសកល? ការស្មានបែបនេះនៃទស្សនវិជ្ជាដែលមិនមែនជាគ្រឹះស្ថានមិនអាចដោះស្រាយបញ្ហានៃការរួបរួមពិតប្រាកដបាននោះទេ ។ បញ្ហានៃការរួបរួមពិតប្រាកដអាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយទស្សនៈរបស់ព្រះត្រីឯកក្នុងសាសនាគ្រីស្ទ ។ ព្រះដែលធ្វើការអស្ចារ្យ និងអំណាចបង្កើតច្បាប់ខ្ពស់និងទាប ហើយបន្ទាប់មកបានបង្កើតការរួបរួមនោះ ។

2) គោលលទ្ធិនៃចំណេះដឹងរបស់សាសនាគ្រីស្ទ

(1) ប្រភេទនៃចំណេះដឹង

[1] ចំណេះដឹងនៃព្រះ

ចំណេះដឹងដែលព្រះដឹងខ្លួនទ្រង់គឺគ្មានដែនកំណត់ ដូចជាខ្នាតនៃភាពជាប់របស់ទ្រង់ ។ នោះគឺ នៅក្នុងអង្គទ្រង់ ចំណេះដឹងក៏ជា self-existence ដ៏អស់កល្បរបស់អង្គទ្រង់ដែរ ប៉ុន្តែមិនមែនជាអ្វីដែលយកដោយការប្រៀបធៀបអង្គទ្រង់ទៅនឹងភាពខាងក្រៅរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ដែលត្រូវបានហៅថាជាចំណេះដឹងវិភាគ ។ ចំណេះដឹងរបស់ទ្រង់ចំពោះពិភពលោកមានចរិតលក្ខណៈនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ព្រោះខ្នាតនៃចំណេះដឹងរបស់ទ្រង់គឺដូចគ្នានឹងខ្នាតពិត ។ ដោយ

ព្រោះទ្រង់បានរៀបចំផែនការគ្រប់យ៉ាងក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច នោះត្រូវបាន
បង្កើតឡើងតាមរយៈទ្រង់តែមួយអង្គ ។

[2] ចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស (The knowledge of the man)

មនុស្សអាចស្គាល់ព្រះ ។ វាអាចទៅរួចសម្រាប់តែលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតដែល
ថាមនុស្សបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងរូបឆ្លុះនៃព្រះ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះបាន
បង្កើតមនុស្សតាមផែនការដ៏សមហេតុផលរបស់ទ្រង់ (ផែនការទាំងអស់ (not
the totality aliter in Barth)) ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងមនុស្សមានចរិត
លក្ខណៈសមហេតុផល (God's reasonability) ដូច្នេះហើយ មនុស្សអាច
ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់បាន ។ ប៉ុន្តែចំណេះដឹងនេះមិនមានចរិតលក្ខណៈនៃការយល់
ដឹងសរុបទាំងអស់នោះទេ ។ មុនពេលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប គេអាច
ស្គាល់ព្រះតាមចរិតលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែគេបានទទួល supplement of the
supernatural ។ បន្ទាប់ពីមនុស្សនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គេមិនស្គាល់ព្រះ
ទៀតទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីបានទទួលការប្រោសលោះតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
(ព្រះគុណនៃការសុគត់លើឈើឆ្កាង) នោះមនុស្សអាចស្គាល់ព្រះ ។ មួយនេះក៏
ជាគោលការណ៍នៃការពឹងផ្អែកលើការបើកសម្តែងដែរ ។ ការស្គាល់ពិភពលោក
របស់គាត់ក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះ
ដែរ ។ ចំណេះដឹងរបស់យើងអំពីពិភពលោកគឺស្រដៀងគ្នា ពោលគឺការបកស្រាយ
តាមរយៈការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) ។ ដូច្នេះ ការបកស្រាយនៃ
presupposition apologetic ប្រឆាំងនឹងការគិតរបស់ Kant ទៅចំពោះព្រះ ។
Kant និងសិស្សរបស់គាត់ព្យាយាមយល់ពីព្រះដោយមានគំនិតកំណត់ ។ គំនិត

កំណត់គឺជាគំនិតផ្ទុយទៅនឹងពិភពបាតុភូតដែលមនុស្សអាចជួបប្រទះ (ពិភពលោកនៃវិទ្យាសាស្ត្រ) ។ ទោះបីជាចំណេះដឹងរបស់មនុស្សព្យាយាមពិសោធន៍វាក៏ដោយ (ពិភពលោកដែលមិនមែនជាបទពិសោធន៍) ក៏មិនអាចដឹងពីវាបានដែរ ។ នេះប្រឆាំងទៅនឹងគំនិតដែលបង្កើតឲ្យស្គាល់ព្រះដែលជាអ្នកតាក់តែងនៃសកលលោក (បង្កើត និងបន្តវា) ។ នោះ Kant បានជំទាស់ថាព្រះអង្គទ្រង់បានចូលទៅក្នុងពិភពលោកហើយទ្រង់បានបង្កើតវាហើយធ្វើការផ្តល់ជំនួយ ។ ទម្រង់នៃការគិតដែលព្យាយាមបំបែកពិភពនៃជំនឿនៃពិភពរបស់វិទ្យាសាស្ត្រត្រូវបានគេហៅថា phenomenalism ។ ដោយសារតែគំនិតកំណត់ របស់ Kant បានបង្កើតឡើង នោះវាគឺសម្រាប់គំនិតដែលមិនមែនជាបទពិសោធន៍ (ជាកន្លែងដែលយើងមិនអាចដឹង noumenon, and nonempirical concept) គឺមិនសមហេតុផលនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ។ ដោយសារតែពិភពដែលមិនមែនជាបទពិសោធន៍ (noumena) Kant ខ្លួនឯងទទួលថា យើងមិនអាចដឹងបានទេថា វាមានពិតឬក៏អត់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែសន្មត់ថាវាអាចជាទំនុកចិត្ត ឬ ការសន្មត់ទុកជាមុន ។ វាគឺជា "ការកើតឡើងដោយខ្លួនឯង (Ding an sich)" ដែល Kant បាននិយាយ ហើយបន្ទាប់មកវាត្រូវបានហៅថាជាការស្មានទុកជាមុនឬការមិនសមហេតុផល ។ បើយើងបន្ថែមការពន្យល់មួយចំនួនវាមិនមែនជាបស់ខ្លួនឯង ប៉ុន្តែជាអ្វីផ្សេងទៀត ។ គាត់បាននិយាយថាពិភពលោកនៃព្រះគឺដូចជារឿងបែបនេះ (រួមទាំងព្រះ) ។ គាត់បាននិយាយទៀតថាព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្រៅប្រភេទនៃបទពិសោធន៍របស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះពិត ដែលបទពិសោធន៍បាននិយាយគឺសមហេតុផល ។ ពិតណាស់ ហេតុផលគឺលើសពីហេតុផលរបស់មនុស្ស ។

3. ការពិតនៃ Apologetic of Presuppositionalism (The reality of Apologetic of Presuppositionalism)

1) Circular Reasoning

"ការវែកញែកហេតុផល" គឺដើម្បីបង្កើតការសន្មតដែលមិនអាចបញ្ជាក់ជាចំបង ហើយក៏ចាកចេញពីទីនោះ ហើយសិក្សាខ្លឹមសារ សូម្បីតែវិធីសាស្ត្រនៃអំណះ អំណាងក៏ត្រូវបានដោះស្រាយដោយការពិតដែលសន្មត់ទុក ។ ជាឧទាហរណ៍ គោលការណ៍ "(១) បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (២) ភស្តុតាងដែល ថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺបទគម្ពីរផ្ទាល់បាននិយាយដូច្នេះ ។ តើប្រកែកដើម្បីត្រឡប់ទៅចំណុចដើមវិញឬ? បទគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិតទាំងស្រុង (ឬសេចក្តីពិតក្នុងប្លុកមួយ) ក្នុងការប្រកាសអំពីព្រះ ។ ថ្វីត្បិតតែវាដូច្នេះក៏ ដោយ តែវាជាការល្អនៅដែលបង្ហាញថាព្រះដោយហេតុផលរបស់ទ្រង់ ដូចជា ការបញ្ជាក់ពីវត្តមាននៃព្រះអាទិត្យតនារយៈការបំភ្លឺទៀនដូច្នេះដែរ ។ ការដែល ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ គឺដើម្បីប្រកាសថា ទ្រង់ប្រកាសពីព្រះបន្ទូលផ្ទាល់ របស់ទ្រង់គឺ (បទគម្ពីរ) ប៉ុន្តែទ្រង់មិនត្រូវការការប្រកាសណាមួយសំដៅការ ប្រកាសដ៏ខ្ពស់ផ្សេងទៀតនោះទេ ។

2) Ethical Etymological logic

ព្រះជាព្រះនៃសេចក្តីពិត ហើយជីវិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាតែងដាក់ថ្វាយដល់ទ្រង់ ហើយយើងគួរតែដឹង ហើយគួរធ្វើតាមវិធីដែលទ្រង់បើកសម្តែង ។ ក្នុងបញ្ហា បញ្ហា ខ្ញុំមិនគួរជឿលើព្រះអង្គទេ បន្ទាប់ពីខ្ញុំឈរនៅចំកណ្តាលនៃរង្វាស់របស់

ព្រះ ។ មនុស្សមិនអាចដោះស្រាយចរិតកលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះបានទេ ។ អេវ៉ាមិនបានគោរពតាម (ក្នុងបញ្ហានៃការទទួលស្គាល់ផ្ទៃដីខុស ត្រូវនោះទេ) ដែលជាសេចក្តីបញ្ញត្តិរបស់ព្រះនៅសួនអេដេន ហើយក៏បានវាស់ស្ទង់ការបើកសម្តែងដែលបានប្រទានឲ្យ—«ផ្ទៃដីខុស ត្រូវពីមួយនេះឯង» ។ យើងគួរតែប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយានៃការគោរពប្រតិបត្តិនៅក្នុងបញ្ហានៃ epistemology ។ មនុស្សគឺជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះ ហើយមានតែស្នាព្រះហស្តទេដែលអាស្រ័យនៅ តែមិនមែនជាភាពឯងវាជួរ (self-sufficient being) ។ ហើយពាក្យរបស់ Moody (Dwight Lyman Moody) "ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះគឺជាសាលាដែលធ្វើឱ្យយើងស្គាល់នូវសេចក្តីពិត" ហើយគួរតែត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងបញ្ហានេះ ។ John Frame បាននិយាយថា "ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ នាំយើងទៅរកចំណេះដឹង" ។ (យ៉ូហាន 7:17, អេភេសូរ 3:17-19, ធីម៉ូថេទី២ 2:25, យ៉ូហានទី១ 3:16)

3) Block house methodology

នេះមានន័យថា សេចក្តីសរុបនៃបទគម្ពីរត្រូវបានសន្មតទុកជាអំណះអំណាងដូចជា «ច្រកផ្ទះដែលធ្វើឡើងដោយប្រព័ន្ធមួយ» ។ etymology នៃសាសនាគ្រីស្ទមិនដោះស្រាយចំពោះបញ្ហា "តើយើងអាចដឹងដោយរបៀបណា" ប៉ុន្តែបញ្ហា "តើអ្វីដែលយើងដឹង" ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត etymology នៃសាសនាគ្រីស្ទ គឺដើម្បីដឹង (ជឿ) ថាព្រះមានព្រះជន្មរស់ ហើយដឹង (ជឿ) ថាគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ នៅក្នុងនោះហើយដែលជាអ្វីដែលយើងគួរដឹង ។ នោះគឺថាតើព្រះជាអ្វីដែលយើងត្រូវជឿ? បញ្ហានោះគឺ «តើបទគម្ពីរពិតឬទេ? "តើ

ព្រះពិតជាមានមែនឬទេ?" វាគួរតែត្រូវបានដោះស្រាយដោយពួកយើង ។ ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក (ជាពិសេស ថូម៉ាស អាគីណាស) បន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយថា «មានព្រះ» នោះបានផ្តល់ភាពចាំបាច់នៃការបើកសំដែងពិសេសដើម្បីជួយដល់សេចក្តីជំនឿ ។

អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អប្រភេទស្តង់ (វាមិនមែនជាកំណែទម្រង់សុទ្ធសាធ ហើយនិកាយមិនជឿលើការកំណត់ទុកជាមុនរបស់កាល់រីន) ប្រើវិធីសាស្ត្រដើម្បីបញ្ជាក់វិធីសាស្ត្រនាមឲ្យស្គាល់ (បទពិសោធន៍) ។ ឧទាហរណ៍ ការរស់ឡើងវិញគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រតែមួយគត់ ដែលជាភាពអស្ចារ្យមានលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ល។ ប៉ុន្តែ «អំណះអំណាងនៃភាពតែមួយដែលបានកំណែទម្រង់» ចែងដូចតទៅថា «ព្រះទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ ហើយទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ដូចជាខ្លឹមសារនៃពាក្យក្នុងបទគម្ពីរបានប្រាប់យើងថាមានព្រះជន្មរស់ ។ "នេះគួរតែត្រូវបានពិចារណារួមគ្នាជានិច្ចសម្រាប់អាក្សបកិរិយារបស់គាត់ដែលមិនអាចបែងចែកដោយត្រឹមត្រូវបានទេ ។ នេះគឺជា "អំណះអំណាងនៃភាពតែមួយ" ។

4) The innate humanism by inner- coherency

វិធីសាស្ត្រនៃហេតុផលនិយមមិនបង្ហាញសេចក្តីពិតទាំងស្រុងទេ (ឧទាហរណ៍ វត្តមាននៃព្រះ) ប៉ុន្តែវាពង្រឹងជំនឿរបស់អ្នកដែលបានផ្លាស់ប្តូរ ។ ក្នុងន័យបែបនេះ វាត្រូវការអំណះអំណាងនៃ theism បែបសមហេតុសមផល និងការស្នើរសុំភស្តុតាងនាំចូលមក (inductive) ។ នោះគឺតាមរយៈចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយការទទួលយកព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិតទាំងស្រុង អ្នកដែលចូលទៅក្នុងសេចក្តីពិត រកឃើញថាពាក្យទាំងអស់នៃបទគម្ពីរមានទំនាក់

ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមកតាមរយៈលំហូរដ៏សមហេតុផល ។ គ្រីស្ទសាសនាគឺជាសាសនានៃ "មកនិងឃើញ" (យ៉ូហាន 1: 39) ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាសាសនានៃ "ឃើញហើយមក" នោះទេ ។ វាមិនអាចទៅរួចទេបើគ្មាន presupposition ថាគិតតែពីហេតុផលសុទ្ធសាធ ។ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបកស្រាយក្រោម presupposition ជាក់លាក់ ។ មិនមានការពិតមធ្យមដ៏ស្មោះត្រង់នោះទេ (នោះជាអ្វីដែលមិនមែនជារបស់ព្រះ) នៅក្នុងពិភពលោក ។

5) ការប្រើប្រាស់ភស្តុតាងដោយប្រយោល

ការប្រើប្រាស់ភស្តុតាងក្នុងសាសនាគ្រីស្ទ apologetic ចែកចេញជាពីរវិធី មួយជាវិធីសាស្ត្រនៃភស្តុតាងផ្ទាល់ និងមួយទៀតជាវិធីសាស្ត្រនៃការប្រើប្រាស់ដោយប្រយោល ។

(1) វិធីសាស្ត្រនៃការប្រើប្រាស់ដោយផ្ទាល់

នេះមិននឹកស្មានដល់បទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែសម្តែងការពិតដែលបានបង្ហាញដោយផ្ទាល់ទៅកាន់អ្នកមិនជឿ ។ នេះជាសកម្មភាពដើម្បីសន្មតការពិតថាជាអាកប្បកិរិយាអ្នកសម្រុះសម្រួលតាមរយៈការព្រមព្រៀងជាមួយទស្សនវិជ្ជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃអ្នកមិនជឿ ។ នេះមិនមែនជា apologetic ដែលនិយាយសេចក្តីពិតនោះទេ ។ ប្រសិនបើគាត់ផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីពិតទៅជាការពិតដែលមិនទាក់ទងនឹងព្រះវាជាអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកសម្រុះសម្រួល តើវាជាសេចក្តីពិតទេ? វាមិនមែនជាសេចក្តីពិតទេ ដោយសារការស្រាយបំភ្លឺត្រូវបានទម្លាក់ចោលដើម្បីជៀសវាង ។ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើតែសេចក្តីពិតប៉ុណ្ណោះ ។

(2) វិធីសាស្ត្រនៃការប្រើប្រាស់ដោយប្រយោល

(3) នេះជាវិធីដែលផ្តល់ដោយការបកស្រាយរបស់ព្រះ (គឺការបកស្រាយព្រះគម្ពីរ) ។ នេះប្រឆាំងនឹងការពិត - ទស្សនវិជ្ជានៃអ្នកមិនជឿ វាមិនមែនថាការចាកចេញនៃការពិភាក្សាមិនគួរបានប្រើប្រាស់ជាប់លាប់ដោយពាក្យព្រះគម្ពីរ ឬពាក្យថាព្រះនោះទេ ។ ជឿសាងការសម្រុះសម្រួលទៅនឹងគំនិតរបស់អ្នកមិនជឿ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង គាត់អាចបង្ហាញដោយវិធីសាស្ត្រដែលផ្តោតលើព្រះ ។ Thom Notaro សន្មត់ការជជែកដេញដោលដូចតទៅ ហើយក៏បានណែនាំវា ។

អ្នកមិនជឿ ៖ « "the window of my car was broken." » ។

អ្នកជឿ ៖ « ក្នុងលោកីយ៍ដែលមានអំពើបាបក៏មានកើតឡើងយ៉ាងដូច្នេះដែរ » ។

អ្នកមិនជឿ ៖ តើពាក្យរបស់អ្នកមានន័យយ៉ាងណា? តើវាមានន័យថាព្រះដាក់ទោសខ្ញុំដោយអនុញ្ញាតឱ្យទម្ងន់ window of my car?

អ្នកជឿ ៖ « ខ្ញុំមានន័យថា មនុស្សមិនបានទទួលការណែនាំពីព្រះទេ អ្វីៗទាំងអស់ប្រែជាខុស ។

អ្នកមិនជឿ ខ្ញុំដឹងថាប្រសិនបើខ្ញុំឃើញថា window of my car was broken out នោះព្រះមិនមាននោះទេ ។ ព្រះដែលឈ្នះអនុញ្ញាតឱ្យ breaking out the window of my car,

អ្នកជឿ៖ “ខ្ញុំមានរឿងស្របគ្នាជាមួយអ្នក ។ វាគឺជាការពិតដែលថាព្រះដែល
អ្នកបាននិយាយនោះមិនមានពិតនោះទេ ។ ព្រះដែលការពារ window of
the car ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌមិនមានទេ ។ ខ្ញុំតវ៉ាចំពោះទស្សនៈរបស់ព្រះបែប
នេះ ។ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះដ៏ទៃទៀតដូចជាគាត់ ពោលគឺព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឱ្យ
ទម្ងន់បង្អួចដោយហេតុផលមួយចំនួន ។ ទ្រង់ល្អ តែប្រឆាំងអំពើអាក្រក់ ។
ប៉ុន្តែ ទ្រង់បានអត់ទោសដល់អ្នកដែលចាកចេញពីអំពើបាប ហើយដើរតាមព្រះ
គ្រីស្ទ ។ តើអ្នកបានគិតពីព្រះបែបនេះទេ? ប្រសិនបើអ្នកគិតពីព្រះបែបនេះ ទ
ស្សនៈនៃការល្អនៅក្នុងអ្នកក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាមួយផ្សេងទៀត ហើយទស្សនៈ
របស់អ្នកចំពោះការដោះស្រាយរបស់ព្រះចំពោះអំពើបាបត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា
ផ្សេងទៀតដែរ ។

ជំពូកទី 2 លក្ខណៈរបស់ព្រះ (The Attribute of God)

ព្រះពិតជាមានពិតមាន ហើយមានលក្ខណៈនៅក្នុងទ្រង់ ។ យើងស្គាល់ព្រះតាមរយៈលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ដែលបានបង្ហាញក្នុងបទគម្ពីរ ។

Bavinck បានចាត់ថ្នាក់លក្ខណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាពីរប្រភេទគឺ លក្ខណៈទូទៅ (onmedeelbare Elgenschappen) និងមួយទៀត ដើម្បីឱ្យមានលក្ខណៈទូទៅនៃមនុស្ស (medeelbare Eigenschappen) ។ នៅទីនេះ ភាគច្រើននៃការបែងចែក និងការពន្យល់របស់គាត់ត្រូវបានសង្ខេប និងដកស្រង់ ប៉ុន្តែខ្ញុំសំដៅទៅលើទស្សនៈរបស់អ្នកប្រាជ្ញដទៃទៀត ហើយវាយតម្លៃវា ។

I. លក្ខណៈរបស់ព្រះដែលមានផ្នែករួមនៃចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្ស (The attributes of God that has common part of the character of the human)

ក្នុងចំណោមលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលយើងមិនអាចរកឃើញការប្រៀបធៀបនោះមានលក្ខណៈឯករាជ្យរបស់ទ្រង់ ចរិតលក្ខណៈមិនផ្លាស់ប្តូររបស់ទ្រង់ ចរិតលក្ខណៈគ្មានដែនកំណត់ និងចរិតលក្ខណៈបរិសុទ្ធ ។

1. ចរិតលក្ខណៈឯករាជ្យរបស់ព្រះ ឬ the eternal self-sustaining character

វាចង្អុលបង្ហាញថាព្រះមិនអាស្រ័យលើអ្នកណានិងអ្វីនោះទេ ។ ព្រះនាមដែលនៅទីនេះគឺព្រះយេហូវ៉ា ((יהוה)) នេះជាអ្វីដែលយើងចង់ចាំក្នុងចិត្តរបស់យើងគឺការពិតដែលថាចរិតលក្ខណៈឯករាជ្យរបស់ព្រះមិនមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវ ។ The

independent character to take the other comes out of the dualistic relationship to the creature ។ ការបែបនេះមិនមែនជាលក្ខណៈឯករាជ្យរបស់ព្រះទេ ។ លក្ខណៈឯករាជ្យរបស់ព្រះគឺគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ចេញពីវត្តមានរបស់ពួកគេ ។ (កិច្ចការ ១៧:២៥) យោងទៅតាមកំណែទម្រង់ Dogmatiek ដោយ Bavinck [1] ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់គឺជាបុព្វហេតុនៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់ ។ (ទំនុកដំកើង ៩០:២) [២] អ្វីៗទាំងអស់អាស្រ័យទៅលើអង្គទ្រង់ (រ៉ូម ១១:៣៦) [៣] ទ្រង់ធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ ដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។ [4] ទ្រង់មិនត្រូវការអ្វីទាំងអស់សម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ទេ ។ (យ៉ូហ ២២:២-៣) [៥] ទ្រង់ free completely ក្នុងចិត្ត បំណងព្រះហឫទ័យផែនការ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ។

2. លក្ខណៈនៃភាពមិនអាចប្រែប្រួលរបស់ព្រះ (The character of immutability of God)

សម្រាប់ព្រះគឺពេញលេញទាំងស្រុង គាត់មិនអាចត្រូវបានអភិវឌ្ឍ និងបដិសេធដូចមនុស្សនោះទេ ។ គណបក្ស Arminius បាននិយាយថានេះមានន័យថាមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាននៃខ្លឹមសាររបស់គាត់ប៉ុន្តែមិនមានន័យថាមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាននៃឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបានកែប្រែតែខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ព្រមទាំងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ដែរ ។

1) ភាពមិនប្រែប្រួលនៃឆន្ទៈ (ឬគោលបំណង) (The immutability of the will (or, purpose))

«ការសោកស្តាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់» (លោកុប្បត្តិ ៦:៦ អ៊ីសាំ ១៥:៣៥) ដែល បទគម្ពីរបានចែងមិនមានន័យថាព្រះជាម្ចាស់ប្រតិបត្តិតាមការកំណត់ទុកជាមុន របស់ទ្រង់ទេ ហើយវិធីសាស្ត្រនៃសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ក៏មិនមែនជាមេកានិចដូច ជាអំណាចខ្លះដែលគ្មានអារម្មណ៍ និង ឆន្ទៈ ប៉ុន្តែគាត់ប្រកាន់យកសកម្មភាព របស់បុរសនោះ ហើយអនុវត្តផ្ទាល់ជាអំណាចមួយចំនួន ។

2) មិនមានសកម្មភាពកំណត់ (Not to have the limited activity)

គោលលទ្ធិនៃ "ភាពមិនអាចប្រែប្រួលរបស់ព្រះ" មិនមានន័យថាការផ្អាកព្រះមិន មានសកម្មភាពណាមួយឡើយ ។ ព្រះអនុវត្តដោយមិនឈប់ ។

ព្រះគម្ពីរបង្រៀនពីភាពមិនអាចប្រែប្រួលនៃព្រះជាផ្នែកជាច្រើន ។ (1) ព្រះជា ម្ចាស់ជាដំបូង និងចុងក្រោយ (អេ ៤១:៤, ៤៣:១០, ៤៤:៦ រ៉ូម ១:៨) (2) ទ្រង់មិនរលួយ ទ្រង់មិនសុគត តែទ្រង់មិនប្រែប្រួលអស់កល្បជានិច្ច ។ (រ៉ូម ១:១៥, ១:២៧, ៦:១៦ ហេ. ១:១១-១២) (3) សកម្មភាពរបស់គាត់ មិនផ្លាស់ប្តូរទេ ។ (ជនគណនា ២៣:១៩ ១សាំ ១៥:២៩) (4) ទ្រង់ធ្វើឲ្យការ ចាប់ផ្តើមរបស់ទ្រង់បានសម្រេចយ៉ាងប្រាកដ ។ (ភីលីព ១:៦) ការដែលព្រះ មិនអាចប្រែប្រួលបានធ្វើឲ្យជំនឿរបស់យើងពង្រឹងក្នុងអត្ថន័យនៃការសន្យាមួយ នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ដែលមិនអាចកែប្រែបាន ។ (ម៉ាល ៣:៦ ហេប្រើរ ១៣:៨ យម ១:១៧)

3. លក្ខណៈគ្មានទីបញ្ចប់នៃព្រះ (The infinitive character of God)

«ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏អស្ចារ្យ ហើយគួរសរសើរយ៉ាងខ្លាំង ហើយភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គគឺមិនអាចស្វែងរកបានឡើយ ។ (ទំនុកដំកើង ១៤៥:៣)

1) តួអក្សរអស់កល្បជានិច្ច (The eternal character)

នៅពេលដែលយើងយល់ពីអត្ថន័យនៃតួអក្សរអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងគុណលក្ខណៈនៃព្រះដូចជាបទគម្ពីរបាននិយាយថាវាមិនខុសទេក្នុងការទទួលយកអត្ថន័យនៃការបន្តដោយគ្មានទីបញ្ចប់ ។ ទ្រង់គឺជា «ដើមដំបូង និងចុងក្រោយបង្អស់» (អេសាយ ៤៤:៦ វិវរណៈ ១:១៧ ២២:១៣) ហើយទ្រង់មានពីមុនមក (លោកូប្បត្តិ ១:១, ១៧:៥, ២៤) ទ្រង់គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច (ទំនុកដំកើង ១០២:២៦- ១ ២៧) ទ្រង់ជាព្រះពីអស់កល្បជានិច្ច ។ (ទំនុក. ៩០:២, ៩៣:២) ឆ្នាំរបស់គាត់មិនអាចរាប់បានជាមិនខាន (យ៉ូហ ៣៦:២៦) នៅចំពោះមុខគាត់មួយពាន់ឆ្នាំគឺដូចថ្ងៃម្សិលមិញ ។ (ទំនុកដំកើង ៩០:៤ ពេ. (ខ្វីតី ៣២:៤០ គឺ ៥៧:១៥, រ៉ូម ១៦:២៦) ។ វគ្គយោងខាងលើបាននិយាយថា វិធីសាស្ត្ររបស់មនុស្ស និងប្រភេទទាន់ពេលវេលាក្នុងការពន្យល់អំពីភាពអស់កល្បរបស់ព្រះប៉ុន្តែវាត្រូវបានឆ្លងកាត់ពេលវេលា ។ នោះគឺពេលវេលាមានការចាប់ផ្តើម និងចុងបញ្ចប់ ក្នុងចំណោមពួកគេ អ្នកខ្លះបាននិយាយថា ដោយគ្មានការចាប់ផ្តើម និងគ្មានទីបញ្ចប់ ។ តួអក្សរដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលរួមបញ្ចូលក្នុងបទគម្ពីរនេះមិនមានការចាប់ផ្តើម និងចុងបញ្ចប់ និងបន្តបន្ទាប់នៃគ្រានោះទេ ។ ផ្ទុយពីនេះ ពេលវេលាត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងសត្វ ។ ដូចដែល Kant បាននិយាយថាយើងមិនគួរគិតថាពេលវេលាគឺជាការផលិតប្រធានបទនៃPsephology

របស់មនុស្សនោះទេ ។ វាមានចលនាគោលបំណងក្នុងការបំបែកចេញពីចិត្តវិទ្យា
របស់មនុស្ស ។ ពេលវេលាផ្លាស់ទី និងចូលរួមក្នុងពិភពលោកដែលមិនអាចផ្លាស់
ប្តូរបាន ហើយខ្លួនវាគឺជារង្វាស់នៃការផ្លាស់ប្តូរ ។ ស្ថានភាពបែបនេះគឺជា
វត្តមានដ៏តឹងរ៉ឹង ពីព្រោះព្រះបានបង្កើតមនុស្ស និងសត្វ ហើយបានបង្កើតឡើ
ង ។ មានតែទំនាក់ទំនងបែបនេះទេដែលមិនអាចអនុវត្តចំពោះព្រះបាន ។ ព្រះ
មិនមានពេលទេ ។ គាត់គ្មានការផ្លាស់ប្តូរទេ ហើយក៏ជាស្រមោលនៃការផ្លាស់ប្តូរ
ផងដែរ ។ (យម ១:១៧)

2) ភាពធំធេង (The immensity)

ចរិតលក្ខណៈគ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយលក្ខណៈនៃភាពធំធេ
ង ។ វាត្រូវបានប្រាប់ដោយការរូបរាងគ្នារវាងអនិច្ចា និងវិចារណញ្ញាណ ។

(1) ទ្រង់បានត្រាស់ថា ស្ថានសួគ៌ និងស្ថានសួគ៌ ក៏មិនអាចទទួលយកទ្រង់បាន
ដែរ ។

(2) ទ្រង់ជាអនិច្ចា ពោលគឺពាក្យដែលទ្រង់យាងចុះ (លោកុប្បត្តិ ១១:៥, ៧
១៨:២១ និក្ខ. ៣:៨) ហើយទ្រង់បានដើរនៅសួនអេដែន ។ (លោកុប្បត្តិ ១៣:
១៤, ១៨:២១ និក្ខ. ១៩:៩, ១១, ២០ យូដាស ៥:៤) ជាពិសេស លោករស់
នៅក្នុងប្រជារាស្ត្ររបស់លោក បង្ហាញខ្លួនក្នុងទីសក្ការៈ ហើយលោកនៅក្នុងចិត្ត
ដែលខូចចិត្ត ។ (ទំនុកតម្កើង 51:19 គឺ 57:15) នៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
គាត់រស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំពិព្វរបស់គាត់ (ម្នាក់ៗនៃពួកបរិសុទ្ធ និងសហគមន៍
របស់ពួកគេ) តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ឬដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ព្រះគ្មានកន្លែង

ដែលទ្រង់មិនមានទេ ។ «តើអ្នកចង់គេចចេញពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះឬ? តើអ្នករត់ចេញពីណា? ជាជាងរត់គេចទៅព្រះ ។ ព្រោះវាជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ "អត្ថន័យនៃពាក្យ "ភាពធំធេង" ទីមួយ វាមិនមែនជាការកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃសកលលោកទេ ។ ទីពីរ វាមិនមានន័យថា គាត់រស់នៅខាងក្រៅនៃសកលលោកដោយប្រាជ្ញា និងអំណាចរបស់គាត់នោះទេ ។ អត្ថន័យនៃពាក្យថាបរិព្វាជក គឺទ្រង់គង់នៅពេញលេញក្នុងចក្រវាឡ និងខាងក្រៅនៃចក្រវាឡដោយបរិបូណ៌ដោយបរិបូណ៌ ។ ប៉ុន្តែនេះមិនត្រូវបានវាស់វែងដោយគោលគំនិតនៃពេលវេលានិងលំហទេតែត្រូវបានពិចារណាខាងវិញ្ញាណ ។

3) លក្ខណៈនៃភាពសាមញ្ញរូបរួម (The character of united simplicity)

""ខ្ញុំជាអ្នកទីមួយ ហើយខ្ញុំជាអ្នកចុងក្រោយ ។ ក្រៅពីខ្ញុំគ្មានព្រះទេ ។ (គឺ ៤៤: ៦ ខ) ព្រះជាព្រះនៃភាពតែមួយ ។ ព្រះគម្ពីរបញ្ជាក់អំពីការពិតនេះ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថាគ្មានព្រះទេ លើកលែងតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើអ្នករកនៃភាពសាមញ្ញរូបរួមមិនសំដៅទៅលើភាពឯកតានៃលេខទេ ប៉ុន្តែសំដៅទៅលើគុណភាពនៃភាពបរិសុទ្ធ ។ នេះមិនមែនថាព្រះមិនមែនជាការរួបរួមនៃប្រភេទមួយចំនួននោះទេ ។ វាមានន័យថាភាពពេញលេញរបស់គាត់ (លក្ខណៈនៃសកម្មភាពរបស់គាត់) និងខ្លឹមសាររបស់គាត់មិនខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមកទេ ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់គឺខ្លួនគាត់ ភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ក៏ជាខ្លួនគាត់ដែរ ហើយលក្ខណៈផ្សេងទៀតរបស់គាត់គឺខ្លួនគាត់ ។

II. លក្ខណៈនៃព្រះដែលមានចំណែករួមនៅក្នុងចរិតរបស់មនុស្ស (The attributes of God that has common part in the character of the man.)

1. ភាពខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ

ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា “ព្រះទ្រង់ជាព្រះវិញ្ញាណ” (យ៉ូហាន ៤:២៤) ភាពខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយធាតុជាច្រើន ។

1) គាត់គឺជាមនុស្សរស់ ។ បុគ្គលរបស់គាត់ត្រូវបានបើកសម្តែងដោយការដឹងខ្លួនជាលក្ខណៈនៃការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯង (Mt 11:27, I Cor 2:10-11) ហើយគាត់ដឹងគ្រប់ការទាំងអស់លើកលែងតែខ្លួនគាត់ (Is. 46:10 Jer 11:20 Mt 10:30 Heb) ៤:១២-១៣) ។

2) គាត់មិនត្រូវបានគេមើលឃើញដោយភ្នែករាងកាយរបស់យើង ។ ដូចដែលចរិតរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ។ (ឆីមទី១ ១:១៧, ៦:១៥-១៦) ការអះអាងរបស់អ្នកទ្រឹស្តីលូធើរ៉ានដែលថាព្រះធ្វើឲ្យអ្នកជឿមានពន្លឺហើយទ្រង់ធ្វើឲ្យពួកគេឃើញទ្រង់ដោយការមើលឃើញខាងរូបកាយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកកែទម្រង់ (លើកលែងតែមនុស្សមួយចំនួនតូច) មិនទទួលបានទស្សនៈបែបនេះទេ ។ តាមពាក្យរបស់ពួកគេ អ្នកជឿមិនអាចមើលឃើញព្រះជាប្រភេទនៃខ្លឹមសារនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ផ្ទាល់មានចិត្តរាបទាប ហើយគ្រាន់តែបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។

3) លោក Karl Barth បាននិយាយថា វិញ្ញាណរបស់ព្រះមិនសាមញ្ញទេ ប៉ុន្តែជាចរិតដើមដែលអាចហៅបានថាជាគំរូដើមនៃចរិតដើមរបស់មនុស្ស ។ ការថ្លែង

របស់លោកចំពោះអ្នកនេះបាននិយាយដូចតទៅ ។ «ព្រះមានលក្ខណៈនៃស្ថានសួគ៌
 និងលក្ខណៈស្ថានសួគ៌ផ្ទាល់... ប្រសិនបើគាត់មានតែលក្ខណៈនៃស្ថានសួគ៌ តើ
 គាត់អាចក្លាយជាព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ”បទគម្ពីរមិនត្រឹមតែនិយាយទៅកាន់សេ
 ចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ហើយនិយាយយ៉ាងខ្លាំង
 ក្លា មុខ ភ្នែក មាត់ ត្រចៀក ច្រមុះ ខ្នង ដៃ ដៃស្តាំ ។ ម្រាមដៃនិងជើង
 របស់គាត់ ។ ជាការពិតណាស់ ដូចដែលយើងនិយាយថា ព្រះមានលក្ខណៈនៅ
 ស្ថានសួគ៌បែបនេះ យើងមិនគួរច្រឡំថាទ្រង់មានលក្ខណៈដូចគ្នានឹងលក្ខណៈនៃ
 សត្វនៅស្ថានសួគ៌ឡើយ ។ សកម្មភាពរបស់ព្រះកើតឡើងដោយការរូបរូមគ្នា
 រវាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ និងតួអង្គនៅស្ថានសួគ៌ ។ ... វាជាពាក្យប្រៀបធៀប
 ប៉ុន្តែមិនមែនជាការពិតដោយខ្លួនវាយ៉ាងតឹងរ៉ឹងនោះទេ ។ នៅទីនេះ លោក
 Barth បានផ្លាស់ប្តូរគ្រាមភាសាអវិជ្ជមានទៅជាវិជ្ជមាន ។ ជាពិសេសគាត់បាន
 និយាយថាព្រះជាម្ចាស់ជាវិមាត្រខុសគ្នាទាំងស្រុងចំពោះបុរស ។ គាត់បានទាមទារ
 សរុបផ្សេងទៀត (សរុបជាមួយលីត្រ) ព្រះ ។ បន្ទាប់មក នៅទីនេះក្នុងអត្ថ
 ន័យដើម្បីគិតពីតួអក្សរបន្តនៃកម្រិតមួយចំនួន គាត់បាននិយាយថាដោយបន្ថែម
 តួអក្សរស្ថានសួគ៌របស់មនុស្សទៅខាងវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ ប្រសិនបើគាត់លាក់ការ
 អត្ថាធិប្បាយរបស់ជនជាតិរ៉ូម ការស្មានតាមគ្រាមភាសារបស់គាត់នៅតែមាននៅ
 ក្នុងគាត់ ។ ដូច្នេះ តើគាត់មិនបដិសេធទ្រីស្តីនៃលក្ខណៈស្ថានសួគ៌របស់ព្រះម្តង
 ទៀតទេ? វិញ្ញាណគឺជាវត្ថុដែលមើលមិនឃើញនៅក្នុងភ្នែករបស់យើង ប៉ុន្តែជា
 សារធាតុ យោងតាមលោក Hodge កន្លែងដែលមានសកម្មភាពមានសារធា
 តុ ។ លោកថា សកម្មភាពដែលគ្មានសារធាតុមិនអាចគិតបានទេ ។ ក្នុង
 ចំណុចនេះ លោកបានដកស្រង់សំដីរបស់លោក Kant ផងដែរ ពោលគឺថា

“កាលដែលសកម្មភាព និងអំណាចមាន នោះគឺជាការពិត ។ ខាងលើនៃបទ គម្ពីរទាំងអស់កត់ត្រាសកម្មភាពជាច្រើនរបស់ព្រះ ។ ហេព្រើរ ១១:៣ មាន ប្រសាសន៍ថា «ដោយសេចក្តីជំនឿ យើងយល់ថាសកលលោកត្រូវបានបង្កើត ឡើងដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដើម្បីកុំឲ្យអ្វីដែលមើលឃើញនោះមិនមែនកើត ចេញពីអ្វីដែលមើលឃើញឡើយ» ។ នេះមានន័យថា ព្រះដែលមើលមិនឃើញ ជាឧបករណ៍សម្រាប់សកម្មភាពដើម្បីបង្កើតពិភពលោកទាំងមូល ។ គ្មាន នរណាឃើញព្រះ ហើយអាចឃើញទ្រង់ឡើយ ។ (ឆើមទី១ ៦:១៦) គាត់គ្មានរូប រាងកាយនិងរូបកាយទេ ។ ដោយសារតែវា គម្ពីរហាមប្រាមការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ យ៉ាងតឹងរ៉ឹង ។ (និក្ខមនំ ២០:៤-៥ ខុយ ៤:១៥-២៤) បន្ទាប់មក ក្រុមជំនុំ បានថ្វាយបង្គំរូបបរិសុទ្ធ (រូបព្រះគ្រីស្ទ និងរូបមួយទៀត) ដោយមានទម្លាប់ ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ។ ការនិយាយលម្អិតបន្តិចម្តងៗ ក្រុមប្រឹក្សា Nicea ទីពីរ បានដោះស្រាយថារូបភាពថ្វាយបង្គំជាកម្មសិទ្ធិរបស់គោលលទ្ធិជាផ្លូវការ ។ (787 ឆ្នាំ) បន្ទាប់ពីនោះ ក្រុមប្រឹក្សា Trent បានទទួលស្គាល់វាថា ដំណោះស្រាយ ដែលក្រុមប្រឹក្សា Nicea ទីពីរបានទទួលយកវាគឺដូចខាងក្រោម ។ ទីមួយ បន្ទាប់មកអំណាចនៃនយោបាយបានជ្រៀតជ្រែកដល់ក្រុមប្រឹក្សានេះច្រើន ។ ទី ពីរ ក្រុមប្រឹក្សានេះគ្មានអ្នកទ្រឹស្តីពិត ។ ទីបី ក្រុមប្រឹក្សាមិនបានបកស្រាយបទ គម្ពីរត្រឹមត្រូវទេ ហើយបានសំដៅទៅលើសុបិនជាច្រើនដែលស្ត្រីបានយក ។ ក្រុមប្រឹក្សាបានដោះស្រាយវា ប៉ុន្តែបារាំង និងអង់គ្លេសទល់មុខវាច្រើន បន្ទាប់ មកសៀវភៅដ៏អស្ចារ្យទល់មុខវាត្រូវបានបោះពុម្ព ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះបន្ទាប់ពីនោះ ក្រុមប្រឹក្សាដែលត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅហ្វ្រង់ហ្វឺតបានបោះចោលការតាំងទីលំនៅ របស់ក្រុមប្រឹក្សានីសេ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះ មេដឹកនាំនៃសាសនាចក្រវិហ្មាំងកាតូ

លិក មិនបានទទួលស្គាល់ការតាំងទីលំនៅដែលប្រែប្រួលហើយបានប្រហារជីវិតនោះទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើតាមដើម្បីថ្វាយបង្គំរូបនោះជាបន្តបន្ទាប់ ។ នេះជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីបំបែកចេញនូវព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ។

(1) សាសនាចក្រវិមាត្រកាតូលិកគិតថាវាជាធម្មជាតិដើម្បីអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញ ។ ហេតុផលដែលត្រូវទទួលយកវាគឺជាការពិតដែលថាការថ្វាយបង្គំបែបនេះមិនមែនជាកម្រិតដូចគ្នានៃការថ្វាយបង្គំខ្ពស់បំផុតចំពោះព្រះនោះទេប៉ុន្តែការថ្វាយបង្គំត្រឹមត្រូវដែលអាចថ្វាយដល់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែពាក្យនៃបទគម្ពីរបានបង្ហាញពីកិត្តិយស និងការគួរសមចំពោះមនុស្សដែលមានជីវិត (រ៉ូម ១៥:៧) ប៉ុន្តែ វាមិនបាននិយាយថាដើម្បីថ្វាយបង្គំដល់ព្រលឹងនៃការចាកចេញនោះទេ ។ ការពិតដើម្បីអធិស្ឋានដល់ពួកគេ ភ្ជាប់ពួកគេនូវចរិតលក្ខណៈគ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះ នោះគឺដោយសារតែការភ្ជាប់តួអក្សរដើម្បីថ្វាយការអធិស្ឋានដល់ពួកគេ វាគឺជាសកម្មភាពខុសឆ្គងក្នុងការដណ្តើមយកសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ។ តាមគោលការណ៍ព្រះហឫទ័យមិនឲ្យធ្វើរូបព្រះ ។ និក្ខមនំ 20:23 មានបន្ទូលថា “អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើព្រះពីប្រាក់ឲ្យនៅជាមួយនឹងខ្ញុំឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវធ្វើព្រះមាសសម្រាប់ខ្លួនឯងដែរ” ។

2. លក្ខណៈនៃចំណេះដឹងរបស់ព្រះ (The character of the knowledge of God)

«ហើយគ្មានសត្វណាម្នាក់កំបាំងពីភ្នែកវាឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងអស់នៅអាក្រាត ហើយលាតត្រដាងចំពោះភ្នែករបស់វា ដែលយើងត្រូវប្រាប់ ។ » (សូមមើល ហេប ៤:១៣, ទំនុកតម្កើង ១៣៩:១-១៨) នៅត្រង់នេះ ពាក្យភាសាក្រិចដែល

«បើកសម្តែង» (τετραχρηλισμένα) ចង្អុលបង្ហាញថា ភាគីម្ខាងទៀតកាន់ក
របស់ម្ខាងទៀតយ៉ាងខ្លាំង មិនឲ្យធ្វើចលនាឡើយ ។ នេះមានន័យថា ដោយ
សារចំណេះអំពីព្រះស្តាប់សត្វទាំងអស់រហូតដល់បាតដៃទេ ព្រោះការជំនុំជម្រះ
របស់មនុស្សមានបាបមិនអាចគ្របដណ្តប់ចិត្តរបស់ខ្លួន ហើយមិនអាចធ្វើចលនា
ឆ្លងឆ្ងាយបានឡើយ ។

1) The division of God's knowledge

គម្ពីរបានកត់សម្គាល់យ៉ាងច្រើនចំពោះគ្រប់អំណាចនៃព្រះ ។ ក្នុងន័យនៃភាព
គ្រប់គ្រាន់របស់ទ្រង់ វាបានទាមទារឲ្យមាន « ពន្លឺ » (យ៉ូហាន ៣:២១សេភ
៥:៨ ១ ធីម ៦:១៦ ១ យ៉ូហាន ១:៩) ។ វាបាននិយាយថា ទ្រង់ជ្រាបអ្វីក៏
ដោយ ជាជាងដំណឹងល្អ រឿងលាក់កំបាំង និងរឿងអនាគត ។

2) លក្ខណៈនៃចំណេះដឹងរបស់ព្រះ

ចំណេះដឹងរបស់ព្រះមិនមែនជាបទពិសោធន៍ទេ ប៉ុន្តែជាការពិសោធន៍មុននិងអស់
កល្បជានិច្ច ។ (រ៉ូម ៨:២៩, ១កូរិនថូស ២:៧, អេភេសូរ ១:៤-៥, ២ធីម៉ូថេ
១:៩)

3) ការបែងចែកចំណេះដឹងរបស់ព្រះ

(1) មនសិការនៃខ្លួនឯង និងលោកិយ (The consciousness of self and
the one of the world)

ព្រះបានបង្កើតសត្វទាំងអស់ (យ៉ូហាន 1:3) ហើយមាននៅលើសត្វទាំងអស់ ។
(យ៉ូហាន ៣:៣១) ប៉ុន្តែសាសនាមិនមែននិយាយដោយការបែងចែករវាងព្រះ
និងសកលលោកទេ ប៉ុន្តែព្រះជាសកលលោក ហើយសកលលោកគឺជាព្រះ ។
ព្រះដែលមិនអាចបែងចែករវាងកម្មវត្ថុនិងកម្មវត្ថុ នោះមិនយកមនសិការឡើយ ។
“ព្រះពិត” ដែលបទគម្ពីរចែងថា មានស្មារតីដឹងខ្លួន ហើយក្នុងពេល
ជាមួយគ្នានោះ មនសិការពិភពលោក ។ ហើយការដឹងខ្លួនពីរប្រភេទរបស់ព្រះ
គឺជាការយល់ដឹងពេញលេញនៃបទពិសោធន៍មុនមិនមែនការអភិវឌ្ឍដោយបទ
ពិសោធន៍នោះទេ ។

(2) ចំណេះដឹងចាំបាច់អំពីព្រះ និងចំណេះដឹងតាមឆន្ទៈ (ឬសេរីភាព) (The
necessary knowledge of God and volitional (or, freedom)
knowledge)

ចំណេះដឹងដែលចាំបាច់គឺជាការជូនដំណឹងដោយមិនបាច់រៀន និងយកបទពិសោធន៍ ។
ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារទ្រង់ជាព្រះ នោះជាស្ថានភាពនៃការអមជាចាំបាច់
និងជាចំណេះដឹងដើមកំណើតដល់ទ្រង់ ។ ខ្លឹមសារនៃទំនុកតម្កើង ជំពូកទី
១៣៨ ចង្អុលបង្ហាញអំពីចំណេះដឹងចាំបាច់អំពីព្រះ ។ បន្ទាប់មកអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវ
បានបើកចំពោះព្រះ ។ នៅក្រៅដែនកំណត់នៃវត្តមានរបស់គាត់ ចំណេះដឹង
គ្រប់ប្រភេទមិនអាចមានបានទេ ។ នេះគឺជាចំណេះដឹងចាំបាច់ ។ ដោយសារ
ចំណេះដឹងអំពីព្រះបែបនេះ ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទុក្ខលំបាកទទួលបានការសម្រាល
ទុក្ខ ។ ចំណេះដឹងអំពីសេរីភាពចង្អុលបង្ហាញវិវរណៈដែលព្រះបានបើកសម្តែង
ដល់សត្វលោក ។ វាគឺជាចំណេះដឹងដែលដឹងនៅក្នុងស្មារតីរបស់គាត់ ។ វាគឺជា

ការបង្ហាញនូវអ្វីដែល omniscience របស់គាត់រួមបញ្ចូល, នោះគឺ, វាគឺជា ឧទាហរណ៍នៃរូបដើម ។

3) ការដឹងជាមុនអំពីព្រះ និងឆន្ទៈសេរីរបស់មនុស្ស (The foreknowledge of God and the free will of the man)

ដូចដែលព្រះគម្ពីរត្រូវបានសរសេរ វាគឺជាបញ្ហាដ៏លំបាកមួយដែលព្រះជាម្ចាស់ កំណត់ទុកជាមុនបុរសដែលគាត់បានស្គាល់ ។ (រ៉ូម ៨:២៩) ពួក Jesuits បាន និយាយថា បញ្ហានេះគឺជាចំណេះដឹងអ្នកសម្រុះសម្រួលរបស់គាត់ (ប្រព័ន្ធ ផ្សព្វផ្សាយវិទ្យាសាស្ត្រ) ឬជាចំណេះដឹងតាមលក្ខខណ្ឌ» ។ នោះមានន័យថា ព្រះទ្រង់ជ្រាបអំពីសកម្មភាពនៃឆន្ទៈសេរីរបស់មនុស្ស ហើយទ្រង់បានរៀបចំអ្វីៗ ទាំងអស់សម្រាប់វា ។ ជាឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែលអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះ ព្រះបានរៀបចំដំណោះស្រាយ ហើយក្នុងករណីដែលអ័ដាមមិនបានប្រព្រឹត្ត អំពើបាបនោះ គាត់បានរៀបចំខ្លះៗ ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការកំណត់ទុកជាមុន របស់ព្រះទេ ។ ប្រសិនបើការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះមានលក្ខណៈបែបនេះ វានឹងត្រូវបានសន្និដ្ឋានថា ព្រះមិនមែនជាអធិបតេយ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែ ជាមនុស្ស ។ ពាក្យដែលព្រះបានកំណត់ទុកជាមុនដល់បុរសដែលលោកបាន ស្គាល់រួចហើយ (រ៉ូម ៨:២៩) មានន័យថា ព្រះបានកំណត់ទុកជាមុនអំពីបុរស ដែលព្រះស្រឡាញ់ ។ នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ ពាក្យត្រូវដឹង (ἔγνω) ត្រូវបាន ប្រើក្នុងន័យនៃការស្រឡាញ់ ។

4) ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ

ប្រាជ្ញាមានទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតនៃចំណេះដឹងទូទៅ ។ [1] ចំណេះដឹងក្នុងបុរស អាចយកបានដោយការស្រាវជ្រាវទ្រឹស្តី ប៉ុន្តែប្រាជ្ញានឹងត្រូវបានយកជាកម្មវត្ថុ ។ [2] ចំណេះដឹងមិនទាក់ទងនឹងឆន្ទៈរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាមានសូម្បីតែ សកម្មភាពដឹងខ្លួន ។ [៣] ចំណេះដឹងមិនមែនជាការពិតទេ ជួនកាលប្រាជ្ញា មានសីលធម៌ ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា ព្រះបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដោយ ប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ហើយក៏បានប្រោសលោះមនុស្សជាតិផងដែរ ។ របស់ដែលធ្វើ ឲ្យរួចពីអ្វីមួយគឺប្រាជ្ញានៃប្រាជ្ញា និងការសង្គ្រោះមនុស្សបាបឲ្យរួចពីសេចក្តីវិនាស ដូច្នេះ ។

3. គុណធម៌របស់ព្រះ (The moral attribute of God)

1) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ

ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ទូទៅ វាគឺជាសេចក្តី ស្រឡាញ់ចំពោះសត្វទាំងអស់ ។ (ទំនុកដំកើង ១០៤:៩-២៧, ១៤៥:៨-៩, ១៦, មថ ៥:៤៥, ៦:២៥-៣០, សកម្មភាព ១៤:១៧) ទីពីរ គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់នៃ ព្រះគុណ ដែលចូលចិត្តជួយសង្គ្រោះបុរសដោយឥតប្រយោជន៍និង មានតែអំពើ បាបប៉ុណ្ណោះ ។ (នៅ អេភ. ១:៧, ២:៥, ទី ២:១១, ៣:៤-៧) ទី៣ គឺ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលត្រូវស្វិតស្វាញជាយូរមកហើយ ដែលជាគុណធម៌ដែលមិន បំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិឡើយ ។ មនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែរង់ចាំការប្រែចិត្តរបស់គាត់

ដោយស្វ័យទ្រព្យពេលយូរ ។ (ទំនុកដំកើង ១០៣:៨, រ៉ូម ២:៤, ៩:២២, ពេត្រុសទី១ ៣:២០ ទី២ ពេត្រុស ៣:៩-១៥)

ក្នុងចំណោមទស្សនវិទូ អ្នកខ្លះប្រឆាំងនឹងលក្ខណៈនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។ ពួកគេបាននិយាយថាសម្រាប់អ្នកដែលស្រឡាញ់យកអារម្មណ៍ដែលទាក់ទាញទៅនឹងវត្ថុរបស់គាត់នោះព្រះមានសកម្មភាពអកម្មបែបនេះ ។ វាជាពាក្យមិនសក្តិសម ។ ប៉ុន្តែវាជាទ្រឹស្តីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ប្រសិនបើសកម្មភាពរបស់នរណាម្នាក់ត្រូវបានទាក់ទាញដោយម្ខាងទៀតដោយមិនដឹងពីការពិតនោះវាគឺជាសកម្មភាពអកម្ម ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីទៅរកវាយ៉ាងសកម្មចេញពីសេចក្តីពិត ។

2) ភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ

ភាពបរិសុទ្ធគឺជាចរិតលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ ។ វាមិនត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់សត្វនោះទេ ហើយក៏មិនទទួលយកអំពើបាបដែរ ។ លោក Louis Berkhof បាននិយាយថាមួយត្រូវបានហៅសម្រាប់ "ភាពបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យ" និងមួយទៀតសម្រាប់ "ភាពបរិសុទ្ធខាងសីលធម៌" ។ (Ex 15:11, Duet 32:4 I Sam 2:2 Job 34:10 Ps 92:15 Is 57:15)

3) សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ

"សេចក្តីសុចរិត" គឺជាការប្រតិបត្តិច្បាប់យ៉ាងតឹងរ៉ឹង ។ ចំពោះសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានគេកំណត់អត្តសញ្ញាណ ក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានអះអាងថា

យើងមិនអាចគិតអំពីសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងលក្ខណៈរបស់ព្រះបានឡើយ ។ ដោយសារតែមិនមានច្បាប់ដើម្បីគ្រប់គ្រងព្រះ ប៉ុន្តែជាដំបូង លក្ខណៈនៃព្រះផ្ទាល់គឺជាច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ (ទំនុកដំកើង ៥:៤ យន ១៧:២៥) គាត់មិនមែនជាអ្នកដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បង្កើតច្បាប់ដោយស្វ័យភាព ហើយក៏ទាមទារឲ្យមានការអនុវត្តច្បាប់ទាំងនោះចំពោះមនុស្សជាតិដែរ ។ ទីពីរ គុណលក្ខណៈនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងល្អដោយការគ្រប់គ្រងខាងសីលធម៌ដល់ពិភពលោក យុត្តិធម៌ដែលបានសងចំពោះអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ ។ ជាពិសេស ទំនុកតម្កើង ១៨:២៥-២៦ បាននិយាយថា “អ្នកបង្ហាញខ្លួនដោយមេត្តាករុណា ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ។ ជាមួយនឹងបុរសដែលគ្មានកំហុស អ្នកបង្ហាញខ្លួនឯងថាគ្មានកំហុស ។ ជាមួយនឹងការបន្ទុក អ្នកបង្ហាញថាខ្លួនអ្នកបរិសុទ្ធ ។ ហើយជាមួយនឹងមនុស្សឆោតល្ងង់ អ្នកធ្វើឱ្យខ្លួនអ្នកហាក់ដូចជាទារុណកម្ម» ។ ពាក្យនេះលាតត្រដាងអំពីការគ្រប់គ្រងដោយយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ។ ទីបី ព្រះត្រូវបានជំនួសដើម្បីសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះនៃអ្នកជឿ ។ (រ៉ូម ៣:២១-២៦, ៤:២៥ ៨:៣-៤ទី២ កូរិនថូស ៥:២១) វាជាយញ្ញបូជាដ៏សុចរិតដែលគាត់បានស្លាប់សម្រាប់មនុស្សមានបាប ដើម្បីបំពេញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។

4). ការជឿទុកចិត្តរបស់ព្រះ

លោកសាំយូអែលមានប្រសាសន៍ទៅលោកសូលថា ៖ «ខ្ញុំនឹងមិនត្រឡប់ទៅជាមួយអ្នកវិញទេ ។ ដ្បិតឯងបានបដិសេធព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា ហើយព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានបដិសេធឯងពីការធ្វើជាស្តេចលើអ៊ីស្រាអែល» ។ (១សាំ ១៥:២៩)

«គ្មានន័យទេ! ចូរឲ្យព្រះពិត ទោះជាអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកកុហកក៏ដោយ» ។ (រ៉ូម ៣:៤) ការទុកចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានលាតត្រដាង (១) ដ្បិតគាត់ផ្ទាល់ជាប្រភពនៃសេចក្តីពិត ។ ទីពីរ គាត់បានបំពេញពាក្យនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់គាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ ។ (ជនគណនា 23:19, II Tim 2:13 Heb 6:17, 10:23 I Jn 1:9)

5). អធិករណ៍នៃព្រះ (The Sovereignty of God)

«អ្នកនៅលើផែនដីទាំងអស់ត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានអ្វីសោះហើយទ្រង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ក្នុងចំណោមពួកពលបរិវារនៃស្ថានសួគ៌ហើយក្នុងចំណោមអ្នករស់នៅលើផែនដី» (ដាន ៤:៣៥) គុណលក្ខណៈនៃអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយឆន្ទៈដាច់ខាត និងគ្រប់អំណាច និងវត្តមានរបស់ទ្រង់ ។ តាមរយៈការរូបរួមនៃធាតុពីរ កិច្ចការដែលទ្រង់បានសម្រេចគឺការបង្កើតសត្វទាំងអស់ (លោកុប្បត្តិ ២:១-២, ទំនុកតម្កើង ៣៣:៦ ៨៩:១១) ការគ្រប់គ្រង (សុភាសិត ២១:១ ដាន ៤:៣៥) ការជ្រើសរើសមួយ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម ៩:១៥-១៦ អេភេសូរ ១:៤-៥) ការសាកល្បងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (លូកា ២២:៤២ កិច្ចការ ២:២៣) ការបង្កើតឡើងវិញនៃអ្នកជឿ (Jm 1:18) ការរាប់ជាបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿ (អេភេ. ១:៤) ការធ្វើឲ្យអ្នកជឿរងទុក្ខវេទនា (យ៉ូហាន ១៦:៣៣, កិច្ចការ ១៤:២២) រ៉ូម ១៥:៣២, យ. (Mt 10:29) ល ។

6). ឆន្ទៈរបស់ព្រះ (The will of God)

ប្រភេទនៃឆន្ទៈរួមមានឆន្ទៈដែលបានកំណត់ (គាត់ធ្វើការសម្រេចចិត្តលើអ្វីដែល គាត់បានប្រតិបត្តិនៅក្នុងផែនការរបស់គាត់) ឆន្ទៈនៃច្បាប់ (ច្បាប់ដែលគាត់ បង្គាប់ដល់បុរស) និងឆន្ទៈនៃការសម្ងាត់ (អ្វីដែលមិនត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុង បទគម្ពីរ) ។

7). ភាពគ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះ និងបញ្ញារបស់ព្រះអង្គ (The omnipotence of God and his omniscience)

វាគឺជាសមត្ថភាពរបស់គាត់ដែលគាត់អាចធ្វើអ្វីដែលគាត់ចង់ធ្វើ ។ ប៉ុន្តែមានរឿង តិចតួចដែលព្រះមិនអាចធ្វើបានដូចតទៅ [1] ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប [2] ត្រូវ ផ្លាស់ប្តូរ [3] ដើម្បីបោះបង្គោលចំពោះខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែភាពមិនអាចទៅរួចរបស់ គាត់មិនមែនជាចំណុចខ្សោយរបស់គាត់ទេ តែជាភាពពេញលេញរបស់គាត់ ។
(១ សាំ ១៥:២៩, ២ធីម៉ូថេ ២:១៣, ហេប ៦:១៨, យម ១:១៣, ១៧)

ជាចុងក្រោយ ដូចដែលយើងនិយាយគុណលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យើងគួរ ចងចាំរឿងពីរ ។ ទីមួយ លក្ខណៈទាំងអស់នេះមិនបានលាតត្រដាងនូវខ្លឹមសារ នៃព្រះទាំងស្រុងទេ ។ យើងមិនអាចស្គាល់ព្រះបានទេ ។ ទាំងស្រុង ។ ប្រសិនបើយើងអាចស្គាល់ព្រះបានទាំងស្រុង នោះមានន័យថាយើងជាព្រះដូចគ្នា ឬជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ទីពីរ លក្ខណៈទាំងអស់នេះពិពណ៌នាអំពីព្រះក្នុងការ ទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងអាថ៌កំបាំង ។ យើងមិនអាចគិតវាដោយបំបែក គុណលក្ខណៈគ្នាទៅវិញទៅមកបានទេ ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការពន្យល់របស់ Barth នៃគុណលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់

លោក Barth មិនរីករាយនឹងការប្រើពាក្យ ដែលជាគុណលក្ខណៈរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជំនួសឱ្យវាប្រើពាក្យ សេរីភាពនៃព្រះ (ហ្វ្រីហែ) ឬ "លក្ខណៈពេញលេញ នៃព្រះ" (Vollkommenheit) ច្រើន ។

ទីមួយ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ទ្រង់អំពីសេរីភាពនៃព្រះត្រូវបានសង្ខេបដូចខាងក្រោម ។ "ព្រះជាម្ចាស់មាននៅក្នុងសកម្មភាពរបស់គាត់ ។ គាត់ជាអ្នកដោះស្រាយខ្លួនឯង ។ ទ្រង់រស់ដោយខ្លួនឯង ហើយទ្រង់រស់ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថាសកម្មភាពរបស់ព្រះបានមើលថាគាត់មានកំណត់ដោយការរំពឹងទុកនៃគ្រាមភាសារបស់ព្រះអង្គ ។ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេរីភាពអត្ថិភាព ដែលមិនគួរច្រឡំដោយប្រវត្តិសាស្ត្រទូទៅ ។ នេះត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ ការតាំងទីលំនៅ (Entscheidung) បន្ទាប់មកតើវាមិនមានន័យថាពាក្យថា "ព្រះជាម្ចាស់រស់នៅក្នុងសកម្មភាពរបស់គាត់ដែលគាត់បាននិយាយខាងលើបដិសេធការគង់នៅនៃព្រះ (អនិច្ចកម្ម) ទេ? ព្រះគម្ពីរបានចែងថា លក្ខណៈដ៏វិសេសលើសលប់របស់ព្រះហើយថែមទាំងចាត់ចែងដល់តួអង្គដែលគង់នៅយ៉ាងសំខាន់ផងដែរ ។ កិច្ចការ 17:28 បានមានប្រសាសន៍ថា "ដ្បិតយើងមានជីវិតរស់រវើក ហើយមានជីវិតនៅក្នុងទ្រង់" ។ (ភីលីព ២:១៣)

ទីពីរ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ទ្រង់ចំពោះលក្ខណៈពេញលេញនៃព្រះមានដូចខាងក្រោម ។

ដោយមិនដឹងពីចរិតលក្ខណៈពេញលេញ (Vollkommenheit) គាត់មិនអាច
 ស្គាល់ព្រះអង្គទ្រង់បានទេ ដោយមិនដឹងពីព្រះត្រីឯក ព្រះជាម្ចាស់ប្រតិបត្តិ
 សកម្មភាពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងសេរីភាព (នៅក្នុងខ្លួនគាត់) គាត់មិនអាច
 យល់ពីលក្ខណៈពេញលេញរបស់គាត់ (គុណលក្ខណៈ)។ នៅទីនេះពាក្យថា "នៅ
 ក្នុងសេរីភាព (នៅក្នុង der Freiheit) ចង្អុលទៅការពិតដែលថាទ្រង់គឺអស្ចារ្យ
 នៃពិភពលោកនៃពេលវេលានិងលំហ ។ ដូច្នេះ វិធីសាស្ត្រនៃប្រភេទបែបនេះត្រូវ
 បានសន្និដ្ឋានដើម្បីបង្ហាញពីអត្ថិភាពនៃព្រះ និងស្ថានភាពលាក់កំបាំងរបស់ព្រះ
 ផងដែរ ។ ទ្រឹស្តីរបស់ Barth នេះខុសពីការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ ។ យោងទៅ
 តាមបទគម្ពីរ វិវរណៈរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
 ដល់បុរសយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ។ ចលនានៃវិវរណៈសរុប និងវិវរណៈដែល
 លាក់កំបាំងសរុបមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ។

(1) លក្ខណៈឯករាជ្យរបស់ព្រះ (The independent character of God)

លោក Barth ប្រព្រឹត្តទៅលើលក្ខណៈឯករាជ្យដោយវិសាលភាព ។ គាត់ពន្យល់
 ថាវាជាគំនិតនៃសេរីភាពរបស់ព្រះ (ហ្វ្រឺហៃ) ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ដូចដែល
 យើងយល់ច្បាស់ពីលក្ខណៈដាច់ខាត (ឯករាជ្យ) យ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះមិន
 មែនមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់បានវិសេសលើសត្វដទៃទាំងអស់នោះទេ ហើយ
 ទ្រង់ក៏មិនគង់នៅក្នុងអ្វីៗទាំងអស់ដែរ" ។ ទ្រឹស្តីខាងលើគឺខុសគ្នានឹងគោលលទ្ធិអ័
 រតូដូដូ ។ យោងទៅតាមគោលលទ្ធិនៃគ្រិស្តអូស្សូដក់ ចរិតលក្ខណៈឯករាជ្យរបស់
 ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាលក្ខណៈវិចារណញ្ញាណទេ វាមានន័យថាព្រះជាម្ចាស់ជា
 ឧត្តមភាព (វាមិនមែនជាការឆ្លងផុត) ចេញពីពិភពនៃពេលវេលាក្នុងពេលតែ

មួយ វាមានន័យថាការស្នាក់នៅ ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបញ្ជាក់អំពីលក្ខណៈ
នៃព្រះដែលគង់នៅ ។ (កិច្ចការ ១៧:២៧ ភីលីព ២:១១-១៣)

(2) ចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះ (The immutable character of God)

លោក Barth ពន្យល់អំពីលក្ខណៈមិនអាចកែប្រែបានរបស់ព្រះថាជាគំនិតនៃ
សេរីភាពរបស់ព្រះផងដែរ ។ គាត់បាននិយាយថា៖ «ព្រះបានបង្កើតពិភពនៃ
សត្វលោក ហើយបន្តនៅលើវា ។ វាមានន័យថាអំណាចនៃជីវិតដែលមិនអាច
កែប្រែបានរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់វាមិនមែនមានន័យថាដើម្បីដាំដុះខ្លួនឯង
ពង្រីកវានិងបំពាក់ពិភពលោកនៃសត្វជាមួយនឹងធាតុដែលមិនអាចខ្វះបានវាមាន
ន័យថាគាត់ធ្វើដោយក្តីស្រឡាញ់ដោយឥតគិតថ្លៃ ។ ការពន្យល់របស់ Barth គឺ
ខុសគ្នាទៅនឹងខ្លឹមសារដែលគ្រិស្តអូស្សូដក់បាននិយាយដល់ចំណុចនេះ ។ យោង
ទៅតាមទ្រឹស្តីនៃអំរតូដូដូ ភាពមិនប្រែប្រួលនៃព្រះមិនកើតចេញពីវិចារណញ្ញាណ
ទេ (គ្រិស្តអូស្សូដក់អះអាងថាឧត្តមភាព) ព្រះជាម្ចាស់រក្សាលើពិភពនៃសត្វនេះ
ជាប់លាប់សម្រាប់ព្រះគឺស្មោះត្រង់ចំពោះសកម្មភាពរបស់គាត់ ។ (លោកុប្បត្តិ
9:11-17, Jm 1:17) ផ្ទុយពីវា លោក Barth បានអះអាងពីសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេរីភាពរបស់គាត់ (សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏រីសេសវិសាល)
ប៉ុន្តែគាត់មិនបាននិយាយអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ពីកំណើតវិជ្ជមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់
នោះទេ ។

(3) ចរិយាធម៌របស់ព្រះ ។ (The ethical character of God)

ទ្រង់ធ្វើឲ្យគ្រប់លក្ខណៈសីលធម៌ជារបស់សេចក្តីស្រឡាញ់ (ព្រះគុណ) ។ វាមានន័យថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះក៏មិនត្រូវបានបើកសម្តែងដោយឯករាជ្យដែរ ។ វាហាក់ដូចជាស្រដៀងទៅនឹងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាសកល ដែលមនុស្សជាតិទាំងអស់នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ Schilder បានរិះគន់គោលលទ្ធិបែបនេះរបស់ Barth ហើយបាននិយាយថា "នេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់សកលដើម្បីលុបបំបាត់ការបែងចែករបស់ Cain និង Abel ដែលជាកូនចៅរបស់ស្ត្រីនិងសត្វពស់" ។

ជំពូកទី 3 ព្រះត្រីឯក

ព្រះគម្ពីរមិនកត់សំគាល់ពាក្យថា ព្រះត្រៃឯកទេ ប៉ុន្តែធាតុសម្រាប់បង្កើតគោល
លទ្ធិនេះរួមបញ្ចូលទៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងអស់ ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្ហាញពីគំរូដែល
ព្រះផ្ទាល់បានបើកសម្តែងក្នុងទស្សនៈនៃសព្វនាមទី 1 (យើង) ។ (លោកុប្បត្តិ
១:២៦, ១១:៧) ហើយសកម្មភាពរបស់ព្រះត្រូវបានសម្តែងដោយកិរិយាសព្វពហុវិ
ចនៈ «ដើម្បីត្រូវបានបើកសម្តែង» ក្នុងលោកុប្បត្តិ ៣៥:៧ ជាកិរិយាពហុវិចនៈ
នៃសព្វនាមទី ៣ ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានឧទាហរណ៍មួយចំនួនដើម្បីកត់
សម្គាល់ព្រះត្រីឯក ។ មថ ២៨:១៩ ចែងថា « ធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យគេក្នុងព្រះ
នាមនៃព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » កូរិនថូសទី២
១៣:១៤ ចែងថា «ព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃ
ព្រះ និងការប្រកបនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា » ។ (សូម
មើល ម៉ាថាយ ៣:១៦-១៧, ១កូរិនថូស ១២:៤-៦ ពេត្រុស ១:២) ប៉ុន្តែគោល
ការណ៍ដែលមនុស្សទាំងបីនេះជាព្រះនៃភាពតែមួយត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងបទគម្ពីរ
ទាំងអស់ ។

I. ការពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯក (The explanation the doctrine of Trinity God)

1. ការពន្យល់ទូទៅនៃព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនា (The general explanation of the orthodoxy church)

ឪពុក - ព្រះជាព្រះកូនប្រុស - ព្រះជាព្រះហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះ ។
ព្រះត្រីឯកគឺជាព្រះតែមួយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្លឹមសារនៃព្រះគឺតែមួយ ទ្រង់មាន
បីអង្គ ហើយមនុស្សបីអង្គមានអំណាច និងសិរីល្អដូចគ្នា ។ អ្វីដែលយើងចង់ចាំ
គឺការពិតដែលសត្វយើងមិនអាចយល់ពីទ្រង់បានទាំងស្រុងសម្រាប់គោលលទ្ធិនេះ
គឺជាអាថ៌កំបាំង ។ ស្ថានភាពខាងក្រោមគឺជាស្នូលនៃគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯក ។

ទីមួយ ខ្លឹមសារនៃព្រះត្រីឯក គឺមួយមានន័យថា វាមានគុណភាពមួយ (ខ្លឹម
សារនៃព្រះ) និងតែមួយនៅក្នុងចំនួន ។ (ភីលីព ២:៦)

ទីពីរ មនុស្សបីនាក់នៃព្រះមានន័យថាបីនៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈ វាជាអាថ៌
កំបាំងសម្រាប់ចំណេះដឹងរបស់យើងអាចដោះស្រាយវាបាន ។

ទីបី នៅក្នុងបុគ្គលនៃព្រះត្រីឯក កូនប្រុស-ព្រះចំពោះឪពុក-ព្រះ និងព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ- ព្រះចំពោះព្រះរាជបុត្រា- ព្រះមានទំនាក់ទំនងនៃអ្នកក្រោម
បង្គាប់នៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចប្រោសលោះរបស់ព្រះ ។ នោះគឺព្រះរាជបុត្រា-ព្រះត្រូវ
បានបញ្ជូនមកដោយឪពុក-ព្រះមានអនុបាត (យ៉ូហាន 6:38, 13:20, 14:28,
17:7 1 កូរិនថូស 3:23) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ - ព្រះយាងចេញពី ឪពុក-ព្រះ
(យ៉ូហាន ១៥:២៦) ត្បិតគាត់ត្រូវបានបញ្ជូនដោយព្រះរាជបុត្រា-ព្រះ (យ៉ូហាន
១៥:២៦) ហើយមានទំនាក់ទំនងនៃការចុះចូលជាមួយព្រះរាជបុត្រា-ព្រះ ។
យើងមិនអាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះវរបិតាទេ (យ៉ូ
ហាន 3:16) បើគ្មានព្រះគុណនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងមិន
អាចមកឯព្រះវរបិតាបានទេ (យ៉ូហាន ១៤:៦) បើគ្មានជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណ
យើងមិនអាចទៅជាបានឡើយ ។ ញែកជាបរិសុទ្ធ ។ (រ៉ូម ៨:៩)

2. ការយល់ខុសចំពោះគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯក

ជាទូទៅមានរឿងមួយចំនួនដូចខាងក្រោម ។

1) មនុស្សធានាក់ និងសារធាតុញ្ជ័នធានាក់

នេះគឺជាទ្រឹស្តីមួយដែលថា បិតា-ព្រះ ព្រះរាជបុត្រ-ព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ- ព្រះមានបុគ្គលិកលក្ខណៈនីមួយៗ ព្រមទាំងសារធាតុមានបី ។

2) លទ្ធិ Sabellian

នេះគឺជា Modalism ដែលមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់តែមួយ បង្ហាញរឿងបីនៅក្នុងសកម្មភាពរបស់គាត់ និងវិធីសាស្ត្រនៃការបើកសម្តែងរបស់គាត់ ។

3) ទ្រឹស្តីនៃទ្រព្យសម្បត្តិ

វាគឺជាទ្រឹស្តីដែលថា សារធាតុរបស់ឪពុក-កូន គឺខុសពីកូនប្រុស-ព្រះ ដែលវាជាទ្រឹស្តីដែល Origen និង Arius ជាដើមអះអាង ព្រះរាជបុត្រ-ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបិតា-ព្រះ ។ ចំពោះទ្រឹស្តីខាងលើ ក្រុមប្រឹក្សា Nicea និងក្រុមប្រឹក្សា Constantinople បានចង្អុលប្រាប់រឿងខុស ហើយបាននិយាយគោលលទ្ធិពិត យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្រុមប្រឹក្សា Nicea ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដើម្បីសម្អាតទ្រឹស្តីខុសឆ្គងនៃទស្សនៈនៃព្រះត្រីឯក [1] វាប្រឆាំងនឹងទ្រឹស្តីនៃលទ្ធិ Sabellian ប៉ុន្តែបានបង្ហាញពីការបែងចែកយ៉ាងតឹងរ៉ឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះត្រីឯក [2] វាប្រឆាំងថា ការទាមទាររបស់គណបក្ស Arius ឪពុក-ព្រះ និងកូនប្រុសព្រះគឺខុសគ្នាគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងការពិត ។

(មានន័យថា ភាពស្រដៀងគ្នា ὁμοιότητα) នោះគឺ ឪពុក-ព្រះ គឺខុសពីកូន ប្រុស-ព្រះ ហើយអះអាងនូវចរិតដូចគ្នា (ὁμοιότητα) នៃឪពុក-ព្រះ និងកូន ប្រុស-ព្រះ ។ [3] ក្រុមប្រឹក្សា Constantinople អះអាងពីបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលរហូតមកដល់ពេលនោះ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានបដិសេ ធ ។

4) ទ្រឹស្តីរបស់ K. Barth

គំនិតបារតចំពោះព្រះត្រៃឯក's musically followings. "ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញ អង្គទ្រង់តាមរយៈអង្គទ្រង់ ។ វិវរណៈមិនមែនជាការដកទេ ។ វាមិនមានដោយ ឡែកពីគ្នាទេ លើកលែងតែព្រះ ។ វាដូចជាព្រះ ។ វាគឺជាពាក្យដដែលៗរបស់ ព្រះ ។ ជាការពិតណាស់ វិវរណៈគឺជាការថ្លែងទៅកាន់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តី ថ្លែងការណ៍គឺនៅជាមួយនឹងព្រះផ្ទាល់ ។ « ដូចដែលយើងឃើញវា បាតបាន ឃើញសកម្មភាពនៃវិវរណៈរបស់ព្រះ គឺជាព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ គាត់បានចាត់ទុកថា ការបើកសម្តែង និងព្រឹត្តិការណ៍នៃវិវរណៈ និងលទ្ធផលនៃ វិវរណៈ គឺជាភាពតែមួយ គាត់គិតថា ការរួបរួមបែបនេះ គឺជាព្រះត្រីឯក ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីដែលថាព្រះមានដូចជាមនុស្សទាំងបីនិងតែមួយគឺជាការបង្រៀនរបស់ Westminster Confession ។ ទស្សនៈរបស់ Barth គឺស្រដៀងគ្នាទៅនឹង ទ្រឹស្តីនៃលទ្ធិ Sabellianism (Modalism) ។ ប៉ុន្តែគាត់បានប្រឆាំងនឹង Modalism ។ គាត់បាននិយាយថា គោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯក គឺជាគោលលទ្ធិ នៃសាសនាចក្រ ហើយមានតែការប៉ាន់ស្មានខាងទ្រឹស្តីប៉ុណ្ណោះ (Sie gegort der Kirche an. Sie ist ein Theologumenon) ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបាន

បង្ហាញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ ។ តាមលំដាប់លំដោយ គោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯកមិនមែនជាវិវរណៈដោយខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់វាគឺជាគំនិតរបស់ពួកជំនុំដែលមិនបានបកស្រាយពាក្យដែលហាក់ដូចជាមើលឃើញព្រះត្រៃឯកត្រឹមត្រូវវាមិនដូចគ្នាទៅនឹងទស្សនៈនៃព្រះត្រីឯកនៅក្នុង គម្ពីរ ។” វាពិបាកណាស់ដែលពាក្យរបស់ Barth នេះគឺជាការបង្រៀនព្រះគម្ពីរ ហើយវាគឺជាវិវរណៈដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ នេះជាការបកស្រាយតាមគ្រាមភាសាមិនទទួលយកលទ្ធិអដ្ឋកថាផ្ទាល់ ។

I. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ព្រះគម្ពីរអំពីគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯកនៃព្រះ (Biblical statement of the doctrine of trinity of God)

1. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ព្រះគម្ពីរ (Biblical statement)

1) ភាពប្លែកនៃព្រះបិតា (The uniqueness of Father-God)

Duet 6:4 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «អ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្តាប់ចុះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអង្គតែមួយ ។ «វាជាញឹកញាប់ដែលពាក្យជាភាសាហេប្រើវ (אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְהוָה) ត្រូវបានប្រែទៅជា «ព្រះនៃយើងគឺព្រះយេហូវ៉ា ហើយព្រះយេហូវ៉ាគឺតែមួយ ។ ”នៅទីនេះ អ្នកសរសេរបទគម្ពីរបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើភាពតែមួយ (אֱלֹהִים) ។ វាបង្រៀនថាដោយសារតែការពិត អ៊ីស្រាអែលត្រូវស្រឡាញ់តែគាត់ដោយអស់ពីចិត្ត ។ (ខ៥) យ៉ូហាន ១៧:៣ «ហើយនេះជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលគេស្គាល់ទ្រង់ ជាព្រះពិតតែមួយ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលអ្នកបានចាត់ឲ្យមក» ។ នៅទីនេះ

ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើឲ្យប្រាកដនូវគោលលទ្ធិនេះយ៉ាងច្បាស់ដោយមានបន្ទូលថា « ព្រះពិតតែមួយ » ចំពោះព្រះ ។ ១ កូរិនថូស ៨:៦ « ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងរាល់គ្នា មានព្រះតែមួយ គឺជាព្រះវរបិតា ដែលមានគ្រប់ទាំងអស់ ហើយសម្រាប់យើង រាល់គ្នា ហើយជាព្រះអម្ចាស់តែមួយ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាបស់ទាំងអស់ ហើយតាមរយៈយើងរាល់គ្នា ។ ” (ἀλλ' ἡμῖν εἷς θεὸς ὁ πατήρ) ។

១ កូរិនថូស ៨:៤ ខ « យើងដឹងថា « រូបព្រះគ្មានអត្ថិភាពទេ » ហើយថា « គ្មានព្រះទេគឺមានតែមួយ » ។ ខគម្ពីរទាំងអស់ខាងលើសង្កត់ធ្ងន់ថា ព្រះគឺតែមួយ ។ យ៉ូហាន ២:១៩ “អ្នករាល់គ្នាជឿថាព្រះមានតែមួយ ។ អ្នកធ្វើបានល្អ ។ សូម្បីតែអារក្សក៏ជឿ—ហើយញាប់ញ័រ! « ខគម្ពីរបង្រៀនថា សេចក្តីពិតត្រូវបានក្រោកឈរឡើង បញ្ជាក់យ៉ាងមុតមាំដោយនិយាយថា អារក្សក៏មិនអាចដែរ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែទទួលស្គាល់វាប៉ុណ្ណោះ ។

១ ឆីម ២:៥ « ដ្បិតមានព្រះតែមួយ » ។ (εἷς γὰρ θεός) ។ អត្ថបទភាសាក្រិចនៅក្នុងខនេះត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ដោយពាក្យថាព្រះជាម្ចាស់គឺតែមួយគត់ដោយពាក្យមួយ (εἷς) ត្រូវបានកំណត់នៅផ្នែកទីមួយ ។ ប្រសាសន៍ថា៖ « ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាស្តេចលើផែនដីទាំងមូល ។ នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងក្លាយជាព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ ។ ” (ἡ πᾶσις τῆς γῆς ὁ κύριος ὁ θεός) នៅទីនេះព្រះជាម្ចាស់បានទាយទុកតែមនុស្សលោកប៉ុណ្ណោះថា ជាការសាកល្បងពិត ។

2) តំណែងរបស់ព្រះរាជបុត្រា - ព្រះជាព្រះយេស៊ូវ (The position of the Son- God, Jesus)

នៅខតម្ពីរខាងលើ យើងបានបញ្ជាក់ថា ព្រះពិតគឺជាបិតា - ព្រះ និងតែមួយ ។ បន្ទាប់មក បទគម្ពីរប្រកាសថា ព្រះដ៏ពិតឯទៀតដែលមានដូចគ្នានឹងទ្រង់មាន ។ ទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រា - ព្រះជាព្រះយេស៊ូវ ។ (យ. ភាពជាមួយមាន, គួរ? ប៉ុន្តែបញ្ហានេះអាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយការបង្ហាញថាព្រះជាបុត្រ-ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ដែលមានកម្រិតដូចគ្នានឹងឪពុក — ព្រះក្នុងលក្ខណៈដ៏ទេវភាព ។ នៅក្នុង Is 9:6 ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានហៅសម្រាប់« បិតាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច » ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវថា «អ្នកណាដែលបានឃើញខ្ញុំ អ្នកនោះបានឃើញព្រះវរបិតា ។ " ។ បង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានកំណត់អត្តសញ្ញាណដល់បិតា—ព្រះ ។ (យ៉ូហាន ១៤:៩-១១) ។ ប៉ុន្តែយើងមានចំណុចប្រុងប្រយ័ត្នមួយ ។ នោះគឺបទគម្ពីរបង្ហាញការពិតអ្នកផ្សេងទៀតផងដែរថាជាព្រះបុត្រា - ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបំបែកពីបិតាព្រះ ។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវបានហៅឪពុកដូចអ្នក (០៩ត្រូវបានបង្ហាញជាភាសាក្រិចជាមួយខ្ញុំ) (យ៉ូហាន 17: 3 "អ្នកគឺជាព្រះពិតតែមួយ) ហើយព្រះយេស៊ូវបានស្នាក់នៅក្នុងទីតាំងដែលអធិស្ឋានដល់ឪពុក (យ៉ូហាន 11:41-42 17:1-26 Mt 26:39,, 42,44 Lk 23:46) តើយើងអាចនិយាយយ៉ាងដូចម្តេចថាគាត់គឺជាមនុស្សដូចគ្នា? ដូច្នេះ យើងដឹងថា ព្រះវរបិតាគឺជាអង្គធាតុដូចគ្នានឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយក៏ជាអង្គឯទៀតដែរ ។ នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់អាទិកំបាំងខាងវិញ្ញាណ និងការពិត ។

3) ទីតាំងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (The position of Holy Spirit)

ព្រះគម្ពីរចែងថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏ចូលចិត្តមនុស្សពីរនាក់ដែរ គឺជាព្រះពិត ។ នៅក្នុងកិច្ចការ 5: 3-4 សម្រាប់ពេត្រុសបានស្តីបន្ទោសអាណាណាសថាគាត់បានបញ្ឆោតព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយបន្ទាប់ពីនោះគាត់បាននិយាយថាដើម្បីបញ្ឆោតព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏បានកំណត់អត្តសញ្ញាណព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាមួយព្រះ ។ និង II Tim 3:16 និយាយថា "បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានដកដង្ហើមចេញដោយព្រះ", II Pet 1: 21 និយាយថាបទគម្ពីរគឺ "ប៉ុន្តែមនុស្សបាននិយាយពីព្រះដូចដែលពួកគេត្រូវបានគេនាំយកទៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ" ។ ដូចជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានសម្គាល់ជាមួយព្រះ ។ ហើយពេលនោះផងដែរ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានញែកចេញពីមនុស្សផ្សេងទៀតនៃព្រះវរបិតា-ព្រះ និងព្រះរាជបុត្រា-ព្រះ ។ តាមរយៈពាក្យដែលថាព្រះរាជបុត្រា—ព្រះនឹងចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ—ព្រះបន្ទាប់ពីការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១៤:១៦, ១៥:២៦) យើងអាចដឹងថាការចែកមនុស្សពីរនាក់ ។ ចុះតើគួរអង្កេតដូចគ្នានិងមនុស្សខុសគ្នាដូចម្តេច? វាពិបាកណាស់ដែលថាយើងជាសត្វមានកំណត់ យើងដឹងពីអាថ៌កំបាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែយើងជឿលើពាក្យនៃបទគម្ពីរដោយផ្ទាល់ ។

2. គោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯក និងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ

ចុះតើគោលលទ្ធិនេះទាក់ទងនឹងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿអ្វីខ្លះ? ហើយតើវាមានឥទ្ធិពលអ្វីមកលើជីវិតជំនឿរបស់យើង? ដំបូងបង្អស់ យើងអាចមើលឃើញថានៅក្នុងការបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ព្រះត្រីឯកបានធ្វើការ ។ ព្រះបិតាគឺជាអ្នក

រៀបចំផែនការ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ព្រះគ្រីស្ទ) គឺជាមធ្យោបាយ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការធម្មជាតិនៃការបង្កើត ។ នៅក្នុងការពន្យល់ផ្សេងទៀតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1: 1-5 ព្រះជាព្រះអម្ចាស់នៃការបង្កើត ពាក្យនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយ "ព្រះមានបន្ទូលថា" ហើយបន្ទាប់មកបានក្លាយជាគោលការណ៍នៃការដែលបង្កើតអ្វីមួយចេញពីអ្វីទាំងអស់ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើការនៅក្នុង គោលការណ៍ ។ នេះត្រូវបានលាតត្រដាងដល់ការងារដូចគ្នាក្នុងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ ។ នោះគឺជាព្រះវរបិតា - ព្រះបានបង្កើតទិសដៅនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ព្រះរាជបុត្រា - ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចសេដ្ឋកិច្ចអ្នកសម្រុះសម្រួលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សជាតិជាអ្នកសម្រុះសម្រួលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ; ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានអនុវត្តសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សជាតិ ហើយអនុវត្តនៅក្នុងចិត្តផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយនឹងការងារពីកំណើត ។ ដូចដែលយើងពិចារណាលើការពិតខាងលើ ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនដើម្បីប្រតិបត្តិតែអធិបតេយ្យភាពជាម្ចាស់ដោយគ្មានការបត់បែននោះទេ ។ រវាងគាត់ និងពួកយើង ប៉ុស្តិ៍តែងតែបើកចំហរ ហើយទំនាក់ទំនងកាន់តែស៊ីជម្រៅបានឈានទៅដល់បាតនៃអត្ថិភាពរបស់យើង ។ ហើយកាលដែលយើងស្វែងរកព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតទ្រង់ក៏ស្តាប់តាមការអំពាវនាវរបស់យើងដោយអស់ពីចិត្ត ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង គឺជាព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដែលគ្រាន់តែជាព្រះដ៏ខ្ពស់ខ្ពស់បំផុត ។ យ៉ូហាន 4:4 មានបន្ទូលថា៖ «កូនក្មេងអើយ អ្នករាល់គ្នាមកពីព្រះ ហើយបានឈ្នះតេហើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាគឺជាអ្នកដែលនៅក្នុងលោកនេះទៅទៀត» ។ (ó év úmiv) ។ គាត់គ្រាន់តែជាព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយតើនរណាជា "អ្នកដែលត្រូវនៅក្នុងលោកនេះ (ó év τώ

κόσμῳ)? គាត់គឺជាអារក្ស ។ បន្ទាប់មកឃ្លានេះនិយាយថា បិតា-ព្រះជាម្ចាស់
ព្រះរាជបុត្រ-ព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ- ព្រះជាព្រះត្រីឯក ដើម្បីបង្កើតស្ថាន
សួគ៌ និងផែនដី គង់នៅជាមួយអ្នកជឿគ្រិស្តបរិសុទ្ធក្នុងភាពស្និទ្ធស្នាល និង
សម្រេចបានការសង្គ្រោះរបស់គាត់ ។ នៅពេលយើងយល់ពីគោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរ
បានត្រឹមត្រូវ យើងទទួលបាននូវទំនុកចិត្តដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ
របស់យើង ។

ជំពូកទី 4 សេដ្ឋកិច្ចនៃការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ (The Economy of predestination of God)

I. ការពន្យល់

1. សេចក្តីផ្តើម

- 1) លក្ខណៈនៃការកំណត់ទុកជាមុន (ការបោះឆ្នោតដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ)
(The character of predestination (unconditional election))

នេះគឺដូចជាសាវ័កប៉ុលបានពន្យល់ថា “យើងបានទទួលមរតកក្នុងទ្រង់ ដោយបានកំណត់ទុកជាមុនតាមគោលបំណងរបស់អ្នកដែលធ្វើការគ្រប់យ៉ាងតាមការទូន្មាននៃព្រះហឫទ័យទ្រង់” ។ (អេភ. ១:១១) ការកំណត់ទុកជាមុនមិនមែនជាលក្ខណៈនៃភាពចាំបាច់ខាងមេកានិក និងជាលទ្ធផលនៃច្បាប់នៃហេតុនិងផលនោះទេ ប៉ុន្តែកើតចេញពីការសម្រេចដោយស្វ័យភាពរបស់ព្រះ ។ « មើលចុះព្រះត្រូវបានលើកតម្កើងឡើងនៅក្នុងអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ តើនរណាជាគ្រូបង្រៀនដូចគាត់? (យ៉ូហ ៣:២២-២៣ គឺ ៤០:១៣-១៤ ១កូរិនថូស ២:១៦)

- 2) វត្ថុដែលត្រូវកំណត់ទុកជាមុន និងវត្ថុរបស់វា (The one to predestinate and its objects)

អ្នកដែលកំណត់ទុកជាមុនគឺព្រះ-បិតា (យ៉ូហាន 17:6-8 រ៉ូម 8:29 Zeph 1:4 ពេត្រុសទី 1: 2) វត្ថុនៃការកំណត់ទុកជាមុនគឺស្ថានភាពរបស់មនុស្ស ទេវតា និងព្រះគ្រីស្ទ ។ បន្ទាប់មកការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះចំពោះជីវិតរបស់មនុស្សមានទស្សនៈពីរ ។ មួយគឺជាការពិតដែលព្រះកំណត់ទុកជាមុនថានឹងត្រូវ

បានរក្សាទុកនិងផ្សេងទៀតមិនត្រូវបានរក្សាទុកទៅនឹងវត្ថុនៃវត្ថុដែលបានបង្កើត

។ តើអ្វីទៅដែលហៅថា supralapsarianism? មួយទៀតគឺព្រះបានកំណត់ ទុកជាមុនថា មួយនឹងបានសង្គ្រោះ ហើយមួយទៀតមិនត្រូវសង្គ្រោះដល់បុរស នោះដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ infra-lapsarianism ។ Twisse (William Twisse 1578- 1646) ដែលជាសមាជិកក្នុងការសរសេរ ការសារភាពរបស់ Westminster បានយក suprasarianism ។ ប៉ុន្តែសមាជិក ភាគច្រើនបានបដិសេធចំពោះលទ្ធិ suprasarianism ។

2. ខ្លឹមសារនៃការកំណត់ទុកជាមុន (The contents of predestination)

ការកំណត់ទុកជាមុនមានទិដ្ឋភាពទាំងពីរ គឺការបោះឆ្នោតដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ និងការបោះបង់ចោលទៅកាន់សេចក្តីវិនាស ។ ការបោះឆ្នោតគឺជ្រើសរើសគាត់ តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីជាវត្ថុនោះជាអ្នកមានបាបក៏ដោយ ហើយការបោះបង់ចោលគឺការបោះចោលវត្ថុសម្រាប់ឆន្ទៈដ៏សុចរិតរបស់ព្រះជា ម្ចាស់ដើម្បីបំផ្លាញគាត់ ។ យោងទៅតាមការបោះឆ្នោតវាត្រូវបានសម្រេចដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។

1) ការពិតដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងពិភពលោកគឺដើម្បីដឹងពីសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាមូលហេតុដែលកើតឡើងនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះនោះទេ ។ យ៉ូហាន 3:16 បានមានប្រសាសន៍ថា ដោយព្រោះព្រះ ទ្រង់ស្រឡាញ់ពិភពលោកដូច្នេះ ទ្រង់បានប្រទានកូនប្រុសបង្កើត ។ ដូចដែល យើងបានបកប្រែអត្ថបទភាសាក្រិចដោយផ្ទាល់ វាគួរតែនិយាយថាលទ្ធផលនៃ "សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់" (ὡς γὰρ ἠγάπησεν) ជាង "គាត់

ស្រឡាញ់" ។ អ្វីដែលស្រឡាញ់មនុស្សនោះគឺចរិតរបស់ព្រះ ។ មូលហេតុដែល គាត់ស្រឡាញ់បុរសនោះ គឺដោយសារព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ (រ៉ូម ៥:៨ ១ យន ៤:៩)

2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ជំនឿរបស់អ្នកជឿ និងគុណធម៌របស់គាត់ មិនបាននាំ មកនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះឡើយ ។ រ៉ូម 8:29 «ចំពោះអស់អ្នកដែលទ្រង់ បានដឹងទុកជាមុន ទ្រង់ក៏បានកំណត់ទុកជាមុនថានឹងត្រូវតាមរូបអង្គនៃព្រះរាជ បុត្រាទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានជាកូនច្បងក្នុងចំណោមបងប្អូនជាច្រើន» ។ នៅទី នេះ «ការដឹងមុន» មិនមែនមានន័យថា ព្រះបានស្គាល់គុណសម្បត្តិល្អរបស់ ពួកគេរួចទៅហើយនោះទេ ។ នេះមិនមែនជាបញ្ញាដោយការសង្កេតវត្ថុសាមញ្ញ ទេ ប៉ុន្តែជាការដឹងថាទាក់ទងនឹងស្នេហា ។ ម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថា «ព្រះ ស្រឡាញ់ពួកគេដោយដឹងខ្លួន» ។ ១ កូរិនថូស ៨:៣ មានប្រសាសន៍ថា « ទ្រង់ត្រូវបានស្គាល់ដោយព្រះ » គាត់គឺជាអ្នកដែលព្រះស្រឡាញ់ដោយគ្មាន លក្ខខណ្ឌ នោះគឺវាចង្អុលប្រាប់អ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយការដឹងជាមុ ន ។ ការត្រូវកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការ ធ្វើល្អរបស់ប្រជាជន គឺមិនមែនជាការគិតរបស់ប៉ុលទេ (រ៉ូម 9:11 II Tim 1:9) ។

3) ការបោះឆ្នោតដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនៃព្រះគឺមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ។ ព្រះ មិនផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដើម្បីជ្រើសរើសម្តងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងស ង្គ្រោះអ្នកដែលជាប់ឆ្នោតនៅទីបំផុតរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។ ទ្រឹស្តីរបស់កាល់វីន ក្នុងការចង្អុលមួយនេះ អំពាវនាវឲ្យមាន « ការតស៊ូរបស់ពួកបរិសុទ្ធ » នោះគឺ ការសង្គ្រោះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។ រ៉ូម 8:30 ចែងថា ៖ «ហើយអស់អ្នកដែល

លោកបានកំណត់ទុកជាមុន នោះលោកក៏បានហៅ ហើយអស់អ្នកដែលលោក
ហៅលោកក៏រាប់ជាសុចរិត ហើយអស់អ្នកដែលលោកបានរាប់ជាសុចរិត លោកក៏
លើកតម្កើងដែរ ។ "នៅទីនេះ ពាក្យ "ពួកគេ" (τοὺς τοὺς) ចេញមក ។
សព្វនាមទិសដែលសំដែងដោយពាក្យ គេចង្អុលទៅមនុស្សដូចគ្នានៃអ្នកដែល
កំណត់ទុកជាមុន ។ ចំនួនមនុស្សដែលត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីសេចក្តី
សង្គ្រោះនឹងមិនត្រូវបានទម្លាក់ចុះលើកលែងតែមួយរហូតដល់ទីបញ្ចប់ (រហូតដល់
ការពេញលេញនៃការសង្គ្រោះ) ។ (ភីលីពី 1:6 II Tim 2:19) ការបោះបង់
ចោល Augustine (A. Augustine) ដែលបង្រៀនដោយបទគម្ពីរ ហើយ
Calvin បានទទួលស្គាល់ថាវាជាការឈានដល់ព្រះគម្ពីរ ។ គាត់បានហៅវាថា
ជា "ការប្តេជ្ញាចិត្តដ៏អាក្រក់ (decretum horrible) ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ
សកម្មភាពនៃការបោះបង់ចោលរបស់ព្រះគឺសម្រាប់ការពិតដែលថាទ្រង់មិនបន្ទុក
បំណុលដែលគាត់គួរតែជួយសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ ។ បន្ទាប់មក យើងមិនដឹងថា
ហេតុអ្វីបានជាព្រះបោះបង់ចោលខ្លះ ។ វាគឺជាប្រាជ្ញាដែលមានតែគាត់ប៉ុណ្ណោះ
ដែលដឹង ។ អ្នកជឿដើម្បីដឹងពីគោលលទ្ធិនៃការបោះបង់ចោលមានការភ័យខ្លាច
ការអវិជ្ជាគុណ និងការបន្ទាបខ្លួន ដោយសារពួកគេផ្ទាល់បានសង្គ្រោះក្នុង
ចំណោមមនុស្សមានបាបដូចគ្នា ។ ប្រសិនបើបុរសនោះគ្មានអំពើបាប ឬត្រូវ
បានសង្គ្រោះសម្រាប់កុសលមួយចំនួន គាត់ស្ទើរតែមិនទទួលយកការអវិជ្ជាគុណ
ហើយក៏ប្រហែលជាមិនមានចិត្តរាបទាបដែរ ។ (រ៉ូម ៩:១៣, ១៧-១៨, ពេត្រូ
សទី១ ២:៨ យូដាស ១:៤) រ៉ូម ៩:២១ ចែងថា " នេះជាពាក្យប្រៀបធៀប
ដើម្បីជម្រាបដល់អធិបតេយ្យភាពជាម្ចាស់ដល់យើង ព្រះជាជាងសួន ហើយ
មនុស្សលោកជាមនុស្សមានបាបដូចជាដីឥដ្ឋ ។ « គ្រឿងដែលត្រូវប្រើយ៉ាង

មានតម្លៃ » (រ៉ូម 9:23-24) គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃពួកបរិសុទ្ធពិត ។
 ហើយ«គ្រឿងដែលត្រូវបោះបង់ចោល» (រ៉ូម ៩:២២) ។ Ridderbos
 (H.N Ridderbos) បាននិយាយថាវាគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអ្នកជឿដែលប្រើ
 ប្រចាំថ្ងៃជាធម្មតា ។ ប៉ុន្តែពាក្យនៃ ខ ២២ ពន្យល់ថា នេះចង្អុលទៅអ្នក
 ដែលនឹងត្រូវបោះបង់ចោល ។

**II. ការយល់ច្រឡំ និងបញ្ហាដែលជំទាស់អំពីការកំណត់ទុកជាមុននៃសេចក្តី
 សង្គ្រោះ (ការបោះឆ្នោតដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ)**

«ការបោះឆ្នោតដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ» ឬ «ការកំណត់ទុកជាមុន» គឺជាគោល
 លទ្ធិដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនអំពីបញ្ហានៃការសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ។

អ្វីដែលលទ្ធិនេះសង្កត់ធ្ងន់គឺអធិបតេយ្យភាពជាម្ចាស់ ។ នោះគឺដោយសារតែទិស
 ដៅដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ទើបមានអ្នកខ្លះត្រូវជ្រើសរើសជាអ្នកទទួលជីវិតដ៏នៅ
 អស់កល្បជានិច្ច ហើយអ្នកដែលត្រូវបោះបង់ចោល ជាអ្នកដែលត្រូវបំផ្លាញចោល ។
 ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាជាសកម្មភាពយោរយោដោយគ្មានការពិចារណា
 នោះទេ ព្រោះសកម្មភាពនៃការគ្រប់គ្រងភាពជាម្ចាស់គឺអាស្រ័យលើសេចក្តី
 ស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។

1. ការយល់ខុសនៃ Arminian ទៅនឹងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន

Arminianism ជឿលើដង្ហាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែមិនយល់ត្រឹមត្រូវអំពីការ
 បោះឆ្នោត (កំណត់ទុកជាមុន) ដែលត្រូវបានគិតថាជាលំដាប់ជាមូលដ្ឋាន
 ដែលជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃចលនាប្រោសលោះ ។ ការអះអាងរបស់ពួកគេថា ព្រះ

បានជ្រាបពីសកម្មភាពរបស់បុរសរួចហើយ ហើយបានជ្រើសរើសពួកគេ ។ វាមិនមែនមានន័យថា ការបោះឆ្នោតដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌទេ ប៉ុន្តែការបោះឆ្នោតដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ។ ពួកគេបាននិយាយថា ការសង្គ្រោះរបស់បុរសនោះគឺស៊ីជម្រៅតាមឆន្ទៈរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះការសង្គ្រោះមនុស្សអាស្រ័យលើឆន្ទៈរបស់គាត់ តើវាមិនបានកំណត់នៅថ្ងៃដែលគាត់ស្លាប់ទេ? វាមិនមែនជាគោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរទេ ។ យើងជឿថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានសម្រេចតាមគោលការណ៍ដោយអធិបតេយ្យភាពជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជាពិសេសវាបង្រៀនអំពីការសង្គ្រោះដោយការបោះឆ្នោតនៅផ្នែកជាច្រើនជាក់ស្តែង ។ អេភេសូរ 1:4-5 និយាយថាមុនការបង្កើតព្រះបានជ្រើសរើសមនុស្សរួចហើយដើម្បីទទួលបានការសង្គ្រោះ ហើយកំណត់ទុកជាមុនដោយព្រះទ័យពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «ឆន្ទៈដ៏ពេញចិត្តរបស់គាត់» មិនចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែជាការបោះឆ្នោតដោយសេរីរបស់ព្រះ ។ រ៉ូម ៨:២៩ ចែងថា ព្រះបានកំណត់ទុកជាមុន ។ វាក៏មិនមានន័យថាវាគាំទ្រ Arminianism ដែរ ។ “ដើម្បីដឹងជាមុន” មិនមែនមានន័យថាជាការសង្កេតគោលបំណងសាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារការពិតដែលគាត់ស្រឡាញ់ និងជ្រើសរើស គាត់បានស្គាល់ពួកគេដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ។ សម្រាប់ យ៉ូហាន ១៧:៣ មានប្រសាសន៍ថា៖ «គេស្គាល់លោកយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលលោកបានចាត់ឲ្យមក ។ «គឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នៅទីនេះ «ដើម្បីដឹង» គឺមានអត្ថន័យដូចគ្នា ។ ដោយគ្រាន់តែស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទដោយបញ្ញាដោយការសង្កេតតាមគោលបំណង នោះទ្រង់មិនអាចមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចបានឡើយ ។ ដើម្បីស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទចង្អុលបង្ហាញឲ្យជឿទ្រង់ ហើយស្រឡាញ់ទ្រង់ ។ ដូចខ្លឹមសារនៃ យ៉ូហាន ជំពូកទី ១០ អត្ថន័យ

ដែលអ្នកគង្វាល (ព្រះគ្រីស្ទ) ស្គាល់ច្បាស់ (អ្នកជឿ) ស្គាល់អ្នកគង្វាលក៏ចង្អុល
 បង្ហាញពីទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ផងដែរ ។ រ៉ូម 9:11-12 បាននិយាយ
 ថា មុនពេលកូនរបស់គាត់មិនទាន់កើត ហើយមុនពេលដែលពួកគេមិនបានធ្វើ
 អំពើល្អណាមួយ ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសពួកគេតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។
 វាបង្ហាញពីអត្ថន័យថា ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនៃអំពើល្អ និងអាក្រក់នៃសកម្មភាព
 របស់ពួកគេ គាត់បានជ្រើសរើសពួកគេដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ។ ឧកម្មីរនេះមិន
 មានន័យថា មុននឹងកូនកើតមក គាត់ដឹងពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើរួចហើយ
 ហើយគាត់នឹងបង់ប្រាក់តាមការងាររបស់ពួកគេ ហើយគាត់បានជ្រើសរើសពួក
 គេ ។ យោងទៅតាមការងារនៃបទគម្ពីរជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនិងការងាររបស់
 គាត់គឺជាភស្តុតាងនៃការបោះឆ្នោតប៉ុន្តែមិនមែនជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលត្រូវ
 ជ្រើសរើសទេ ។ (ការសារភាពរបស់ Westminster ៣:២, ១៦:២-៣) ការ
 យល់ច្រឡំរបស់ Arminianists កើតឡើងដោយគិតថាបុរសនោះអាចមានជំនឿ
 និងការងារល្អសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ បុរសមិនអាចមាន
 ជំនឿ និងការងារល្អសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឡើយ ។ កិច្ចការ 18:27 បាននិយាយថា
 អ្នកជឿបានមកដល់ដោយសេចក្តីជំនឿដោយព្រះគុណ កិច្ចការ 11:18 បាន
 និយាយថាព្រះបានប្រទានការប្រែចិត្តដល់សាសន៍ដទៃ កិច្ចការ 5:31 បាន
 និយាយថាព្រះបានប្រទានការប្រែចិត្តដល់អ៊ីស្រាអែល ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ភី
 លីព 2:12-13 បានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា បំណងប្រាថ្នា និងកិច្ចការ
 ដើម្បីផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ កើតចេញពីព្រះ ។ Augustine បាន
 និយាយថា “ព្រះជាម្ចាស់មិនបានរកឃើញអ្នកដែលសក្តិសមដែលព្រះអាចជ្រើស
 រើសបាននោះទេ ប៉ុន្តែបានជ្រើសរើសពួកគេ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជា

បុរសដែលសក្តិសម ។ « ហើយគាត់ក៏បាននិយាយដែរថា «ចរិតលក្ខណៈល្អ
របស់ព្រះបាននាំឲ្យបុរសបើកទ្វារនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ» ។

2. ទ្រឹស្តីប្រឆាំងនៃគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន

នៅក្នុងបញ្ហានេះ អ្នកនិពន្ធបានខ្លឹមសារនៃ Reformed Doctrine of
Predestination ដែលសរសេរដោយ Loaine Boettner ។ (អត្ថាធិប្បាយ
របស់រ៉ូមដោយអ្នកនិពន្ធ)

1) ជំទាស់ថាលទ្ធិនៃបុព្វហេតុគឺដូចគ្នាទៅនឹងលទ្ធិស្លាប់

នេះប្រឆាំងពួកគេចេញពីរដ្ឋដែលមិនបានសង្កេតមើលគោលលទ្ធិនៃការកំណត់
ទុកជាមុនយ៉ាងលម្អិត ។ យោងទៅតាមគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន ព្រះ
បានជ្រើសរើសអ្នកដែលព្រះបានជ្រើសរើសដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានទី
បញ្ចប់ ភាពបរិសុទ្ធ យុត្តិធម៌ និងប្រាជ្ញា ។ ប៉ុន្តែលទ្ធិផ្តាច់ការបានអះអាងថា
អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយអំណាចមិនមែនបុគ្គល និងគោលការណ៍របស់
វា ។ នៅទីនេះព្រះផ្ទាល់ខ្លួន និងសេរីភាពរបស់មនុស្សក៏មិនដែលត្រូវបានទទួល
ស្គាល់ដែរ ក្នុងន័យមួយ ។

**2) ការប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់វាមិនសមស្របនឹង
ឆន្ទៈសេរីរបស់មនុស្ស (Opposing the doctrine of predestination for it
is not proper to the free will of the man)**

ការគាំទ្រនៃទ្រឹស្តីនេះបាននិយាយថា « ប្រសិនបើព្រះបានកំណត់ទុកជាមុននូវ
សកម្មភាពមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច តើមនុស្សអាចមានសេរីភាពយ៉ាងដូចម្តេច?

ប៉ុន្តែយើងឆ្លើយដូចខាងក្រោមចំពោះបញ្ហានេះ ។ សេរីភាពរបស់មនុស្ស និងការ
កំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់
អំណាចនៃវត្ថុមាន និងគ្រប់សព្វ ។ ” ដូចវាអញ្ជឹង ត្រីមាសផ្លាស់ទីក្នុងអាង
ចិញ្ចឹមត្រីដោយមិនគ្រប់គ្រង ប៉ុន្តែអាងចិញ្ចឹមត្រីត្រូវបានបុរសនោះមើលថែ
ហើយវាត្រូវបានបុរសនោះផ្លាស់ទីផងដែរ ។ សេរីភាពរបស់ត្រីនៅក្នុងដបត្រូវ
បានបង្កើតឡើងដោយការគ្រប់គ្រងបិទបុរស ។ យើងអាចឃើញឧទាហរណ៍បែប
នេះក្នុងបទគម្ពីរ ។ បងប្អូនរបស់គាត់ដើម្បីលក់យ៉ូសែបត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយ
ឆន្ទៈសេរីរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទីបំផុត យ៉ូសែបបានបកស្រាយការពិតយ៉ាងត្រឹម
ត្រូវ ពោលគឺព្រឹត្តិការណ៍ដែលយ៉ូសែបត្រូវបានលក់ ទីបំផុតត្រូវបានរំកិលដោយ
ដែរបស់ព្រះទាំងស្រុង ។ (លោកុប្បត្តិ 45:5, 8, 50:20 Ex 12:36 Pro
16:9 Jer10:23 Rev 17:17)

3) ការប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់វាកាត់បន្ថយការជម្រុញនៃការលះបង់

បុរសប្រឆាំងនឹងលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនបាននិយាយថា បើអ្វីៗបានសម្រេច
ដោយការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ បុរសមិនចាំបាច់ព្យាយាមធ្វើអំពើល្អឡើយ
។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះជាពាក្យខុសដែលមិនយល់ពាក្យគម្ពីរត្រឹមត្រូវ ហើយក៏នៅ
ក្នុងពេលដូចគ្នាដែរ ។ មិនដឹងគោលការណ៍ទូទៅត្រឹមត្រូវទេ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ
យើងមិនត្រូវការមន្ទិលសង្ស័យអ្វីឡើយ ដូចដែលយើងបានគិតអំពីប្រភេទនៃការ
កំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ។

(1) ព្រះមិនបានកំណត់ទុកមុនត្រឹមតែលទ្ធផលនៃការងារប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជារបស់សរុប ។ ពេលគឺព្រះមិនបានកំណត់ទុកជាមុនតែរបស់ល្អនោះទេ ហើយក៏ជាមធ្យោបាយដើម្បីទៅដល់គោលបំណងផងដែរ ។ បើគ្មានគោលបំណងគ្មានគោលបំណង គ្មានន័យ ។ ដូច្នេះ ព្រះមិនមើលងាយការបូជារបស់យើងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីឲ្យយើងសាកល្បង ។ ប៉ុន្តែការសម្រេចបាននៃការកំណត់ទុកជាមុនមិនបានមកដោយការជិះជាន់ខ្លះទេ ប៉ុន្តែដោយអំណាចអាថ៌កំបាំងនៃការចាប់អារម្មណ៍ ។ យើងរត់ទៅរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះយ៉ាងក្លៀវក្លា តាមការដឹកនាំរបស់ព្រះ ។

(2) ដើម្បីឱ្យអ្នកជឿជឿលើគោលលទ្ធិនៃបុព្វហេតុ ដឹងថាគាត់ជាកូនរបស់ព្រះ គាត់ធានាថា កាលណាគាត់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទីបំផុតគាត់នឹងសម្រេចគោលបំណងល្អ ។ បុគ្គលដែលមានការធានាបែបនេះ មិនអាចបញ្ឈប់ការលះបង់របស់ខ្លួនបានទេ ។ គាត់នៅក្នុងទស្សនៈនៃការពិតនៃការកំណត់ទុកជាមុននៃកូនចៅរបស់ព្រះ និងការសន្យាដ៏ស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងនោះ គាត់ស្វិតស្វាងសម្រាប់រយៈពេលដ៏យូរនៅក្នុងការលះបង់របស់គាត់ និងការរត់របស់គាត់ដោយទាញទៅរកក្តីសង្ឃឹមនៃសិរីរុងរឿង ។ ហេតុនេះ ដើម្បីឱ្យពួកបរិសុទ្ធជឿលើបុព្វហេតុ មានការធានានូវក្តីសង្ឃឹម និងមិនខកចិត្តក្នុងស្ថានភាពលំបាកនិងការលះបង់ដោយជឿលើជំនួយរបស់ព្រះចំពោះការងារល្អ ទ្រង់មានការលះបង់ច្រើនជាងអ្នកដទៃ ។ ពិតជាគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនធ្វើឱ្យការលះបង់របស់បុរសនោះបានពង្រឹង ។ ផ្ទុយទៅវិញ បើអ្នកណាពឹងលើការលះបង់របស់មនុស្ស និងឆន្ទៈសេរី នោះអ្នកទន់ខ្សោយនឹងបាក់ទឹកចិត្តយ៉ាងងាយ ហើយនឹងត្រូវទម្លាក់ទៅលើកៅអីអង្គុយដោយខ្លួនឯង ។

4) ទ្រឹស្តីប្រឆាំងទៅនឹងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនដោយ Barth

គាត់មិនជឿលើគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុននៃអត្ថន័យដែលថាការសង្គ្រោះ ត្រូវបានដោះស្រាយចំពោះមនុស្សនោះទេ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ «យ៉ា កុបជាអេសាវ ហើយអេសាវជាយ៉ាកុប ។ អ្នកកែទម្រង់បានភ្ជាប់គោលលទ្ធិនៃ ការបោះឆ្នោត និងការបោះបង់ចោលមួយចំពោះបុគ្គលនេះ និងបុគ្គលនោះ ហើយថែមទាំងនិយាយថា អ្វីជាការបញ្ចេញមតិនៃទេវកថានោះ» ។ ដូច្នេះដែរ លោក Barth បានបដិសេធគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុននៃទ្រឹស្តី Orthodoxy ។

ជំពូកទី 5 គោលយុទ្ធនៃការបង្កើត

I. ការពន្យល់អំពីគោលយុទ្ធ

ការបង្កើតបានចង្អុលបង្ហាញព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះត្រីឯកបានបែងចែករវាងពិភព បាតុភូត និងពិភពខាងវិញ្ញាណ ដោយមិនប្រើវត្ថុធាតុដើមធម្មជាតិ (ex hilibilo) ដោយការអន្តរាគមន៍ដោយអព្វុតហេតុរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យមានភាពខុស ប្លែកគ្នាទៅនឹងការផ្តល់ជំនួយទូទៅ និងធ្វើឱ្យពួកគេពីងផ្អែកលើទ្រង់ ដើម្បីផ្តាច់ ចិត្តទ្រង់ ។ សម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់គាត់ ។ នេះគឺជានិយមន័យនៃការបង្កើត ។ នៅទីនេះយើងមានបញ្ហាពីរដែលត្រូវដោះស្រាយ ។

1. បញ្ហាអ្នកបង្កើតគឺជាព្រះត្រីឯក (The issue, the creator is the trinity)

ក្នុងកិច្ចការនៃការបង្កើត យើងគួរផ្ដោតលើកិច្ចបម្រើរបស់ព្រះបីអង្គដូចគ្នា ។ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ (រូច) កំពុងតែសណ្ឋិតលើផ្ទៃទឹក ដែលជាព្រះបុត្រា ពោលគឺព្រះបន្ទូល ("ព្រះមានបន្ទូលថា" យ៉ូហាន ១:១-២) បានបង្កើត ហើយដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា "ហើយព្រះ ឃើញថាពន្លឺល្អ" យើងដឹងថា ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានចូលទៅក្នុងកិច្ចការនៃការបង្កើត ។ ការពិតនេះត្រូវ បានគេអនុវត្តក្នុងកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីស្របនឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃការ បង្កើតជាគោលការណ៍ ។ ប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះរបស់មនុស្សជាតិក៏ត្រូវបាន ជ្រៀតជ្រែកដោយព្រះត្រីឯកក្នុងដំណើរការទាំងមូល ។ ជាដំបូង ការប្រសូតនៃ ព្រហ្មចារីរបស់ព្រះយេស៊ូវ (ការចាប់កំណើត) ត្រូវបានអនុវត្ត (Mt 1:18-20

Lk 1:26-35) ការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក (Mt 3:16-17) ការសុគតរបស់ ទ្រង់បានឆ្លងនៅលើឈើឆ្លាង (មថ ២៧:៥០-៥១), ម. ល) ដំណើរការ ទាំងមូលនៃកិច្ចការដ៏វិសុទ្ធនៃផែនដីត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយព្រះត្រីឯកក្នុងចំណោម ពួកគេ ដូចដែលយើងនិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះយេស៊ូវបានទទួលបុណ្យ ជ្រមុជទឹក ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងចុះមកសណ្ឋិតលើគាត់ក្នុងរូបសត្វព្រាហ្ម ដែលជាសំឡេងរបស់ឪពុក ។ ព្រះ («នេះជាព្រះរាជបុត្រាដ៏ស្នូនភ្ញារបស់ទូលបង្គំ ដែលខ្ញុំគាប់ព្រះហឫទ័យជាខ្លាំង») ត្រូវបានស្តាប់ពីស្ថានសួគ៌ ។

2. បញ្ហាអ្នកបង្កើតជ្រៀតជ្រែកដោយអច្ឆរិយៈដែលបង្កើតឡើងដោយពាក្យ របស់គាត់ ។

ពេលណាដែលព្រះបានបង្កើតអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់បានបង្ហាត់រាល់ពេល ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពាក្យថា “ព្រះមានបន្ទូលថា (វីយ៉ាម៉ាវ៉ា អាស់ឡែហ្ស៊ីម) ចេញមកពីពេលខ្លះ ។ (លោកុប្បត្តិ ១:៣ ៦, ៩, ១៤, ២០, ២៤, និង ២៦ ។ នេះបង្ហាញការពិតសំខាន់ៗមួយចំនួនដល់យើង ។

1) ព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញាបានធ្វើការដោយពាក្យរបស់គាត់

ការពិតដែលថាព្រះបានបង្កើតសត្វទាំងអស់ដោយពាក្យរបស់ទ្រង់បង្ហាញពីភាព ស្មោះត្រង់របស់ព្រះដែលជាព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ចំពោះសត្វដែលមានកម្ពស់ខ្ពស់ ត្រូវបានសម្រេចដោយពាក្យរបស់គាត់ការពិតនេះផ្តល់នូវការល្អឆ្ងល់ណាមួយដែលមិន អាចនិយាយបានដល់បុរស ។ នោះគឺសម្រាប់ព្រះបានសម្រេចនូវអ្វីដែលទ្រង់បាន មានបន្ទូលនៅពេលមួយប្រាកដជាអ្វីដែលទ្រង់បានសន្យាថានឹងសង្គ្រោះបុរសនោះ

ក៏ជាការល្អដែលមនុស្សលំបាកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់បុរសនោះដែរ ។ ព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាការពិត ។

2) លទ្ធិនិយម (Theism)

ការបង្កើតនៃសត្វទាំងអស់ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបង្ហាញពីទស្សនៈនៃសកលលោកនៃ Theism បានយ៉ាងល្អ ។ ម្យ៉ាងទៀត វាបង្ហាញពីការបង្កើតនៃគ្រប់សត្វរបស់ព្រះ ដែលបានបង្កើតអ្វីមួយចេញមកដោយព្រះផ្ទាល់ខ្លួន ។ មុននឹងការពិតនេះ ការពិតដែលការវិវត្តនិយម និងទ្រឹស្តីនៃការបំប្លែងគឺមិនពិត ។ បដិវត្តនិយម គឺជាការសន្មតក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃលទ្ធិទេវនិយម; ព្រះគម្ពីរបង្ហាញការពិតនៃលទ្ធិទេវនិយម ។ ទីបន្ទាល់ពីបទគម្ពីរថា ព្រះបានបង្កើតសម្ភារៈ (លោកុប្បត្តិ ១:១) ហើយក៏មានសត្វមានជីវិតដោយឡែកពីគ្នា ។ (លោកុប្បត្តិ ១:២០-២១) ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកវិវត្តន៍អះអាងថាសត្វមានជីវិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយវត្ថុគ្មានជីវិតតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ នោះជាពាក្យខុសព្រោះវាប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរ ។ យើងដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីពិតដោយតែពាក្យនៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ។

3) លក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួននៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (The personal character of God's word)

នៅក្នុងពាក្យថា "ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា (វីយ៉ាម៉ារ អាល់ឡែហ្សីម)" ដែលបានសរសេរនៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូកទី១ ព្រះបានចង្អុលទៅកូនប្រុស-ព្រះដែលជាបុគ្គលខុសពីឪពុក-ព្រះជាម្ចាស់ យើងត្រូវទាមទារការពន្យល់ដូចខាងក្រោម

ម ។ នោះគឺយើងមិនអាចនិយាយបានថា មុនពេលបង្កើតមនុស្សជាតិ ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងគ្រាន់តែជាសំឡេងតែប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រោះវាគ្មានវត្ថុសម្រាប់ស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះ ។ បន្ទាប់មក វាមានន័យថា រូបសញ្ញា (λόγος) ដែលលាតត្រដាងពីមួយនេះ នោះគឺព្រះដែលនៅលើព្រះនឹងត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយព្រះបិតា (១ កូរិនថូស 1:30) យ៉ូហាន 1:1-3 មានបន្ទូលថា “កាលពីដើមដំបូងជាព្រះបន្ទូល ។ ហើយព្រះបន្ទូលគឺនៅជាមួយព្រះ ហើយព្រះបន្ទូលគឺជាព្រះ ។ គាត់នៅដើមដំបូងជាមួយព្រះ ។ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគាត់ ហើយបើគ្មានគាត់ទេ គ្មានអ្វីដែលត្រូវបានបង្កើតទេ» ។ អ្នកដែលពាក្យនេះ (λόγος) ត្រូវបានចាប់កំណើត (យ៉ូហាន 1:14) ហើយបានចូលមកក្នុងពិភពលោកនេះ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

3. គោលបំណងដើម្បីបង្កើតសត្វទាំងអស់ (សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ) (The purpose to create all creature (the glory of God))

តើព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់មានគោលបំណងអ្វី? គឺ 43:7 បាននិយាយថា “អស់អ្នកណាដែលហៅដោយឈ្មោះខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបានបង្កើតសម្រាប់សិរីល្អរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបានបង្កើត និងអព្វុតហេតុ” ។ នេះជាការសន្យាដើម្បីសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល ហើយត្រូវបានសម្តែងដោយគោលការណ៍នៃការបង្កើត ។ រ៉ូម៉ា: 4:11 បានមានប្រសាសន៍ថា “អ្នកជាព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាសមនឹងទទួលសិរីល្អ កិត្តិយស និងឫទ្ធានុភាព ដ្បិតទ្រង់បានបង្កើតរបស់ទាំងអស់ ហើយតាមចិត្តទ្រង់ នោះវាមាន ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើង” ។ អត្ថបទដើមជាភាសាក្រិច បន្ទាប់ពីពាក្យថា សក្តិសម ដែលព្រះជាម្ចាស់ទទួលនូវសិរីល្អ

កិត្តិយស និងបូជានុភាព វាបានបង្ហាញពីហេតុផលដោយបង្កើតពាក្យ ព្រោះថា hoti (óti) ធ្វើតាម ។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតសត្វទាំងអស់ (ឬគោលបំណង) គឺដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ដោយពួកគេ ។ យោងតាមលោក Barth គោលបំណងដែលព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់គឺដើម្បីប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ។ គាត់បាននិយាយថា "អត្ថិភាពនៃសត្វដែលព្រះបានបង្កើតគឺជាវត្ថុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ។ បន្ទាប់មក គោលបំណងនៃការបង្កើតរបស់ទ្រង់គឺជាវិធីសាស្ត្រដើម្បីឈានដល់សេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយរបស់ Barth គឺខុសគ្នាទៅនឹងការបកស្រាយរបស់ Calvinism ។ Calvin បាននិយាយនៅក្នុងការណែនាំនៅក្នុងសំណួរ និងចម្លើយរបស់ Geneva ថា "គោលបំណងដែលព្រះបានបង្កើតយើងហើយដាក់យើងនៅក្នុងពិភពលោកគឺដើម្បីទទួលបានសិរីរុងរឿងរបស់យើង" ។ ការសារភាពនៃជំនឿរបស់បែលហ្សិក ដែលជាគោលលទ្ធិនៃលទ្ធិ Calvinism បាននិយាយថា "គោលបំណងដែលព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់គឺដើម្បីបម្រើអ្នកបង្កើត ។ ជាការពិតណាស់ វាគឺជាពាក្យដែលត្រូវរំលឹកផ្អែកលើបទគម្ពីរ ។

I. ការបង្កើតពិភពខាងវិញ្ញាណ (Creation of spiritual world)

ពិភពនៃទេវតាត្រូវបានហៅសម្រាប់ពិភពខាងវិញ្ញាណ ។ ចំណេះដឹងអំពីអត្ថិភាពនៃទេវតាគឺអាស្រ័យលើភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ ។ គ្មានភស្តុតាងណាមួយជាងគម្ពីរទេ ហើយយើងក៏មិនចង់មានភស្តុតាងផ្សេងទៀតដែរ លើកលែងតែបទគម្ពីរ ។ (លូកា ១៦:៣១)

2) លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណ (The spiritual character)

ក្នុងលក្ខណៈខាងវិញ្ញាណ វាមិនមានចរិតមើលមិនឃើញនិងមនុស្សផងដែរ ។
មថ ៤:១០ រៀបរាប់ថា ទេវតាទទួលការបម្រើ ដែលមានន័យថាបង្ហាញបុគ្គលិក
លក្ខណៈរបស់ខ្លួន ។ មថ ២២:៣០ បង្ហាញថា ពួកគេមិនអាចរៀបការជាមួយ
គ្នាបានទេ ព្រោះពួកគេមិនមែនជារូបកាយទេ គឺជាវិញ្ញាណ ។ លូកា ១:១១-
២០ ចែងពីការពិតដែលថាពួកគេមានបុគ្គលិកលក្ខណៈ ហើយពួកគេអាច
ទាក់ទងជាមួយបុរសនោះ ។ លូកា 20:36 បាននិយាយថា ពួកគេមិនអាច
ស្លាប់បានទេ ព្រោះពួកគេជាវិញ្ញាណ ។

2. ប្រភេទនៃទេវតា (The kinds of the angel)

1) ទេវតាល្អ

ទេវតាល្អត្រូវបានហៅថាជា « ទេវតានៃពន្លឺ » (កូរិនថូស ទី ២ ១១:១៤)
និង « ទេវតាដែលបានជ្រើសរើស » (១ធីម៉ូថេ ៥:២១) ។ គេ
ហៅគេថាល្អ ព្រោះគេធ្វើការល្អ ។ កិច្ចការរបស់ពួកគេដែលបទគម្ពីរបើកសម្តែង
មានច្រើន ហើយកិច្ចការតំណាងមានដូចជាការធ្វើតាម ។

(1) ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ

ក្នុងការអនុវត្តកិច្ចការរបស់ព្រះ ពួកគេបង្ហាញជាគំរូក្នុងបទគម្ពីរ ។ មថ ៦:១០
«ឆន្ទៈរបស់អ្នកបានសម្រេចនៅលើផែនដី ដូចនៅស្ថានសួគ៌» ។ ទេវតាបាន
ទទួលការណែនាំពីព្រះ ហើយស្តាប់បង្គាប់ភ្លាមៗ ដូច្នេះគាត់តែងតែឃើញមុខ
របស់ព្រះ ។ (Mt 18:10) ត្រង់នេះ ពាក្យថា «ទេវតារបស់គេតែងតែឃើញ

មុខជានិច្ច» (παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον) មានន័យថាសម្លឹងមើលគាត់ជាបន្តបន្ទាប់ ។ នេះជាអាកប្បកិរិយាចំពោះការសម្លឹងមើលយ៉ាងយូរដែលខកខានការបញ្ជូរបស់ព្រះ ។ (ទំនុកដំកើង ១២៣:១-២) ពួកគេមិនធ្វើការផ្សេងទៀតទេ លើកលែងតែកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ ពួកគេក៏គោរពតាមព្រះគ្រីស្ទដែរ ។ (១ពេត្រុស ៣:២២)

(2) បម្រើដើម្បីការពារពួកបរិសុទ្ធ (Serving to protect the saints)

«តើពួកគេមិនមែនជាវិញ្ញាណបម្រើទាំងអស់ដែលត្រូវបញ្ជូនទៅបម្រើជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដែលត្រូវទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះជាមរតកទេឬ? » (ហេ. នៅទីនេះ ដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់ មុនពេលដែលពួកបរិសុទ្ធទទួលបានមរតករបស់ពួកបរិសុទ្ធ ក្នុងពិភពលោកនេះ ពួកគេបានទទួលសេវា (διακονία) ដោយពួកទេវតា ។ ទំនុកតម្កើង 34:7 ចែងថា៖ «ទេវតានៃព្រះយេស៊ូវ ឡោមព័ទ្ធអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ហើយប្រោសពួកគេចេញ» ។ ដាវីឌបានជួបប្រទះរឿងដូចពួកទេវតា ។ (ទំនុកដំកើង ១៩:៣៩-៥០, ទំនុកដំកើង ៩១:១១) តើព្រះការពារពួកបរិសុទ្ធដូចរឿងបែបនេះក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នដែរឬទេ? តើរឿងបែបនេះបានកើតឡើងតែនៅពេលនៃវិវរណៈទេ? អំពីបញ្ហានេះ យើងអាចរកឃើញចម្លើយវិជ្ជមានចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ នោះគឺនៅក្នុងពាក្យដែលព្រះចាត់ទេវតាឲ្យមក ហើយការពារសូម្បីតែ “មនុស្សតូចម្នាក់” “បុរសតូច” (τῶν μικρῶν) ចង្អុលទៅកុមារ (Mt 18:5-6) ព្រះយេស៊ូវក៏មានន័យថាទ្រង់ចង្អុលបង្ហាញពីទុក្ខវេទនាដែរ ។ អ្នកជឿត្រូវមើលងាយដោយមនុស្សលោកីយ៍ ។ (Mt 11:25) ដូច្នេះ សម័យកាល ព្រះទ្រង់ប្រតិបត្តិកិច្ច

ការការពារ តាមរយៈកិច្ចការរបស់ទេវតា ប៉ុន្តែមានតែពួកបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ ដែល
មិនបានយល់ច្បាស់អំពីកិច្ចការនោះ ។ ដោយសារអ្នកជឿមិនអាចមើលឃើញទេវ
តានៅក្នុងភ្នែករបស់ពួកគេ វាពិបាកក្នុងការយល់ពីកិច្ចបម្រើរបស់ពួកគេ ។

(3) ក្នុងករណីពិសេសដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ (In the special case to
proclaim the gospel)

ដំណឹងនៃការប្រសូតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (លូកា 2:10-12) និងការប្រកាស
អំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ (Mt 28:5-7) ត្រូវបានបង្ហាញដោយពួកទេវតា
ជាមុនសិន ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងព្យាយាមពិចារណាពីភាពខុសប្លែកគ្នារវាង
ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទេវតា និងមនុស្សម្នាក់នៃមនុស្ស ។

[1] ទេវតាលឿននៅទីតាំងទីបីក្នុងចលនាប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីជួយ
សង្គ្រោះមនុស្សជាតិដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ ពេត្រុសទី១ 1:12 បាន
និយាយថា “របស់ដែលទេវតាចង់មើល” ពាក្យនេះមានន័យថា ដោយសារទេវ
តាសំខាន់គឺល្អ ប៉ុន្តែមិនមែនជាវត្ថុនៃដង្វាយឆ្ងុន ពួកគេបានមើលពីទីតាំងរបស់
មនុស្សទីបីដោយគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ។ ប៉ុន្តែបុរសគឺជាកម្មវត្ថុផ្ទាល់នៃដង្វាយឆ្ងុ
ន ។ ដូច្នេះហើយជាធម្មជាតិដែលបុរសជាងទេវតាមានចិត្តចង់ផ្សាយដំណឹងល្អជា
ង ។

[2] សម្រាប់ Angele មិនខ្សោយជាងបុរសនោះទេ វាមិនសមហេតុផលទេក្នុង
ការទទួលយកគុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែបាននិយាយថា ៖ «
ប៉ុន្តែយើងមានកំណប់នេះនៅក្នុងពាងដីឥដ្ឋ ដើម្បីបង្ហាញថាអំណាចដ៏លើសលប់

ជារបស់ព្រះ មិនមែនជារបស់យើងទេ ។ « (២កូរិនថូស ៤:៧) កូរិនថូសទី២ ១២:៩ មានប្រសាសន៍ថា «ប៉ុន្តែគាត់មានប្រសាសន៍មកខ្ញុំថា «ដ្បិតអំណាចរបស់ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ» ។ ពណ៌សត្រូវបានលេចឡើងនៅផ្ទៃខាងក្រោយនៃពណ៌ខ្មៅយ៉ាងល្អ ។

[3] ការទាក់ទងរបស់ទេវតាចំពោះបុរសមិនផ្តល់ការចាប់អារម្មណ៍ជាងមនុស្សឡើយ ។ ដំណឹងល្អមិនត្រូវបានប្រកាសដោយបង្ខំដោយការអាក្រក់នោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដោយការចាប់អារម្មណ៍ ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ជាអ្នកដាំដំណឹងល្អទៅក្នុងបេះដូងអ្នកដទៃដោយទឹកភ្នែក ឈាម គុណធម៌នៃការបូជាផ្សេងៗ ប៉ុន្តែទេវតាមិនបានធ្វើដូច្នេះទេ ។ តើនៅពេលណាដែលការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទេវតាត្រូវការ? វាគឺជាពេលដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលមិនមាន ។

[4] នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលការផ្សាយរបស់ពួកទេវតា ដំណឹងល្អត្រូវបានជូនដំណឹងទៅកាន់ពិភពលោកផ្សេងទៀត លើកលែងតែពិភពលោកនេះ ។ យើងគួរតែចងចាំពាក្យ « ពួកទេវតាផង » នៅក្នុង ពេត្រុសទី១ ១:១២ ។ ទេវតាមិនមែនជាក្រុមសំខាន់ទេ ដូចដែលពួកគេបានយកការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ យើងទទួលបានអំណាចនៅក្នុងជំនឿរបស់យើង ។ ប្រសិនបើបុរសរស់នៅក្នុងពិភពនៃផ្កាយនេះមិនសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍នោះអ្នកជឿទាំងអស់នៅលើផែនដីទទួលបានថាមពលណាមួយទេ? ពេលនោះ ពាក្យនៃបទគម្ពីរដែលពិតជាទេវតាចេញពីពិភពនៃទេវតាពង្រឹងជំនឿរបស់យើង ។ សត្វមានហេតុផលគឺមានតែមនុស្ស និងទេវតាប៉ុណ្ណោះ បើសូម្បីតែទេវតាប្រកាសថាជាព្រះគ្រីស្ទ ក៏ពិតដែរ

ដែលពិភពនៃសត្វមានហេតុផល ទើបដឹងព្រះគ្រីស្ទទៅគ្រប់រស់រវើក ។ វាគឺជា
ការពិតដ៏មានន័យដែលពង្រឹងជំនឿរបស់យើងមួយទៀត ។ កាលដែលយើងគិត
អំពីទេវតា យើងគួរដឹងពីការពិតដ៏អស្ចារ្យនៃលោកិយ ។ Bavinck បាន
និយាយថា "ពិភពលោកនៃទេវតាគឺសម្បូរជាងពិភពលោកនេះ" ។ ដូច្នេះ ការ
ដែលទេវតាដ៏អស្ចារ្យទាំងនេះស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើឲ្យជំនឿរបស់យើងកាន់តែរឹង
មាំ ។

[5] តើអ្វីជាគុណវុឌ្ឍិរបស់ទេវតាជាអ្នកប្រកាសព្រះគ្រីស្ទ? យើងឃើញថាពួកគេ
គឺជាសត្វពិសេសជាអ្នកប្រកាសអំពីព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រោះគេមានវិញ្ញាណ គ្មានរូប
កាយ គេស្គាល់ពិភពខាងវិញ្ញាណកាន់តែច្បាស់ ។ តើយើងមិនអាចទទួលបាន
ទីបន្ទាល់នៃវិញ្ញាណបន្ថែមទៀតឬ? ថ្វីត្បិតតែចង្អៀងមិនមានភាពស្មុំស្គាល់ជាង
ភ្នែករបស់យើងក៏ដោយ ព្រោះវាចាំងពន្លឺ វត្ថុនោះប្រសើរជាងភ្នែករបស់យើង ។
ថ្វីបើការផ្សាយរបស់ទេវតាមិនមានភាពស្មុំស្គាល់ជាងបុរសក៏ដោយក៏ប្រាកដជា
ង ។

[6] មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេគឺជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណ ដែលយកកិត្តិយស
របស់ព្រះដើម្បីបម្រើក្នុងការងារដើម្បីបង្ហាញព្រះ ។ លក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ពួកគេ
ក្នុងការបម្រើវិរាធាគឺជារឿងពិចិត្ត ។ នោះគឺពួកគេមានការគោរពប្រតិបត្តិ
ភាពស្មោះត្រង់ និងចំណង់ចំណូលចិត្តជាច្រើន ។ ពួកគេមិនចំណាយពេល
វេលាដោយការធ្វើដំណើរនិងនៅសល់ ។ ពួកវាលេចឡើងភ្លាមៗ ហើយបាត់ភ្លា
មៗ ។ (លូកា ២:១១-១៣) ហើយពួកគេត្រៀមខ្លួនបម្រើពួកបរិសុទ្ធ ។ (Mt
18:10) ដូចដែលយើងឃើញទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ វាចែងថា ទេវតាបរិសុទ្ធ 9

Mk 8:38) “ទេវតានៃពន្លឺ” (II Cor 11:140 និងគំរូរបស់យើងក្នុងការស្តាប់ បង្ហាត់បង្រៀន ។ មថ ៦:១០ មានប្រសាសន៍ថា “ឆន្ទៈរបស់អ្នកបានសំរេចនៅលើផែនដីដូចនៅស្ថានសួគ៌ ។” ចង្អុលបង្ហាញអត្ថន័យ ។ ទេវតានៅស្ថានសួគ៌សម្រេចព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងរហ័ស ។

2) ទេវតាអាក្រក់ (The evil angel)

នេះគឺជាពួកទេវតាដែលខ្វះខាតនោះគឺអារក្ស (ឬសាតាំង) និងអារក្សមិនបរិសុទ្ធ ។ (មថ ១២:២៤-២៦) ដើមកំណើតរបស់ពួកគេត្រូវបានលាតត្រដាងដោយ ខ្លឹមសារនៃ ពេត្រុសទី២ ២:៤, យូដា ១:៦ ។ ពេត្រុសទី 2 2:4 បាននិយាយថា “ដ្បិតប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនទុកឲ្យពួកទេវតានៅពេលដែលពួកគេបានធ្វើអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែត្រូវទម្លាក់ពួកគេទៅក្នុងនរក ហើយដាក់ពួកគេទៅក្នុងច្រវាក់នៃភាពងងឹតដ៏អាប៌អួរ ដើម្បីរក្សាទុករហូតដល់ការជំនុំជំរះ ។ ” ។ ពាក្យ «ទេវតា» (ἄγγελοι) នៅក្នុងអត្ថបទនេះគឺជានាមពហុវចនៈ ប្រាប់យើងពីការពិតដែលថា ទេវតាជាច្រើនត្រូវបានដកហូត ។ ពាក្យដើមជាភាសាក្រិចដែលត្រូវបានបកប្រែជា "បោះពួកគេចូលទៅក្នុងនរក" (ταρταρώσας) គួរតែត្រូវបានកែប្រែទៅជា "ដាច់គុកនៅក្នុងផ្ទាំង" ។ «ផ្ទាំង»នេះត្រូវបានជូនដំណឹងដោយយូដាស ១:៦ ។ បន្ទាប់មក “ភាពងងឹត” និង “ផ្ទាំងងងឹត” (σειροῖς ζόφου) ចង្អុលពិភពលោកនេះ ។ អេភេសូរ 6:12 បានចង្អុលទៅក្រុមអារក្ស ហើយបានអំពាវនាវរក « ភាពងងឹតនេះ » ។ អារក្ស និងក្រុមរបស់វា គឺជាទេវតាដ៏សំខាន់ ប៉ុន្តែពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបានបណ្តេញចេញពីស្ថានសួគ៌នៃពន្លឺ ហើយបានចុះមកក្នុងពិភពលោក

ក ។ (វិវរណៈ ១២:៧-៩) នៃ យូដាស ១:៦ បារីនក បាននិយាយថា « ខ្លឹមសារដែលបានសង្ខេបនៅទីនេះ បង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់ថា ទេវតាជាច្រើនមិន បានទទួលយកតួនាទីរបស់ពួកគេទេ ហើយមានភាពក្រអឺតក្រទមចំពោះព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ ហើយបានប្រយុទ្ធគ្នាដើម្បីលើកតំណែងរបស់ពួកគេ ... ។ ដូចដែលវាត្រូវបានចាប់ផ្តើមនៅពិភពខាងវិញ្ញាណ ។ សម្រាប់លទ្ធផលបែប នោះ កិច្ចការរបស់អារក្សត្រូវបានចាប់ផ្តើមសម្រាប់មនុស្សជាតិនៅក្នុងពិភព លោកនេះ ។

III. ការបង្កើតពិភពដ៏អស្ចារ្យ (Creation of Phenomenal world)

ព្រះបានបង្កើតពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យតាមលំដាប់លំដោយ ។ ពន្លឺសម្រាប់ថ្ងៃទីមួយ ផ្ទៃមេឃសម្រាប់ថ្ងៃទីពីរ សមុទ្រ ដី ស្មៅ និងដើមឈើ សម្រាប់ថ្ងៃទីបី ព្រះ អាទិត្យ ព្រះចន្ទ និងផ្កាយ សម្រាប់ថ្ងៃទីបួន ត្រី និងបក្សីសម្រាប់ថ្ងៃទីប្រាំ ថ្ងៃ និងសត្វ គោក្របី និងមនុស្ស សម្រាប់ថ្ងៃទីប្រាំមួយ ។ សត្វដែលត្រេកអរតាម លំដាប់នៃការបង្កើត ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់មនុស្សជាទីបំផុត ។ ដូច្នេះហើយ ពិភពសត្វ គឺជាការបង្ហាញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិសុទ្ធចំពោះមនុស្សជាតិ ។ (ទំនុកដំកើង ១៣៦:៥-៩)

1. ការពន្យល់

កិរិយាសព្ទចំនួនបីដែលបានបង្ហាញក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូក 1-2 (, 𐎧𐎫𐎼𐎴 , 𐎧𐎫𐎼𐎴 𐎧𐎫𐎼𐎴) មានអត្ថន័យខុសៗគ្នា, Bara (𐎧𐎫𐎼𐎴 = ដើម្បីបង្កើត) គឺជាពាក្យដែល ប្រើសម្រាប់តែព្រះ, yazar (𐎶𐎵𐎹 = to form) and Asha (𐎠𐎫𐎷𐎴 = make)

ត្រូវបានប្រើជាទូទៅ. Bara (𐤁𐤓) មានន័យថាការបង្កើតចេញពីអ្វីដែលថ្មី, (Gen 1:1, 21, 27, 2, 3, and 4) Yazar (𐤀𐤆𐤗𐤓) មានន័យថាដើម្បីបង្កើតផ្សេងទៀតចេញពីអ្វីមួយ (2:7, 19) Assa (𐤀𐤍𐤔) points to complete as a manufacture good. (1:7, 16, 25-26).

1) នៅថ្ងៃដំបូងដែលព្រះបានបង្កើតពន្លឺ (លោកុប្បត្តិ ១:៣-៥)

ក្នុងពិភពរូបវន្តក៏គ្មានពន្លឺដែរ គ្មានការរស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងទេ គេមិនអាចដឹងអ្វីបានឡើយ ។ ពន្លឺអាចប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។ (១ យ៉ូហ. ២:៩-១១) នៅពេលនោះ ព្រះមិនត្រឹមតែបានបង្កើតពន្លឺដែលអាចមើលឃើញប៉ុណ្ណោះទេ (ជាឧទាហរណ៍ ពន្លឺព្រះអាទិត្យ) ប៉ុន្តែក៏មានពន្លឺដែលលាក់ទុកទាំងអស់ក្នុងសកលលោកដែរ ។ បន្ទាប់មក លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលពិភពលោកវិលជុំវិញព្រះអាទិត្យ គឺអាចទាយចេញពីពាក្យ លោកុប្បត្តិ 1:5 “ហើយមានល្ងាច ហើយមានព្រឹក ជាថ្ងៃដំបូង” ។ បន្ទាប់មក ដូចដែលយើងឃើញនៅក្រឡេកមើលថ្ងៃទីបួន (លោកុប្បត្តិ 1:4-19) ព្រះអាទិត្យហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ (២១៦) ។ ដូច្នេះសម្រាប់ថ្ងៃដំបូងដែលគ្មានព្រះអាទិត្យ តើធ្វើដូចម្តេចបានពាក្យថា “ពេលល្ងាចហើយមានពេលព្រឹក” ត្រូវតាំងចិត្តឡើង? ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងអានលោកុប្បត្តិ 1:1-19 ត្រឹមត្រូវបញ្ជាក់ដ៏លំបាកនេះអាចដោះស្រាយបាន ។ “សម្រាប់ខ្លួន បាននិយាយថា “ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី” ពាក្យនេះមានន័យថាដើម្បីបង្កើតស្ថានសួគ៌ ផែនដី សូម្បីតែសារធាតុនៃព្រះអាទិត្យ យើងគួរតែគិតថា ពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅថ្ងៃដំបូង ។ . ហើយពាក្យថា នៅថ្ងៃទីពីរ ព្រះបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ (ខ្លី

៧) មានន័យថា វាត្រូវបានបើកសម្តែង ដោយសារទឹកពេញផ្ទៃមេឃត្រូវបាន
 ដកចេញ ។ ជាការពិតណាស់ នេះត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ ។
 ពាក្យដែលបានបង្កើតព្រះអាទិត្យនៅថ្ងៃទីបួន (ខទី ១៦) បានចង្អុលបង្ហាញ
 ថា ព្រះអាទិត្យដែលមានជាយូរមកហើយត្រូវបានលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់ដោយ
 ចាំងពន្លឺតាមរយៈព្រះអាទិត្យ ។ មុនពេលទឹកនៃខ្យល់ត្រូវបានរៀបចំចូលទៅក្នុង
 ផ្នែកខាងលើនិងខាងក្រោម (1: 6-8) ហើយទឹកនៃផែនដីត្រូវបានរៀបចំចូល
 ទៅក្នុងសមុទ្រ (1: 9-10) ការចាំងពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យមិនអាច ត្រូវបានជ្រាប
 ចូលទៅក្នុងផែនដីយ៉ាងពេញលេញសម្រាប់ខ្យល់ត្រូវបានពោរពេញទៅដោយ
 សំណើម ។

1) At the second God create the firmament (or, heaven)
 (Gen 1:6-8)

2) នៅទី២ ព្រះបង្កើតផ្ទៃមេឃ (លោកុប្បត្តិ ១:៦-៨) ។

ទំនុកតម្កើង 136:5 បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ចំពោះអ្នកណាដែលលាតសន្ធឹង
 លើផ្ទៃទឹក ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ។
 ” ។ នៅទីនេះ ស្ថានសួគ៌ (paradise) មានន័យថា ផ្ទៃមេឃ ។ “ផ្ទៃមេឃ” គឺ
 ជាលំហដុំវិញពិភពលោក ។ ព្រះបានបង្កើតវា ។ ដូច្នេះតើពាក្យដើមរបស់ជន
 ជាតិហេព្រើរ បង្កើត (២២) មានន័យដូចម្តេច? នេះមិនមានន័យថា ព្រះ
 បានបង្កើតផ្ទៃមេឃដំបូងដោយសាមញ្ញនោះទេ ។ លំហដុំវិញសកលលោកមាន
 តាំងពីសកលលោកត្រូវបានបង្កើតរួចហើយ (1:1) ។ នៅថ្ងៃទីពីរទឹកត្រូវបាន
 យកចេញ ហើយមានបរិយាកាសនៅទីនោះ ។ ដំណាក់កាលនៃខ្យល់នេះការពារ

ពិភពលោក និងវត្តមានជីវិតឱ្យរស់នៅក្នុងវា ។ នៅពេលដែល * (លាមក
របស់ផ្កាយ) ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងពិភពលោកតាមរយៈបរិយាកាស ពួកវាក៏
បាត់ទៅវិញដោយការឆេះ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នៅពេលដែលកាំរស្មីលោហ
ធាតុដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្សនោះ ចូលមកក្នុងសកលលោក ក៏ចូលទៅ
ក្នុងដំណាក់កាលនៃអាកាសក៏បាត់ទៅវិញដោយការបំប្លែង ។ ដូចព្រះជាម្ចាស់
បានបង្កើតបរិយាកាស (ផ្ទៃមេឃ) ដើម្បីការពារពិភពលោកទាំងស្រុង ។

3) នៅថ្ងៃទីបី ព្រះបានញែកដីនិងទឹក (លោកុប្បត្តិ ១:៩-១៣) ទំនុកតម្កើង
១៣៦:៦ មានបន្ទូលថា «ចំពោះអ្នកណាដែលលាតសន្ធឹងលើផ្ទៃទឹក ដ្បិតសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ។ ” ។ សម្រាប់ការនេះ
បាននិយាយនៅក្នុងអត្ថន័យនៃការពិតដែលថាទីតាំងនៃផែនដីត្រូវបានតាំងលំនៅ
នៅក្នុងសមុទ្រវាចង្អុលបង្ហាញការពិតដែលថាសមុទ្រនិងពិភពលោកត្រូវបានចាក់
ចេញ ។ មនុស្សគ្មានកន្លែងដាក់ជើងដោយគ្មានពិភពលោក ហើយក៏គ្មាន
មហាសមុទ្រដែរ គេក៏មិនអាចរស់នៅលើផែនដីបានដែរ ។ ហេតុផលដែលព្រះ
បានបង្កើតសមុទ្រគឺដើម្បីរស់នៅដើម្បីឱ្យបុរសអាចរស់បាន ។ ជាបឋម ។
ប៉ុន្តែពួកអ្នកដែលមិនជឿព្រះបាននិយាយខុសថា ផ្នែកមួយនៃផែនដីត្រូវបាន
បំបែក និងក្លាយជាព្រះច័ន្ទ ហើយកន្លែងដែលត្រូវទម្លាក់ចុះគឺសមុទ្រដូចជាម
ហាសមុទ្រប៉ាស៊ីហ្វិក ។ ប៉ុន្តែវាមិនសមហេតុផលតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រ ។ មហាស
មុទ្រទាំង 5 គ្រប់គ្រងសីតុណ្ហភាពនៃពិភពលោក ។ ព្រោះវាស្រូបយកកំដៅនៃ
ព្រះអាទិត្យនៅពេលរះរះក្តៅក្តៅ និងគ្រប់គ្រងអាកាសធាតុនៃដី វាជាការត្រឹម
ត្រូវសម្រាប់បុរសរស់នៅ ។ ហើយក្នុងរដូវរងាត្រជាក់សម្រាប់មហាសមុទ្រខ្លះ
ដល់កំដៅ ។ ស្រូបយកដើម្បីគ្រប់គ្រងអាកាសធាតុ វាធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍

ត្រជាក់តិច ។ ប្រសិនបើគ្មានមហាសមុទ្រធ្វើរឿងបែបនេះទេ មនុស្សនៅលើផែនដីអាចនឹងស្លាប់នៅរដូវក្ដៅដោយភ្លើង ហើយក្នុងរដូវរងាពួកគេអាចនឹងស្លាប់ដោយសារត្រជាក់ខ្លាំង ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងជឿថា ព្រះបានបង្កើតសមុទ្រយ៉ាងច្បាស់ ។

Von Rad (Gerhard von Rad) ទាក់ទងនឹងសមុទ្រនៅក្នុងខ ទី 10 ទៅ "ជម្រៅ (ជម្រៅ) នៅក្នុងខ 2 និងការស្លាប់ទាក់ទងនឹងមិត្តរួមក្រុម (នាគដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃសមុទ្រ) នៅក្នុងព្រះបាបីឡូន ។ ដូច្នេះ គាត់នៅត្រង់ចំណុចនោះ សមុទ្រមានចរិតប្រឆាំងនឹងព្រះ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកនិពន្ធបទពិសោធន៍អាចយកតម្រាប់តាមទេវកថារបស់បាបីឡូនបានទេ ។ អត្ថបទនៃលោកុប្បត្តិមិនបង្ហាញពីគំនិតបែបនេះទេ ។ ពេលដែលព្រះទតឃើញសមុទ្រ គាត់គិតថាល្អណាស់ ។ (លោកុប្បត្តិ ១:១០)

4) នៅថ្ងៃទីបួន ព្រះបានបង្កើតព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយ (លោកុប្បត្តិ ១:១៤-១៩) ។

ទំនុកតម្កើង 136:7-9 ចែងថា ៖ «ចំពោះព្រះអង្គដែលបានបង្កើតពន្លឺដ៏អស្ចារ្យដ្បិតសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ។ ព្រះអាទិត្យគ្រប់គ្រងលើថ្ងៃ ដ្បិតសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ។ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយ គ្រប់គ្រងពេលយប់ ដ្បិតសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ។ ” ។ មុនពេលព្រះបានបង្កើតមនុស្សនោះ ដំបូងឡើយទ្រង់បានបង្កើតបរិយាកាសដែលពួកគេរស់នៅ ។ ជាក់ស្ដែង

គាត់បានលាតត្រដាងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់តាមរយៈការបញ្ចេញដែលគាត់
បង្កើតរយៈពេល ៦ ថ្ងៃ ។

(1) ទីមួយ ព្រះបានរៀបចំភាពងាយស្រួលរបស់មនុស្ស ដោយបង្កើតព្រះ
អាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយ ។ នៅទីនេះ ការពិតដែលថាព្រះបានហៅព្រះ
អាទិត្យសម្រាប់ពន្លឺដ៏អស្ចារ្យ និងព្រះច័ន្ទសម្រាប់ពន្លឺតូចមានន័យថាពន្លឺផ្តល់អត្ថ
ប្រយោជន៍ដល់មនុស្សតាមរយៈពួកគេបំភ្លឺពួកគេនៅលើផែនដី ។ អ្នកនិពន្ធ ម៉ូ
សេ មិនបានប្រើទម្រង់នៃនាមសម្រាប់ព្រះអាទិត្យ និងព្រះច័ន្ទទេ ប៉ុន្តែគាត់បាន
អំពាវនាវឱ្យមាន «ពន្លឺដ៏អស្ចារ្យ និងពន្លឺតូច ។ ហើយការពិតដែរថាពួកគេបែង
ចែកថ្ងៃនិងយប់ (ខទី 14) ហើយបង្កើត « សម្រាប់ទីសំគាល់ និង
សម្រាប់រដូវ និងសម្រាប់ថ្ងៃ និងឆ្នាំ » (ខទី 14) ទាំងអស់ជួយបុរសទាំង
អស់ ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿយល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះពួកគេ ។

(2) ហើយពួកអ្នកជឿស្គាល់ព្រះជាបស់ព្រះជាម្ចាស់កាន់តែច្បាស់តាមរយៈការ
ឃើញពួកគេ ។ នៅសម័យសហសម័យ តាមរយៈការអភិវឌ្ឍន៍នៃវិទ្យាសាស្ត្រ
cosmos ការពិតដ៏អស្ចារ្យនៃប្រព័ន្ធ cosmos ត្រូវបានបង្ហាញកាន់តែច្បាស់ ។
តួលេខអណ្តែតនៃប្រព័ន្ធ cosmos នៅក្នុងខ្យល់និងសៀគ្វីដែលពួកគេចាចរ
យ៉ាងពិតប្រាកដតាមបន្ទាត់ ។ ហើយសៀគ្វីពិតប្រាកដនៃបួនរដូវ ល ។ ,
ច្បាប់នៃធម្មជាតិ និងសណ្តាប់ធ្នាប់របស់វា ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់អ្នកបង្កើតដើម្បី
បង្កើតពួកគេ ។ សណ្តាប់ធ្នាប់ និងច្បាប់មិនមែនជាផលនៃឧប្បត្តិហេតុទេ ប៉ុន្តែ
ជាកិច្ចការរបស់ព្រះពិត ដោយសារតីខ្លួនឯង ។ យើងអាចពន្យល់ការពិតនេះដូច
ខាងក្រោម ។ នោះជាអត្ថបទដែលសិស្សរៀនចាត់ទុកថាពិភពនៃធម្មជាតិជាកម្ម
វត្ថុនៃការសិក្សារបស់ពួកគេ ។ វត្ថុធាតុមិនត្រូវបានផលិតដោយខ្លួនក្បាលមនុស្ស

ទេ ប៉ុន្តែពិភពធម្មជាតិគឺជាអត្ថបទដើមរបស់វា ។ ប្រសិនបើសៀវភៅសិក្សាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសកម្មភាពនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់មនុស្ស លើសពីនេះទៅទៀតសៀវភៅដើម ពិភពនៃធម្មជាតិមិនមែនជាផលិតផលនៃឧប្បត្តិហេតុនោះទេ ប៉ុន្តែជាកិច្ចការរបស់ព្រះដែលមានមនុស្ស ។ សៀវភៅសិក្សាគឺជាសៀវភៅមួយប្រភេទហើយពិភពធម្មជាតិក៏ជាសៀវភៅអត្ថបទផងដែរ ។

សៀវភៅមិនមែនជាផលិតផលនៃគ្រោះថ្នាក់នោះទេ ។ សៀវភៅដើម្បីទំនាក់ទំនងចំណេះដឹងត្រូវបានបោះពុម្ពដោយដំណើរការដែលបុរសផ្ទាល់ខ្លួនបានប្រើខ្សែក្បាលរបស់គាត់ហើយសរសេរសាត្រាស្លឹករឹតដោយយោងទៅតាមវាប្រមូលសំបុត្រធ្វើការក្រដាសនិងបោះពុម្ពវាជាសៀវភៅពេញលេញ ។ ជាពិសេសអ្នកឯកទេសមិនជ្រើសរើសអក្សរនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ហើយមិនដាក់វានៅក្នុងក្តារ ។ តាមសាត្រាស្លឹករឹតគាត់ត្រូវដាំវាម្តងមួយក្នុងវា ។ ដូចអ្នកដែលបានបង្កើតពិភពធម្មជាតិនៃសណ្តាប់ធ្នាប់និងភាពសុខដុមនោះគឺជាព្រះដ៏មានប្រាជ្ញាដែលគ្មានទីបញ្ចប់ ។ អ្នកជឿត្រីស្មានរបស់យើងជឿថាមានព្រះតាមរយៈការមើលឃើញពិភពលោកធម្មជាតិ ។ (រ៉ូម ១:២០) អ្វីៗទាំងអស់ដែលមានលក្ខណៈជាធម្មជាតិជាសញ្ញានៃដៃរបស់ព្រះ ។

5) នៅថ្ងៃទីប្រាំ ព្រះបានបង្កើតត្រី និងសត្វស្លាប (លោកុប្បត្តិ ១:២០-២៣)

ព្រះបានបង្កើតត្រីឲ្យរស់នៅក្នុងសមុទ្រ ។ សមុទ្រដែលគ្មានត្រីអាចហៅបានថាសមុទ្រស្លាប់ ។ ដោយសារសមុទ្រមានត្រី ទឹកត្រូវបានបន្សុតជាបន្តបន្ទាប់ ។ សម្រាប់ទឹកសមុទ្រមានជីវិតតូចៗ (ផ្នែកតុន) ដែលយើងមើលមិនឃើញដោយភ្នែក ពួកវាស្រូបយកធាតុកខ្វក់នៃទឹក ។ ហើយត្រីស៊ីផ្លាស់តុនហើយរស់ ។

ដោយ plankton ត្រូវបានរីករាលដាលនៅក្នុងសមុទ្រសមុទ្រតែងតែត្រូវបានបន្ត ។ ហើយត្រីនៅក្នុងសមុទ្រក៏ផ្តល់សេចក្តីរីករាយដល់បុរសដែរ ។ ដូចជាបក្សីអាកាសក៏ផ្តល់សេចក្តីរីករាយដល់បុរសនោះដែរ ។ ទំនុកតម្កើង ៨៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា «សត្វស្លាបនៅលើមេឃ និងត្រីក្នុងសមុទ្រ ដើរតាមផ្លូវសមុទ្រ ។ ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងខ្ញុំឆើយ ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គដ៏អស្ចារ្យនៅលើផែនដីទាំងមូល! » ដែលមានន័យថាសម្រាប់មនុស្សសរសើរតម្កើងព្រះដោយការគ្រប់គ្រងលើសត្វបែបនេះ ហើយគ្រប់គ្រងសត្វទាំងនោះ ។ នៅទីនេះ អាឌែរ (ខ័រ) ជាភាសាហេព្រើរបានបកប្រែថា "ស្រស់ស្អាត" មានន័យថា "មហាអស្ចារ្យ" ដែលបង្ហាញពីភាពអស្ចារ្យនៃព្រះដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងពិភពធម្មជាតិ ។ ព្រលឹងដើម្បីទទួលបាននូវភាពអស្ចារ្យទទួលបានប្រយោជន៍ក្នុងព្រលឹងនិងរូបកាយរបស់គាត់ ។

6) នៅថ្ងៃទីប្រាំមួយ ព្រះបានបង្កើតសត្វពាហនៈ និងដង្កូវ និងសត្វ ហើយបានបង្កើតមនុស្សនោះ (លោកុប្បត្តិ ១:២៤-២៧) ។

ព្រះបានបង្កើតសត្វនៅលើផែនដី មុនពេលដែលទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សនោះ ។ មួយនេះគឺសម្រាប់មនុស្សជាតិ ។ (១:២៤) ប្រសិនបើមនុស្សជាតិមិនមានពេលនៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តនោះ ពួកគេអាចនឹងផ្តល់តែផលប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ ។ លោកុប្បត្តិ 2:19-20 បានមានប្រសាសន៍ថា អ័ដាមបានបង្កើតឈ្មោះសត្វពាហនៈទាំងអស់ និងសត្វស្លាបនៅលើអាកាស ។ អ្វីដែលអាចជាបានដាក់ឈ្មោះចង្អុលបង្ហាញដើម្បីសិក្សាពួកគេ និងគ្រប់គ្រងពួកគេ ។ (១:២៨) ព្រះបាននាំពួកគេទៅរកអ័ដាម ។ បន្ទាប់ពីការសម្រេចបានដង្វាយធួនសម្រាប់

មនុស្សជាតិដោយការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គោលបំណង
 នៃការបង្កើតសត្វធម្មជាតិនឹងក្លាយជាការពិត ។ គឺ 11:6-8 បាននិយាយថា
 “ឆ្កែចចកនឹងរស់នៅជាមួយកូនចៀម ហើយខ្លាខិននឹងដេកជាមួយពពែខ្លី ហើយ
 កូនគោ និងតោ និងកូនគោដែលធាត់ជាមួយគ្នា ។ ហើយក្មេងតូចនឹងនាំពួក
 គេ? គោ និងខ្លាឃ្មុំស៊ីស្មៅ ។ កូនរបស់ពួកគេនឹងដេកជាមួយគ្នា ។ សត្វតោ
 នឹងស៊ីចំបើងដូចគោ ។ ក្មេងដែលបំបៅដោះកូននឹងលេងនៅលើរន្ធពស់វែក
 ហើយកូនដែលផ្តាច់ដោះត្រូវដាក់ដៃលើរូងអ្នកញៀន» ។ ខ្លះបកស្រាយថា ទិ
 ព្យ មានន័យថាគ្រាន់តែមិនឃើញវាតាមព្យញ្ជនៈ ប៉ុន្តែនៅពេលអនាគតក្នុង
 ពិភពលោកដ៏រុងរឿង មនុស្សនឹងរស់នៅដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ ។ ប៉ុន្តែដោយ
 សារអំពើបាបរបស់មនុស្ស ផែនដីត្រូវបានបណ្តាសា ហើយបន្ទាប់មកបានបង្កើត
 ជា «បន្លា និងបន្លា» (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) ប្រសិនបើមនុស្សជាតិនឹងត្រូវបាន
 កែប្រែ ហើយត្រូវបានលើកតម្កើង តើផែនដីក៏នឹងមិនរួចផុតពីបណ្តាសាដែរឬទេ?
 (បប. ២២:៣) ដូច្នេះ មនុស្សជាតិឃើញពិភពសត្វដ៏សុខសាន្ត ហើយតើពួកគេ
 រីករាយប៉ុណ្ណា? អំណរនេះចេញមកពីព្រះ ។

ការបង្កើតមនុស្សជាតិត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:26-28, 2:7 យើង
 រកឃើញការពិតដ៏សំខាន់នៅក្នុងពួកគេ ។

(1) វាបាននិយាយថា "ចូរយើងបង្កើតបុរស" នៅទីនេះ "យើង" គឺជាពាក្យព
 ហុរិចនៈផ្ទាល់ខ្លួនដំបូងដែលមានន័យថាព្រះត្រីឯក ។ លោកុប្បត្តិ 3:22 ឃ្លា
 ដែលថា៖ «ម្នាក់ក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នា (𐤎𐤍𐤔𐤏𐤃 𐤕𐤍𐤕) បញ្ជាក់ការបក
 ស្រាយនេះ ។ ដូច្នេះ "ចូរយើងធ្វើ" មានន័យថា ចេតនា ឬការបញ្ជាក់នៅ

ក្នុងព្រះត្រីឯក ។ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ថាដូចជាបុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងសំខាន់ ។ ដូចដែលគាត់បានបង្កើតអ្នកផ្សេង ពាក្យនេះមិនត្រូវបានប្រើប្រាស់ទេ ។

(2) ទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សឲ្យក្លាយជារូបព្រះ ។ ប្រតិបត្តិការនៃធាតុនានាដើម្បីក្លាយជារូបអង្គរបស់ព្រះ គឺការស្គាល់ព្រះ (សេចក្តីពិត ឬ ចំណេះដឹង – កូល ៣:១០) និងអំណាចដើម្បីយកតម្រាប់តាមទ្រង់ (សេចក្តីសុចរិត និងបរិសុទ្ធ — អេភេសូរ ៤:២៤) មុនពេលអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់អាចធ្វើបាន វា ។ ក្នុងចំណុចទាំងនេះ ខ្ញុំនឹងចាត់ចែងពួកគេយ៉ាងលម្អិតនៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់មនុស្ស ។

(3) ព្រះបានប្រទានអំណាចគ្រប់គ្រងសត្វទាំងអស់ដល់មនុស្ស ។ មុនពេលមនុស្សជាតិប្រព្រឹត្តអំពើបាប ការគ្រប់គ្រងសត្វទាំងអស់គឺសម្រាប់តែព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើព្រះបានតែងតាំងគាត់សម្រាប់សត្វទាំងអស់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង នោះគាត់ទទួលបាននាទីបម្រើព្រះ ។ ហើយគាត់ក៏ជាសង្ឃដែរ ដោយគ្រប់គ្រងសត្វទាំងអស់ដូចជាស្តេច ហើយប្រើវាតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ហើយថ្វាយដល់ព្រះ ។ (១ពេត្រុស ២:៩)

1. វិវរណៈចំពោះការបង្កើត និងជំនឿរបស់យើង ។

1) ជំនឿលើព្រះពិត

ហេព្រើរ ១១:៣ មានប្រសាសន៍ថា «ដោយសេចក្តីជំនឿ យើងយល់ថាសកលលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដើម្បីកុំឲ្យអ្វីដែលមើលឃើញ

នោះមិនមែនកើតចេញពីអ្វីដែលមើលឃើញឡើយ» ។ យើងមិនបានឃើញកិច្ចការនៃការបង្កើតនៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដោយព្រះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងមានវិធីសាស្ត្រដើម្បីដឹងច្បាស់ជាងអ្វីដែលយើងឃើញ ។ វាគឺជាវិធីសាស្ត្រនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ការពិតមួយចំនួនដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនេះកើតឡើងជាពិសេសនៅក្នុងការពិតខាងវិញ្ញាណដែលយើងមិនមានជំនឿដោយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតដែលខ្ញុំបានឃើញវា ។ អ្វីដែលសំខាន់បំផុតនិងសេចក្តីពិតស្ថិតនៅខាងក្រៅនៃបទពិសោធរបស់យើង ឧទាហរណ៍យើងមិនដឹងរឿងទាំងឡាយដូចជាយើងនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយរបស់យើង ។ ហើយទោះបីជាយើងឃើញថាបាល់រំលកដោយ ក៏យើងមិនអាចឃើញសៀគ្វីខ្លួនឯងនៃសកលលោក និងបដិវត្តន៍របស់វាដែរ ។ ភ្នែកយើងមើលមិនឃើញខុស ។ ជាងនេះទៅទៀត ចំពោះការពិតខាងវិញ្ញាណ យើងត្រូវការភស្តុតាងនៃព្រះដែលធំជាងមនុស្សយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ភស្តុតាងគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) ។ ជាការពិតណាស់ ក្នុងការយល់ដឹងអំពីការបង្កើតរបស់ព្រះ យើងត្រូវការការបង្ហាញសមហេតុផលផងដែរ ។ ឧទាហរណ៍ វាគឺជាការបង្ហាញដែលថា cosmos នេះមិនត្រូវបានធ្វើឡើងដោយចៃដន្យនោះទេ ។ ការដែលសត្វទាំងអស់ដែលកើតឡើងដោយសភាវៈកើតឡើងដោយចៃដន្យ ប្រៀបដូចជាការបង្ខិតបង្ខំថា ភាពងងឹតកើតឡើងដោយពន្លឺ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនជឿការបង្កើតនោះទេ ព្រោះយើងមានប្រព័ន្ធនៃទ្រឹស្តីនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ ដ្បិតយើងជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ យើងជឿលើការបង្កើត ហើយយើងជឿលើអ្នកបង្កើត ។ ជំនឿនេះផ្តល់ភាពផ្អែមល្ហែមភាពរីករាយ និងសន្តិភាពក្នុងចិត្តដើម្បីជឿលើវា ។

2) ការបន្ទាបខ្លួនចំពោះព្រះពិត

យើងក្លាយជាមនុស្សបន្ទាបខ្លួនដោយការជឿលើព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ។ នៅពេលដែលយើងជឿលើសេចក្តីពិតនេះ យើងយល់ការពិតថា យើងមិនមានអ្វីសំខាន់នោះទេ ។ ខ្ញុំគ្មានមូលដ្ឋាននៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំទេ ។ យ៉ូហាននិយាយថា ៖ «ហើយគាត់បាននិយាយថា ៖ «ខ្ញុំអាក្រាតពីផ្ទៃម្តាយខ្ញុំហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញដោយអាក្រាត ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់» ។ (យ៉ូហ ១:២១) ទោះជាយើងជួបនឹងការរងទុក្ខក៏ដោយ យើងមិនគួរត្អូញត្អែរពីព្រះ ជាជាងយើងគួរសរសើរទ្រង់ ។ វាគឺជាការបន្ទាបខ្លួន ។ យើងគួរទទួលស្គាល់ថាខ្លួនយើងគួរតែរំពឹងផ្អែកលើព្រះ ។

Bavinck បាននិយាយទៅកាន់ការបង្កើតនេះថា "យើងមិនមានអ្វីប្រឆាំងនឹងព្រះទេ ។ យើងគ្មានសម្ភារៈអ្វីដើម្បីចងគាត់ និងអំណាចកំណត់គាត់ទេ ។ អ្វីក៏ដោយដែលគាត់បាននិយាយថាពួកគេក្លាយជាដូច្នេះ ។" គោលលទ្ធិនៃការបង្កើតមានតម្លៃជាក់ស្តែង ។ វាពង្រឹងជំនឿ ពង្រឹងចិត្តដែលមានទំនុកចិត្តចំពោះព្រះផ្តល់ការល្អឈាមក្នុងគ្រោះកាច និងការរងទុក្ខ ។ ចូរលើកសរសើរ និងអរព្រះគុណ ធ្វើឲ្យបុរសនោះមានចិត្តរាបទាប ហើយធ្វើឲ្យគាត់យល់ថា ខ្លួនគាត់មិនមែនជាអ្វីសោះ» ។

3) សង្ឃឹមតែព្រះពិត

យើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមពិតដោយការជឿលើព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ។ អ្នកដែលជួយយើងគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ អ្វីៗក្នុងលោកនេះរលត់ទៅបាត់ទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែមានតែព្រះទេដែលមានសិទ្ធិអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដែលរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ទំនុកតម្កើង ១២១:១-២ មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ខ្ញុំងើបមុខឡើងទៅលើភ្នំ ។ តើជំនួយរបស់ខ្ញុំមកពីណា? ជំនួយរបស់ខ្ញុំមកពីព្រះអម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី» ។

2. ទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតនៃព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើត

1) អត្ថន័យនៃពាក្យ, ថ្ងៃ (អ៊ីយូម = យូម)

លោក Origen បាននិយាយថា សម្រាប់ពាក្យនេះរួមបញ្ចូលអត្ថន័យជានិមិត្តរូបវាចង្អុលបង្ហាញពីកម្រិតនៃសត្វនិមួយៗ Basillus (Basillus the great) បាននិយាយថារយៈពេលនៃថ្ងៃដែលបានកត់ត្រានៅទីនេះអាចមានដូចគ្នា ។ នៅក្នុងធម្មទេសនារបស់គាត់ (ជំពូកទី១) អូស្ទ្រីន បាននិយាយដោយគោលការណ៍ដូចគ្នាថា បីថ្ងៃមិនដូចគ្នាទៅនឹងសម័យនេះទេ អ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀតបាននិយាយថានេះមានន័យថាមួយជំនាន់ ។ ប៉ុន្តែ Calvin និង Luther បានចាត់ទុកមួយថ្ងៃក្នុងជំពូកថាជា 24 ម៉ោង ។ ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ក្នុងពិធីដប់លៀងផ្សាយដំណឹងល្អដល់ការបង្កើតរយៈពេល ៦ថ្ងៃ មានទ្រឹស្តីជាច្រើន ។ B. Ramm មិនបានឃើញថាថ្ងៃមួយក្នុងការបង្កើតព្រឹត្តិការណ៍គឺមិនមែនជា 24 ម៉ោង ។ ប៉ុន្តែដោយមើលឃើញពេលវេលាភូមិសាស្ត្រ ឬជំនាន់ (បន្ទុក ឬយុគសម័យ) ពិតជា

គាត់បានចូលទៅជិតការវិវត្តនៃលទ្ធិទេវនិយម ហើយនៅក្នុងពួកអ្នកទ្រឹស្តីអភិរក្ស
 MG Kline បានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើតជាឯកសារនៃសេចក្តី
 សញ្ញានៅក្នុងផ្នែកដែលនៅសល់ ហើយគាត់បានអះអាងថា ក្នុងចំណោម
 សៀវភៅលោកុប្បត្តិជំពូកទី 1 ។ ប្រធានបទអក្សរសាស្ត្រ និងប្រភេទអក្សរសា
 ស្ត្រគឺសំខាន់បំផុត ការពិតដែលថាមួយថ្ងៃគឺ 24 ម៉ោងឬមិនមែនគឺពិតជាអនាធិ
 បតេយ្យ ។ ប៉ុន្តែ យ៉ង់ (អេដវើដ យ៉ូសែប យ៉ង់) បានបកស្រាយព្រឹត្តិការណ៍
 នៃការបង្កើតយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ដោយគាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថាថ្ងៃ (យូដាម) ដែលបាន
 បង្ហាញនៅក្នុងពួកគេត្រូវបានទទួលយកថាជា 24 ម៉ោងយ៉ាងខ្លាំង វាគឺជាការ
 បង្រៀនដែលយោង ។ ដូចដែលខ្ញុំបានកត់សម្គាល់ពីមុន [1] ការបង្កើតគឺជា
 ការងារអព្វុតហេតុខុសពីការផ្តល់ជំនួយ ។ តើអ្វីទៅជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលមិនអាច
 ទៅរួច ខណៈដែលការបង្កើតត្រូវបានសម្រេចក្នុងរយៈពេល ៦ ថ្ងៃនៃ ២៤
 ម៉ោង? [2] យើងបានចាត់ទុកឯកសារបង្កើតជាឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ គម្ពីរ
 មិនបាននិយាយថាគាត់ជាទ្រឹស្តីពិតដូចជាការប្រឌិតខ្លះដែលគ្មានលក្ខណៈប្រវត្តិសា
 ស្ត្រនោះទេ ។ សេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរ គឺជាកំណត់ត្រាដែលមានតួអក្សរប្រវត្តិ
 សាស្ត្រ និងឯកសារដែលអាចទុកចិត្តបាន ។ ជាពិសេសវាគឺជាធម្មជាតិដែលលោ
 កុប្បត្តិជំពូក 1, 2 មិនមែនជាការបញ្ចេញមតិ pome ទេប៉ុន្តែបាយការណ៍
 ការពិត ។ [3] វាមិនមែនមានន័យថា ក្នុងការប្រើវិធីរបស់ម៉ូសេដល់ថ្ងៃ (យូ
 អីម) វាទាក់ទងនឹងចំនួននោះគឺ ទីមួយ ទីពីរ ។ល។ លេខ 7:12, 18, 24,
 30, 36, 42 ។ 48, 54, 60, 66, 72, 78 ចែងអំពីលំដាប់នៃថ្ងៃដែលមេ
 កុលសម្ព័ន្ធត្រូវថ្វាយតង្វាយនៅព្រះពន្លាចាប់ពីថ្ងៃដំបូងដល់ថ្ងៃទី 12 ។ តើមិន
 មែនមានន័យថានៅទីនេះទេឬអីថ្ងៃ(អ៊ីរ៉ឹម)មិនបានចង្អុលទៅសម័យនោះទេឬ?

(4) មិនត្រឹមតែឃ្លាថា “ហើយក៏មានល្ងាច ហើយមានព្រឹកដែរ” (𑀮𑀺𑀓𑀫𑀺𑀓𑀾𑀢𑀺 𑀮𑀺𑀓𑀫𑀺𑀓𑀾𑀢𑀺) បន្តទៅបន្ទាប់ទៀត ។ ក្នុងករណីអត្ថន័យនៃសម័យនោះ វាមិនត្រូវការឃ្លាបែបនេះទេ ។

2) បញ្ហានៃភាពសុខដុមរមនាទៅនឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើត

នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើតលោកុប្បត្តិជំពូកមួយនិងពីរហាក់ដូចជាមានជម្លោះគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ជាទូទៅលោកុប្បត្តិជំពូកទី 1 បានសរសេរលំដាប់, រុក្ខជាតិ (ខ 11-13) សត្វ (ខ 20-25), បុរស (ខ 26-28), បន្ទាប់មកជំពូកទី 2 សរសេរតាមលំដាប់, បុរស (ខទី 7), រុក្ខជាតិ (ខទី ៩) សត្វ (ខ ១៩) អ្នកវិចិត្រជាន់ខ្ពស់បានអះអាងថាជំពូកទាំងពីរត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកនិពន្ធផ្សេងៗគ្នាដោយសារតែលំដាប់ខុសគ្នា ។ (Gerhard von Rad) ។ ប៉ុន្តែ Aalders (G. Ch Aaldes) បានពន្យល់ពីបញ្ហាលំបាកដូចខាងក្រោម ។ លោកុប្បត្តិ ជំពូក ១-២ គឺជាតួអង្គតែប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកនិពន្ធម្នាក់បាននិយាយថាការស្ទង់មតិនៃការបង្កើតនៅក្នុង 1: 1-2: 3 ខាងក្រោមនៃលោកុប្បត្តិ 2: 3 បាននិយាយថាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សនៅក្នុងពិភពលោកដែលបានបង្កើត ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ គាត់បានបង្ហាញពីការពិតមួយចំនួន ដែលគាត់មិនបាននិយាយនៅក្នុងជំពូកទី១ ។ នៅក្នុងការបង្កើតបុរសលោកុប្បត្តិជំពូកទី 1 បានសង្កត់ធ្ងន់លើទិដ្ឋភាពខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធរបស់មនុស្សហើយជំពូកទី 2 បានជូនដំណឹងអំពីទិដ្ឋភាពនៃសម្ភារៈ ។

3) ការវាយតម្លៃរបស់អ្នកទ្រឹស្តីវិះគន់ចំពោះព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើត

លោក Barth ជឿលើការបង្កើត គាត់បាននិយាយថា “ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ មិនបានបង្កើតពិភពលោកទេ ពិភពលោកមិនអាចមានបានទេ ។ « ប៉ុន្តែគាត់ បាននិយាយម្តងទៀតថា គោលលទ្ធិនៃការបង្កើតគ្មានភស្តុតាងសម្រាប់ខ្លួនឯង នោះទេ ។ ដូច្នេះហើយគាត់បានអំពាវនាវឱ្យ Sage (គាត់បានផ្លាស់ប្តូរ ព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើតទៅជាប្រវត្តិសាស្ត្រជានិច្ចវាមិនធ្វើដូច្នេះទេ) នៅក្នុង ពាក្យផ្សេងទៀត Sage មិនត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ដូចកំណត់ត្រារបស់ មនុស្សចំពោះសកម្មភាពរបស់ព្រះនៅក្នុងពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច (។ មួយដើម្បីឱ្យមានពេលវេលានិងកន្លែង) ។ ព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើតនៅក្នុងព្រះ មិនអាចត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របានទេ ។ ដូច្នេះហើយ ព្រឹត្តិការណ៍ នៃការបង្កើតនៅក្នុងបទគម្ពីរមិនមែនជាវិវរណៈទេ គាត់ហាក់ដូចជាពិតដូច្នេះ ។ យើងទទួលស្គាល់ថាសត្វទាំងអស់ដែលបានបង្កើតគឺជាវិវរណៈ ប៉ុន្តែលោក Barth មិនទទួលស្គាល់វាទេ ហើយបាននិយាយថា “វាមិនមែនជាវិវរណៈដោយខ្លួនឯង ហើយក៏មិនដូចគ្នាទៅនឹងចំណេះដឹងពិតចំពោះព្រះដែរ ហើយវាមិនអាចប្រើជាវិវរ ណៈបានទេ ជាជាងរារាំង ។ ដើម្បីស្គាល់ព្រះ» ។ គាត់មិនជឿថាព្រឹត្តិការណ៍ នៃការបង្កើតជាវិវរណៈពិតប្រាកដនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ជឿថា ដោយសារសេចក្តី ជំនឿដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ជាគ្រប់សត្វទាំងឡាយនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅថា “គោលបំណងដែលខ្ញុំជឿលើព្រះរាជបុត្រា របស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានអារម្មណ៍ថាព្រះវរបិតា—ជាព្រះដ៏មានព្រះ ចេស្ដា ហើយស្គាល់ទ្រង់... ដោយមិនទាក់ទងនឹងការឃើញអព្វុតហេតុណាមួយទេ

អ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជឿលើអ្នកដែលដកការពិតទាំងអស់ចេញ គឺជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី» ។

ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនៃ Calvinism ចង្អុលខ្លួនឯងអំពីពិភពសត្វ ហើយអំពាវនាវឱ្យមានវិវរណៈធម្មជាតិ ។ Bavinck, Calvinist, បាននិយាយថា "វិវរណៈទូទៅ (វិវរណៈដោយសត្វលោកបានបង្កើត) ហើយវិវរណៈពិសេសបង្ហាញព្រះឱ្យកាន់តែច្បាស់ដល់យើង ។ ដូច្នេះបុរសនោះត្រូវតែទទួលភស្តុតាងក្នុងខ្លួនឯង ទោះជាខ្លួនគាត់តវ៉ាក៏ដោយ» ។ នេះជាការគិតត្រឹមត្រូវតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគម្ពីរ ។

3. ការបង្កើត ឬជួសជុល?

នៅក្នុងពាក្យថា "ផែនដីគ្មានរូបរាង និងទទេ (𐤀𐤂𐤏 𐤀𐤁𐤏 𐤀𐤔𐤏𐤕)" នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១:២ ។ Schofield (Cyrus Ingerson Scofield) បាននិយាយថាពាក្យនេះមានន័យថាសំខាន់ផែនដីត្រូវបានបំផ្លាញដោយភាពថោកទាបរបស់ទេវតា ។ តាមការបកស្រាយនេះ ផែនដីត្រូវបានបង្កើតឡើងជាកន្លែងដែលទេវតារស់នៅ ។ ភាពថោកទាបរបស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យមានភាពច្របូកច្របល់ និងភាពទទេដូច្នេះ បន្ទាប់មក ពាក្យខាងក្រោម (លោកុប្បត្តិ ១:៣-២៥) មានន័យថា ព្រះបានជួសជុលសត្វដែលយល់ច្រឡំ ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនអាចឃើញការបង្រៀននៅក្នុងសៀវភៅណាមួយនៃបទគម្ពីរទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងឃ្លានៃ "ដោយគ្មានទម្រង់ និងមោឃៈ" យើងគួរតែផ្ដោតលើមួយចំនួន ។ នោះគឺ "hayeda (𐤁𐤏𐤕)" ជាភាសាហេព្រើរដែលបកប្រែជា "បាន" មិនមានន័យថា "ក្លាយជា" ទេ ។ Hayeda មិនអភិវឌ្ឍទេ ប៉ុន្តែបង្ហាញពីសភាពដើម ។ ឧតម្ពីរដែល Schofield ប្រកាន់យកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ

ទ្រឹស្តីរបស់គាត់គឺអេសាយ ១៤:១២ ។ វានិយាយថា "តើអ្នកបានធ្លាក់ពីលើមេឃ
ដោយរបៀបណា, ផ្កាយថ្ងៃ, កូនប្រុសរបស់ Dawn! អ្នករាល់គ្នាដែលបានដាក់
ប្រជាជាតិនានាអោយទាបនោះអ្នកត្រូវតែកាប់ទៅលើដីយ៉ាងណា!" ។

Scofield អះអាងថានៅទីនេះ "ផ្កាយថ្ងៃត្រូវបានកាត់បន្ថយ" ចង្អុលបង្ហាញពី
ភាពថោកទាបរបស់ទេវតា ។ លោកបានអះអាងថា ដោយសារហេតុការណ៍
នេះ ផែនដីត្រូវបានបំផ្លាញចោល (លោកុប្បត្តិ ១:២) ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះ
មិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ព្រះបន្ទូលនៃអេសាយ ១៤:១២ គ្រាន់តែប្រៀបធៀបអំណាច
របស់ស្តេចបាបីឡូននឹងត្រូវវិនាស ។ នៅសម័យបុរាណ កន្សោមដែលចង្អុល
អំណាចដ៏ក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកផ្តាច់ការ ទៅជាអំណាចដ៏ម្យ៉ាងមានឥទ្ធិពលលើ
ស្ថានសួគ៌ ក៏ចេញមកពី ដាន 8:10 ដែរ ។ (E. J Young, New
International Commentary, the Book of Isaiah Vol. I, Eerdmans
Publishing Co, 1965, p 440) Schofield ក៏អះអាងដូចគ្នាដែរចេញពី អេ
សេគាល ២៨:១២-១៦ ។ ប៉ុន្តែ ពាក្យនេះក៏បានទាយទុកតែថា តំណែងដ៏
ក្រអឺតក្រទមរបស់ស្តេចទីរ៉ូនឹងត្រូវវិនាសទៅ ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងអារក្ស

Richard Stauffer ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីជនជាតិបារាំង បានសរសេរសៀវភៅ ទុច្ចរិតជាមួយនឹងឯកសារនៃធម្មទេសនារបស់ Calvin ។ សៀវភៅនេះបាន ណែនាំអំពីគោលលទ្ធិនៃអារក្សកាល់វីន ហើយមានដូចតទៅ ។ នោះគឺ ម៉ានី ឆែនិយម អះអាងថា ព្រះជាម្ចាស់ និងអារក្ស ប្រយុទ្ធគ្នាដោយភាពផ្ទុយគ្នានៅ ក្នុងស្ថានភាពទ្វេភាគី យោងទៅតាមអេភេហ្វ 6:12 ប៉ុន្តែកាល់វីនបានប្រឆាំង នឹងលទ្ធិទ្វេ ។ មូលហេតុគឺដូចខាងក្រោម,

- (1) ព្រះជាម្ចាស់មិនបានបង្កើតសាតាំង និងអារក្សជាសត្វអាក្រក់នោះទេ ប៉ុន្តែ ពួកវាបានបះបោរលើព្រះមិនឲ្យរស់ឡើងវិញជារៀងរហូត ។
- (2) ទោះបីជាពួកគេប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់ប្រភេទខ្លះក៏ដោយ ព្រះទ្រង់ប្រើ សកម្មភាពរបស់ពួកគេដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះមិនទទួលបានការខាត បង់ណាមួយនៅទីបំផុត ។
- (3) ពួកវាជាសត្វដែលមិនអាចជួយបាន ប៉ុន្តែក៏ត្រូវស្តាប់បង្គាប់ព្រះក្រោមការ គ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ដែរ ពោលគឺពួកវាត្រូវបានប្រើដើម្បីវិនិច្ឆ័យមនុស្សសម័យនេះ ដោយផ្ទាល់ និងដោយប្រយោល ហើយជាពិសេសសកម្មភាពរបស់ពួកគេត្រូវ បានប្រើដើម្បីផ្តល់សេចក្តីទុក្ខដល់ពួកគេ ។ ករណីរបស់យ៉ូបគឺដូច្នោះដែរ (យ៉ូ ប ១:១២, ២:៦) ហើយករណីបន្ទារបស់ប៉ូលក៏ដូច្នោះដែរ (២កូរិនថូស ១២:៧) ។

(4) កិច្ចការរបស់ពួកគេមិនតែងតែជាកិច្ចការរបស់ព្រះទេ ។ ទោះជាព្រះប្រើសាតាំងនិងអារក្សក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចនិយាយថាព្រះផ្ទាល់បានធ្វើដូច្នេះដោយផ្ទាល់ដែរ ។ ព្រះមិនប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនឹងមារច្រើនទេ ហើយក៏មិនរូបរួមជាមួយនឹងពួកគេដែរ ។ ព្រះចំពោះមនុស្សអាក្រក់គ្មានទំនាក់ទំនងអ្វីឡើយ ។ ចំពោះអំពើអាក្រក់ មានតែអារក្សទេដែលត្រូវទទួលខុសត្រូវ ហើយត្រូវបានថ្កោលទោស ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

អ្នកវិវត្តន៍វិទ្យាសាស្ត្រនៃការវិវត្តន៍និយម

ថ្មីៗនេះ ជាពិសេសនៅកណ្តាលទីក្រុង Charles Darwin អ្នកប្រាជ្ញជាច្រើន បានបដិសេធការបង្កើតសត្វទាំងអស់ដោយព្រះ ហើយបានអះអាងថាសត្វមានជីវិតត្រូវបានវាយតម្លៃដោយវត្ថុគ្មានជីវិត ។ ប៉ុន្តែកំហុសនៃទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេ ត្រូវបានបង្ហាញដោយការពិសោធន៍វិទ្យាសាស្ត្រជាច្រើន និងការរកឃើញរបស់ពួកគេ ។

1. ដូច្នេះ - ហៅថា, កំហុសនៃការសន្មតថាឆ្អឹងនៃ anthropoid ត្រូវបានរកឃើញ (So - called, the error of the presumption that the bones of anthropoid was found out.)

អ្នកវិវត្តន៍បាននិយាយថាដើម្បីរកឱ្យឃើញដូចដែលវាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថានៅសល់ប្រាំបួននៃ anthropoid ។ ឈ្មោះគឺ Ramapithecus, Australopithecus, Zabain, Baijing, Nebraskan, Piltdown, Neindertain, Heidelbergan, Cromanyun ល ឆ្អឹងស្វា ឬឆ្អឹងមនុស្ស ឬចេញរបស់ហ្វូងជ្រូកព្រៃដែលត្រូវបំផ្លាញចោល ។ ជាឧទាហរណ៍ ការអះអាងដែលថាលោដ៍ក្បាលដែល E. Dubois ដែលជាគ្រូពេទ្យរកនៅប្រទេសហូឡង់បានរកឃើញនៅ Zaba ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ anthropoids ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដោយអ្នកវិវត្តន៍ជាច្រើនបណ្តោះអាសន្ន ។ បន្ទាប់មកគាត់បានលុបចោលការទាមទាររបស់គាត់ មុនពេលគាត់ស្លាប់ ហើយបានប្រកាសថា Zaban anthropoid ជាកម្មសិទ្ធិរបស់

gibbon ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងចំណោមពពួកសត្វដែលណែនាំខាងលើ បុរស Piltdown គឺជាលំដាប់ក្បាល និង tarsal ដែលបានរកឃើញដោយ A.S. លោក Woodward ដែលជានាយកសារមន្ទីរនៅទីក្រុងឡុងដ៍ និងលោក Charles Dawson ដែលជាវេជ្ជបណ្ឌិតផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រវេជ្ជសាស្ត្រ និងជាអ្នកជំនាញខាងបុរាណវិទ្យា ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយនៅឆ្នាំ 1912 ។ Dawson បាននិយាយថា tarsal គឺនៅជិតសត្វស្វាខ្លាំងពេក ហើយស្នាមឆ្នុតគឺស្រដៀងនឹងបុរស ហើយបានអះអាងថា ពួកគេមានអាយុ 500,000 ឆ្នាំ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេពិនិត្យមើលយ៉ាងលម្អិត ទើបដឹងថា ពួកគេត្រូវបានគេព្យាបាលដោយវិធីគីមីជាមួយអំបិលដែក ដើម្បីឱ្យឃើញដូចចាស់ ។ ដូច្នេះ Piltdown anthropoid ត្រូវបានបង្ហាញថាជាការងារសិប្បនិម្មិត ។

2. ផលិតផលនៃធុនថ្មនិងប្រេងត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការពិតដើម្បីក្លាយជាក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី (Product of coal and oil was proved by the fact to become in the short time.)

យោងតាមការអះអាងរបស់អ្នកវិវត្តន៍ ធុនថ្មត្រូវបានបង្កើតឡើងមុន 250 លាន ។ ប៉ុន្តែលទ្ធផលនៃការពិសោធន៍របស់អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រសម័យទំនើបគឺខុសពីរឿងនោះ ។ H. Cook ដែលជាអ្នកភូគព្ភវិទូបាននិយាយថា ត្រូវការលក្ខខណ្ឌពីរដើម្បីផលិតធុនថ្ម ។ ទី 1 មុនពេលរុក្ខជាតិរលួយពួកគេត្រូវបានកប់យ៉ាងឆាប់រហ័សហើយការកៀបសង្កត់ខ្ពស់ចូលចិត្តការកៀបសង្កត់លើផែនដីនិងទឹកមួយ ។ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រមួយចំនួនអាចយកធុនថ្ម និងប្រេងចេញ

ពីសារធាតុសរីរាង្គបានក្នុងរយៈពេលពីរបីម៉ោង ហើយវាពិតជាអាចបង្កើតបាន ក្នុងរយៈពេលពីរបីឆ្នាំនៅក្នុងពិភពនៃធម្មជាតិ ។

3. ការពិតដែល strata លាតត្រដាងពីខុសគ្នាទៅនឹងការវិវត្តន៍យម (The fact that the strata reveals is different to the evolutionism.)

យោងទៅតាមការអះអាងនៃការវិវត្តន៍និយម ពួកគេបានអះអាងថា កន្លែងខ្ពស់ នៃផែនដីមានហ្វូស៊ីលនៃសារពាង្គកាយខ្ពស់ជាង ហើយបន្ទាប់មក ការរស់ទាប ទៅខាងក្រោមត្រូវបានកប់ ហើយបន្ទាប់មកស្រទាប់ផែនដីមួយៗត្រូវបានបង្កើត ឡើងជាងរាប់រយ ឬ រាប់រយលានឆ្នាំ ។ ប៉ុន្តែតាមពិតនៅស្រទាប់ណាមួយដែល ត្រូវបានរកឃើញរហូតមកដល់ពេលនេះមិនត្រូវបានរៀបចំតាមលំដាប់ដោយ ដូចដែលពួកគេអះអាងនោះទេ ផ្ទុយទៅវិញដោយសារហ្វូស៊ីលនៃមនុស្សរស់នៅ ខ្ពស់ជាងនេះចេញពីស្រទាប់ដែលវែងជាងនេះ ពួកគេបានយល់ច្រឡំ ។ ជា ឧទាហរណ៍ ពួកគេបានអះអាងថា ការរស់នៅខ្ពស់ និងសូម្បីតែ lichens មិន មាននៅមុនថ្ងៃនៃ Cambrian នោះទេ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅមុនដំណាក់កាលនៃថ្ងៃ Precambrian ហ្វូស៊ីលរបស់រុក្ខជាតិដើម្បីយកផ្លែ ។ ហើយការទាមទាររបស់ពួក គេផងដែរ ដែលស្រទាប់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរយៈពេលយូរ គួរតែត្រូវបាន គេរិះគន់ ។ នៅតំបន់ Joggins នៃ Nova Scotia ក្នុងប្រទេសកាណាដា ហ្វូស៊ីលនៃដើមឈើកម្ពស់ 3.6 ម៉ែត្រត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការជ្រៀតចូល រវាងស្រទាប់ពីរ ប្រសិនបើស្រទាប់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរយៈពេលជាច្រើន ថ្ងៃ ដើមឈើមិនរលួយមុនពេលដើមឈើក្លាយជាហ្វូស៊ីលមែនទេ?

4. លក្ខណៈមិនពេញលេញនៃការណាត់ជួបវិទ្យុ (The incomplete character of radiometric dating)

យោងតាមម៉ែត្រនេះ លទ្ធផលខុសគ្នាទៅនឹងការពិតចេញមក ។ កាលបរិច្ឆេទដែលត្រូវបានរាប់ដោយការរើសសំបកខ្យងដែលនៅរស់ ហើយវាស់វែងបានមកដល់ ១៣០០ លានឆ្នាំ ហើយជំនាញនៃដើមឈើភ្នំបានមកដូចដើមឈើចាស់មុន ១ លាន ហើយត្រាដែលចាប់បានថ្មីៗក៏មានមក ៤៦០០ លានឆ្នាំផងដែរ ។ រឿង ។

5. ភាពផ្ទុយគ្នារវាងច្បាប់ទីពីរនៃទែរម៉ូឌីណាមិក និងការវិវត្តន៍និយម

យោងទៅតាមច្បាប់ទី 2 នៃទែរម៉ូឌីណាមិក ការផ្លាស់ប្តូរទាំងអស់ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងពិភពនៃធម្មជាតិត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងទិសដៅដែល entropy កើនឡើង ពោលគឺវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពីលំដាប់ទៅជាដំណើរ ។ បន្ទាប់មក លទ្ធិបដិវត្តន៍អះអាងថា ប្រែពីរូបធាតុសរីរាង្គទៅជារូបធាតុអសរីរាង្គ និងពីសត្វទាបទៅខ្ពស់ជាង ។ វាមានន័យថាសត្វ ។ វាមានន័យថាការអះអាងថារចនាសម្ព័ន្ធម៉ូលេគុលសាមញ្ញត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារចនាសម្ព័ន្ធម៉ូលេគុលខ្ពស់ដែលយកថាមពលខ្ពស់ស្មុគស្មាញ (កម្រិតខ្ពស់នៃលំដាប់) ។ យើងដឹងថាវាប្រឆាំងនឹងទែរម៉ូឌីណាមិក ។ ដូចដែលយើងឃើញការពិត តួអក្សរមិនពិតនៃការវិវត្តន៍និយមត្រូវបានបង្ហាញ ។ ការវិវត្តន៍និយមគិតពីការអភិវឌ្ឍន៍ធម្មជាតិនៃសាកលលោក វាបដិសេធអត្ថិភាពនៃសត្វទាំងអស់ដោយព្រះដោយនិយាយថាព្រះ ។ ជាពិសេសនៅក្នុងការបង្កើតសត្វទាំងអស់ដោយព្រះ ពាក្យ "បង្កើតដោយប្រភេទនីមួយៗ" បានបង្ហាញពីភាពចម្រូងចម្រាសនៃការវិវត្តន៍និយមដែលទាមទារពីសត្វទាបទៅ

សត្វខ្ពស់ជាងដោយការបំប្លែងលំហ ។ (លោកុប្បត្តិ ១:១១, ១២, ២១, ២៤-២៥) សត្វទាំងអស់ត្រូវបានរីករាលដាលតាមប្រភេទដែលព្រះបានបង្កើត ។

បុរសនេះបន្តសម្រេចការលុកលុយតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រ ប៉ុន្តែស្វាមិនអាចធ្វើវាបានទេ ទោះបីជាគាត់ព្យាយាមធ្វើអស់ជាច្រើនម៉ឺនឆ្នាំក៏ដោយ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ មនុស្សមានសាសនា ប៉ុន្តែសត្វមិនអាចធ្វើដូច្នេះបានឡើយ ។ វាគឺដូចគ្នានៅសម័យដើមនិងថ្ងៃនេះ ។ ដូច្នេះហើយ ពាក្យនៃបទគម្ពីរដែលព្រះបានបង្កើតគ្រប់ទាំងជីវិត និងសត្វទាំងអស់នៅក្នុង «ត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមប្រភេទនីមួយៗ» គឺជាសេចក្តីពិតទាំងស្រុង ។

6. កំហុសនៃការវិវត្តន៍និយមដោយអាស្រ័យលើការផ្លាស់ប្តូរ (The error of the evolutionism by depending on Mutation)

យោងទៅតាមការវិវត្តន៍និយម វាបានអះអាងថា ជីវិតត្រូវបានវិវឌ្ឍន៍ទៅជាជាន់ខ្ពស់ ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយការផ្លាស់ប្តូរជាយូរយារណាស់មកហើយ ។ ការផ្លាស់ប្តូរនេះកើតឡើងដោយការបំប្លែងការរៀបចំអាស៊ីត nucleic ទៅជាធាតុដើម្បីបង្កើត DNA ដែលភាគច្រើនជាលទ្ធផលនៃកំដៅខាងក្រៅ កាំរស្មីលោហធាតុ និងវិទ្យុសកម្មឥទ្ធិពលគីមីផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលការរស់នៅត្រូវបានវិវឌ្ឍដោយមនុស្សម្នាក់នេះ ។ លោក John C. Kendrew ដែលបានទទួលពានរង្វាន់ណូបែល និងសកលវិទ្យាល័យ Cambridge បាននិយាយថា ការផ្លាស់ប្តូរនេះគឺដូចជាការបោះពុម្ពខុសដែលបានកើតឡើងនៅពេលដែលពួកគេបង្កើតសៀវភៅ ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា "ការប្រែប្រួលមិនមែនជាការអភិវឌ្ឍទេ ប៉ុន្តែការប្រែក្លាយទៅជាទិសដៅនៃការធ្លាក់ចុះ ។ ការផ្លាស់ប្តូរតែងតែបំផ្លាញប្រព័ន្ធ

នៃការរស់នៅ និងធ្វើឱ្យស្ថានភាពមិនប្រក្រតី ហើយសូម្បីតែវាធ្វើឱ្យមិនអាចរស់បាន ។ នៅ glance ដំបូង នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលការផ្លាស់ប្តូរទៅជាទិសដៅវិកចម្រើនយ៉ាងលម្អិត យើងអាចឃើញការពិតដែលថាវានឹងកើតឡើងតាមពិតនូវប្តូរធំជាងប្រព័ន្ធរស់នៅ ។ ហើយលក្ខណៈពិសេសថ្មីមួយចំនួននៅក្នុងប្រព័ន្ធរស់នៅដោយការផ្លាស់ប្តូរមិនត្រូវបានរកឃើញទេ ។ មានតែតួរលេខមិនប្រក្រតីនៃលក្ខណៈមូលដ្ឋានប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានបង្ហាញ ។ ម៉្យាងទៀតជួនកាលពណ៌ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយទីតាំង និងតួរលេខត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ប៉ុន្តែជើងគោមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាស្លាបទេ ។ យើងគួរតែប្រយ័ត្នចំពោះការពិតដែលថារហូតមកដល់ពេលនេះការផ្លាស់ប្តូរមួយចំនួននៅក្នុងសកលលោកមិនមានការផ្លាស់ប្តូរចម្លែកដែលគាំទ្រដល់ការវិវត្តន៍នោះទេ ។ វាប្រៀបដូចជាគ្រាប់កាំភ្លើងដែលបាញ់ទៅលើកុំព្យូទ័រ ដែលអាចនាំមកនូវប្រតិបត្តិការចម្លែក ប៉ុន្តែមិនអាចប្តូរទៅជាកុំព្យូទ័រដែលឆ្ងាញ់ជាងនេះបានទេ ។

7. កុំព្យូទ័របដិសេធការរស់រានមានជីវិតរបស់សមបំផុតដែលការវិវត្តនិយមនិយាយ (The computer denies the survival of the fittest that the evolutionism says)

ការរស់រានមានជីវិតរបស់សមបំផុតគឺជាការអះអាងថានៅពេលដែលប្រព័ន្ធរស់នៅមួយចំនួនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាការរស់នៅផ្សេងទៀត ប្រព័ន្ធរស់នៅបានយកលក្ខណៈត្រឹមត្រូវដែលភាគច្រើនស្ថិតនៅក្នុងបរិយាកាសថ្មីត្រូវបានរស់រានមានជីវិតហើយត្រូវបានវិវត្តទៅជាប្រព័ន្ធរស់នៅត្រឹមត្រូវដើម្បីឱ្យមានបរិស្ថានត្រឹមត្រូវ ។ . Michael Conrad និង HH Pattee ដែលជាសាស្ត្រាចារ្យពីរនាក់

នៃសាកលវិទ្យាល័យអាមេរិក Stanford បានព្យាយាមពិនិត្យមើលវាទោះបីជាកុំ
ព្យាបាលដោយ ។ នោះគឺគាត់បានផ្តល់នូវលក្ខខណ្ឌនៃបរិស្ថានដែលសន្មតថាជា
ប្រព័ន្ធអេកូ; ពួកគេបានរាប់ការផ្លាស់ប្តូរដែលប្រភេទនៃការរស់នៅនឹងត្រូវបាន
ផ្លាស់ប្តូរទៅជា, របៀបផ្លាស់ប្តូរប្រព័ន្ធរស់នៅនឹងកើតឡើង ។ ជាលទ្ធផល វា
មិនទាក់ទងទៅនឹងការរស់រានមានជីវិតរបស់សមបំផុតនោះទេ ។ នោះគឺប្រព័ន្ធ
ខ្ពស់ជាងនេះមិនត្រូវបានគេយកផលប្រយោជន៍ច្រើនជាងប្រព័ន្ធរស់នៅទាបនោះ
ទេ លើសពីនេះវាមិនមានទំនោរទៅរកការវិវត្តទៅជារដ្ឋខ្ពស់ជាងនោះទេ ។

ជំពូកទី 6 គោលឈន្ទីនៃការផ្តល់ជំនួយ (the doctrine of providence)

I. ការផ្តល់សេវាទូទៅ (the General providence)

1. និយមន័យនៃការផ្តល់សេវាទូទៅ (The definition of general providence)

ការផ្តល់ជំនួយទូទៅរបស់ព្រះមាន (1) ទ្រង់រក្សាសត្វទាំងអស់ដែលទ្រង់បានបង្កើត (ការអភិរក្ស) (2) កិច្ចសហប្រតិបត្តិការ (ការយល់ស្រប) ដែលទ្រង់ដំណើរការអ្វីៗទាំងអស់ដោយច្បាប់ធម្មជាតិដែលទ្រង់បានបង្កើត (3) ការគ្រប់គ្រង (gubernatio) ដែលទ្រង់គ្រប់គ្រងលើពួកគេ ។ ជាស្តេចសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ។ ជាពិសេស កិច្ចការ ១៧:២៤-២៩ បង្រៀនអំពីច្បាប់និងការរក្សាទុកយ៉ាងលម្អិត ។ នោះគឺនៅទីនេះ ព្រះជាព្រះជាម្ចាស់អធិបតេយ្យភាព (២៤) ដែលជាទិដ្ឋភាពសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងនៃការផ្តល់ជំនួយ ។ នៅទីនេះ ពាក្យ ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី (οὐρανός καί γῆ) ចង្អុលបង្ហាញថាអធិបតេយ្យភាព ភាពជាម្ចាស់នៃព្រះពិត ខុសពីគេហៅថា ព្រះមិនពិត ។ ដូច្នេះគេហៅថាទេវៈកាន់កាប់តំបន់ដែលបែកគ្នាត្រូវគិត ។ ហើយនៅទីនេះព្រះទ្រង់បានប្រទានជីវិត ជាដង្ហើមដល់មនុស្សជាតិ ។ (២២៥) នេះជាកិច្ចការនៃការថែរក្សានៅក្នុងការផ្តល់ឲ្យ» «នៅក្នុងទ្រង់ យើងរស់នៅ ហើយផ្លាស់ទី ហើយមានជារបស់យើង» ។ « (២២៦) បាននិយាយការពិតបន្ថែមទៀតដល់យើង ។

2. ទ្រឹស្តីនៃការប្រឆាំងទៅនឹងការផ្តល់សេវាទូទៅ

ព្រះធ្វើការ និងធ្វើសកម្មភាពដើម្បីរក្សាសកលលោកដែលបានបង្កើតរបស់ទ្រង់ យ៉ាងសំខាន់ ។ ទ្រឹស្តីប្រឆាំងដែលមិនមានការផ្តល់ជំនួយសំខាន់បែបនេះគឺ Deism ។ វាបានអះអាងថា បន្ទាប់ពីព្រះបានបង្កើតសកលលោក ទ្រង់មិនបំផ្លាញវាទេ ហើយមិនធ្វើសកម្មភាពវិជ្ជមានដើម្បីរក្សាវានោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាជាការយល់ខុសដែលគាត់ដឹងថាសកលលោកជាប្រព័ន្ធរស់នៅនៃការរក្សាខ្លួនឯង ។ សកលលោកមិនមានចរិតលក្ខណៈនៃការរស់នៅដោយខ្លួនឯងទេ ។ ចរិតលក្ខណៈនៃអត្ថិភាពនៃខ្លួនឯង កើតចេញពីព្រះតែមួយគត់ ។ ព្រះជ្រៀតជ្រែកទៅនឹងច្បាប់ផ្ទាល់ខ្លួននៅក្នុងសកលលោក ។ មតិដែលមិនមានការផ្តល់ផ្ទាល់ខ្លួនមានដូចខាងក្រោម ។ ពួកគេបាននិយាយថា ដោយសារព្រះទ្រង់អស្ចារ្យណាស់ ទ្រង់មិនជ្រៀតជ្រែកដំណឹងល្អ ឬក៏គ្មានអំណាចដើម្បីសង្កេតមើលព័ត៌មានទាំងនោះដោយពិស្តារ ។ ប៉ុន្តែវាជាការស្មានមនុស្សនិយមថា គាត់មិនជឿលើព្រះជាព្រះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានកំណត់ព្រះជាមនុស្ស ហើយគាត់ជាមនុស្សមិនអាចទៅរួចទេ ។ ព្រះមិនមែនជាភាពឯកភាពទេ ប៉ុន្តែជាភាពគ្មានទីបញ្ចប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដូចជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដែលទ្រង់ជ្រៀតជ្រែកក្នុងរឿងតូចតាច ហើយគ្រប់គ្រងពួកគេដោយព្រះហឫទ័យសព្វព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ចាប់ពីរក្សាលលក់អស់មួយកាក់ឬ? ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេនឹងធ្លាក់ដល់ដីដាច់ពីព្រះវរបិតារបស់អ្នកឡើយ ។ (ម៉ាថាយ 9:12) ។ ការផ្តល់ផ្ទាល់ខ្លួនមិនមានន័យថាព្រះជាម្ចាស់មើលងាយច្បាប់ធម្មជាតិនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានផ្តល់ច្បាប់ធម្មជាតិ និងគ្រប់គ្រងពួកគេគ្រប់គ្រងពួកគេ ហើយតាមរយៈពួកគេ ទ្រង់យកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេស ។

II. ភាពអស្ចារ្យនៃធម្មជាតិ (អព្វតហេតុ)

1. និយមន័យនៃអព្វតហេតុនិងតួអក្សរ

1) និយមន័យនៃអព្វតហេតុ

ការផ្តល់ដោយអព្វតហេតុ មានន័យថា អព្វតហេតុដែលជាសកម្មភាពផ្ទាល់របស់ ព្រះដែលបានកើតឡើងដោយគ្មានការកែច្នៃច្បាប់នៃធម្មជាតិ (បុព្វហេតុទី ២) ការផ្តល់ជាទូទៅគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះតាមរយៈច្បាប់នៃធម្មជាតិ ប៉ុន្តែអព្វតហេតុ គឺជាកិច្ចការដែលមានលើសលប់ ។ ឆ្លងកាត់ច្បាប់ធម្មជាតិ ។

2) លក្ខណៈនៃអព្វតហេតុ

(1) អព្វតហេតុមិនមែនជាការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃច្បាប់ធម្មជាតិនោះទេ ប៉ុន្តែវាមាន គោលបំណងដើម្បីផ្តល់ពិភពធម្មជាតិដោយវត្ថុខាងលើនៃច្បាប់ធម្មជាតិ ។

(2) អព្វតហេតុមិនមែនជាគោលបំណងជំរុញចិត្តចង់ដឹងរបស់មនុស្សនោះទេ តែដើម្បីសម្រេចតែសេចក្តីល្អប៉ុណ្ណោះ ។

(3) អព្វតហេតុមិនដូច្នោះទេ ហៅថា ច្បាប់ធម្មជាតិកម្រិតខ្ពស់ ។ ម្យ៉ាងវិញ ទៀត ថ្វីត្បិតតែពេលនេះ វាជារឿងចម្លែក ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃចុងក្រោយ វាមិនត្រូវ បានគេជូនដំណឹងអំពីផ្នែកមួយនៃច្បាប់ធម្មជាតិឡើយ ។ ច្បាប់ធម្មជាតិកម្រិត ខ្ពស់ក៏ជាច្បាប់ធម្មជាតិផងដែរ ។ អព្វតហេតុត្រូវបានសម្រេចដោយការជ្រៀត ជ្រែកដោយផ្ទាល់នៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។

(4) អព្វតហេតុមិនខុសគ្នានឹងការផ្គត់ផ្គង់ផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិទូទៅ ។ អព្វតហេតុគឺជាសកម្មភាពផ្ទាល់របស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់គឺការសម្រេចដោយសកម្មភាពដែលព្រះប្រើច្បាប់ធម្មជាតិជាពិសេសឧទាហរណ៍ដូចជាចម្លើយនៃការអធិស្ឋានឬក្នុងករណីដែលព្រះបានកើតឡើងអំពូដើម្បីជៀសវាងការវាយប្រហាររបស់សត្រូវ ។ .

(5) អព្វតហេតុពិតខុសពីអព្វតហេតុនៃអារក្ស ។ ព្រះមួយអង្គមានបំណងលើអំពើល្អ និងកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ កិច្ចការរបស់មារនាំមនុស្សឲ្យទៅក្នុងផ្លូវមិនពិត ។

2. អព្វតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវ

1) លក្ខណៈសាធារណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវអព្វតហេតុ ។

អព្វតហេតុទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រហារជីវិតបានកើតឡើងជាសាធារណៈ ទ្រង់បានប្រហារជីវិតក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្សដែលប្រមូលផ្តុំគ្នានៅសាលាប្រជុំ ឬមុនហ្វូងមនុស្សតាមទ្រង់ជាសាធារណៈ ។ ហើយពួកផារីស៊ីដែលដើរតាមលោកប្រឆាំងលោកក៏មិនដែលបដិសេធការអស្ចារ្យរបស់លោកយេស៊ូវដែរ ។

2) លក្ខណៈនៃទីសំគាល់ដែលអព្វតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវមាន

ការពិតដែលថាអព្វតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវមានតួអក្សរនៃទីសំគាល់គឺខុសគ្នាទៅនឹងអព្វតហេតុនៃថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ ។ លក្ខណៈនៃទីសំគាល់នៃអព្វតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះ ។ លោក Bavinck បាននិយាយអំពីចរិតលក្ខណៈនៃទីសំគាល់នៃអព្វតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវថា “ការចាប់បដិសន្ធិរបស់ព្រះ

យេស៊ូវ និងការរស់ឡើងវិញពីការសុគត និងការឡើងរបស់ទ្រង់ គឺជាកិច្ចការនៃ
 ការប្រោសលោះ ។ សកម្មភាពប្រោសលោះបែបនេះជាគោលការណ៍គឺជា
 ចលនាដើម្បីបង្ហាញការស្តារឡើងវិញនៃនគរដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ សកម្មភាព
 នៃការប្រោសលោះបែបនេះ មិនត្រឹមតែជាមធ្យោបាយដើម្បីបង្ហាញអ្វីមួយ
 ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការបើកសម្តែងរបស់ព្រះផ្ទាល់ ។ តាមន័យថា អព្វតហេតុ
 គ្រាន់តែជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអព្វតហេតុ» ។
 ដូច្នេះហើយអព្វតហេតុរបស់គាត់បាននាំមកនូវការផ្លាស់ប្តូរជំរុញការច្នៃប្រឌិត ។
 គឺ 66:17 មានបន្ទូលថា "អស់អ្នកណាដែលញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធ ហើយបន្សុទ្ធ
 ខ្លួនឲ្យចូលទៅក្នុងសួនច្បារ ដោយដើរតាមមួយនៅកណ្តាល ស៊ីសាច់ជ្រូក និង
 សេចក្តីស្អប់ខ្ពើម និងកណ្តុរ នោះនឹងដល់ទីបញ្ចប់ជាមួយគ្នា នេះជាព្រះបន្ទូលនៃ
 ព្រះយេស៊ូវ ។ : 22) ដូចដែលទំនាយអព្វតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបាន
 បង្ហាញឱ្យឃើញ ពួកគេបានជះឥទ្ធិពលដល់ការផ្លាស់ប្តូរដ៏ខ្ពស់បំផុតលើសត្វទាំងអ
 ស់ ។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើអ្នកដែលបានជាសះស្បើយពីជំងឺរបស់គាត់មិន
 បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ (យ៉ូហាន ៥:១៤) គាត់បានជាសះស្បើយ
 ទាំងស្រុង ។ ដូចជាអព្វតហេតុរបស់ទ្រង់នាំមកនូវភាពពេញលេញដូចការបង្កើត
 ដំបូងដែរ ។ នៅថ្ងៃនៃព្រះវិហារ អព្វតហេតុដែលអ្នកណាម្នាក់បានធ្វើគឺមិនមែន
 ជាលក្ខណៈនៃទីសំគាល់នោះទេ ។ ក្នុងចំណោមនោះមានខ្លះពិត ប៉ុន្តែអព្វត
 ហេតុដែលសង្ស័យមានច្រើនណាស់ ។ ផ្លូវ Francis នៃ Paula (1507)
 បានចូលទៅក្នុង limekiln ក្តៅខ្លាំងណាស់ ។ គាត់បានដើរជុំវិញបន្ទប់ជាមួយ
 នឹងធូលីក្តៅដែលមានពណ៌ក្រហម ។ និងយ៉ូសែបនៃ Copetrio

3) ភាពចម្រូងចម្រាស់នៃទ្រឹស្តីប្រឆាំង (ទ្រឹស្តីនៃហេតុផលនិយម)

(1) H. Reimarus (1694-1764) បាននិយាយថា ពាក្យថា ព្រះយេស៊ូវ បានរស់ឡើងវិញ” គឺជាការលេងមួយដែលពួកសិស្សរបស់គាត់បានលួចមឈូស របស់គាត់ លាក់វា ហើយធ្វើដូច្នេះ ។ ពាក្យចម្លើយរបស់ Reimarus គឺជាការ និយាយចម្លើយការពិតយ៉ាងខ្លាំង ។

ទីមួយ ការអះអាងរបស់គាត់នាំមកនូវបញ្ហាលំបាកដែលមិនអាចដោះស្រាយបាន ។ ប្រសិនបើពួកគេជាសិស្សដើម្បីបញ្ឆោតអ្នកដទៃ តើពួកគេអាចរស់នៅយ៉ាង ថ្លៃថ្នូរ និងបរិសុទ្ធដោយជំនឿលើការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវដោយរបៀប ណា? ជីវិតបរិសុទ្ធដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ពួកគេបានកើតឡើងដោយការធានានូវ ព្រឹត្តិការណ៍នៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ប្រសិនបើការរស់ឡើងវិញ របស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយពួកគេ តើពួកគេមិនអាចស្លាប់ ដោយសារការអះអាងក្លែងក្លាយរបស់ពួកគេទេ?

ទីពីរ Reimarus មិនយល់ពីការពិតដែលថាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះយេស៊ូវប្រោស ឱ្យរស់ឡើងវិញមានសិទ្ធិអំណាចនៃសេចក្តីពិតក្នុងបទគម្ពីរនោះទេ ។ ព្រឹត្តិការណ៍ នៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានសរសេរនៅសៀវភៅដំណឹងល្អ និង ផ្នែកទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ព្រះបន្ទូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាសេចក្តីពិត របស់ព្រះ ដែលជួយសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ ហើយវិនិច្ឆ័យពួកគេ ហើយបានទាក់ ទាញមនុស្សជាច្រើនដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ទោះបី មេឃ និងផែនដីត្រូវវិនាសក៏ដោយ ពាក្យនៃគម្ពីរនឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ ។ (លូកា ២១:៣៣) វាត្រូវបានជូនដំណឹងថាសម្រាប់សេចក្តីពិតនេះគឺពឹងផ្អែកលើ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ការរស់ឡើងវិញក៏ជាព្រឹត្តិការណ៍ពិតដែរ ។

(2) Heinrich Paulus (1761-1851) បានផ្ដោតលើអព្វតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ "ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ (Leben Jesu)"

គាត់បាននិយាយថាអព្វតហេតុនៃព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ធម្មជាតិ; ទីបំផុត វានឹងត្រូវលាតត្រដាងដូច្នេះ ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ ។

ទីមួយ គាត់មានប្រសាសន៍ថា ពេលលោកយេស៊ូវបានព្យាបាលអ្នកជំងឺ គាត់បានប្រើថ្នាំខ្លះដែលគាត់ស្គាល់ ។ តាមពាក្យរបស់គាត់ ព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីព្យាបាលបុរសខ្វាក់ភ្នែកម្នាក់ដោយសកម្មភាពដែលព្រះយេស៊ូវស្ដោះទឹកមាត់លើដី ហើយវាយភក់ ហើយភ្ជាប់វានៅភ្នែករបស់គាត់ដើម្បីជួយដល់ជំនឿរបស់គាត់ ។ ក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នេះ ពួកផារីស៊ីក៏មិនអាចបដិសេធថាជាអព្វតហេតុដែរ ។ (យ៉ូហាន ៩:១៦) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នៅពេលណាដែលព្រះយេស៊ូវធ្វើអព្វតហេតុនោះទ្រង់ផ្ទាល់ក៏បានប្រតិបត្តិវាដោយកិច្ចការអព្វតហេតុ ។ (មករា ១៤:១១) ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវប្រើវិធីធម្មជាតិដើម្បីព្យាបាលបុរសនោះ ទ្រង់មិនអាចនិយាយពាក្យបែបនេះបានទេ ។

ទីពីរ គាត់បាននិយាយថា ដូចដែលយើងយល់អត្ថបទដែលបានកត់ត្រាអព្វតហេតុនោះ អព្វតហេតុត្រូវបានបង្ហាញថាមិនមែនជាអព្វតហេតុពិតប្រាកដនោះទេ ។ គាត់បាននិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកត់ត្រាទុកជាអព្វតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានបង្ហាញដូច្នេះដោយកំហុសនៃពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកបកប្រែដែលលោក Paulus បានដកស្រង់បានអះអាងដូចតទៅនោះគឺនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវអំពីរបៀបបង់ពន្ធព្រះវិហារដល់ពេត្រុស

ពាក្យរបស់គាត់ថា "យកត្រីដំបូងដែលឡើងហើយនៅពេលអ្នកបើកមាត់" (Mt 17: ២៧) មានន័យថា ពេត្រុសបានយកត្រីដែលគាត់ចាប់បានទៅផ្សារ ហើយបើកមាត់ត្រីនោះ ហើយស្រែកថា «ទិញត្រី! ទិញត្រី!» ។ បើលក់ត្រីបានលុយ ។ ត្រង់នេះ "បើកមាត់" (ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ) មានន័យថា បើកមាត់វា ។ មាត់របស់វាមិនបានចង្អុលទៅមេរបស់ពេត្រុស ដែលជាកម្មវត្ថុនៃការសន្ទនារបស់ Jess ប៉ុន្តែជាមាត់របស់ត្រី ។

ការបកស្រាយរបស់ Paulus ផ្ទាល់គឺដូចខាងក្រោម "ត្រីដែលចេញពីដំបូង" មិនមានន័យថាត្រីដែលចាប់បានដំបូងនោះទេប៉ុន្តែ "ត្រីត្រឹមត្រូវដំបូង" ។ ហើយពាក្យ «បើកមាត់» មានន័យថា យកត្រីចេញពីម្ជុល ។ ពាក្យថា "អ្នកនឹងរកបានមួយសេក" មិនមែនមានន័យថារកមួយកាក់ចេញពីមាត់ត្រីនោះទេ ប៉ុន្តែរកបានមួយរីនាទី (ដោយលក់វា)"

David Strauss (1805-1874) ដែលមិនជឿលើអព្វកហេតុនៃបទគម្ពីរបានរិះគន់ការបកស្រាយរបស់ Strauss ហើយបាននិយាយថា "ពាក្យ "ដើម្បីទទួលបាន Schell" មិនរួមបញ្ចូលពាក្យដើម្បីនាំយកត្រីទៅទីផ្សារទេ ។ ការអះអាងរបស់ប៉ូឡូសដែលថាអព្វកហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានពន្យល់ដោយច្បាប់ធម្មជាតិគឺខុស ។ ដោយសារតែដំបូង កំណត់ត្រានៃតួអក្សរចំពោះអព្វកហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដូចដែលអត្ថបទត្រូវបានយល់ត្រឹមត្រូវ វាបាននិយាយថាតួអក្សរនៃអព្វកហេតុ ។ ព្រះយេស៊ូមិនបានធ្វើអព្វកហេតុដោយសម្ងាត់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះនៅចំពោះហ្វូងមនុស្ស (មុនសត្រូវផង) វាមានលក្ខណៈសាធារណៈ ។

ចំណុចមួយដែលយើងគួរចងចាំនោះគឺថា ក្នុងកិច្ចបំរើសាធារណៈរបស់ព្រះយេស៊ូ ជាពួកផារីស៊ី និងខ្មាំងសត្រូវផ្សេងទៀតដែលប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ដោយដើរតាម ទ្រង់ជានិច្ច ហើយចាប់កំហុសខ្លះ ។ ទោះបីជាសត្រូវរបស់គាត់ក៏ដោយ ពួកផារី ស៊ីក៏មិនអាចសង្ស័យចំពោះអព្វុតហេតុដែលគាត់បានធ្វើដែរ ។ ពេលយើងពិនិត្យ មើលអព្វុតហេតុក្នុងកិច្ចបម្រើសាធារណៈរបស់គាត់ យើងដឹងថាវាមានចរិតជាសា ធារណៈ ។

(3) David Strauss ជាកម្មសិទ្ធិរបស់គណបក្ស Hegel ដែលរៀននៅក្រោម Paulus នៅ Tübingen ។ គាត់បានសរសេរជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ (Leben Jesu) បន្ទាប់ពីគាត់បានកែតម្រូវការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដែលបានបោះពុម្ព ។ គាត់បានបកស្រាយអព្វុតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវថាជាទេវកថា គាត់បានកំណត់ថា "ទេវកថាគឺជាមធ្យោបាយដើម្បីបង្ហាញការពិតដ៏អស់កល្បជានិមិត្តរូប" ។

លោក Strauss បាននិយាយថា អព្វុតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាផលិតផល ដែលមនុស្សបង្កើតដោយជំនឿ ដើម្បីបង្កើតជាទេវកថា (Mythenbilden der Glaube) ។ គំនិតបែបនេះដែលលោក Strauss បានយក គឺអាស្រ័យលើ ទស្សនវិជ្ជារបស់ ហេហ្គែល (Georg Wilhelm Friedrich Hegel) ពោលគឺ អ្វីៗទាំងអស់មានដំណើរការនៃផលដើម្បីក្លាយជាព្រះ ឬចិត្ត (Geist) ។ គាត់ បាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវគឺជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើនដែលទទួល យកលទ្ធភាពដើម្បីក្លាយជាព្រះ ។ កិច្ចការរបស់គាត់បានក្លាយជាទេវកថាដោយ ពួកសិស្សរបស់គាត់ ។ នោះគឺពួកគេមិនបានធ្វើអ្វីដែលពួកសិស្សរបស់ទ្រង់បញ្ឆោត មនុស្សដោយចេតនានោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយ

បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដោយបង្ហាញពីអក្សរសិល្ប៍នៃ pome ហើយ ពួកគេបានបង្កើតទេវកថារបស់ទ្រង់ ។

ប៉ុន្តែ Strauss បានយល់ខុសចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសិស្សរបស់គាត់ក្នុងការ អះអាងរបស់គាត់ ។ ទេវកថាមិនដែលត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងបទគម្ពីរនោះទេ ។

ទេវកថាតែងតែកើតឡើងបន្ទាប់ពីបុគ្គលដែលពាក់ព័ន្ធបានទទួលមរណភាពបន្ទាប់ ពីរយៈពេលយូរ ។ ជាឧទាហរណ៍ កាណុងនៃព្រះពុទ្ធសាសនាត្រូវបានសរសេរ

នៅលើ 300 ឆ្នាំបន្ទាប់ពីព្រះពុទ្ធបានសោយទិវង្គត (សេចក្តីសន្និដ្ឋាននៃសិទ្ធិ អំណាចនៃព្រះពុទ្ធសាសនា) ឯកសារបែបនេះអាចមានទេវកថាច្រើន ។ ប៉ុន្តែ

គម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានសរសេរក្នុងរយៈពេលមួយសតវត្ស ។ ការពិតនេះត្រូវបាន ទទួលស្គាល់ដោយ Harnack (Adolf von Harnack) ដែលជាអ្នកដឹកនាំ

និងជាតំណាងនៃលទ្ធិសេរីនិយម ។ បន្ទាប់មក សម្រាប់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបាន សរសេរ យើងគិតថា មនុស្សជាច្រើនដែលមើលមកព្រះយេស៊ូវ និងពួកសិស្ស

ទ្រង់ផ្ទាល់បានឃើញ ។ (១កូរិនថូស ១៥:៦) ក្នុងបរិយាកាសបែបនោះ ការ កើតឡើងនៃទេវកថាមិនអាចទាយទុកជាមុនបាន ។ មិនត្រឹមតែថាខ្លឹមសារនៃ

គ្រិស្តបរិស័ទមិនមែនបង្រៀនគោលគំនិតសំខាន់ៗមួយចំនួនដល់មនុស្សជាតិនោះ ទេ ប៉ុន្តែត្រូវប្រកាសអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៃដង្វាយធូនដែលបានសម្រេចដោយព្រះ

យេស៊ូវតែប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះហើយគ្រិស្តសាសនាមើលឃើញថាលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រ នៃព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ដូចជាជីវិត ។ ដូច្នេះ គ្រិស្តសាសនា គឺផ្ទុយស្រឡះពី

សាសនាទេវកថា ដែលបង្រៀនមនោគមវិជ្ជាខ្លះដល់ពួកគេ ។ លោក John Gresham Machen បាននិយាយថា "សាសនាគ្រីស្តមិនស្ថិតលើទ្រឹស្តីទេ ប៉ុន្តែមានតែព្រឹត្តិការណ៍មួយប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងកំណត់ត្រាដែលថា Jess Christ

បានទទួលមរណភាព ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញ ។ ប្រសិនបើយើងរកឃើញសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច នោះគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះទេ ពីព្រោះសម្រាប់អំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ លទ្ធផលនៃការជំនុំជំរះដ៏អស់កល្បនៅក្នុងសេចក្តីពិតនាំមកនូវការខកចិត្ត ។ ប៉ុន្តែ ផ្លូវថ្មីត្រូវបានបើកឲ្យបុរសនោះ គឺដោយកិច្ចការដ៏មានពរដែលព្រះបានប្រទានឲ្យកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ដល់យើង ។

ក្នុងចំណុចនេះ យើងគួរគិតមួយទៀត ។ ទេវកថាជាសកម្មភាពធ្វើឲ្យព្រះដែលមនុស្សពុករលួយមិនអាចស្គាល់ព្រះពិតបានទេ គាត់បង្ហាញគំនិតចំពោះព្រះដោយមិនច្បាស់លាស់ ។ ដូច្នេះទេវកថាបែបនេះត្រូវបានបំផ្លាញដោយការពិតនៃព្រះដែលបានបង្ហាញ ។ វិវរណៈ និងទេវកថាគឺផ្ទុយគ្នា ។ ទេវកថាមានតែក្នុងសាសនាមនុស្សនិយមទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ គ្រិស្តសាសនាដែលត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅចំណុចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានការពិតដើម្បីប្រឆាំងនឹងទេវកថានេះ ។ បុរសដែលស្នាក់នៅក្រៅខ្សែដើម្បីអាស្រ័យនូវវិវរណៈ មានការសន្មតនៃទេវកថាមិនថាបាស់ ។ ទស្សនវិទូថ្មីៗនេះក៏មិនអាចគេចផុតពីទេវកថា ហេតុដូច្នេះហើយ Dooyweerd បាននិយាយថា "David Hume គឺជាទេវកថានៅក្នុងចិត្តសាស្ត្រ Kant នៅក្នុងឧត្តមគតិជ្រុលនិយម ។ ដូច្នេះ មនសិការនៃទេវកថាត្រូវបានកំណត់ចំពោះគំនិតបឋម ។ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងជាទ្រឹស្តីអរូបីក្នុងវិមាត្រខ្ពស់ក្នុងគំនិតទស្សនវិជ្ជារូបបញ្ចូលនូវមនោគមវិជ្ជា» ។ ដោយសារតែសាសនាគ្រិស្តគឺជាការរំពឹងទុកអាស្រ័យលើវិវរណៈ ទេវកថាបដិសេធសាសនាគ្រិស្តបដិសេធទេវកថាចេញពីខ្លឹមសារ ។

3. អព្វុតហេតុនៃសម័យទំនើប (The miracle of the modern)

អព្វុតហេតុគឺកម្រណាស់ ។ ប្រសិនបើអព្វុតហេតុកើតឡើងមានច្រើន វាមិនមែនជាអព្វុតហេតុដូចអត្ថន័យពិតនោះទេ ។ ព្រះវិភាយនឹងការប្រើច្បាប់ធម្មជាតិដែលទ្រង់បានបង្កើត ។ ហើយលើកលែងតែព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ នោះពិតជាអព្វុតហេតុកម្រណាស់ ។ ព្រះបានប្រើអព្វុតហេតុតែក្នុងចំណុចដ៏សំខាន់ប៉ុណ្ណោះ (ក្នុងទស្សនៈនៃប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះ) ដែលគាត់គួរតែបញ្ជាក់ពីស្ថានភាពរស់នៅរបស់គាត់ ។ តាមអត្ថន័យការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងអព្វុតហេតុដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់គឺជាអព្វុតហេតុនៃអព្វុតហេតុ ភាពអស្ចារ្យខាងលើអព្វុតហេតុផ្សេងទៀតទាំងអស់ និងវិវរណៈនៃវិវរណៈ ។ ហើយក៏អព្វុតហេតុរបស់ពួកសាវកដែលត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់ការបង្កើតគ្រឹះនៃកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានលក្ខណៈនៃវិវរណៈ ។ តើសម័យទំនើបមានអព្វុតហេតុទេ? ជាទូទៅ បុរសនោះព្យាយាមពន្យល់ពីបញ្ហាដោយអចេតនា ។ (តាមបទពិសោធន៍) ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថា យើងគួរតែដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយបទគម្ពីរ ។ Mk 16:17-18 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ទីសម្គាល់ទាំងនេះនឹងទៅជាមួយនឹងអស់អ្នកដែលមានជំនឿ ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ គេនឹងដេញអារក្សចេញ ។ ពួកគេនឹងនិយាយភាសាថ្មី ។ ពួកគេនឹងចាប់ពស់ដោយដៃរបស់ពួកគេ ។ ហើយប្រសិនបើពួកគេផឹកថ្នាំពុល នោះវានឹងមិនប៉ះពាល់ដល់ពួកគេទេ ។ ពួកគេនឹងដាក់ដៃលើអ្នកជំងឺ ហើយពួកគេនឹងជាសះស្បើយ» ។ ពាក្យ «មនុស្សដែលត្រូវជឿ» ដែលមាននៅក្នុងផ្នែកដំបូងចង្អុលទៅអ្នកជឿទូទៅ ប៉ុន្តែមិនបានចង្អុលប្រាប់ពួកសាវកទេ ។ ចំពោះពួកសាវកព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា « អ្នក (ពហុវ

ចនៈនៃសព្វនាមផ្ទាល់ខ្លួនទីពីរ)» នៅក្នុង ខទី 15 ខាងលើនេះ ទ្រង់បានប្តូរវត្ថុ ទៅជាមួយទៀតដោយប្រើពហុវចនៈនៃសព្វនាមផ្ទាល់ខ្លួនទីបី ។ ដូច្នេះ ពួកគេ បានចង្អុលទៅអ្នកជឿទូទៅ ។ នៅទីនេះ យើងអាចគិតថាអព្វតហេតុរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបង្ហាញដោយអ្នកជឿទូទៅបន្ទាប់ពីថ្ងៃនៃសាវក ។ ថ្វីបើអព្វតហេតុមិនដល់កម្រិតនៃសាវកក៏ដោយ តើវាមិនមែនជាអព្វតហេតុទេឬ? បន្ទាប់ពីថ្ងៃនៃសាវក យើងមិនអាចនិយាយថាអព្វតហេតុត្រូវបានបញ្ឈប់ដោយមិនច្បាស់លាស់នោះទេ ។ គម្ពីរមិនបាននិយាយថា ការដែលអព្វតហេតុឈប់ដោយសង្កត់ថា មិនមែនជាអព្វតហេតុ ឬការបញ្ឈប់អព្វតហេតុដោយសារចំណុចខុសគ្នាខ្លះនោះទេ ។

តើវាមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេដែលអព្វតហេតុនៅក្នុងអត្ថន័យទូទៅ (មិនមែនជាអត្ថន័យនៃសាវក) អាចកើតឡើងបានទេ? អាស្រ័យហេតុនេះ វាជាធម្មជាតិដែលអ្នកជឿស្វែងរកអព្វតហេតុនៃព្រះនៅក្នុងតំបន់ដែលនឹងត្រូវបានបំពាក់ដោយលក្ខខណ្ឌព្រះគម្ពីរ ពិតណាស់ ទោះបីជាអព្វតហេតុសម័យទំនើបមិនមានវិវរណៈ

- សិទ្ធិអំណាចក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាគឺជាអព្វតហេតុផងដែរ -

អព្វតហេតុសហសម័យមិនត្រូវបានគេហៅថាសម្រាប់អព្វតហេតុនោះទេប៉ុន្តែវាចាំបាច់ថាប្រភេទទ្រឹស្តីដែលជាការផ្តល់ពិសេសឬអព្វតហេតុព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែគួរប្រយ័ត្នចំពោះការបែងចែកបែបនេះមិនគួរបន្ថយជំនឿអព្វតហេតុចំពោះអ្នកជឿនោះទេ ។ ជាពិសេសយើងចង់បានអព្វតហេតុនៃបេះដូងរបស់យើងកាន់តែច្រើន ។ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ព្រះគុណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងគឺនៅជាមួយនឹងវិញ្ញាណរបស់បងប្អូនអើយ! អាម៉ែន ។ (កាឡាទី ៦:១៨) ។

George Whitefield បានលះបង់ដោយការអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានអព្វុតហេតុ នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ។ គាត់បានអធិស្ឋានដោយញើស និងចង់បានព្រះគុណ ហើយបានកើតជំងឺមួយចំនួនសម្រាប់ការអធិស្ឋានលះបង់ជាច្រើន ។ ទីបំផុត គាត់បានទទួលអព្វុតហេតុនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ។ វាជាអារម្មណ៍ដែលបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ នៃអំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានរលាយបាត់ ហើយភាពរីករាយដូចជានៅក្នុងខ្សែដៃ ហៀរមកនោះ ។ យើងដឹងថាសាត្រាស្ទិករីត ១៦:១៧-១៨ មានចំណុចខ្សោយ ខ្លះ ។ សាត្រាស្ទិករីតដែលមានរហូតដល់ Mk 16: 1-8 គឺអាចទុកចិត្តបាន សម្រាប់សាត្រាស្ទិករីត Sinai (A) និង Vatican Manuscript (B) ជាដើម ។ ប៉ុន្តែអត្ថបទដើម្បីមាន Mk 16:9-20 ត្រូវបានគាំទ្រដោយសាត្រាស្ទិករីតដើម្បីមានសិទ្ធិអំណាចទាប (A. D. K.L. W. X) ហើយអ្នកប្រាជ្ញខ្លះ អះអាងថាវាចនាប័ទ្មនៃ Mk 16:9-20 មិនមែនជារបស់ម៉ាកុសទេ ។ ប៉ុន្តែ Irenaeus នៃសតវត្សទី 2 បានដកស្រង់ខទី 9 នៅក្នុង Mk 16: 9-20 ហើយ Titian ដែលជាសិស្សរបស់ Justin Martyr នៃសតវត្សទី 2 រួម បញ្ចូលម៉ាកុស 16: 1-20 ក្នុងការប្រៀបធៀបដំណឹងល្អចំនួនបួន ។ ដូចដែល យើងឃើញការពិត អត្ថបទ Mk 16: 9-20 គឺនៅដើមសតវត្សទី 2 ត្រូវបាន វាយតម្លៃ ។ យើងមិនមើលងាយការវាយតម្លៃរបស់អ្នកប្រាជ្ញថាមានសិទ្ធិអំណាច ទាបក្នុងសាត្រាស្ទិករីតទេ ។ ទោះបីជាវាដូច្នេះ តើយើងអាចមើលងាយហេតុ ផលនៃអត្ថិភាពនៃអត្ថបទឬទេ? មូលហេតុនៃអត្ថិភាពរបស់វាមានដូចខាង ក្រោម អ្នកនិពន្ធអត្ថបទនេះ (Mk 16: 9-20) មិនបានប្រាប់ថាអព្វុតហេតុ មិនមែនជាអព្វុតហេតុទេព្រោះអព្វុតហេតុមានការវាយតម្លៃទាប ។ គម្ពីរសញ្ញា

ចាស់បង្ហាញថាស្ថានភាពធម្មជាតិក៏ត្រូវបានគេប្រើនៅក្នុងការជ្រៀតជ្រែកពិសេស ដោយព្រះជាអព្វតហេតុ ។

4. អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿចំពោះអព្វតហេតុសហសម័យ

អ្នកជឿចង់បានជំនួយពីអព្វតហេតុក្នុងការរងទុក្ខនិងទុក្ខលំបាក ។ នេះគឺជាបេះដូងទូទៅរបស់មនុស្សជាតិ ។ ទម្លាក់អ្វីដែលអ្នកជឿត្រូវចងចាំក្នុងចិត្តរបស់គាត់ គឺជាអព្វតហេតុក្លែងក្លាយក្នុងចំណោមអព្វតហេតុ ។ II Thess 2:9 បាននិយាយថា “ការមកដល់នៃមនុស្សទុច្ចរិត គឺដោយសារសកម្មភាពរបស់សាតាំងជាមួយនឹងគ្រប់ទាំងអំណាច និងទីសំគាល់ក្លែងក្លាយ និងការអស្ចារ្យ” ។ នៅទីនេះ នៅក្នុងឃ្លា «អំណាច និងទីសំគាល់មិនពិត និងការអស្ចារ្យទាំងអស់» (δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασιν ψεύδους) គួរតែត្រូវបានកែសម្រួលទៅជា «អំណាចមិនពិតទាំងអស់ សញ្ញាក្លែងក្លាយ និងអព្វតហេតុក្លែងក្លាយ» ។ កិច្ចការរបស់សាតាំងគឺជាការមិនពិតនៅក្នុងអ្វីគ្រប់យ៉ាង ។ ការមិនពិតមានន័យថាអព្វតហេតុពិតមែននោះ វាបានល្អងមនុស្ស ហើយបន្ទាប់មកធ្វើឲ្យគេចាកចេញពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ។ (វិវរណៈ ១៣:១៣-១៤) Duet 13:1-3 បាននិយាយថា “ប្រសិនបើហោរា ឬអ្នកយល់សប្តិឃើញសុបិន កើតឡើងក្នុងចំណោមអ្នក ហើយផ្តល់ទីសំគាល់ ឬអច្ឆរិយៈដល់អ្នក 2 ហើយទីសំគាល់ ឬអច្ឆរិយៈដែលគាត់ប្រាប់អ្នកក៏កើតមានឡើង ហើយប្រសិនបើគាត់និយាយថា ‘អនុញ្ញាតឱ្យពួកយើង ។ ចូរទៅតាមព្រះឯទៀតដែលអ្នកមិនបានស្គាល់ ហើយឲ្យយើងបម្រើព្រះទាំងនោះចុះ ៣ កុំស្តាប់តាមពាក្យរបស់ហោរានោះ ឬអ្នកយល់សប្តិឡើយ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកកំពុងល្បងលអ្នក ដើម្បីដឹងថាតើ

អ្នកស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកឲ្យអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹងបួអត់»

។ អ្វីដែលយើងដឹងនៅទីនេះ [1] ទេវតារបស់សាតាំងក៏អាចធ្វើការអស្ចារ្យផងដែរ ។ [2] ព្រះមានតម្លៃជាងអព្វកហេតុដែលមិនចេះចប់ ។ នោះគឺទោះបីជាអព្វកហេតុផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍យ៉ាងធំធេងដល់យើងក៏ដោយ ក៏យើងមិនគួរបោះចោលព្រះសម្រាប់វាដែរ ។ ហើយទោះបីជាគាត់មិនបោះចោលព្រះក៏ដោយ វាគឺជាសកម្មភាពជិតៗដែលធ្វើឲ្យមានការសង្ស័យចំពោះចំណេះដឹងពិតរបស់ព្រះ ហើយបោះចោលចំណេះដឹងពិតរបស់ព្រះ ។ [3] ការពិតដែលថាព្រះល្បួងអ្នកជឿមានន័យថាសកម្មភាពដែលព្រះបានដាក់ការល្បួងដែលជាអព្វកហេតុនៃអារក្សជាដើមមុនពេលគាត់ដើម្បីបណ្តុះបណ្តាគាត់ ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿមិនគួរធ្វើតាមដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ព្រោះគាត់ចូលចិត្តបែបនោះ ប៉ុន្តែគាត់គួរប្រយ័ត្នដោយពិនិត្យមើលវាដោយល្អិតល្អន់ ។ យ៉ូហាន 1 4:1 មានបន្ទូលថា ៖ « កូនស័ឡាញ់អើយ កុំជឿគ្រប់វិញ្ញាណឡើយ ចូរល្បួងមើលវិញ្ញាណទាំងនោះថាមកពីព្រះឬអត់ ដ្បិតមានហោរាក្លែងក្លាយជាច្រើនបានចេញទៅក្នុងលោកីយ៍» ។ ពាក្យ, វិញ្ញាណ (πνύμα) ចង្អុលទៅត្រូវដែលអះអាងថាទទួលវិញ្ញាណ ។ (Jn 4:1 ខ) ហើយពាក្យថា "ត្រូវល្បួង" គឺ dokimazo (δοκιμάζω) ជាភាសាក្រិច ដែលមិនមែនមានន័យថាប្រតិបត្តិការនៃការល្បួងដោយផ្ទាល់ដើម្បីសង្កេតមើលសកម្មភាពដែលបានឆ្លងកាត់នោះទេ ។ វាចង្អុលបង្ហាញថាដោយសកម្មភាពនៃវត្ថុសម្រាប់ការល្បួង (នៅទីនេះត្រូវដើម្បីទទួលវិញ្ញាណ) អត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញដោយសកម្មភាពរបស់ពួកគេហើយពួកគេបញ្ជាក់ពីអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេ ។ I Thess 4:12 បានបកប្រែពាក្យនេះទៅជាពាក្យ; ការយល់ដឹងហើយយើងអាចយោងទៅវាបាន ។ នេះត្រូវការពេលវេ

លា ។ ដូច្នេះ ក្នុងនាមជាអ្នកធ្វើការនៅព្រះវិហារប្រតិបត្តិអ្វីដែលជំរុញចិត្ត ការ
ដើរតាមគាត់ដោយមិនដឹងខ្លួន នោះមិនមែនជាអាកប្បកិរិយាដែលអ្នកជឿគួរធ្វើ
នោះទេ ។

ផ្នែកទី 3 គោលលទ្ធិរបស់មនុស្ស

ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច តាមអត្ថន័យពិត គុណភាពគឺសំខាន់ ។ ជីវិតដែលរស់នៅស្ថានគ្មានទីបញ្ចប់មិនត្រូវបានហៅឲ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ជីវិតអស់កល្បគឺរស់នៅជាមួយព្រះ ។ ជាការពិតណាស់ព្រះជាម្ចាស់គឺអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងអត្ថន័យនៃបរិមាណ; ពេលវេលាគ្មានកំណត់ ត្រូវបានអនុវត្តតាមធម្មជាតិ ។ អ្វីដែលសំខាន់គឺការមានចំណងមិត្តភាពជាមួយនឹងព្រះក្នុងទំនាក់ទំនងសន្តិភាព និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា “នេះហើយជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដែលពួកគេបានស្គាល់ទ្រង់ ជាព្រះពិតតែមួយ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានចាត់មក ។ (យ៉ូហាន ១៧:៣) ហើយ«ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលឮពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់អ្នកដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក នោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ទ្រង់មិនចូលមកក្នុងការជំនុំជម្រះទេ គឺបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅរស់វិញ» ។ (យ៉ូហាន ៥:២៤) ។ - ក្នុងចំណោមស្ថានភាពដើម ។ ក្នុងគ្រួសារ ការចុះចូលដែលស្ត្រីគោរពតាមបុរសមិនមែនប្រឆាំងនឹងការពិតទេ ។ នៅឋានសួគ៌ ឃើញច្បាស់ថា ប្រុសក្រោកឈរឡើងគ្រងតំណែង ។ នេះជាលំដាប់នៃការបង្កើត... បន្ទាប់ពីអ័ដាម និងអេវ៉ាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងសួនអេដែន ព្រះបានស្វែងរកពួកគេ ហើយមិនបានហៅពាក្យថា “អ័ដាម និងអេវ៉ា តើពួកគេនៅឯណា?” (តែប៉ុណ្ណោះ) ប៉ុន្តែគាត់បានអំពាវនាវរកអ័ដាម “តើអ្នកនៅឯណា?” នេះមានន័យថា ទ្រង់បានទទួលស្គាល់ថា អ័ដាម គឺជាមេគ្រួសារ ។ ហើយបន្ទាប់ពីពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង នៅក្នុងការដាក់ទោសតាមទំនាយរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៦ ការគ្រប់គ្រងរបស់បុរសចំពោះស្ត្រី) យើងអាចធ្វើឲ្យប្រាកដថាជំហរនៃការគោរព

ប្រតិបត្តិចំពោះស្ត្រីម្តងទៀត ។ សាស្ត្រាចារ្យ Paul Jewett បាននិយាយថា ចំពោះការគិតរបស់ Paul ចំពោះការគោរពប្រតិបត្តិរបស់នារីនោះ គឺចេញពីផ្ទៃខាងក្រោយនៃសាសនាហ្នឹង យើងមិនអាចទទួលយកវត្ថុនេះដោយផ្ទាល់បានទេ... ប៉ុន្តែការបកស្រាយរបស់សាស្ត្រាចារ្យ Jewett បែបនេះ បាននិយាយថា ដូច្នេះសម្រាប់គាត់មិនបានឃើញបទគម្ពីរត្រឹមត្រូវទេ ។ . ដូចដែលយើងបកស្រាយបទគម្ពីរ យើងមានអ្វីដែលយើងគួរប្រុងប្រយ័ត្ន ។ វាគឺជាការពិតដែលថានៅក្នុងខ្លឹមសារ និងការបញ្ចេញមតិនៃបទគម្ពីរមួយចំនួនមិនគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ និងផ្លាស់ប្តូរតាមពេលវេលា ស្ថានភាព និងវប្បធម៌ជាដាច់ខាត ។ ជាឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីទី១ កូរិនថូស ១១:១២-១៥ ការដែលស្រីត្រូវទុកសក់វែង ហើយស្រីត្រូវគោរពតាមបុរសមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានឡើយ ទោះបីជាថ្ងៃណាមួយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរក៏ដោយ ។ សាស្ត្រាចារ្យ Jewett បាននិយាយម្តងទៀតថា "បញ្ញត្តិនៃការស្តាប់បង្គាប់" ដែលនាងបានទទួលបន្ទាប់ពីស្រីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប អាចរួចផុតពីបណ្តាសាសាមញ្ញ (ទំនាក់ទំនងនៃការសងសឹកចំពោះបុរស) អាចធ្វើទៅបាន ។ វាដូចគ្នានឹងបណ្តាសាទូទៅដែលពួកគេបានទទួល (បល្ល័ង្កនិងអញ្ចេញដែលដ៏ផ្តល់ឱ្យ) នឹងត្រូវបានកាន់កាប់ហើយអាចគេចផុត ។ ប៉ុន្តែការប្រកាសដាក់បណ្តាសា «បល្ល័ង្ក និងអញ្ចេញ» នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូកទី៣ (២១៨) មិនត្រឹមតែជាការដាក់ទណ្ឌកម្មសាមញ្ញ និងបណ្តាសាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាការប្រកាសទំនាយអំពីលំដាប់នៃការបង្កើត ដែលត្រូវបានរៀបចំឡើងវិញដើម្បីគ្រប់គ្រងមនុស្សអាក្រក់ផងដែរ ។ ហើយវាមានន័យថា របស់ទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងចុះចូលនឹងភាពឥតប្រយោជន៍ (មិនមែនជាពរជ័យទេ តែជាគ្រោះកាច) ។ (រ៉ូម ៨:២០) ដ្បិតនេះជាទំនាយរបស់អ្នកបង្កើតសម្រាប់លំដាប់

នៃការបង្កើត វានឹងត្រូវបានសម្រេច ហើយបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីរ របស់លោកនឹងបាត់ទៅ ។ (រ៉ូម ៨:១៩, វិវរណៈ ២២:៣)

- ក្នុងចំណោមស្ថានភាពដើមរបស់បុរស -

កតិកាសញ្ញានៃព្រះគុណគឺមិនអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាការងារទេ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់ តែជាមធ្យោបាយថ្មីដើម្បីសម្រេចវានិងសម្រេចបានប៉ុណ្ណោះ ។ អ័ដាមមិនបាន រក្សាកិច្ចសន្យានៃកិច្ចការនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចវា ។ វាមិនត្រូវបាន ផ្លាស់ប្តូរទេ នៅពេលដែលបុរសចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ គាត់គួរតែស្តាប់បង្គាប់ ព្រះ ។ កតិកាសញ្ញានៃព្រះគុណក៏ស្មើសុំសងប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបចំពោះការ មិនស្តាប់បង្គាប់ និងការគោរពតាមច្បាប់ បន្ទុករបស់បុរសក៏ដូចគ្នា ។ មានតែ, ចំណុចផ្សេងគ្នានៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ តើខ្លាញ់ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវបានជំនួសអាសនៈរបស់អ័ដាមសម្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់ ទ្រង់ឬទេ? ចលនានៃវិវរណៈនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី បង្ហាញពីសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណនេះ ហើយថែមទាំងចាត់ទុកសកម្មភាពរបស់ ព្រះដែលទាក់ទងនឹងវាផងដែរ ។ ... Bavinck បានចង្អុលបង្ហាញពីគំនិតខុស មួយចំនួនថា តាមគំនិតរបស់ពួកគេ វិវរណៈនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងព្រះ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនស្របគ្នាទៅវិញទៅមក ។

យោងតាមលោក Bavinck, Anabaptists បានអះអាងថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិន មានខ្លឹមសារនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ Socinianism អះអាងថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទាប ជាងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី Arminianism ទទួលស្គាល់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ថាជាកិច្ចព្រម ព្រៀងមួយប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែសន្យាពរជ័យនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ។ អ្នកកែទម្រង់

ម៉ាទីន លូធើ ក៏បានគិតក្នុងគ្រាដំបូងរបស់គាត់ដែរថា គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និង គម្ពីរសញ្ញាថ្មី មានភាពខុសប្លែកគ្នា ដូចជាច្បាប់ និងដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃចុង ក្រោយរបស់គាត់ គាត់បានអះអាងថា គម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏មានការសន្យាដ៏បរិបូរ នៃដំណឹងល្អយ៉ាងខ្លាំងផងដែរ ។ ទីបំផុតនៅពេលដែលទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់បានមក ដល់ ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគំនិតដូចគ្នា ។

- ក្នុងចំណោមសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណនៅក្នុងបុរស -

ផ្នែកទី 3 គោលលទ្ធិរបស់មនុស្ស

ចំណាប់

ជំពូកទី 1 រូបភាពដើមរបស់បុរស (បុរសដែលបានបង្កើតដំបូង)

- I. ការពន្យល់ព្រះគម្ពីរ
- II. ចរិតលក្ខណៈនៃភាពសាមញ្ញនៃការប្រណាំង
- III. រចនាសម្ព័ន្ធរបស់មនុស្ស
- IV. បញ្ហានៃប្រភពដើមនៃព្រលឹងផ្ទាល់ខ្លួន
- V. បុរសនិងកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារ

ជំពូកទី 2 អំពើពុករលួយរបស់បុរស (ប្រព្រឹត្តអំពើបាប)

- I. ដើមកំណើតនៃអំពើបាប
- II. ព្រឹត្តិការណ៍នៃលោកុប្បត្តិអំពីភាពថោកទាបរបស់អ័ដាម និងអេវ៉ា
- III. ការល្អៗរបស់អារក្ស និងអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សជាតិ
- IV. ទស្សនៈព្រះគម្ពីរអំពីអំពើបាប
- V. លទ្ធផលនៃអំពើបាប
- VI. ការផ្លាស់ប្តូរនៃអំពើបាប និងអំពើបាបពិតប្រាកដ

VII. ភាពថោកទាបរបស់បុរស

VIII. ការដាក់ទណ្ឌកម្មជាលទ្ធផលនៃអំពើបាប

ជំពូកទី 3 បុរស និងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ

I. ភាពចាំបាច់នៃកិច្ចព្រមព្រៀងក្នុងសាសនា

II. អត្ថន័យនៃកិច្ចព្រមព្រៀង និងប្រភេទរបស់វា

III. គំនិតជាច្រើនទាក់ទងនឹងការសម្រេចនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ

ជំពូកទី 1 រូបភាពដើមរបស់បុរស (បុរសដែលបានបង្កើតដំបូង)

I. ការពន្យល់ព្រះគម្ពីរ

បុរសនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦-២៧, ២:៧)

1. ខ្លឹមសារនៃលោកុប្បត្តិ ១:២៦-២៧

"បន្ទាប់មក ព្រះមានបន្ទូលថា "ចូរយើងបង្កើតមនុស្សឲ្យដូចរូបយើង ។ ហើយសូមឲ្យពួកគេមានអំណាចលើត្រីសមុទ្រ និងលើសត្វស្លាបនៅលើមេឃ និងលើហ្វូងសត្វ និងលើផែនដីទាំងមូល និងលើគ្រប់សត្វល្អិតនៅលើផែនដី» ។ ដូច្នេះ ព្រះបានបង្កើតមនុស្សក្នុងរូបភាពរបស់គាត់ គឺនៅក្នុងរូបភាពនៃព្រះគាត់បានបង្កើតគាត់ ។ បុរសនិងស្រីគាត់បានបង្កើតពួកគេ" ។ នៅក្នុងផ្នែកនេះ សព្វនាមពហុវចនៈ "យើង" មកបីដង ដែលចង្អុលទៅព្រះត្រីឯក ។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 3:22 ពាក្យថា "មួយក្នុងចំណោមពួកយើង" (Among us) ចេញមក ។ ពាក្យខាងលើគឺជាឯកសារដែលបញ្ជាក់ពីការពិតថាព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សមក អ្វីដែលសំខាន់គឺព្រះបានបង្កើតបុរសក្នុងរូបគាត់ និងបុរសនិងស្រី ។

1) តើរូបព្រះជាអ្វី?

ដំបូង ព្រលឹង (ឬវិញ្ញាណ) ជាសារធាតុរបស់មនុស្ស ។ នៅក្នុងន័យដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សនោះផងដែរ ព្រះជាបិតានៃព្រលឹង និងជាព្រះអម្ចាស់នៃព្រលឹង ។ (សាស. ១២:៧, លូកា ១២:២០, ហេ. ១២:៩) ព្រលឹងមានចរិតអមតៈ ។

(1) តើការបង្កើតបុរសនិងស្ត្រីប្រកាន់យកគោលការណ៍យុត្តិធម៌រវាងបុរសនិងស្ត្រី ទេ? បុរសត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដូចគ្នាទៅនឹងស្ត្រី ។ ហេតុនេះហើយ បានជាពួកគេមានភាពយុត្តិធម៌នៅក្នុងចំណុចនៃរូបព្រះ ។

ទីមួយ ភាពយុត្តិធម៌របស់បុរស និងស្ត្រី គឺជាសេចក្តីពិតក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ កូរិនថូ ស ១១:១២ មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ដ្បិតស្ត្រីកើតមកពីមនុស្សដូចជាមនុស្សប្រុស ដូច្នេះឥឡូវនេះ បុរសកើតពីស្ត្រី ។ ហើយអ្វីៗទាំងអស់គឺមកពីព្រះ»; ពេត្រុសទី១ ៣:៧ បាននិយាយថា ស្ត្រីនឹងទទួល "មរតកនៃជីវិត (ជាមួយបុរស)" ។ ពោលគឺបុរសគឺសូម្បីតែបុរស និងស្ត្រីក្នុងខ្លឹមសារនៃសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ។ ជាពិសេស វាស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចនៃរូបភាពរបស់ព្រះ ។ យោងទៅតាមលោកុប្បត្តិ 1:27 វាបាននិយាយថាព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតបុរសនិងស្ត្រីនៅក្នុងរូបភាពរបស់គាត់ ។

ទីពីរ ភាពខុសគ្នានៃចរិតដើមរវាងបុរសនិងស្ត្រី មិនមែនមានន័យថាមានភាព ខុសគ្នារវាងបុរស និងស្ត្រីនោះទេ ។

(2) ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគិតលើសពីនេះទៅទៀត គឺថា ការងារ កំណើតរបស់ស្ត្រី គឺការកើតកូន ។ (១ធម៌ ២:១៥) ។ ការងារកំណើតនេះ មិនមានឥទ្ធិពលលើសច្ចៈភាពយុត្តិធម៌របស់បុរសនិងស្ត្រីឡើយ ។ លោកុប្បត្តិ 3:16 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅស្ត្រីនោះថា "អញនឹងបង្កើនការឈឺចាប់របស់ឯង ក្នុងការសម្រាលកូន ។ ដោយការឈឺចាប់ អ្នកនឹងបង្កើតកូន» ។ ត្រង់នេះ ចំពោះពាក្យថា « ប្រាកដជាបង្កើនការឈឺចាប់របស់អ្នក» (អេសាយ ៥៣) មានអ្នកប្រាជ្ញមួយរូបបាននិយាយថា "ទុក្ខមុននឹងធ្វើបាបនឹងកើតឡើង ប៉ុន្តែ មុនបាបរបស់គាត់ក៏ត្រូវបន្ថែមទុក្ខខ្លះដែរ ។ ប្រាកដណាស់ ការរងទុក្ខ (មុននឹង

ប្រព្រឹត្តអំពើបាប) អាចជាទុក្ខដែលមិនសប្បាយចិត្ត» ។ ប៉ុន្តែ G. Ch. Aalders បាននិយាយថា មុនពេលដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ប្រសិនបើ នាងកើតមក នាងមិនមានអារម្មណ៍រងទុក្ខនោះទេ ។ ទុក្ខនៃការកើតកូនគឺជា ទោសដែលស្ត្រីទទួលបាន និងផលប្រយោជន៍ខ្លះសម្រាប់ស្ត្រី ។ ដោយសារតែវា ទំនាក់ទំនងរបស់កូនពិតធ្វើឱ្យទំនាក់ទំនងស្នេហារហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។ សត្វមិន ទទួលរងទុក្ខធំក្នុងកំណើតកូនរបស់វាទេ ។ ដូច្នេះគេមិនស្រឡាញ់គេដល់ទីបញ្ចប់ ទេ ។

(3) ការដែលស្ត្រីគោរពតាមបុរសរហូតដល់ចប់ក៏ជាបេសកកម្មកំណើត ។ ការស្តាប់ បង្គាប់ដែលស្ត្រីចុះចូលចំពោះបុរស មិនមែនជាការពិតដែលផ្ទុយនឹងការពិតនៃ យុត្តិធម៌រវាងបុរស និងស្ត្រីនោះទេ ។ ប្រាកដណាស់ថា បុរសក្រោកឈរឡើង លើមុខតំណែងដើម្បីគ្រប់គ្រងស្ត្រីនៅបេសកកម្មកំណើត តាមពាក្យនៃគម្ពីរ ។ នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់លំដាប់នៃការបង្កើត ។ ដូចសាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ ដែរ (ធីម៉ូថេ 1 2:13) អ័ដាមត្រូវបានបង្កើតមុនជាងនាងអេវ៉ា ហើយគាត់ បានក្រោកឈរនៅតំណែងតំណាងនៃគ្រួសារដំបូង ។ បន្ទាប់ពីអ័ដាម និងអេ វ៉ាបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងនៅសួនអេដេន ព្រះបានស្វែងរកពួកគេ ហើយមិន បានហៅថា “តើអ័ដាម និងអេវ៉ានៅឯណា? «តែព្រះទ្រង់ត្រាស់ហៅតែអ័ដាម ប៉ុណ្ណោះ ហើយមានបន្ទូលថា «អ្នកនៅឯណា? នេះមានន័យថា ព្រះបានចាត់ ទុកអ័ដាមជាមេគ្រួសារ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ យើងអាចបញ្ជាក់ម្តងទៀតនូវ ជំហររបស់បុរសនៅឯការប្រៀនប្រដៅរបស់ទំនាយ (លោកុប្បត្តិ 3:16 ការ គ្រប់គ្រងរបស់បុរសចំពោះស្ត្រី) បន្ទាប់ពីគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលស្ត្រីគួរតែ ចុះចូល ។

សាស្ត្រាចារ្យ Paul Jewett បាននិយាយថា ចំពោះការគិតរបស់ Paul ចំពោះ
ការគោរពប្រតិបត្តិរបស់នារីនោះ គឺចេញពីផ្ទៃខាងក្រោយនៃសាសនាហូដា
យើងមិនអាចទទួលយកវគ្គនេះដោយផ្ទាល់បានទេ... ប៉ុន្តែការបកស្រាយរបស់
សាស្ត្រាចារ្យ Jewett បែបនេះ បាននិយាយថា ដូច្នេះសម្រាប់គាត់មិនបាន
ឃើញបទគម្ពីរត្រឹមត្រូវទេ ។ . ដូចដែលយើងបកស្រាយបទគម្ពីរ យើងមានអ្វី
ដែលយើងគួរប្រុងប្រយ័ត្ន ។ វាគឺជាការពិតដែលថានៅក្នុងខ្លឹមសារ និងការ
បញ្ចេញមតិនៃបទគម្ពីរមួយចំនួនមិនគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ និងផ្លាស់ប្តូរតាមពេល
វេលា ស្ថានភាព និងវប្បធម៌ជាដាច់ខាត ។ ជាឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីទី១ កូរិន
ថូស ១១:១២-១៥ ការដែលស្រីត្រូវទុកសក់វែង ហើយស្រ្តីត្រូវគោរពតាមបុរស
មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានឡើយ ទោះបីជាថ្ងៃណាមួយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរក៏ដោយ ។
សាស្ត្រាចារ្យ Jewett បាននិយាយម្តងទៀតថា "បញ្ញត្តិនៃការស្តាប់បង្គាប់"
ដែលនាងបានទទួលបន្ទាប់ពីស្រ្តីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបអាចរួចផុតពីបណ្តាសា
សាមញ្ញ (ទំនាក់ទំនងនៃការសងសឹកចំពោះបុរស) អាចធ្វើទៅបាន ។ វាដូចគ្នា
នឹងបណ្តាសាទូទៅដែលពួកគេបានទទួល (បល្ល័ង្កនិងអញ្ចេញដែលដ៏ផ្តល់ឱ្យ)
នឹងត្រូវបានកាន់កាប់ហើយអាចគេចផុត ។ ប៉ុន្តែការប្រកាសដាក់បណ្តាសា «ប
ល្ល័ង្ក និងអញ្ចេញ» នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូកទី៣ (២១៨) មិនត្រឹមតែជាការ
ដាក់ទណ្ឌកម្មសាមញ្ញ និងបណ្តាសាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាការប្រកាសទំនាយអំពី
លំដាប់នៃការបង្កើត ដែលត្រូវបានរៀបចំឡើងវិញដើម្បីគ្រប់គ្រងមនុស្សអាក្រក់
ផងដែរ ។ ហើយវាមានន័យថា របស់ទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងចុះចូលនឹង
ភាពឥតប្រយោជន៍ (មិនមែនជាពរជ័យទេ តែជាគ្រោះកាច) ។ (រ៉ូម ៨:២០)
ដ្បិតនេះជាទំនាយរបស់អ្នកបង្កើតសម្រាប់លំដាប់នៃការបង្កើត វានឹងត្រូវបាន

សម្រេច ហើយបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីរបស់លោកនឹងបាត់ទៅ ។ (រ៉ូម ៨:១៩, បប. ២២:៣) វាហាក់បីដូចជាមនុស្សក្នុងលោកនេះអាចការពារគ្រោះកាច ដើម្បីរួចផុតពីសត្វដោយវិធីវិទ្យាសាស្ត្រ ហើយទុកវាចោល ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់រួចផុតពីគ្រោះកាចមួយ នោះគ្រោះកាចមួយទៀតមកលើយើង ។ ជាឧទាហរណ៍ ហេតុផលដែលបុរសសម័យនេះរស់នៅបានយូរហាក់ដូចជាចេញមក ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់គេចពីរឿងមួយ ប៉ុន្តែគ្រោះកាចមួយទៀត ។ នេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ដំណើរការកម្រិតនៃវិទ្យាសាស្ត្រនៃពិភពនៃធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាការសង្កេតសិប្បនិម្មិត ។ ស្ថានភាពខាងក្រៅនៃបណ្តាសាត្រូវបានការពារច្រើន ឬតិច គោលការណ៍នៃទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតនៅតែដំណើរការ ។ ទោះបីជាបុរសនោះរស់នៅបានយូរនៅថ្ងៃណាមួយក៏ដោយ វាមិនមែនជាជីវិតដ៏បរិបូរណ៍ដូចគ្នាដើម្បីទទួលយកលទ្ធភាពនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចមុនពេលអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត ។ ជាការសន្និដ្ឋាន បុរសនិងស្ត្រីគឺស្មើគ្នានៅចំពោះព្រះជាប្រមុខរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១:២៧) ក្នុងការទទួលមរតកនៃជីវិត (១ពេត្រុស ៣:៧) ប៉ុន្តែក្នុងគ្រួសារមុខងាររបស់ស្ត្រី និងបុរស ។ ខុសគ្នាបេសកកម្មក៏ខុសគ្នា ប៉ុន្តែស្ត្រីគួរប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាគោរពប្រតិបត្តិតាមបុរស ។ វាកើតចេញពីការពិតដែលថាមនុស្សស្រីត្រូវបានបង្កើតឡើងអាក្រក់ជាងបុរស ប៉ុន្តែវាស្ថិតនៅតាមលំដាប់នៃការបង្កើតរបស់ព្រះ ។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៨, ២១-២៣) ដូច្នេះ ការដែលបុរសក្រោកឈរឡើងក្នុងការដឹកនាំជាងស្ត្រី មិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរក្នុងស្ថានភាពមុនអំពើបាបរបស់ខ្លួននិងក្រោយពីអំពើបាបនោះទេ ។ (កូរិនថូស ១១:៨-៩) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ដោយសារអេវ៉ាបានចាកចេញពីបេសកកម្មដើមដើម្បីជួយអ័ដាម ព្រះបានប្រកាសពីការដាក់ទណ្ឌកម្មដល់នាង

នោះគឺជាពាក្យថា ៖ «តែគាត់នឹងគ្រប់គ្រងលើអ្នក ។' (០១ក្លា ៣៣ក ១៦-២៧) ។

ពាក្យនេះថានាងនឹងត្រូវប្តីគ្រប់គ្រងនោះគឺជាទោសក៏ដូចជាទំនាយ ។ ដូច្នេះហើយរឿងនេះមិនអាចគេចផុតពីមនុស្សស្រីបានឡើយ ។ ការសម្រេចរបស់ ស្វាមីរួមបញ្ចូលទាំងការចុះចូលរបស់ស្រ្តី ។ ជំហរនៃការចុះចូលនេះគឺខុសគ្នានឹង ជំហរនៃការស្តាប់បង្គាប់របស់ស្រ្តី ។ នៅក្នុងទីតាំងនៃការគោរពប្រតិបត្តិ, ស្រ្តី, នៅក្នុងបេសកកម្មកំណើតគួរតែជួយបុរស (មេដឹកនាំ) ហើយនាងទទួលបានអត្ថ សញ្ញាណនៃការចុះចូល ។ បន្ទាប់មក វាជាការពិតដែលថាបន្ទាប់ពីអំពើបាប របស់អេវ៉ា សិទ្ធិអំណាចរបស់ស្រ្តីត្រូវបានកាត់បន្ថយកាន់តែច្រើន ។ ប៉ុន្តែជំហរ របស់មនុស្សស្រីមិនគួរត្រូវបុរសជិះជាន់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាជាការពិតតាមប្រវត្តិសា ស្ត្រដែលចំពោះអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ ស្រ្តីត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយបុរសក្នុង សិទ្ធិបុគ្គលិកលក្ខណៈ ។ សម្រាប់ឧទាហរណ៍មួយចំនួន ទស្សនវិទូលោកខាង លិចបានចាត់ទុកមនុស្សស្រីដូចជាមនុស្សទន់ខ្សោយ ជាទូទៅ ផ្នែកបាន និយាយថា បន្ទាប់ពីមនុស្សអាក្រក់បានស្លាប់ នៅពេលដែលគាត់នឹងចាប់ កំណើតឡើងវិញ គាត់នឹងកើតជាស្រ្តី ។ ហើយ Aristotle បាននិយាយថា ស្រ្តីគឺជាប្រភេទនៃភាពលំអៀងរបស់បុរស, Schopenhower បាននិយាយថាស្រ្តី គឺដូចជាកូនក្មេង, ពន្លឺ, myopic និងតែមួយគត់សម្រាប់ផលិតកម្ម ។ នៅ ប្រទេសបារាំងក្នុងនាមជាស្រ្តី Novella d' Andrea, AD 1312-1366) បាន បង្រៀនទស្សនវិជ្ជានិងនីតិសាស្ត្រនៅសាកលវិទ្យាល័យ Bologna គាត់បាន ប្រហារជីវិតនៅពីក្រោយរាំងនន ។ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាបែបនេះមិនត្រឹមត្រូវ ចំពោះសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរទេ ។ អ្វីដែលយើងចាត់ទុកជាបញ្ហាមួយគឺការពិត ដែលថាស្រ្តីអាចត្រូវបានគេប្រហារជីវិតជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ, នោះគឺនៅក្នុង

ករណីដែលស្ត្រីបានទទួលអំណោយទាននៃការបង្រៀន; តើនាងអាចទទួលបានការ
តែងតាំងត្រួតង្វាលបានទេ? វាជាចម្លើយដូចខាងក្រោម ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញា
ថ្មី អ្នកដែលបានយកឌីកុនជាស្ត្រី (រ៉ូម 15:1-2) ប៉ុន្តែនាងមិនត្រូវបានទទួល
តំណែងពីអ្នកចាស់ទុំ ហើយត្រួតង្វាលទេ ហើយអ្នកចាស់ទុំក៏គ្រប់គ្រងបុរស និង
ស្ត្រីផងដែរ ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ស្ត្រីមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្រៀន
បុរសនៅក្នុងក្រុមជំនុំទេ ។ (អ៊ីកូ ១៤:៣៤-៣៥១ ឆីម ២:១២-១៥) ប៉ុន្តែ
ប្រាកដណាស់ថា ស្ត្រីចំណាស់មានបទពិសោធន៍នៃជំនឿអាចបង្រៀនស្ត្រីម្នាក់
ទៀតបាន ។ (ទីតុស ២:៣-៥)

[ឯកសារយោងពិសេស] យោងទៅលើ « រូបអង្គនៃព្រះ » (“Of the image of God”)

1. ខ្លឹមសារនៃលោកុប្បត្តិ ២:៧

ទ្រឹស្តីនៃអ្នកវិចិត្រខ្ពស់បានអះអាងថាឯកសារនៃការបង្កើតមនុស្សក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:26-27 និង 2:7 បានចេញមកពីឯកសារគ្នា ។ ប៉ុន្តែរឿងទាំងពីរដែលជាអ្នកនិពន្ធតែមួយគឺខុសគ្នាតែក្នុងទស្សនៈនៃការព្យាបាលគ្នាទៅវិញទៅមក ។ រឿងខាងលើបាននិយាយថាដាច់នៃប្រភពដើមនៅក្នុងសត្វផ្សេងទៀតទាំងអស់ហើយបន្ទាប់មកវាត្រូវបានឈានដល់ចំណុចកំពូលដោយការបង្កើតរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែកិច្ចការលម្អិតនៃការបង្កើតបុរសនោះត្រូវបានចែងនៅម៉ោង ២:៧ ។ ដូច្នេះការរៀបចំឯកសារនៃជំពូកទី 1 និងទី 2 គឺទូទៅខុស ។ «ពេលនោះ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សឆ្ងល់ដ៏ល្អ ហើយដកដង្ហើមចូលតាមរន្ធគ្រមុះរបស់វា ហើយមនុស្សនោះក៏ក្លាយទៅជាសត្វមានជីវិត» ។ ពាក្យនេះហាក់ដូចជាត្រូវបានកត់សម្គាល់តែនៅក្នុងការបង្កើតរូបកាយរបស់មនុស្សដូចជាព្រះបានបង្កើតមនុស្សនោះដែរ ។ ប៉ុន្តែអ្នកទ្រឹស្តី (C. Hodge, L. Berkhof) បកស្រាយថា វារួមបញ្ចូលការបង្កើតព្រលឹង ។ ជាការល្អដែលដំបូងយើងបកស្រាយពាក្យមួយឬពីរហើយបន្ទាប់មកយើងអាចសន្និដ្ឋានដូចតទៅ ។ ត្រង់នេះ ពាក្យដែលបកប្រែជា «ដី» (អេតក្រីត) មានន័យថា «ឆ្ងល់ដ៏ចេញពីផែនដី» ហើយពាក្យដែលបកប្រែជាដង្ហើមរស់ អាចមានន័យថា «វិញ្ញាណនៃជីវិត» (ឬមានន័យថាខ្យល់ដង្ហើម) ។ ហើយពាក្យដែលបានបកប្រែទៅថា “ព្រលឹងមានជីវិត (ភាសា ១២៥០) មានន័យថា ព្រលឹងដែលមានជីវិត ។ នៅពេលដែលយើងសំយោគអត្ថ

ន័យនៃពាក្យខាងលើ វត្តនេះបង្ហាញពីការពិតដែលថាព្រះបានបង្កើតរូបកាយក៏ដូចជាព្រលឹងជាមួយគ្នា ។ ប៉ុន្តែមានបញ្ហាតែមួយគត់ ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះដាក់វិញ្ញាណនៃជីវិតទៅក្នុងរន្ធច្រមុះរបស់មនុស្ស? វិញ្ញាណមិនមែនជាសម្ភារៈតើត្រូវប្រើឆានែលអ្វី? កំណែ LXX មិនបាននិយាយថា ព្រះមិនបានដកដង្ហើមវិញ្ញាណរបស់ព្រះចូលទៅក្នុងច្រមុះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានដកដង្ហើមចូលក្នុងមុខរបស់ទ្រង់ ។ () ទោះបីជាយើងមិនដឹងថាវាចេញមកពីឯកសារហេប្រ៊ីមួយណាក៏ដោយ ក៏វាមិនអាចដោះស្រាយបញ្ហាខាងលើបានដែរ ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចនិយាយថា ពាក្យលោកុប្បត្តិ 2:7 គឺទាក់ទងនឹងការបង្កើតមនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការអះអាងថាព្រលឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលនោះ ។ វាពិបាកណាស់ដែលថាសម្រាប់វិញ្ញាណគឺជាវិញ្ញាណដំណើរការនៃការបង្កើតក៏ត្រូវបានជូនដំណឹងដល់យើងហើយត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ ។ ដូច្នេះនាងមិនត្រូវបានកត់សម្គាល់ទេ ។ យើងអាចនិយាយបានថា ដូចដែលលោកុប្បត្តិ 1:26-27 បាននិយាយថា ព្រះបានបង្កើតព្រលឹងមនុស្ស (រូបព្រះ) ជាមួយនឹងរូបកាយរបស់គាត់ គាត់បានយកវិធីខាងវិញ្ញាណដែលយើងមិនអាចពន្យល់បាន ។ លើកលែងតែមួយនេះ យើងអាចរកឃើញសេចក្តីពិតដ៏សំខាន់តិចតួចនៅក្នុង លោកុប្បត្តិ ២:៧ ។

(1) មនុស្សជារូបរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែគាត់មានរូបកាយគ្របដណ្តប់ដោយចូលី ។ នេះធ្វើឲ្យគាត់មានចិត្តរាបទាប អ្នកដែលត្រូវលើកឡើងដោយមិនមានគុណធម៌នៃការបន្ទាបខ្លួនបានក្លាយដូចជាអារក្ស ។ (2) ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់បានធ្វើដោយប្រយោល (ដោយព្រះបន្ទូល) ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានបង្កើតបុរសនោះគាត់បានធ្វើវាដោយផ្ទាល់ ។ នៅពេល

ដែលគាត់បានបង្កើតបុរសដែលគាត់បានពិភាក្សានៅក្នុងព្រះត្រីឯក (លោកុប្បត្តិ 1:26) គាត់ផ្ទាល់បានបង្កើតរូបកាយរបស់មនុស្ស ហើយគាត់ក៏បានដាក់ព្រលឹង ដែលនៅរស់ចូលទៅក្នុងវា ។ វាបង្ហាញថាបុរសគឺជាកិច្ចការសំខាន់បំផុតរបស់ ព្រះ ។ លើសពីនេះទៀត បុរសគួរមានអារម្មណ៍ថាមានទំនួលខុសត្រូវដ៏សំខាន់ ក្នុងការធ្វើជា«រូបអង្គរបស់ព្រះ» ។ ទំនួលខុសត្រូវគឺជាការងារដែលគាត់គួរតែ រស់នៅដោយបរិសុទ្ធជាមួយព្រះ ។ (ម៉ាថាយ ៥:៤៨, ពេត្រុសទី១ ១:១៥-១៦)

II. ចរិតលក្ខណៈនៃភាពសាមញ្ញនៃការប្រណាំង (The character of simplicity of the race)

1. ភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ

លក្ខណៈសាមញ្ញនៃការប្រណាំងត្រូវបានកត់សម្គាល់ជាច្រើនដង លើកលែងតែ ការលើកឡើងនៅផ្នែកដំបូងនៃលោកុប្បត្តិ ។ (លោកុប្បត្តិ ១០:៣២ មថ ១៩:៤ កិច្ចការ ១៧:២៦ រ៉ូម ៥:១២ ទី១ កូរិនថូស ១៥:២១-២២) គម្ពីរពិតថាមនុស្ស ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រភពសាមញ្ញនៅតំបន់ណាមួយ ហើយក៏បញ្ជាក់ថាចរិតដើម របស់ពួកគេគឺជារឿងធម្មតាដែរ ។ អំពើបាបក៏ដូចគ្នាដែរ ការទាមទារនៃការ ប្រោសលោះក៏ដូចគ្នាដែរ ។ កិច្ចការ 17:26 ទ្រង់មានបន្ទូលថា «ហើយទ្រង់ បានបង្កើតពីមនុស្សតែម្នាក់ គ្រប់ទាំងសាសន៍នៃមនុស្សជាតិឲ្យរស់នៅលើផែនដី ទាំងមូល ដោយបានកំណត់ពេលវេលា និងព្រំប្រទល់នៃលំនៅរបស់គេ» ។

2. ភស្តុតាងសមហេតុផល

ភស្តុតាងសមហេតុផលគឺជាវិទ្យាសាស្ត្រមួយដូចជាការសិក្សាជនជាតិភាគតិច ។ ការពិតដែលមនុស្សជាតិកើតចេញពីបុព្វបុរសតែម្នាក់មិនអាចបដិសេធបានដោយការពិសោធន៍វិទ្យាសាស្ត្រផងដែរ ។ Warfield (Benjamin Breckinridge Warfield) បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា "គ្រប់ពូជសាសន៍មានសហជីពផ្លូវចិត្ត ហើយពួកគេមានចរិតសមហេតុផល និងសហជីពផ្លូវចិត្តសម្រាប់ពួកគេខុសពីសត្វ ហើយភាសារបស់ពួកគេក៏អនុវត្តតាមច្បាប់ដូចគ្នា ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ គ្រប់ជាតិសាសន៍ក៏មានតំណពូជដែរ ។ ការពិតទាំងនេះបញ្ជាក់ថាវាចេញមកពីប្រភពតែមួយ ។ Bavinck និយាយថា "អ្នកស្រាវជ្រាវជនជាតិបាប៊ីឡូន និងអ្នកស្រាវជ្រាវជនជាតិអាស៊ីរ ក៏ដូចជាអ្នកប្រាជ្ញជនជាតិភាគតិចនៃតំបន់ធំទូលាយគិតថាពួកគេមានហេតុផលខ្លាំង ហើយកន្លែងចាប់ផ្តើមរបស់មនុស្សជាតិគឺអាស៊ីកណ្តាល" ។

III. រចនាសម្ព័ន្ធរបស់មនុស្ស

1. ធាតុនៃរចនាសម្ព័ន្ធមនុស្ស

ធាតុផ្សំនៃរចនាសម្ព័ន្ធមនុស្សមានទ្រឹស្តីពីរប្រភេទ ។

1) រោគវិទ្យា (Dichotomy)

ឌីកូតូមី មានន័យថា បុរសមានរូបកាយ និងព្រលឹង ដែលជាទិដ្ឋភាពក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ ជាឧទាហរណ៍ អ្នកដែលចាកចេញពីរូបកាយត្រូវបានហៅសម្រាប់ព្រលឹង (ហេព្រើរ ១២:២៣, ១ពេត្រុស ៣:១៩, វិវរណៈ ៦:៩, ២០:៤) វាប្រាប់ពីការ

ពិតថា បុរសនោះមានរូបកាយនិងរូបកាយរបស់គាត់ ។ ព្រលឹង ។ ហើយវាបញ្ជាក់ថា រូបកាយ និងព្រលឹង គឺជាធាតុបង្កើតមនុស្សដោយផ្ទាល់ ។ (សាស្តា ១២:៧, មថ ១០:២៨) ទោះបីជាប៉ុលហាក់ដូចជានិយាយថា ថែស្ទី 1:23 បង្ហាញពី trichotomy ប៉ុន្តែនៅទីនេះ "វិញ្ញាណនិងព្រលឹង" (πνεύμα καὶ ψυχή) មានន័យថាគាត់បានបែងចែកមនុស្សខាងក្នុងហើយបានលើកឡើងដូច្នេះ ។ គាត់គិតថារឿងទាំងពីរគឺស្របគ្នា ។ រ៉ូម 8:10 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «បើព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា ទោះបីរូបកាយស្លាប់ដោយសារអំពើបាបក៏ដោយ ព្រះវិញ្ញាណជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិត ។ ” ។ នោះគឺរូបកាយនឹងត្រូវស្លាប់ដោយការប្រកាសនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ បន្ទាប់ពីអំពើបាបប្រព្រឹត្តអំពើបាប (លោកុប្បត្តិ 3:19) ប៉ុន្តែវិញ្ញាណ (ជីវិតដែលបានកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រទាន ។ ហើយ កូរិនថូស 5:5 បាននិយាយថា “អ្នកត្រូវប្រគល់បុរសនេះទៅសាតាំង សម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញសាច់ឈាម ដើម្បីឲ្យវិញ្ញាណរបស់គាត់បានសង្គ្រោះនៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់” ។ នោះគឺក្នុងចំណោមអ្នកជឿព្រះវិហារកូរិនថូស ព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើដើម្បីឱ្យអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបត្រូវបានបោះបង់ចោលនៅក្នុងពិភពលោក (ឬទោះបីជាគាត់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយជំងឺរបស់គាត់) ប៉ុន្តែវិញ្ញាណរបស់គាត់នឹងត្រូវបានរក្សាទុកនៅពេលនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ រាងកាយទាំងមូល ។ (Calvin) ១ កូរិនថូស 7:34 បានមានប្រសាសន៍ថា «ហើយផលប្រយោជន៍របស់គាត់ត្រូវបានបែកបាក់ ។ ហើយស្ត្រីដែលមិនទាន់រៀបការ ឬបានរៀបការនោះខ្វល់ខ្វាយនឹងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ធ្វើយ៉ាងណាដើម្បីបានបរិសុទ្ធទាំងរូបកាយ និងវិញ្ញាណ ។

ប៉ុន្តែស្ត្រីដែលរៀបការហើយខ្វល់ខ្វាយនឹងរឿងលោកិយ តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីផ្តាច់ ចិត្តប្តី ។ " ។ នោះគឺវាមានន័យថាសម្រាប់ព្រហ្មចារីគឺសាមញ្ញក្នុងជីវិតរបស់ នាង នាងអាចដាក់រូបកាយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នៅទីនេះវិញ្ញាណចង្អុលទៅព្រលឹង របស់នាង ។ កូរិនថូស ទី 2 7:1 បានមានប្រសាសន៍ថា « ដោយសារយើង មានសេចក្តីសន្យាទាំងនេះហើយ ឱជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរឲ្យយើងសម្អាតខ្លួន យើងពីគ្រប់ទាំងភាពសៅហ្មងនៃរូបកាយ និងវិញ្ញាណ ដោយនាំមកនូវភាព បរិសុទ្ធដើម្បីបញ្ចប់ដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ " ។ នោះគឺជាការ ដាស់តឿនថា ការបំពុលទាំងអស់នៃគ្រឿងសម្ភារៈ (រូបកាយ) នៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងផ្នែកដែលមិនមែនជាវត្ថុ (វិញ្ញាណ) គួរត្រូវបានបរិសុទ្ធ ។ បទគម្ពីរ ហាក់ដូចជាមានខគម្ពីរដែលចង្អុលទៅ trichotomy ។ (ថៃស្យាទី១ ៥:២៣, ហេ. ៤:១២) ប៉ុន្តែវគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះមិនគាំទ្រការកាត់ត្របកភ្នែកទេ ដូចយើង សង្កេតមើលវាយ៉ាងលម្អិត ។ "វិញ្ញាណ" និង "ព្រលឹង" ដែលគេកត់សម្គាល់ ថា មានរឿងដូចគ្នា ប៉ុន្តែលោកបាននិយាយថា វាគ្រាន់តែជាការបែងចែកពីរ ផ្នែកប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចនេះដែរ រាងកាយរបស់មនុស្សគឺជាភាពតែមួយ ប៉ុន្តែអាច និយាយបានដោយការបែងចែកជាពីរផ្នែក គឺរាងកាយខាងលើ និងផ្នែកខាង ក្រោម ។

2. លក្ខណៈដែលទាក់ទងគ្នានៃរូបកាយ និងព្រលឹង

1) មនោគមវិជ្ជា (Monism)

ខាងក្រោមនេះគឺជាវត្ថុនិយម និងខាងវិញ្ញាណ ។ សម្ភារៈនិយមបាននិយាយថា ព្រលឹងគឺជាផលិតផលនៃរូបកាយ ។ វាជាទ្រឹស្តីប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរ ។ តើយើង

អាចពន្យល់ពីប្រភពដើមនៃរូបកាយ និងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្តេច? ព្រះគម្ពីរបាននិយាយថា ប្រភពនៃរូបកាយគឺដី (លោកុប្បត្តិ 3:19) ព្រលឹងត្រូវបានបង្កើតដោយព្រះ (លោកុប្បត្តិ 1:26-27) ហើយចេញពីព្រះ (សាស្តា 12:7) ។

2) លទ្ធិទ្វេ (Dualism)

នេះហើយជាទ្រឹស្តីដែលថាសម្រាប់រូបកាយនិងព្រលឹងគឺជាការវិញ្ញាណទៅវិញទៅមកទាំងពីរអាស្រ័យលើគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ទំនាក់ទំនងនៃវត្ថុទាំងពីរគឺឯកភាពគ្នាប៉ុន្តែការរស់នៅនិងសេចក្តីស្លាប់មិនបានរួបរួមគ្នាទៅវិញទៅមក ។ បទគម្ពីរច្បាស់ណាស់ថាប្រភពនៃព្រលឹង និងព្រលឹងគឺខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ២ តំណាងគឺ Ecc 12:7 ។ នៅទីនេះ វាបាននិយាយថា "ហើយចូលក៏ត្រឡប់មកផែនដីដូចដើមវិញ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅរកព្រះដែលបានប្រទានវាមក ។ " ។ ពាក្យ នៅតែ (𑀅𑀲𑀭𑀺𑀓𑀾𑀢𑀺) ជាភាសាហេព្រើរ មានន័យថា "ដូចជាវាមានស្រាប់" ។ ហេតុនេះហើយបានជាពាក្យនេះនិយាយថាដើមកំណើតនៃរូបកាយ ។ ហើយពាក្យថា «វិញ្ញាណត្រឡប់ទៅឯព្រះដែលបានប្រទានឲ្យ» ។ ចង្អុលបង្ហាញថា ដើមកំណើតនៃវិញ្ញាណ (នោះគឺជាព្រលឹង) គឺអាស្រ័យលើអំណាចនៃព្រះ ។ អ្នកវិចិត្រខ្ពស់ជាង D Gerrit Wildeboer បដិសេធភាពអសីលធម៌នៃព្រលឹងដោយសារតែគាត់យល់ខុសពាក្យនេះ ។ នោះគឺថាជាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងសំខាន់ នោះវត្ថុដែលបានរួបរួមគ្នារវាងដី និងវិញ្ញាណនឹងត្រូវបែកគ្នា (លោកុប្បត្តិ ២:៧) កាលដែលគាត់បានស្លាប់ ។ ដូច្នេះ យើងមិនឃើញថា អេក ១២:៧ បង្រៀនអំពីអសីលធម៌របស់មនុស្សនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាជាការបង្ខិតបង្ខំ ។ ការដែលវិញ្ញាណមនុស្សទៅរកព្រះមានន័យថាមិនបាត់

ទៅណាទេ គឺត្រូវរស់នៅជាមួយនឹងទ្រង់ជាមួយគ្នា ។ Aadels បានបកស្រាយ
 Ecc 12:7 យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយបាននិយាយថា "នៅទីនេះវាប្រាប់ថាមនុស្ស
 មានធាតុដែលមិនមែនជាសម្ភារៈហើយវាមានជាបន្តបន្ទាប់នៅខាងក្រៅនៃសម្ភារៈ
 និងដោយឯករាជ្យនៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ" ។ ផ្នែកជាច្រើនផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ
 បង្ហាញថា រូបកាយ និងព្រលឹងមិនដើរជាមួយគ្នាក្នុងការរស់នៅ និងការស្លាប់
 នោះទេ ។ 17:21-22 ស្តេចមានបន្ទូលថា ៖ «បន្ទាប់មកគាត់លូកខ្លួនលើក្មេង
 នោះបីដងហើយស្រែកអង្វរព្រះអម្ចាស់ថា ៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំ
 សូមឲ្យជីវិតរបស់កុមារនេះបានចូលមកក្នុងខ្លួនវិញចុះ» ។ ហើយព្រះអម្ចាស់បាន
 ស្តាប់តាមសំឡេងរបស់អេលីយ៉ា ។ ហើយជីវិតរបស់កុមារបានចូលមកក្នុងគាត់
 ម្តងទៀតហើយគាត់បានរស់ឡើងវិញ ។ "នៅទីនេះ ពាក្យថា "សូមឲ្យជីវិត
 របស់ក្មេងនេះចូលមកក្នុងគាត់ម្តងទៀត" (פֶּתַח חַיִּים אֶל-בְּנֵי אֱדֹמָן וְנָ ចូល
 ទៅក្នុងព្រលឹង (ψυχή) ជាភាសាអង់គ្លេសផងដែរ " ព្រលឹង" ។ ភាសា
 ហេព្រើរដែលបានបកប្រែជារូបកាយរបស់គាត់ (בָּרַךְ) ត្រូវបានបកប្រែទៅ
 ជាខាងក្នុងរបស់គាត់ (εἰς αὐτόν) នៅក្នុង LXX ។ ហើយពាក្យថា
 "សូមឲ្យជីវិតរបស់កុមារនេះចូលមកក្នុងខ្លួនគាត់ម្តងទៀត" (ἐπιστραφήτω)
 គឺសំខាន់ណាស់ វាមានន័យថា ព្រលឹងដែលបានចាកចេញពីរូបកាយ ហើយ
 មានដោយឯករាជ្យគួរតែត្រឡប់ទៅក្នុងរូបកាយវិញ ។ យ៉ូបបានសារភាពថា
 « ហើយក្រោយពីស្បែករបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងនេះ នោះខ្ញុំនឹងឃើញព្រះ
 ក្នុងសាច់ឈាមវិញ » (យ៉ូប ១៩:២៦) ។ លោកុប្បត្តិ 3:21 មានប្រសាសន៍
 ថា ៖ «តើអ្នកណាដឹងថាវិញ្ញាណមនុស្សឡើងទៅលើ ហើយវិញ្ញាណរបស់សត្វចុះ
 ទៅលើផែនដី? "នៅទីនេះផងដែរ ព្រលឹងរបស់មនុស្សមិនមែនជារបស់ផែនដី

និងធូលីទេ ប៉ុន្តែពិភពលោកខាងលើត្រូវបានជូនដំណឹងដោយប្រយោល ។

ចំពោះវត្ថុនេះ Aaldes បានបកស្រាយថា "បញ្ហាបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់បុរស ត្រូវបានជូនដំណឹងដោយជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារតែបញ្ហាដែលបាន កំណត់នៅខាងក្រៅនៃការសង្កេតរបស់យើងបុរសមិនមានការព្រួយបារម្ភអំពីអ្វី ដែលមើលមិនឃើញហើយបុរសខាងលើនៃសត្វទាបមិនយល់ពីតម្លៃធំជាងនេះ ។

វត្ថុដ៏មានតម្លៃបែបនេះគឺជាវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេពឹងផ្អែក លើអ្វីដែលអាចមើលឃើញ ។ តាមការគិតរបស់ពួកគេថា បុរសនោះមិនខុសពី សត្វនោះទេ ។ អ្វីដែលពួកគេតែងតែឃើញគឺគ្រាន់តែត្រឡប់ទៅជាធូលីដ៏បន្ទាប់ ពីការស្លាប់របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។ លោក Barth ទោះបីជាយើងខុសពីទស្សនៈ ទ្រឹស្តីរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏ត្រង់ចំណុចនេះ "អ្នកណាដឹង" និយាយថា "ក្នុងចំ នោមមនុស្សគ្មានអ្នកណាដឹងទេ ប៉ុន្តែមានតែព្រះទេដែលដឹងវា" ។ អ្វីដែល Barth មានន័យគឺជាការពិតដែលថា អសីលធម៌នៃព្រលឹងក្នុងខ្លួនមនុស្សនោះ មិនត្រូវបានធានា ហើយអំពើអសីលធម៌ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អធិបតេយ្យភាពនៃ ព្រះ ។ នោះគឺមានតែព្រះទេដែលដឹងការពិតថាព្រលឹងមនុស្សមិនចុះទៅក្នុងធូលី ដ៏និងផ្ទុយមិនដូចសត្វទេតែឡើងទៅលើខាងលើ ។

[ឯកសារយោងពិសេស] ការពន្យល់របស់ Barth រវាងទំនាក់ទំនងរវាងរូបកាយ និងព្រលឹង

IV. បញ្ហានៃប្រភពដើមនៃព្រលឹងផ្ទាល់ខ្លួន

1. Preexistentialism

ទ្រឹស្តីនេះត្រូវបានប្រាប់ដោយ Origen, Erigena ជាដើម ។ ព្រលឹងរបស់មនុស្សមានមុនពេលគាត់កើតនៅក្នុងពិភពលោក ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះមិនមានមូលដ្ឋានព្រះគម្ពីរទេ ។

2. Traducianism

ទ្រឹស្តីនេះគឺដើម្បីទទួលបានព្រលឹងចេញពីឪពុកម្តាយរបស់គាត់នៅពេលដែលគាត់បានទទួលរូបកាយនេះចេញពីពួកគេ ។ Tertullian, Martin Luther, Delitzsch ជាដើម គាំទ្រទ្រឹស្តីនេះ ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យថាកូនចៅរបស់បុរសត្រូវបានភ្ជាប់នៅក្នុងរាងកាយនៃបុព្វបុរសរបស់គាត់ (លោកុប្បត្តិ 46:26 ហេ 7:9-10) traducianism ហាក់ដូចជាមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះក៏មានចំណុចពិបាកដែរ (១) យើងមិនដឹងថាព្រលឹងកូនចេញពីមួយណា ឪពុក ឬម្តាយ ។ (2) តើព្រលឹងក៏អាចបែងចែកបានដែរ ហើយផលិតផលចូលចិត្តរាងកាយដែរឬទេ? ល ។

3. ការបង្កើតនិយម

នេះបាននិយាយថានៅពេលដែលមនុស្សកើតនៅក្នុងពិភពលោកព្រលឹងរបស់គាត់ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដោយផ្ទាល់ ។ ហើយព្រលឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ក្នុងភាពបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានបំពុលដោយការបង្រួបបង្រួមវាទៅនឹងរូបកាយ ដែលខូច ។ ការបង្កើតនេះគឺត្រឹមត្រូវតាមគម្ពីរដែលមានដើមកំណើតនៃព្រលឹង និងរូបកាយគឺខុសគ្នា មួយជារបស់ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ (សាស្តា ១២:៧ គឺ ៤២:៥ Zach ១២:១ ហេ ១២:៩) មតិដែលប្រឆាំងនឹងទ្រឹស្តីនេះមានដូចតទៅ ។ ព្រះបានសម្រេចការបង្កើតរបស់គាត់អស់រយៈពេល 6 ថ្ងៃនៅថ្ងៃទី 7 គាត់បានសម្រាកការពិតដែលថាគាត់បានបង្កើតព្រលឹងជាបន្តបន្ទាប់មិនសមនឹង បទគម្ពីរទេ ។ បញ្ហាបំបែកនេះត្រូវបានដោះស្រាយដូចខាងក្រោម ។ វាពិបាក និយាយថាព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ចប់ការបង្កើតជាមូលដ្ឋាន បន្ទាប់ពីនោះព្រះមិន បានធ្វើការកិច្ចការដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិរបស់គោលការណ៍នៃការបង្កើតនោះទេ ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានបង្កើត គាត់ធ្វើការតាមរយៈច្បាប់ធម្មជាតិ គាត់អនុវត្តការងារ ដែលជ្រៀតជ្រែកក្នុងសកលលោក (ឧទាហរណ៍ អព្វតហេតុ) ។ អព្វតហេតុជា កម្មសិទ្ធិរបស់គោលការណ៍នៃការបង្កើត ។

V. បុរសនិងកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារ

នៅក្នុងន័យទូទៅ "កិច្ចព្រមព្រៀង" គឺដើម្បីបញ្ជាក់ថាដៃគូទាំងពីរបង្កើត លក្ខខណ្ឌ និងធ្វើការសន្យាចំពោះវត្ថុនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ ។ (សត្វ និងម៉ាស៊ីន មិនត្រូវបានបង្កើតកិច្ចព្រមព្រៀងទេ) ហើយក្នុងរយៈពេលកំណត់ ពួកគេគួរតែ ធ្វើសកម្មភាពឱ្យបានត្រឹមត្រូវតាមការសន្យា ហើយសម្រេចចិត្តសម្រេចគោល

បំណងដូចគ្នា ។ បន្ទាប់មកកិច្ចសន្យានៃបទគម្ពីរមានទិដ្ឋភាពពិសេសមួយចំនួន ។ [1] ព្រះតែងតែមានសិទ្ធិអំណាចផ្ដើម ។ មុននឹងយើងគិតពីរឿងនោះជាដំបូង ទ្រង់បានមកឯយើង ហើយបានបង្កើតសេចក្ដីសញ្ញា ។ [2] ដៃគូនៃកិច្ចព្រមព្រៀងមិនមានកម្រិតដូចគ្នាទេ ។ ភាគីម្ខាងជាព្រះ តែភាគីម្ខាងទៀតជាសត្វ ។ ព្រះជាអ្នកបង្កើតសកលលោកបានមករកសត្វដែលមនុស្សមានកំណត់បានបង្កើតសេចក្ដីសញ្ញាហើយទទួលយកពាក្យសច្ចា ។ សម្រាប់ការសិក្សាបញ្ហានេះ យើងត្រូវសិក្សាពាក្យ លោកុប្បត្តិ ២:១៦-១៧ (យោងលោកុប្បត្តិ ៣:៦-២៤) ពាក្យនេះមានដូចតទៅ ៖ «ហើយព្រះយេស៊ូវ័រ័ទ្រង់បានបង្ហាបំបុរសនោះថា «អ្នករាល់គ្នាអាចស៊ី គ្រប់ដើមឈើក្នុងសួនឱ្យរ ១៧ ប៉ុន្តែដើមឈើដែលស្គាល់សេចក្ដីល្អនិងអាក្រក់ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគឡើយ ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់» ។

1. តើពាក្យលោកុប្បត្តិ ២:១៦-១៧ ជាសម្ពន្ធមេត្រីឬ?

1) ពាក្យជាសេចក្ដីសញ្ញា

រហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកអ្នកទ្រឹស្ដីបាននិយាយថា ពាក្យនេះជាសេចក្ដីសញ្ញា ។ ជាការពិតណាស់អត្ថបទនេះមិនមានពាក្យថា "សេចក្ដីសញ្ញា" ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាបញ្ហាមួយចំនួនទេ ។ នៅត្រង់ចំណុច Bavinck បាននិយាយថា "បញ្ញត្តិដែលព្រះបានប្រទានដល់អំដាម គឺជាសេចក្ដីសញ្ញានៅក្នុងខ្លឹមសារនៃព្រឹត្តិការណ៍នេះ ។ ដូចជាព្រះបានបង្កើតវាជាមួយនឹងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល នោះវាជាសេចក្ដីសញ្ញាមួយដែលថា បើអំដាមគោរពតាម នោះគាត់នឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច» ។ នៅក្នុងពាក្យថា "នៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹង

ស្លាប់" ពាក្យ "នៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគ" មានលក្ខខណ្ឌ ហើយ "អ្នកនឹងស្លាប់" គឺដើម្បីពង្រឹងការងារនាពេលអនាគត ។ ត្រង់នេះ ពាក្យដែលបានបកប្រែថា "ប្រាកដជា" (មិន ថែងម្ល៉ត) គឺជាការធានានៃភាពស្មោះត្រង់ (ការបញ្ជាក់)" ។ មានន័យថា គាត់នឹងត្រូវស្លាប់ជាមិនខាន ។ សេចក្តីសញ្ញាមានមូលដ្ឋាននៃ ភាពស្មោះត្រង់ ។ ហូស ៦:៧ បាននិយាយអំពីសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះចំពោះកម្ម វត្ថុរបស់អ័ដាម ។ អត្ថបទនោះបាននិយាយថា « ប៉ុន្តែដូចជាអ័ដាមដែរ ពួកគេ បានបំពានលើសេចក្តីសញ្ញា ។ " ។ នៅទីនេះ ពាក្យ អាដាម (អាដាម) មិន មែនជាតំបន់ ហើយមិនមានន័យថាមនុស្សទូទៅទេ ។ (យ៉ូហ ៣១:៣៤) វា ចង្អុលទៅអ័ដាមដែលជាបុព្វបុរសរបស់មនុស្សជាតិ ។

2) ពាក្យគឺជាកិច្ចសន្យាការងារ

ពាក្យនេះគឺដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសញ្ញានៃកិច្ចការដែលព្រះបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ័ដាម ជាតំណាងនៃមនុស្សជាតិ (រ៉ូម ៥:១២-១៤) ហើយបានធ្វើ ។ ដោយសារនៅ ក្នុងសេចក្តីសញ្ញា ព្រះទ្រង់បានសុំការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិ « ពីដើមនៃចំណេះ ដឹងនៃសេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ អ្នកនឹងមិនត្រូវបរិភោគឡើយ » ចំពោះអ័ដាម ។ សេចក្តីសញ្ញានេះគឺផ្ទុយទៅនឹងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដែលបានតាំងព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទជាតំណាងនៃសេចក្តីសញ្ញា ដោយកិច្ចការរបស់មនុស្សដែលទ្រង់បានទទួល សេចក្តីសុចរិត ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ត្រូវបានប្តឹង ហើយនាំឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប ការថ្កោលទោស ការស្លាប់ជាដើម ។ (រ៉ូម 5: ១៥-១៩) តួអង្គបែបនេះជាកម្ម សិទ្ធិនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៃកិច្ចការ ។

2. តើកិច្ចសន្យាការងារនៅស្ថិតស្ថេរទេឡើយ?

ទោះបីជាអ្នកជាមត្រូវបានបរាជ័យក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារក៏ដោយ កិច្ចព្រមព្រៀងមិនត្រូវបានលុបចោលទេ ។ វត្ថុនៃកិច្ចព្រមព្រៀងត្រូវបានជំនួសដោយព្រះត្រីសូ ដែលជាអ្នកជំនួស ។ បន្ទាប់ពីបុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិត្រូវបានបរាជ័យនៃសេចក្តីសញ្ញានៃកិច្ចការ ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេបានបង្កើតផែនការនៃព្រះថា ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយតែសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែកិច្ចសន្យាការងារមិនត្រូវបានលុបបំបាត់ទេ ហើយត្រូវបានរក្សាជាបន្តបន្ទាប់ ។ ព្រោះសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណបង្ហាញអត្ថន័យយ៉ាងច្បាស់មុននឹងការចោទប្រកាន់នៃសេចក្តីសញ្ញានៃកិច្ចការ ។ នៅកៅអីដែលបង្ហាញពីអារម្មណ៍នៃអំពើបាប អត្ថន័យនៃការលះលែងគឺបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់ ដោយសារតែបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងមានអារម្មណ៍នៃអំពើបាបដោយចេតនា អារម្មណ៍នៃសុភមង្គលសម្រាប់ការផ្តាច់អាចបន្តបានយ៉ាងច្រើន ។ ដូចនេះក្នុងខ្លឹមសារនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើង អ្នកចោទមិនលាក់បាំងជំហានរបស់ខ្លួនទេ ។ ទោះបីជាបទគម្ពីរមានសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណក្តី ក៏សេចក្តីសញ្ញានៃកិច្ចការនេះចោទប្រកាន់ជាបន្តបន្ទាប់ ។

[ឯកសារយោងពិសេស] អំពីរូបភាពរបស់ព្រះ

(1) សាសនាចក្រវិទ្យាម៉ុងកាតូលិកបានបំបែករូប (រូបភាព ៨២៩) របស់ព្រះនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:26-27 នៃរូបរាង (likeness) នៃព្រះ ហើយបាននិយាយថា "រូប" នៃព្រះគឺជាភាពខាងវិញ្ញាណនៃព្រលឹង សេរីភាពនៃ ឆន្ទៈ ភាពអសីលធម៌នៃរូបកាយ ។ល។ ប៉ុន្តែភាពដូចព្រះជាម្ចាស់ និងរូបរាងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាសេចក្តីសុចរិតដើមបន្ថែម ដើម្បីគ្រប់គ្រងចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្ស (វាមិនមែនជាអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាត្រូវបានគ្រប់គ្រង វានឹងក្លាយជាសេចក្តីប្រាថ្នា ។ ដូចជាសត្វតិរច្ឆាននាំចូលទៅក្នុង) ។ ប៉ុន្តែវាជាការបកស្រាយដ៏ពិបាកក្នុងការស្វែងរកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរ ។ ហើយវាមិនមែនជាការពិតទេ ដែលពាក្យពីរគឺ "រូបភាព" និង "ភាពដូច" ត្រូវបានបំបែកពីគ្នាទៅវិញទៅមកផងដែរ ។

(2) គណបក្សលូធើរ៉ានបាននិយាយទៅកាន់រូបព្រះដូចតទៅ ។

គេអះអាងថា បុរសនោះមានលក្ខណៈខាងវិញ្ញាណ គឺដូចទេវតា ។ បន្ទាប់ពីភាពថោកទាបរបស់បុរសនោះ វាបានបាត់បង់ទាំងស្រុង វាដូចជាសត្វតិរច្ឆានដែលគ្មានចំណុចខុសគ្នាធំ ។ ពួកគេគិតថានៅសល់តែលក្ខណៈសាសនាប៉ុណ្ណោះ ។

(3) អរិយធម៌បានគិតថា រូបអង្គរបស់ព្រះនៅសម័យដើមថាជាកម្រិតនៃអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះដល់លក្ខណៈទាបជាង ។

បន្ទាប់មកគេចាត់ទុកវាជាសេរីភាព ចំណេះដឹង ចរិតលក្ខណៈសីលធម៌ និង ជំនាញដើម្បីរស់នៅជាមួយនឹងព្រះជាដើម ។

(4) លោក Karl Barth បកស្រាយរូបភាពនៃព្រះនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:26-27 ដូចតទៅ ។ " សត្វដែលមានគោលបំណង (អ្នកសរសេរព្រះត្រីឯក) នៅក្នុងព្រះផ្ទាល់ (នោះគឺព្រះត្រីឯក) មាននៅក្នុងគ្នាដែលមានស្រាប់ដោយសេរីសហការគ្នានិងជួបគ្នាឆ្លើយតបគ្នាទៅវិញទៅមកបុរស (នៅក្នុងចំណុចនៃបុរស ។ និងស្ត្រី) គឺជាច្បាប់ចម្លងនៃរូបព្រះ និងការចម្លងរបស់វា ។ នោះគឺវាត្រូវបានសម្តែងដោយប្រព័ន្ធនៃបុរសនិងស្ត្រីដោយត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងគោលការណ៍នៃគោលការណ៍ទាក់ទងហើយបន្ទាប់មកវាគឺជាច្បាប់ចម្លងនៃព្រះត្រីឯក ។ ម្យ៉ាងទៀត ពាក្យថា «រូបព្រះ» មានន័យថាវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមានវត្ថុដែលទាក់ទងគ្នាក្នុងបុរស និងស្ត្រី ។ IAs ខ្ញុំបានបកប្រែពាក្យរបស់គាត់ការបកប្រែដោយផ្ទាល់បន្ថែមទៀត ហើយបានដកស្រង់វាដូចខាងក្រោមថា "អ្វីដែលព្រះបានបង្កើតមនុស្សឱ្យទៅជារូបភាពនៃព្រះមិនមែនមានន័យថាព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យនូវលទ្ធភាពពិសេស, បញ្ញា, សីលធម៌និងផ្សេងទៀតហើយបានបង្កើតពួកគេផងដែរ ។ "រូប" មិនមែនជារបស់ដែលខុសពីសត្វតិរច្ឆានទេប៉ុន្តែជាវត្ថុធម្មតាសម្រាប់ពួកវាខាងក្រៅ ។ វាជាប្រភេទនៃទំនាក់ទំនងរវាងបុរសនិងស្ត្រី» ។ ការបកស្រាយរបស់ Barth អំពីរូបភាពនៃព្រះហាក់ដូចជាត្រឹមត្រូវដូចដែលយើងឃើញពីខាងក្រៅ ។ នៅក្នុងបរិបទបន្ទាប់ពីពាក្យថា "នៅក្នុងរូបភាពនៃព្រះ" ពាក្យ "បុរសនិងស្ត្រី" ត្រូវបានធ្វើតាម!(លោកុប្បត្តិ 1:27) ប៉ុន្តែអត្ថន័យនៃបរិបទមិនអាចនិយាយបានទាំងស្រុងនូវការបកស្រាយនៃមាតិកាខាងក្រោម ។ នៅក្នុងបរិបទខាងលើ (លោកុប្បត្តិ 1:27) «ពាក្យ «បុរស និង

ស្រី» មិនត្រូវបាននិយាយជានិយមន័យនៃរូបអង្គរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែចង្អុលទៅអ្នកដែលទទួលបុរសដែលត្រូវបានបង្កើតមកជារូបអង្គរបស់ព្រះ ។ នៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ រូបភាពនៃព្រះចង្អុលបង្ហាញពីភាពខាងវិញ្ញាណនៃប្រព័ន្ធរបស់មនុស្សដែលសត្វមិនមាន ។ (លោកុប្បត្តិ ៩:៦, យម ៣:៩) ដូច្នេះសម្រាប់សត្វក៏មានការផ្គូផ្គងដែរ (ប្រុសស្រី) តើយើងអាចនិយាយថាជារូបរបស់ព្រះឬទេ? កូល ៣:១០ បានមានប្រសាសន៍ថា «មនុស្សថ្មីគឺជាអត្ថន័យនៃរូបព្រះ ។ គាត់គឺជាអ្នកដែលបានកែប្រែថ្មីនៅក្នុងចំណេះដឹង ។ ចំពោះ ណាន អេភេសូរ 4:24-25 ថ្មីនេះ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា « ខ្លួនឯងថ្មី ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបរាងរបស់ព្រះ ក្នុងសេចក្តីសុចរិត និងបរិសុទ្ធពិត » ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការពន្យល់របស់ Barth រវាងទំនាក់ទំនងរវាងរូបកាយ និងព្រលឹង

លោក Barth បាននិយាយថា ចរិតលក្ខណៈឯករាជ្យនៃព្រលឹង ហើយថែមទាំង បានអះអាងថា វានៅជាមួយរាងកាយ អត្ថិភាពនៃព្រលឹងអាចត្រូវបានរក្សាទុក នៅលើ ។ “ប្រសិនបើព្រលឹងមានដូចព្រលឹងនោះ វាមិនអាចទៅរួចទេបើគ្មានរូប កាយ ។ ដូច្នេះ បើយើងបដិសេធរូបកាយ នោះយើងនឹងបដិសេធព្រលឹងជា ចាំបាច់ ។ យើងផ្ទុយទៅនឹងអរូបីនិយមទៀតដែលថា រូបកាយ និងព្រលឹង គឺ ជាតួអង្គឯករាជ្យនៃវត្ថុពីរ ។ វាជាគំនិតរបស់ក្រិក ហើយក៏ជាគំនិតរបស់ គ្រិស្តសាសនាប្រពៃណីយ៉ាងវែងឆ្ងាយ ។ ភាពខាងក្រៅបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ មនុស្សមិនមានន័យថាអត្ថិភាពនៃពេលវេលានៃការទ្រទ្រង់របស់មនុស្សនោះទេ ។ ទ្រឹស្តីខាងលើរបស់ Barth គឺគ្មានព្រះគម្ពីរ ។ តើព្រះយេស៊ូមិនបានចាត់ទុករូប កាយនិងព្រលឹងជាអង្គដែលមានលក្ខណៈពិសេសឬ? តើពាក្យរបស់គាត់ “គាត់បានសម្លាប់រូបកាយ តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងបានទេ (Mt 10:28)” មានន័យថា រូបកាយ និងព្រលឹងមានប្រភពខុសគ្នា? (សាស. ១២:៧, ហេ. ១២:៩) តើអេលីយ៉ាមិនបានអធិស្ឋានដល់ព្រះ ដូចជាស្រ្តីមេម៉ាយនៅថ្ងៃសប្បិទ បានយកកូនប្រុសរបស់គាត់ដែលសោយទិវង្គតត្រឡប់មកក្នុងខ្លួនគាត់វិញឬទេ? ក្នុងអំឡុងពេលរបស់យើងរស់នៅក្នុងពិភពលោកយើងទទួលស្គាល់តួអក្សរដែល ទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងជិតស្និទ្ធនៃរាងកាយនិងព្រលឹងក៏ដូចជាយើងគួរតែ ទទួលស្គាល់ការពិតដែលថាពួកគេបែកគ្នាហើយឯករាជ្យ ។ យ៉ូបបាននិយាយថា « ហើយក្រោយពីស្បែករបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងនេះ នោះខ្ញុំនឹងឃើញព្រះ

ក្នុងសាច់ឈាម» (យ៉ូហ ១៩:២៦) ជាការពិតណាស់ រូបកាយនិងព្រលឹងក្នុង
លោកីយ៍គឺបានភ្ជាប់គ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ហើយសម្រេចនូវបុគ្គលិកលក្ខណៈសរុប ។
របស់បុរស ។ ពេលយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពួកគេទាំងពីរធ្វើដំណើរទៅជាមួយ
គ្នា ។ នៅពេលដែលយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង ប្រតិបត្តិ
ការនៃខួរក្បាលរបស់យើងនៃរាងកាយរបស់យើងត្រូវបានសហការ... “យើងមិន
អាចនិយាយបានថា “រាងកាយរបស់ខ្ញុំនៅស្ងៀម មានតែព្រលឹងរបស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ
ដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែរាងកាយទាំងមូលត្រូវបានចូលរួម ។ ប៉ុន្តែនេះគឺ
ជាពាក្យដែលបានបង្កើតឡើងតែនៅក្នុងរយៈពេលដែលយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោ
ក ។ ដូចលោក Barth បាននិយាយថា ប្រសិនបើព្រលឹងមិនអាចមានដោយ
គ្មានរូបកាយ យើងអាចនិយាយបានថាព្រះជាម្ចាស់ទេ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏មិនមាន
ដែរ (មករា 4:24)? យើងមិនដែលអាចធ្វើបានទេ ។

ជំពូកទី ២ អំពើពុករលួយរបស់បុរស (ប្រព្រឹត្តអំពើបាប) (The corruption of the man (committed sin))

I. ដើមកំណើតនៃអំពើបាប

មានទ្រឹស្តីជាច្រើនអំពីប្រភពដើមនៃអំពើបាប ។ ដើមកំណើតចុងក្រោយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រភេទអាមីកំបាំង ដូច្នេះវាមិនអាចដោះស្រាយបានដោយការចេះដឹងរបស់បុរសនោះទេ ។ ដោយសារអំពើបាបមាននៅក្នុងលោកនេះច្បាស់ណាស់ បុរសនោះគួរតែដង្វាយធ្ងន់ ហើយគួររួចពីបាបនោះ ។ ពេលផ្ទះត្រូវគេបាញ់ ហើយបុរសស្រែកថា « ភ្លើង! » ។ វាជាពេលវេលាពិតដែលសមាជិកក្នុងគ្រួសារគួររត់ចេញទៅខាងក្រៅនៅពេលបន្ទាន់ ។ បើបុរសក្នុងផ្ទះអះអាងថាគាត់មិនអាចចេញក្រៅបានមុនខ្ញុំដឹងពីមូលហេតុនៃភ្លើងនោះ គឺជាមនុស្សឆ្គួត ។

1. ទ្រឹស្តីមិនពិតចំពោះប្រភពដើមនៃអំពើបាប (the false theory to the origin of the sin)

(1) ទ្រឹស្តីនៃខ្លឹមសាររបស់មនុស្ស (The theory of human essence)

ដូចលោក Louis Berkhof បានណែនាំ ទស្សនវិទូខ្លះបាននិយាយថា អំពើបាបរបស់មនុស្សគឺជាផ្នែកមួយនៃខ្លឹមសាររបស់មនុស្ស និងការផលិតចាំបាច់នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញធម្មជាតិនៃវត្ថុ ។ វាគឺជាការគិតថាអំពើបាបត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងខ្លឹមសាររបស់មនុស្ស ។ ទ្រឹស្តីនេះគឺប្រឆាំងនឹងការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ ។ យោងទៅតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរ អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែល្អនៅក្នុងធម្មជាតិ ។ លោកុប្បត្តិ ជំពូកទី១ ចែងថា សត្វនោះល្អដោយធម្មជាតិ ក្នុងលក្ខណៈដើមនៃ

ការបង្កើត ។ ពាក្យថា “ព្រះទ្រង់ទតឃើញថា ល្អណាស់ ។ ” (សា. ១:៣១ ប្រ. ១:៣១ ប្រ. ១:៣១) ចេញពីលោកុប្បត្តិ ១:៤, ១០, ១២, ១៤, ២១, ២៥, ៣១ ម្តងហើយម្តងទៀត ។

(2) The evolutionism (បដិវត្តនិយម)

តាមទ្រឹស្តីនេះ មនុស្សជាតិបានក្លាយទៅជា (មនុស្ស) ដើម្បីមានមនសិការសីលធម៌ដោយអភិវឌ្ឍបន្តិចម្តងៗ ។ ហើយនៅពេលដែលគាត់ទប់ទល់នឹងមនសិការសីលធម៌នេះ សំខាន់គឺការជំរុញផ្លូវចិត្តបានកើតឡើង ដែលហៅថាអំពើបាប ។ បន្ទាប់មក មានន័យថា ដើមកំណើតនៃអំពើបាប គឺជាចរិតរបស់សត្វទាប (ពាក្យនៃអ្នកវិវត្តន៍) ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ការវិវត្តនៃមនុស្សជាតិមិនគួរគិតឡើយ ។ មនុស្សជាតិគឺដោយធម្មជាតិ រូបរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបំពុលទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះទ្រង់ត្រូវបានខូច ។ (រ៉ូម ៣:២៣, ៥:១២) គណបក្សបដិវត្តន៍ខាងលើបានអះអាងម្តងទៀតថា រដ្ឋាភិបាលមិនគួរដាក់ទោសមនុស្សមានបាបទេ ប៉ុន្តែពេលណាក៏គួរតែកែខ្លួន និងព្យាបាលពួកគេវិញ ។ នេះគឺខុសពីមេរៀននៃបទគម្ពីរ ។ បទគម្ពីរអះអាងថា មនុស្សមានបាបគួរតែទទួលទោស ហើយមនុស្សអាក្រក់បំផុតត្រូវគេសម្លាប់ ។ (លោកុប្បត្តិ ៩:៥-៦ និក្ខ. ២១:១២-១៧) ជាពិសេសច្បាប់នៃការផ្តន្ទាទោស «សងភ្នែក» ក្នុងនិក្ខមនំ ២១:២៤ គឺជាច្បាប់នៃការវិនិច្ឆ័យ (យុត្តិធម៌) ដែលព្រះបង្គាប់ ។

2. ទ្រឹស្តីត្រឹមត្រូវចំពោះប្រភពដើមនៃអំពើបាប

- 1) ដើមកំណើតដំបូងនៃអំពើបាប (អំពើពុករលួយរបស់ទេវតា)

យោងទៅតាមបទគម្ពីរ មនុស្សជាតិត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយការល្អឯរូបរបស់អារក្ស ។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 3:1-6 សត្វពស់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាតំណាងរបស់អារក្ស ហើយបានធ្វើឱ្យមនុស្សលោកប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ (បប. ១២:៩-១០) បន្ទាប់មក មុននឹងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្សជាតិ អារក្សក៏កើតឡើង ហើយប្រភពនៃអំពើអាក្រក់គឺអារក្ស ។ ឥឡូវនេះបញ្ហាចម្បងគឺអ្វីដែលជាប្រភពដើមនៃអារក្ស ។ គម្ពីរបានចែងថា ទេវតាដ៏ល្អជាមនុស្សថោកទាប ហើយបន្ទាប់មកក៏ក្លាយទៅជាអារក្ស ។ ភាពថោកទាបរបស់ទេវតាត្រូវបានបង្ហាញដោយខ្លឹមសារនៃ ពេត្រុសទី២ ២:៤, យូដាស ១:៦ ។ (ធីមទី១ ៣:៦) ទ្រឹស្តីខ្លះអះអាងអំពីបញ្ហាមួយទៀត ថាតើទេវតាដែលត្រូវបានបង្កើតមកដោយភាពល្អនោះ ត្រូវបានបង្កាប់ ហើយក្លាយជាអារក្ស ។ ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវការការសង្ស័យខ្លះទេ ។ ដើម្បីភាពស្ងៀមស្ងាត់នៃបទគម្ពីរ ការជជែកជែកព្រៃរបស់យើងគឺចាត់ទុកជាមោឃៈ ។ ពេត្រុសទី១ ១:៦ បង្រៀនយើង « ដល់ចំណេះដឹង ការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ។

2) ដើមកំណើតទីពីរនៃអំពើបាប

បុព្វបុរសរបស់មនុស្សជាតិត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងសំខាន់ជាភាពល្អ (ជាមួយនឹងរូបភាពនៃព្រះ) ប៉ុន្តែគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយការល្អឯរូបរបស់អារក្ស ។ ដូច្នេះ តើការកាត់ត្រានៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តរបស់បុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិ គួរប្រព្រឹត្តតាមពិតឬ? ឬគួរបកស្រាយដោយពាក្យប្រៀបធៀប ឬនិមិត្តសញ្ញា? ប៉ុលបានយល់ថាពស់ជាពស់ ហើយអេវ៉ាជាអេវ៉ា ។ (២កូ. ១១:៣) ហើយគាត់

យល់ថា ការពិតដែលអំបាចនិងអេវ៉ាបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ក៏ជាការពិតក្នុង ប្រវត្តិសាស្ត្រដែរ ។ (ផឹមទី១ ២:១៤) ។

II. ព្រឹត្តិការណ៍នៃលោកុប្បត្តិអំពីភាពថោកទាបរបស់អំបាច និងអេវ៉ា (លោកុ ប្បត្តិ ៣:១-២៤)

វាច្បាស់ណាស់ថាកំណត់ត្រាមិនមែនជារឿងព្រេងនិទានទេតែជាប្រវត្តិសាស្ត្រពិត ។ ដោយសារតែបទគម្ពីរសរុបបានទទួលស្គាល់ថាវាជាការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ វិធីសាស្ត្រនៃការសង្គ្រោះសម្រាប់មនុស្សជាតិត្រូវបាន បង្កើតឡើង ។ ចូរយើងពិនិត្យមើលអំពើបាបរបស់អំបាច និងអេវ៉ាដូចតទៅ ។

1. អត្ថន័យនៃដើមឈើដើម្បីធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ល្អនិងអាក្រក់

1) យោងតាមទ្រឹស្តីជាក់លាក់មួយ “ដើមឈើស្គាល់ល្អ និងអាក្រក់” ជាកម្មសិទ្ធិ របស់ទេវកថា ។ ពោលគឺចំពោះព្រះទាំងឡាយយកសេចក្តីច្រណែនដែលធ្វើឲ្យ គេមិនស្គាល់សេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ ហើយធ្វើឲ្យនៅក្នុងសភាពនៃសត្វដែលគេ ហាមមិនឲ្យបរិភោគផ្លែឈើ ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះមិនបានចាត់ទុកបទគម្ពីរ ដោយសាសនានិយមខុសនោះទេ ។ មិនត្រឹមតែខុសទេដែលវាត្រូវបានគេចាត់ទុក ជាមែកធាងនៃវេទមន្ត ។

2) យោងទៅតាមទ្រឹស្តីផ្សេងទៀត នេះគឺដើមឈើបានធ្វើឱ្យពួកគេដោះស្រាយល្អ និងអាក្រក់ដោយស្វ័យភាព ។ ទម្លាយព្រះបញ្ញត្តិដែលហាមប្រាមរបស់ព្រះបន្ទាប់ ពីបានសោយផលហើយ នោះពិតជាបានមកដល់កន្លែងអង្គុយដើម្បីសម្រេចសេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ដោយស្វ័យភាព ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:២២) ស្វ័យភាពគឺជាអំពើ

បាប ។ វាគឺជាកន្លែងអង្គុយឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីស្លាប់សម្រាប់បុរសដែលបានចាកចេញពីព្រះ ។ ប្រាកដណាស់ បុរសគួររំពឹងឃើញអ្នកដទៃ (ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ) ការបកស្រាយនេះយកថា “ស្គាល់ល្អនិងអាក្រក់” (លោកុប្បត្តិ ៣:៥) ដូចជា “គាត់រើសយកល្អ និងអាក្រក់ ឬដោះស្រាយល្អ និងអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាធម្មជាតិទេដែលឃើញដើម្បីដឹងថាត្រូវជ្រើសរើស» ។

3) ហើយបើតាមការបកស្រាយផ្សេងទៀត “ដើមឈើស្គាល់អំពើល្អ និងអាក្រក់” គឺជាឧបករណ៍ដែលព្រះដឹកនាំមនុស្សឲ្យចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនៃសាសនា ឬភាពចាស់ទុំខាងសីលធម៌ ។ ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សដើរតាមផ្លូវនេះបានល្អ គាត់អាចនឹងទទួលបានសេចក្តីល្អក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ។ ចាប់ពីពេលនោះមក គាត់អាចធ្វើបាននូវអំពើល្អ ដែលអាក្រក់ពិត ។ ភាពល្អពិតគឺការជឿព្រះ ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ ។

2. សត្វពស់និងអារក្ស

សត្វពស់គឺជាការពិត ប៉ុន្តែនៅពេលនេះគាត់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយឧបករណ៍របស់សាតាំង ។ វាគឺជាតំណាងរបស់សាតាំង ដើម្បីល្បួងអំបាម និងអេវ៉ា ។

1) ទ្រឹស្តីខ្លះអះអាងថា សត្វពស់មិនមែនជាសត្វពស់ពិតទេ តែជានិស្ស័យ ។ បុរសដើម្បីទាមទារទ្រឹស្តីនេះបាននិយាយថា [1] តើសត្វពស់អាចនិយាយថា “ប៉ុន្តែយើងមិនចាត់ទុកវាជាបញ្ហានោះទេ ។ ព្រោះបទគម្ពីរបង្ហាញពីអព្វុតហេតុដែលមនុស្សមិនអាចយល់បាន ។ អារក្សក៏បានប្រហារជីវិតអព្វុតហេតុមិនពិត

ដែរ (II Thes 2:9) វាអាចធ្វើឲ្យសត្វពស់និយាយ [2] ព្រះដាក់បណ្តាសាដល់
សត្វពស់ "ហើយឆ្ងល់ដ៏អ្នកនឹងស៊ី

2) "ពេញមួយថ្ងៃនៃជីវិតរបស់អ្នក" ។ (លោកប្បត្តិ ៣:១៤) តាមពិត សត្វ
ពស់មិនស៊ីដីទេ វាជាបញ្ហាពិបាកណាស់ ។ ប៉ុន្តែពាក្យថាពស់ស៊ីដីនេះជាពាក្យ
ប្រៀបធៀបថា ក្រោយពីពស់ត្រូវបណ្តាសាដោយព្រះហើយ វានឹងមានភាពទាប
ខ្លាំង (ទំនុកតម្កើង ៧២:៩, គឺ ៤៩:២៣, ៦៥:២៥, ឡាំ ៣:២៩ មីក ៧:១៧)
Aalders បាននិយាយថាសំបុត្រ Amarna ផងដែរដែលអ្នកបុរាណវិទូបានរក
ឃើញថាបានសម្តែងថាមនុស្សដែលកាន់កាប់ត្រូវបានទម្លាក់ចុះនៅរដ្ឋទាបដូច
ពាក្យថា "បរិភោគឆ្ងល់ដី (stof eten)" ។

3) យោងទៅតាមការបកស្រាយត្រឹមត្រូវ សត្វពស់គឺជាវត្ថុពិត ហើយវាត្រូវបាន
ប្រើប្រាស់ដោយអារក្ស (វិវរណៈ 12:9) មុនពេលអារក្សចូលទៅជិតបុរសនោះ
វាគឺជាអារក្សរួចហើយ ។ លោក Bavinck បានមានប្រសាសន៍ដូចខាង
ក្រោមថា « វាច្បាស់ណាស់ដែលយើងឃើញយូដាស ១:៦ ទេវតាជាច្រើនបាន
ទទួលអារម្មណ៍ពីការតូញត្រែរនៅកន្លែងដែលព្រះបានបង្កើតឡើង ហើយដើម្បី
ទទួលបានតំណែងលើកឡើង ហើយពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទមនៅចំពោះព្រះ
។ ដូចដែលយើងឃើញថាអំពើបាបត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងពិភពខាងវិញ្ញា
ណ ។ ... អំពើបាបមិនបានចាប់ផ្តើមនៅលើផែនដីទេ វាប្រាកដណាស់ថាអំពើ
ពុករលួយរបស់ទេវតាមានមុនការពុករលួយរបស់មនុស្ស ។ មារជាទេវតាដែលខូច
ខ្លួនមិនមែនជាអំណាចនិងទ្រឹស្តីទេ បុគ្គលមានស្មារតីដឹងខ្លួនហើយមានសេរីភា

៣ ។ យោងទៅតាមកំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរ អារក្ស និងការងាររបស់អ្នកបម្រើ គឺជាសកម្មភាពផ្ទាល់ខ្លួន ។ (យ៉ូហាន ៨:៤៤ វិវរណៈ ១២:៧-១២)

III. ការល្អងរបស់អារក្ស និងអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សជាតិ (លោកុប្បត្តិ ៣:១-១២)

1. ការល្អងរបស់អារក្ស

អារក្សតែងតែល្អងបុរសដោយពាក្យមិនពិត ដែលជាវិធីសាស្ត្រផ្ទាល់ក្នុងការល្អង នាងអេវ៉ា ។ គាត់គឺជា “” អ្នកកុហក ហើយជាឪពុករបស់អ្នកកុហក” (យ៉ូហាន ៨:៤៤) ការកុហករបស់គាត់ចំពោះអេវ៉ាដែលត្រូវបានល្អងត្រូវបានវិភាគ ជាលឿងមួយចំនួន ។

(1) «តើព្រះពិតជាមានបន្ទូលថា 'កុំបរិភោគដើមឈើណាមួយនៅក្នុងសួនច្បារ'? ”(លោកុប្បត្តិ ៣:១ ខ) សំណួររបស់អារក្សនេះគឺជាពាក្យផ្ទុយគ្នានៃព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ “ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបានបង្គាប់បុរសនោះដោយនិយាយថា ៖ “អ្នកប្រាកដជាស៊ីដើមឈើទាំងអស់នៃសួនច្បារ” (លោកុប្បត្តិ 2: ១៦) អារក្ស ជំរុញនាងអេវ៉ាដោយពាក្យបំផ្លើសបែបនេះ ហើយនាំនាងមិនឲ្យជឿលើព្រះ ។

(2) “” អ្នកនឹងមិនស្លាប់ទេ ។ ”(ខ៤) ពាក្យរបស់អារក្សគឺជាអណ្តូងដែលផ្ទុយ ពីពាក្យដែលព្រះបានបង្គាប់ដល់អ័ដាម “ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគពីដើម ឈើនៃចំណេះដឹងនៃសេចក្តីល្អនិងអាក្រក់ឡើយ ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹង ប្រាកដជាស្លាប់» ។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) ។

(3) «ដ្បិតព្រះទ្រង់ជ្រាបថា កាលណាអ្នកបរិភោគវា ភ្នែករបស់អ្នកនឹងបាន បើក ហើយអ្នកនឹងបានដូចជាព្រះ ដោយដឹងការល្អនិងអាក្រក់» ។ ពាក្យ អាក្រក់ ហើយស៊ីវាមិនភ្នំភ្នែករបស់គាត់ ផ្ទុយពីភ្នែកគេងងឹត ។ បន្ទាប់ពីពួក គេបានធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះបានត្រូវចាកចេញពីព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ ។ ការពិត “ហើយបុរសនិងប្រពន្ធរបស់គាត់បានលាក់ខ្លួនពីវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះក្នុងចំណោមដើមឈើនៃសួនច្បារ ។ « (លោកុប្បត្តិ ៣:៨) បានចេញ មកពីប្លុកខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីធ្វើឲ្យគេមិនឃើញព្រះដោយផ្ទាល់ ។ វាជាភាពងងឹត ត ។ វាគ្រាន់តែជាការភ័យខ្លាចដែលមានអារម្មណ៍ថាមានការវិនិច្ឆ័យ និងការ ស្លាប់ ។ សកម្មភាពរបស់ពួកគេដែលពួកគេដឹងថាជៀសវាងពីព្រះ ហើយលាក់ ខ្លួនក្នុងចំណោមដើមឈើនៃសួនច្បារខ្លួនឯង (ខទី ៨) ក៏ជាគំនិតងងឹតដែរ ។ ដូចគ្នានឹងពាក្យរបស់អារក្ស (ពាក្យថាភ្នែករបស់ពួកគេនឹងភ្លឺខ 5) ត្រូវបាន បង្ហាញជាសកម្មភាពដើម្បីបញ្ឆោតពួកគេ ។

2. អំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ

តើអំពើបាបរបស់បុរសទីមួយ អ័ដាមជាការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រឬ? ពីអំពើបាប របស់បុរសនោះ លោក Barth បាននិយាយដូចតទៅថា “បុរសនោះត្រូវបាន ខូចនៅក្នុងខ្លួន និងសកម្មភាពរបស់គាត់ទាំងស្រុង ។ ... ព្រះគម្ពីរបានចែងថា គាត់គឺជាមនុស្សមានបាបតាំងពីក្បាលដល់ជើង ។ . លោក Barth ហាក់ដូច ជាយល់ស្របនឹងគោលលទ្ធិនៃភាពថោកទាបទាំងស្រុងរបស់បុរសដែល Calvinist និយាយ ។ ប៉ុន្តែចំណុចនៃបញ្ហាគឺគាត់នៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់គាត់អំពីរូមមិន បានមើលឃើញការពិតនៃអំពើបាបរបស់អ័ដាមជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ

ទេ ។ គាត់នៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ (1) មិនទទួលយកថាអំដាមមិនមែនជាបុរសប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ។ (២) អំពើបាបរបស់អំដាមមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជាការសន្មតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ (២) គាត់បានអះអាងថា រចនាសម្ព័ន្ធរបស់មនុស្ស និងចរិតលក្ខណៈរបស់គាត់ មានពេលវេលា និងលំហរខ្លួនវាដូចជាអំពើបាប ។ នោះគឺគាត់បាននិយាយថា សកម្មភាពដែលមនុស្សស្គាល់ព្រះ ហើយឃើញទ្រង់ផ្ទាល់ គឺជាអំពើបាប ព្រោះវាលាយព្រះ និងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាការប៉ាន់ស្មាននៃអត្ថិភាពនិយម និង unbiblical ។ ប្រវត្តិនៃការនិយាយស្តីអំពីភាពថោកទាបរបស់មនុស្ស គឺជាឿងប្រវត្តិសាស្ត្រ ពីព្រោះព្រះគម្ពីរខ្លួនឯងបានប្រកាសដូច្នេះ ។ ហូសេ 6:7 បានកត់ត្រាអំដាម (អាដាម) ហើយការពិតនៃអំពើបាបរបស់អំដាម រ៉ូម 5:18 បាននិយាយថា "អំពើបាបមួយ" រ៉ូម 5:18 បាននិយាយថា "ការរំលងមួយ" ដែលបាននិយាយថា អំពើបាបរបស់អំដាម ដែលជាតំណាងនៃមនុស្សជាតិ ។ នោះគឺជាអំពើបាបរបស់មនុស្ស (εὐός) អំដាម ។ ហើយទី 1 ទីម 2:14 បាននិយាយថាការពិតដែលថាអេវ៉ាត្រូវបានល្អង, II Cor 11: 3 បាននិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍នេះនៅក្នុងលម្អិតបន្ថែមទៀត "ដូចជាសត្វពស់បានបញ្ឆោតអេវ៉ាដោយល្បិចកលរបស់គាត់" ។ វគ្គមួយចំនួនខាងលើ សាវកប៉ុលបាននិយាយថា ព្រឹត្តិការណ៍ពិតដែលមានឥទ្ធិពលលើប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់ដោយការគ្រប់គ្រង ប៉ុន្តែមិនមែនជាឧត្តមគតិអរូបីដែលទាក់ទងនឹងការបង្រៀនរបស់គាត់នោះទេ ។ គាត់មិនមែនជាទស្សនវិទូ និងជាការីទេ ។ គាត់ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែលមានចំណាប់អារម្មណ៍តែពេលវេលានៃប្រវត្តិនៃវិវរណៈប៉ុណ្ណោះ ។

តើអំពើបាបរបស់អ្នកជាមុនបានកើតឡើងនៅទីតាំងណា? ព្រឹត្តិការណ៍នេះគឺជាចំណុចទាញនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់ និងប្រភពរបស់វា ។ ព្រឹត្តិការណ៍នៃអំពើបាបរបស់អ្នកជាមុនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាព្រឹត្តិការណ៍គ្រប់គ្រងត្រូវបានប្រាប់ដោយលទ្ធផលក្រោយមក ។ (រ៉ូម ៥:១២ ១កូរិនថូស ១៥:២១-២២ ៤៥-៤៩) អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រឹត្តិការណ៍នេះបង្ហាញយើងអំពីគោលការណ៍នៃអំពើបាបទាំងអស់ ។ ជំហាននៃអំពើបាបរបស់អេវ៉ានដូចខាងក្រោម ។

[1] ការទទួលស្គាល់ខ្លួននៃសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

អេវ៉ានដូបានឈរយ៉ាងរឹងមាំនៅចំពោះព្រះដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ។ ដ្បិតគាត់មិនបានទទួលស្គាល់ការពិតដែលអាចកំបាំងនៃជ័យជំនះដាក់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ខណៈដែលនាងបានឆ្លើយនឹងសំណួររបស់សត្វពស់ នាងមិនបានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ ហើយបន្តយកដោយចេតនា ។ នោះគឺ «ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា <កុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាបរិភោគផ្លែឈើដែលនៅកណ្តាលសួននោះឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវប៉ះវាដែរ ក្រែងឯងស្លាប់>» ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៣) ប៉ុន្តែ ពាក្យ «ក៏មិនត្រូវប៉ះវាដែរ» (ភ ៥:៥ ១៥) ត្រូវបានបន្ថែមដោយអេវ៉ា ។ ហើយពាក្យរបស់នាងអេវ៉ា «ក្រែងអ្នកត្រូវស្លាប់» (ភ ៥:៥) បានកាត់បន្ថយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ « ក្រែងលោកអ្នកស្លាប់» (ភ ៥:៥) (យោងលោកុប្បត្តិ ២:១៧) ។

[2] គាត់ជឿថាការល្បងរបស់អារក្សប្រសិនបើគាត់មានផ្លែឈើនៃដើមឈើដែលធ្វើឱ្យគាត់ស្គាល់ល្អនិងអាក្រក់គាត់ក្លាយជាដូចព្រះជាម្ចាស់ ។ អេវ៉ាផ្តោតលើដើមឈើ ហើយត្រូវបានទាញដោយវា ។ (ខ៦) អ្នកណាដែលមិនប្រកាន់ជំហរ

រឹងមាំលើសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ធ្វើតាមពាក្យរបស់អារក្សគ្រប់ពេល ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកណាដែលចាកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមកដល់ទីបំផុត នឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាប ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងអាចនិយាយផ្ទុយពីអាថ៌កំបាំងនៃជ័យជំនះរបស់អម្ពាមទីពីរ ពោលគឺព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានក្រោកឈរឡើងយ៉ាងរឹងមាំនៅលើមូលដ្ឋានដំបូងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន មុនពេលការល្អឯករបស់អារក្ស ហើយទ្រង់បានបណ្តេញចេញនូវសិប្បកម្មរបស់អារក្សបីដង ។ (ម៉ាថ. ៤:៣-១០) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះដែលគាត់ប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវដែលព្រះយេស៊ូបានចង្អុលចំៗ ខណៈដែលអារក្សប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះខុស ។ (ម៉ាថាយ ៤:៦-៧) ។

IV. ទស្សនៈព្រះគម្ពីរអំពីអំពើបាប

1. និយមន័យនៃអំពើបាប

តាមបទគម្ពីរ អំពើបាបគឺជាអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះ ។ វាមិនមែនជាការគោរពតាមច្បាប់របស់ព្រះទេ (បញ្ញត្តិ) ត្រូវបានគេហៅថាខុសច្បាប់ (ἀνομία IJ3:4) មួយនេះត្រូវបានពិពណ៌នាថាជារឿងមួយចំនួន បរាជ័យ (ἀμαρτία ទំនុកតម្កើង 51:4 រ៉ូម 3:23) ប្រព្រឹត្តអំពើបាប (παράβασις Dan 9:11, Mt 15:3), ភាពថោកទាប (παράπτωμα Eh 2:5) និងភាពទុច្ចរិត (ἀδικία I Jn 5:17) ជាដើម ។ នៃព្រះ (ករណីដែលត្រូវមានកំហុសចំពោះវត្ថុរបស់មនុស្ស)

2. ទីតាំងខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្សមានបាប

មនុស្សមានបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត ទទួលកំហុស ហើយត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំពុលខាងវិញ្ញាណ ។ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា ៖ « អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើបាបខ្ញុំ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ទាំងនឹងអ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកបានរាប់ជាសុចរិតតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នក ហើយគ្មានកំហុសក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នក ។ (ទំនុកតម្កើង ៥១:៤) នេះជាពាក្យដែលត្រូវសារភាពចំពោះកំហុស ។ ហើយពាក្យថា "អំពើបាបរបស់ខ្ញុំតែងតែនៅចំពោះមុខខ្ញុំ ។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៣) « តើពាក្យដែលត្រូវទទួលនូវការបំពុលនៃអំពើបាបឬ?

[ឯកសារយោងពិសេស] កំហុសនៃទស្សនវិជ្ជាចំពោះអំពើបាប

V. លទ្ធផលនៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត (លោកុប្បត្តិ ៣:៧-២៤)

ទុក្ខសោកដែលបុរសនោះបានរងទុក្ខនាពេលនេះ ក៏បង្ហាញឱ្យឃើញនូវតថភាពប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបច្ចុប្បន្នកាលដែរ ។ លទ្ធផលចេញមកពីមូលហេតុ ។

1. ការស្លាប់

អ្វីដែលបានមកដល់មនុស្សជាតិដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបគឺសេចក្តីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ និងខាងរូបកាយ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) ការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណគឺជាការញែកចេញពីព្រះ ។ ការពិតដែលថាអ័ដាមនិងអេវ៉ាត្រូវបានលាក់បាំង (លោកុប្បត្តិ 3:18) ហើយពួកគេបានជៀសវាងការទទួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេមុនពេលសំណូររបស់ព្រះ (3: 12-13) គឺជារក្សតាងដែលថាការរាំងបានកើតឡើងរវាងព្រះនិងពួកគេ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេបានស្លាប់ខាងរាងកាយ ហើយអារម្មណ៍នៃការថប់បារម្ភខាងរាងកាយ គឺជារក្សតាងរបស់វា ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមានអារម្មណ៍ខ្មាសអៀនរាងកាយអាក្រាតខុសពីមុន (លោកុប្បត្តិ ២:២៥) (៣:៧, 90) ព្រោះសិរីល្អនៃព្រះបានចាកចេញពីរូបកាយរបស់ពួកគេ ។ (រ៉ូម ៣:២៣) គ្រាប់ពូជនៃសេចក្តីស្លាប់ខាងរូបកាយបានលុកលុយចូលទៅក្នុងពួកគេតាំងពីថ្ងៃ (៣:៦) ដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) ដូច្នេះ ការបកស្រាយថាមានតែការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានពន្យារពេលគឺខុស ។

2. ផ្នែក (Division)

ការបែងចែកមនុស្សជាតិ (ខទី ១៥) បានកើតឡើងដោយអវិភាពរវាងកូនចៅរបស់អារក្ស (វាត្រូវបានហៅសម្រាប់កូនចៅរបស់សត្វពស់) និងកូនចៅរបស់ស្រ្តី (នៅទីនេះ " មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស) ។ កូនចៅរបស់អារក្សត្រូវបានហៅព្រោះពួកគេជាកូនចៅរបស់អដ្ឋាម ប៉ុន្តែពួកគេបានធ្វើតាមពាក្យរបស់អារក្ស ។ (យ៉ូហាន ៨:៤៣-៤៤) ការបែងចែកមនុស្សបែបនេះជាទុក្ខវេទនានៅខាងក្រៅ ប៉ុន្តែនេះជាស្ថានភាពដើម្បីធ្វើតាមចលនានៃការប្រោសលោះ ។ ការដែលកូនចៅរបស់ស្រ្តី (ដោយព្រះគ្រីស្ទដែលជាតំណាងរាស្ត្ររបស់ព្រះ) ស្តាប់អារក្ស គឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។ តើមិនមែនជាមូលហេតុនៃការបរាជ័យរបស់អដ្ឋាមដែលមិនស្តាប់អារក្សទេ តើមិនស្តាប់តាមពាក្យរបស់អារក្សឬ? ចលនាដើម្បីធ្វើជាអវិភាពរបស់អារក្ស (cibi - កុរុ- ខ 15) គឺជាលក្ខណៈនៃចលនាប្រោសលោះ ។ នេះជាសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែលបានប្រទានដល់មនុស្សជាតិដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ ព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ។ (ហាប់ ៣:២)

3. លះបង់ដើម្បីធ្វើតាមទុក្ខ

អ្វីដែលបានមកលើមនុស្សជាតិដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ និងខាងរូបកាយ ។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) ការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណគឺជាការពិតដែលពួកគេបានញែកចេញពីព្រះ ។ ការពិតដែលអដ្ឋាម និងអេវ៉ាត្រូវបានលាក់បាំងដោយការជឿសាងព្រះ លោកុប្បត្តិ 3:8) ហើយពួកគេមិនអើពើ

នឹងទំនួលខុសត្រូវនៃសំណួររបស់ព្រះ (3:12-13) គឺជាភស្តុតាងដែលថាការ
 រាវាំងរាងព្រះ និងពួកគេបានកើតឡើង ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះពួកគេបាន
 ស្លាប់ខាងរាងកាយ ។ វាបានបង្ហាញថាការថប់បារម្ភរាងកាយរបស់ពួកគេមាន
 ឥទ្ធិពលលើពួកគេ ។ ហេតុអ្វីបានជាគេខ្មាសរូបកាយអាក្រាត មុននឹងប្រព្រឹត្ត
 អំពើបាប? (៣:៧, ១០) ដោយសារសិរីល្អរបស់ព្រះបានបន្សល់ទុកពីរូបកាយ
 របស់ពួកគេ ។ (រ៉ូម ៣:២៣) គ្រាប់ពូជនៃសេចក្តីស្លាប់ខាងរូបកាយបានលូក
 លុយ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) ចូលទៅក្នុងពួកគេ ដោយសារពួកគេបានប្រព្រឹត្ត
 អំពើបាប ។ (៣:៦) ដូច្នេះ ការបកស្រាយថា មានតែការស្លាប់ខាងរូបកាយ
 របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានពន្យារពេល គឺមិនត្រឹមត្រូវទេ ។

4. បណ្តេញចេញពីអេដែន (Driven out of Eden)

បន្ទាប់ពីអំពើបាប និងអេវ៉ាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពួកគេត្រូវបានបណ្តេញចេញពី
 សួនឱវ៉ានអេដែន (លោកុប្បត្តិ 3:23-24) ទីលំនៅរបស់ពួកគេគឺលោកីយនេះ
 តាំងពីពេលនោះ ។ លោក Bavinck បាននិយាយថា “ទោះបីជាទំនប់ត្រូវ
 បានបណ្តេញចេញពីអេដែនក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រូវបានបោះចូលទៅក្នុងភ្នំនោះ
 ទេ ។ ដ្បិតគាត់ទៅពិភពលោក ហើយត្រូវរងនូវការឈឺចាប់នៃការងារ ហើយ
 គ្រប់គ្រងលើពួកគេ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) នេះជាការចាប់ផ្តើមនៃវប្បធម៌ ។
 ក្នុងន័យមួយ សិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់មិនត្រូវបានបាត់បង់ទាំងស្រុងទេ ហើយត្រូវ
 បានរីកចម្រើនដោយសារការងារ ។ (ទំនុកតម្កើង 8 :) មនុស្សថោកទាបក៏គួរ
 ទទួលយកជារូបរបស់ព្រះដែរ ។ ក្នុងលោកបច្ចុប្បន្ននេះ ការសោយទិវង្គតរបស់
 លោកក៏ជាទោសដែរ នោះក៏ជាគុណធម៌ដែរ ។ មូលហេតុដែលព្រះបង្កើតប្រព័ន្ធ

នៃសេចក្តីស្លាប់ គឺដើម្បីគ្រប់គ្រងអំពើបាប ។ បន្ទាប់ពីអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត របស់បុរសនោះ ការងារទ្វេដងបានកើតឡើង ទាំងនោះហើយសេចក្តីក្រោធបាន បូមចេញនូវព្រះគុណ យុត្តិធម៌ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា» ។

5. បាត់បង់ខ្លឹមសារនៃរូបភាពរបស់ព្រះ (Losing the essence of God's image)

រូបភាពដើមរបស់មនុស្ស (រូបភាពរបស់ព្រះ) ត្រូវបានបាត់បង់ដោយសារអំពើ បាបរបស់អ័ដាម និងអេវ៉ា ។ ជាលទ្ធផល ចំណេះដឹងរបស់ពួកគេដែលទៅដល់ សេចក្តីសង្គ្រោះដោយការស្គាល់ព្រះ ការបកស្រាយត្រឹមត្រូវនៃកិច្ចការដែលព្រះ បានប្រតិបត្តិត្រូវបានបាត់បង់ ។ ហើយការចង់បានរបស់គាត់ និងការងារ របស់ពួកគេមិនកើតម្យ៉ាងត្រឹមត្រូវទេ ហើយការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ចំពោះសត្វក៏ មិនបានសម្រេចគ្រប់គ្រាន់ដែរ ។ សិទ្ធិប្រើប្រាស់អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបាត់បង់ ហើយគាត់បានបាត់បង់សិទ្ធិនៃសុភមង្គលក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងពិភពលោកខាងមុខ ។ តើរូបអ្វីដែលនៅសេសសល់ក្នុងចំណោមរូបរបស់ព្រះ ដែលបុរសនោះមាន យ៉ាងសំខាន់? ការពិតនៃព្រលឹងនៅតែជាគោលគំនិតមិនច្បាស់លាស់ចំពោះ ព្រះគឺនៅតែមាន អំណាចសីលធម៌តិចតួចនៅតែមាន ហើយអំណាចគ្រប់គ្រង ចំពោះសត្វទាំងអស់នៅតែមានតិចតួច ។

6. ពិភពនៃធម្មជាតិនិងផែនដីត្រូវបានបណ្តាសា

លោកុប្បត្តិ 3:17-18 មានប្រសាសន៍ថា “ត្រូវបណ្តាសាដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា ... ហើយអញ្ជាញនឹងចេញមកឲ្យអ្នក» ។

ពាក្យនេះត្រូវបានបកស្រាយជានិមិត្តរូប ។ វាមិនមែនមានន័យថា មានតែបន្ទា និងអញ្ចេញនៅលើផែនដីប៉ុណ្ណោះ ដែលជាបណ្តាសា ប៉ុន្តែលើកលែងតែវានៅតែមាន ។ រ៉ូម 8:20 បានមានប្រសាសន៍ថា "ដ្បិតការបង្កើតនោះត្រូវរងនូវភាពឥតប្រយោជន៍ មិនមែនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ដែលចុះចូលដោយក្តីសង្ឃឹម" វាមានន័យថា សត្វទាំងអស់នៅលើផែនដីត្រូវស្ថិតក្រោមបណ្តាសា ។ នៅទីនេះ "ដើម្បីក្លាយជាឥតប្រយោជន៍" (τῇ ματαίωτι) បុរសដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន វាដូចជាបន្ទា និងស្មៅ ។ អ្វីៗនៅលើផែនដីត្រូវបានលុបចោល ផ្លាស់ប្តូរ បាត់ទៅវិញ បន្ទាប់ពីពេលវេលាកន្លងផុតទៅ វាពិតជាមានតម្លៃមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ។

VI. ការផ្ទេរអំពើបាបដើម និងអំពើបាបពិតប្រាកដ

1. បាបកម្មដើម

វិហារគ្រិស្តស្តម្ភដក់ដែលបានកែទម្រង់បានចង្អុលបង្ហាញគោលលទ្ធិនៃអំពើបាបដើម ។ អំពើបាបដើមគឺញែកចេញពីអំពើបាបដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត (ហៅថាអំពើបាបពិត) ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយផ្ទាល់នៅក្នុងគំនិតផ្ទាល់ខ្លួន និងជីវិតរបស់គាត់ ដែលជាអំពើបាបនៃប្រភពតាមព្យញ្ជនៈ ។ មូលហេតុដែលត្រូវហៅថាជាប្រភពគឺ (១) ដើមកំណើតរបស់វាគឺអំនាចជាបុព្វបុរសដំបូងរបស់មនុស្សជាតិ (២) ចាប់តាំងពីពេលដែលមនុស្សគ្រប់រូបកើតមកគឺជាអំពើបាបដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត ។ (៣) វាជាប្រភពនៃអំពើបាបពិតទាំងអស់ ។ បាបកម្មដើម គួរគិតដល់ធាតុពីរ ។ ទីមួយ វាជាកំហុសដើម ដែលមានន័យថា ស្ថានភាពដែលថាជាទំនាក់ទំនងនៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត នោះមនុស្សមានបាប

មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ ទីពីរ "ការបំពុលដើម" នេះគឺជាបណ្តាសាដែលអំបាចបានទទួលដោយទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ ឥទ្ធិពលនៃឥទ្ធិពលរបស់ព្រះលើកូនចៅរបស់អំបាច ។ មានទំនោរចូលទៅក្នុងអំពើអាក្រក់) (៣) ក្លាយជាភាពមិនអាចសម្រេចបានទាំងស្រុង (ក្នុងការធ្វើអំពើល្អ និងការស្គាល់ព្រះ) ។ នៅពេលយើងពិនិត្យមើលព្រះវិហារជាប្រវត្តិសាស្ត្រ គោលលទ្ធិនៃអំពើបាបដើមទាមទារពេលវេលាច្រើនរហូតដល់វាត្រូវបានរៀបចំជាប្រព័ន្ធយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ បុព្វបុរសនៃសាសនាចក្រក្រិកបាននិយាយថានេះមិនទាក់ទងនឹងការកំទេច (ការលុបបំបាត់និងការបំផ្លិចបំផ្លាញ) នៃរូបកាយដែលបានទទួលពីអំបាចហើយមិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងឆន្ទៈនោះទេ ។ ភាគីខុសឆ្គងដូចជា Pelagius បានបដិសេធអំពើបាបដើម ។ នៅក្នុងសម័យរបស់ Tertullian គំនិតត្រឹមត្រូវនៃអំពើបាបដើមត្រូវបានចាប់ផ្តើម; នៅក្នុងសម័យនៃ Augustinus (AD Augustinus) គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ប៉ុន្តែមិនទាន់មានសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកមិនទទួលស្គាល់ភាពថោកទាបទាំងស្រុងរបស់បុរសចំពោះអំពើបាបដើមដែលជាភាគីនៃពាក់កណ្តាល Pelagius ហើយអះអាងថាអំពើបាបដើមគឺជាបង់ភាពសុចរិតបន្ថែម ។ ម្យ៉ាងទៀត អំពើបាបដើមក្នុងន័យវិជ្ជមានមិនមាននៅក្នុងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកទេ ។ វាគ្រាន់តែជាការបាត់បង់ភាពសុខដុមរមនា (នោះគឺដោយភាពសុចរិតសំខាន់ដើម្បីទទួលបានលើសពីនេះទៀតចរិតរបស់សត្វនៅក្នុងបុរសត្រូវបានដកចេញ) ដែលធម្មជាតិរបស់មនុស្សបានទទួលយ៉ាងសំខាន់ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបាននិយាយអំពីលក្ខណៈវិជ្ជមាននៃអំពើបាបដើម ដ្បិតមនុស្សម្នាក់នេះបានក្លាយជាសត្វនឹងព្រះយ៉ាងសំខាន់ ។ (រ៉ូម ៥:១០) ។

2. ការផ្ទេរអំពើបាប

មុខតំណែងរបស់អំដាមគឺពិសេស ។ គាត់គឺជាបុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិទាំងអស់ខាងរូបកាយ នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះ គាត់គឺជាតំណាងរបស់មនុស្សជាតិ ។ (រ៉ូម ៥:១៥-១៩) ។ យើងគួរតែយល់ពីការផ្ទេរអំពើបាបដោយផ្ទៃខាងក្រោយនៃសេចក្តីសញ្ញា នោះហើយជាបទបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះផ្ទៃឈើនៃដើមឈើល្អ ហើយអំពើអាក្រក់ត្រូវបានប្រទានដល់អំដាមដែលជាអ្នកតំណាង ត្បិតគាត់បានចេញបញ្ជា កូនចៅរបស់គាត់ទាំងអស់ក៏បានទទួលក្បួនដូចគ្នាដែរ ។

Pelagius (នៅក្នុងសតវត្សទី 4 ដែលជាមនុស្សសំខាន់នៃសាសនាខុសឆ្គងប្រឆាំងនឹង Augustine) មិនបានទទួលស្គាល់ការផ្ទេរអំពើបាបដើមនោះទេ ។ គាត់បាននិយាយថាអំពើបាបរបស់អំដាមត្រូវបានបញ្ចប់ដោយមនុស្សតែអំដាម ។ វាមិនពាក់ព័ន្ធនឹងពូជពង្សរបស់គាត់ទេ ។ ពេលយើងសួរគាត់ថា ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សជាតិត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាប? គាត់ឆ្លើយថាដំបូងព្រោះឪពុកម្តាយរបស់ទារកដែលនឹងកើតមកបង្ហាញពីគំរូអាក្រក់ ។ វាបានក្លាយជាដូច្នេះ ។ ទីពីរទោះបីជាយើងអាចធ្វើដូចដែលយើងធ្វើក៏ដោយ ក៏វាជាអំពើបាប ។ ដោយពោលពាក្យបែបនេះ ទ្រង់បដិសេធអំពើបាបដើម ។ ប៉ុន្តែការអះអាងរបស់គាត់ខុសដោយសារគាត់មិនបានយល់បទគម្ពីរ ។ ព្រះគម្ពីរស្វែងរកប្រភពនៃអំពើបាបចេញពីអំពើបាបដើមរបស់អំដាម ហើយគាត់បាននិយាយយ៉ាងខ្លាំងអំពីគោលការណ៍នៃកិច្ចព្រមព្រៀងដោយប្រព័ន្ធតំណាង ។ (រ៉ូម ៥:១២) ដូចលោកពេទ្យាជីសបាននិយាយ ការផ្សព្វផ្សាយអំពើបាបតាមរយៈឧទាហរណ៍គឺជាទ្រឹស្តីខុសដោយគ្មានការបញ្ចុះបញ្ចូល ។ ហើយបទគម្ពីរបាននិយាយថា ភាពមិនអាចទៅ

រួចខាងសីលធម៌ និងខាងវិញ្ញាណក៏ត្រូវបានហៅសម្រាប់អំពើបាបដែរ ។ (រ៉ូម ៧:២០)

3. អំពើបាបពិតប្រាកដ ជាអំពើបាបដើម្បីប្រមាថព្រះវិញ្ញាណ (The actual sin the sin to blasphemy the Spirit)

អំពើបាបពិតប្រាកដ ឬអំពើបាបសំខាន់ គឺជាអំពើដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយការគិតខ្លួនឯង និងនិយាយដោយខ្លួនឯង តាមឆន្ទៈរបស់ខ្លួន ។ ជាការ ពិតណាស់ វាជាលទ្ធផលនៃអំពើបាបដើម ។ បទគម្ពីរនៅក្នុងការជជែកវែកញែក អំពីអំពើបាបនេះបាននិយាយថាធ្ងន់និងពន្លឺនៃអំពើបាបនៅក្នុងអត្រានៃចំណេះ ដឹងនៃសេចក្តីពិត ។ (លូកា ១២:៤៨ ហេ ២:២-៣) ហើយមានតែអំពើបាប ដែលប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ - ក្នុងចំណោមអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្ត ដោយការដឹង គឺមិនត្រូវបានលើកលែងទោសឡើយ ។ អំពើបាបដែលប្រមាថ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង មថ ១២:៣១-៣២, លូកា ១២:១០, ហេព្រើរ ៦:៤-៦ ១០:២៦-២៧ យ៉ូហាន ៥:១៦ ។ តើអ្វីទៅជាអំពើបាបដែល ប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ? លូកា 12:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ហើយអ្នក ណាដែលនិយាយទាស់នឹងកូនមនុស្សនឹងត្រូវអត់ទោស ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រមាថ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងមិនបានអត់ទោសឡើយ» ។ អ្វីដែលពាក្យនេះលាតត្រដាង យ៉ាងច្បាស់ចង្អុលទៅរកអវិភាពចំពោះព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលបានបើកសម្តែង យ៉ាងច្បាស់ (កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ឬ ដំណឹងល្អ) ដោយការស្តាប់ (ការស្តាប់ចំពោះព្រះ) ។ នេះជាអ្វីដែលវាចង្អុលទៅរឿងសំខាន់ គឺលក្ខណៈ ច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីពិត និងការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើ ។ យោងទៅតាម

Greijdanus (Seakle Greijdanus) ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទនោះ ធម្មជាតិដ៏ទេវភាពនៃកូនមនុស្សមានទិដ្ឋភាពដែលត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានដឹងដោយព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបើកបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ។ ដូចជាការពិតដែលពួកវាវិស៊ីបានប្រមាថថាជាកិច្ចការរបស់អារក្សត្រូវបានហៅឲ្យមានអំពើបាបដើម្បីប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

Bavinck បញ្ជាក់យ៉ាងលម្អិត ។ នោះគឺ « អំពើបាបដែលប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនបានចង្អុលទៅលើការមិនជឿសាមញ្ញឡើយ ដើម្បីប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាទូទៅ មិនដើម្បីបដិសេធធម្មជាតិដ៏ទេវភាពនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមិនប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យឡើយ ។ នេះគឺដើម្បីប្រឆាំងនឹងដំណឹងល្អដែលត្រូវបានបើកសម្តែងជាអតិបរមា... ។ នេះគឺដើម្បីហៅព្រះជាសាតាំងនិងសាតាំងជាព្រះ ។ ចរិតលក្ខណៈនៃអំពើបាបនេះ គឺជាមនុស្សនិយម និងអារក្ស» ។

VII. ភាពថោកទាបរបស់បុរស (The total depravity of the man')

1. ការពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិ

នៅក្នុងបញ្ហានេះ អ្នកនិពន្ធបានដកស្រង់ផ្នែកជាច្រើនចេញពី Reformed Doctrine of Predestination ដោយ Loraine Boettner ។ គោលលទ្ធិនេះចេញពី Westminster Confession ជំពូកទី 9 និងផ្នែកទី 3 ។ នេះមិនមានន័យថាបុរសទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគុណធម្មតាគឺអាក្រក់ដូចគ្នានៅក្នុងជីវិតសីល

ធម៌ប៉ុន្តែមិនមានគុណធម៌ណាមួយឡើយ ។ មិនមែនមានន័យថា ចរិតរបស់
មនុស្សដែលព្រះបានបង្កើតនោះអាក្រក់នោះទេ ។ ហើយក៏មិនមានន័យថាបេះ
ដូងមនុស្សមិនធ្វើសកម្មភាពនោះទេ ហើយលើសពីនេះទៅទៀតក៏មិនមានន័យថា
រាងកាយរបស់មនុស្សត្រូវស្លាប់ដែរ ។ អ្វីដែលគោលលទ្ធិនៃភាពទុច្ចរិតទាំងស្រុង
របស់បុរសមានន័យថា បន្ទាប់ពីភាពចោកទាបរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនអាច
ស្រឡាញ់ព្រះបានទេ ហើយពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីដែលអាចជាតម្លៃនៃសេចក្តីស
ង្គ្រោះបានឡើយ ។

1) បុរសជាអ្នកបំរើនៃអំពើបាប

នេះមានន័យថាពួកគេមិនអាចប្រើឆន្ទៈរបស់ពួកគេបានទេ ប៉ុន្តែពួកគេគ្មាន
អំណាចឆន្ទៈដើម្បីមានបំណងប្រាថ្នាដ៏បរិសុទ្ធនោះទេ ។ លោក Luther បាន
និយាយអំពីភាពមិនអាចទៅរួចរបស់មនុស្សចំពោះព្រះថា "ឆន្ទៈសេរីគឺជាពាក្យ
ទទេដោយគ្មានខ្លឹមសារពិតប្រាកដ" ។ នោះគឺថា បុរសនោះគ្មានសេរីភាពតាម
ឆន្ទៈក្នុងការជ្រើសរើសសេចក្តីល្អដើម្បីទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដោយ
សារគាត់ជាអ្នកបម្រើនៃអំពើបាប (យ៉ូហាន ៨:៣៤) ទោះជាបុរសនោះមានសេរី
ភាពក្នុងទ្រង់ទ្រាយក៏ដោយ គាត់មិនអាចចាប់ផ្តើមស្រឡាញ់ព្រះដោយអស់ពីចិត្ត
បានឡើយ ។ វាគឺដូចជាបក្សីមួយបានបាត់បង់សេរីភាពក្នុងការហោះហើរជាមួយ
នឹងស្លាបដែលខូចមួយ ។ ទោះបីជាមនុស្សមានសេរីភាពដែលអាចមករកព្រះក៏
ដោយ ក៏គេមិនអាចមកឯព្រះបានដែរ ។ តើបុរសនោះអាចប្រែចិត្តពីអំពើបាប
ដោយរបៀបណា? នេះគឺជាឆន្ទៈសេរីក្នុងការបាត់បង់មាតិកា ។ (រ៉ូម ៨:៧)

2) ភាពល្អនៅរបស់មនុស្ស

ចរិតរបស់មនុស្សដែលខូចនោះគឺវិល ហើយទំនោរចូលទៅក្នុងព្រះដោយចុះកិច្ចសន្យា ។ ឆន្ទៈរបស់គាត់ត្រូវបានដឹកនាំដោយបញ្ញាងងឹត នៅក្នុងទិដ្ឋភាពសីលធម៌សាសនា ចាត់ទុកសេចក្តីល្អជាអំពើអាក្រក់ និងអាក្រក់ជាសេចក្តីល្អ ។ (គឺ ៥:២០) ។ នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃព្រះគុណធម្មជាតិ បុរសអាចដឹងពីប្រភេទនៃសេចក្តីសុចរិតមួយចំនួន ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់ធម្មជាតិមិនអាចធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពជាមួយព្រះដោយការងាររបស់ពួកគេ ហើយមិនបានសង្គ្រោះឡើយ ។ ការពិតវាដូចជាសំឡេងរោទ៍ និងភាពល្អដែលខូចផងដែរ ។ ក្រុមចោរសមុទ្រអះអាងថា ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើល្អខ្លះ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកគេបំពានច្បាប់របស់រដ្ឋាភិបាល ភាពល្អរបស់ពួកគេមិនអាចទទួលយកបានថាជាអំពើល្អចំពោះមុខច្បាប់របស់រដ្ឋាភិបាលនោះទេ ។

2. ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុមោទនា សេចក្តីមិនប្រមាទរបស់បុរស

គោលលទ្ធិនៃភាពថោកទាបទាំងស្រុងរបស់បុរសដែល Calvinism បន្តយ៉ាងតឹងរ៉ឹងគឺស្របតាមការបង្រៀនព្រះគម្ពីរ ។ ព្រះគម្ពីរបាននិយាយថា មនុស្សខូចគឺជាមនុស្សស្លាប់ (អេភេសូរ ២:១) វាដូចជាការពិតដែលថាវាមិនអាចទាក់ទងអ្វីជាមួយព្រះ មិនអាចមានចំណេះដឹងពិត និងមិនអាចធ្វើសេចក្តីល្អពិតបានទេ ។ អំពើទុច្ចរិតទាំងស្រុងនេះកើតចេញពីលទ្ធផលដែលអំបាមជាតំណាងនៃមនុស្សជាតិបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ វគ្គព្រះគម្ពីរអំពីគោលលទ្ធិនេះគឺដូចតទៅ ។ (យ៉ូហ ១៤:៤ ១៥:១៤ ទំនុកតម្កើង ៥១:៥ រ៉ូម ៣:១០, ៥:១២ ១កូរិនថូស ២:១៤ អេភេសូរ ២:១-៣)

3. បុគ្គលប្រឆាំងនឹងលទ្ធិទុច្ចរិតទាំងស្រុង

ក្នុងចំណោមមនុស្ស ទំនោរប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិនេះបានកើតឡើងគ្រប់ពេល ។ Pelagianism, Arminianism, Liberalism និងជាពិសេស neo- orthodoxy ថ្មីៗនេះបានបដិសេធគោលលទ្ធិនៃភាពថោកទាបទាំងស្រុងរបស់មនុស្ស ។

នៅសហរដ្ឋអាមេរិច Reinhold Niebuhr ដែលជាអ្នកដ៏មានអំណាចនៃ neo- orthodoxy បាននិយាយថាប្រសិនបើបុរសនោះជាអំពើអាក្រក់ទាំងស្រុងគាត់ផ្ទាល់អាចដឹងពីការពិតដែលខូចរបស់គាត់ការពិតដែលដឹងពីភាពថោកទាបរបស់គាត់បញ្ជាក់ពីការពិតថាគាត់មិនមានភាពថោកទាបទេ ។ ប៉ុន្តែ Niebuhr មិនជឿលើបទគម្ពីរតាមព្យញ្ជនៈទេ ។ វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកដែលបានទទួលឥទ្ធិពលពី Pelagius បានតាំងទីលំនៅយ៉ាងខ្លាំងដូចដែលបានធ្វើតាមនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Trent ។ (១) សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងមនុស្ស (សេចក្តីប្រាថ្នានៃសត្វ) មិនមែនជាបាបកម្មក្នុងបុគ្គលដែលទទួលបុណ្យនោះទេ ។ (ប្រសិនបើគាត់មិនធ្វើតាមសាច់ឈាមរបស់គាត់) ម្យ៉ាងវិញទៀតវាអះអាងថាអំពើបាបត្រូវបានកំណត់ត្រឹមតែប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ចិត្តរបស់មនុស្សក៏មានបាបដែរ ។ (យេ. ១៧:៩) ព្រះទតឃើញចំណុចកណ្តាលនៃព្រះ (វិវរណៈ ២:២៣) (២) នៅតែមានលទ្ធភាពដែលថាមនុស្សខូចត្រូវបានសង្គ្រោះមុនពេលបង្កើតឡើងវិញ ។ (Westminster Confession 16:7) (3) វាបាននិយាយថាគោលលទ្ធិខុសដែលថានៅពេលដែលបុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញនូវឆន្ទៈត្រូវបានរូបរួមជាមួយនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះ ។ ក្នុងចំណោមអ្នកកែទម្រង់ លោក Luther បានប្រឆាំងនឹងទ្រឹស្តីកិច្ចសហប្រតិបត្តិការបែបនេះ ហើយគាត់បានអះអាងថា នៅពេលដែលគាត់បានកើតជាថ្មី ឆន្ទៈរបស់មនុស្សគឺអសកម្ម ប៉ុន្តែ

មិនបាននិយាយដូចជាវត្តគ្មានជីវិតតាមមេកានិចថាគាត់មិនបង្ខំនោះទេ ។
នោះគឺវាមានន័យថាព្រះគុណរបស់ព្រះបានផ្ដើមកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ
ហើយទ្រង់ធ្វើឲ្យបុរសមានបំណងប្រាថ្នាល្អ ។ (67 សំណួរនៃ Catechism ធំ
ជាងនិងខ្លីជាង)

VIII. ការដាក់ទណ្ឌកម្មជាលទ្ធផលនៃអំពើបាប

Bavinck បាននិយាយថា "ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសបាប នោះវាទទួល
ស្គាល់ថា អំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់គឺដូចគ្នា ហើយបដិសេធខ្លួនឯង ។ បើព្រះ
មានព្រះជាម្ចាស់ វាជាការចាំបាច់ដែលការបង់ប្រាក់ និងការផ្ដន្ទាទោសចំពោះ
អំពើបាប» ។

1. គោលបំណងនៃព្រះដើម្បីដាក់ទោសអំពើបាប

Louis Berkohf ចង្អុលបង្ហាញតែគោលបំណងមួយគត់ គឺដើម្បីបញ្ជាក់តែពីសេ
ចក្ដីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ Bavinck អះអាងពីរយ៉ាង គឺគោលបំណងរបស់
ព្រះ ដែលជាអ្នកការពារយុត្តិធម៌ (Duet 13:5 17:7 12, 22:21 24:7) និង
ការការពារបាប (Duet 13:11, 17:13) ។ 9៩:២0 ២១:២១) ។

2. ប្រភេទនៃការដាក់ទណ្ឌកម្ម

ផលនៃអំពើបាបគឺទោស និងមានពីរយ៉ាង ។ មួយជារបស់ធម្មជាតិ ឯមួយទៀត
ជារបស់ដែលព្រះប្រតិបត្តិវាដោយផ្ទាល់ ។

1) ការដាក់ទណ្ឌកម្មធម្មជាតិ

នេះជាជាតិពុលនៃអំពើបាបដែលមនុស្សប្រព្រឹត្ត ។ ក្នុងន័យនេះវាចង្អុលទៅធម្មជាតិតបស្នង ។ ជាឧទាហរណ៍ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អ្នកដែលញៀនស្រាត្រូវវិនាសដោយសារការសេពគ្រឿងស្រវឹង ហើយសាលាគ្រួសាររបស់គាត់ក៏មិនសប្បាយចិត្តដែរ ។ (សុភាសិត ២៣:២១) ប្រាកដហើយការតបស្នងពីធម្មជាតិនេះមិនមែនជារឿងចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែជាប្រតិបត្តិការនៃក្រឹត្យវិន័យដែលព្រះទ្រទ្រង់តាមលំដាប់នៃធម្មជាតិ ។

2) ការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលព្រះអនុវត្តដោយផ្ទាល់

(1) ការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ ។ អ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ គឺបានចាកចេញពីព្រះខាងវិញ្ញាណ ។ នេះជាសេចក្តីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ (អេក ១៩:៤ អេភេសូរ ២:១) លោក បារីនក បានមានប្រសាសន៍ថា «អំពើបាបផ្ទាល់គឺជាសេចក្តីស្លាប់ក្នុងន័យខាងវិញ្ញាណ ។ ពេលដែលអ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាសេចក្តីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណនៅចំពោះព្រះ ព្រោះវាបះបោរនឹងព្រះ ។ ” ។ បើអ្នកណាមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ទីបញ្ចប់ អ្នកនោះនឹងត្រូវជួបសេចក្តីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ នោះគឺជាចំណុចកំពូលនៃសេចក្តីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ ។ នេះគឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ហាដេស (Mt 10:28, Rev 21:8) ការស្លាប់ទីបីត្រូវបានធានាដោយអារម្មណ៍នៃភ្លេង ។ វាគឺសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីប្រកាសនៅក្នុងមនសិការរបស់មនុស្ស ។ ក្នុងន័យបែបនេះ Bavinck បាននិយាយថាប្រតិបត្តិការនៃមនសិការត្រូវបានចាប់ផ្តើមបន្ទាប់ពីអំពើបាបរបស់អ្វីមួយ ។

(2) ទុក្ខដែលបុរសទទួលក្នុងលោក ។ ទុក្ខនេះកើតឡើងដោយការចូលក្នុងលោក ។ ជំងឺ និងទុក្ខ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រភេទនេះ ។ ពាក្យ «ដ្បិតការបង្កើតនោះត្រូវទទួលនូវភាពឥតប្រយោជន៍» (រ៉ូម ៨:២០) ចង្អុលទៅលើគ្រោះកាចដែលមានឥទ្ធិពលមកលើពិភពធម្មជាតិផងដែរ ។ លោក Hendris Berkhof បាននិយាយថា ការដាក់ទណ្ឌកម្មនៃអំពើបាបបែបនេះ ដើម្បីចេញពីការរងទុក្ខដែលជាប្រតិបត្តិការដ៏បរិសុទ្ធនៃប្រព័ន្ធសៀគី ហាក់ដូចជាមិនទាក់ទងនឹងអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិនោះទេ ។ នោះគឺជាពាក្យថា "លោកុប្បត្តិជំពូកទី 1 បាននិយាយថាព្រះបានទតឃើញយ៉ាងច្បាស់ចំពោះសត្វដែលព្រះបានបង្កើត "(ឆ្ងប)" មិនមែនមានន័យថាភាពពេញលេញនោះទេប៉ុន្តែមានតែវាត្រឹមត្រូវក្នុងការទំនាក់ទំនងរវាងព្រះនិងមនុស្ស ។ ពាក្យរបស់យ៉ូហានដែលប្រឆាំងនឹងទំនាក់ទំនងនៃបុព្វហេតុ និងលទ្ធផលនៃអំពើបាប និងការរងទុក្ខ គួរត្រូវសង្កត់ធ្ងន់ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញនៃគោលលទ្ធិមិនបានបញ្ជាក់អំពីវាទេ ។ ពួកគេមិនបន្តការបញ្ចេញមតិអក្សរសាស្ត្ររបស់ pome ក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានសន្និដ្ឋានថា វាគឺជាការស្តារសួនអេដែនឡើងវិញ» ។ ហើយលោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា ទស្សនៈដែលថាទុក្ខជាឈ្នួលនៃបាបនោះមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ដោយសារតែយើងឃើញហួសពីមុនពេលមនុស្សជាតិបានកើតឡើងមុនជាច្រើនលានឆ្នាំរួចទៅហើយ ការពិតដែលការប្រយុទ្ធ ការរងទុក្ខ ការស្លាប់ និងគ្រោះកាចនៃធម្មជាតិបានកើតឡើង ។ របស់បែបនេះត្រូវការសម្រាប់ការរក្សាជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ដូចដែលយើងឃើញពិភពនៃសត្វ ពួកវារក្សាតុល្យភាពនៃជីវិតរបស់ពួកគេដោយការស៊ីគ្នាទៅវិញទៅមក ។ នៅពេលដែលតុល្យភាពត្រូវបានខូច ពិភពលោកនឹង

នាំមកនូវភាពវិនាសអន្តរាយ ។ ដូចដែលយើងសង្កេតមើលមនុស្សជាតិក៏ត្រូវការ
ទុក្ខក្ស ទុក្ខវេទនា និងសេចក្តីស្លាប់ដែរ ។ ”

ប៉ុន្តែពាក្យនេះរបស់ Hendrikus Berkohf មិនត្រឹមត្រូវទេ ។ គាត់ហាក់ដូចជា
មិនបានដឹងខ្លួនទេថា ផែនដី អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងនោះបានក្លាយទៅជាទាសករ
នៃអំពើពុករលួយ ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៧-១៩ រ៉ូម ៨:២០) វាជាកំហុសដែល
គាត់ទទួលស្គាល់ការវិវត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយការវាស់អាយុរបស់ពិភពលោកជា
ច្រើនលានឆ្នាំតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃដំណាក់កាលផែនដី ។

(3) ហើយការស្លាប់នៃរូបកាយក៏ជាលទ្ធផលនៃអំពើបាបដែរ ។ (រ៉ូម ៥:១២, ១
កូរិនថូស ១៥:២១) ថ្ងៃដែលអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាប រូបកាយរបស់គាត់មិនបាន
ស្លាប់ភ្លាមៗទេ ។ ពីព្រោះពាក្យថា ៖ «ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវបរិភោគពីដើមនៃ
សេចក្តីល្អនិងអាក្រក់ឡើយ ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ជា
មិនខាន ។ (ប្រាវ្យ្យ ២១)” (លោកុប្បត្តិ 2:17) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់
មិនផ្លាស់ប្តូរទេ តើគាត់មិនបានទទួលទោសប្រហារជីវិត ដូចថ្ងៃដែលគាត់បាន
បំផ្ទុះព្រះបន្ទូលទេឬ? យើងគួរតែនិយាយថាការងារនៃការស្លាប់នៅថ្ងៃនោះ
បានកើតឡើងនៅក្នុងខ្លួនរបស់គាត់ ។ ដោយសារវាបន្ទាប់មក ពួកគេ (អ័
ដាម និងអេវ៉ា) ចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍អាយ៉ាស់ចំពោះរូបកាយអាក្រាតរបស់ពួក
គេ (លោកុប្បត្តិ ៣:៧, ១០) ដោយសារពួកគេមានអារម្មណ៍ថា សិរីល្អនៃព្រះ
បានចាកចេញពីរូបកាយរបស់ពួកគេ ។ ៩ រ៉ូម ៣:២៣) អាលឌ័រ (ជី. ឆា
អាលឌ័រ) បានមានប្រសាសន៍ថា « មូលហេតុដែលគេមិនពេញចិត្តរូបកាយ
អាក្រាត គឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលនាំឲ្យមានភាពសុខដុមរមនា » ។ អារម្មណ៍
ដែលគេមិនពេញចិត្ត (ឬអារម្មណ៍ដ៏អាក្រក់) កើតឡើងក្នុងចិត្ត និងក្នុងខ្លួន ។

នោះគឺការថប់បារម្ភរបស់ពួកគេបាត់បង់អារម្មណ៍ដែលព្រះកាន់ ។ នេះក៏មាន
ន័យថាការស្លាប់របស់ខ្លួនគេដែរ ។ រាងកាយរបស់ពួកគេបានក្រោកឈរនៅលើ
ផ្លូវនៃសេចក្តីស្លាប់ ។

(4) ការស្លាប់ដ៏អស់កល្បជាលទ្ធផលនៃអំពើបាប ។ សម្រាប់ការនេះមាននៅក្នុង
ភាពអស់កល្បជានិច្ចដែលជាចំណុចនៃការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ចវាគឺជាការដាក់
ទណ្ឌកម្មដែលបុរសដែលមិនបានទទួលការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះជា
ទណ្ឌកម្មរបស់ពួកហាដេស ។ (មថ. ២៥:៤១) ទោះជាទណ្ឌកម្មរបស់ហាដេស
មានធ្ងន់និងស្រាលក៏ដោយ ក៏រយៈពេលដូចគ្នាជារៀងរហូត ។ (ម៉ាថាយ ១១:
២២, ទី ១:៨-៩)

[ឯកសារយោងពិសេស]

កំហុសនៃទស្សនៈទស្សនវិជ្ជាចំពោះអំពើបាប

ទស្សនវិជ្ជាបាននិយាយថាអំពើបាបនៅក្នុងទស្សនៈរបស់មនុស្សសុទ្ធសាធលើកលែងតែព្រះ ។ ពាក្យរបស់ពួកគេផ្ទុយនឹងពាក្យនៃបទគម្ពីរ ។ “ចិត្តគឺបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីទាំងអស់ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង;” (យេរេមា ១៧:៩) បុរសនោះមិនដឹងការពិតទេ ។ ទ្រឹស្តីដែលបានណែនាំនៅទីនេះគឺតំណាងមួយ; វាត្រូវបានសង្ខេបចេញពីភាគទីពីរនៃទ្រឹស្តីប្រព័ន្ធដែលសរសេរដោយ Charles Hodge ។

1. ទិដ្ឋភាពនៃលទ្ធិទេ

ទ្រឹស្តីនេះបាននិយាយថាអំពើបាបគឺជាសម្ភារៈដ៏អស់កល្បជានិច្ច (ដើម្បីប្រឆាំងនឹងវិញ្ញាណ) ។ ហើយដូចជាភាពងងឹតផ្ទុយពីពន្លឺ អំពើបាបគឺផ្ទុយពីសេចក្តីសុចរិត ហើយវានៅអស់កល្បជានិច្ច ដូចជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ សម្ភារៈក៏នៅដាច់ដោយឡែកពីព្រះ ហើយមានជារៀងរហូតដូចជាព្រះ ។ នេះគឺជាការប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដែលថាមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលមានខ្លួនឯងជារៀងរហូត ។ បទគម្ពីរចែងថា៖ «អ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងតាមរយៈលោក ហើយបើគ្មានលោកទេ នោះក៏មិនមានអ្វីដែលបានបង្កើតឡើងដែរ» ។ (យ៉ូហាន ១: ៣, គឺ ៤៣:១០, ៤៤:៦)

2. គំនិតរបស់ Leibritz ដែលអះអាងថាអំពើបាបគឺជាតួអង្គមិនពេញលេញ ដែលជាសត្វមានកំណត់ ។

គំនិតនេះត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅទ្រឹស្តីដែលថាព្រះជាម្ចាស់បង្កើតអំពើបាបនេះបំបែក ចេញពីព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ។ បទគម្ពីរចែងថា៖ «គ្មានន័យទេ! សូមឲ្យ ព្រះពិត ទោះជាអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកភូតភរក៏ដោយ ដូចដែលមានចែងទុកមក» (រ៉ូម ៣:៤) ។

3. ទ្រឹស្តីនៃការវិវត្តន៍និយម

អ្នកវិវត្តន៍បាននិយាយថា អំពើបាបគឺជាលទ្ធផលនៃសត្វតិរច្ឆានដែលមនុស្សទទួល យក ហើយសម្រាប់បុរសមិនអាចសម្របខ្លួនទៅនឹងសង្គមបានទេ វាគឺជាការ បំផ្លិចបំផ្លាញ និងរារាំងដល់ការអភិវឌ្ឍន៍របស់មនុស្ស ។ ហើយពួកគេអះអាង ថា ការជំរុញ និងបំណងប្រាថ្នារបស់សត្វតិរច្ឆានបែបនេះមិនមែនជាអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងបរិយាកាសពិសេសវាគឺជាអំពើបាប ។ នោះគឺជាបុរសមិនចេះគ្រប់ គ្រង ដូចជាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការរុញច្រាន និងចំណង់បែបនេះ ។ ការ រិះគន់ទ្រឹស្តីនេះគឺសាមញ្ញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមនុស្សកំពុងឈានដល់ការ វិវឌ្ឍន៍ ព្រោះមិនបានដល់សេចក្តីពេញលេញ ទម្លាប់ចាស់ចេញមក ជាកម្មនៃ ដំណើរនៃការវិវត្ត តើយើងមិនហៅថាជាអំពើបាបតាមន័យសីលធម៌ទេ? បន្ទាប់មក លទ្ធិបដិវត្តន៍និយមអះអាងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងថា បុរសនោះគ្មានសីលធម៌ និងសីលធម៌ ។ (មិនមានភាពតឹងតែងដូចនៅក្នុងសម្មតិកម្មវិវត្តន៍ទេ ។)

4. ការអះអាងថា បាបកម្មជាអំណាចបះបោរ ។

ទ្រឹស្តីនេះគឺជាការអះអាងរបស់ Blasche និង Rosekranz ជាដើម ។ យោងទៅតាមទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេ បុរសនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចផ្ទុយ ។ សេចក្តីសុចរិតក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិតដែរ ។ ដូច្នេះសម្រាប់វាមានន័យថា អំពើបាបគឺជាអត្ថិភាពចាំបាច់ ការអះអាងនេះគឺផ្ទុយទៅនឹងពាក្យនៃបទគម្ពីរដើម្បីដកអំពើបាប ។ (គឺ ១:១៨)

5. ទស្សនៈនៃអំពើបាបដែល Schleimacher មាន

ទស្សនៈរបស់គាត់អំពីអំពើបាបគឺទាក់ទងទៅនឹងទស្សនៈខុសរបស់ព្រះ ។ ទ្រង់ត្រិះរិះថា អង្គដែលមិនចេះចប់សព្វគ្រប់ក៏មានលក្ខណៈនៃបរិបូណ៌ដែរ ទើបត្រាស់ហៅព្រះ ។ ព្រះគឺជាបុព្វហេតុខាងក្នុងនៃពិភពលោក ។ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃព្រះ (មិនមែនដោយការបង្កើតផ្ទាល់ខ្លួនទេ) ហើយព្រះគឺជាមនសិការដ៏ទេវភាពផ្ទាល់ (Gottesbewusst-wein) ប៉ុន្តែគាត់មិនមានបុគ្គលិកលក្ខណៈទេ ។ បន្ទាប់មកនៅក្នុងគាត់អំពើបាបមិនមែនជាមួយផ្សេងទៀតទេប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយមនសិការដ៏ទេវភាពទាំងស្រុង ។ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាការឲ្យតម្លៃតាមប្រធានបទប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារតែនេះគឺជាការកោតសរសើរដែលចេញពីការមិនទទួលស្គាល់ព្រះផ្ទាល់ខ្លួន ជាអ្នកបង្កើតច្បាប់វាមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។

6. ការអះអាងថាអំពើបាបជារបស់ខ្លួន ។

ទ្រឹស្តីនេះមើលឃើញថា រូបកាយជាប្រភពនៃអំពើបាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាទានកូន្ទជាអាថ៌កំបាំង ដើម្បីកំចាត់បង់បាប ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរគឺផ្ទុយពីវា ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា អំពើបាបចេញពីចិត្តយើង (ម៉ាថាយ ១៥:១៩) ជាការពិតណាស់ ចំណង់នៃរូបកាយក៏ទាក់ទងនឹងអំពើបាបដែរ ប៉ុន្តែកម្មវត្ថុនៃអំពើបាបគឺជាព្រលឹង ។

ជំពូកទី 3 បុរស និងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ

I. ភាពចាំបាច់នៃកិច្ចព្រមព្រៀងក្នុងសាសនា

យើងអាចនិយាយបានថា ខ្លឹមសារនៃសាសនាពិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសញ្ញា ។ សាសនាពិតមិនមែនជាសាសនាផ្សេងទៀតទេ លើកលែងតែកិច្ចសន្យា (ឬសេចក្តីសញ្ញា) ។ សាសនាពិតមានប្រភពនៃព្រះគុណ ដែលព្រះជាម្ចាស់មានព្រះទ័យរាបទាប ហើយបានចូលមកកាន់មនុស្ស ។ ចរិតលក្ខណៈនៃសាសនាពិតនេះគឺមាន លើកលែងតែមុន និងក្រោយអំពើពុករលួយរបស់អដាម ។ បុរសនោះគ្មានលក្ខណៈសម្បត្តិ និងសិទ្ធិចូលទៅជិតព្រះទេ ព្រោះគាត់ជាមនុស្សមានបាប និងពុករលួយ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងគុណធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់ គាត់បានមករកបុរសនោះ ហើយបាននិយាយទៅកាន់គាត់ថា ទីបំផុតការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងមនុស្សត្រូវបានបើក ហើយទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ នេះគឺជាទំនាក់ទំនងរវាងមនុស្សជាតិ និងព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ Bavinck បាននិយាយថា "សេចក្តីស្រឡាញ់ មិត្តភាព អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងទំនាក់ទំនងសង្គមទូទៅ ឧស្សាហកម្ម វិទ្យាសាស្ត្រ សិល្បៈ ទីបំផុតត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃកិច្ចព្រមព្រៀង ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមនសិការជឿទុកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក និងការទទួលខុសត្រូវខាងសីលធម៌មួយចំនួន ។ ដូច្នេះ វាមិនមែនជារឿងដែលគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ ដូចដែលយើងនិយាយថា ជីវិតដ៏ថ្លៃថ្នូរដុត ពោលគឺសាសនាមានចរិតនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ « សាសនាពិតដែលបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសញ្ញាមានផលនៃការធ្វើតាមក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្នជាចម្បង ។

1. ការបង្កើតជំនឿ-ជីវិត

សម្រាប់ព្រះបានបញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់ ជាសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ ដើម្បីបង្កើតកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ នោះយើងរស់នៅសម្រាប់ការសម្រេចចុងក្រោយនៃកិច្ចព្រមព្រៀងដោយសេចក្តីជំនឿដ៏មានពរ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីសញ្ញាដែលទាក់ទងទៅនឹងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ គឺមិនត្រឹមតែជាពរជ័យក្នុងការសម្រេចបាននូវអនាគតកាលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មាននៅក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់យើងផងដែរ ។

2. ការបង្កើតការរាប់ជាបរិសុទ្ធ

យើងទទួលបទគម្ពីរដើម្បីទាក់ទងនឹងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះ ជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយក៏ជាព្រះគុណដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយព្រះបន្ទូលដែរ ។ ពេត្រុសទី 1: 4 បាននិយាយថា “ដោយសារទ្រង់បានប្រទានដល់យើងនូវសេចក្តីសន្យាដ៏វិសេស និងអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានចូលរួមចំណែកនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាព តាមរយៈនោះ ដោយបានរួចផុតពីសេចក្តីពុករលួយក្នុងលោកនេះ ដោយព្រោះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃបាប” . ដោយសារព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រលឹងដែលជឿលើវាទទួលកិច្ចការដែលព្រះវិញ្ញាណបានញែកជាបរិសុទ្ធ ។ សាសនាមិនជឿមិនទទួលយកកាណុងដូចការសន្យារបស់ស្ថានសួគ៌ទេ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកអ្នកមិនជឿមិននឹកស្មានថា កាណុងបាញ់របស់ពួកគេមិននាំមកនូវអំណាចខាងវិញ្ញាណខ្លះទេ ។ ឧទាហរណ៍ សាសនាដូចព្រះពុទ្ធសាសនាដើរតាមបែបនេះ ។

3. ការបង្កើតការល្អងលោមពិតប្រាកដ

សេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសម្រេចនៃសេចក្តីសញ្ញាផ្តល់
ការល្អងលោមដល់អ្នកជឿ ។ នោះគឺនៅគ្រាទុក្ខលំបាក និងពេលល្អៗ វាធ្វើ
ឲ្យចិត្តយើងពោរពេញទៅដោយការរីករាយ ហើយស៊ូទ្រាំរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។
ដោយសារភាពអស្ចារ្យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងភាពស្មោះត្រង់នៃការសន្យារបស់
ព្រះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងច្បាស់ ។ អ្វីដែលព្រះមាន
បំណងនឹងមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនិងក៏មិនត្រូវបានបំបែកចេញដោយព្រឹត្តិការណ៍
ណាមួយ ។ ការសន្យារបស់ព្រះមិនអាស្រ័យលើលក្ខខណ្ឌណាមួយឡើយ ។ វា
ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះ ហើយនឹងត្រូវបំពេញដោយទ្រង់ ។

II. អត្ថន័យនៃកិច្ចព្រមព្រៀង និងប្រភេទរបស់វា

ព្រះបានយាងទៅជួបបុរសនោះជាចំបង ហើយបាននិយាយ ហើយធ្វើកិច្ច
សន្យា ហើយតាមសេចក្តីសញ្ញានេះ គាត់បានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួក
គេ ។ នេះជាខ្លឹមសារនៃវិវរណៈនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងទ្រង់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។
“កតិកាសញ្ញា” គឺជាកិច្ចសន្យារវាងបុគ្គលិកលក្ខណៈទៅបុគ្គលិកលក្ខណៈ ។ ព្រះ
ចាត់ទុកបុរសជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ ហើយទទួលយកទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញា ។
សាសនាមិនជឿមិនមានការគិតអំពីសេចក្តីសញ្ញាបែបនេះទេ ។ ដោយសារតែ
គេហៅថា ទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេជាមួយនឹងព្រះមិនមែនជាទំនាក់ទំនងនៃការ
សន្ទនាទេ ។ ទំនាក់ទំនងនៃការរូបរូមរវាងព្រះនិងមនុស្សក្លាយទៅដោយការ
សម្រេចនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ នោះគឺនៅពេលណាដែលបុរសទទួលយកព្រះហឫទ័យ
របស់ព្រះ ហើយគោរពតាមវា នោះវាត្រូវបានតាំងឡើង ។ ពេលវេលាដើម្បី

បំបែកសម្ព័ន្ធមេត្រីមានន័យថាការបំបែកព្រះនិងមនុស្ស ។ Klaas Schilder បាននិយាយថា “បើគ្មានការអនុវត្តសេចក្តីសញ្ញាទេ នោះគ្មានការរួបរួមពិតឡើយ ។ « ហើយគាត់បាននិយាយថា « ការដាក់ទោសទាំងអស់ចេញមកពីការសងសឹកនៃសេចក្តីសញ្ញា អំពើបាបទាំងអស់គឺជាការបំពាននៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ដោយមិនអើពើនឹងទំនាក់ទំនងនៃសន្ធិសញ្ញា យើងមិនអាចគិតថានរកបានឡើយ ។ « មានប្រភេទនៃសេចក្តីសញ្ញាក្នុងបទគម្ពីរដូចតទៅ ។

1. កិច្ចព្រមព្រៀងដ៏អស់កល្ប

ព្រះត្រៃឯកបានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញារួចហើយ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិមុនអស់កល្បជានិច្ច ។ វាគឺជាកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏អស់កល្បជានិច្ច (pactum salutis) ។ សេចក្តីសញ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ច (សេចក្តីសញ្ញាប្រោសលោះ មុនពេលភាពអស់កល្បជានិច្ចរវាងបិតា-ព្រះ និងព្រះរាជបុត្រា-ព្រះ) ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ដូច្នេះ ការងារប្រោសលោះជាប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានដោះស្រាយមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច ដាក់ស្តែង ។ ប្រសិទ្ធភាពនៃកិច្ចព្រមព្រៀងប្រោសលោះដែលត្រូវបានចាក់ឬសមុនពេលភាពអស់កល្បជានិច្ចមិនត្រូវបានកំណត់ត្រឹមថ្ងៃនោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ត្រូវបានឆ្លងដោយព្រះគុណ ហើយពួកគេត្រូវបានសង្គ្រោះដូចពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែរ ។ (ទំនុកដំកើង ៣២:១-២, ៥, ៥១:១-៣, ៩-១១, ១០៣:៣, ១២) អ្វីដែលត្រូវបានលាតត្រដាងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របន្ទាប់ពីសេចក្តីសញ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ចគឺសេចក្តីសញ្ញានៃការងារ និងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ។

2. កិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារ

កិច្ចព្រមព្រៀងការងារត្រូវបានបង្កើតឡើងដែលព្រះបានចាត់ទុកអំណាចអោយជាអ្នកតំណាងនៃមនុស្សជាតិ ហើយបន្ទាប់មកវាចង្អុលបង្ហាញថាប្រសិនបើអំណាចគោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះនោះគាត់នឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។

3. សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ

ដោយសារអំណាចមិនបានរក្សាកិច្ចសន្យានៃកិច្ចការ នោះព្រះបានយកសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះនឹងសម្រេចវាតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥) ដែលជាសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ។ បន្ទាប់ពីនោះសម្ពន្ធមេត្រីនេះបានបញ្ជាក់ម្តងទៀតដោយកម្មវត្ថុរបស់អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១២:, ១៥:, ២២:) នៅភ្នំស៊ីណាយ វាត្រូវបានបញ្ជាក់បន្ថែមទៀតតាមរយៈលោកម៉ូសេ (និក្ខមនំ ១៩:៥-៦, ២៤:៨ ខុច ២៩:១៣) ។ នៅក្នុងសម័យរាជវង្ស វាត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈអ្នកនិយម ។ (II Sam 7:11, Ps 89:3-4 Is 42:1 49:8 55:3-4) សម្ពន្ធមេត្រីនៃព្រះគុណមិនមានន័យថាដើម្បីលាក់សេចក្តីសញ្ញានៃការងារនោះទេ (អ្វីដែលត្រូវបានប្រទានដល់វត្ថុរបស់អំណាច) ។ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាមធ្យោបាយថ្មីដែលដឹងនិងបំពេញវា ។ អំណាចមិនបានរក្សាកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចវា ។ ប្រសិនបើបុរសចូលទៅក្នុងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះនោះការពិតដែលគាត់គួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះគឺមិនបានផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។ ដោយសារសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណក៏ទាមទារឱ្យសងបំណុលនៃអំពើបាបនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ និងការគោរពតាមច្បាប់ នោះបន្ទុកមនុស្សក៏ដូចគ្នានឹងកិច្ចសន្យានៃការងារដែរ ។ ចំណុចដែលបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណគឺការពិត

ដែលថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានជំនួសកន្លែងរបស់អ័ដាមសម្រាប់រាស្ត្រទ្រង់ជាអ្នក
ទទួលខុសត្រូវក្នុងការទូទាត់ថ្លៃឈ្នួលនៃអំពើបាបនិងការគោរពច្បាប់ ។ ចលនា
នៃវិវរណៈទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្ហាញពី
សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណនេះ ហើយចាត់ចែងសកម្មភាពរបស់ព្រះដែលទាក់ទង
នឹងវា ។

4. សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណបានសម្រេច

គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាទិដ្ឋភាពនៃការសន្យានៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ហើយ
គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាទិដ្ឋភាពនៃការសម្រេចរបស់វា ។ ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនយកអ្វី
មួយនៃទិដ្ឋភាពនៃការសន្យានោះទេ ។ វាលាតត្រដាងថា តាមរយៈស្ថានភាព
ដែលបានសម្រេចនាពេលនេះ ក្តីសង្ឃឹមនៃការយាងមកពិភពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ
ម្តងទៀត ។ (លូកា ២២:១៦-១៨, យេស ៦:៥៣-៥៤, ៥៨ កូរិន ១១:២៩)
នេះត្រូវបានលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់តាមរយៈបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅពេលដែល
ទ្រង់រួមដំណេក ។ (លូកា ២២:២០) យើងចាត់ទុកបញ្ហាសំខាន់នៃកិច្ចព្រម
ព្រៀងថ្មីដូចខាងក្រោម ។

[1] អ្វីដែលសន្និសញ្ញាថ្មីចង្អុលបង្ហាញសំខាន់គឺព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ព្រះ
លោហិតដ៏មានតម្លៃ) ដើម្បីជាដង្ហាយធូន ។ (មថ ២៦:២៨) តើឈាមនេះ
មានន័យយ៉ាងណា? វាត្រូវបានបកស្រាយដោយការពិនិត្យមើលអត្ថន័យនៃ
ឈាមក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវបានមាន
បន្ទូលថា លោហិតនៃសេចក្តីសញ្ញាក្នុងការពិចារណាលើសញ្ញាចាស់ ។ តើឈាម
នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានន័យយ៉ាងណា? ឈាមនៃដង្ហាយមានន័យថាដកចេញនូវ

អំពើបាប (ដង្ហាយធូន) ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបោះឈាមជាចម្បងលើអាសនៈ ហើយបន្ទាប់ពីបានលុបបំបាត់អំពើបាបរបស់ប្រជាជន នោះពួកគេអាចចូលទៅ ជិតព្រះយេស៊ូវ ។ អត្ថន័យត្រូវបានគាំទ្រដោយនិក្ខមនំ ១៩:១០, ២២ ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងពិធីនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មី (លូកា ២២:១៤-២០) ឈាមក៏ត្រូវបាន ប្រើប្រាស់សម្រាប់ដង្ហាយធូនដែរ ។ (ម៉ាថាយ ២៦:២៨ ហេ ៩:១៤, ២២)

[2] រឿងសំខាន់មួយនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងថ្មីគឺមិនត្រឹមតែអ្នកដែលចូលទៅក្នុង កិច្ចព្រមព្រៀងនោះទទួលបានដង្ហាយធូនប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងជាការពិតដើម្បី ទទួលបានស្ថានសួគ៌ដូចដែលមរតករបស់ពួកគេត្រូវបានសន្យា ។ (លូកា ២២: ២៩-៣០) ជាការពិតណាស់ ក្នុងពិធីនៃសេចក្តីសញ្ញានេះ អ្នកតំណាងនៃសេចក្តី សញ្ញា (គឺលោកយេស៊ូវ) មិនផ្តល់បន្ទុកតាមលក្ខខណ្ឌខ្លះទេ ប៉ុន្តែគាត់ផ្ទាល់ទទួល ខុសត្រូវចំពោះកិច្ចសន្យានោះ ។

III. គំនិតជាច្រើនទាក់ទងនឹងការសម្រេចនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ

អ្នកសរសេរថា វាគឺជាគំនិតនៃសេចក្តីសញ្ញាដោយចង្អុលមួយនេះ ។ ខ្ញុំរៀបចំ រឿងសំខាន់ៗនៅខាងក្រោម ។

1. ទំនោរនៃកិច្ចការតែមួយគត់របស់ព្រះ

នេះមានន័យថា នៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សតាមសេចក្តីសញ្ញារបស់ មនុស្សនោះ ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់បានផ្ដើមការងារ ហើយចាត់ទុកគ្រប់ការទាំងស្រុង ។

2. ការគិតដល់ការសម្រេចនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់

គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាសៀវភៅតែមួយគត់ដែលមិនត្រូវបានចាក់ឬសចូលទៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញា ។ ការព្យាករណ៍នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីសញ្ញាពាក្យផ្សេងទៀតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្ហាញពីលក្ខណៈនៃព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា និងគោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់គាត់ ។ ដូចជាពាក្យនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ដូច្នេះហើយ ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាផ្នែកដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានសម្រេច ។ ដោយសារវាមានភាពធំទូលាយ និងសម្បូរបែបជាងពរជ័យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ Bavinck បាននិយាយថា “ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញព្រះគុណរបស់ទ្រង់ជានិច្ច ហើយកាន់តែពេញលេញកាន់តែពេញលេញ ។ អាយុនៃសញ្ញាចាស់គឺដូចជាជីវិតអ្នកបម្រើប៉ុន្តែឥឡូវនេះគឺជាពន្លឺនិងការពិតដែលស្នាក់នៅក្នុងប្រទេសតែមួយ ប៉ុន្តែគ្រប់ជាតិសាសន៍គឺទាក់ទងនឹងព្រះគុណទំនាក់ទំនងនៃការភ័យខ្លាចក្លាយជាទំនាក់ទំនងនៃស្នេហា ។ ឥឡូវនេះ មេស៊ីដែលបានសន្យាបានមកក្នុងពិភពលោក ។

3. វិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដូចគ្នាទៅនឹងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី”

Bavinck បានចង្អុលបង្ហាញប្រព័ន្ធនៃគំនិតខុសដែលថាវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនស្របគ្នានៅក្នុងចរន្តនៃគំនិតនោះទេ ។ យោងតាមលោក Bavinck, Anabaptists បាននិយាយថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមានធាតុផ្សាយដំណឹងល្អទេ Socinianism បានអះអាងថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានទុក្ខវេទនាជាងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីហើយ Arminianism ទទួលស្គាល់ថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់

គឺជាសញ្ញាមួយហើយវាក៏សន្យាថានឹងពរជ័យខាងលោកិយក្នុងកម្រិតមួយ ។
 ប៉ុន្តែ ម៉ាទីន លូធើរ ក៏បាននិយាយផងដែរថា នៅក្នុងកិច្ចបម្រើដំបូងរបស់គាត់
 ការពិតដែលថា គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក
 គឺដូចជាភាពខុសគ្នារវាងច្បាប់ និងដំណឹងល្អ ។ ទទួលយកការសន្យានៃដំណឹង
 ល្អដ៏បរិបូណ៌ ។ ទីបំផុត នៅពេលដែលទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់បានចូលមក
 ដល់ ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មីមានគំនិតដូចគ្នា
 ត្រូវបានបង្កើតឡើង ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសញ្ញាមិនបានចេញពី Coccejus
 (Johannes Coccejus) តាមពិតគោលការណ៍ត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយ
 Zwingli ហើយបានមកដល់ Bullinger (Heinrich Bullinger) និង
 Calvin ហើយត្រូវបានសិក្សាដោយអ្នកទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ទាំងអស់នៃប្រទេសអាល្លឺ
 ម៉ង់ អង់គ្លេស និងហូឡង់ ។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរនៅក្នុងទស្សនៈនៃ
 គំនិតនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រឹមត្រូវ គំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺដូច
 គ្នាយ៉ាងសំខាន់ ។ Thee New Testament គឺជាសមិទ្ធិផលនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់
 ទស្សនៈរបស់ព្រះ ហើយជាការពិតណាស់ ទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត គឺជាចរន្តដូចគ្នា
 ទៅនឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ J. Ridderbos ក៏បាននិយាយរឿងជាច្រើនក្នុងអត្ថ
 ន័យដូចគ្នានៅខ្លឹមសារនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ នោះគឺ « សក្ខី
 កម្មចាស់មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគ្មានឈាមទេ ។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបាន
 យាងមកក្នុងពិភពលោកជាយញ្ញបូជានៃដង្វាយឆ្ងន់ដើម្បីដកបាបចេញ » ។ គាត់
 បាននិយាយម្តងទៀតថា « ការពិតនៅថ្ងៃនៃសញ្ញាចាស់មានរួចហើយ ប៉ុន្តែមិន
 ត្រូវបិទបាំងទាំងស្រុងឡើយ ។ វាត្រូវបានបង្ហាញដោយស្រមោល សញ្ញា និមិត្ត
 សញ្ញា និងអក្សរសាស្ត្រជាច្រើន ។ ដ្បិតវាត្រូវបានបើកសម្តែងជាពន្លឺដ៏បរិបូរ

ពោលគឺព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសម្រុះសម្រួលនៃសេចក្តីសញ្ញា ជាព្រះសិរសា និង មាតិកានៃអ្វីៗទាំងអស់» ។ ដូចដែលយើងឃើញមួយភ្លែត គម្ពីរសញ្ញាចាស់បាន និយាយថា ការសន្យាជាពរជ័យខាងសម្ភារៈ ប៉ុន្តែហាក់ដូចជាមិនឃើញពរជ័យ ខាងវិញ្ញាណទេ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពរជ័យខាងវិញ្ញាណត្រូវបាន បំពាក់ដោយធាតុធម្មជាតិ ហើយត្រូវបានសម្តែងតែប៉ុណ្ណោះ ។

4. គោលការណ៍ដែលផ្តល់ឱ្យច្បាប់ក្នុងការសន្មតថាការពិតដែលបានប្រោស លោះ

ត្រង់ចំណុចនេះ បារីនក៏និយាយត្រូវដែរ គឺបន្ទាប់ពីអំប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិត (លោកុប្បត្តិជំពូក ១៥) គាត់ត្រូវបានដឹកនាំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ បន្ទាប់ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទទួលព្រះគុណ ហើយពួកគេបានចេញពីអេស៊ីប ពួកគេបានទទួលច្បាប់នៅលើភ្នំស៊ីណាយថា ជីវិតរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានរាប់ជា បរិសុទ្ធ ។ ការពិតនេះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅក្នុងបុព្វកថានៃក្រិក្យរីនីយដែល ចែងថា “យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ដែលបាននាំអ្នកចេញពីស្រុកអេ ស៊ីប ចេញពីផ្ទះខ្ញុំបម្រើ ។ (និក្ខមនំ ២០:២) ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដែលបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ការពិនិត្យមើលឡើងវិញចំពោះសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណបានសម្រេចនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ

1. វាមានន័យថាការសម្រេចបាននូវការសន្យា

សេចក្តីសញ្ញាចុងក្រោយដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាប្រមុខនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ (រ៉ូម ៥:១២-២១) ។ សន្និសីទបុរាណក្នុងផ្នែកខាងក្រោមនៃសេចក្តីសញ្ញាទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងការសម្រេចចុងក្រោយនៃសេចក្តីសញ្ញាទាំងអស់ ។ វាគឺជាការសម្រេចនៃលោកុប្បត្តិ 3:15 ដែលជាការពិតនៃកិច្ចព្រមព្រៀងដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យលោកអំប្រាហាំ និងគោលបំណងនៃកិច្ចព្រមព្រៀងដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យលោកម៉ូសេ ។ មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសទាំងអស់ (នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់) នៅក្នុងអំឡុងពេលត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងរវាងព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអំណាចទីពីរ និងអ្នកតំណាងនៃមនុស្សជាតិ និងព្រះ ។

2. មានន័យថា វាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកដល់

ព្រះគ្រីស្ទជាស្តេច ហោរា និងបូជាចារ្យបានយាងមកលើផែនដីដោយផ្ទាល់ ហើយបានវិនាសដល់នគរអ៊ីស្រាអែល ហើយបន្ទាប់មកនគររបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញ ។ អ្នកជឿទាំងអស់របស់យើងគឺជាអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ ជាពលរដ្ឋនៃនគរនេះ ។

3. ភាពពេញលេញផ្ទុយពីកិច្ចព្រមព្រៀងការងារ

(1) វត្ថុដែលទាក់ទងនឹងកិច្ចព្រមព្រៀងនៃកិច្ចការគឺអំណាចចំពោះអ្នកបង្កើតដើម្បីជំនួសព្រះ-បិតា និងមនុស្សមានបាប ។ (2) សេចក្តីសញ្ញានៃការងារគឺទាក់ទងទៅនឹងបុរសដើម្បីមានការធានានៃការគោរពប្រតិបត្តិ ហើយសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណគឺទាក់ទងទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលបានស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងពិតប្រាកដ ។ (3) នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃការងារ ការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សគឺជាសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ នោះព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាសេចក្តីសុចរិតនៃអ្នកជឿ ។

4. ព្រះគុណពេញលេញ

(1) សេចក្តីសញ្ញានេះប្រកបដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដោយសារព្រះបានប្រទានដល់ព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលបានធានា និងបានសម្រេចការសន្យាទាំងស្រុង ហើយទ្រង់បានបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមករកយើង ហើយប្រតិបត្តិទំនួលខុសត្រូវនៃទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ (២) ជាការត្រឹមត្រូវដែលកិច្ចព្រមព្រៀងនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះត្រៃឯក ។ ដោយសារនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានេះ ឪពុក—ព្រះបានរៀបចំផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ព្រះរាជបុត្រា-ព្រះបានបង្កើតម្ល៉ៃនៃអំពើបាបរបស់យើងជំនួសយើង ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអនុវត្តសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានសម្រេចដល់មនុស្សម្នាក់ៗ ។ (យ៉ូហាន ១:១៦, អេភេ. ២:៨, ១ពេ. វាក៏ត្រូវបានកំណត់ផងដែរ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់តែអ្នកជាប់ឆ្នោតប៉ុណ្ណោះ ។

ផ្នែកទី 4 គោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ

ក្រុមប្រឹក្សា Nicea ធ្ងន់ធ្ងរហើយមិនប្រកាន់ពូជសាសន៍... ក្រុមប្រឹក្សានៃ Nicea បានថ្កោលទោសការខុសឆ្គង Arius ហើយបានប្រកាសពីគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវដោយវិជ្ជមានវាប្រើពាក្យ គុណភាពដូចគ្នា” ដែលជាពាក្យ homousius (ὁμοούσιος) ។ ពាក្យវាក្យសព្ទមានន័យថា « លក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណជាលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះវរបិតា— ព្រះ ។ ការដែលក្រុមប្រឹក្សា Nicea ប្រើពាក្យនេះមិនមានការរើសអើងត្រូវបានលាតត្រដាងឱ្យដឹង ។ ដោយសារតែនៅដើមដំបូង ក្រុមប្រឹក្សា Anthioch (គ.ស. 268) បានថ្កោលទោសលទ្ធិ Gnosticism ថាជាសាសនាខុសឆ្គងពាក្យដែលសាសនាខុសឆ្គងអះអាងក៏ជា homousios ផងដែរ ។ ជំនួយជំនឿសាសនាខុសឆ្គង "ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបញ្ចេញចេញពីព្រះ ដែលជាមនុស្សដូចគ្នាដែលមានគុណភាពដូចគ្នា" ។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាអង្គដែលទាក់ទងនឹងការសាយភាយដែលសាសនានិយមបាននិយាយថា... ដូចដែលក្រុមប្រឹក្សា Nicea បានប្រើពាក្យ homousius សមាជិកមួយចំនួនគឺដូចគ្នាទៅនឹង Atanasius នៅក្នុងគំនិតនៅក្នុងជំនឿរបស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនយល់ស្របនឹងការប្រើប្រាស់ពាក្យនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ Atanasius បានអះអាងថា យើងមិនគួរស្អប់ពួកគេ ហើយទទួលយកពួកគេជាបងប្អូននោះទេ ពីព្រោះការទទួលយកពួកគេមិនមែនមានន័យថា សម្រុះសម្រួលជាមួយនឹងភាពមិនពិតនោះទេ ។

- ក្នុងចំណោមអង្គដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ -

Harnack (A. Harnack) ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីសេរីចំពោះគោលលទ្ធិរបស់ Chalcedon បានរិះគន់ថា វាគឺជា "ការតាំងទីលំនៅអវិជ្ជមានដោយគ្មានអ្វី (ឥតប្រយោជន៍) ប៉ុន្តែពាក្យនេះជាការយល់ខុស ។ គាត់បានយល់ខុសចំពោះការតាំងទីលំនៅអវិជ្ជមានរបស់ Chalcedon ដោយទ្រឹស្តីសេរីរបស់គាត់ ។ បន្ទាប់មក ដូចដែលយើងដឹង ការតាំងទីលំនៅអវិជ្ជមាននេះគឺជាការសារភាពថា បុគ្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺអាថ៌កំបាំង ។ ភាពអវិជ្ជមានទាំង ៤ យ៉ាងនេះ - មិនត្រូវលាយឡំគ្នាជាលក្ខណៈទេវៈ និងចរិតមនុស្ស មិនប្រែប្រួល មិនបែកគ្នា មិនបែកគ្នា ជាប់ពាក់ព័ន្ធដោយចរិតវិជ្ជមានខ្លាំង ។ វាក្រោកឈរត្រង់ចំណុចឆ្លងផ្លូវពីរ រួចចង្អុលទៅផ្លូវមិនទៅកន្លែងគោលបំណង ហើយគាត់ក៏និយាយថា "កុំទៅផ្លូវនេះ" ដូចអ្នកនាំផ្លូវនិយាយ ។ ពាក្យជាពាក្យវិជ្ជមានដើម្បីឈានទៅរកផ្លូវត្រូវ ។ គម្ពីរក៏បង្ហាញអំពីវិធីនេះចំពោះរឿងអាថ៌កំបាំងផងដែរ ។ នោះគឺជាបទគម្ពីរដែលបាននិយាយទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹមថា "សមុទ្រលែងមានទៀតហើយ ។ « (វិវរណៈ ២១:១) «ហើយសេចក្តីស្លាប់នឹងលែងមានទៀតហើយក៏នឹងលែងមានការកាន់ទុក្ខ ការយំ ឬការឈឺចាប់ទៀតដែរ ដ្បិតអ្វីៗដែលកន្លងមកបានកន្លងទៅហើយ ។ (វិវរណៈ ២១:៤) "ហើយយប់នឹងលែងមានទៀតហើយ ។ គេនឹងមិនត្រូវការពន្លឺនៃចង្អៀង ឬព្រះអាទិត្យឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះទ្រង់នឹងធ្វើជាពន្លឺរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងសោយរាជ្យជាអៀងរហូត» (វិវរណៈ ២២:៥) ។

- ក្នុងចំណោមចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ -

បុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីប្រតិបត្តិបង្គាប់ឋានៈបីយ៉ាងគឺ ជាស្ដេចគ្រប់គ្រង លើអ្វីៗទាំងអស់ ជាបូជាចារ្យ ជាអ្នកតំណាងនៃអ្វីៗទាំងអស់ ហើយថ្វាយដល់ ព្រះ និងជាហោរាដើម្បីប្រកាសអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ទោះជាយ៉ាងក៏ ដោយ ឋានៈទាំងបីនេះគឺជាឋានៈដូចជាជីវិតរបស់ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស គឺអ៊ីស្រាអែល ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានរំលោភបំពាន និងបំភ្លេច (ដោយការ បែងចែករូបសំណាកបី) ព្រះជាម្ចាស់បានរក្សាវាជាបន្តបន្ទាប់ ហើយចង់ឱ្យអ៊ី ស្រាអែលបង្កើតវាដោយឆន្ទៈរបស់ ព្រះ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាន ប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ ហើយបានចាកចេញពីព្រះទៅឆ្ងាយ នោះដំបូង ប្រជាជាតិត្រូវបានបែងចែកដោយព្រះពិរោធរបស់ព្រះ ហើយបន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវ បានបំផ្លាញដោយអាសស៊ីរ (BC 722 the Northern Israel) និង Babylon (Southern Judah BC 587) នីមួយៗ ។ មនុស្សជាច្រើននៃ ក្រុងយេរូសាឡឹមដែលត្រូវបានចាប់ជាឈ្មើយទៅបាប៊ីឡូនបន្ទាប់ពី 70 ឆ្នាំត្រូវ បានត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតវិញដោយសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ព្រះនៅទីនេះ ព្រះ ជាម្ចាស់បានសន្យាការស្ដារឡើងវិញជាអចិន្ត្រៃយ៍ដោយមេស៊ី (អ្នកចាក់ប្រេង តាំង) តាមរយៈនិមិត្តរបស់ព្យាករណ៍ ។ ជាឧទាហរណ៍ ព្រះបានបើកសម្ដែងដល់ ព្យាករណ៍ សាការី បូជាចារ្យយ៉ូស្វេ (សេក ជំពូកទី 3) និង ស៊ីរូបាបិល (សេក ជំពូកទី 4) ជាដើម ។ ហើយបានទាយអំពីការស្ដារឡើងវិញនូវរូបចម្លាក់បីដាន់ (ហើយព្យាករណ៍ពិតដែលបានទទួលការព្យាករណ៍ទាំងនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុង ស្ថានភាពបីដង ។ នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ (ព្រះវិញ្ញាណ របស់ខ្ញុំ" សេក ជំពូកទី 4) និងព្រះមេស៊ីដែលនឹងមកនៅពេលអនាគត ("ពន្លក" សេក ជំពូក ៦) - ក្នុងចំណោមរូបចម្លាក់បីដងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ -

ផ្នែកទី 4 គោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ

ចំណាប់

ជំពូកទី 1 សេចក្តីផ្តើម

- I. ការព្យាករណ៍អំពីព្រះគ្រីស្ទ និងការរួបរួមនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់
- II. ឈ្មោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូកទី 2 លក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

- I. សារៈសំខាន់នៃលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរ
- II. ការបញ្ជាក់របស់ក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea អំពីគោលលទ្ធិនៃលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
- III. អ្នកវិះគន់ដើម្បីបដិសេធចរិតលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូកទី 3 លក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

- I. សារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការជជែកវែកញែកអំពីបញ្ហាពាក់ព័ន្ធ

II. ការស្រាវជ្រាវប្រវត្តិសាស្ត្រចំពោះគោលលទ្ធិនៃចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូកទី 4 ស្ថានភាពនៃព្រះគ្រីស្ទ

- I. ស្ថានភាពអាម៉ាស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ
- II. ស្ថានភាពលើកឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
- III. មន្ត្រីបីនាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូកទី 1 សេចក្តីផ្តើម

I. ការព្យាករណ៍អំពីព្រះគ្រីស្ទ និងការរួបរួមនៃតម្អើរសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់

1. ព្រះគ្រីស្ទដែលទំនាយចង្អុលបង្ហាញ

ម៉ាល 4:2 «ប៉ុន្តែចំពោះអ្នករាល់គ្នាដែលកោតខ្លាចដល់នាមយើង ព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងរះឡើងដោយការប្រោសឲ្យជានៅស្ថាប័នរបស់វា ។ ឯងនឹងចេញទៅលោតដូចកូនគោពីក្រោល» ។ នៅទីនេះនៅក្នុងឃ្លាថា "ព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងរះឡើង" "នឹងរះឡើង" (𐤀𐤒𐤓) ត្រូវបានបកប្រែទៅជា Anatelei (ἀνατελεί) នៅក្នុង LXX ដែលជាខ្លឹមសារដូចគ្នានៃពាក្យ "ព្រះអាទិត្យរះ", Anatole (ἀνατελεί) នៅក្នុង លូកា 9:៧៨ ។ នៅក្នុងការសរសើររបស់សាការីដែលបានប្រាប់នៅក្នុងភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ "ព្រះអាទិត្យរះ (ព្រះអាទិត្យរះ)" ចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ហើយនៅទីនេះពាក្យ "ព្រះអាទិត្យ (ឃុំ)" គឺមានតម្លៃ ។ ដូចជាព្រះយេស៊ូវជាពាក្យប្រៀបធៀប (ទំនុកតម្លើង ៨៤:១១) នៅទីនេះ វាជារឿងធម្មតាដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេប្រៀបធៀប ។ ពាក្យថា «ព្រះអាទិត្យសុចរិត» (𐤀𐤒𐤓 𐤔𐤕𐤓) ត្រូវបានបកប្រែដោយផ្ទាល់ទៅជា "ព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត" ។ «សេចក្តីសុចរិត» ចង្អុលបង្ហាញសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ (ទំនុកដំកើង ៤៥:៨, ៤៦:១៣, ៥១:៥-៦, ៨) ពាក្យថា «អ្នកនឹងចេញទៅលោតដូចកូនគោពីក្រោល» មានន័យថា មនុស្សដែលធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃអំពើបាប ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយរីករាយនឹងសេរីភាពខាងវិញ្ញាណ ។ ខណៈកូនគោក្នុងជម្រកត្រូវបានគេប្រលែងក្នុងវាលស្មៅ តើវាវត់បានប៉ុន្មាន! យោងតាមលោក John

Calvin ការព្យាករណ៍នេះបង្ហាញពីការពិតដែលថាពន្លឺដ៏ភ្លឺស្វាងនៃវិវរណៈនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនឹងរីករាលដាលស្របតាមវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ទាំងនេះចង្អុលបង្ហាញពីការបន្តនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទៅកាន់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ នៅក្នុង លូកា ១:៧៨ ពាក្យថា «ថ្ងៃនឹងមកមើលយើងពីស្ថានលើ (ἀνατολή ἔξ ὑψους)» មានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាការសម្រេចនៃម៉ាល ៤:២ ។ Calvin គិតអំពីការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានភ្ជាប់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ទៅនឹងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ គាត់បានគិតថាពាក្យ «ព្រះអាទិត្យដ៏សុចរិត» ជាពាក្យដែលត្រឹមត្រូវបំផុត ។ (ម៉ាឡ. ៤:២) ដោយសារការបើកសម្តែងនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដល់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសម្រេចបន្តិចម្តងៗ ហើយបានមកដល់ការសន្យា ហើយទីបំផុតព្រះគ្រីស្ទបានប្រសូតក្នុងលោកីយ៍ ។ ថ្វីបើគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្ហាញថា ទ្រង់យាងមកព្រះមេស៊ីជាចរិយាច្រើនយ៉ាងក៏ដោយ ក៏មនុស្សនៅសម័យនោះសម្លឹងមើលទ្រង់ពីចម្ងាយ ប៉ុន្តែមិនបានឃើញទ្រង់ដោយផ្ទាល់ ។ (លូកា ១០:២៤ យ៉ូហាន ៥:៣៩ ទី១ ១:១០-១២)

Calvin មិនបាននិយាយអំពីការផ្តល់យោបល់មួយចំនួនចំពោះការបើកសម្តែងអំពីធម្មជាតិដល់ព្រះមេស៊ីក្នុងវិទ្យាស្ថានសាសនារបស់គាត់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញកាលៗនៃផ្សេងទៀតបានរកឃើញការផ្តល់យោបល់នៃវិវរណៈនៃធម្មជាតិក្នុងគោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាឧទាហរណ៍ លោក Herman Bavinck បាននិយាយថា វាជាការពិតដែលថា ដើម្បីឱ្យអ្នកប្រោសលោះនៅក្នុងសាសនាផ្សេងទៀតមានកំហុសជាយូរមកហើយ វាបង្ហាញពីបេះដូងដើម្បីរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ការចង់បាន Krishna នៅក្នុងសាសនាហិណ្ឌូ គឺជាឧទាហរណ៍មួយ ។ បុគ្គលដែលសាសនាព្រាហ្មណ៍ប្រាថ្នាចង់បាន បុរសដែលអាចបំពេញនូវ

មហិច្ឆតានយោបាយ និងលោកិយ ។ វាជាការពិតដែលថាមហិច្ឆតានេះត្រូវបាន បង្ហាញដោយភាពល្ងង់ខ្លៅដែលមិនស្គាល់ព្រះមេស៊ីពិតប៉ុន្តែការបញ្ចេញមតិខូចនៃ មហិច្ឆតាពិត ។

Bavinck បានស្វែងរកមហិច្ឆតាត្រឹមត្រូវរបស់មេស៊ី ដោយត្រឡប់ទៅបទគម្ពីរ ហើយបានរកឃើញវាជាប្រព័ន្ធ ។ យោងទៅតាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលបាន ពិភាក្សារបស់គាត់ [1] នៅសម័យបុរាណរបស់មនុស្សជាតិបន្ទាប់ពីអំបាមបាន ទទួលការអ៊ុនចង់បានអ្នកដែលសន្យានៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 3:15 បានកើតមក ។ (លោកុប្បត្តិ 4:1) [2] ដូចដែលឈូអេបានប្រទានពរដល់សេម ហាំ និងយ៉ាផេ តនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 9:25-27 គាត់បាននិយាយថាពរជ័យរបស់មេស៊ីនឹងមក លើកូនចៅរបស់សេមយ៉ាងទូលំទូលាយ ។ [3] នៅថ្ងៃនៃអយ្យកោអំប្រាហាំបាន ទទួលការសន្យាជាក់ស្តែងចំពោះព្រះមេស៊ីថានឹងយាងមកនាពេលអនាគត (លោកុប្បត្តិ 22:18) [4] ប្រព័ន្ធតង្វាយនៅក្នុងថ្ងៃច្បាប់របស់លោកម៉ូសេ និងពិធី របស់វាគឺជាស្រមោលដែលទាក់ទងទៅនឹងការពិត ។ ទាក់ទងនឹងព្រះមេស៊ី ។ (ហេ. ៩:២៤, ១០:១, ២២) ហើយ [៥] ទំនាយរបស់មេស៊ីច្បាស់បន្តិចម្ត ងៗ ។ គ្រាន់តែទំនាយបែបនេះត្រូវបានបើកបង្ហាញក្នុងសៀវភៅអេសាយ ជា ពិសេស ព្រះមេស៊ីជាស្តេចដែលនឹងយាងមកនៅពេលអនាគត (អេសាយ ១១: ១-២) ហើយទ្រង់នឹងត្រូវបានបើកសម្តែងជាអ្នករងទុក្ខដែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ យេហូវ៉ា ។ (គឺ 53: យេរេមា 23:5-6, 33:14-17 Zechariah 3:8, 6:12) ។ ទំនាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ និងការសរសេររបស់វាធ្វើឲ្យមនុស្សជឿលើទ្រង់ដូចដែលគេ បានសម្រេច ។ (យ៉ូហាន ១៣:១៩, ១៤:២៩, ១៦:៤)

2. ចរិតលក្ខណៈនៃការរូបរួមនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីចំពោះ គោលលទ្ធិរបស់មេស៊ី (គោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ)

Calvin បានចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃការរូបរួម ដូចដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា Messiah ។ នោះគឺគាត់បាននិយាយថា ច្បាប់ និងដំណឹងល្អបាននិយាយថា Messiah រួមគ្នា ប៉ុន្តែរបៀបនៃការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មតាមរចនាប័ទ្មគឺខុសគ្នា ។ នៅក្នុងកិច្ចពិភាក្សាខាងលើ លោក Calvin បានបង្ហាញពីចំណុចសំខាន់ៗដូចខាងក្រោម ។

(1) គម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាការបន្តនៃចលនានៃសេចក្តីសញ្ញា ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់រួមបញ្ចូលនៅចំណុចនៃព្រះមេស៊ី នូវអ្វីដែលព្រះបានសន្យាដល់អ័ដាម និងអេវ៉ា ដល់អ័ប្រាហាំ និងបុព្វបុរសដទៃទៀត និងដល់មេដឹកនាំនៃអ៊ីស្រាអែល ។ ការសន្យាទាំងអស់នេះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយប្រព័ន្ធតែមួយ ។ ហើយព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាការសម្រេចនៃព្រះមេស៊ីរបស់ព្រះ ។

(2) ពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះគុណនៃសេចក្តីសញ្ញាដូចគ្នា ។ ហេព្រើរ ១៣:៨ «ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់ដូចគ្នាកាលពីម្សិលមិញថ្ងៃនេះ និងជារៀងរហូត ។ ហាហាប 1:12 «ដូចជាអាវពោងដែលអ្នកនឹងរមៀលឡើង ដូចជាសម្លៀកបំពាក់ដែលគេនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរ ។ ប៉ុន្តែអ្នកគឺដូចគ្នា ហើយឆ្ងារបស់អ្នកនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ» ។ រួមគ្នាចង្អុលរចនាសម្ព័ន្ធដូចគ្នាគ្នាទៅវិញទៅមក ។ Calvin បានចង្អុលបង្ហាញថានៅក្រោមរចនាសម្ព័ន្ធដូចគ្នាពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដូចគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែរ ។ ដូចគ្នានឹង Calvin ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវចំណុចត្រឹម

ត្រូវរវាងការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងការប្រកាសនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគ្នាទៅ
វិញទៅមក ។

II. ឈ្មោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

1. ការស្ទង់មតិ

បទគម្ពីរមានឈ្មោះប្រាំដើម្បីបង្ហាញព្រះយេស៊ូ ។ នីមួយៗមានអត្ថន័យប្លែកពីគេ
ហើយមានអត្ថន័យជ្រៅក្នុងទស្សនៈនៃប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះ ។ ទាំងនេះត្រូវ
បានបង្កើតឡើងនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចដ៏ជ្រៅរបស់ព្រះ ហើយវាផ្តល់នូវវិវរណៈនៃលក្ខ
ណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការបម្រើរបស់ទ្រង់ ។ ជាពិសេស ដោយសារឈ្មោះ
របស់គាត់គឺអាស្រ័យលើលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គាត់គឺជា
អ្នកដែលមកដល់គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានសន្យា ។ ឈ្មោះ "ព្រះគ្រីស្ទ" ត្រូវបាន
បកប្រែជា "អ្នកដែលបានចាក់ប្រេងតាំងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់" នោះគឺជាភាសា
ក្រិចនៃពាក្យ មេស៊ី (messias) ឈ្មោះ "ព្រះយេស៊ូវ" គឺដូចជាយ៉ូស្វេ (Yehoshua
= សេចក្តីសង្គ្រោះ) ពាក្យ «កូនមនុស្ស» បានចេញមកក្នុង ដាន 7:13
ដែលចង្អុលទៅលើបុគ្គលស្ថានសួគ៌ «បុត្រនៃព្រះ» ចង្អុលទៅលក្ខណៈដ៏ទេវភាព
របស់មេស៊ី «ព្រះអម្ចាស់ (ó κύριος)» គឺជាការបកប្រែនៃនាមបរិសុទ្ធ ។
នៃ "ព្រះយេហូវ៉ា (យ៉ូហាវ)" (ចេញពី 70 LXX) ការបកស្រាយលម្អិតត្រូវ
បានបន្ថែមនៅខាងក្រោម ។

2. ការពន្យល់

- 1) ព្រះគ្រីស្ទ (ភាសាក្រិច χριστος, ហេព្រើរ ៣៥៦)

"ព្រះគ្រីស្ទ" គឺជាឈ្មោះផ្លូវការរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ វាចង្អុលប្រាប់មេស៊ីជាភាសា
 ហេព្រើរថា «អ្នកចាក់ប្រេងតាំង» ដែលនៅក្នុងផ្ទៃខាងក្រោយនៃគម្ពីរសញ្ញា
 ចាស់ មានន័យថា «ទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះក្នុងអត្ថន័យពិសេស ។
 (ទំនុកដំកើង ៦១:១ សេក ៤:១-៦) ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ស្តេចនិងសង្ឃជាន់
 ខ្ពស់ត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងជាចាំបាច់ (ក្នុងករណីចាក់ប្រេងតាំងព្យាករមាន
 តែកំណត់ត្រាតែមួយលើកគត់មក IKi 19:16) ប្រាកដណាស់ឈ្មោះនេះមាន
 ន័យថា ជាសញ្ញាថាបុរសម្នាក់ត្រូវបានបំបែកចេញ ហើយបានបំពេញកាតព្វកិច្ច
 ពិសេសចំពោះគាត់ (ការគ្រប់គ្រង តំណាងឲ្យមនុស្សតំណាងរាស្ត្ររបស់គាត់នៅ
 ចំពោះព្រះ) ។ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រសូតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ វា
 មានន័យថា ទ្រង់ត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធច្បែរហើយ
 ដែលវាចង្អុលទៅទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសាធារណៈ ។ (ម៉ាថាយ ៣:១៦-
 ១៧)

2) ព្រះយេស៊ូវ (ភាសាក្រិច 'ἡσους ហេព្រើរ ܚܫܘܥ) សំខាន់គឺ យ៉ូសេ
 (ܝܫܘܥ) ប៉ុន្តែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា យេស៊ូ (ܝܫܘܥ) នៅក្រោយ (បន្ទាប់ពី
 គុក) ។ អត្ថន័យគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ (Mt 1:21)

3) កូនមនុស្ស (ភាសាក្រិច ó υἱός του ἀνθρώπου Hebrew, ִּבְּרִית אַרָּמָא Aramaic, ܚܕܝܐ) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាចេញមកជាច្រើនដងចេញពី
 Dan 7:13, Ps 8:4 និងសៀវភៅអេសេគាល ។ កាលពីដំបូងពាក្យនេះជា
 កន្សោមទូទៅ មិនហៅពាក្យទេ ប៉ុន្តែបន្តិចម្តងៗវាត្រូវបានប្តូរទៅជាឈ្មោះ ។
 ព្រះយេស៊ូប្រើឈ្មោះនេះច្រើនជាងគេ ។ បទគម្ពីរលាតត្រដាងថា ព្រះយេស៊ូ

បានប្រើប្រហែល ៤០ ដង ប៉ុន្តែអ្នកឯទៀតមិនស្ទើរតែប្រើវាចំពោះព្រះយេស៊ូ ទេ ។ (លើកលែងតែ យ៉ូហាន ១២:៣៤, កិច្ចការ ៧:៥៦, វិវរណៈ ១:១៣, ១៤:១៤) ។ នៅក្នុងស្ថានភាពខ្លះ វាត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើចរិត លក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីបង្ហាញពីការសាកល្បង និងការរស់ ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតបានប្រើវាដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើលក្ខណៈដ៏ ទេវភាពរបស់ទ្រង់ ជាពិសេស លក្ខណៈនៃការចាប់កំណើតមុនរបស់ទ្រង់ (ដែល មានមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច) និងទីពីររបស់ទ្រង់ ។ មក ។ (ជាពិសេសនៅផ្ទៃ ខាងក្រោយនៃដាន 7:13)

4) ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ (ភាសាក្រិច ó υἱος τοῦ Θεοῦ ហេព្រើរ -ἱε
 ൨൧൩)

គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានប្រើវាជារឿងជាច្រើន ។ ជាទូទៅ ពាក្យ "កូនប្រុស" ជា ភាសាហេព្រើរគឺទូលំទូលាយណាស់ ។ ក្នុងករណីជាច្រើនអ្វីដែលវាលាតត្រដាង មានន័យថា "បុរសនៃប្រភេទខ្លះ" ។ នោះគឺសញ្ញាចាស់បាននិយាយថាវាត្រូវ បានហៅសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ (ជាប្រជាជនដែលព្រះបានជ្រើស រើស) (២) ស្តេចនិងមន្ត្រីខ្លះ (ក្នុងនគរនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ) ទី២ សាំ ៧: ១៤, ទំនុកតម្កើង ៨៩:២៧) និង (3) នៅក្នុងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល វាបាន ចង្អុលទៅអ្នកដែលរក្សាការពិតដោយគោរពបូជា ។ (លោកុប្បត្តិ ៦:២ ទំនុក តម្កើង ៧៣:១៥) ហើយព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏បានប្រើឈ្មោះជាច្រើនប្រភេទ ។ (1) វាត្រូវបានគេប្រើដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ (Mt 11: 27, 14: 28-33) (2) វាត្រូវបានគេប្រើដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើបេសកកម្មរបស់

ព្រះយេស៊ូវនិងកិច្ចបម្រើរបស់ទ្រង់ (ជាពិសេសកាតព្វកិច្ចរបស់មេស៊ីរបស់ទ្រង់)
(Mt ២៤:៣៦, ម. (លូកា ១:៣៥ យន ១:១៣)

5) ព្រះអម្ចាស់ (ក្រិក κύριος ហេប្រើវ ʾאֲדֹנָי)

គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានប្រើវាដើម្បីចង្អុលព្រះជាចម្បង លើកលែងតែចំណុចមួយ
ចំនួនប៉ុណ្ណោះ (យ៉ូស 3:11 ទំនុកតម្កើង 97:5) ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
វាចង្អុលទៅកាន់គ្រូ ឬគ្រូដែលគួរឱ្យគោរព ដោយប្រើវាយ៉ាងទូលំទូលាយ ។
ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវត្រូវបានប្រើជាព្រះអម្ចាស់ ។ ជាពិសេសបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញ
របស់គាត់ គាត់ត្រូវបានគេបង្ហាញថាជាចៅក្រមដ៏រុងរឿង និងមានសិទ្ធិអំណាច ។
នេះគឺជាការបកប្រែនៃព្រះនាម ព្រះយេហូវ៉ា ដែលបង្ហាញពីលក្ខណៈដ៏
ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅពេលដំណាលគ្នា ។

ជំពូកទី 2 លក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (The divine character of Christ)

I. សារៈសំខាន់នៃលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរ

1. លក្ខណៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិនេះ

ការស្គាល់ព្រះយេស៊ូយ៉ាងត្រឹមត្រូវគឺទាក់ទងនឹងសេចក្តីជំនឿដែលបានសង្គ្រោះយ៉ាងសំខាន់ ។ ជឿមិនអើពើអ្នកណាមិនជឿពិត ។ ហេតុនេះ ព្រះយេស៊ូបានបង្រៀនបញ្ជាក់សំខាន់នេះដល់អ្នកកាន់តាមទ្រង់ជួនកាល ។ នោះគឺវាជាការអប់រំនៃសេចក្តីជំនឿនៅចំកណ្តាលនៃបញ្ជានៃ «ទ្រង់មានបន្ទូលទៅគេថា «ចុះតើអ្នករាល់គ្នាថាខ្ញុំជាអ្នកណា?» ។ (ម៉ាថាយ ១៦:១៥) ពាក្យ «ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» គឺដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យ «ព្រះដែលចេញពីព្រះ» ។ គោលលទ្ធិនៃក្រុមប្រឹក្សា Nicea ត្រូវបានណែនាំដូចខាងក្រោម ។ "ខ្ញុំជឿលើ... ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់ គឺជាព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះ ហើយទ្រង់បានប្រសូតចេញពីព្រះវរបិតាមុនអស់កល្ប ចេញពីព្រះពិត គាត់បានកើតចេញពីខ្លឹមសារដូចគ្នានៃព្រះ (គាត់មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគាត់ទេ) ។ យើងជឿថាតាមរយៈទ្រង់ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយទ្រង់ ។ (យ៉ូហាន ៨:៤២, ១៥: ២៦, ១៦:២៧ ១កូរិនថូស ១:៣០) យើងគិតអំពីអ្វីមួយចំពោះការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូជាព្រះ ។ ដោយសារយើងមិនដឹងថាលោកយេស៊ូជានរណា យើងមិនអាចជឿលើលោកបានទេ ។ ប្រសិនបើយើងជឿលើព្រះយេស៊ូជាមនុស្សតែម្នាក់នោះជាជំនឿខុស ហើយជំនឿនឹងបាត់បង់អំណាច ។ ប៉ុន្តែជំនឿដែលយើងជឿ

ថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះនិងបុរសនោះពិតហើយក៏មានអំណាចខ្លាំងណាស់ ។
 មនុស្សដែលជឿលើព្រះយេស៊ូច្បាស់ជាគួរដឹងជាដំបូងថា ព្រះយេស៊ូជាព្រះ ។
 ពេលយើងស្គាល់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះ ហេតុអ្វីបានជាយើងអាចជឿលើវាបានល្អ?
 ដោយសារ (១) ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យអ្នកស្គាល់ព្រះយេស៊ូជាព្រះ ហើយ
 បន្ទាប់មកទ្រង់នឹងប្រទានព្រះគុណដល់គាត់ (មថ ៣:១៧, ១៧:៥០) (២)
 ដោយសារអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើត្រូវបានប្រាប់ដល់មនុស្សនោះគឺ
 អ្នកដែលស្គាល់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះ ត្រូវបានគេប្រាប់ដោយផ្ទាល់ថាជាតម្លៃដែលមិន
 អាចកាត់ថ្លៃបាន និងជាគុណប្រយោជន៍បានយ៉ាងល្អ ។

2. ភស្តុតាងព្រះគម្ពីរនៃគោលលទ្ធិនេះ

1) កូនប្រុសរបស់ព្រះ

ពាក្យនៃបទគម្ពីរដែលថាព្រះយេស៊ូវត្រូវបានហៅសម្រាប់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះមិន
 ត្រូវបានរក្សាទុកនៅក្នុងចិត្តប្រតិបត្តិការខាងក្រៅរបស់គាត់នៃតំណែងមេស៊ីយ្យូ,
 តួអក្សរនៃសកម្មភាពនេះ ។ នេះតែងតែជាពាក្យដើម្បីចង្អុលទៅលើខ្លឹមសារនៃ
 ការមានលោក ។ ការពិតដែលបទគម្ពីរអំពាវនាវថាព្រះយេស៊ូវគឺជា « ព្រះរាជ
 បុត្រានៃព្រះ » (ហេព្រើរ ១:១-៣, ៤:១៤, ៥:៨) មានន័យថាទ្រង់ជា«ព្រះ
 » ។ ការដែលគាត់ជា«កូនរបស់ព្រះ»មិនមានន័យថាគាត់ប្រតិបត្តិជំនួសការងារ
 របស់ព្រះទេ ។ (ទំនុកដំកើង ៨២:៦) ហើយក្នុងចំណោមអ្នកជឿផងដែរ គាត់
 គឺជាកូនប្រុសច្បង ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដូចដែលអ្នកជឿត្រូវបានហៅជាកូនរបស់
 ព្រះ (យ៉ូហាន ១:១២) វាមិនមានន័យថាព្រះយេស៊ូវជាគំរូដូចករណីដំបូងឡើយ
 ។ ព្រះយេស៊ូវ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ គឺជាព្រះមួយអង្គក្នុងព្រះត្រីឯក ។

ហើយគាត់មិនបានកើតចេញពីផែនដីទេ ប៉ុន្តែបានចេញមកពីស្ថានសួគ៌ ។ (យ៉ូហាន ៣:១៣, ៣១) គាត់ជាកូនបង្កើតដែលព្រះបានចាត់ឲ្យមកក្នុងលោកីយ៍ (យ៉ូហាន ១០:៣៥-៣៦) ។ ដូច្នេះហើយគាត់គឺជាការរួបរួមជាមួយឪពុក - ព្រះនិងព្រះខ្លួនឯង ។ គាត់គឺដូចគ្នាទៅនឹងព្រះនៅក្នុងលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់គាត់ ។ (យ៉ូហាន ៥:១៨)

2) ព្រះ

ព្រះគម្ពីរមាន២គម្ពីរជាច្រើននៃពាក្យថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះ ។ ដ្បិតទ្រង់បានយាងមកក្នុងពិភពលោកជាលក្ខណៈសម្បត្តិនៃខ្លួនទ្រង់ជាព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា (គឺ ៩:៦) ដើម្បីហៅទ្រង់សម្រាប់ព្រះជាសេចក្តីពិតនៃការសម្រេចទំនាយ ។ ទ្រង់មានចរិតលក្ខណៈជាមនុស្ស ហើយក៏ជាព្រះទ្រង់ផ្ទាល់និងជាព្រះដែលគ្រប់គ្រងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃមនុស្សជាតិ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យ រ៉ូម ១:5 បាននិយាយថា "សម្រាប់ពួកគេជាបុព្វបុរស ហើយមកពីពូជសាសន៍របស់ពួកគេ យោងទៅតាមសាច់ឈាម នោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះលើគ្រប់ទាំងអស់ ប្រទានពរជ័យរហូត ។ អាម៉ែន" ។ នៅទីនេះឃ្លា "យោងទៅតាមសាច់ឈាម (τό κατά σάρκα)" គឺជាការបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់គាត់ ។ ហើយឃ្លាថា "តើអ្នកណាជាព្រះលើអ្វីៗទាំងអស់" (ὁ ὢν ἐπὶ πάντων θεός) មានន័យថា ទ្រង់ត្រូវឆ្លងផុតអ្វីៗទាំងអស់ ហើយទ្រង់ក៏គ្រប់គ្រងពួកគេផងដែរ ។ ពាក្យថា «ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរជ័យរហូត ។ « តើការសរសើរដល់ព្រះយេស៊ូវ និងជាការសរសើរដ៏មានតម្លៃបំផុតសម្រាប់ប្រើចំពោះព្រះវរបិតាដែរឬទេ? (ឆឹមទី១ ១:១៧)

3) ខ្លឹមសារនៃព្រះ (The substance of God)

ភីលីព 2:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណា ទោះបីគាត់មានទម្រង់ជាព្រះក៏ដោយ មិនបានរាប់ថាសមភាពជាមួយនឹងព្រះជាអ្វីដែលត្រូវចាប់» ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "សារធាតុ" អាចត្រូវបានបកប្រែដោយច្រើនទៀត (μορφή) ជាភាសាក្រិចមានន័យថា "រូបភាព (ទម្រង់) ឬ "ទម្រង់" ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនមានន័យត្រឹមតែរូបរាងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចង្អុលទៅរូបភាពរួមបញ្ចូលធាតុពិត ។ ការពិតនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយឃ្លាខាងក្រោម "សមភាពជាមួយព្រះ" ។ នេះមានន័យថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះជាទម្រង់នៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ ។

4) ព្រះអម្ចាស់ (κύριος)

គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានហៅព្រះយេស៊ូវថាជា «ព្រះអម្ចាស់» (១កូរិនថូស ២:៨) ។ នេះជាការបកប្រែនៃពាក្យ ព្រះយេហូវ៉ានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ពាក្យទាំងអស់ដែលមានឈ្មោះថា 'Jehovah' (Yohu) ជាភាសាក្រិចនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (Septuagint) ត្រូវបានបកប្រែទៅព្រះអម្ចាស់ ។

5) សាមគ្គីភាពចំពោះឪពុក

លោកយេស៊ូវបានបង្ហាញខ្លួនលោកថាជាព្រះដោយកិច្ចការដែលលោកផ្ទាល់បានប្រតិបត្តិ ។ ពេលភីលីពសុំបង្ហាញខ្ញុំពីបិតា (យ៉ូហាន ១៤:៨) គាត់បាននិយាយថា « ភីលីពនិយាយទៅគាត់ថា « ព្រះអម្ចាស់ សូមបង្ហាញព្រះវរបិតាឲ្យយើងឃើញ ហើយវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងហើយ » ។ ហើយ « ជឿខ្ញុំ

ថា ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះវរបិតា ហើយព្រះវរបិតាគង់នៅក្នុងខ្ញុំ ឬផ្សេងទៀតជឿលើកិច្ចការដែលខ្លួនគេធ្វើ ។ (យ៉ូហាន ១៤:១១) ។ ទ្រង់គឺជាវត្ថុមាន និងគ្រប់អំណាច (Mt 28:18) ភាពគ្រប់លក្ខណ៍ (យ៉ូហាន ២:២៤-២៥) ។ ដើម្បីមានអំណាចនៃការលើកលែងទោស (Mt 2: 5-12) គាត់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌និងផែនដី (Jn 1: 3 Col 1: 16-17) គាត់គឺជាវត្ថុនៃជំនឿរបស់មនុស្សជាតិ ។ (យ៉ូហាន 3:16 កិច្ចការ 16:31) ចៅក្រម (យ៉ូហាន 5:22, 25-27 II Cor 5:10), ព្រះអម្ចាស់នៃជីវិត (យ៉ូហាន 4:14-15 5:21), ជាវ្យែងរហូតមិនផ្លាស់ប្តូរ ។ (យ៉ូហាន 9:9 ហេ. ១៣:៨) ភាពពេញលេញនៃលក្ខណៈដ៏ទេវភាពនៅក្នុងខ្លួនគាត់ ។ (កូល ២:៩)

អ្វីដែលបានលាតត្រដាងខាងលើគឺពិណ្ឌនរបស់ពួកគេ ។ ការពិតទាំងនេះចង្អុលបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទមានអំណាចគ្មានទីបញ្ចប់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ទោះជាបុរសនោះមិនអាចធ្វើបាបមនុស្សបានក៏ដោយ (ទំនុកដំកើង ៤៩:៧-១០, ១៣០:៣) ប៉ុន្តែមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើបាន ។ ពាក្យថា «ដ្បិតនៅក្នុងទ្រង់ភាពពេញលេញនៃអាទិទេពនៅក្នុងរូបកាយ 10 ហើយអ្នកបានបំពេញនៅក្នុងទ្រង់ ដែលជាប្រមុខនៃការគ្រប់គ្រង និងអំណាចទាំងអស់» (កូល៉ុស 2:9-10) មានន័យថា កិច្ចការនៃដង្វាយធូររបស់ទ្រង់ និង កិច្ចការនៃការប្រោសលោះនឹងត្រូវសម្រេច ។ បញ្ហាដែលលោកយេស៊ូបានប្រហារជីវិតក៏សំខាន់ណាស់ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសំខាន់គឺបញ្ហា តើគាត់ជានរណា ។

**II. ការបញ្ជាក់របស់ក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea អំពីគោលលទ្ធិនៃលក្ខណៈដ៏
ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (Affirmation of Nicea religious council
about the doctrine of the divine character of Christ)**

1. បញ្ហានៃក្រុមប្រឹក្សានេះនិងដំណោះស្រាយ

Arius ដែលជាអ្នកចាស់ទុំនៅអាឡិចសាន់ដ្រីបានអះអាងថា (1) គ្រីស្ទគឺជាសត្វ
របស់ព្រះហើយគាត់មិនមានពេលវេលានៃអត្តិភាព (2) ដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទ
ជាសត្វពេញលេញក្នុងចំណោមសត្វលោកគាត់បានបង្កើតសត្វដទៃទៀត (3)
ព្រះគ្រីស្ទ ។ មិនអស់កល្បជានិច្ច ហើយចំណេះដឹងរបស់គាត់មិនពេញលេញ (4)
ព្រះគ្រីស្ទមានផ្នែកខ្លះនៃព្រះ តាមរយៈការប្រកបជាមួយព្រះ ទ្រង់មិនមែនជាព្រះ
ផ្ទាល់ ។ នោះគឺគាត់គ្រាន់តែស្រដៀងនឹងព្រះ ។ ពីការអះអាងដែល Arius
អះអាងដូច្នេះនោះ ក្រុមប្រឹក្សា Nicea (គ.ស. 325) បានថ្កោលទោសគាត់
ដោយប្រកាសថា ព្រះគ្រីស្ទគឺជាភាពតែមួយចំពោះព្រះបិតា ដែលជាសារធាតុ
ដូចគ្នាដែលជាព្រះនៃ homoosios (ὁμοούσιος) ការពិតដែលថាក្រុមប្រឹក្សា
Nicea ដោះស្រាយគោលលទ្ធិបែបនេះមិនមែនជាសកម្មភាពឯករាជ្យរបស់ពួកគេ
ទេ ។ ពួកគេបញ្ជាក់តែលទ្ធិចាស់ម្តងទៀត ។ មុនពេលដែលពួកជំនុំនៅសតវត្ស
ទី 2-3 មិនបានគិតថាព្រះយេស៊ូវជាបុរសនោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រះពិត ។ មានតែ
មនុស្សតិចតួចប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងការគោរពនេះ ebionites បានបដិសេធពីលក្ខណៈ
ដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ក្នុងចំណោមសាសនាខុសឆ្គង Theodotus ត្រូវ
បានបណ្តេញចេញដោយ Victor ប៊ីស្យូននៃទីក្រុងរ៉ូម ។ ដូចដែលយើងឃើញ
នោះ វាច្បាស់ណាស់ថា មុនពេលក្រុមប្រឹក្សានីស្សេ ព្រះវិហារគ្រីស្ទអូស្សូដក់

បានជឿលើតួអង្គដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានរើសអើងផ្អែកលើពាក្យនៃព្រះគម្ពីរ ។ វគ្គបទគម្ពីរដែលថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះបានចេញមក ។ ក្រុមប្រឹក្សានៃ Nicea បានប្រកាសពីគោលលទ្ធិនៃព្រះគម្ពីរទៅនឹងលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយថែមទាំងបានបន្ថែមការចាប់កំណើតនៃកំណើតដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជា” គោលលទ្ធិនៃ “ព្រះជាម្ចាស់បានកើតចេញពីព្រះ ។ អត្ថន័យដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងចេញពីព្រះ គឺជាសេចក្តីពិតដ៏អាថ៌កំបាំង ដែលទ្រង់គ្មានពេលមុនភាពអស់កល្បជានិច្ចដោយគ្មានអត្ថិភាពរបស់ទ្រង់ ។ ពាក្យ «កំណើត» ធ្វើឲ្យយើងគិតថា ព្រះគ្រីស្ទមានពេលវេលាដែលទ្រង់មិនមាន ។ ប៉ុន្តែអត្ថន័យនៃពាក្យនេះត្រូវតែត្រូវបានបកស្រាយដោយតួអក្សរនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ត្រង់ចំណុចនេះ គោលលទ្ធិនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃទីក្រុង Nicea គឺដូចជាការដកស្រង់ខាងលើ

2. មូលហេតុដែលក្រុមប្រឹក្សានេះដោះស្រាយការដោះស្រាយត្រឹមត្រូវ

សមិទ្ធផលនៃក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea គឺអស្ចារ្យណាស់ ។ សម្រាប់ការប្រកាសអំពីគោលលទ្ធិសំខាន់ៗ សាសនាចក្របានទទួលជំនួយដ៏អស្ចារ្យក្នុងការដឹងថាព្រះយេស៊ូវជានរណាមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ តើឯណាទៅជាបុព្វហេតុដែលបន្សល់ទុកជាកុសលដែលមនុស្សជំនាន់ក្រោយចងចាំ? យើងអាចដឹងពីការពិតមួយចំនួន ។

[1] ដោយសារតែមានបុរសម្នាក់ដែលបានសង្កេតបញ្ហាត្រឹមត្រូវ ។ យើងគួរតែដឹងពីទំនាក់ទំនងបិទជិតរវាងក្រុមប្រឹក្សា Nicea និងបុគ្គល Athanasius ។ គាត់គឺជាពួកបរិសុទ្ធដែលគោរពព្រះ ហើយមានអំណាចនៃការយល់ដឹងខាង

វិញ្ញាណ ហើយបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់ និងបរិសុទ្ធ ។ គាត់ បានមើលឃើញបញ្ហានៅក្នុងសាសនាខុសឆ្គងរបស់ Arius ត្រឹមត្រូវ ។

[2] ក្រុមប្រឹក្សា Nicea គឺតឹងរឹង ប៉ុន្តែវាមិនតូចចង្អៀតទេ ។ ទោះបីជាអ្នក ជឿបានយកការអះអាងត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេប្រកាន់យកអាកប្ប កិរិយាតូចចង្អៀត នោះវាពិបាកក្នុងការទទួលបានជោគជ័យ ។ យើងដឹងថា ចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea គឺយុត្តិធម៌ និងសប្បុរស ប៉ុន្តែមិនចង្អៀត ទេ ។ ដូចដែលក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea បានថ្កោលទោសការគោរពរបស់ Arius ហើយបានប្រកាសពីគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ពួកគេបានប្រើពាក្យ "គុណភាព ដូចគ្នា" ពោលគឺ homoousios (ὁμοούσιος) ។ ពាក្យនេះមានន័យថាលក្ខ ណៈដ៏ទេវភាពនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺដូចគ្នានឹងព្រះវរបិតា-ព្រះម្តាយអង្គ ។ ការពិត ដែលថាក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea ប្រើពាក្យនេះបង្ហាញថាចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សា មិនតូចចង្អៀតទេ ។ ដោយសារតែក្រុមប្រឹក្សា Anthioch (គ.ស. 268) បានថ្កោលទោសចំពោះសាសនាខុសឆ្គង Gnosticism ពាក្យដែលការគោរពប្រើ គឺ homousios ។ លទ្ធិសាសនាខុសឆ្គងបាននិយាយថា "ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបាន យាងចេញពីព្រះ ទ្រង់គឺជាមនុស្សដូចគ្នា ដែលមានលក្ខណៈដូចគ្នា" ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទមិនមានទំនាក់ទំនងនៃការសាយភាយដែល Gnosticism បាននិយាយ នោះទេ ។ ក្រុមប្រឹក្សា Nicea មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការប្រើពាក្យនេះ ដើម្បី ប្រឆាំងនឹងការគោរពពូជ Arius នោះទេ ។ នេះមិនមែនជាចិត្តចង្អៀតទេ ។ កាលពីមុនពាក្យនេះត្រូវបានគេប្រើដោយអាក្រក់សម្រាប់ពាក្យខ្លួនវាមិនមែនជា ពាក្យអាក្រក់វាមិនមែនជាបញ្ហាមួយចំនួន ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក្រុមប្រឹក្សា សាសនា Nicea បានប្រើពាក្យ homosius មនុស្សមួយចំនួននៅក្នុងសមាជិក

បានប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដែលជំនឿរបស់គាត់គិតថាដូចជា Athanasius ប៉ុន្តែគាត់មិនយល់ស្របនឹងការប្រើពាក្យនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ Atanacius បាន អះអាងថា យើងមិនគួរស្អប់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែទទួលយកពួកគេជាបងប្អូនរបស់យើង ។ ព្រោះការទទួលយករបស់ពួកគេមិនមែនដើម្បីសម្របសម្រួលជាមួយនឹងការ មិនពិត ។ ក្នុងការខិតខំទៅជិតដើម្បីសម្រេចបាននូវរឿងដ៏អស្ចារ្យ កាលដែល យើងចាត់ទុកបងប្អូនយើងជាសត្រូវរបស់យើង វាគឺជាសកម្មភាពដើម្បីរង្វេងនឹង ការពិត ។ អ្នកបំរើរបស់ព្រះដែលយល់ច្បាស់ពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ និងការ អះអាងគួរតែត្រូវបានសម្របសម្រួលដោយភាពមិនពិត ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេ ប្រយ័ត្នគឺការពិតដែលថាពួកគេគួរតែកំណត់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យថាតើវិធីណាដែល សម្របសម្រួលឬអត់ ។

[3] ក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea គឺជាព្រះគម្ពីរ ។ គោលលទ្ធិដែលក្រុមប្រឹក្សា បានប្រកាសថា « ព្រះដែលកើតចេញពីព្រះ » ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះជា ការជឿខាងវិញ្ញាណមិនខ្លាចនឹងការអះអាងតាមពាក្យនៃគម្ពីរ ។ នៅពេលយើង គិតពីបទគម្ពីរ ហើយបន្តដោយផ្ទាល់ នោះយើងមិនអាចត្រូវបានគេបោក បញ្ឆោតជារៀងរហូតនោះទេ ។ ចូរយើងខ្លាចនឹងការអះអាងដោយពាក្យនៃគម្ពីរ!

III. អ្នករិះគន់ដើម្បីបដិសេធទិពលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (The critics to deny the character of divine character of Christ)

ពួកអ្នកទ្រឹស្តីដែលមិនជឿដែលមិនទទួលយកថាគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាន និយាយថាការទាមទារដើម្បីប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរដោយការសន្និដ្ឋានផ្លូវចិត្តរបស់ ពួកគេ ។ ការអះអាងថា ចិត្តមនុស្សមានសិទ្ធិអំណាចជាងគម្ពីរតែងតែធ្វើ

ដូច្នេះ ។ សុភាសិត 28:26 ចែងថា ៖ «អ្នកណាដែលទុកចិត្តក្នុងចិត្តខ្លួនឯង នោះជាមនុស្សល្ងង់ តែអ្នកណាដែលដើរដោយប្រាជ្ញានឹងបានរួច» ។ (យេរេមា ១៧:៩) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់គឺដូចគ្នាកាលពីម្សិលមិញនិងថ្ងៃនេះ (ហេ 13: 8) ប្រជាជនដើម្បីឱ្យងងឹតពីបុព្វបុរសរបស់ពួកគេយល់ខុសគាត់ ។ ការយល់ ច្រឡំរបស់ពួកគេត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយថ្ងៃ ។ ដូចជាទំនោរចិត្តរបស់មនុស្សជាតិ ត្រូវបានហៅថា « អាកាសធាតុ » (ឬ ខ្យល់) (ἀνέμω) (អេភេសូរ ៤: ១៤) ។

1. មុនពេលកំណែទម្រង់

ដោយសារអាកាសធាតុនៃគ្រិស្តវិទ្យាបានកើតឡើងមុនការកែទម្រង់ វាបានរក្សា គំនិតថាព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាមនុស្សច្រើនទេ ប៉ុន្តែមានតែមួយប៉ុណ្ណោះ (ព្រះ គម្ពីរបាននិយាយថា ព្រះត្រីឯក) ។ នោះគឺពួកគេបានមើលងាយបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃឡូហ្គោ (λόγος) (ឬ, ការចាប់កំណើតនៃឡូហ្គោ) ។ ebionites បាន ធ្វើដូច្នេះដោយការរើសអើងរបស់សាសន៍យូដា បន្ទាប់ពីនោះភាគី Alogi បដិសេធការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវគឺជានិមិត្តសញ្ញានិងជាព្រះហើយបានបោះ ចោលដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ។ Monarchianism អះអាងថា រូបសញ្ញាដែល ត្រូវមកលើព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាមនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាព្រះចេស្ដានោះទេ ព្រះយេស៊ូវ គឺជាមនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនមែនជាព្រះទេ ។ តាមរយៈនិមិត្តសញ្ញា អាកាសធាតុបែបនេះ នៅសតវត្សទី 4 Arius ត្រូវបានបង្ហាញ ដែលគាត់បាន អះអាងថា ឡូហ្គោមិនមែនជាមនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាសត្វដ៏អស្ចារ្យជាងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារអាកាសធាតុនៃមេរៀនខុសបានមកដល់ក្រុមប្រឹក្សាសាសនា

Nicea (គ.ស.៣២៥) ភ្លាមៗនោះវាត្រូវបានដកចេញដោយបទគម្ពីរ ។ ការដកនេះមិនមែនដោយការបៀតបៀនដោយហិង្សាមួយចំនួននោះទេ ប៉ុន្តែដោយការទទួលជ័យជម្នះក្នុងការប្រជុំនៃពួកបរិសុទ្ធដែលគោរពព្រះ ។

2. បន្ទាប់ពីកំណែទម្រង់

បន្ទាប់ពីការកែទម្រង់ ប្រជាជនបានបដិសេធនូវលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដោយមិនមែនជាការស្មានរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការស្មានដោយស្វ័យភាពរបស់មនុស្ស ។ នៅទីនេះត្រូវបានគេហៅថាជាចម្បង គំនិតរបស់ SRH បានចេញមក នោះគឺការគិតរបស់ Friedric Daniel Ernst Schleiermacher = S, Alberrecht Benjamin Ritschl = R, Herman = H ជាដើម ។

Schleiermacher (1768-1834) បាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះដោយសារតែមនសិការនៃព្រះនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ (Gottesbewusstsein) នោះគឺជាចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះគឺពេញលេញនៅក្នុងន័យថាបុរសត្រូវបានគេចូលទៅជិតព្រះជាម្ចាស់គាត់មិនបាននិយាយថាបុគ្គលិកលក្ខណៈ ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាព្រះទេ ។ Ritschl (1839-1889) បានឃើញព្រះយេស៊ូវជាព្រះ ក្នុងកម្រិតមួយសម្រាប់ការវាយតម្លៃរបស់គាត់ចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ (Offenbarungs wert) ប៉ុន្តែគាត់មិនបាននិយាយអំពីបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះនោះទេ ។ Herman បានបដិសេធនូវចរិតដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយមានតែជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើឱ្យយើងជឿលើព្រះ ។ អ្នកទ្រឹស្តីខាងលើមិនបានដឹងការពិតដូចខាងក្រោមទេ ។ នោះគឺដោយសារព្រះយេស៊ូវបានជំនួស

យើងដោយឈាមរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានចាត់ទុកវាជាស្ថានភាពនៃព្រះ នោះ
ប្រសិទ្ធភាពគឺគ្មានកំណត់ ។ (កិច្ចការ 20:28) ហេព្រើរ ៤:១៤ មានប្រសាសន៍
ថា ៖ «តាំងពីពេលនោះមក យើងមានមហាបូជាចារ្យដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ដែលបាន
ឆ្លងកាត់ស្ថានសួគ៌ គឺព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ សូមឲ្យយើងប្រកាន់
ខ្ជាប់នូវការសារភាពរបស់យើង» ។ យើងគួរតែផ្ដោតសំខាន់ពីរ ។ ទីមួយ វា
គឺជាពាក្យ «មហាបូជាចារ្យដ៏អស្ចារ្យ» (ἀρχιερέα μέγαν) ហើយទីពីរគឺជា
ពាក្យ «ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» ។ ពាក្យ «មហាបូជាចារ្យដ៏អស្ចារ្យម្នាក់» រួម
បញ្ចូលទាំងការបង្ហាញភាពអស្ចារ្យពីរ ។ ដូចនេះដែរ វាបានសង្កត់ធ្ងន់លើភាព
អស្ចារ្យទ្វេដងរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយជាបុត្រនៃព្រះ មានន័យថាព្រះ ។ ហេព្រើរ
៧:២៦-២៨ បាននិយាយថា ដង្វាយធួនរបស់គាត់មានប្រសិទ្ធភាពខ្លាំងណាស់
សម្រាប់ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះ ។ (“ត្បិតពិតជាស័ក្តិសមណាស់ដែលយើងគួរមាន
មហាបូជាចារ្យដ៏បរិសុទ្ធ ស្អាតត្រង់ គ្មានស្នាមប្រឡាក់ ញែកចេញពីមនុស្សមាន
បាប ហើយបានតម្កើងឡើងស្ថានសួគ៌ ។ ទ្រង់មិនត្រូវការដូចជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់
ទាំងនោះទេ ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាជារៀងរាល់ថ្ងៃ ជាដំបូងសម្រាប់ទ្រង់ អំពើ
បាបរបស់ខ្លួន ហើយបន្ទាប់មកសម្រាប់ប្រជាជន ចាប់តាំងពីគាត់បានធ្វើនេះម្តង
សម្រាប់ទាំងអស់នៅពេលដែលគាត់បានថ្វាយខ្លួនគាត់សម្រាប់ច្បាប់បានតែងតាំង
មនុស្សនៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេជាមហាបូជាចារ្យប៉ុន្តែពាក្យសម្បថដែល
មកយឺតជាងច្បាប់បានតែងតាំង ។ ព្រះរាជបុត្រដែលបានត្រូវបានធ្វើឲ្យបានល្អ
ឥតខ្ចោះជារៀងរហូត» ។

3. Neo- Orthodoxy

1) លោក Karl Barth

លោក Barth បាននិយាយបែបនេះថាជាញឹកញយមិនពិតរបស់គាត់” ព្រះយេស៊ូវជាប្រវត្តិសាស្ត្រគឺគ្រាន់តែជាព្រះ ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ ។ "ព្រះជាម្ចាស់តែងតែជាព្រះ ។ ភាពទាបរបស់គាត់ក៏ជាព្រះដែរ ។ ភាពជារបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនផ្លាស់ប្តូរ មិនរឹងមាំ មិនផ្លាស់ប្តូរទៅជាមួយទៀត មិនលាយទុំនឹងអ្នកដទៃនិងមិនត្រូវបានបញ្ឈប់ ។ ធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺមិនអាចបំប្លែងបាន ហើយមិនអាចបំប្លែងទៅជាមួយទៀត គឺជាធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់គាត់ចុះខ្សោយ នោះដង្វាយធួនដែលបានសម្រេចដោយគាត់គឺអាចសង្ស័យបាន ។ គាត់ត្រូវបានគេអាម៉ាស់ ប៉ុន្តែភាពអាម៉ាស់របស់គាត់មិនបានក្លាយជាដោយការបញ្ឈប់អត្តសញ្ញាណរបស់គាត់នោះទេ ។ (ឈប់ពីធម្មជាតិទេវៈ) ។ គាត់បានចូលទៅស្ថានសួគ៌ដំបូងនៅទីនោះគាត់មិនមែនជាជនបរទេសទេ» ។

សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Barth នៅលើខាងលើគឺជា Christology នៃ Orthodoxy ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាគឺការអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីរ៉ូម ។ នៅទីនោះគាត់បានបដិសេធពីធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ប្រសិនបើគាត់បន្តទស្សនៈផ្ទុយគ្នានៃការពិតពីវគ្គទៅវិញទៅមក ទស្សនៈរបស់គាត់គឺគ្រាមភាសា ។ វាគឺជាធាតុផ្សំនៃការរំពឹងទុករបស់គាត់... បន្ទាប់មកទស្សនៈរបស់គាត់រួមបញ្ចូលផងដែរនូវភាពមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់

បានចាត់ទុកក្នុងការអធិប្បាយរបស់គាត់អំពីរ៉ូមថា ព្រះយេស៊ូជាប្រវត្តិសាស្ត្រមាននៅក្នុងជីវិត ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថាព្រះយេស៊ូដូចតទៅ ។

(1) ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានយល់ថាជាអ្នកឈ្នះ ដែលជាប្រវត្តិដើម ។

(2) ព្រះយេស៊ូនៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រមានបញ្ហា និងទេវកថាជាព្រះគ្រីស្ទ ។

(3) ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូ គឺជាវិវរណៈ ។ នៅក្នុងវិវរណៈ ពិភពលោកថ្មីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទាក់ទងទៅកាន់ពិភពលោកចាស់ខាងរូបកាយ ។ ប៉ុន្តែទំនាក់ទំនងគឺដូចជារង្វង់ដែលទំនាក់ទំនងទៅបន្ទាត់ត្រង់ ។ នៅទីនេះ Barth បែងចែកព្រះយេស៊ូជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងព្រះគ្រីស្ទដោយវិញ្ញាបនបត្របរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ តើលោកយេស៊ូផ្ទាល់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រមិនមែនមានន័យថាមិនមែនជាព្រះទេ?

2) Dietrich Bonhoeffer (1906-1945)

Harvey Cox បានប្រើគំនិតរបស់ Bonhoeffer ដូចជាគាត់បានយល់ព្រមចំពោះចលនាទ្រឹស្តីនិយម ។ ពាក្យខ្លះរបស់ Bonhoeffer មិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបកស្រាយដូច្នេះ ។ ខ្ញុំណែនាំពាក្យមួយចំនួនដូចខាងក្រោម ។ គាត់បានអះអាងថា “យើងមិនសុំព្រះទៀតទេ យើងគួររៀនរស់នៅដោយគ្មានព្រះ” ។ ហើយក៏បានអះអាងថា “គ្រិស្តសាសនាដោយគ្មានសាសនា” ហើយបានអះអាងថា “មនុស្សចាស់ហើយ” ។ អត្ថន័យនៃ “បុរសដែលមានភាពចាស់ទុំ” គឺជារឿងដែលសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្នគឺជាពិភពនៃមនុស្សជាតិដែលមានភាពចាស់ទុំ (wine mundoge Welt) បុរសគួរតែរស់នៅដោយគ្មានព្រះ ។ ការបញ្ចេញ

មតិខាងលើរបស់ Bonheoffer កើតចេញពីទំនោរផ្លូវភេទ ប៉ុន្តែវាពិបាកដែល យើងនិយាយថាវាត្រឹមត្រូវ ព្រោះគាត់មិនបានពន្យល់វាទៀតទេ ។ គាត់នៅតែ និយាយមិនច្បាស់លាស់ ហើយត្រូវបានគេពិចារណានៅក្នុងសង្គ្រាមលោកលើក ទី២ ។ ទោះបីជាយើងមិនអាចនិយាយបានថា Bonheoffer គឺជាអ្នកទ្រឹស្តី ខាងសាសនាក៏ដោយ ជាទូទៅគាត់គឺជាអ្នកទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ង់ ។ គាត់បានឃើញថា វា មិនអាចទៅរួចទេ ទំនាក់ទំនងរវាងហេតុផលមនុស្ស និងវិវរណៈរបស់ព្រះ ។ ព្រះគម្ពីរ និង ធម្មទេសនា គ្រាន់តែជាពាក្យរបស់មនុស្សនៅក្នុងផ្នែកខាងក្រៅ នៃការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ ។ ឧបទ្វីបមិនអាចជួយក្រៅពី ការទទួលខុសត្រូវដូចសៀវភៅផ្សេងទៀតឡើយ ។ គាត់បាននិយាយនៅក្នុង សៀវភៅរបស់គាត់ ព្រះគ្រីស្ទជាមជ្ឈមណ្ឌល «អ្វីដែលយើងនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ មានន័យថារក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ។ "នេះជាការស្មានតាមគ្រាមភាសា" ។ គាត់ បាននិយាយថា "យើងគួរតែទទួលស្គាល់ (ព្រះគ្រីស្ទ) ត្រូវបានលាក់នៅក្នុង ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទបានជួបយើងតាមរយៈបទគម្ពីរនៅកន្លែង» ។ នេះជាពាក្យដែលគាត់មិនបានដឹងពីភាពពេញលេញនៃបទគម្ពីរ ។

Christology of Bonheoffer បានបោះចោលទស្សនៈប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកំណែ ទម្រង់ប្រពៃណី ហើយគាត់បានឃើញវិវរណៈថាជាឿងមិនប្រាកដប្រជាដោយ ភាពមិនសមហេតុផលរបស់ Kant (Immanuel Kant) ។ ដូច្នេះហើយ គាត់ មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីយកអាកប្បកិរិយាដែលថាព្រះយេស៊ូវជាប្រវត្តិសាស្ត្រមិន មែនជាព្រះទេ ។

3) ការបដិសេធរបស់ Paul Tillich ចំពោះតួអង្គដ៏ទេវភាព divine character របស់ព្រះគ្រីស្ទ

Tillich បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា "គ្រីស្ទសាសនាមិនបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយកំណើតនៃព្រះយេស៊ូវបុរសនោះទេតែបានចាប់ផ្តើមដោយការសារភាពថា "អ្នកគឺជាព្រះគ្រីស្ទ" ។ ដូចដែលការសារភាពរក្សានៅលើគ្រីស្ទសាសនាទ្រទ្រង់ ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនជាមនុស្សដែលមានឈ្មោះពីរទេ (បុរសព្រះយេស៊ូវ និងព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទ) និងការរូបរាងឈ្មោះផ្ទាល់ខ្លួនជាក់លាក់មួយព្រះយេស៊ូវដែលបានរស់នៅណាសារ៉ែតអស់រយៈពេល 30 ឆ្នាំ និងព្រះនាម "ព្រះគ្រីស្ទ" ដើម្បីទាក់ទងទៅនឹងប្រពៃណីទេវកថា ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា វាផ្តល់ផលអាក្រក់ដល់គ្រីស្ទសាសនិកក្នុងការយល់ថា «ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» តាមព្យញ្ជនៈ ពីព្រោះ «ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» ជានិមិត្តរូបមួយ ។ ហើយរូបរបស់ព្រះយេស៊ូវ (ដំណឹងល្អសំយោគ) និងការពន្យល់របស់វា (ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន និងឯកសារផ្សេងទៀតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) គឺជាសាក្សីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ នៅទីនេះសាក្សីដែល Tillich មានន័យថា មិនមែនជាភស្តុតាងច្បាស់លាស់ទេ ប៉ុន្តែជាភាពមិនប្រាកដប្រជានៃអត្ថិភាព... ហើយគាត់បាននិយាយថា "ការស្ថាបនាមនុស្សថ្មីរបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនមែនរួមបញ្ចូលនូវពាក្យរបស់គាត់ ការងាររបស់គាត់ ការសាកល្បងរបស់គាត់ ជាជីវិតខាងក្នុងរបស់គាត់ ។ ព្រះអង្គគង់នៅខាងមុខជាងអ្វីៗទាំងអស់នេះ» ។ ពាក្យបែបនេះរបស់ Tillich មានន័យថាព្រះយេស៊ូវជាប្រវត្តិសាស្ត្រគួរតែត្រូវបានវាយតម្លៃថាជាសម្ព័ន្ធមិត្ត ។ គាត់បាននិយាយថាដូចជាអត្ថន័យដែលថាការតាំងទីលំនៅរបស់ក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea (ការតាំងទីលំនៅដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាព្រះផ្ទាល់)

គឺខុស ។ យោងទៅតាមពាក្យប្រៀបធៀបរបស់គាត់ "បុរសដែលគោរពព្រះ (Tillich បានហៅសមាជិកក្រុមប្រឹក្សានៃ Nicea ដូច្នេះ) ចង់បានព្រះដែលដើរនៅលើផែនដីប៉ុន្តែមិនចង់ឱ្យព្រះជំរុញឱ្យមានអត្ថិភាព ។)" គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា ៖ «ដូចដែលយើងនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងលម្អិត យើងបាត់បង់ព្រះគ្រីស្ទពិត ។ ព្រះយេស៊ូផ្ទាល់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេ គឺមានតែភាពនៃព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ» ។ គាត់បានអះអាងថា គោលលទ្ធិនៃការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទគឺខុស ហើយបានប្រឆាំងនឹងវា ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យខាងលើរបស់ Tillich ការសិក្សារបស់គាត់អំពីព្រះគ្រីស្ទមិនអាស្រ័យលើបទគម្ពីរទេតែជាទស្សនវិជ្ជាអត្ថិភាពរបស់គាត់ ។ លទ្ធិអត្ថិភាពរបស់ទ្រង់ ទស្សនវិជ្ជាមិនគិតថាគម្ពីរជាវិវរណៈពិតប្រាកដនោះទេ ។ គាត់បាននិយាយខុសម្តងទៀតថា "យើងអាចយល់ពាក្យនេះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ នៅពេលដែលយើងកាន់កាប់ធាតុរបស់អារក្ស ។ ធាតុរបស់អារក្សគឺជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូចាត់ទុកជាបុគ្គលចុងក្រោយ ។ (នោះគឺជាព្រះ)"

ពាក្យរបស់ Tillich នៅលើខាងលើគឺខុសដែលបទគម្ពីរគ្រីស្ទានទាំងអស់គួរតែត្រូវបានរិះគន់ដោយទស្សនវិជ្ជានៃអត្ថិភាពនិយម ។ ដូច្នេះហើយ គ្រីស្ទវិទ្យារបស់គាត់គឺគ្មានព្រះគម្ពីរ ។ យោងតាមសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងព្រះចេស្ដានៃព្រះបន្ទូល ព្រះគម្ពីរដែលបានមកលើយើងពិតជាសេចក្តីពិត ។ វាជាការអះអាងខុសដែលព្រះមិនបង្ហាញអង្គទ្រង់សម្រាប់ពេលវេលា និងលំហ (ទស្សនវិជ្ជាអត្ថិភាព) ពីព្រោះគាត់មិនស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ លោក David Freeman បាននិយាយថា ទ្រឹស្តីរបស់គាត់គឺប្រឆាំងនឹងគ្រិស្តសាសនា ។

ជំពូកទី 3 លក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

I. សារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការជជែកវែកញែកអំពីបញ្ហាពាក់ព័ន្ធ

1. គោលលទ្ធិនេះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។

បទគម្ពីររបង្រៀនថា ព្រះយេស៊ូមានលក្ខណៈជាមនុស្សពេញលេញ ។ ពួកគេដូចជាកំណើតរបស់គាត់ (លូកា 2: 7) ការលូតលាស់របស់គាត់ (លូកា 2: 40) ការពិតដែលថាគាត់មានប្រតិបត្តិការនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស (Mt 4: 2 8: 24 Jn 11: 35, 19: 28) គាត់បានរងទុក្ខ ។ ការល្អៗ (Mt 4: 1-11, Heb 2: 18) ។ ដូចជាត្រូវបានសួរលោកយេស៊ូ លោកពីឡាត់បានចង្អុលទៅកាន់លោកថា ៖ «មើលបុរសនេះចុះ» វាគឺដើម្បីប្រកាសថាលោកយេស៊ូមានលក្ខណៈជាមនុស្សដោយការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (លូកា ២៣:៤, យ៉ូហ. ១៩:១៤) ។ ជាឧទាហរណ៍ គឺដូចជាបន្ទាប់ពីគាត់បានរស់ឡើងវិញ គាត់បានញ្ជាំអាហារខ្លះជាមួយពួកសិស្សរបស់គាត់ ។ (លូកា ២៤:៣០, ៤១-៤៣) ការពិតដែលថាព្រះបានធ្វើឱ្យកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ជាបុរសពិតគឺថាព្រះធ្វើឱ្យគាត់អាម៉ាស់ចូលទៅក្នុងដែនកំណត់នៃការគ្មានទីបញ្ចប់និងការរងទុក្ខចេញពីសិរីរុងរឿង ។ នេះគឺជាសេដ្ឋកិច្ចរបស់គាត់ដែលអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់មានឥទ្ធិពលលើគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងសត្វទាំងអស់ដោយគ្មានកំណត់ ។ ដូច្នេះលក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចនិយាយបានថាជាគុណវុឌ្ឍិនៃអ្នកសម្របសម្រួលពេញលេញ ។ អ្នកសម្របសម្រួលបានជំនួសការទទួលខុសត្រូវទាំងអស់

របស់យើងរវាងព្រះ និងមនុស្សមានបាប ហើយបានជួយយើង ។ កិច្ចការនៃ ការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទមានដូចជាទូទៅ ។

(1) គាត់បានបង្ហាញ ។ វិវរណៈគឺជាសកម្មភាពដែលធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ព្រះបន្ទូល នៃព្រះ ។ វិវរណៈនេះត្រូវបានសម្រេចដោយដំណាក់កាលចុងក្រោយដែលព្រះ រាជបុត្រ-ព្រះបានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ហើយមកក្នុងពិភពលោក ។ (ហេ. ១:១-២) វិធីពេញលេញដែលព្រះបានមានបន្ទូលមកយើងគឺការក្លាយជាមនុស្ស ហើយមកផែនដី ។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះ ហើយជាបុរសដែលបានមករកយើង ។

(2) ទ្រង់ដង្ហាយធូន ។ មនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ ហើយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់ ។ តើនរណាអាចសង្គ្រោះពី សាកសពនេះ? ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវគឺជាអ្នកដែលជំនួសខ្ញុំ ហើយអាចសុគតជំនួស ខ្ញុំ ។ (រ៉ូម ៧:២៤-២៥) ព្រះមិនអាចស្លាប់បានទេ ប៉ុន្តែមនុស្សអាចស្លាប់បា ន ។ ដូច្នេះ បុត្ររបស់ព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីយកធម្មជាតិមនុស្សមកស្លាប់ ជំនួសយើងឡើយ ។ ម៉ាថាយ 20:28 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ដូចជាកូន មនុស្សបានមកមិនមែនដើម្បីបម្រើទេ គឺដើម្បីបម្រើ ហើយប្រគល់ជីវិតជាថ្លៃ លោះមនុស្សជាច្រើនផង» ។ ដូចនេះដែរ កាលណាការយល់ដឹងរបស់យើងអំពី លក្ខណៈមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺខ្លី នោះយើងនឹងមានការចប់បារម្ភ ភាព ចលាចល និងការតានតឹង ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ មនុស្សដែលព្រងើយ កន្តើយនឹងការពិតដ៏សំខាន់នេះ ហើយប្រឆាំងនឹងត្រូវទម្លាក់ទៅក្នុងគំនិតដើម្បី ថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធចាកចេញ ។ តាមរយៈឥទ្ធិពលនៃមនោវិទ្យា ទំនៀមទម្លាប់ មានទំនៀមទម្លាប់ក្នុងការថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធបានចង្អុលទៅសៀវភៅរបស់លោក

Karl Adam « បងប្អូនរបស់យើង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » ជាក់ស្តែង ។
 លោក Karl Adam បានប្រឆាំងនឹងចលនាដែលធ្វើឱ្យយើងគិតមិនច្បាស់អំពី
 ការមានធម្មជាតិរបស់មនុស្សនៃព្រះយេស៊ូវ ។ គាត់បាននិយាយថា "ចលនា
 បែបនេះគឺជា monophonic ដែលព្រះវិហារបូព៌ា (ព្រះវិហារក្នុងតំបន់នៅកណ្តាល
 នៃ Anthioch) និងព្រះវិហារក្រិកក្រិក ។ ហើយព្រះវិហារបូព៌ាដែល
 Monophytism មានប្រជាប្រិយភាពបានយកឥទ្ធិពលនៃ monophysitism
 នៅក្នុងការថ្វាយបង្គំរបស់ពួកគេមានការកោតខ្លាចចំពោះព្រះនិងអារម្មណ៍ពី
 ចម្ងាយឆ្ងាយពីព្រះយោងទៅតាមការថ្វាយបង្គំដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញ
 រួមមាននៅទីនេះជាទូទៅ ។ យើងអាចចូលទៅកាន់បង្គំនៃព្រះគុណដោយ
 ក្លាហានដោយជំនឿនៃការពិតដែលថាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានយកធម្មជាតិពេញ
 លេញរបស់មនុស្ស ។ Heb 4:15-16 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ដ្បិតយើងខ្ញុំមិន
 មានមហាបូជាចារ្យដែលមិនអាចអាណិតដល់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែ
 អ្នកណាដែលត្រូវល្បងគ្រប់បែបយ៉ាងដូចយើងដែរ ទោះបីជាគ្មានអំពើបាបឡើយ ។ ១៦ ដូច្នេះ ចូរឲ្យយើងមានទំនុកចិត្តចូលទៅជិតបង្គំនៃព្រះគុណ ដើម្បី
 ឲ្យយើងបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយស្វែងរកព្រះគុណដើម្បីជួយក្នុងគ្រា
 ដែលមានការខ្វះខាត» ។

2. លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះតម្កីរនៃគោលលទ្ធិនេះ

ដោយសារបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រះអង្គសង្គ្រោះជំនួសអំពើបាបគួរតែ
 ទទួលយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ១ ឆឹម ២:៥-៦ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិត
 មានព្រះតែមួយ ហើយមានអ្នកសម្រុះសម្រួលតែមួយរវាងព្រះនិងមនុស្ស គឺជា

ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលបានប្រគល់ខ្លួនគាត់ជាថ្លៃលោះសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ដែលជាទីបន្ទាល់ដែលបានប្រទានមកនៅពេលដ៏សមស្រប» ។ . នៅទីនេះខ គម្ពីរពីរបង្ហាញពាក្យ "បុរស" បីដង ។ ទាំងនេះចង្អុលបង្ហាញពីសារៈសំខាន់ នៃលក្ខណៈមនុស្សរបស់ទ្រង់ក្នុងកិច្ចការអន្តរការីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ក្នុងពេល ជាមួយគ្នានេះ វាមានអត្ថន័យថាពាក្យសាមញ្ញ "មនុស្ស" (ἄνθρωπος) រួម បញ្ចូលមនុស្សជាតិទាំងអស់ លើកលែងតែអ៊ីស្រាអែល ។ នេះមានន័យថា ដ ង្វាយឆ្លូននៃមនុស្សជាតិដោយព្រះគឺជាការសំខាន់ដូចគ្នា ។ (រ៉ូម ៣:១២)

កាលីនបានធ្វើឲ្យការព្រួយបារម្ភរបស់យើងមើលទៅវាដោយប្រើពាក្យ ធីធីម ២: ៥ "មានអ្នកសម្រុះសម្រួលតែមួយរវាងព្រះនិងមនុស្ស គឺជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ" ។ លោកបានផ្តល់ការព្រួយបារម្ភសំខាន់លើពាក្យ «បុរស» បានចាត់ទុកគំនិតរបស់ អ្នកនិពន្ធភាសាហេព្រើរយ៉ាងសំខាន់ ។ ទោះជាអ្នកនិពន្ធនៃភាសាហេព្រើរបាន ហៅព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសម្រាប់ព្រះក៏ដោយ ក៏លោកបានប្រាប់គាត់ថា «បុរស» ។

(1) ដោយសារព្រះគ្រីស្ទគ្មានលក្ខណៈរបស់មនុស្សទេ នោះទ្រង់មិនអាចទាក់ទង នឹងមនុស្សមានបាបបានឡើយ ។ គុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នកសម្រុះសម្រួលត្រូវការធម្ម ជាតិរបស់មនុស្សជាធាតុសំខាន់ ។ (ហេព្រើរ ៤:១៥)

(2) ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ទ្រង់អាចផ្ទេរវត្ថុស្ថាន សួគ៌មកយើង ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស កាល ដែលយើងចូលទៅជិតព្រះ យើងអាចចូលមកដោយក្លាហាន ឬដោយមានទំនុក ចិត្ត ។ (អេភេសូរ ៣:១២, ហេព្រើរ ៤:១៦)

(3) ដោយសារយើងក្លាយជាបងប្អូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្បិតព្រះគ្រីស្ទជាព្រះ ទ្រង់មិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ដើម្បីជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយត្រូវស្លាប់ជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ។ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់មិនអាចស្លាប់បានទេ ។ (ឆីមទី១ ៦:១៦)

ហេព្រើរ 2:14-18 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដោយហេតុនោះហើយបានជាកូនចៅរួមគ្នាជាសាច់ឈាម ទ្រង់ក៏បានទទួលរបស់ដូចគ្នាដែរ ដើម្បីបំផ្លាញអ្នកណាដែលមានអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ នោះគឺអារក្ស 15 ។ សូមរំដោះអស់អ្នកដែលខ្លាចស្លាប់ត្រូវរងនូវទោសភាពអស់មួយជីវិត» ។

លក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងអាចឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរ (យ៉ូហាន 1:14, 8:40 រ៉ូម 5:15 I ប្លូ 15:21-22 I Tim 3:16 Heb 2:14 I Jn 4:2) មានដូចតទៅ ។

Attribute	verse	Attribute	verse
Birth out of the woman	Mt 1:23-25 Lk2:6-7 Gal 4:4	Prayed	Mt 14:23 Mk 1:35 Lk 22:44 Heb 5:7
Birth from the forefathers	Rm 9:5	Trouble in his heart	Jn 12:27
growths	Lk 2:40, 52	Weeping	Lk 19:41 Heb 5:7
hungry	Mt 4:2 21:18	Trouble and sorrowful	Mt 26:37
tempted	Mt 4:6 Heb 2:18 4:15	Felt physical suffering	Lk 24:46 Heb 5:8
tired	Jn 4:6	Thirsty	Jn 19:28
slept	Mt 8:24 Mk 4:38 Lk 8:23-24	Death	Mt 27:50 Lk 23:46 Jn 19:30 I Cor 15:3
wept	Jn 11:35	After resurrection he got the bone	Lk 24:37-43

		and the flesh to eat the food.	
--	--	--------------------------------------	--

3. បញ្ហាដែលត្រូវទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិនេះ (ចរិតស្អាតត្រង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ)
(The issue to be related to this doctrine (the innocent character of Christ))

ព្រះគ្រីស្ទបានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស តែគ្មានអំពើបាបទេ ។ ពីព្រោះទីមួយ ធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់គាត់គឺរូបរួមជាមួយនឹងធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់គាត់ជា សំខាន់ ទីពីរ លើសពីនេះទៀតសម្រាប់ប្រធានបទនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ គឺជាធម្មជាតិដ៏ទេវភាពគាត់បានប្រតិបត្តិវាជាភាពពេញលេញនៃព្រះ ។ ការឆ្លងកាត់នៃភាពគ្មានកំហុសរបស់ទ្រង់មានដូចខាងក្រោម ។

(1) គាត់ «មិនស្គាល់បាប»(២កូរិនថូស ៥:២) ។ ពាក្យថា មិនស្គាល់អំពើបាប មិនមែនមានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចយល់ឃើញពីអំពើបាបនោះទេ តែមិនទាក់ទងនឹងអំពើបាបនោះទេ ។ នៅទីនេះសម្រាប់កិរិយាសព្ទ "មិនស្គាល់" គឺជាការចូលរួមពីអតីតកាលវាធ្វើឱ្យវាត្រូវបានបង្ហាង ។

(2) គាត់គឺជាម្នាក់ "តែម្នាក់ដែលត្រូវបានល្បងគ្រប់បែបយ៉ាងដូចយើងដែរ តែគ្មានបាបសោះ" (ហេប្រើរ ៤:១៥) ។ ពាក្យថា "អ្នកដែលត្រូវតេល្បង" (πειραζόμενον) គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "អ្នកដែលនឹងត្រូវល្បង" ដែល

ត្រូវបានល្អង គឺខុសគ្នាពីការបញ្ចេញមតិដែលត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្អង ។
ការល្អងមិនបង្ហាញពីចំណុចខុសគ្នាច្បាស់លាស់ទេ ។

(3) គាត់ត្រូវបានគេប្រៀបធៀបដោយពាក្យប្រៀបធៀបថា «កូនចៀមដែល
គ្មានស្នាមជាំ» (ហេព្រើរ ៩:១៤, ពេត្រុសទី១ ១:១៩) ។

(4) គាត់គឺជា "គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប" ។ (១ពេត្រុស ២:២២)

(5) គាត់គឺ "ហើយនៅក្នុងគាត់នោះគ្មានអំពើបាបទេ" (Jn 3: 5) នៅទី
នេះពាក្យថា "មិនមាន" (οὐκ ἔστιν) គឺជាសម័យបច្ចុប្បន្ន ដែលជាចំណុច
គានតឹងបច្ចុប្បន្នដែលព្រះយេស៊ូវជា គុណវុឌ្ឍនៃកូនប្រុសរបស់ព្រះមិនមានអំពើ
បាបទេ ។ «ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺដូចគ្នាកាលពីម្សិលមិញ និងថ្ងៃនេះ និងជារៀងរ
ហូត ។ (ហេព្រើរ ១៣:៨)

(6) គាត់ត្រូវបានហៅសម្រាប់ "ត្បិតវាពិតជាសមណាស់ដែលយើងគួរមានមហា
បូជាចារ្យបែបនេះ បរិសុទ្ធ ស្អាតត្រង់ គ្មានស្នាមប្រឡាក់ បំបែកចេញពីមនុស្ស
មានបាប ហើយបានលើកតម្កើងពីលើមេឃ ។ (ហេ. ៧:២៦) ត្រង់នេះ ពាក្យ
«ញែកចេញពីមនុស្សមានបាប» (κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν)
មានន័យថា «គាត់មិនជាប់ទាក់ទងនឹងអំពើបាបទេ» ប៉ុន្តែវាមិនមែនមានន័យ
ថា គាត់នៅដាច់ដោយឡែកពីមនុស្សមានបាបនោះទេ ។ ក្នុងចំណុចនេះមាន
បញ្ហាមួយនៃពាក្យដែលព្រះយេស៊ូវបានឆ្លើយទៅយុវជនម្នាក់ថា ៖ «ព្រះយេស៊ូវ
មានបន្ទូលទៅគាត់ថា ៖ «ហេតុអ្វីអ្នកហៅខ្ញុំថាឈ្ន? គ្មាននរណាម្នាក់ក្រៅពីព្រះតែ
មួយគត់ ។ (ម៉ាក ១០:១៨) ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងដឹងដំណើរការនៃពាក្យត្រឹម

ត្រូវបញ្ជាត្រូវបានដោះស្រាយ ។ [1] បន្ទាប់មកយុវជននេះបានដឹងថាខ្លួនគាត់ ជាបុរសល្អម្នាក់ ។ (ម៉ាកុស ១០:២០) ហើយលោកយេស៊ូជាមនុស្សល្អម្នាក់ ហើយជាគ្រូដ៏ល្អម្នាក់ ។ (ខ ១៧)

ដូចដែលគាត់យល់ខុសថា អ៊ីអាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការងារល្អរបស់គាត់ ។ ដើម្បីបង្រៀនផ្លូវនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់យុវជននេះ ការពិតដែលថាសេចក្តី ល្អពិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយបុរសនោះមិនអាចធ្វើសេចក្តីល្អសម្រាប់សេចក្តី សង្គ្រោះរបស់គាត់បានទេ គួរតែត្រូវបានបង្រៀន ។ [2] ទោះបីជាព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ផ្ទាល់មិនមានអំពើបាបក៏ដោយ ប៉ុន្តែសម្រាប់តែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាច សម្រេចបានដូច្នេះ ទ្រង់បានឆ្លើយថា មានតែព្រះវរបិតាទេដែលល្អជាអត្ថន័យសំ ខាន់ ។ Alfred Plummer បកស្រាយត្រឹមត្រូវ ហើយបានមានបន្ទូលថា ព្រះយេស៊ូវចង់ឲ្យយុវជននេះយល់ពីប្រភពនៃសេចក្តីល្អ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះ យេស៊ូវផ្ទាល់ក៏មិនអាចធ្វើអ្វីសម្រាប់ខ្លួនគាត់ដែរ ដោយព្រះបិតាទ្រង់ធ្វើការល្អ (យ៉ូ ហាន ៥:១៩) ។ zthe ការបកស្រាយរបស់ Greijdanus ក៏ស្រដៀងនឹង Plummer ដែរ ។ នោះគឺគាត់បានបង្រៀនដល់យុវជននូវទ្រឹស្តី (ជាពិសេស សេចក្តីល្អ) យ៉ាងស៊ីជម្រៅ និងសំខាន់ ។

II. ការស្រាវជ្រាវប្រវត្តិសាស្ត្រចំពោះគោលលទ្ធិនៃចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្ស របស់ព្រះគ្រីស្ទ

1. ទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតនៃគោលលទ្ធិនេះ និងក្រុមប្រឹក្សា Constantinople (គ. ស. ៣៨១)

បន្ទាប់ពីក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea បានថ្កោលទោសការខុសឆ្គងនោះ Arius (ការបដិសេធនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) អស់រយៈពេល 50 ឆ្នាំការប្រយុទ្ធរបស់ Arius ដែលប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបន្ត ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ការខុសឆ្គងផ្សេងទៀតបានកើតឡើង វាគឺជាមេរៀនរបស់បុរសអាប៉ូឡូណារីស (បុរសឡៅឌីសេ) ដែលបដិសេធធម្មជាតិមនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ នៅចំណុចនេះ ការពិតយើងមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះ Apollonaris ដែលត្រូវបានធ្វើឱ្យសកម្មនៅក្នុងដែនរបស់ Athanasius ដ៏មានឥទ្ធិពលនៅក្នុងថ្ងៃក្រុមប្រឹក្សា Nicea ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា «ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនឈរនោះ ចូរប្រុងប្រយ័ត្ន ក្រែងអ្នកនោះដួល» (១កូរិនថូស ១០:១២) ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿត្រូវរក្សាវាក្នុងចិត្ត ។

Apollinarius បាននិយាយអំពីការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ការដែលព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះបានមកក្នុងរូបកាយ មិនមែនមានន័យថាក្លាយជាមនុស្សពេញលេញនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាគាត់បានកាន់កាប់កៅអីដែលព្រលឹងមនុស្សអង្គុយចុះ គាត់បានយកតែរូបកាយដើម្បីដកចេញប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រលឹង ។ ព្រោះវាមានន័យថាវាមានន័យថាធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនពេញលេញដើម្បីដកព្រលឹងចេញវាពិតជាហាក់ដូចជាបដិសេធធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ក្រុមប្រឹក្សា Constantinople បានសង្កត់ធ្ងន់ថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះពិត និងជាបុរសពិត ។ (vere deus vere homo) នៃការតាំងទីលំនៅរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Constantinople បុរសនោះបានវាយតម្លៃថា អ្វីដែលក្រុមប្រឹក្សានេះបានដោះស្រាយគឺជាសមិទ្ធិផលនៃការបម្រើដែលមិនអាចវាស់វែងបានសម្រាប់ព្រះវិហារក្រោយៗទៀត ។ ដំណោះស្រាយនៃក្រុមប្រឹក្សានេះបាន

ក្លាយជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដ៏ល្អសម្រាប់ការការពារអ្នកខុសឆ្គងដូចជា monophysitism និង monothelism ដែលត្រូវបានបង្ហាញបន្ទាប់ពីពេលវេលាពិតប្រាកដ ។

**2. អាថ៌កំបាំងរូបរាងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស និងធម្មជាតិដ៏ទេវភាព) ៖
ការសម្រេចចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon**

យើងនៅខាងលើ បានឃើញក្រុមប្រឹក្សាចាស់ពីរដែលបដិសេធគោលលទ្ធិនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ហើយបានប្រកាសអំពីគោលលទ្ធិនៃគោលលទ្ធិគ្រីស្ទអូស្សូដក់ ។ បន្ទាប់ពីនោះ សាសនាខុសឆ្គងបានកើតឡើង គឺជាទ្រឹស្តីរបស់ Nesterius និង Eutyches ។ នោះគឺជាទ្រឹស្តីដែលបញ្ជាក់នៃទំនាក់ទំនងរវាងធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សនៅក្នុងការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ Nesterius បានអះអាងថា យើងមិនចាំបាច់និយាយថា ធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានរួបរួមនោះទេ ដូច្នេះហើយ ពួកគេក៏បានអះអាងដែរថា មនុស្សនៃធម្មជាតិទាំងពីរនេះក៏មានពីរផងដែរ ។ នេះជាគោលលទ្ធិដែលប្រឆាំងនឹងលទ្ធិអំពូលដូច្នេះ ។ គោលលទ្ធិគ្រីស្ទអូស្សូដក់អះអាងថា រូបសញ្ញា () ពោលគឺ កូនប្រុស-ព្រះបានក្លាយជាសាច់ឈាម (យ៉ូហាន ១:១៤ ប៉ុន្តែធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានលាយឡំគ្នាទេ ។) ហើយបុគ្គលនោះក៏ជាភាពតែមួយ ។ ទ្រឹស្តីនៃ Neriterius ត្រូវបានថ្កោលទោសដោយក្រុមប្រឹក្សានៃទីក្រុង Ephesus មុនពេលក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon.. ប៉ុន្តែដើម្បីការពារគោលលទ្ធិ សេចក្តីប្រកាសនៃគោលលទ្ធិត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon ។ (គ.ស .៤៥១)

នៅពេលនោះគោលបំណងនៃក្រុមប្រឹក្សា Chalcheton ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ថ្កោលទោសចំពោះអំពើខុសឆ្គងរបស់ Eutyches ដែលជាព្រះសង្ឃនៃ Constantinople ជាចម្បង ។ ទ្រឹស្តីខុសឆ្គងរបស់ Eutyches គឺជាការ អះអាងថា ធម្មជាតិដ៏ទៃភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបាន រួបរួមគ្នា ហើយក្លាយជាធម្មជាតិតែមួយ ហើយបុគ្គលរបស់គាត់គឺតែមួយ ។ នេះ ត្រូវបាន dposed ទៅនឹងគោលលទ្ធិ orthodoxy នៅចំណុចនៃការរួបរួមនៃ ធម្មជាតិពីរ ។ ក្រុមប្រឹក្សា Chalchedon បានថ្កោលទោសអ្នកខុសឆ្គង Eutyches ។ ហើយក្រុមប្រឹក្សាបានប្រកាសពីគោលលទ្ធិគ្រីស្ទអូស្តូដក់ ដើម្បី ការពារទ្រឹស្តីខុសឆ្គងពីរ ពោលគឺធម្មជាតិពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានលាយ បញ្ចូលគ្នា មិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ មិនត្រូវបានបំបែក មិនត្រូវទុកគ្នាទៅវិញទៅ មក (asuggutos, atreptos, adiairetos, achoristos) ។ នេះហាក់ដូចជា គោលលទ្ធិអវិជ្ជមាន ។ នេះមិនមែនជាខ្លឹមសារវិជ្ជមានដែលថាធម្មជាតិពីររបស់ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរួបរួមគ្នាទៅវិញទៅមកនោះទេ ប៉ុន្តែវាហាក់ដូចជាមានតែខ្លឹម សារអវិជ្ជមានចំនួនបួនប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានបង្ហាញ ។

A. Harnack ដែលជាអ្នកសេរីនិយមបានរិះគន់ថា គោលលទ្ធិនៃ Chalcedon គឺជា "ការតាំងទីលំនៅអវិជ្ជមានដើម្បីគ្មានអ្វីទេ" ។ ប៉ុន្តែវាជាការយល់ខុស ។ គាត់បានយល់ខុសចំពោះការតាំងទីលំនៅអវិជ្ជមានរបស់ Chalcedon ដោយ សេរីនិយម ។ ប៉ុន្តែការតាំងទីលំនៅអវិជ្ជមាននេះបានសារភាពអាថ៌កំបាំងនៃ បុគ្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ អវិជ្ជមានទាំងបួននេះ - មិនត្រូវលាយបញ្ចូលគ្នា, មិន ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ, មិនបែកគ្នា, មិនទុកគ្នាទៅវិញទៅមកត្រូវបានជាប់ពាក់ព័ន្ធ ដោយតួអក្សរវិជ្ជមានខ្លាំង ។ ដូចដែលវាចង្អុលបង្ហាញផ្លូវមិនឈានដល់គោល

បំណងក្នុងការឈរនៅចំណុចអន្តរកាល ហើយពាក្យយាមថា “កុំចូលទៅក្នុងផ្លូវនេះ” ។ ពាក្យនេះជាពាក្យវិជ្ជមានសម្រាប់ការពារផ្លូវ ។ គម្ពីរក៏ប្រើដើម្បីបង្ហាញពីរឿងអាថ៌កំបាំងដោយវិធីបែបនេះដែរ ។ នោះគឺបទគម្ពីរបាននិយាយទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹមថា “សមុទ្រលែងមានទៀតហើយ” (វិវរណៈ ២១:១) “សេចក្តីស្លាប់នឹងលែងមានទៀតហើយ ការកាន់ទុក្ខ ការឃុំ និងការឈឺចាប់លែងមានទៀតហើយ” (វិវរណៈ ២១:៤) ។ “ហើយយប់នឹងលែងមានទៀតហើយ ។ ពួកគេនឹងមិនត្រូវការពន្លឺនៃចង្កៀង ឬព្រះអាទិត្យឡើយ» (វិវរណៈ 22:5) ។

បន្ទាប់ពីក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon បានច្រានចោលការខុសឆ្គង សាសនាខុសឆ្គងបានកើតឡើងដោយរចនាប័ទ្មខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចនៅសតវត្សទី 8 ។ ប៉ុន្តែព្រះវិហារគ្រិស្តអូស្ត្រូដក់បានបដិសេធជាជាបន្តបន្ទាប់ ។ គោលលទ្ធិដែលក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon បានប្រកាសមានឥទ្ធិពលដល់ព្រះគ្រីស្ទនៃសាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់យ៉ាងខ្លាំង ។ ឡូហ្គោស(λόγος) បានក្លាយជាសាច់ឈាមហើយដោយសារតែធម្មជាតិពីរមិនបានលាយឡំគ្នា ធម្មជាតិទាំងពីរបង្ហាញតម្លៃគ្នាទៅវិញទៅមក ។ សត្វចម្លែកនេះមិនបាននិយាយថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាធម្មជាតិទីបីដោយការរួបរួមនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សនោះទេ ។ ព្រះគម្ពីរមានខគម្ពីរជាច្រើនដែលថា ព្រះគ្រីស្ទជាធម្មជាតិដ៏ទេវភាពហើយក៏ជាធម្មជាតិរបស់មនុស្សផងដែរ ។ ទិដ្ឋភាពទាំងពីរនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាពនិងធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺចាំបាច់សម្រាប់គុណវុឌ្ឍិរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែធម្មជាតិទីបីដែលធម្មជាតិទាំងពីរត្រូវបានរួបរួមគ្នាទៅវិញទៅមកដូចដែល Eutyches បានអះអាង ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងនឹងក្លាយជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធក៏ដូចជាមនុស្សបរិសុទ្ធ ។ ម្យ៉ាងទៀតវាជាធម្មជាតិដែលបាត់បង់នូវធម្ម

ជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ដូចដែលគម្ពីរបង្ហាញវាច្បាស់ណាស់ ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ដោយមានលក្ខណៈដ៏ ទេវភាពពេញលេញ និងធម្មជាតិពេញលេញរបស់មនុស្ស ។ នេះជាវិធីតែមួយ គត់នៃការសង្គ្រោះ ។ ដោយសារព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងគឺជាព្រះផ្ទាល់ ទ្រង់ អាចនាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ពិត និងគ្មានទីបញ្ចប់ ។ ហើយដោយសារគាត់ មាននិស្ស័យមនុស្សពិត គាត់អាចទំនាក់ទំនងការប្រាស្រ័យទាក់ទងពិត និងការ ប្រកបជាមួយយើង ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះរាជបុត្រនៃព្រះបានចូលជាសាច់ឈាម (យ៉ូហាន ១:១៤) ទ្រង់ទ្រទ្រង់និស្ស័យដ៏ទេវភាពជាបន្តបន្ទាប់ ។ A. Augustinus បាននិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទបានយកអ្វីដែលគាត់មិនមែនជាខ្លួនគាត់ នោះគឺធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ហើយមិនបានបាត់បង់នូវអ្វីដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នោះ ទេ នោះគឺជាធម្មជាតិដ៏ទេវភាព" ។ ឧតម្ពីរសំខាន់ៗនៃការរូបរាងធម្មជាតិដ៏ ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺភីលីព ២:៦-៨ ។ - "អ្នកណា ទោះក្នុង ទម្រង់ជាព្រះ ក៏មិនរាប់ថាស្មើភាពជាមួយព្រះជាបស់ដែលគួរចាប់បានដែរ តែ បានបន្តខ្លួនដោយយកទម្រង់ជាអ្នកបំរើ កើតក្នុងភាពដូចមនុស្ស ។ ហើយត្រូវ បានគេរកឃើញនៅក្នុងទម្រង់មនុស្ស គាត់បានបន្ទាបខ្លួនដោយការស្តាប់បង្គាប់ រហូតដល់ស្លាប់ សូម្បីតែការស្លាប់នៅលើឈើឆ្កាងក៏ដោយ ។ " - នេះគឺជា រឿងដែលយើងគួរតែផ្តោតទៅលើពាក្យថា "បានបញ្ចេញខ្លួនឯង" ។ តើវា មានន័យថាគាត់បង្ហាញពីលក្ខណៈអ្វីរបស់ព្រះឬ? វាមិនមែនដូច្នេះទេ ។ នេះ មិនមើលងាយថាគាត់មិនបានកាត់បន្ថយផ្នែកខ្លះនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាពហើយផ្នែក ខ្លះនៃសិរីល្អរបស់គាត់ត្រូវបានលាក់ (supperimento) នៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយនៃ សាច់របស់គាត់ ។ Bavinck ក៏មានន័យដូចគ្នាថា "ព្រឹត្តិការណ៍នៃការចាប់

កំណើតខ្លួនឯងមានន័យថាធ្វើឲ្យខ្លួនឯងទេ” ។ (De Menschwording
 zelve ws reeds een kénωσις)” ។ មានមនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយជា
 ន័យថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានបង្ហូរជីវិតរបស់គាត់ជាដង្វាយធូន ។ វាជារឿងគួរឲ្យ
 កត់សម្គាល់ ។ មានទ្រឹស្តីតិចតួចនៃការបង្រៀនដែលថាធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់
 ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានរូបរួមជាមួយនឹងធម្មជាតិដ៏ទៃវា ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងចំណុចនេះ
 យើងធ្វើតាមការដោះស្រាយរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon ។ ឡូហ្គោបាន
 ចូលមកក្នុងផែនដី ហើយការពិតដែលថាគាត់មានធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនមែន
 ជាការរូបរួមបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែមិនអាចបំបែកបានជារឿងរហូត ។ ប៉ុន្តែធម្ម
 ជាតិរបស់មនុស្សគឺជាសារធាតុរបស់គាត់ ប៉ុន្តែជាមនុស្សដែលមានភាពទន់ភ្លន់
 របស់គាត់ ។

3. គម្ពីរមិនដែលបង្ហាញពាក្យដែលថាបុគ្គលរបស់ព្រះយេស៊ូវមានពីរទេ

នៅក្នុង Jn 3: 11 "យើង" គឺជាពាក្យប៉ុន្តែពហុវចនៈបង្ហាញតែថាគាត់បាន
 បង្ហាញពីអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ថាគាត់បានទទួលយកមនុស្សពាក់ព័ន្ធរបស់គាត់
 ចូលទៅក្នុងខ្លួនគាត់ ។ បទគម្ពីរចែងថាមនុស្សពីរនាក់របស់ព្រះយេស៊ូវប៉ុន្តែ
 មនុស្សគឺតែមួយ ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការយល់ខុសរបស់ Barth នៃចរិតស្នូតត្រង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ

យោងទៅតាមលោក Barth គាត់អះអាងថាចរិតស្នូតត្រង់របស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយវិធីសាស្ត្រនៃការទទួលស្គាល់គ្រិស្តអូស្ត្រូដក់នៅក្នុងរចនាប័ទ្មចាស់ ។ គាត់បានអធិប្បាយដូចទៅនឹងវគ្គនេះថា « ដ្បិតព្រះទ្រង់បានធ្វើនូវអ្វីដែលក្រីឡូរីនីយ៍ចុះខ្សោយដោយសាច់ឈាម មិនអាចធ្វើបានឡើយ ។ ដោយចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យមកក្នុងលក្ខណៈនៃសាច់ឈាមដែលមានបាប និងសម្រាប់អំពើបាប នោះទ្រង់បានថ្កោលទោសអំពើបាបក្នុងសាច់ឈាម” នៅក្នុងរ៉ូម ៨:៣ ។ “ដូចដែលយើងឃើញកំណត់ត្រានៃការងាររបស់គាត់ ចរិតនៃភាពស្នូតត្រង់របស់គាត់ត្រូវបានបដិសេធ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់នឹងត្រូវគេបដិសេធយ៉ាងងាយជាងភាពស្នូតត្រង់របស់មនុស្សល្អ និងបរិសុទ្ធ» ។ ហើយដូចដែលលោកបានបកស្រាយវគ្គនេះ រ៉ូម ២:១ ថា៖ « ហេតុនេះហើយបានជាអ្នករាល់គ្នាដែលវិនិច្ឆ័យទោសអ្នករាល់គ្នាគ្មានលេសអ្វីឡើយ ។ ចំពោះការកាត់ទោសអ្នកផ្សេង អ្នកថ្កោលទោសខ្លួនឯង ដោយសារអ្នកជាចៅក្រមអនុវត្តដូចគ្នា” គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា S. Francis គឺតឹងរឹងជាងព្រះយេស៊ូវក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់និងចរិតលក្ខណៈរបស់កុមារ ។

លោក Barth មិនជឿលើចរិតស្នូតត្រង់របស់ព្រះយេស៊ូវក្នុងការមិនជឿរបស់គាត់ទេ ។ គាត់បាននិយាយថា « ចរិតស្នូតត្រង់របស់ព្រះយេស៊ូវមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយភាពល្អ និងគុណធម៌ដ៏អរូបីនោះទេ... មានតែភាពគ្មានកំហុសរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងការចូលរួមក្នុងការលេងនៃការ

មិនប្រែចិត្តរបស់មនុស្ស ។ គាត់ក៏ដូចគ្នាចំពោះយើងដែរ ។ ស្ថានភាពសំខាន់
 របស់គាត់មិនខុសពីយើងទេ ។ បន្ទាប់ពីគាត់យកតួសំខាន់មកចុះពីភាពថោក
 ទាបរបស់បុរសនោះ ។ ក្នុងលក្ខណៈដ៏សំខាន់នេះ គាត់បានទទួលការល្អៗនៃ
 អំពើបាបមួយរំពេច ។ ការល្អៗនៅក្នុងតំនិតរបស់គាត់ និងសកម្មភាពរបស់
 គាត់កើតចេញពីការមិនប្រែចិត្ត ។ ភាពគ្មានទោសព័ររបស់គាត់មិនមែនជា
 របស់រដ្ឋសំខាន់របស់គាត់ទេ ។ “ដូចដែលយើងឃើញសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់
 Barth គាត់មិនជឿលើភាពគ្មានកំហុសរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលបានចូលមកក្នុង
 ប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។ ហើយចរិតស្អាតត្រង់របស់ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាស្ថាន
 ភាពនៃអត្ថិភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ (Zustand) ទេ ។ ទ្រឹស្តី Barth មិនខុសពី
 ជំនឿដែលបានកែទម្រង់ទេ ។ Bavinck ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់បាន
 និយាយនៅក្នុង Reformed Dogmatic របស់គាត់ (Gereformeerde
 Dogmatiek) ថា “ព្រះយេស៊ូវមិនបានកើតចេញពីអំបាញ់ជាស្ថានភាពប្រធាន
 បទរបស់គាត់ ។ ទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ត្រូវបានជ្រើសរើសជាប្រមុខនៃសេ
 ចក្តីសញ្ញាថ្មីពីភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ឪពុករបស់គាត់មិនមែនជាអំបាញ់ទេគឺជា
 ព្រះ ។ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់មិនកើតចេញពីមនុស្សជាតិទេ ។ គាត់
 បានចូលទៅក្នុងមនុស្សចេញពីខាងក្រៅរបស់មនុស្ស ។ ហើយទ្រង់មិនទាក់ទង
 នឹងអំពើបាបដើមដោយការវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ហើយសម្រាប់គាត់បាន
 កើតមកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់មិនដែលទាក់ទងនឹងការបំពុលនៃអំពើ
 បាបនោះទេ ។ ”

ជំពូកទី 4 ស្ថានភាពនៃព្រះគ្រីស្ទ

ព្រះរាជបុត្រ - ព្រះដែលជាព្រះមួយអង្គក្នុងព្រះត្រីឯក ព្រះត្រូវបានអម៉ាស់ (ការបន្ទាបខ្លួន) ចំពោះការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ហើយបន្ទាប់ពីទ្រង់បានបំពេញកិច្ចការនៃដង្ហាយធូន ទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើង ។ (ការលើកឡើង) ។ ដូចដែលយើងគិតថាការចាប់កំណើតរបស់គាត់ វាគឺជាការអម៉ាស់នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃព្រះ ហើយជារដ្ឋទាបបំផុត ។ ទាំងអស់នោះឬ? ទ្រង់បានយាងមកផែនដី ហើយបានភ្ជាក់នូវសេចក្តីទុក្ខវេទនារបស់បុរសនោះ ត្រូវបានសិស្សម្នាក់នេះលក់ក្នុងតម្លៃទាសករ តាមរយៈការកាត់ក្តីខុសច្បាប់ និងអយុត្តិធម៌បំផុត ហើយទ្រង់បានសុគតដោយការឆ្កាងលើឈើឆ្កាង ដែលជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏អាក្រក់បំផុត (ឧបករណ៍សម្រាប់សម្លាប់ឃាតកកម្រិតទីមួយ និងបុរសបះបោរ) ព្រះមានទុក្ខលំបាកក្នុងការយកសេចក្តីស្លាប់ ។ បន្ទាប់ពីនោះ ទ្រង់បានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយបានឡើងសោយរាជ្យ ហើយឥឡូវនេះទ្រង់បានគង់លើបល្ល័ង្កនៃសិរីល្អ ។ ហើយគាត់អធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់សម្រាប់យើង ហើយគាត់បានក្លាយជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង ។ នេះគឺជាការត្រេកអររបស់គាត់ ។ នេះជាសិរីល្អនៃធម្មជាតិ និងអំណាចជាតម្លៃនៃការងារប្រោសលោះ ។ សំខាន់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះតែមួយ ។ ហើយខ្លួនគាត់គឺជាព្រះ ការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានគេបន្ទាបបន្ថោក និងលើកតម្កើង គឺជារឿងដែលយើងមិនអាចយកគំរូតាមគាត់ ។ មានតែនៅក្នុងកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេដែលយើងអាចប្រើកន្សោមបាន ។

I. ស្ថានភាពអាម៉ាស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ (The humiliated state of Christ)

សេចក្តីថ្លែងការណ៍តំណាងចំពោះរឿងនេះគឺជាពាក្យ ភីលីព ២:៧-៨ ។ «តែបានលះបង់ខ្លួនឯង ដោយយកទម្រង់ជាអ្នកបម្រើ កើតមកក្នុងលក្ខណៈដូចមនុស្ស ។ ហើយត្រូវបានគេរកឃើញនៅក្នុងទម្រង់មនុស្ស គាត់បានបន្ទាបខ្លួន ដោយការស្លាប់បង្គាប់រហូតដល់ស្លាប់ សូម្បីតែការស្លាប់នៅលើឈើឆ្កាងក៏ដោយ ។ " ទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ analysed as four stages, those are, incarnation, trial, death, buried ជាដើម ។

1. ការចាប់កំណើត

1) ការបង្កើតការចាប់កំណើត

ខ្លឹមសារនៃការចាប់បដិសន្ធិមិនមែនជាព្រះត្រីឯកទេ គឺមានតែព្រះរាជបុត្រទេពោលគឺ ឡូហ្គោស (λόγος = ពាក្យ) ។ «ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម» (យ៉ូហាន ១:១៤) ភាពចាំបាច់គឺដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិឲ្យរួចពីបាប ។ (លូកា 19:10 យ៉ូហាន 3:16 ភីលីព 2:5-11, យ៉ូហានទី 1 3:8) «ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពេលវេលាបានមកដល់ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ដែលកើតពីស្រ្តី កើតមកក្រោមក្រិក្សវិន័យ 5 ដើម្បីឈោទអ្នកទាំងនោះ ។ ដែលស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ ដើម្បីអោយយើងបានទទួលការចិញ្ចឹមជាកូន ។ (កាឡាទី ៤:៤-៥)

2) ហេតុផលនៃការចាប់កំណើត

រ៉ូម ៨:៣ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតព្រះទ្រង់បានធ្វើអ្វីដែលក្រិក្យវិន័យចុះខ្សោយ ដោយសាច់ឈាម មិនអាចធ្វើបាន ។ ដោយចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យមានរូប រាងដូចសាច់ឈាម និងអំពើបាប នោះទ្រង់បានផ្តោលទោសអំពើបាបក្នុងសាច់ ឈាម, " ពាក្យថា "ភាពដូចសាច់ឈាម និងអំពើបាប" (ὁμοιωματι σαρκὸς ἁμαρτίας) មិនមែនមានន័យថាព្រះយេស៊ូវមានអំពើបាបខ្លះនោះទេ ។ វាមានន័យថាមានតែលក្ខណៈមនុស្សដែលព្រះយេស៊ូវបានយកមកនោះមិនមែនជា ធម្មជាតិដ៏រុងរឿងរបស់មនុស្សមុនអំពីមាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែធម្មជាតិ របស់មនុស្សបានបាត់បង់សិរីរុងរឿងបន្ទាប់ពីអំពីមាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ (ហេ. ៤:១៥) រូបខាងក្រៅរបស់គាត់គ្មានសិរីល្អ គាត់គ្មានអំពើបាបអ្វីឡើយ ។ (II Cor 5:21)

3) លក្ខណៈនៃវិវរណៈក្នុងអវតារ

យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ការចាប់បដិសន្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានចរិតលក្ខណៈនៃវិវរ ណៈយ៉ាងជាក់ស្តែង ។ យ៉ូហាន 1:14 ចង្អុលទៅលើ « សិរីល្អនៃព្រះបុត្រាតែ មួយគត់មកពីព្រះវរបិតា », Gal 4:4 « ការយាងមកនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ » ។ ដូច្នេះហើយបានជាគម្ពីរចែងថា សូម្បីតែសាវ័កក៏ឃើញលោកឡូហ្គោស ដែរ ។ (យ៉ូហាន 9:9-២) ក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញខ្លះជឿថាកំណើតព្រហ្មចារីក្នុង ព្រះយេស៊ូ ។ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បដិសេធពីលក្ខណៈនៃវិវរណៈ ។ ឧទាហរណ៍ វាជាទ្រឹស្តីរបស់លោក Karl Barth ។ គាត់បាននិយាយអំពីកំណើតនៃព្រហ្មចា រីដល់ព្រះយេស៊ូដូចតទៅ ៖ «ដោយម្នាក់នេះ (កំណើតនៃព្រហ្មចារីម៉ារី) វិវរណៈ

របស់ព្រះបានចូលមកក្នុងយើង កិច្ចការនៃការផ្សះផ្សាសម្រាប់យើងត្រូវបានសម្រេច ។ ប៉ុន្តែចម្លើយចំពោះទឹកនៃខ្លួន និងរបៀបដែលព្រឹត្តិការណ៍នេះបានកើតឡើងគឺជាអ្វីដែលព្រះតែមួយអង្គធ្វើការ ។ ដោយគ្មានកំណើតព្រហ្មចារីក្នុងព្រះយេស៊ូវទេ យើងគួរបោះចោលទ្រឹស្តី Seeberg (Oskar Theodor Alfred Seeberg) ។ ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ និងកិច្ចការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់គឺអាចធ្វើទៅបាននៅគ្រប់ដំណាក់កាលទាំងអស់ ។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា "ទ្រឹស្តីប្រឆាំង Btunner (Emil Brunner) មិនល្អទេ ។ ដូច Althaus (Paul Altihaus) និយាយដូច្នេះ Briunner បានធ្វើឱ្យគោលលទ្ធិរបស់គាត់អំពីព្រះគ្រីស្ទដោយពាក្យបែបនេះក្លាយជាឥតប្រយោជន៍ ។ ការទូញសោករបស់ Berjajew (N. Berdjajew) គឺជាការទូញសោករបស់ខ្ញុំ ។ ការសោកស្តាយពីមួយនេះ យើងមិនជឿលើការកើតនៃការចាប់កំណើតទេ ហើយយើងសោកស្តាយពេលឃើញការឆ្លងកាត់របស់ Brunner ដើម្បីមានការមិនខ្វល់ខ្វាយ» ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ យើងគិតថា Barth បានជឿលើកំណើតព្រហ្មចារីរបស់ព្រះយេស៊ូវ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែ តើគាត់បានចាត់ទុកអព្វុតហេតុដូចជាទូទៅអស់កល្បជានិច្ចឬ? នៅពេលយើងពិនិត្យមើលការអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីជនជាតិរ៉ូម គាត់បានបដិសេធពីលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រនៃអព្វុតហេតុ ។ នៅពេលគាត់បកស្រាយ រ៉ូម ៤:៣-៤ គាត់បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា «យើងគ្មានសរីរាង្គវិញ្ញាណដើម្បីដឹងពីអព្វុតហេតុទេ» ។

លោក Barth ត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យឃើញថាជាអ្នកមានអត្ថិភាពជាក់ស្តែងនៅក្នុងការអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីជនជាតិរ៉ូម នៅក្នុងការសរសេរអំពីសាសនា

ចក្ររបស់គាត់ដែលមានលក្ខណៈទ្រុឌទ្រោម តើគាត់បានបោះចោលអត្ថិភាព
និយមនៅក្នុងការបង្ហាញពីគោលលទ្ធិនៃកំណើតនៃវីរ្យនៃ Virgin ដែរឬទេ?
ប្រសិនបើគាត់បោះវាចោល យើងទទួលយកជំនឿរបស់គាត់ចំពោះកំណើតនៃ
ព្រហ្មចារី ។ ប៉ុន្តែតើអត្ថិភាពនិយមផ្លាស់ប្តូរការពិតទៅជាអវិជ្ជមានចេញពី
វិជ្ជមានទេ? ហើយមិនលាក់លៀមក្នុងគំនិតវិជ្ជមានរបស់គាត់ទេ? តើអត្ថិភាព
និយមមិនទទួលស្គាល់ភាពមិនច្បាស់លាស់របស់គាត់ជាលក្ខណៈនៃការរំពឹងទុក
របស់គាត់ទេ?

Barth សារភាពថាកំណើតនៃព្រហ្មចារីនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវជាអំណោយមួយគាត់
បាននិយាយថាវាមិនមែនជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះផ្ទាល់ ។ គាត់បាននិយាយ
ថា « វាគ្រប់គ្រាន់ហើយដែលការគោរពនៃគោលលទ្ធិនេះ ដើម្បីទទួលបាន
គោលលទ្ធិនេះជារបស់យើង នោះយើងអាចស្តាប់សំឡេងនៃសាសនាចក្រចេញពី
គោលលទ្ធិ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចស្តាប់សំឡេងនៃវិវរណៈនោះទេ » ។ ប៉ុន្តែនៅ
ក្នុងទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ ការរូបរួមនៃធម៌ដ៏ទេវភាព និងលក្ខណៈមនុស្ស គឺ
ជាការពិតនៃវិវរណៈដោយផ្ទាល់ វាមិនត្រូវបានលាយឡំគ្នាដោយការក្លាយជា
មនុស្សតាមរយៈការរូបរួមនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស គឺមិន
ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ មិនបំបែក និង មិនទុកអោយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ” (
asuggutos, atreptos, adiariretos, achoritos)

2. ការកាត់ក្តី (The trial)

តើកូនរបស់ព្រះក៏មានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ដែរឬទេ? ទោះបីគាត់ត្រូវគេយកចរិត
មនុស្សក៏មិនមានអំណាចដែលមានអារម្មណ៍ថាជាទុក្ខ? ចម្លើយចំពោះបញ្ហា

នេះគឺបទគម្ពីរ ។ ភីលីព 2:7 មានប្រសាសន៍ថា “ប៉ុន្តែបានធ្វើឲ្យខ្លួនទទេ (ἐαυτὸν ἐκένωσεν)” ដែលមានន័យថាគាត់មិនបានប្រតិបត្តិដល់សិរីល្អនៃព្រះ និងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ទេ ។ ហេតុអ្វី ៤:១៥ បានមានប្រសាសន៍ថា លោក បានជួបប្រទះនឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ ដូច្នេះ គាត់មានអារម្មណ៍ថា ក្នុងការរងទុក្ខដែលគាត់បានជួបនៅលើផែនដីក៏មានអារម្មណ៍ថាឈឺចាប់ដូចយើងដែរ ។ ទុក្ខលំបាករបស់បុរសនោះមិនអាចវាស់វែងបានឡើយ ។ ដូចដែលបុរស ដឹងពីបញ្ហាចម្បងរបស់គាត់គឺដូចខាងក្រោម ។

1) ការស្នាក់នៅរបស់គាត់នៅក្នុងពិភពលោកផ្ទាល់គឺជាការសាកល្បងដ៏អស្ចារ្យ ២ កូរិនថូស ៨:៩ បានមានប្រសាសន៍ថា ការប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងពិភព លោក គឺជាភាពក្រីក្ររបស់ទ្រង់ ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់រងទុក្ខ? ទោះជាទ្រង់ បានបង្កើតរបស់ដែលមើលឃើញ និងរបស់ដែលមើលមិនឃើញក៏ដោយ (កូល ១:១៥-១៦ យ៉ូហាន ១:១-៣) ដោយសារទ្រង់គង់នៅក្នុងលោកនេះ ទ្រង់បាន បោះបង់សិទ្ធិរបស់ទ្រង់ចោល ។ គាត់មិនមានកន្លែងដែលគាត់កុហកក្បាលគាត់ ទេ ។ (លូកា ៩:៥៨)

2) ការកាត់ទោសដែលត្រូវបានសង្កត់សង្កិននិងធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដោយប្រជាជន របស់ខ្លួន ។

យ៉ូហាន 1:11 មានប្រសាសន៍ថា៖ «គាត់បានមកឯខ្លួនឯង ហើយប្រជារាស្ត្រ របស់គាត់មិនបានទទួលគាត់ទេ» ។ “ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ” គឺជាជនជាតិ អ៊ីស្រាអែល ព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងប្រជាជនជាពិសេស ហើយបានប្រព្រឹត្ត តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (រ៉ូម ៣:២) ហើយទ្រង់បានយកពួកគេជាកូនរបស់

ទ្រង់ (រ៉ូម ៩:៤-៥) ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការបៀតបៀនជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មកលើលោក គឺជាការរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់ការបោះបង់ពួកគេ ។

3) ការកាត់ក្តីដែលគាត់ត្រូវបានល្បង

យោងទៅតាមហេប្រើរី 4:15 វាបានចែងថា “ដ្បិតយើងមិនមានមហាបូជាចារ្យ ដែលមិនចេះអាណិតអាសូរចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលរង ការល្បងគ្រប់បែបយ៉ាងដូចយើង នៅតែគ្មានអំពើបាប” ។ តើវាមានន័យយ៉ាង ណាដែលថាព្រះយេស៊ូវគឺជាមនុស្សដែលត្រូវល្បង (πειρασμένον) ? វា មិនមានន័យថា គាត់បានទទួលការល្បងមុនអំពើបាបទេ ត្បិតគាត់មានចរិតបា ប ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលគាត់តមអាហារ គាត់ស្រេកឃ្លាន អារក្សបានមករ កគាត់ ហើយល្បងគាត់ ។ (មថ. ៤:១០) ការល្បងបែបនេះក៏មិនបានមកដល់ គាត់ដែរ មុនពេលគាត់ទទួលបានចំណុចខ្សោយ ។ (ធម្មជាតិរបស់មនុស្ស) ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលលោកមានជាវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ លោកមិនមានការល្បងបែប នេះទេ ។ ហេតុអ្វីបានជារងទុក្ខដើម្បីជួបនឹងការល្បងបែបនេះ? វាគឺជាការរង ទុក្ខខាងផ្លូវចិត្តរបស់គាត់ (២កូរិនថូស ១១:២៧-២៩) និងការលះបង់នៃការស្តា បបង្គាប់ ។ នៅទីនេះយើងគួរពិចារណាមួយបន្ថែមទៀត ។ កាលដែលលោកគង់នៅ ក្នុងលោកនេះ ក្នុងករណីនៃទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំបាករបស់លោក លោកបាន ទទួលនូវអាកប្បកិរិយាខ្លះ ។ គាត់បន្តស្តាប់បង្គាប់ព្រះបិតាជានិច្ច ។

4) ការសាកល្បងដើម្បីបម្រើនៅក្នុងពិភពលោកដែលមានបាប

វាគឺជា «ដូចជាកូនមនុស្សបានមកមិនមែនដើម្បីបម្រើទេ គឺដើម្បីបម្រើ ហើយប្រគល់ជីវិតរបស់ខ្លួនទុកជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើន» ។ (មថ ២០:២៨) (លូកា ២២:២៧) ។ ក្នុងការបម្រើលោកមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការយកចិត្តទុកដាក់និងប្រយោជន៍របស់លោកទេ ប៉ុន្តែលោកបានលះបង់ ។ ស្នេហាអមជាមួយការលះបង់ ។ (ថែស្សាទី១ ១:៣)

3. ការស្លាប់របស់គាត់

1) គាត់បានស្លាប់នៅក្នុងខ្លួនរបស់គាត់ ។

នេះមានន័យថាការបែងចែករូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រលឹងរបស់ទ្រង់ ។ "ព្រលឹងរបស់គាត់បានចាកចេញ" នៅក្នុង Mt 27: 50 ចំណុចដែលព្រលឹងបានចាកចេញពីរាងកាយរបស់យើង ។ (យ៉ូហាន ១៩:៣០) នេះជាលទ្ធផលនៃអំពើបាបរបស់អ័ដាម ដែលជាសោកនាដកម្មនៃសោកនាដកម្ម ។ ព្រះយេស៊ូវបានប្រសូតមកក្នុងពិភពលោកដើម្បីជំនួសប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើងជា «រូបកាយដែលមានបាប» (ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας) ។ (រ៉ូម ៨:៣) នេះជាពាក្យ «រូបកាយដែលមានបាប» គួរត្រូវបានបកប្រែទៅជា «រូបកាយដែលមានបាប» ។ នៅទីនេះពាក្យ "ដើម្បីឱ្យមានភាពស្រដៀងគ្នា" (ὁμοιώματι) គួរតែត្រូវបានអានដោយយើង ។ ភាពស្រដៀងគ្នាមិនមែនមានន័យថាដូចគ្នាទេ ។ នេះគឺស្រដៀងនឹងនិស្ស័យមនុស្សដែលខូចដោយអំពើបាប ពិតជាធម្មជាតិមនុស្សគ្មានបាប ។ បុរសខ្លះបាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវនៅផែនដីជាមនុស្សដ៏ស្រស់

ស្អាត ។ ប៉ុន្តែពាក្យនេះជាការបញ្ចេញមតិខុសដោយប្រាជ្ញារបស់ប្រជាជន ។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវមានរូបកាយស្រដៀងនឹងរូបកាយនៃមនុស្សមានបាប នោះទ្រង់អាចត្រូវស្លាប់ ។ គាត់មានការអាម៉ាស់ក្នុងការចូលរួមក្នុងនាមយើងក្នុងសោកនាដកម្មបែបនេះ ។

2) ការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច

នេះចង្អុលបង្ហាញការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ហាដេសក្នុងគុណភាព ។ ការសុគតដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាងមានន័យថាសោកនាដកម្មបែបនេះ ។ តាមរយៈសកម្មភាពបែបនេះមិនមានន័យថានឹងបំផ្លាញការរួបរួមគ្នារវាងនិស្ស័យមនុស្សនិងរូបសញ្ញា (ធម្មជាតិដ៏ទៃវា) ។ ដូចជានៅពេលដែលគាត់បានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាងតួអក្សរនៃនិមិត្តសញ្ញារបស់គាត់ដែលជាស្ថានភាពដ៏ទៃវាភាពរបស់អ្នកសម្របសម្រួលដែលបានចាកចេញពីធម្មជាតិរបស់គាត់គាត់ប្រហែលជាមិននិយាយទៅកាន់ឧក្រិដ្ឋជនដែលស្លាប់ថាជាសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកសម្របសម្រួលនោះទេ ។ ពាក្យថា « ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា ថ្ងៃនេះអ្នកនឹងនៅជាមួយខ្ញុំក្នុងឋានសួគ៌ » ។ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ (លូកា ២៣:៤៣) ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សិទ្ធិអំណាចនៃអ្នកសម្របសម្រួល ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេដែលបទគម្ពីរបានចែងថាឈាមរបស់ជេស៊ីជាឈាមរបស់ព្រះ ។ (សកម្មភាព ២០:២៨) ការសោយទិវង្គតជាវៀងរហូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបញ្ជាក់ថាទ្រង់បានសុគតលើឈើឆ្កាង ហើយត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ។ (មថ ២៧:៤៦) ។ ការសោយទិវង្គតដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់បានជំនួសអំពើបាបរបស់យើងដោយការកំណត់ទុកជាមុន និងការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះ ។ (គឺ ៥រ៉ា:៥-៦, កិច្ចការ ៣:១៨)

គឺជាសេចក្តីស្លាប់ដែលត្រូវបណ្តាសាដែលទ្រង់ជំនួសយើង ។ «ព្រះគ្រីស្ទបាន
ប្រោសលោះយើងពីបណ្តាសានៃក្រឹត្យវិន័យដោយក្លាយជាបណ្តាសាសម្រាប់យើង
- ព្រោះវាត្រូវបានសរសេរថា "អស់អ្នកដែលព្យួរកនៅលើដើមឈើត្រូវបណ្តាសា"
(កាឡាទី 3: 13, Duet 21: 23) ។

4. គាត់ត្រូវបានគេបញ្ចុះ

បុរសនោះបានស្លាប់ ហើយត្រឡប់ទៅធូលីដីវិញ គឺជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប
របស់ខ្លួន ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវកប់ក្នុងផ្នូរក៏ដើម្បី
សង់ថ្លៃលោះនៃអំពើបាបរបស់យើងដែរ ។ (ទំនុក. ព្រលឹងនៃព្រះគ្រីស្ទបាន
យាងចុះទៅក្នុងឋានសួគ៌ ។ បានលាងសម្អាត ។ ដូចដែលយើងឃើញគោល
លទ្ធិ Aquileian ក្នុងចំណោមសាត្រាស្លឹករឹតនៃ Apotles creed ឃ្លាថា "គាត់
បានចុះចូលទៅក្នុង hades" បានចេញមក ។ សាត្រាស្លឹករឹត aquileian
creed នេះត្រូវបានជូនដំណឹងថាត្រូវបានធ្វើឡើងបន្ទាប់ពីប្រហែល 400 គ.
ស ។ ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកមើលឃ្លានេះដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺបន្ទាប់ពី
ព្រះគ្រីស្ទបានសោយទិវង្គតចូលទៅក្នុង Limbus partum ហើយនៅទីនោះបាន
យកការផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់ព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែល
រង់ចាំការប្រោសលោះហើយនាំពួកគេទៅស្ថានសួគ៌ ។ គោលលទ្ធិនេះពីងផ្នែកលើ
IPet 3:18-19 ។ ប៉ុន្តែពួកគេអះអាងថា ពេត្រុសទី ១ ៣:១៩-១៩ បានបើក
សម្តែងថា ព្រះគ្រីស្ទក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយកការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ប្រជា
ជនណូអេនៅសម័យបុរាណ (ពួកគេបានស្នាក់នៅក្នុងគុកនៅសម័យព្រឹទ្ធាចារ្យ)
។ ប៉ុន្តែ Calvin បានគិតថាគោលលទ្ធិខាងលើដូចតទៅ នោះគឺដោយសារតែ

វាមានន័យថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកាត់ទោសនៅលើឈើឆ្កាងគឺដូចជាការរងទុក្ខរបស់ហាដេស គោលលទ្ធិខាងលើបាននិយាយថាវាជាពាក្យប្រៀបធៀប ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះពាក្យថា "hades" ឬ "ឋាននរក" (inferna) នៅក្នុងគោលលទ្ធិ Aquileian ត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ផ្នែកទាប" នៃផែនដី ។

II. ស្ថានភាពលើកឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

អំពីការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានលើកឡើង ភីលីព 2: 9-11 ទីបន្ទាល់ ។ «ហេតុដូច្នេះហើយបានជាព្រះបានលើកតម្កើងគាត់យ៉ាងខ្លាំង ហើយបានប្រទានដល់គាត់នូវព្រះនាមដែលខ្ពស់ជាងគ្រប់នាម ដើម្បីឲ្យព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវបានលុតជង្គង់ នៅស្ថានសួគ៌ លើផែនដី និងនៅក្រោមផែនដី ហើយគ្រប់ភាសាត្រូវសារភាពថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ លើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះវរបិតា ។ » លើកលែងតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលយ៉ាងច្រើនចំពោះការត្រេកអររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ការលើកតម្កើងព្រះគ្រីស្ទគឺជាសកម្មភាពសាធារណៈរបស់ទ្រង់ ដែលវាគឺជាតំណាង និងដើមដើម្បីបង្ហាញពីការពិតដែលថានៅពេលអនាគត អ្នកជឿទូទៅនឹងត្រូវជួបប្រទះ ។

1. ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់

1) ការបញ្ជាក់អំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

Bavinck បាននិយាយថា "ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនរស់ឡើងវិញដោយរូបកាយទេព្រោះមានន័យថា អារក្សដែលគ្រប់គ្រងលើអំពើបាប និងអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់មិនត្រូវបានកាន់កាប់ទេ ។ បន្ទាប់មក ពាក្យដែលថាអ្នកឈ្នះនោះមិនមែនជា

ព្រះគ្រីស្ទទេ តែជាសាតាំងបានតាំងឡើង ។ ប្រសិនបើវាជាសេចក្តីជំនឿនៃការរស់ឡើងវិញដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ នោះក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាននឹងមិនមានទេ» ។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺប្រាកដដោយទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ ។ បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាបានព្យាករណ៍ពីការពិតនេះ វាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់ ។ (១កូរិនថូស ១៥:៣-៤) បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានព្រឹត្តិការណ៍ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវជាមូលដ្ឋានគ្រឹះ ។

2) តួនាទីជាច្រើននៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ដូចដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ពាក្យរបស់ Bavinck ការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់គឺជាការសម្គាល់ថាគាត់គឺជាព្រះមេស៊ី ។ (កិច្ចការ 2:31-32 3:13-15 5:30-32 10:39-43) ការធ្វើឲ្យគាត់ជាបុត្ររបស់ព្រះ (កិច្ចការ 13:33 រ៉ូម 1:4) ការសម្រេចបាននូវកិច្ចបម្រើសម្រុះសម្រួលរបស់គាត់ ។ (កិច្ចការ ៤:១១-១២ ៥:៣១) វិធីនៃការលើកតម្កើងទ្រង់ (លូកា ២៤:២៦) សុវត្ថិភាពនៃការលើកលែងទោស និងការរាប់ជាសុចរិតដែលយើងបានទទួល (កិច្ចការ ៥:៣១ រ៉ូម ៤:២៥) ប្រភពនៃពរជ័យខាងវិញ្ញាណ និងប្រភព ។ នៃអំណោយទាន (កិច្ចការ 2:33, 4:12, 5:31, រ៉ូម 6:4) ការធានានៃការរស់ឡើងវិញរបស់យើង (រ៉ូម 8:11 កូរិនថូសទី 1 6:14) គ្រឹះនៃគ្រិស្តសាសនា ។ (១កូរិនថូស ១៥:១២-១៩)

3) ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងអ្នកជឿនាពេលអនាគត

ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដើម្បីយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់ ដែលជាសត្រូវចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ ។ (១កូរិនថូស ១៥:២៦) ដូច្នេះ វាមិនមានន័យថាគាត់បានរស់ឡើងវិញពីការស្លាប់នោះទេ ។ (1) វាមានន័យថាសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍នេះ អ្នកប្រោសលោះក៏នឹងរស់ឡើងវិញដែរ ។ «ដោយសារកូនចៅរួមគ្នាជាសាច់ឈាម ព្រះអង្គក៏ទទួលទានដូចគ្នាដែរ ដើម្បីបំផ្លាញអ្នកដែលមានអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ នោះគឺមារ ១៥ ហើយរំដោះអស់អ្នកដែលខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ដោយសារសេចក្តីស្លាប់ ។ ទទួលរងនូវទាសភាពពេញមួយជីវិត ។ (ហេប្រើរ ២:១៤-១៥) ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ (២) បុរសដែលជឿលើទ្រង់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដោយការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនូវការពិត (១ពេត្រុស ១:៣) ហើយពួកគេក៏នឹងបានសុចរិតដែរ ។ (រ៉ូម ៤:២៥)

យើងគួរតែពិភាក្សាអំពីភាពប្រាកដប្រជានៃការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿដោយព្រឹត្តិការណ៍នៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រោះការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឲ្យអ្នកជឿរស់ឡើងវិញ ។ កូរិនថូស 15:20 បាននិយាយថា ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជា "ផលដំបូងនៃ" នៅទីនេះ ផ្ទៃដំបូងមានន័យថាវាជាសន្តិសុខតំណាងដែលអ្នកជឿទាំងអស់នឹងរស់ឡើងវិញ ។ (និកូមនំ ២៣:១៩, លេវី ២៣:១០ រ៉ូម ១១:១៦) អេភេសូរ ២:៦ បាននិយាយអំពីអតីតកាលថា « ហើយបានប្រោសយើងឲ្យរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងលោក » ។ (συνήγαγεν) ពាក្យនេះត្រូវបានសម្តែងដោយអតីតកាលដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានន័យថានៅពេលដែលការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿ

ត្រូវបានបង្កើតឡើងរួចហើយវាប្រាកដ ។ (រ៉ូម ៥:១២-២១, ៦:៥,៨ កូល ២: ១២, ៣:១)

[ឯកសារយោងពិសេស] “ការយល់ខុសអំពីលោក Barth នៃព្រឹត្តិការណ៍នៃ
ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ”

2. ការឡើង

Louis Berkohf បាននិយាយថា ការឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាព្រឹត្តិការណ៍
បន្ថែមនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ ពាក្យលម្អិតនៃការយាងឡើងរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទចេញមកពីកិច្ចការ ១:៩-១១ ។ («ហើយកាលទ្រង់មានបន្ទូលសេចក្តី
ទាំងនេះ កាលគេសម្លឹងមើល នោះទ្រង់ក៏ងើបឡើង ហើយមានពពកនាំទ្រង់
ចេញពីភ្នែកគេ ១០ ហើយកាលដែលគេសម្លឹងទៅលើមេឃ កាលទ្រង់យាងទៅ
មើលចុះ មានបុរសពីរនាក់ឈរក្បែរពួកគេ 11 ហើយនិយាយថា ៖ «អ្នកស្រុក
កាលឡើងអើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកឈរសម្លឹងមើលទៅស្ថានសួគ៌នេះ ដែលត្រូវបាន
លើកឡើងពីអ្នកទៅស្ថានសួគ៌នឹងយាងមកតាមរបៀបដែលអ្នកបានឃើញទ្រង់
យាងទៅស្ថានសួគ៌» ។ ការយាងឡើងនៃព្រះគ្រីស្ទ (1) មានន័យថា ព្រះបិតា
បានទទួលយកយញ្ញបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលសុគតដោយត្រូវបានឆ្កាងលើឈើ
ឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់ត្រូវបានតាំងនៅទីសក្ការៈដ៏វិសុទ្ធបំផុត ជាកូន
ច្រៀមដ៏អស់កល្បជានិច្ច (ជាតង្វាយដង្វាយធួន) ។ (1) មានន័យថា ព្រះ
គ្រីស្ទជាអ្នកអង្វរ មិនត្រឹមតែប្រជាជាតិមួយប៉ុណ្ណោះទេ គឺគ្រប់ជាតិសាសន៍ គ្រប់
ជាតិសាសន៍ នៅក្រោមមេឃ និងផែនដី ។ (3) មានន័យថាវាជាការលើក
តម្កើងឈានមុខគេដើម្បីធ្វើឲ្យការលើកតម្កើងនៃអ្នកជឿទាំងអស់អាចធ្វើទៅបាន
។ (4) មានន័យថា វាជាការសន្មតថានឹងបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកលើ
ផែនដី ។ (ប៉ូហាន ១៤:២៦, ១៦:៧-១៥) ។

3. ការមកដល់ទីពីរ

ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាចំណុចកំពូលនៃការលើកតម្កើងព្រះគ្រីស្ទ ។ ភាពប្រាកដប្រជានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដោយសាវ័កពេត្រុស នោះគឺជាពាក្យ ពេត្រុសទី២ ៣:៣-៧ ។ ចំណុចសំខាន់ត្រូវបានបង្ហាញដោយការចង្អុលបង្ហាញពីកំហុសរបស់អ្នកប្រឆាំង ។

(1) ពួកគេជាមនុស្សដែលត្រូវតាមសាច់ឈាម (ខ ៣) ដោយសារសាច់ឈាមជារបស់លោកីយ៍ (១ យ៉ូហាន ២:១៦) អ្នកដែលមានសាច់មុនដំបូងត្រូវបានហុំព័ទ្ធដោយពិភពលោក ហើយគាត់មិនយល់អំពីសាច់ឈាមឡើយ ។ ពិភពលោកមករកភាពងងឹតរបស់គាត់ ។

(2) គេមិនឃើញសត្វទាំងអស់ខុសទេ ។ (ខ ៤-៧) ពួកគេបាននិយាយថា គ្មានអ្វីនៃសត្វទាំងអស់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយក៏នឹងមាននៅក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នាដែរ ។ ការពិតដែលផែនដីចេញពីទឹកបានមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (លោកូប្បត្តិ 1:9-10) ហើយនៅសម័យលោកឈូអេផងដែរ ការពិតដែលពិភពលោកត្រូវបានបំផ្លាញដោយទឹកជំនន់បានកើតឡើងដូច្នេះ ។ (ខ៦) ពាក្យថា “ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ” (δὲ ὥν) មានន័យថា “តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ” ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ថ្ងៃបញ្ចប់នៃពិភពលោក ការជំនុំជំរះនៃភ្លើងនឹងមកដល់ដោយ «ពាក្យដដែល» ។ ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានទាយពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់គាត់ ។ (Mt 24:30-43, 52:31-33, Jn 5:28-29) ហើយពួកសាវ័ក

បានផ្ដែងទីបន្ទាល់ជាច្រើនអំពីរឿងនេះ ។ ការសិក្សាលម្អិតទៅនឹងមួយនេះត្រូវ
បានជួញដូរនៅគោលលទ្ធិនៃ eschatology ។

III. មន្ត្រីបីនាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទ

ប្រភេទនៃរាជាណាចក្រដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះគឺជាលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ
របស់អ៊ីស្រាអែល ។ ក្នុងន័យវិជ្ជមាន ស្ដេចគឺមានតែព្រះ ហើយបន្ទាប់មកគាត់
បានគ្រប់គ្រងលើផែនដី (ទៅអ៊ីស្រាអែល) ដោយតែងតាំងអ្នកជំនួសរបស់គាត់
។ នេះជារាជាណាចក្រទ្រីស្តី ។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រតិភូទាំងនេះមិនមានមន្ត្រី
ទាំងបី (អាចារ្យ ហោរា ស្ដេច) ។ ដូច្នេះ មន្ត្រីទាំងនោះបានបែងចែកជាបីម
ន្ត្រី ហើយត្រូវប្រគល់ឲ្យពួកគេ ។ អំណាចដ៏ឧត្តមគួរត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយ
មន្ត្រីបីរូប ។ ព្រោះបុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងជាអ្នកមានមន្ត្រីបីនាក់ ប៉ុន្តែ
មុខងារទាំងបីត្រូវបានបាត់បង់ ។ បុរសត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីប្រតិបត្តិមុខ
ងារបីយ៉ាងគឺ ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតជាស្ដេចគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ ដូចជាបូជា
ចារ្យធ្វើជាអ្នកតំណាង និងថ្វាយដល់ព្រះ និងជាហោរាដើម្បីស៊ើបអង្កេតអ្វីៗទាំង
អស់ ហើយប្រកាសអំពីឆន្ទៈ ។ របស់ព្រះជាម្ចាស់ទោះយ៉ាងណា មន្ត្រីទាំងបីនាក់
នេះ គឺជាមន្ត្រីដូចជីវិតរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស ហើយព្រះជាម្ចាស់
ទោះបីពួកគេត្រូវបានរំលោភបំពាន និងត្រូវបានបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយក៏ដោយ
(សម្រាប់មន្ត្រីបីនាក់ត្រូវបានបែងចែកនៅក្នុងសកម្មភាពរបស់ពួកគេ) ចង់បន្ត
លើពួកគេ និងបង្កើតអ៊ីស្រាអែលតាមឆន្ទៈ ។ ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ អ៊ីស្រាអែលបាន
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ ហើយបានចាកចេញពីព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ
រាជាណាចក្រត្រូវបានបំបែកដោយព្រះពិរោធរបស់ព្រះ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវ

បានបំផ្លាញដោយអាសស៊ីរ (អ៊ីស្រាអែលខាងជើង BC 722) និងបាប៊ីឡូន (យូដាភាគខាងត្បូង BC 587) ។ មនុស្សជាច្រើននៅក្នុងយេរូសាឡឹមដែលត្រូវបានឡោមព័ទ្ធ និងជាប់ឃុំឃាំងដោយបាប៊ីឡូនត្រូវបានត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់ពួកគេវិញបន្ទាប់ពី 70 ឆ្នាំដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះនៅទីនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាអំពីការស្តារឡើងវិញដ៏អស់កល្បជានិច្ចតាមរយៈមេស៊ី (អ្នកចាក់ប្រេងតាំង) តាមរយៈនិមិត្តរបស់ព្យាករណ៍ ។ ជាឧទាហរណ៍ ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងតាមរយៈព្យាករណ៍សាការី ជាបូជាចារ្យ យ៉ូសេ (សាការីជំពូកទី 3) ហ្ស៊ីរូបាបិល កូនចៅនៃរាជវង្ស (សាការី ជំពូកទី 4) ជាដើម ហើយបានទាយអំពីការស្តារឡើងវិញនូវមន្ត្រីបីនាក់ (ហើយហោរាពិតដែលទទួលទំនាយទាំងនេះ ត្រូវបានរួមបញ្ចូល) ប៉ុន្តែការស្តារឡើងវិញពិតប្រាកដនៃមន្ត្រីទាំងបីនេះ មិនមែនជាខ្សែឈាមនៅលើផែនដី តាមរយៈការផ្ទេរដោយការបរាជ័យបន្តិចម្តងៗនោះទេ ប៉ុន្តែគឺជាការទទួលជ័យជម្នះជាបន្តបន្ទាប់តាមរយៈនគរព្រះ (ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ («វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ» សេក ជំពូកទី 4) និងព្រះមេស៊ីដែលនឹងមកនៅពេលអនាគត (bud, ជំពូក 6) ។ ដូចនោះដែរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រះមេស៊ីពិតបានទទួលអ្នកសម្រុះសម្រួលដៃល្អប្រសើរដោយមន្ត្រីបីរូប ។ មុនសម័យនោះ ម៉ូសេ ព្យាករណ៍ក្រោយៗទាំងអស់ ពួកបូជាចារ្យ និងស្តេចគឺជាប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទ ។

Calvin បានគិតការពិតថា ព្រះគ្រីស្ទជាហោរា ជាបូជាចារ្យ និងជាស្តេច តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ នោះគឺទ្រង់បានហៅព្រះមេស៊ីមក តាមទំនាយនៃអេសាយជំពូកទី ៩ សម្រាប់ជាទីប្រឹក្សា (វាបានចង្អុលប្រាប់

ព្យាករី) ជាការសម្រេចរបស់វា ដែលទ្រង់បានពន្យល់តាមរយៈ ហេប ១:២ និងមថ ១៧:៥ ។ ហើយគាត់បានពន្យល់ពីកិច្ចការជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយគម្ពីរសញ្ញាចាស់ តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទំនុកតម្កើង 89:35-37 គាត់ បានចង្អុលបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវគឺជាសមិទ្ធិផលនៃទំនាយនេះ ។ ក្នុងពេលជាមួយ គ្នានោះ ខាលរីន បានចង្អុលបង្ហាញថា នគរនេះមិនមែនជានគររូបវន្តទេ តែ ជានគរស្ថានសួគ៌ ដែលអសីលធម៌ ហើយប្រជាជននៃនគរនេះក៏នឹងនៅអស់កល្ប ជានិច្ច (២ សាំយូអែល ៧:១២-១៣) ។ ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់បានពន្យល់ម ន្ត្រីសង្ឃជាន់ខ្ពស់របស់ព្រះយេស៊ូថាជាវិធីដូចគ្នា ហើយជាពិសេសព្រះគ្រីស្ទត្រូវ បានបើកសម្តែងអំពីការសម្រេចនៃការព្យាករណ៍ ទំនុកតម្កើង ១១០:៤ ។ ក្នុង ចំណុចនេះ គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា សិទ្ធិអំណាចរបស់សង្ឃជាន់ខ្ពស់ ដូចជា ការពន្យល់របស់ជនជាតិហេព្រើរ គួរតែត្រូវបានត្រឡប់ទៅព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា សម្តេចសង្ឃ ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើឱ្យអ្នកជឿក្លាយជា សង្ឃទូទៅ ។ ប៉ុន្តែ តាមរយៈព្រះយេស៊ូនេះ សង្ឃទូទៅទាំងអស់គ្នានសិទ្ធិអំណាច ក្នុងខ្លួនឡើយ គឺដោយពឹងផ្អែកតែលើព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះ ។

1. មន្ត្រីព្យាករណ៍ (The prophetic official)

អត្ថបទដើមជាភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ «ព្យាករី (នឡIA)» មានន័យថា «អ្នក ទស្សន៍ទាយ» ហើយពាក្យក្រិក (προφητης) ក៏ដូចគ្នាដែរ ។ តាមលំដាប់ ពាក្យនេះ ចង្អុលទៅអ្នកដែលទទួលព្រះបន្ទូលចេញពីព្រះ បានចូលទៅជិត មនុស្ស ហើយប្រកាសជំនួសគាត់ ។ អត្ថន័យនៃទំនាយអាចរកឃើញនៅពាក្យ និក្ខមនំ ៧:១-២ ជាពិសេស ។ វាគឺ «អើរ៉ុន ជាប្អូនរបស់អ្នកនឹងធ្វើជាព្យាករី

របស់អ្នក ។ ”(ណេហូរយ៉ា) ។ ត្រួតង្វាលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមែនជាហោរាទេ ។ ត្រួតង្វាលមិនបានទទួលការបំផុសគំនិតពីព្រះទេ (ចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលអាចសរសេរបទគម្ពីរបាន) ប៉ុន្តែហោរាបានទទួលការបំផុសគំនិត ។ ទំនាយមិនកំណត់ចំពោះកិច្ចការនៃអនាគតទេ បើគាត់ទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអំពីរឿងអតីតកាល និងបច្ចុប្បន្នកាល ហើយនិយាយនោះជាទំនាយ ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រតិបត្តិការបម្រើរបស់អ្នកបើកសម្តែង (ហោរា) (យ៉ូហាន ៨:២៥, ៥៨) មុនការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់ និងបន្ទាប់ពីកំណើតរបស់ទ្រង់បានធ្វើវា ។ (យ៉ូហាន ៣:៣៤ ហេ ១:១-២) ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ត្រូវបានហៅជា«ព្យាករ»(ó προφήτης) (យ៉ូហាន ១:២១, កិច្ចការ ៣:២២-២៣) នេះជាអត្ថបទ “នេះ” ចង្អុលប្រាប់ព្យាករដ៏ឆ្លើម ។

1) ការងារមុនពេលចាប់កំណើតរបស់គាត់

នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ «ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា» (אֱלֹהֵי יְהוָה) ត្រូវបានបង្ហាញហើយនិយាយដោយផ្ទាល់ ។ (លោកុប្បត្តិ ១៦:៧ ២២:១១-១២, ១៥ ចៅហ្វាយ ៣:៣-២០) ។ តើអ្នកណាជា«ទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ា»? គាត់គឺជាទេវតា (אֱלֹהֵי) ក្នុងន័យនៃទេវតាដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់អោយមក ហើយដូចដែលគាត់បាននិយាយ គាត់បានប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ។ ពេលគាត់បានបង្ហាញខ្លួនដល់ហាដី គាត់ផ្ទាល់បាននិយាយថា កូនចៅរបស់គាត់នឹងបានរុងរឿង គាត់បានប្រើពាក្យ "ខ្ញុំ" ជាសព្វនាមផ្ទាល់ខ្លួនដំបូង ។ (លោកុប្បត្តិ ១៦:១០) ហើយពេលដែលអំប្រាហាំជូនកូនប្រុសតែមួយរបស់គាត់ នោះ«ទេវ

តានៃព្រះយេស៊ូវ»បានចង្អុលទៅយញ្ញបូជា ហើយនិយាយថាត្រូវថ្វាយដល់ខ្លួនគាត់ ។ (លោកុប្បត្តិ ២២:១២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ កាលដែលលោកបានបើកសម្តែងដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅស្រុកនោះ លោក Bochim បានប្រើសព្វនាមផ្ទាល់ខ្លួនដំបូង («ខ្ញុំ») ៦ ដង ហើយបាននិយាយថា ខ្លួនលោកផ្ទាល់គឺជាជាតិសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ដែលជាតំនិតផ្តួចផ្តើមនៃកិច្ចព្រមព្រៀង ។ ចៅក្រ (ចៅក្រម ២:១-៣)

ដូចដែលយើងឃើញការពិតខាងលើ ទេវតារបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ ហើយក៏ជាអ្នកដែលព្រះ (បិតា-ព្រះ) បានចាត់មកដែរ ។ ដូចដែលយើងឃើញ ម៉ាល់ ៣:១ វាបានចង្អុលទៅគាត់ថា «ព្រះអម្ចាស់ដែលអ្នករាល់គ្នាស្វែងរក» (𐤀𐤓𐤕𐤕𐤓𐤕 𐤍𐤕𐤓𐤕𐤕𐤓𐤕 | 𐤍𐤕𐤓𐤕𐤕) និង "ទេវតានៃកិច្ចព្រមព្រៀងទុក ។ ឈ្មោះទាំងនេះចង្អុលទៅព្រះមេស៊ី ដែលនឹងមកនៅពេលអនាគត (ព្រះគ្រីស្ទ) ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលដោយប្រយោលតាមរយៈហោរាដែលព្រះបានបង្កើតឡើង ។ វាក៏ជាកិច្ចការរបស់ព្យាករណ៍ផងដែរ ។ យោងតាម ពេត្រុសទី១ ១:១១ «ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ (Πνεῦμα Χριστοῦ) គង់នៅក្នុងពួកហោរា ហើយពួកគេបានប្រកាស ។ ពាក្យ «វិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ» ចង្អុលប្រាប់អំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានចាត់ និងធ្វើការ ។

2) ការងារបន្ទាប់ពីការចាប់កំណើតរបស់គាត់ ។

នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាព្យាករណ៍ (ὁ προφήτης) ដែលបានមកដោយការព្យាករណ៍របស់ខូត 18:15 ។ ការពិតនៃសមិទ្ធិផលនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយព្រះបន្ទូល កិច្ចការ ៣:២២-២៣ ។ គាត់បានទទួលពាក្យ

របស់ឪពុក—ព្រះភ្លាម ហើយបាននិយាយវា ។ (យ៉ូហាន ៨:២៦-២៨) ហើយ
ដោយប្រយោល គាត់បានប្រកាសព្រះបន្ទូលតាមរយៈកិច្ចការរបស់សាវ័ក ។ (១
កូរិនថូស ២:១៦ រ៉ូម៉ាន: ១៩:១០) ។

2. ស្ថានភាពបព្វជិតភាព

ពាក្យដើមភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ "បូជាចារ្យ" គឺ kohen (כֹּהֵן) ពាក្យក្រិក
គឺ hierus (ἱερεύς) ។ មុខងារនេះគឺជាមុខតំណែងដើម្បីចាត់ទុកតួនាទី
របស់មនុស្សចំពោះព្រះ ដោយឈរនៅដៃមនុស្ស ។ (ហេ. (ហេព្រើរ ៥:៤)

1) ថ្លៃខាងក្រោយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់

បូជាចារ្យ និងដង្ហាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាប្រភេទនៃព្រះយេស៊ូវ និង
ការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ (ហេ. ៩:៩-១៤)
ហេព្រើរ ៩:៩-១០ បាននិយាយថា "(ជានិមិត្តរូបសម្រាប់យុគសម័យបច្ចុប្បន្ន)
។ ជាមួយនឹងអាហារ និងភេសជ្ជៈ និងការបោកគក់ផ្សេងៗ បទប្បញ្ញត្តិ
សម្រាប់រាងកាយបានដាក់រហូតដល់ពេលនៃការកែទម្រង់ ។ នៅទីនេះ អត្ថបទ
ភាសាក្រិចដែលបានបកប្រែទៅក្នុងរោងឧបោសថនេះ (ή σκηνή) អាចចង្អុល
ទៅកាន់មាតិកាទាំងអស់ខាងលើ (ខទី ៦-៨) ។ បន្ទាប់មកវាមានន័យថាវា
ចង្អុលបង្ហាញ syatem នៃការលះបង់ទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ហើយ
ពាក្យក្រិក translated ទៅជា "ដែលជានិមិត្តរូបសម្រាប់យុគសម័យបច្ចុប្បន្ន"
(παράβολη εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐνεστηκότα,) គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅ
ជាពាក្យប្រៀបធៀបសម្រាប់សម័យបច្ចុប្បន្ន (ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ។ ហើយ

ភាសាក្រិចបានបកប្រែទៅជា "ដាក់រហូតដល់ពេលនៃការកែទម្រង់ ។ "គួរតែកែប្រែទៅ" វាត្រូវបានប្រតិបត្តិរហូតដល់ពេលវេលាជួសជុល ។ នៅទីនេះ "ថ្ងៃនៃការកែទម្រង់" ចង្អុលបង្ហាញថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។

(1) អត្ថន័យ typological នៃការថ្វាយយញ្ញបូជានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

ការបកស្រាយខុសនៃអត្ថន័យនៃការថ្វាយយញ្ញបូជានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានចេញមក ។ ជាឧទាហរណ៍ វាអះអាងថា វាមានន័យយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងដៃរបស់បុរស [1] វាគឺជាកម្រិតនៃការស្នើសុំការពេញចិត្តពីព្រះ ។ [2] វាគឺជាការបង្ហាញអារម្មណ៍ដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះ [3] វាគឺជាពិធីនិមិត្តសញ្ញាដើម្បីទទួលបានទំនាក់ទំនងរវាងព្រះនិងបុរស (ឈាមរបស់សត្វមានន័យថានិមិត្តសញ្ញារបស់មនុស្ស) ប៉ុន្តែការបកស្រាយខាងលើមិនបានបង្ហាញពី អត្ថន័យពិតនៃការថ្វាយយញ្ញបូជានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ អត្ថន័យព្រះគម្ពីរនៃការថ្វាយយញ្ញបូជាគឺជាដង្វាយធួនជានិច្ច ។ អំពីដំណើរការរីកចម្រើននៃដង្វាយយញ្ញបូជា ដែលព្រះបានជូនដំណឹងដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ លោក Bavinck បាននិយាយថា "មុនពេលដែលបុរសនោះមានសេចក្តីថោកទាប គ្មានពាក្យនៃការថ្វាយយញ្ញបូជានៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះផងដែរ យើងក៏មិនអាចបដិសេធបានដែរថា ការថ្វាយយញ្ញបូជាដែលជាធាតុផ្សំនៃសកម្មភាពវប្បធម៌មានស្រាប់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ តាមរយៈការប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ ប្រព័ន្ធនៃការលះបង់ត្រូវបានអភិវឌ្ឍជាលំដាប់ ជាពិសេសការថ្វាយដង្វាយធួនមាននៅចំកណ្តាលរបស់វា ។ ដោយសារមនុស្សថោកទាបបានរស់នៅដើម្បីមានចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាជាងគំនិតនៃសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ

នោះពួកគេបានថ្វាយដង្វាយធួនដល់ព្រះមិនត្រឹមតែជាមួយនឹងការថ្វាយបង្គំការ
 អរព្រះគុណប៉ុណ្ណោះទេ (ក្នុងដង្វាយណាមួយ) ប៉ុន្តែក៏មានការកោតខ្លាចផងដែរ
 ។ « ហើយគាត់បានអះអាងថា មនុស្សជាតិបានយកភាពចាំបាច់នៃប្រព័ន្ធ
 សម្របសម្រួលបណ្តើរៗសម្រាប់ការថ្វាយបង្គំព្រះ ។ នោះគឺជាពិសេសបុរស
 ដែលបែកគ្នាថ្វាយយញ្ញបូជាដល់អ្នកដទៃ ។ ដូចអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើ
 មនុស្សជាតិបានទាមទារនូវតង្វាយពេញលេញ និងបូជាចារ្យក្នុងន័យធួន
 ដោយសារការភ័យខ្លាចដ៏អាក្រក់នៃអំពើបាប ។ ការទាមទារនេះត្រូវបានសម្រេច
 ដោយព្រះគ្រីស្ទម្តង ។ លោក Bavinck បាននិយាយថា «ការសន្យាដ៏បរិសុទ្ធ
 ទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (ប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយយញ្ញបូជានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់
 ជាប្រភេទនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) បានក្លាយទៅជាអាម៉ែន ។

(2) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាសមិទ្ធិផលនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់

មូលហេតុដែលព្រះមេស៊ីជួយសង្គ្រោះមនុស្សជាតិត្រូវរងទុក្ខនោះ គឺដោយសារ
 មនុស្សលោកបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបណ្តាសា ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ
 ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិដែលត្រូវបណ្តាសាគ្មានវិធីផ្សេងក្រៅពីការជំនួសបណ្តា
 សារបស់មនុស្សនោះទេ ។ អ្វីដែលលោកយេស៊ូបានសោយទិវង្គតគឺមិនមែនជា
 ព្រឹត្តិការណ៍ចៃដន្យដែលលោកមិនអាចគិតដល់រឿងនោះបានឡើយ ។ វាគឺជា
 ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ដែលត្រូវបានបង្ហាញថាជាប្រភេទនៃការថ្វាយយញ្ញបូជាបានទាយ
 ថានៅដើមដំបូងនៃកិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់ព្រះយេស៊ូវការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ជូន
 កាល ។ (ម៉ាថាយ ៩:១៥) ជាពិសេសលោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «
 កូនមនុស្សមិនមែនមកដើម្បីបម្រើទេ គឺដើម្បីបម្រើ ហើយឲ្យជីវិតជាថ្លៃលោះ

មនុស្សជាច្រើន» ។ (មថ ២០:២៨) ពាក្យនេះមានន័យថាលោកយេស៊ូវក
ជីវិតរបស់លោកធ្វើជាដង្វាយឆ្នួនជំនួសយើង ម្យ៉ាងវិញទៀតពាក្យនេះទាយថា
លោកបានស្លាប់ជំនួសលោក ។

[1] ការជជែកដេញដោលទៅនឹងមតិ unbiblical ផ្សេងទៀត

Eanest D. burton បាននិយាយថាឃ្លា "ដើម្បីលះបង់ជីវិតរបស់គាត់ជាតម្លៃ
លោះ" (δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ) មិនមែនមានន័យថាស្លាប់ទេតែជាការ
ថ្វាយបង្គំរស់ ហើយបង្រៀនតែអត្ថន័យនៃការលះបង់ដើម្បីជួយមនុស្សជាតិតាមរ
យៈពួកសិស្សរបស់គាត់ដោយ បង្ហាញពីគំរូរបស់គាត់ ។ Seeberg បាននិយាយ
ថា ប៉ុន្តែពាក្យថា «ដើម្បីឲ្យជីវិតរបស់គាត់ជាថ្លៃលោះ» ចង្អុលទៅលើការស្លាប់
ក្នុងករណីណាមួយ Seeberg បាននិយាយ ។

Adolf Schlatter បាននិយាយថា "ជាភស្តុតាងពេញលេញបំផុត ព្រះយេស៊ូវ
បានបញ្ជាក់ថា ទ្រង់ផ្ទាល់នឹងចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ដើម្បីការពារអ្នកដទៃ" ។
គាត់បានផ្តល់នូវការបញ្ចេញមតិដូចគ្នានៅក្នុងឯកសាររបស់សាសន៍យូដា
(ក'ៗ គ'ៗ ប'ៗ) , (ក'ៗ គ'ៗ ប'ៗ) ដើម្បីពង្រឹងការបកស្រាយ
របស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ហើយ Theodor Zahn ក៏បកស្រាយអត្ថន័យដូចគ្នាដូចវាដែ
រ ។ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបានបកស្រាយពាក្យថា «ហើយថ្វាយជីវិតខ្លួនជាថ្លៃលោះ
មនុស្សជាច្រើន» ដូចជាសេចក្តីស្លាប់ តែមិនទទួលស្គាល់ថាជាសេចក្តីស្លាប់ដ
ង្វាយឆ្នួនទេ តែជាសេចក្តីស្លាប់ដោយបូជាទូទៅ ។ (វាមិនមានន័យថាសេចក្តី
សង្គ្រោះដែលជំនួសព្រលឹងផ្ទាល់ខ្លួនចេញពីអំពើបាប និងការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះ
ទេ ។) Wendt (Hans Hinrich Wendt) និង Niebergall (Friedrich

Karl Niebergall), Weiss (Johannes Weiss) ជាដើមបានផ្តល់ការបកស្រាយដូចគ្នានេះ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ Warfield (Benjamin Breckinridge Warfield) បានវាយតម្លៃដូចខាងក្រោម នោះគឺ "ទោះបីជាអត្ថន័យដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសគឺជាកំស្លែងទាំងស្រុង ហើយវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ អ្នកវិះគន់ខាងលើបានវង្វេងហើយនិយាយផ្សេងទៀត ។ ការប្រកាសរបស់ព្រះយេស៊ូមិនត្រូវបានទម្លាក់ចុះដោយមិនមានផលផ្នែកឡើយ ។ វាបន្ទាប់ពីនោះត្រូវបានបង្ហាញដោយផ្ទាល់នៅក្នុងការបង្រៀនរបស់សិស្ស ។ "អ្នកវិះគន់ខាងលើ ទីបំផុតដោយសារតែពួកគេមិនស្គាល់ពាក្យថា «តង្វាយជំនួស» (λυτρόν) នៅក្នុង Mt 20:28 ខុស សន្និដ្ឋានខុស ។ លោក Richul ក៏បាននិយាយផងដែរថា ពាក្យ «តង្វាយជំនួស» មិនមានអត្ថន័យនៃការជំនួសក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ប៉ុន្តែជាអត្ថន័យនៃការជូនទានទូទៅ ។ ប៉ុន្តែ Warfield បាននិយាយថា ភាសាក្រិច rutron (λυτρόν) នោះគឺជាពាក្យ "ការថ្វាយជំនួស" ហើយពាក្យដែលចេញមកពីវាមានអត្ថន័យភាសាដើម (អត្ថន័យជំនួស)... ដូច្នេះដូចជាជនជាតិយូដាខ្លះបានសរសេរពាក្យខ្លះ ។ ដើម្បីមានបួសគល់នៃពាក្យ គេមិនអាចប្រើវាដោយមិនគិតពីអត្ថន័យនៃការជំនួសបានទេ យើងអាចនិយាយដោយសុវត្ថិភាព ។ "ហើយ Warfield បាននិយាយថា "LXX បង្ហាញពាក្យ rutron 19 ដងដែលមានន័យថាការជំនួស" ។

[2] សិទ្ធិអំណាចនៃការបកស្រាយរបស់សាវ័កចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ

តាមពាក្យរបស់សាវ័កក្នុងសំបុត្រ ។ ការស្លាប់របស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានជំនួស ។ យើងឃើញថាពាក្យរបស់ពួកសាវ័កជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ តើសាវ័ក

បានទម្លុះបេះដូងដ៏សំខាន់របស់សាវ័ក ហើយបកស្រាយមេរៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ ខុសឬទេ ? នៅពេលព្រះយេស៊ូវបានជ្រើសរើសពួកសាវ័ក តើសាវ័កបានផ្តល់ សិទ្ធិអំណាចអ្វីខ្លះ ? ម៉ាថាយ 10:40 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាទទួល អ្នករាល់គ្នាក៏ទទួលខ្ញុំ ហើយអ្នកណាទទួលខ្ញុំក៏ទទួលអ្នកណាដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក» ។ ចំពោះពាក្យនេះ Schratter បានអធិប្បាយដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺ « តាមរយៈសាវ័កបានមកដល់ប្រជាជន ពួកគេមានឱកាសទទួលយកព្រះយេស៊ូវ ។ ពេលដែលពួកគេទទួលយកពួកសាវ័ក ស្របពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេទទួល យកព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ ។ ហើយទំនាក់ទំនងដូចគ្នានេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះពួក សាវ័ក ។ កាលដែលបុរសទទួលព្រះយេស៊ូវ គាត់ទទួលព្រះជាមួយនឹងគាត់» ។

Ridderbos (Hermann N. Ridderbos) ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា “ព្រះ យេស៊ូវបានគង់នៅខាងក្រោយនៃពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ហើយបានប្រគល់អំណាច របស់ទ្រង់ដល់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ការកម្សាន្តដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេ មិនត្រូវបានផ្តល់ ឱ្យដោយពួកគេទេ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានទទួលវា ។ ” សម្រាប់ Mt 10:40 ដែលបានដកស្រង់នៅខាងលើគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅពេល ដែលទ្រង់បានបញ្ជូនពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អ វាច្បាស់ណាស់ថាវា ចង្អុលទៅសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ ។ ក្រសួង ។ វាមិនមែនជាពាក្យសម្តីរបស់ អ្នកកាន់អំណាចទូទៅទេ ។ សាវ័កដប់ពីរនាក់ដែលព្រះយេស៊ូវបានតែងតាំងគឺជា មន្ត្រីដ៏បរិសុទ្ធមូលដ្ឋានដើម្បីបង្កើតក្រុមជំនុំសរុបនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ (ដប់ពីរគឺជាចំនួនក្រុមជំនុំសរុបរបស់ព្រះ) ហេតុដូច្នេះហើយ រីឯដំបូងបាន និយាយថា « ធាតុសំខាន់នៃសាវ័កនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺទាក់ទងនឹងការយាង មកនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់ ។ ”

Likr អ្វីដែលបានលើកឡើងខាងលើ គោលជំហរ និងឋានៈរបស់សាវ័កគឺ ដោយសារឯកអគ្គរដ្ឋទូតមានសិទ្ធិអំណាចទាំងស្រុង នោះច្បាស់ណាស់ដែលគេ ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែគេមិនបានបំផ្លើស ឬមិនពិតឡើយ ។ វាច្បាស់ណាស់ថា គោលលទ្ធិនៃដង្វាយចូនដែលសៀវភៅនៃ ដំណឹងល្អ និងសំបុត្របង្រៀន ពួកគេប្រកាសពីគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់ ។ ដូចជាពួកគេគឺជាព្យាករនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ បេសកកម្មរបស់ពួកគេ គឺដើម្បីប្រកាសពីគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានបញ្ជូនពួកគេដោយផ្ទាល់ ។

[3] ភស្តុតាងនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានដល់ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានក៏ពន្យល់អំពីការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវថាជាការសោយ ទិវង្គតជំនួសនៃបញ្ចេញភាពយ៉ាងច្បាស់ និងបរិបូណ៌ ។ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ ដោយ អ្នកវិះគន់ក្នុងការបកស្រាយការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះយេស៊ូវ វត្ថុទាំងនេះ នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានមិនទទួលយកទេ ។ ដោយសារតែពួកគេបានវាយ តម្លៃថា ពួកគេមិនទទួលយកថាគំនិតនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានមិនមែនជាព្រះ យេស៊ូវទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងក្រុមជំនុំចុងក្រោយ (ប្រហែលសតវត្សទី 2) វាជាការ គិតខុសខាងទ្រឹស្តី ។ ជាការពិតណាស់ វាជាការពិតដែលថានៅក្នុងផ្ទៃ ពណ៌ ផ្សេងទៀតរវាងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន និងដំណឹងល្អ synaptic បង្ហាញ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងពិនិត្យវាម្តងទៀត រឿងទាំងពីរនេះមិនមានចំណុចខុសគ្នាក្នុង ការគិតសំខាន់នោះទេ ។ អ្នកនិពន្ធនៃដំណឹងល្អ synaptic បានផ្តោតទៅលើ សកម្មភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានសរសេរវា ៕ អ្នកនិពន្ធនៃដំណឹងល្អ របស់យ៉ូហានបានផ្តោតទៅលើជាពិសេសបញ្ហានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុង

Teacjing របស់ព្រះយេស៊ូវ ។ វាជារឿងធម្មជាតិដែលសម្រាប់ការបង្ហាញអក្សរ សិល្ប៍អាស្រ័យលើសម្ភារៈ លក្ខណៈនៃការពិពណ៌នាអាចខុសគ្នា ។ ក្នុងការសរសេរមនុស្សដូចគ្នា វាជាលក្ខណៈធម្មជាតិដែលដោយការសរសេរប្រវត្តិរបស់បុរស ឬដោយការសរសេរគំនិតរបស់គាត់ ចរិតលក្ខណៈនៃការសរសេរ (ឬសូម្បីតែ រចនាប័ទ្ធ) អាចធ្វើឱ្យខុសគ្នា ។ ដំណឹងល្អ synaptic ក៏មិនមានគំនិតទ្រឹស្តីជ្រៅ ដូចដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានដែរ ។ ជាពិសេស អ្នកទ្រឹស្តីទាំងអស់និយាយស្របគ្នាថា ពាក្យ មថ ១១:២៥-២៧ ជាគំនិតនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ។ (នៅពេលនោះ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា "ខ្ញុំអរព្រះគុណព្រះវរបិតា ជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ដែលទ្រង់បានលាក់ការទាំងនេះពីអ្នកប្រាជ្ញ និងការយល់ដឹង ហើយបានបើកសម្តែងវាដល់កុមារតូចៗ បាទ ព្រះវរបិតា ពីព្រោះព្រះហឫទ័យដ៏សប្បុរសរបស់ទ្រង់គឺដូច្នេះ ។ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំបានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់មកឲ្យខ្ញុំ ហើយគ្មាននរណាស្គាល់ព្រះបុត្រាលើកលែងតែព្រះបិតាទេ ហើយគ្មាននរណាស្គាល់ព្រះបិតាឡើយ លើកលែងតែព្រះរាជបុត្រា និងអ្នកណាដែលព្រះបុត្រាជ្រើសរើសបើកសម្តែងឲ្យឃើញ» ។ ការគិតខាងទ្រឹស្តីរបស់សាវកយ៉ូហាន ។

[4] ការបកស្រាយរបស់លោកបណ្ឌិត Dr. Vos ខាងលើ Mt 20:28

Geerhardus Vos បាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានគិតដល់មេស៊ីដែលអេសាយជំពូកទី 53 បាននិយាយថា "អ្នកបំរើរបស់ព្រះយេហូវ៉ា" គាត់បាននិយាយថា Mt 20: 28 ។ លោក Vos បានចង្អុលបង្ហាញផ្នែកដែលស្របគ្នារវាងការគិតរបស់ Mt 20:28 និងការគិតរបស់ Ish 53: ។ នោះគឺ

Amomg ពាក្យរបស់ Jesis នៅក្នុង Mt 20:28 ទីមួយគំនិតដើម្បីផ្តល់ជីវិតគឺ ចេញពី Is 53:12 ទីពីរគំនិតនៃការបម្រើគឺចេញពី Is 53: 11 (ដូចជា LXX) ទីបី ។ ការគិតអំពីការជំនួសមនុស្សជាច្រើនចេញមកពី អ៊ីស ៥៣:១១ ទី៤ ការគិតក្នុងការបង់ថ្លៃដង្វាយធួនចេញពីអ៊ីស ៥៣:៥ ។ ដំណឹងល្អ synaptic លាតត្រដាង លើកលែងតែ Mt 20:28 ដែលជាពាក្យនៃការកាត់ ទោសព្រះយេស៊ូវ និងការសុគតរបស់ទ្រង់ ។ ពាក្យរបស់ព្រះយេស៊ូវបែបនេះ មានន័យថាទ្រង់ជាដង្វាយធួននៃស្រ្តីរបស់ព្រះដោយការសោយទិវង្គតក្នុងនាមជា សម្តេចសង្ឃ ដែលជាខ្លឹមសារនៃជំពូកទី ៥៣ ។

2) ដង្វាយធួនជំនួស

នេះពន្យល់ពីការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវបានសុគតដោយត្រឹមត្រូវតាមព្រះគម្ពីរ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងចង់លម្អិតទិដ្ឋភាពមួយចំនួននៃគោលលទ្ធិនេះ ។ នោះគឺជា លក្ខណៈនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មនៅក្នុងការសាកល្បងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ លក្ខណៈគោល បំណង (ចំពោះវត្ថុនៃព្រះ) ក្នុងកិច្ចការនៃដង្វាយធួន តម្លៃដែលដង្វាយធួន ទាមទារ ការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងបញ្ហានៃដង្វាយធួន ប្រភេទនៃដង្វាយធួន ។ ល ។

(1) លក្ខណៈនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មនៅក្នុងការកាត់ទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

“គាត់ (ព្រះគ្រីស្ទ) មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ក៏មិនត្រូវបានគេបោក បញ្ឆោតនៅក្នុងមាត់របស់គាត់ដែរ ។ ពេលគេដេរ គាត់មិនដេរតបវិញទេ ។ ពេលគាត់រងទុក្ខ គាត់មិនបានគំរាមកំហែងទេ គឺគាត់បន្តប្រគល់ខ្លួនគាត់ទៅលើ

អ្នកដែលវិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌ ។ ព្រះអង្គផ្ទាល់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងនៅក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះអង្គនៅលើដើមឈើ ដើម្បីអោយយើងបានស្លាប់ដើម្បីទទួលបាន ហើយរស់នៅចំពោះសេចក្តីសុចរិត ។ ដោយសារប្តូររបស់គាត់ អ្នកបានជាសះស្បើយហើយ ។ (១ពេត្រុស ២:២២-២៤)

ត្រង់នេះ « ទ្រង់ផ្ទាល់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងនៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់នៅលើដើមឈើ » (ខទី ២៤) មានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសដើម្បីជំនួសអំពើបាបរបស់យើង និងការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់វា ។ តើវាមានន័យយ៉ាងណាលើកលែងតែការដែលទ្រង់ជំនួសការដាក់ទោសដែលយើងគួរទទួល? ពាក្យស្រដៀងគ្នាដូចជាពាក្យចេញមកពី II Cor 5:21 ។ នោះគឺថា “ដោយយល់ដល់យើង ទ្រង់បានធ្វើឲ្យទ្រង់ជាបាប ដែលមិនស្គាល់បាប ដើម្បីឲ្យយើងបានទៅជាសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ក្នុងទ្រង់” ។ យ៉ូហាន 1:29 ពាក្យថា “កូនចៀមនៃព្រះ ដែលដកបាបរបស់លោកីយ៍ចេញ! ” ចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទដែលបានជំនួសការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់មនុស្សជាតិ ។

Hendrikus Berkhof ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីដើម្បីមានអំណាចដ៏មានឥទ្ធិពលក្នុងប្រទេសហូឡង់បានប្រឆាំងនឹងគំនិតនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មដង្វាយឆ្នួន ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ ។ “គោលគំនិតនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅ Ish 53:5 លើសពីនេះទៀត គម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនប្រើគំនិតនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ ។ (ការបញ្ចេញមតិនៃរ៉ូម 8: 3 និង Gal 3: 13 គឺជាគំនិតដែលបិទ) ។ បន្ទាប់ពី Anselm នៅក្នុងទ្រឹស្តីគ្រិស្តអូស្សូដក់ខាងលិចការបកស្រាយ

ផ្លូវច្បាប់បែបនេះត្រូវបានគាំទ្រ ប៉ុន្តែវាមិនសមស្របនឹងគំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
ទេ ។

ទ្រឹស្តី Berkhof ខាងលើគ្រាន់តែជាការបកស្រាយដោយការសន្និដ្ឋានប៉ុណ្ណោះ ។
គាត់បាននិយាយថាគំនិតនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មនៅក្នុង Ish 53: 5 "ត្រូវបានប្រើ
ប្រាស់បន្ថែម" ដែលវាជាពាក្យមិនច្បាស់លាស់ ។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែល
គាត់ថាជាការបន្ថែម (ត) ? ដោយសារតែគំនិតបែបនេះនៅក្នុងផ្នែកនេះ
(Ish 53: 1-12) មកតែមួយដង, យើងមិនអាចចាត់ទុកវាជារឿងសំខាន់?
យើងមិនអាចទទួលយកគោលការណ៍នៃការបកស្រាយបែបនេះបានទេ ។ ឃ្លា
អ៊ីស ៥៣:៥ « លើទ្រង់ គឺជាការប្រដៅដែលនាំឲ្យយើងមានសេចក្តីសុខសាន្ត
» (ܐܢܝ ܕܡܠܟܝܢ ܕܥܡ ܕܢܝܢ) គឺជាពាក្យសំខាន់សម្រាប់យើងអាចនិយាយបានថា
ជាគន្លឹះសំខាន់នៃជំពូកទាំងអស់នៅក្នុងអេសាយ ។ ឃ្លានេះបាននិយាយអំពី
មូលហេតុនៃការសាកល្បងទាំងអស់ (ខ ១-៤, ៦, ៧-៩) ដែលអ្នកបម្រើរបស់
ព្រះយេស៊ូវ (ព្រះគ្រីស្ទ) បានរងទុក្ខ ។ អេដរីដ យ៉ូសែប យ៉ង់ នៅទីនេះ
ចង្អុលប្រាប់ពីគំនិតនៃការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ ការគិតបែបនេះចេញមកមិនត្រឹម
តែ Ish 53:5 ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមកនៅក្នុង ខទី 8 «ថាគាត់ត្រូវបានកាត់
ចេញពីទីកន្លែងមនុស្សរស់ ដែលត្រូវរងរបួសដោយសារការរំលងរបស់ប្រជាជន
របស់យើង? ” (ܐܢܝ ܕܡܠܟܝܢ ܕܥܡ ܕܢܝܢ ܕܥܡ ܕܢܝܢ ܕܥܡ ܕܢܝܢ ܕܥܡ ܕܢܝܢ) ពាក្យកែប្រែនៃ
ខគម្ពីរនេះមានដូចតទៅ ។ «ថាគាត់ត្រូវបានកាត់ចេញពីស្រុករបស់មនុស្សរស់
ត្រូវរងរបួសដោយសារអំពើរំលងរបស់ប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ ។ ”នៅទីនេះ “ជាប់
គាំង”(ܕܡܝܬ) ចង្អុលទៅការដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ មិនត្រឹមតែ
ប៉ុណ្ណោះ ព្រះគម្ពីរចែងថា ការស្លាប់ដោយព្យួរកលើដើមឈើមានន័យថា ការ

ស្លាប់ដោយបណ្តាសា ។ (កាឡាទី ៣:១៣) ការដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានឆ្កាងដោយដៃកគោល ហើយសុគតលើឈើឆ្កាង (ឈើ) មានន័យថាទ្រង់ត្រូវបានគេដាក់ទោសខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយនៅចុងបញ្ចប់នៃ រ៉ូម 8:3 ពាក្យថា «រូបកាយរបស់ព្រះយេស៊ូវបានទទួលបាប» (κατέκρινεν τὴν ἀμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί,) ក៏ចង្អុលបង្ហាញអត្ថន័យនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មផងដែរ ។

(2) ចរិតលក្ខណៈនៃដង្វាយធូន (The objective character of the atonement)

កិច្ចការនៃការប្រោសលោះត្រូវបានដឹងជាដំបូងចំពោះព្រះ ។ បុរសវត្ថុនៃការរំលត់ទុក្ខ មិនបានដឹងនូវហេតុនោះទាំងស្រុងទេ ត្រាស់ដឹងក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ យោងទៅតាមទ្រឹស្តីដ៏សំខាន់របស់លោក Louis berkhof បូជាចារ្យមិនប្រព្រឹត្តចំពោះវត្ថុរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើការដើម្បីធ្វើឱ្យកំហឹងរបស់គាត់ត្រលប់មករកព្រះវិញ ។ (ហេ. ៥:១) តង្វាយដ៏ថ្លាយដល់ព្រះ ការស្នើសុំរបស់មនុស្សតាមរយៈសង្ឃតិចំពោះព្រះ ។ ហើយដើម្បីជូនដំណឹងអំពីការប្រោសលោះដែលបានសម្រេច (ការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អ និងការឆ្លើយតបខាងផ្លូវចិត្ត (ប្រធានបទ) របស់គាត់ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់កិច្ចការចុងក្រោយ ។

(3) តម្លៃដែលទាមទារជំនួស

ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ព្រះបានទិញពួកជំនុំដោយឈាមរបស់ទ្រង់ ។ (កិច្ចការ 20:28 1 Cor 6:19-20) ។ នៅក្នុងដង្វាយធូន ការប្រោសលោះ (អត្ថន័យទិញដោយតម្លៃ និងការដោះលែង) គឺជាគោលបំណងរបស់វា ដែលវាត្រូវ

បានបង្កើតឡើងដោយការបង់ថ្លៃធុន (តង្វាយជំនួស) ។ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់បានក្លាយជាតម្លៃធុន (ឬ តង្វាយជំនួស) ។ ១ ឆឹម ២:៦ បានមានប្រសាសន៍ថា “ ” ។

(4) ទំនាក់ទំនងរវាងការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងដង្វាយធុនរបស់ទ្រង់

Berkhof បានចាត់ថ្នាក់ពីរប្រភេទនៃការគោរពប្រតិបត្តិនៅចំណុចនេះហើយបាននិយាយវា ។ គាត់បានមកនៅក្រោមច្បាប់ ហើយរស់នៅដោយការគោរពច្បាប់មានន័យថា ការគោរពប្រតិបត្តិយ៉ាងសកម្មរបស់គាត់ ហើយនៅក្នុងអត្ថន័យដែលគាត់ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដើម្បីជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយការពិតដែលគាត់បានរងទុក្ខគឺការស្តាប់បង្គាប់អកម្ម ។ ហើយ Berkhof ដោយសារតែការគោរពប្រតិបត្តិយ៉ាងសកម្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកជឿត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះមុខច្បាប់ ហើយសម្រាប់ការស្តាប់បង្គាប់អសកម្មរបស់គាត់ (ការសាកល្បង) ពួកគេត្រូវបានដោះលែងវិញ ។

ប៉ុន្តែ Bavinck បាននិយាយថា យើងមិនចាំបាច់ចាត់ថ្នាក់ការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ទ្រង់មានបន្ទូលដូចតទៅថា “បទគម្ពីរបានចែងថាមានតែជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ស្របគ្នាប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែវាមិនមែននិយាយដោយបំបែកការស្តាប់បង្គាប់ពេញមួយជីវិតរបស់ទ្រង់ទេ (ការស្តាប់បង្គាប់សកម្ម) ការស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ស្លាប់ (ការស្តាប់បង្គាប់ដោយអសកម្ម) ។ អ្វីដែលព្រះបានដោះស្រាយសម្រាប់គាត់គឺជារឿងមួយគត់នៃការបញ្ចប់ដោយការស្តាប់របស់គាត់ ។ (យ. (រ៉ូម ៥:១៨-១៩) យោងទៅតាមសម្លេង ការលើកលែងទោស និងការរាប់ជាសុចរិតដែលអ្នកជឿបានទទួលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយលក្ខណៈ

វិនិច្ឆ័យនៃជីវិតទាំងមូលរបស់ព្រះយេស៊ូវមគ្គ ។ យើងមិនអាចនិយាយបានថា មានតែការរាប់ជាសុចរិតដែលកើតចេញពីសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះយេស៊ូវបានរក្សា ក្រិក្សវិន័យប៉ុណ្ណោះ ហើយឈក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការលើកលែងទោសគឺមានតែការ សុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ ។

Ansem និង Piscator (Johannes Piscator) បាននិយាយថា ការគោរព ប្រតិបត្តិយ៉ាងសកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺសម្រាប់ភាពចាំបាច់នៃខ្លួនគាត់ (តម្រូវការ ផ្ទាល់ខ្លួន) ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ជូនដល់អ្នកទទួលទានដោយ ផ្ទាល់ទេ អត្ថប្រយោជន៍នៃដង្វាយជូនត្រូវបានសម្រេចដោយការសាកល្បង និង ការស្តាប់របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ Bavinck បានជំទាស់នឹងការបកស្រាយដូចខាង ក្រោម ពោលគឺ "ព្រះយេស៊ូវ តំណាងនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារបានបញ្ចប់ ច្បាប់ជាអត្តសញ្ញាណសាធារណៈ ។ ដូច្នេះ ប្រសិទ្ធភាពនៃការកាន់តាមច្បាប់ សម្រាប់ជីវិតរស់នៅរបស់គាត់ មិនត្រឹមតែសម្រាប់ខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាជា សេចក្តីសុចរិតសម្រាប់រាស្ត្រនៃព្រះដែលគាត់ជាតំណាងរបស់ពួកគេ ។ មិនត្រឹម តែសម្រាប់ការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជីវិតរបស់គាត់ក៏ ជាការថ្វាយយញ្ញូជាជំនួសយើងដែរ» ។

(5) ប្រភេទនៃការលះបង់ (The category of atonement)

នៅទីនេះ ការវិគតនៃចំពោះ Arminianism ត្រូវបានដកស្រង់ដោយ "Reformed Doctrine of Predestination" ដែលសរសេរដោយ Locaine Boettner ។

តើព្រះគ្រីស្ទបានសុគតដើម្បីនរណា? នេះជាបញ្ហាដែលត្រូវសិក្សានៅទីនេះ ។ បទគម្ពីរមិនបានចែងថា គុណសម្បត្តិនៃដង្ហាយធូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានឥទ្ធិពលដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ ម៉ាថាយ 20:28 មានបន្ទូលថា ៖ «ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ៖ «ដូចជាកូនមនុស្សបានមកមិនមែនដើម្បីបម្រើទេ គឺដើម្បីបម្រើហើយឲ្យជីវិតខ្លួនជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើន» ។ វាមិនមែនទាំងអស់ទេ ។ យ៉ូហាន 10:14-15 បានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះគ្រីស្ទបានលះបង់ជីវិតរបស់ទ្រង់ចោលសម្រាប់ចៀមរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ពួកផារីស៊ី និងខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់មិនមែនជាចៀមរបស់គាត់ទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យ៉ូហាន ១៧:៦, ៩-១០ បាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានអធិស្ឋានសម្រាប់តែមនុស្សដែលព្រះបានប្រទានឲ្យប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនបានអធិស្ឋានសម្រាប់ពិភពលោកទេ ។ ដូចនេះដែរ ការគិតថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតដោយសារការប្រោសលោះសម្រាប់តែមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសត្រូវបានបង្ហាញនៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ពាក្យរបស់លោកុប្បត្តិ ៣:១៥ បង្ហាញគំនិតរួចហើយ ។ ព្រះបានប្រាប់អារក្សថា គាត់បានធ្វើឱ្យមានការខ្មាំងសត្រូវរវាងពូជពង្សរបស់ស្ត្រីនិងពូជពង្សរបស់អារក្ស ពូជស្ត្រី និងកូនចៅរបស់អារក្សបានបង្ហាញពីភាពខុសគ្នារវាងមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស និងមនុស្សដែលមិនបានជ្រើសរើសរួចហើយ ។ សៀវភៅវិវរណៈមានតែបុរសប៉ុណ្ណោះដែលទទួលសិរីរុងរឿង និងការប្រោសលោះត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅជីវិតមុនការបង្កើត ។ (វិវរណៈ ១៣:៨, ២០:១៥)

Arminianism បាននិយាយថាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសម្រាប់អ្នកណាក៏ដោយមនុស្សជាតិទាំងអស់ ។ យើងជួបបញ្ហាក្នុងចំណុចនេះ ។

[1] ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់សម្រាប់ការដង្ហាយឆ្អិន នោះបញ្ហាគឺកើតឡើងថាហេតុអ្វីបានជាមនុស្សម្នាក់ដែលមិនមានសេចក្តីសង្គ្រោះ ពិតប្រាកដ ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់នោះ មនុស្សប្រវត្តិសាស្ត្រមិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលការសង្គ្រោះនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ខ្លាញ់គឺខុសគ្នា ព្រះបានអនុញ្ញាតឲ្យគ្រីស្ទត្រូវបង្ហូរឈាម តើគាត់អាច ត្រូវបរាជ័យក្នុងការសង្គ្រោះបុរសនោះទេ? យើងមិនដែលនិយាយដូច្នេះទេ ។

[2] Ariminianism បាននិយាយថាវាគឺជាការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគត នៅលើឈើឆ្កាងសម្រាប់ការជំនួសប្រាក់ឈ្នួលរបស់មនុស្សទាំងអស់ប៉ុន្តែគាត់បាន ផ្តល់សេរីភាពដល់ពួកគេថាគាត់បានទទួលព្រះគុណឬអត់ ។ ទ្រឹស្តីនេះកើត ចេញពីការភ្លេចព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដែលថា ព្រះគុណនៃកិច្ចការប្រោសលោះ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ទាល់តែមានប្រសិទ្ធភាពកើតឡើង អ្នកណាដែលបានកំណត់ ទុកជាមុនត្រូវបានហៅមក អ្នកដែលអំពាវនាវគឺសុចរិត អ្នកដែលបានរាប់ជា សុចរិតត្រូវបានលើកតម្កើង (រ៉ូម ៨:៣០) ។ វានិយាយថាព្រះគុណនៃការ ប្រោសលោះមានប្រសិទ្ធភាពជាបន្តបន្ទាប់ចំពោះវត្ថុគឺមនុស្សដូចគ្នា ។ (ការ សារភាពរបស់ Westminster ជំពូកទី 10 ខ 2)

(1) The mediated prayer of Christ

(6) ការអធិដ្ឋានសម្រុះសម្រួលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

កិច្ចបំរើរបស់បូជាចារ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនបានបញ្ចប់ដោយការសោយទិវង្គតនៃ ម៉ោងនៅលើឈើឆ្កាងទេ.. កិច្ចបំរើត្រូវបានសម្រេចដោយការអធិស្ឋានអង្វរថា

ទ្រង់មានព្រះជន្មរស់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយបន្ត ។ (រ៉ូម ៨:៣៤, ហេ. ៧:២៥, ៩: ២៤) លក្ខណៈនៃការអធិស្ឋានកណ្តាលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយធាតុមួយចំនួន រូបរាងរបស់ទ្រង់នៅចំពោះព្រះវរបិតា (ហេព្រើរ ៩:២៤) ការប្រឹក្សាសម្រាប់អ្នក ជឿ (១ យ៉ូហាន ២: 1) គាត់បានញែកការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿ និងការ គោរពប្រណិប័តន៍របស់គាត់ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេមានភាពសក្តិសមនៅចំពោះ ព្រះ ។ (រ៉ូម 8:26-27) ជាដើម ។ (យ៉ូហាន ១៧:៩, ២០)

លោក Barth ក៏បាននិយាយដែរថា ប្រសិទ្ធភាពនៃឥទ្ធិពលដង្វាយធួនរបស់ព្រះ យេស៊ូវមកលើយើង ដោយសារចលនានៃការផ្សះផ្សាររបស់ទ្រង់ត្រូវបានសម្រេច ក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច (Ewigkeit) ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារព្រះ យេស៊ូវបានសុគត ទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយបានឡើងគង់នៅចំពោះ ព្រះជារៀងរហូត ។ លោក Barth បាននិយាយថា Jsus ធ្វើការនៅស្ថានសួគ៌ ជាមហាបូជាចារ្យជាមួយនឹងការពិតនេះ ។ ក្នុងចំណោមសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Barth នៅក្នុងតំបន់នេះ ចំណុចសំខាន់ៗត្រូវបានណែនាំដូចខាងក្រោម ។ គាត់ បាននិយាយថា ៖ «គ្មានពេលណាដែលព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាចៅក្រម មិនមែន ជាសម្តេចសង្ឃ ហើយមិនសម្រេចគ្រប់ការទាំងអស់នោះទេ ។ ដ្បិតគាត់ត្រូវ បានគេឆ្កាងលើឈើឆ្កាង ហើយបានរស់ឡើងវិញ ការពិតនៃការសុគតរបស់គាត់ មិនអាចក្លាយទៅជាអតីតកាលបានឡើយ» ។

រ៉ូម ៨:៣៣-៣៤ «តើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់ពួកអ្នករើសតាំងរបស់ព្រះ? វាគឺ ជាព្រះដែលរាប់ជាសុចរិត ។ តើអ្នកណាត្រូវថ្កោលទោស? ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវគឺជា អ្នកដែលបានសុគត — លើសពីនោះ ដែលត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ —

ដែលនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលពិតជាកំពុងអង្វរជំនួសយើង” ។
ដូចពាក្យខាងលើ “អ្នកដែលនៅខាងស្តាំព្រះហស្ត” មិនមែនមានន័យថាគាត់
បានស្នាក់នៅទីនោះដោយគ្មានសកម្មភាពអ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើការដោយ
អំណាចរបស់ព្រះដើម្បីជួយយើង (ដៃស្តាំចង្អុលទៅអំណាច) គាត់អធិស្ឋាន
សម្រាប់យើងនៅទីនោះ ។

យ៉ូហាន 2:1-2 កូនចៅអើយ ខ្ញុំសរសេរសេចក្តីទាំងនេះមកអ្នក ដើម្បីកុំឲ្យអ្នក
រាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកណាធ្វើបាប យើងមានអ្នកតស៊ូមតិជា
មួយនឹងព្រះវរបិតា គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដ៏សុចរិត ។ 2 ទ្រង់ជាអ្នកលោះបាបរបស់
យើង ហើយមិនមែនសម្រាប់តែយើងខ្ញុំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏សម្រាប់អំពើបាបនៃ
ពិភពលោកទាំងមូលដែរ ។ “នៅទីនេះ ពាក្យ អ្នកតស៊ូមតិ (παράκλητος)
ចង្អុលទៅ “អ្នកបញ្ជាក់” ឬមួយដែលត្រូវអធិស្ឋានជំនួស ” ។ នៅទីនេះ

ហេព្រើរ ៧:២៤-២៥ “ប៉ុន្តែ គាត់កាន់បញ្ចូលភាពរបស់គាត់ជាអចិន្ត្រៃយ៍
ពីព្រោះគាត់បន្តជារៀងរហូត ។ 25 ដូច្នេះ គាត់អាចសង្គ្រោះដល់អស់អ្នកដែល
ចូលទៅជិតព្រះតាមរយៈគាត់ ដោយសារគាត់តែងតែមានព្រះជន្មរស់ដើម្បីអង្វរ
ពួកគេ” មានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយអ្នក
ណាដែលជឿលើទ្រង់បានសង្គ្រោះ ។ (ហេព្រើរ ៤:១៤ ៨:១ ៩:២៤)

[ឯកសារយោងពិសេស]

ទ្រឹស្តីមិនពិតជាច្រើននៃដង្វាយធួន

(7) លក្ខណៈពិសេសនៃបញ្ចជិតភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

មនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពួកគេមិនបានមកដល់សិរីល្អនៃព្រះឡើយ ។ (រ៉ូម ៣:២៣) មានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលគ្មានអំពើបាប ហើយទ្រង់ត្រូវបានចាត់ទុកជាអំពើបាបជំនួសអ្នកដើម្បី បន្ទាប់មកពួកគេបានក្លាយទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ (២កូរិនថូស ៥:២១) នៅខាងក្រៅនៃព្រះគ្រីស្ទ យញ្ញបូជាផ្សេងទៀតមិនអាចដកអំពើបាបរបស់មនុស្សបានទេ ហើយមិនអាចនាំមកនូវផលប្រយោជន៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានទេ ។ (យ៉ូហាន ១:២៩, ១៤:៦, កិច្ចការ ៤:១២ កូរិនថូសទី១៖ ៣០) ត្រួតង្វាលនៃក្រុមជំនុំមិនមែនជាថ្នាក់របស់បូជាចារ្យផ្សេងទៀតទេ ។ លើកលែងតែព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាបូជាចារ្យពិសេសគឺមិនមានទេ ។ ប្រសិនបើត្រួតង្វាលត្រូវបានហៅឱ្យបូជាចារ្យនិងទូទៅ laysarê បូជាចារ្យក្នុងន័យនេះ ។ តើខ្ញុំពេត្រុស 2:9 មិនបាននិយាយថា ៖ « ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ជ្រាបពីរបៀបដើម្បីសង្គ្រោះព្រះឲ្យរួចពីការសាកល្បង ហើយដើម្បីរក្សាមនុស្សទុច្ចរិតឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការផ្តន្ទាទោសរហូតដល់ថ្ងៃជំនុំជម្រះថា « នេះជាផ្នែកទីមួយនៃពាក្យនេះឯង (ὁ μὲν) ក្លាយជារចនាប័ទ្មសង្កត់ធ្ងន់ពាក្យនេះចង្អុលទៅមនុស្សដែលជាមនុស្សដែលជាវត្ថុនៃសំបុត្ររបស់ពេត្រុស ។ (១ពេត្រុស ២:៥) ការដែលត្រួតង្វាលមិនមែនជាសង្ឃដូចថ្នាក់ពិសេសត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដូចខាងក្រោម ។

[1] គម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមានឧទាហរណ៍ណាមួយដែលពាក្យថា សង្ឃ (ἐρεβς) មិនត្រូវបានប្រើចំពោះសង្ឃទូទៅនៅក្នុងព្រះវិហារទេ ។

[2] គម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនដែលមានពាក្យថាក្រសួងសម្របសម្រួលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គ្រូ គង្វាលទេ ។ អ្នកសម្រុះសម្រួលគឺមានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។ (ធម៌ទី១ ២:៥)

[3] សេរីភាពក្នុងការចូលទៅជិតព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់គ្រូ គង្វាល និងអ្នកជឿទូទៅផងដែរ ។ (អេភេសូរ ២:១៣ ហេប ៤:១៦)

[4] គ្រូគង្វាលនៃក្រុមជំនុំ ជាអ្នកបម្រើជានិច្ច ដោយអំណោយរបស់ព្រះ ។ (១ ពេត្រុស ៤:៩-១១) ។ ក្នុងករណីដែលពួកគេធ្វើការដោយស្មារតីនៃថ្នាក់ (១ពេត្រុស ៥:៣) វាជាសកម្មភាពនៃការបះបោរដើម្បីបង្អាក់សិទ្ធិរបស់សម្តេចសង្ឃ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតអ្វីដែលយើងប្រកាស នោះមិនមែនជាខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ ដោយមាន ខ្លួនយើងជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នកសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះយេស៊ូវ ។ (២កូរិនថូ ស ៤:៥, មថ ២៣:៨-១២) ។

3. ស្តេច (The kingship)

ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបែងចែកពីរផ្នែកនៅក្នុងធម្មជាតិ ។ មួយគឺ ខាងវិញ្ញាណហើយមួយទៀតគឺសកល ។

1) ស្តេចខាងវិញ្ញាណ

(1) ប្រភពដើម

នេះត្រូវបានចាប់ផ្តើមបន្ទាប់ពីភាពថោកទាបរបស់អ័ដាម ហើយនៅសម័យតម្កីរ សញ្ញាចាស់ វាត្រូវបានគេអនុវត្តដោយចៅក្រម និងស្តេចជាឧបករណ៍ក្នុង ប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ។ នេះគឺជាប្រភេទនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ នគរនៃព្រះគុណ ដែលជាប្រភេទខាងក្រៅនៃពួកជំនុំ ។ ប៉ុន្តែ ពេលដែលគាត់បើកសម្តែងការគ្រង រាជ្យខាងវិញ្ញាណជាសាធារណៈ គឺបន្ទាប់ពីគាត់បានរស់ឡើងវិញ ហើយបាន ឡើងអង្គុយនៅខាងស្តាំព្រះ ។ (កិច្ចការ 2:29-36 ភីលីព 2:5-11)

(2) តួអក្សរ (Character)

នេះជាពិសេសគ្រប់គ្រងលើព្រលឹងនៃអ្នកជឿទាំងអស់ដែលជាវត្ថុរបស់មនុស្សនិង សហគមន៍ ។ បើអ្នកណាចូលទៅក្នុងនគរនេះ អ្នកនោះគួរតែបង្កើតឡើងវិញ (យ៉ូហាន ៣:៣,៥) ប៉ុន្តែវាមិនអាចធ្វើវាបានទេ ដោយគ្រាន់តែពិធីសាសនាខាង ក្រៅ និងការសារភាពជំនឿជាផ្លូវការប៉ុណ្ណោះ ។ (ម៉ាថាយ ៧:២១) ព្រះបន្ទូល របស់ព្រះយេស៊ូ «មិនមែនអ្នកណាដែលប្រាប់ខ្ញុំថា 'ព្រះអម្ចាស់អើយ' នឹងចូល ទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ទេ គឺអ្នកដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំ ដែល គង់នៅស្ថានសួគ៌ ។ "មានន័យថា ។ វាជាណាចក្រនេះត្រូវបានបង្ហាញថាជា ក្រុមនៃអ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញក្នុងពិភពលោក (Mt 13:3-35) នោះគឺជា ក្រុមជំនុំពិត ។ ការនេះនឹងត្រូវសម្រេចដោយការយាងមកជាលើកទីពីរនៃគ្រា ចុងបំផុតនៃលោកិយ ។ (ម៉ាថាយ ១៣:៣៦-៤៣)

2) អាណាចក្រសកល (Universal kingship)

(1) បទគម្ពីរ

នេះជាវាជ្យដែលគាត់បានទទួល ដោយសារព្រះយេស៊ូវត្រូវបានគេឆ្កាងលើឈើឆ្កាង ប៉ុន្តែបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញពីវា ។ «ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ Mt 28:18 ព្រះយេស៊ូវបានយាងមក ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា «អំណាចទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដីបានប្រគល់ឱ្យខ្ញុំហើយ ។ "មានន័យថា ។ នេះគឺដើម្បីថែរក្សាពិភពលោកនៃអ្នកមិនជឿ និងពិភពនៃធម្មជាតិសម្រាប់ផលប្រយោជន៍ពិតនៃក្រុមជំនុំ ។ នេះត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យថា «ដ្បិត«ព្រះទ្រង់ដាក់គ្រប់ទាំងអស់នៅក្រោមជើងទ្រង់»(១កូរិនថូស ១៥:២៧ អេភេសូរ ១:២០-២២) ។ នៅទីនេះ អ្វីៗទាំងអស់”(πάντα) មានន័យថាសត្វទាំងអស់ ជាពិសេសសត្វរបស់គាត់ ។ យើងអាចមើលឃើញអត្ថន័យយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង 1 Cor 15:24 "បន្ទាប់ពីបានបំផ្លាញគ្រប់ការគ្រប់គ្រង និងគ្រប់អំណាច និងអំណាច" ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿអាចទទួលបានការការពារពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលគ្រប់គ្រងគ្រប់ទាំងអស់ជាសាក្សីនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក្នុងពិភពនៃអ្នកមិនជឿ ។ វត្ថុនៃការការពារមិនរាប់បញ្ចូលរូបកាយទេ ប៉ុន្តែជាពិសេសចំពោះព្រលឹង ។ ស្តេចានត្រូវបានគេបៀតបៀនដោយអំណាចនៃអ្នកមិនជឿ ព្រលឹងរបស់គាត់បានទទួលការសម្រាលទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង និងអំណាចរបស់វា ។ ពេលគាត់ត្រូវបានគេប្រមាថនៅក្រុមប្រឹក្សានោះ ពាក្យថា «មុខគាត់ដូចជាមុខទេវតា» (កិច្ចការ 6:15) បានប្រាប់យើងអំពីការពិត ហើយក៏មានពាក្យថា «តែគាត់ដែលពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានសម្លឹងមើល ។ ចូលទៅក្នុង

ស្ថានសួគ៌ ហើយបានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះ ហើយព្រះយេស៊ូឈរនៅខាងស្តាំព្រះ ហស្ត ។ ៥៦ គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ «មើលចុះ ខ្ញុំឃើញមេឃបើក ហើយកូន មនុស្សឈរនៅខាងស្តាំព្រះ» ។ (កិច្ចការ ៧:៥៥-៥៦) បានធ្វើដូច្នេះ ។ មិន ត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងចំណោមការបៀតបៀនបែបនេះ រឿងដើម្បីការពាររាង កាយរបស់អ្នកជឿអាចនឹងកើតឡើង ។ ពេត្រុសត្រូវបានគេចាប់ដាក់គុក ប៉ុន្តែ គាត់ត្រូវបានដឹកនាំនៅខាងក្រៅដោយអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ ។ (កិច្ចការ ៥:១៧ -២១ ១២:១-១១)

(2) រយៈពេលនៃរាជាណាចក្រសកល (Universal kingship)

យោងតាមបទគម្ពីរ រាជ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាសាកលគួរតែត្រូវបានប្រគល់មក បិតាវិញ បន្ទាប់ពីគោលបំណងត្រូវបានសម្រេច ។ Ikor 15:24 បានមាន ប្រសាសន៍ថា ព្រះយេស៊ូមាន «ពេលវេលាថ្វាយនគរដល់បិតា—ព្រះ» ដែល មានន័យថា មានពេលវេលាដែលការគ្រប់គ្រងជាសកលរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបញ្ចប់ ។ ហើយ កូរិនថូស 15:25 មានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតទ្រង់ត្រូវសោយរាជ្យ ដរាបដល់ទ្រង់បានដាក់ខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់នៅក្រោមជើង” ។ នៅទីនេះ ពាក្យ រហូតដល់ (ἄχρι) បាននិយាយថាការបញ្ចប់នៃរាជ្យរបស់គាត់ ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការយល់ខុសនៃ Barth នៃព្រឹត្តិការណ៍នៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ

Barth និយាយថាគាត់ជឿលើការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ប៉ុន្តែលោក
និយាយពាក្យផ្សេងប្រឆាំងនឹងអ្នកកែទម្រង់ (ឬអ្នកកែទម្រង់) ។ "តើអ្វីៗទាំង
អស់មានអ្វីខ្លះ? ម្យ៉ាងទៀត តើគាត់នៅក្នុងសែសិបថ្ងៃក្នុងនាមជាអ្នកកាន់តាម
ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ចំពោះម្នាក់នេះ អ្វីដែលយើងគួរឆ្លើយ គឺរឿងដែលគាត់
បានក្បត់ដោយជនជាតិយូដា ហើយត្រូវបានថ្កោលទោសដោយពួកអ្នកមិនជឿ
ហើយបានស្លាប់ ហើយត្រូវបានគេបញ្ចុះ ហើយបានរស់ឡើងវិញបន្ទាប់ពីថ្ងៃទីបី
ហើយត្រូវបានឈរនៅក្នុងពួកសិស្សរបស់គាត់... ដូចជាការដែលចំណេះដឹងមិន
មានទេ ។ ការសន្មត ប៉ុន្តែការពន្យល់សមហេតុផល... ស្លាកសញ្ញាដែលចាប់
កំណើតអស់កល្បជានិច្ច ដែលជាអ្នកបង្ហាញដ៏រុងរឿងដែលលាក់ដោយព្រះ ត្រូវ
បានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងរូបកាយដោយស្មោះ ហើយគ្រាន់តែវាចង្អុលទៅគាត់ ។
ដូចជាការលើកឡើងខាងលើនេះ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាការរស់
ឡើងវិញនៃរូបកាយ និងព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ស្មោះត្រង់ ។ ទោះបីជាគាត់អះអាងថា
វាមិនមែនជាការពិតក៏ដោយ ។ ចំពោះរឿងមួយនេះ យើងអាចដកស្រង់បាន
ដូចខាងក្រោមថា "រឿងនៃការរស់ឡើងវិញមិនគួរទទួលយកជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែល
យើងចង់បាននោះទេ... ។ មូលហេតុដែលរឿងនេះមិនមែនជាទេវកថាគឺរឿង
មនុស្សប្រុសពិតទាក់ទងនឹងសាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាការស្រមើស្រមៃ និង
កំណាព្យ Sage (វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការក្លាយជាការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រ និង
ការសង្កេតមិនពិតដែលបានធ្វើឱ្យប្រវត្តិសាស្ត្រហួសសម័យដូចប្រវត្តិសាស្ត្រ)

សេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងលើមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។ រឿងនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការពន្យល់របស់គាត់នៅក្នុង កូរិនថូសទី១ ជំពូកទី ១៥ ។ ចំពោះខ្ញុំ កូរិនថូស ១៥:៥-៨ គាត់បាននិយាយថា “សេចក្តីសង្ឃឹម សេចក្តីងងឹត និងសេចក្តីជំនឿក៏អាចមាននៅខាងមុខផ្លូវដែរ ។ វាមានន័យថាផ្លូវទេវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមានឥទ្ធិពលដូចជាភស្តុតាងប្រវត្តិសាស្ត្រណាមួយឡើយ ។ ក្នុងន័យមួយគាត់អះអាងថា «យើងមិនអាចជឿលើអ្វីទាំងអស់ដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយ ។ ប៉ុន្តែយ៉ាងហោចណាស់ យើងគួរតែដឹងតែការពិតដែលថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញត្រូវបានបើកសម្តែង» ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាប៉ុលសរសេរការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញត្រូវបានបើកសម្តែង? ព្រោះវាមិនបានកត់ត្រាទុកដើម្បីបញ្ជាក់ភស្តុតាងនៃការរស់ឡើងវិញជាប្រវត្តិសាស្ត្រ» ។ ដូចដែលយើងឃើញការនិយាយខាងលើរបស់ Barth គាត់មិនបានចាត់ទុកលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិវរណៈសំខាន់នោះទេ ។

នៅក្នុង កូរិនថូស ទី 15:9-11 ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា សូម្បីតែអ្នកដែលជាមនុស្សទុច្ចរិតបានឃើញការពិតនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយក៏បានក្លាយជាសាវករបស់គាត់ដោយព្រះគុណដែរ ។ នោះគឺវាមានន័យថា ការពិតដែលការប្រែក្លាយ និងត្រឡប់មករកព្រះគ្រីស្ទ គឺបានមកពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលគាត់បានឃើញ គឺជាការពិត និងការពិត ។ ប៉ុន្តែ លោក Barth បាននិយាយពីអ្វីដែលខុសពីប៉ុលថា “វាមានឥទ្ធិពលខ្លាំងណាស់ដែលការពិតមិនត្រូវបានបើកបង្ហាញដោយតួអង្គប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមើលឃើញនោះទេ ។ ដូចដែលការពិតយកឈ្មោះរបស់បុរសនោះហើយត្រូវបាន

បង្ហាញដោយឈ្មោះរបស់បុរសនិងពាក្យស្លោកត្រឹមត្រូវមួយចំនួនហើយគណបក្ស
ខ្លះហើយចលនារបស់ពួកគេបានស្លាប់ឬឈឺធ្ងន់ធ្ងរ ។

ទ្រឹស្តីមិនពិតជាច្រើននៃដង្វាយធួន

នៅទីនេះខ្ញុំណែនាំទ្រឹស្តីខុសប្រាំមួយនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

(1) ទ្រឹស្តីដែលថាគាត់បានបង់លុយដង្វាយធួនទៅសាតាំង ។

នោះគឺសាតាំងបានសុំប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សលោក ព្រះគ្រីស្ទបាន
សងវា ។ ប៉ុន្តែសាតាំងគួរតែទទួលខុសត្រូវទាំងស្រុងក្នុងការធ្វើឱ្យពួកគេប្រព្រឹត្ត
អំពើបាប ផ្ទុយទៅវិញ វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដែលថាវាទាមទារប្រាក់ឈ្នួល
នៃអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិនោះទេ ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរដើម្បីទាមទារឱ្យ
មានការដាក់ទោសចេញពីមនុស្សជាតិដែលបានប្រព្រឹត្តមិនមែនជាប់សាតាំង
ទេគឺជាច្បាប់ ។ ពាក្យ «សេចក្តីទាមទារនៃក្រិត្យវិន័យ» ចេញពីរ៉ូម ៨:៤/
(ឯកសារយោង កាឡាទី ៣:១០) ។

(2) ទ្រឹស្តីនៃសំណងរបស់ Anselm (The theory of compensation of
Anselm)

យោងទៅតាមទ្រឹស្តីនេះព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបំផ្លាញសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដោយ
អំពើបាបរបស់មនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ សម្រាប់សំណងសម្រាប់ការខូចខាតរបស់
គាត់ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតហើយ ។ ទ្រឹស្តីនេះ (១) គឺខុស ព្រោះវាមិនបាន
និយាយអំពីការសាកល្បងជំនួសព្រះគ្រីស្ទទេ ។ (២) វាមិននិយាយថា សុចរិត
ភាពវិជ្ជមាន ដែលជាសេចក្តីសុចរិតពេញលេញ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើការពេញ

មួយជីវិតរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់ដាក់លើបុរសដោយសេរី សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ របស់មនុស្សនោះទេ ។ នេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាទាំងការ ប្រោសលោះអ្នកជឿ និងជាសេចក្តីសុចរិត ។ (១កូរិនថូស ១:៣០)

(3) ទ្រឹស្តីនៃឧទាហរណ៍

ជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់មិនមានអត្ថន័យផ្សេងក្រៅពី ការបង្ហាញគំរូនៃការស្តាប់បង្គាប់នោះទេ ។ ទ្រឹស្តីនេះបានកើតឡើងដោយការ យល់ខុសក្នុងការមិនទទួលស្គាល់ថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះ ប៉ុន្តែដោយគ្រាន់តែស្គាល់ ទ្រង់ជាបុរស ។ ទ្រឹស្តីនេះផ្ទុយនឹងបទគម្ពីរ ។ (កិច្ចការ 20:28 Gal 1:4 3:13)

(4) ទ្រឹស្តីនយោបាយ

យោងតាមទ្រឹស្តីនេះ ក្រោមការសន្មតថាឆន្ទៈរបស់ព្រះអាចផ្លាស់ប្តូរបាន វា ទាមទារដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺជាការពិតដែលព្រះបានផ្ទេរការដាក់ទោសដែល មនុស្សមានបាបទទួលដល់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាការបន្ទាប់បន្សំ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញផ្នែក ខ្លះនៃកំហឹងរបស់ខ្លួនចំពោះអំពើបាប ។ នេះជាទស្សនៈខុសនៃសេចក្តីសុចរិត របស់ព្រះ ហើយការអះអាងខុសអំពីឆន្ទៈរបស់ព្រះអាចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ។ (យម ១:១៧)

(5) ទ្រឹស្តីនៃការចាប់អារម្មណ៍ខាងសីលធម៌

ទ្រឹស្តីនេះបង្ហាញថាមានអត្ថន័យថា ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវ បង្ហាញពីសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះ ហើយបានបង់ថ្លៃឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សឱ្យបានគ្រប់

គ្រាន់ ។ ប៉ុន្តែ នេះបានមើលងាយការពិតដែលបទគម្ពីរបាននិយាយថាដង្វាយ
ធួនជំនួសបានច្រើន ។ ជាពិសេសសូមយោងទៅទី១ កូរិនថូស ៥:១៤-១៥ ។

(6) ទ្រឹស្តីអាថ៌កំបាំង

នេះបាននិយាយថាគោលបំណងនៃការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដើម្បីផ្លាស់ប្តូរ
ពួកគេដើម្បីលើកមនុស្សជាតិឡើងដល់ស្តង់ដារនៃទេវកថា ។ នេះគឺជារឿងការ
ផ្លាស់ប្តូរសីលធម៌របស់មនុស្សជាតិ ។ ទ្រឹស្តីនេះមើលងាយថាមនុស្សរស់នៅក្រោម
អំពើបាបដែលត្រូវបានបំផ្លាញ នោះជាការដាក់ទណ្ឌកម្ម នោះគឺជាទ្រឹស្តីចម្លែក
ដែលមើលងាយដង្វាយធួនដែលមានតែព្រះរាជបុត្រានៃព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើ
បាន ។ យើងគិតថាអ្នកជឿអាចត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយអាច
ត្រូវបានជាថ្មី ។ (រ៉ូម 12:2 II Cor 5:17) ។ ប៉ុន្តែការផ្លាស់ប្តូរនេះមាន
លំដាប់ និងកម្រិត ។

1) បុរសដំបូងគួរតែទទួលដង្វាយធួនតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ពាក្យ រ៉ូម ៨:១-៤
បង្ហាញពីលំដាប់ ។ ចំពោះការជំនួសដើម្បីដោះលែងចេញពីការកាត់ទោស រ៉ូម
8: 1, 3-4 បាននិយាយថា: បន្ទាប់មកគាត់គួរតែមានចលនានៃជីវិតថ្មីតាមរ
យៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (រ៉ូម ៨:៥-១០)

2) ហើយកម្រិតដែលបានផ្លាស់ប្តូររបស់មនុស្សតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ គឺជាទេវកថា
របស់មនុស្ស ។ គោលបំណងដែលមនុស្សត្រូវបានសង្គ្រោះ គឺមិនមែនក្លាយជា
ព្រះទេ ប៉ុន្តែក្លាយជាមនុស្សពិត ហើយបន្តកាន់តំណែងជាមនុស្ស ។ បុរសគួរតែ
បម្រើព្រះ ប៉ុន្តែបុរសគួរតែបម្រើព្រះ ។ ខ្សែបន្ទាត់នេះមិនអាចត្រូវបានបំបែក

ចេញនៅស្ថានសួគ៌ឡើយ (វិវរណៈ ២២:៣) ជារៀងរហូត ។ សុភមង្គលដ៏
ធំបំផុតរបស់មនុស្សគឺការបម្រើព្រះជារៀងរហូត ។

ផ្នែកទី 5 គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ

ក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នេះត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ កិច្ចការ 2: 1-13 ជាក់ស្តែង ។ បន្ទាប់មកបានបើកសម្តែង « ដូចជាខ្យល់បក់ខ្លាំង » (ខទី 2) និង « អណ្តាតដែលបែកគ្នាដូចជាភ្លើង » (ខទី 3) ចង្អុលអត្ថន័យនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទាំងស្រុងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ក្នុងការណែនាំពីពេលវេលានៃសម័យសហសម័យ ការប្រើពាក្យ "ដូចជា (ὡσπερ)" និង "ដូចជា (ὡσεὶ)" ចង្អុលបង្ហាញថាស្ថានភាពជាពាក្យប្រៀបធៀប ។ អត្ថន័យដែលចំណុចប្រៀបធៀបទាំងនេះមានដូចជាការតាមដាន ។ (1) "ខ្យល់" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានកើតជាថ្មីនូវបុរស ។ (អេស. ៣៧: ៩-១០) យន ៣:៣-៤) (២) «អណ្តាតដែលបែកគ្នាដូចជាភ្លើង» បានចង្អុលបង្ហាញចលនានៃបេសកកម្ម (លូកា ១២:៤៩) ដែលត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ ("អណ្តាត" គឺនិយាយ) ។ ហើយ (3) «ក្រុមជំនុំបាននិយាយជាភាសាដទៃ» មិនមែនមានន័យថាជាសញ្ញានៃភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាអំណោយមួយដែលពួកគេបានទទួលនៅពេលនោះ ។ ពាក្យដែលមានតែអ្នកដែលនិយាយអណ្តាតប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចត្រូវបានតាំងឡើងបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែការលើកឡើងដូចជារឿងបែបនេះអំពីអព្វកហេតុគឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលបេសកកម្មនៃដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល ។ ដោយសារតែយោងតាមពាក្យខាងក្រោមនេះ ប្រជាជនដែលចេញពីប្រទេសនីមួយៗអាចស្តាប់បាននូវខ្លឹមសារនៃភាសា (កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ៖ ដំណឹងល្អ ខទី ៨)

ជាមួយនឹងគ្រប់ភាសាកំណើត ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំក្នុងចំណោម
អ្នកជឿដែលត្រូវបំពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មានមនុស្សជាច្រើនមិនទទួល
អំណោយនៃអណ្តាត ។

- ក្នុងចំណោមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចុះមក -

ការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ Pentecostal គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលមានលក្ខ
ណៈនៃពេលវេលាមួយសម្រាប់ព្រះវិហារអចិន្ត្រៃយ៍ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការចុះ
មកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ Pentecostal បានកើតឡើងម្តងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ
ប៉ុន្តែវាជាព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលមិនត្រូវកើតឡើងម្តងទៀត ។ ក្នុងនាមជាផ្ទៃឈើ
នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃពេលវេលាមួយនេះ សាសនាចក្រគីអចិន្ត្រៃយ៍ ហើយ
មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបាន
យាងចុះមកក្នុងពិភពលោករួចហើយ ។ អ្នកប្រាជ្ញជាក់លាក់ម្នាក់បាននិយាយថា
ព្រឹត្តិការណ៍ Pentecostal មិនបានយកព្រឹត្តិការណ៍តែមួយទេ ហើយគាត់បាន
សួរផ្ទុយមកវិញថា ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចគ្នាបានកើតឡើងនៅ
សេសាវា (កិច្ចការ 10:44-45) ស្រុកសាម៉ារី (កិច្ចការ 8:14-17) និងអេភេ
សូរ ។ (កិច្ចការ ១៩:៦) ផងដែរ ។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះបានកើតឡើង
ដោយលទ្ធផលនៃការចុះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្ងៃទី៥០ ។

- ក្នុងចំណោម "តើការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្ងៃបុណ្យទី៥០ គឺជា
ព្រឹត្តិការណ៍មួយដងឬ?" -

(justification យុត្តិកម្ម)មានន័យថា តាមពាក្យច្បាប់ ឧក្រិដ្ឋជនត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាបុរសមិនមានទោសដោយការប្រកាសផ្លូវច្បាប់ ។ ក្នុងករណីនេះការពិតដែលឧក្រិដ្ឋជនត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតត្រូវបានបង្កើតឡើង ទោះបីគាត់មិនមានភាពសុចរិតក៏ដោយ ។ ដូចមនុស្សមានបាបជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រះបានចង្អុលទៅគាត់ ហើយប្រកាសថា «អ្នកដែលចូលរួមក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ» ។ “សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ” គឺជាផលផ្លែដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតឡើងដោយសារការពិតថាទ្រង់បានសុគត ហើយបន្ទាប់មកបានរស់ឡើងវិញ នោះគឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ (យ៉ូហាន ១៦:១០, រ៉ូម ៤:២៥) ។ ការពិត ការប្រកាសអំពីយុត្តិកម្មដើម្បីផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿគឺត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែវាមិនទាក់ទងទៅនឹងគុណវុឌ្ឍិសីលធម៌របស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះបន្ទូលនៃរ៉ូម 4: 4-5 "ឥឡូវនេះសម្រាប់អ្នកដែលធ្វើការប្រាក់ឈ្នួលរបស់គាត់គឺ មិនរាប់ថាជាអំណោយទេ ប៉ុន្តែតាមកំណត់របស់គាត់ ។ ហើយចំពោះអ្នកណាដែលមិនធ្វើការ ប៉ុន្តែជឿលើអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិត នោះជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត» ។ ការដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើដូច្នេះចំពោះអ្នកជឿគឺកើតចេញពីការពិតដែលគាត់មើលឃើញថាអ្នកជឿនឹងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគាត់នាពេលអនាគត ។ វានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះអង្គម្ចាស់ ហើយព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់បានកំណត់ថាប្រជាជនត្រូវតែមានភាពយុត្តិធម៌ ។

- ក្នុងចំណោម "អ្វីជាយុត្តិកម្ម?" -

ផ្នែកទី 5 គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ

លំដាប់

ជំពូកទី 1 ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

- I. ការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
- II. លំដាប់នៃការអនុវត្តសេចក្តីសង្គ្រោះ

ជំពូកទី 2 អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

- I. បញ្ហានៃអំណោយ
- II. បញ្ហាអណ្តាត
- III. សញ្ញាសម្គាល់ដើម្បីជឿលើកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ជំពូកទី 1 ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

I. ការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

1. អត្ថន័យនៃកិច្ចការ ២:១-៤

ក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នេះត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ កិច្ចការ 2: 1-13 ជាក់ស្តែង ។ បន្ទាប់មកបានបើកសម្តែង « ដូចជាខ្យល់បក់ខ្លាំង » (ខទី 2) និង « អណ្តាតដែលបែកគ្នាដូចជាភ្លើង » (ខទី 3) ចង្អុលអត្ថន័យនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទាំងស្រុងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ក្នុងការណែនាំពីពេលវេលានៃសម័យសហសម័យ ការប្រើពាក្យ "ដូចជា (ὡσπερ)" និង "ដូចជា (ὡσεὶ)" ចង្អុលបង្ហាញថាស្ថានភាពជាពាក្យប្រៀបធៀប ។ អត្ថន័យដែលចំណុចប្រៀបធៀបទាំងនេះមានដូចជាការតាមដាន ។ (1) "ខ្យល់" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានកើតជាថ្មីនូវបុរស ។ (អេស. ៣៧: ៩-១០) យន ៣:៣-៤) (២) «អណ្តាតដែលបែកគ្នាដូចជាភ្លើង» បានចង្អុលបង្ហាញចលនានៃបេសកកម្ម (លូកា ១២:៤៩) ដែលត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ ("អណ្តាត" គឺនិយាយ) ។ ហើយ (3) «ក្រុមជំនុំបាននិយាយជាភាសាដទៃ» មិនមែនមានន័យថាជាសញ្ញានៃភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាអំណោយមួយដែលពួកគេបានទទួលនៅពេលនោះ ។ ពាក្យដែលមានតែអ្នកដែលនិយាយអណ្តាតប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចត្រូវបានតាំងឡើងបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែការលើកឡើងដូចជារឿងបែបនេះអំពីអព្វហេតុគឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលបេសកកម្ម

នៃដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល ។ ដោយសារតែយោងតាមពាក្យខាងក្រោមនេះ ប្រជាជនដែលចេញពីប្រទេសនីមួយៗអាចស្តាប់បាននូវខ្លឹមសារនៃភាសា (កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ៖ ដំណឹងល្អ ខទី ៨) ជាមួយនឹងគ្រប់ភាសាកំណើត ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំក្នុងចំណោមអ្នកជឿដែលត្រូវបំពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មានមនុស្សជាច្រើនមិនទទួលអំណោយនៃអណ្តាត ។

2. តើបុណ្យ Pentecostal យាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មានពេលតែមួយទេ?

ការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ Pentecostal គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលមានលក្ខណៈនៃពេលវេលាមួយសម្រាប់ព្រះវិហារអចិន្ត្រៃយ៍ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ Pentecostal បានកើតឡើងម្តងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រប៉ុន្តែវាជាព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលមិនត្រូវកើតឡើងម្តងទៀត ។ ក្នុងនាមជាផ្ទៃឈើនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃពេលវេលាមួយនេះ សាសនាចក្រគឺអចិន្ត្រៃយ៍ ហើយមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានយាងចុះមកក្នុងពិភពលោករួចហើយ ។ អ្នកប្រាជ្ញជាក់លាក់ម្នាក់បាននិយាយថា ព្រឹត្តិការណ៍ Pentecostal មិនបានយកព្រឹត្តិការណ៍តែមួយទេ ហើយគាត់បានសួរផ្ទុយមកវិញថា ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចគ្នាបានកើតឡើងនៅសេសាវា (កិច្ចការ 10:44-45) ស្រុកសាម៉ារី (កិច្ចការ 8:14-17) និងអេភេសូរ ។ (កិច្ចការ 9:៦) ផងដែរ ។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះបានកើតឡើងដោយលទ្ធផលនៃការចុះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធច្នៃទី៥០ ។

II. លំដាប់នៃការអនុវត្តសេចក្តីសង្គ្រោះ (Ordo Salutis)

យើងមិនអាចនិយាយបានថា ព្រះមិនមានលំដាប់លំដោយនៃដំណាក់កាលនៅក្នុងចំណុចដែលព្រះប្រតិបត្តិសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងមនុស្សមានបាបតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ ។ បន្ទាប់មក គំនិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញគឺស្មុគស្មាញនៃលំដាប់ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់គិតដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺ ការហៅ ការបង្កើតឡើងវិញ ការប្រែចិត្តជឿ យុត្តិកម្ម ការអនុម័ត ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ការសង្គ្រោះចុងក្រោយ ការលើកតម្កើង ។ ការពន្យល់នេះមានដូចខាងក្រោម ។

1. មុខរបរបស់ព្រះ (The Vocation of God)

យើងអាចនិយាយឡើងបីយ៉ាងនៅក្នុងការពិតដែលព្រះបានត្រាស់ហៅមនុស្សនោះគឺ ការហៅទូទៅ ការហៅសមហេតុផល និងការហៅខាងក្រៅតាមរយៈពាក្យនៃវិវរណៈពិសេស និងការហៅពីកំណើតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

1) ការហៅដោយព្រះគុណទូទៅ (ព្រះគុណធម្មតា)

យោងទៅតាម Bavinck (Herman Bavinck មួយនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយពិភពធម្មជាតិ (រ៉ូម 1:20) ប្រវត្តិសាស្ត្រ (កិច្ចការ 17:26) ហេតុផល (ពន្លឺពិត យ៉ូហាន 1:9) មនសិការ (រ៉ូម 2:14-15)) យើងមិនអាចនិយាយបានថាការត្រាស់ហៅបែបនេះគឺដូចជាការប្រកាសនៃដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែការត្រាស់ហៅនេះដូចជាការប្រកាសអំពីក្រឹត្យវិន័យនេះមិនផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់អំពើពុករលួយរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែវាប្រាកដណាស់ថាការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះដល់មនុស្សជាតិ 19:1-4 បាននិយាយថា: «ផ្ទៃមេឃប្រកាសពីសិរីរុងរឿងរបស់

ព្រះជាម្ចាស់, ហើយផ្ទៃមេឃប្រកាសពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ហូរចេញ, ហើយយប់ទៅយប់គ្មានការនិយាយ, គ្មានពាក្យ, សំឡេង សំឡេង របស់ពួកគេចេញមកពាសពេញផែនដី ហើយពាក្យសម្តីរបស់ពួកគេរហូតដល់ទី បញ្ចប់នៃពិភពលោក» ។ » (ឯកសារយោង ១៤:១៧) ។ ទោះបីជាព្រះ គុណធម្មតាមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបុរស និងមិនអាចជួយសង្គ្រោះពួកគេ ប៉ុន្តែវាបាន ប្រតិបត្តិនូវរឿងសំខាន់ៗមួយចំនួន ។ [1] តាមរយៈពិភពធម្មជាតិ វាបានបង្ខំ ឱ្យស្គាល់ព្រះ ។ (រ៉ូម ១:២០) [២] វាគ្រប់គ្រងអំពើបាប និងអំពើអាក្រក់នៃ សង្គមមនុស្សជាតិ ។ (ថែស្សាទី២ ២:៦-៧) [៣] វាទ្រទ្រង់សត្វលោកទាំងអស់ (លោកុប្បត្តិ ៦:៣, ទំនុកតម្កើង ៣៦:៧ ១៤៥:៩) [៤] ការរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ ខាងសីលធម៌ (រ៉ូម ២:១៤-១៥ ជាដើម ។ មជ្ឈមណ្ឌលនៃ John Calvin បានបង្ហាញគោលលទ្ធិនៃព្រះគុណទូទៅ

2) ការហៅខាងក្រៅ

ចំណុចនេះដើម្បីព្យាបាលទំនាក់ទំនងដោយគ្មានការរើសអើង និងដើម្បីប្រកាស ដំណឹងល្អ ។ ដូចយើងគិតថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវថា «ដ្បិតគេហៅជា ច្រើន ប៉ុន្តែមានតិចណាស់ដែលត្រូវបានជ្រើសរើស» ។ (Mt 22:14) វត្ថុដែល ត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អរួមបញ្ចូលទាំងមនុស្សដែលមិនបានចាត់ចែងខាងក្រៅ ។ ដ្បិតអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគឺជាបុរសដែលគាត់មិនស្គាល់អស់អ្នកដែលព្រះបានជ្រើស រើស ។ ដូច្នេះ គាត់គួរតែប្រកាសដំណឹងល្អ ហើយបង្រៀនវា ។ ប្រសិទ្ធភាពនៃ ព្រះគុណទូទៅនៅក្នុងដំណឹងល្អមកដល់មនុស្សដែលស្តាប់ដំណឹងល្អ ហើយជឿលើ

វា ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អអាចត្រូវបានកម្រិតខ្លះនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ ព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះមិនទៅរកទីមោឃៈឡើយ ។ (គឺ ៥៥:១០-១១)

3) ការហៅខាងក្នុង

ចំណុចនេះបញ្ជាក់ថា ចិត្តរបស់បុរសដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានបើក
ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយមានជំនឿលើវា ។ នេះជា«អ្នកដែលលោកបាន
កំណត់ទុកជាមុនដែលលោកហៅថា» ។ លក្ខណៈនៃការហៅនេះត្រូវបានអនុវត្ត
ចំពោះហ្វូងមនុស្ស និងវត្ថុផ្ទាល់ខ្លួន ។ បទគម្ពីរលាតត្រដាងពីព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បី
អំពាវនាវរកមនុស្សម្នាក់ ឧទាហរណ៍ ករណីដែលព្រះបានបញ្ជូនភីលីពីទៅ
មហាពលីក Kush ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា ។ ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសដល់វត្ថុនៃ
ហ្វូងមនុស្ស ប៉ុន្តែក្នុងឱកាសនោះព្រះអម្ចាស់អំពាវនាវរកវត្ថុផ្ទាល់ខ្លួន ។ ជា
ឧទាហរណ៍ កាលដែលប៉ុលបានប្រកាសពាក្យស្ត្រីច្រើនពេកនៅឯទីក្រុង Phillipo
ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការដោយផ្ទាល់ លីដា ។ (សកម្មភាព ១៦:១៣-១៤) ដូចជា
ការហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានធ្វើដោយគ្មានការរើសអើងទេ ប៉ុន្តែលោក
បានធ្វើវាចំពោះវត្ថុផ្ទាល់ខ្លួនយ៉ាងស្ម័គ្រស្មាល ។ លទ្ធផលនៃការហៅពីកំណើត
មកដូចនោះគឺការកើតឡើងវិញដែលកើតឡើងចំពោះវត្ថុផ្ទាល់ខ្លួន ។

2. ការបង្កើតឡើងវិញ

1) និយមន័យនៃការបង្កើតឡើងវិញ

ការបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានសម្រេចដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (មករា
3:5 Tit 3:5) ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (អេភេសូរ 5:26, Jm 1:18, IPet

1:23-25) ។ យោងតាមលោក Bavinck "ការបង្កើតឡើងវិញមិនមែនជាការបង្កើតថ្មីដែលធ្វើឱ្យសារធាតុនៃព្រលឹងនៅក្នុងមនុស្សដាច់ដោយឡែកពីគ្នាទេ ការបង្កើតឡើងវិញខាងសីលធម៌ខាងក្រៅ ប៉ុន្តែមានតែការបន្តឡើងវិញខាងវិញ្ញាណនៃព្រលឹងនៅក្នុងមនុស្សប៉ុណ្ណោះ" ។ ហើយការបន្តគឺមិនត្រឹមតែជាការងាររបស់មនុស្ស និងទិសដៅនៃជីវិតរបស់គាត់ ការគិតរបស់គាត់ និងសកម្មភាពរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមនុស្សរបស់គាត់ទាំងមូលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងខ្លឹមសារផ្ទុយទៅវិញ សូម្បីតែរូបកាយរបស់គាត់ក៏មិនត្រូវបានដកចេញដែរ» ។ (អេក. ៣៦:២៥)

2) កម្មករនៃការបង្កើតឡើងវិញ

អ្នកធ្វើការនៃការបង្កើតឡើងវិញគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងចំណោមពាក្យ «បានសម្អាតនាងដោយការលាងទឹកដោយពាក្យថា « (καθαρίσας τὸ λουτρὸ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι,) នៅក្នុង អេភេសូរ ៥:២៦ យើងមិនអាចនិយាយថាពាក្យដែលសមស្របទៅនឹង «ទឹក» នោះទេ ។ . នេះគឺដូចជាការសម្អាតដោយទឹក ការសម្អាតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រះបន្ទូល ។ ១ កូរិនថូស 6:11 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបានត្រូវលាងដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះនៃយើងរាល់គ្នាប៉ុណ្ណោះ ។

"(ἐδόξαζέθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῖ ទេ) ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបានបើកសម្តែង ។ ហើយទីតុស 3:5 ក៏បាននិយាយថាមានតែ«ការសម្អាតនៃការបង្កើតឡើងវិញ» វាគ្មានពាក្យថាទឹកទេ ។ ដូច្នេះ កិច្ចការនៃការបង្កើតឡើងវិញចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះ និង

ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ យ៉ូហាន 3:5 និង ទីត 3:5 លាតត្រដាងពាក្យ «ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ» យ៉ាងច្បាស់ ។ ហើយ យ៉ាកុប 1:18 មានប្រសាសន៍ថា « ទ្រង់បាននាំយើងមកតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់តាមព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត » ពេត្រុស 1:23 បានមានបន្ទូលថា « តាំងពីអ្នកបានកើតម្តងទៀត មិនមែនជាពូជដែលអាចវិនាសបានទេ ប៉ុន្តែ ... តាមរយៈពាក្យដែលមានជីវិត និងនៅជាប់ជានិច្ច ។ នៃព្រះ; ” ។

3) លទ្ធផលនៃការបង្កើតឡើងវិញ

ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ មាន ៤ យ៉ាង គឺអាចបើកបង្ហាញក្នុងពេលតែមួយដោយមិនមានមុន និងក្រោយពេលវេលា ។

(1) ហៅថា បំបែកខ្លួន ។ ពីព្រោះកិច្ចការដែលប្រៀបដូចជាស្នូលនៃព្រះ ដែលវាតទល់នឹងអំពើបាបរបស់មនុស្ស ហើយញែកទ្រង់ជាបរិសុទ្ធ គឺកើតឡើងក្នុងខ្លួនគាត់ ។ ពាក្យ «គ្រាប់ពូជនៃព្រះ» នៅក្នុង យ៉ូហានទី 1 3:9 មានន័យថា ដូចជាគ្រាប់ពូជដែលការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាសុចរិតរបស់ព្រះមានការរំពឹងទុកអំពីការរីកចម្រើនរបស់វា ។ ហើយនៅក្នុង យ៉ូហាន ៣:៥-៦ផងដែរ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា “ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា “បើអ្នកណាមិនកើតពីទឹក និងព្រះវិញ្ញាណទេ នោះគេមិនអាចចូលទៅក្នុងនគរនៃព្រះបានទេ... ។ ហើយបន្ទាប់មក « អ្វីដែលកើតចេញពីសាច់ឈាមគឺជាសាច់ ហើយអ្វីដែលកើតពីព្រះវិញ្ញាណនោះគឺជាវិញ្ញាណ » ។ ពាក្យនេះមានន័យថា នៅក្នុងបុរសដើម្បីទទួលជីវិតខាងវិញ្ញាណដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលនាំមកនូវកិច្ចការដែលត្រូវសម្អាត សាច់ឈាមរបស់គាត់ (ធម្មជាតិដែលខូច) ជាអវិភាពនឹងធម្ម

ជាតិខាងវិញ្ញាណ ។ "ទឹក" នៅក្នុងពាក្យរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅខាងលើគឺជាការបញ្ចេញមតិនៃពាក្យប្រៀបធៀបដែលចង្អុលទៅការបង្កើតឡើងវិញដែលមានធម្មជាតិប្រឆាំងនឹងសាច់កខ្វក់ (ធម្មជាតិដែលមានបាប) និងដើម្បីយកវាចេញដូចជាការលាងសំអាតទឹក ។ ដូចដែលមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានបំបែកចេញពីធម្មជាតិខាងវិញ្ញាណ (ធម្មជាតិដែលគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងធម្មជាតិសាច់ឈាម (ធម្មជាតិដែលខូច) គ្នាទៅវិញទៅមក ។ (IPet 2: 11) ។ Bavinck បាននិយាយថានៅទីនេះពាក្យ "ទឹក" មិនមានន័យថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទេប៉ុន្តែធម្មជាតិនៃការបង្កើតឡើងវិញ (ដើម្បីសម្អាត) ។ ដូចនេះដែរ ភាពផ្ទុយគ្នានៃសាច់ឈាម និងវិញ្ញាណ គឺកើតឡើងចំពោះតែមនុស្សដែលកើតឡើងវិញ ។ យើងរកឃើញវានៅក្នុងជីវិតរបស់ St. Bernard ។ គាត់និយាយថា ៖ «លោកម្ចាស់! ឲ្យខ្ញុំខឹងឬ?» ដែលជាការទូញសោកដែលកើតចេញពីការប្រយុទ្ធគ្នានៃធម្មជាតិពីរប្រភេទ ។

(2) វាគឺដើម្បីឱ្យមានអារម្មណ៍ភ្ញាក់ ។ ការដែលបុរសនោះកើតម្តងទៀតមិនមែនមានន័យថាគាត់ពេញលេញទេ ។ ដូចជាគាត់មិនពេញលេញក្នុងការបន្ថែមរបស់គាត់ ហើយរាងកាយរបស់គាត់ក៏មិនពេញលេញដែរ ។ ចំពោះគាត់ដែលបានកើតម្តងទៀតមានអារម្មណ៍ខុសឆ្គងពិសេស ហើយគាត់ក៏មានអារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំង ។ អ្នកបង្កើតឡើងវិញដឹងពីការពិតដែលថាព្រលឹងរបស់គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ ការសារភាពរបស់ប៉ូលដែលបាននិយាយថា "ខ្ញុំជាមេនៃមនុស្សមានបាប" ត្រូវបានបង្ហាញដោយការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់សាវ័កបន្ទាប់ពីការបង្កើតឡើងវិញរបស់គាត់ ។ វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថា George Whitefield

បានទទួលយកអារម្មណ៍ដែលមានបាបយ៉ាងខ្លាំងហើយគិតថា "ហេតុអ្វីបានជា
មនុស្សមិនគប់ដុំថ្មមកខ្ញុំ?

(3) គឺការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ។ ការបង្កើតឡើងវិញបានលើកបេះដូងឱ្យជឿលើ
ព្រះគ្រីស្ទ ។ យ៉ូហាន 6:44 មានប្រសាសន៍ថា៖ «គ្មានអ្នកណាអាចមកឯខ្ញុំ
បានឡើយ លុះត្រាតែព្រះវរបិតាដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកទាញយកគាត់ ។ ហើយខ្ញុំនឹង
លើកគាត់ឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ « ហើយហេប 10:22 បាននិយាយថា
"ចូរយើងចូលទៅជិតដោយដួងចិត្តពិត នៅក្នុងការធានាពេញលេញនៃសេចក្តី
ជំនឿ ដោយដួងចិត្តរបស់យើងបានបោះចេញពីមនសិការអាក្រក់ ហើយរូប
កាយរបស់យើងបានលាងដោយទឹកបរិសុទ្ធ" ។ នៅក្នុង យ៉ូហាន 6:44 ខាង
លើ ពាក្យ « គូរ (ἐλκύσῃ) មានអត្ថន័យដូចគ្នាទៅនឹងឧតម្តីរខាងក្រោម
ពោលគឺ « ទទួលការបង្រៀនរបស់ព្រះ » ដែលមានន័យថា មនុស្សបានកើត
ជាថ្មីពីព្រះខាងវិញ្ញាណ ។ (Leon Morris, Hugo Oeberg) ហើយហេប
9:14 ពាក្យថា «ចិត្តរបស់យើងបានស្អាតស្អំ» ចង្អុលអំពីការបង្កើតឡើងវិញ
ជាសមិទ្ធផលនៃទំនាយ «ដើម្បីផ្តល់បេះដូងថ្មី» ។ (និក្ខមនំ ៣៦:២៦)
ដូចដែលយើងឃើញវត្តមានលើ នោះបេះដូងនឹងទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពោល
គឺបេះដូងនឹងកើតជាថ្មីស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយជឿលើទ្រង់ ។ វាជាកម្ម
សិទ្ធិរបស់សេចក្តីពិត និងសេចក្តីល្អ ហើយដើរតាមព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច
នោះ ផ្ទាំងក្រណាត់តូចមួយសម្រាប់ធ្វើដំណើរលើមហាសមុទ្រដ៏ធំទូលាយមានត
ម្លៃ ។ បេះដូងដែលបានបង្កើតឡើងវិញមានតម្លៃណាស់សម្រាប់បុរស ។ ព្រះ
បានបញ្ជូនព្រះគ្រីស្ទជាចំបងដោយចេតនា ហើយទ្រង់បានសុគតជំនួសយើង
ហើយនៅពេលដែលទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ និងបានសម្រេចនូវដំណឹងល្អនៃសេចក្តី

សង្គ្រោះ ហើយទ្រង់បានប្រគល់បេះដូងឱ្យជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាបេះដូងដែល
បានបង្កើតឡើងវិញ ។ នៅពេលយើងគិតថាលំដាប់នៃចលនានៃសេចក្តីស
ង្គ្រោះមានសណ្តាប់ធ្នាប់បែបនេះ ជំនឿរបស់យើងត្រូវបានពង្រឹងបន្ថែមទៀត ។
នោះគឺ ដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ និងចិត្តដែលបានបង្កើតឡើងវិញគឺស្របគ្នា
ហើយពួកគេក៏ជាសាក្សីពីរនាក់របស់អាម៉ែន (អាមេន) ដើម្បីប្រកាសថាព្រះពិ
ត ។

(4) ជាគុណដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ។ Arminiusism អះអាងថា ទោះបីជាយើង
ជឿថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងសម្រាប់អំពើបាបរបស់មនុស្សទាំងអស់
ហើយការពិតដែលថាទ្រង់មិនបានទទួលព្រះគុណគឺអាស្រ័យលើឆន្ទៈសេរីរបស់
មនុស្សជាដាច់ខាត ។ តើទ្រឹស្តីបែបនេះមិនភ្លេចពាក្យរបស់គាត់នៅក្នុងបទគម្ពីរ
ដែលថាព្រះគុណនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញឱ្យឃើញប្រសិទ្ធភាព
រហូតដល់ការកើតឡើងនៃលទ្ធផលតាមរយៈកិច្ចការរបស់ Holy Spirit ទេ?
ព្រះត្រាស់ហៅអ្នកដែលបានកំណត់ទុកជាមុន អ្នកដែលហៅនឹងបានសុចរិត អ្នក
ដែលសុចរិតនឹងបានតម្កើងឡើង (រ៉ូម ៨:៣០) ដែលមានន័យថា ព្រះគុណ
ដែលប្រោសលោះធ្វើការចំពោះវត្ថុដែលជាបន្តបន្ទាប់ និងមានប្រសិទ្ធភាព ។
(Westminster Confession ជំពូកទី 10 ខ 2) ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាព្រះ
គុណនៃការប្រោសលោះយកទំនាក់ទំនងដ៏មានប្រសិទ្ធភាពចំពោះវត្ថុ ។ ការ
បង្កើតឡើងវិញដែលបានសម្រេចដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ថ្លៃ
ប្រឌិតថ្មី ដែលនាំមកនូវការផ្លាស់ប្តូរដ៏ល្អនៅក្នុងខាងក្នុងនៃមនុស្សមានបាប ។ (
អេស) ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជាកូនចៀមនៃដង្វាយឆ្នួន ហើយថែមទាំងធ្វើឱ្យបុរស
នោះបានទទួលព្រះគុណនៃដង្វាយឆ្នួនជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ

ដំណឹងល្អរបស់លោកគឺជាដំណឹងដ៏រីករាយដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សដែលមានបំណង
(មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស) រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។

លោក Karl Barth បាននិយាយពីការបង្កើតឡើងវិញថា បុរសថ្មីបានអ្វីក្រៅពី
ខ្លួនគាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយផ្ទុយពីវាថា « ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានប្រសិទ្ធភាព និងមានភាពច្នៃប្រឌិតលើមនុស្ស និងក្នុងខ្លួន
គាត់ » ។ ... វាសម្អាតបុរសនោះយ៉ាងពិតប្រាកដ និងដោយភក្តីភាព (
wirklich und ganzlich) ហើយផ្លាស់ប្តូរគាត់... ។ នេះមិនមែនជាពាក្យ
ប្រៀបធៀបនិងការពិតទេ» ។

នៅខាងលើ លោក Barth បាននិយាយថា ភាពចម្រូងចម្រាសចំនួនពីរនៃការ
បង្កើតឡើងវិញ He នៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់រ៉ូម បាននិយាយថា បុរសដែល
បានបង្កើតឡើងវិញមិនមែនជាការពិតទេ (nich-sein) នៅក្នុង dogmatic
របស់គាត់ថា ការបង្កើតឡើងវិញគឺជាភាពជាក់ស្តែង ។ ដូចដែលការថ្លែងរបស់
គាត់អំពីរឿងពីរបស់គាត់គឺការស្មានតាមគ្រាមភាសាដែលរកឃើញការពិតលើស
ពីរឿងអវិជ្ជមាន និងរឿងវិជ្ជមាន ។ នេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។ ព្រះគម្ពីរ
បង្រៀនថា កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះចូលទៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រ
ដោយអំណាច និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ។

រ៉ូម 8:9-10 បាននិយាយថា "ទោះជាយ៉ាងណា អ្នកមិននៅក្នុងសាច់ឈាមទេ
ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ប្រសិនបើតាមពិត ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នក
។ អ្នកណាដែលមិនមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជារបស់អ្នកនោះ
ទេ ។ 10 ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា ទោះបីរូបកាយស្លាប់

ដោយសារអំពើបាបក៏ដោយ ព្រះវិញ្ញាណជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិត» ។
ប៉ុលនៅទីនេះបាននិយាយដោយស្មានថាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ «ស្ថិតនៅក្នុងគាត់
(oíkēi ដើម្បីចូលទៅក្នុងគាត់និងសណ្ឋិតក្នុងគាត់) ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

តើព្រលឹងនៃអ្នកបង្កើតឡើងវិញអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានទេ? (Can the soul of the regenerated commit sin?)

3. ការប្រែចិត្ត

1) អត្ថន័យនៃការប្រែចិត្ត

Metanoeo (μετανοέω), "ដើម្បីប្រែចិត្ត" ជាភាសាក្រិចមានន័យថា ជីវិតផ្ទុយពីអតីតកាល ដោយការផ្លាស់ប្តូរបញ្ញា, (ទី II ធម៌ 2:25), ការផ្លាស់ប្តូរតាមឆន្ទៈ (កិច្ចការ 8:22) និងការផ្លាស់ប្តូរអារម្មណ៍ ។ (អែស 90:9) ។ ជាការពិតណាស់ លទ្ធផលគឺការត្រឡប់កៅអីដើម្បីជឿលើព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះពាក្យ «ប្រែចិត្ត» ត្រូវបានគេប្រើដើម្បីបង្ហាញដោយពាក្យ epistrepo (ἐπιστρέφω, ត្រឡប់) ។ វត្ថុដែលនិយាយអំពីការប្រែចិត្តយ៉ាងលម្អិតនៅក្នុងបទគម្ពីរគឺ កូរិនថូស ទី២ ៧:១១ ។ នោះហើយជាពាក្យថា "ដ្បិតមើលថា សេចក្តីទុក្ខដ៏ក្រៀមក្រំរបស់ព្រះនេះ កើតឡើងក្នុងខ្លួនយ៉ាងណា ប៉ុន្តែក៏មានចិត្តចង់ជម្រះខ្លួន សេចក្តីក្រោធអ្វី ការភ័យខ្លាច សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា សេចក្តីខ្លះខ្លួនអ្វី ការដាក់ទោសយ៉ាងណា! នៅគ្រប់ចំណុចដែលអ្នកបានបង្ហាញថាខ្លួនឯងគ្មានកំហុសក្នុងរឿងនេះ» ។ ប្រាប់ពីស្ថានភាពនៃការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ ដោយការគោរពតាមការណែនាំរបស់ប៉ុលយ៉ាងលម្អិត ។ ពាក្យនេះរួមបញ្ចូលនូវធាតុនៃវត្ថុទាំងបីខាងលើគឺ (បញ្ញា វិចារណញ្ញាណ និងអារម្មណ៍) (intellectual, volitional and emotional) ។ "ភាពស្មោះត្រង់" (σπουδὴν spuden) គឺ

ជាសកម្មភាពនៃបេះដូងដែលលះបង់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ដើម្បីប្រឆាំងនឹងបេះដូង
ដែលមិនខ្វល់ខ្វាយ និងព្រងើយកន្តើយ “កំហឹង” (ἀπολογία សុំទោស) គឺ
ជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីសារភាពកំហុសរបស់ពួកគេ និងដើម្បីសុំការអភ័យទោ
ស ។ “ការភ័យខ្លាច” (aganactesis) ខឹងនឹងខ្លួនឯងដោយទទួលស្គាល់ខ្លួន
ឯងថាជាមូលហេតុនៃការឈឺចាប់ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះចំពោះការភ័យខ្លាច "(pobon)
បាននិយាយថានេះគឺជាការភ័យខ្លាចសម្រាប់ពួកគេមានអារម្មណ៍ថាភាពមិនគ្រប់
គ្រាន់របស់ Paul (Bengel, Meyer) ប៉ុន្តែវាជាការត្រឹមត្រូវដែល វាមានន័យ
ថាកោតខ្លាចព្រះ ។ ការប្រែចិត្តតែងតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការកោត
ខ្លាចព្រះ ។ “ការចង់បាន” (ἐπιπόθησις epipodesin) មានន័យថាជាយូរ
ណាស់ដែលអ្នកជឿនៅកូរិនថូសចង់បានប៉ូលត្រឡប់មកវិញ ។ “ភាពខ្វះខាត”
(ζηλον zeron) គឺជាចំណង់ចំណូលចិត្តក្នុងការកែតម្រូវរឿងមិនពិត “ការដាក់
ទណ្ឌកម្ម” (ἐκδικησις ectikesin) ចង្អុលបេះដូងដែលគាត់ចង់ដាក់ទោសបេះ
ដូងខ្លួនឯងដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ ក្នុងចំណោមប្រាំពីរយ៉ាងដើម្បីបង្ហាញពីចិត្ត
នៃការប្រែចិត្ត មុននឹងពាក្យ 6 បន្ទាប់នៃឃ្លា ពាក្យ ala (ἄλλα អត្ថន័យ
នៃពាក្យខាងលើ) ជាភាសាក្រិចត្រូវបានធ្វើតាម ។ ដូច្នេះហើយ ធាតុទាំង
៧ នៃចិត្តប្រែចិត្ត ត្រូវបានបង្ហាញដោយភាពតែមួយ ។ ពាក្យនេះ ala
(ἄλλα) ត្រូវបានទទួលយកជាភាសាកូរ៉េ ។
សរុបមក ការប្រែចិត្តគឺជាអាកប្បកិរិយាខាងវិញ្ញាណ ដែលបុរសនោះត្រឡប់ទៅ
រកព្រះគ្រីស្ទ (ទៅកាន់ព្រះ) ដោយអស់ពីចិត្តជាមួយនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈ
ទាំងមូលរបស់គាត់ ។ គាត់យល់ដឹងពីអំពើបាបដោយបញ្ញា ស្តាប់អំពើបាបតាម
ផ្លូវចិត្ត ហើយបានសម្រេចចិត្តដើរតាមព្រះដោយឆន្ទៈ ។ នៅពេលដែលអ្នកជំងឺ

ដឹងពីជំងឺរ៉ាំរ៉ៃនៃរាងកាយរបស់គាត់ ការស្វែងរកការព្យាបាលគឺជាអាកប្បកិរិយា
សមហេតុផល ។ ការប្រែចិត្តពិតប្រាកដនៃមនុស្សមានបាបមានគោលបំណង
លើការមានសេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅក្នុងការរំលឹកឡើងវិញ ការទូញ
សោកគឺមានតម្លៃ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរផ្ដោតតែលើវានោះទេ ។ វាគ្រាន់តែជា
ដំណាក់កាលរៀបចំដើម្បីមានជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។ ការជឿលើព្រះអម្ចាស់ និង
ដើម្បីទទួលបានសន្តិភាព គឺជាគោលបំណងនៃការប្រែចិត្ត ។ អ្នកដែលប្រែ
ចិត្តត្រឡប់មករកព្រះគ្រីស្ទវិញដោយការសម្រេចចិត្តនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន
ហើយកែប្រែអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយយកឈ្មោះលើវា ។ ការប្រែចិត្តដោយគ្មាន
ជំនឿគឺជាការប្រែចិត្តដែលស្លាប់ ហើយជំនឿដែលមិនប្រែចិត្តគឺជាជំនឿដែលស្លា
ប់ ។

2) ប្រភពដើមនៃការប្រែចិត្ត

ការប្រែចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ។ II Tim 2:25 មាន
ប្រសាសន៍ថា “ព្រះប្រហែលជាអាចឲ្យគេប្រែចិត្ត”, ទំនុកតម្កើង 85:4 បាន
មានបន្ទូលថា “ឱព្រះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងអើយ ព្រះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ
របស់យើងខ្ញុំអើយ សូមទ្រង់ប្រោសយើងខ្ញុំឡើងវិញ” ។ ហើយបទគម្ពីរបង្រៀន
ថា បុរសនោះមិនគួរពន្លត់ចិត្តនៃការប្រែចិត្តឡើយ ហើយគួរតែតាំងព្រះហឫទ័យ
នៃព្រះដោយការស្តាប់បង្គាប់ ។ (ភីលីព ២:១៣)

លោក Abraham Kuiper បាននិយាយថា 70 ដងនៃ “Shub (ឃប)
ពាក្យ ការប្រែចិត្តនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានកត់ត្រាដោយសកម្មភាពរបស់
មនុស្ស ប៉ុន្តែ 16 ដងត្រូវបានកត់ត្រាដោយសកម្មភាពរបស់ព្រះ ។ យើងជឿ

ថា ព្រះធ្វើឲ្យបុរសនោះយល់ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយប្រែចិត្ត ។ (សកម្ម. ១១:១៨, ឆី. Hadley គឺជាបុរសប្រមឹក ប៉ុន្តែនៅពេលគាត់ដើរលើផ្លូវ គាត់បានស្តាប់សំឡេងខាងវិញ្ញាណ « មក » ហើយគាត់ទទួលអារម្មណ៍ពីវត្តមានរបស់ព្រះ ហើយបានប្រែចិត្ត ។

3) ព្រះគុណដើម្បីផ្តល់ឱ្យអ្នកប្រែចិត្ត

I Sam 7:3 បាននិយាយថា “គាត់នឹងរំដោះអ្នកចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកភីលីស្ទីន” II រាបាគូរ 7:14 បាននិយាយថា “ប្រសិនបើប្រជាជនរបស់ខ្ញុំដែលត្រូវបានគេហៅថាដោយនាមខ្ញុំបន្ទាបខ្លួន ហើយអធិស្ឋាន ហើយស្វែងរកមុខខ្ញុំ ហើយងាកចេញពី ។ ផ្លូវអាក្រក់របស់គេ នោះអញនឹងឮពីស្ថានសួគ៌ ហើយនឹងអត់ទោសដល់អំពើបាបរបស់គេ ហើយប្រោសស្រុកគេឲ្យជា ។ ទំនុកតម្កើង 34:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះយេស៊ូវាទ្រង់គង់នៅជិតអ្នកដែលមានចិត្តសង្រេង ហើយជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលខូចចិត្ត ។ ”, ទំនុកតម្កើង 51:17 មានប្រសាសន៍ថា “ការថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ព្រះជាវិញ្ញាណដែលខូច ។ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គមិនមើលងាយឡើយ ។ ” ។ ហើយទំនុកតម្កើង ១៤៧:៣ មានបន្ទូលថា «ទ្រង់ប្រោសអ្នកដែលមានចិត្តសង្រេង ហើយចង់រលូនគេ» ។

4) ទ្រឹស្តីនៃការអត់ឃ្លានរបស់ Barth

គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា « ការប្រែចិត្តមិនមែនជាការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតដែលដូចជាមនុស្សបម្រើព្រះ ហើយសម្រេចបាននូវគោលបំណងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាជាសកម្មភាពមូលដ្ឋាននៃសេចក្តីសុចរិត

របស់ព្រះសម្រាប់បុរស ។ លោក Barth បានថ្លែងថា ការប្រែចិត្តហាក់ដូចជា សកម្មភាពដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះដែលបានឆ្លងផុតក្នុងមនុស្សជាតិ ។ ប៉ុន្តែគាត់ បាននិយាយថាការប្រែចិត្តដោយសុទ្ធិដ្ឋិនិយមនៅក្នុង dogmatic របស់គាត់ ។ វាមានដូចខាងក្រោម ។ « ការភ្ញាក់ឡើងនៃការប្រែចិត្តត្រូវបានកើតឡើងដោយ ច្បាប់នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះ ហើយជាកម្មសិទ្ធិតាមលំដាប់នៃព្រះ ។ ប៉ុន្តែវាគឺ ជាការពិតដែលថាវាកើតឡើងដោយស្ថានភាពនៃសកម្មភាពរបស់មនុស្សនិងស្ថាន ភាពរបស់គាត់ ។ ប្រសិនបើការផ្លាស់ប្តូររបស់ Barth នេះមិនបានចេញពីផ្ទៃ ខាងក្រោយនៃទស្សនវិជ្ជាបន្ថែមទេនោះ យើងអាចយល់ពីការផ្លាស់ប្តូរខាងក្រៅ របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ តើគាត់មិនអាចនិយាយដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យគាត់សង្កត់ធ្ងន់ពី ប្រភពដើមដ៏ទៃភាពនៃការប្រែចិត្តពិតប្រាកដមែនទេ? ឬនៅក្នុងទស្សនៈនៃការ សង្កត់ធ្ងន់លើទំនួលខុសត្រូវរបស់មនុស្សចំពោះការប្រែចិត្ត គាត់អាចនិយាយបាន តែពាក្យដែលទាក់ទងនឹងវាប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាគឺការដែលគាត់យល់ខុសបទ គម្ពីរក្នុងទស្សនៈនៃទស្សនវិជ្ជាពង្រីក ។ យោងតាមទស្សនវិជ្ជាពង្រីក សកម្មភាព របស់ព្រះមិនអាចចូលទៅក្នុងពិភពនៃពេលវេលា និងលំហ សកម្មភាពរបស់គាត់ គួរតែត្រូវបានគិតយ៉ាងច្បាស់លាស់ថាសកម្មភាពរបស់គាត់ដោយផ្លាស់ប្តូរ អវិជ្ជមាន និងវិជ្ជមាន ។

ដូចលោក Barth នៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីរ៉ូម បាននិយាយថា ការ ប្រែចិត្តគឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះសម្រាប់បុរស (Gottes Gererechtigkeit für den Menschen) ហើយបានប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាអវិជ្ជមានពីប្រវត្តិ សាស្ត្រ (លទ្ធិឆ្លងដែន) ។ ប៉ុន្តែក្នុងចិត្តទុច្ចរិតរបស់គាត់ គាត់បាននិយាយ ថាវាជាសកម្មភាពរបស់មនុស្ស (menschliches Tun) ហើយបានប្តូរវាទៅជា

វិជ្ជមាន ។ ដូចដែលយើងឃើញថាវាច្បាស់ណាស់ថាគាត់មានការប៉ាន់ស្មានគ្រាម
ភាសា ។ បទគម្ពីរបាននិយាយថាកិច្ចការដែលព្រះសម្រេចតាមរយៈមនុស្ស
(លក្ខណៈនៃពេលវេលានិងលំហគឺជាការពិតហើយបញ្ជាក់ ។ ការប្រែចិត្តរបស់ជា
វីរត្រូវបានបញ្ជាក់ (ទំនុកតម្កើង 15២ ការប្រែចិត្តរបស់ពេត្រុសក៏ត្រូវបាន
បញ្ជាក់ផងដែរ ។ ៣១-៣២)

4. ជំនឿ

1) ប្រភេទនៃជំនឿ

ទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់បាននិយាយថាជំនឿបួនប្រភេទ ។ បើសង្ខេបគឺដូច
ខាងក្រោម ។

(1) ជំនឿប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ វាគឺជាកម្រិតនៃការទទួលស្គាល់ការពិតនៃបទគម្ពីរ
ហើយអ្នកដែលមិនលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះការពិតក៏អាចមានវាបានដែរ ។
អារក្សក៏មានជំនឿបែបនេះដែរ ។ (យ៉ូហាន ២:១៩) នេះមិនមែនជាជំនឿដើម្បី
ទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះទេ ។

(2) ជំនឿនៃអព្វុតហេតុនេះគឺជាជំនឿដែលគិតថាមនុស្សម្នាក់អាចប្រតិបត្តិ
សកម្មភាពអព្វុតហេតុមួយចំនួន (ខ្លួនគាត់និងអ្នកដទៃ) ។ ជំនឿបែបនេះ
មានអមជាមួយនឹងសេចក្តីជំនឿដែលបានសង្គ្រោះ (យ៉ូហាន ១:៤៩-៥១) យើង
មិនអាចបញ្ជាក់ថាវាតែងតែដូច្នេះទេ ។ (ម៉ាថាយ ៧:២២-២៣)

(3) ជំនឿបណ្តោះអាសន្ន ។ ដ្បិតវាប្រៀបដូចជាគ្រាប់ពូជដែលខ្ចាត់ខ្ចាយក្នុង
វាលថ្ម (ម៉ាថាយ ១៣:២០-២១) អ្នកដែលមានជំនឿបែបនេះនិយាយថានឹងជឿ

ដោយរំជួលចិត្តដើម្បីសិរីល្អ និងការសប្បាយរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែគាត់បោះបង់ចោល ជំនឿក្នុងគ្រាបាបរបស់ខ្លួន ។ . វាគឺជាករណីដែលដេម៉ាសបានចាកចេញពី ប៉ូល ។

(4) ជំនឿសង្គ្រោះ ។ នេះហើយជាជំនឿដែលមានឫសគល់នៃជីវិតដែលបាន បង្កើតឡើងវិញ ដូចជាមនុស្សបានកើតជាថ្មីដែលព្រះបានដាំគ្រាប់ពូជក្នុងចិត្ត របស់គាត់ ។ សេចក្តីជំនឿនេះទទួលបានខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ សាវ័ក និងការជឿទុកចិត្តលើព្រះគ្រីស្ទដ៏មានមហិទ្ធិឬទ្ធិដ៏មានមហិទ្ធិឬទ្ធិផ្ទាល់នៅ ស្ថានសួគ៌ឥឡូវនេះសម្រាប់ការលើកលែងទោសរបស់យើង និង ភាពពេញលេញ នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

2) អត្ថន័យសំខាន់នៃពាក្យ ជំនឿ និងខ្លឹមសាររបស់វា ។

Heemin (អេមីន) ជាភាសាហេព្រើរ ពាក្យដើមនៃពាក្យ "ដើម្បីជឿ" មាន ន័យថា "មានស្ថេរភាព" ឬ "វាអាចជឿលើវាសម្រាប់ភាពស្មោះត្រង់របស់វា ។ សរុបមក ជំនឿមានភាពស្មោះត្រង់ជាខ្លឹមសាររបស់វា ហើយចាត់ទុកភាពស្មោះ ត្រង់ជាជីវិត ។ ការលាក់ពុត និងការក្លែងបន្លំមិនមែនជាសេចក្តីជំនឿទេ ប៉ុន្តែជាការរារាំង និងសត្រូវរបស់វា ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរបង្រៀន សេចក្តីជំនឿ ហើយក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះក៏ដាក់បណ្តាសាចំពោះការលាក់ពុ ត ។ (ម៉ាថាយ ២៣:១៣-១៥, ២៣-៣៦) ដោយសារជីវិតរបស់អ្នកជឿគឺពឹង ផ្អែកលើសេចក្តីពិត ហើយជីវិតក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានក្រោកឈរយ៉ាងរឹងមាំ និងស្មោះត្រង់ ហើយមិនរង្គោះរង្គើឡើយ ។ Tennyson បានបង្កើត poem ដូចខាងក្រោម ។ « ជំនឿមិនរង្គោះរង្គើក្នុងពាក្យទូញសោកឡើយ ក្នុងស្ថាន

ភាពដែលត្រូវឲ្យសង្ខេបនៃរឿងត្រូវ និងរបស់ខុស ជំនឿតែមួយគត់មានអាកប្បកិរិយាវិភាយ ។ ជំនឿសម្លឹងមើលវត្ថុដ៏ព្រិចភ្នែកបំផុត ហើយឃើញអ្វីដែលព្រះអាទិត្យបានលាក់ទុកតែមួយយប់ ។ វាស្វែងរករដូវក្តៅតាមរយៈ bud នៃរដូវរងារ ។ វាក្នក់ផ្លែឈើមុនពេលផ្កាបាត់ ហើយវាស្តាប់សំឡេងសត្វខ្លាតាមរយៈពងរបស់វា» ។

3) វត្ថុបំណងនៃសេចក្តីជំនឿ

តើយើងជឿលើអ្វី? ទីមួយ គឺត្រូវជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ (រ៉ូម 10:17, I Thess 2:13) ទីពីរគឺការជឿលើព្រឹត្តិការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ (ការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់) (1 Cor 15:1-8 I Thess 4:14) ទីបីគឺដើម្បី ជឿលើបុគ្គលិកលក្ខណៈនេះដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ (យ៉ូហាន ៣:១៦ កិច្ចការ ១៦:៣០-៣១) ទី៤ គឺការជឿលើបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។ (យ៉ូហាន ៥:២៤, យ៉ូ. ៥:១០)

4) ចរិតសំខាន់នៃជំនឿ

ខ្ញុំយោងទៅលើការស្ទង់មតិរបស់លោកបណ្ឌិត Niklas Kurtaneck នៃការមួយនេះ ។ លោកថា ធម្មជាតិដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃជំនឿមានដូចតទៅ ។ មនុស្សត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ អេភេសូរ ២:៨-៩) ត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ (រ៉ូម ៣:២៨, ៥:១) ត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយសេចក្តីជំនឿ (កិច្ចការ ២៦:១៨) ត្រូវបានលើកតម្កើងដោយសេចក្តីជំនឿ (១ពេត្រុស ១:៩) ។ ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយសេចក្តីជំនឿ (២កូរិនថូស 5:7) មកដល់ព្រះ

គុណដោយសេចក្តីជំនឿ (រ៉ូម 5:2) រស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ (កាឡាទី 2:20)
យកឈ្នះដោយសេចក្តីជំនឿ(IPet 5:9 I Jn 5:4) មានសេចក្តីពិតនៃក្តីសង្ឃឹម
(ហេប្រើរ 99:9) ហើយដឹងពីភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីពិតដោយសេចក្តីជំនឿ
(ហេប្រើរ 99:៣) ។

5) គំនិតដើម្បីរារាំងជំនឿ

(1) ការដោះសារបានកើតឡើងចំពោះវត្ថុនៃជំនឿគឺមើលមិនឃើញ ។

ជំនឿគឺជាសកម្មភាពនៃការជឿជាក់ដើម្បីជឿលើវត្ថុមើលមិនឃើញ ។ ទោះបីជា
បែបនេះក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចគិតថាវាជាការសង្ស័យដែរ ។ វិទ្យាសាស្ត្រក៏
មិនអាចមើលឃើញខ្លឹមសារនៃស្ថានភាពនៃធម្មជាតិដែរ ។ ប៉ុន្តែបើវិទ្យាសាស្ត្រ
មិនដឹងទេ ជឿទៅហើយមុនការសិក្សា ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរគិតថា
សកម្មភាពនៃទំនុកចិត្តត្រូវបានលើកឡើងទៅលើទ្រឹស្តីសាសនាឡើយ ។ ចំពោះ
សកម្មភាពនៃទំនុកចិត្តត្រូវបានបង្ហាញដោយសកម្មភាពសាសនា, អ្នកណាមិន
អាចនិយាយថាទ្រឹស្តីសាសនាមិនត្រូវបានទទួលយក ។ ប្រតិបត្តិការនៃចំណេះ
ដឹងទាំងអស់គួរតែអាស្រ័យលើភាពជឿជាក់ ។ Bavinck បាននិយាយថា
"ទោះបីជាសេចក្តីជំនឿគឺជាសកម្មភាពនៃការដឹងក៏ដោយ យើងគួរតែគោរពតាម
វាដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីជំនឿ ។ នេះមានន័យថាត្រូវ
បានបង្កើតឡើងដោយការគោរពតាមរយៈការបដិសេធខ្លួនឯង ។ (ម៉ាថាយ 9៦:
២៤)

(2) ចិត្តអាក្រក់ជឿលើខ្លួនឯង ។ នេះក៏ផ្តល់នូវការរារាំងដល់សេចក្តីជំនឿ ។ សូភាសិត 28:26 មានប្រសាសន៍ថា "អ្នកណាដែលទុកចិត្តក្នុងចិត្តខ្លួន នោះជាមនុស្សល្ងើល តែអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយប្រាជ្ញា នោះនឹងបានរួច" សូភាសិត ២៦:១២ ពោលថា "តើអ្នកឃើញមនុស្សមានប្រាជ្ញាក្នុងភ្នែកខ្លួនឬទេ? មានសង្ឃឹមច្រើនជាងមនុស្សល្ងង់ជាងគាត់» ។ តាមពិត ជំនឿចំពោះប្រជាជនមិនគួរពឹងលើគេឡើយ ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា ៖ «យើងនឹងឲ្យគេស៊ីសាច់កូនប្រុសកូនស្រី ហើយគ្រប់គ្នានឹងស៊ីសាច់អ្នកជិតខាងក្នុងការឡោមព័ទ្ធ និងក្នុងគ្រាអាសន្ន ដែលខ្មាំងសត្រូវ និងអ្នកស្វែងរកជីវិតធ្វើទុក្ខដល់ពួកគេ ។ ' " ។ (យេរេមា ១៩:៩)

(3) ចិត្តស្រឡាញ់បាប ។ អ្នកដែលមានចិត្តកខ្វក់ មិនអាចស្គាល់ព្រះបានឡើយ ។ (Mt 5: 8) ទំនុកតម្លើង 14:1 បាននិយាយថា "មនុស្សល្ងើលនិយាយនៅក្នុងចិត្តថា "គ្មានព្រះទេ" ។ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម ។ គ្មានអ្នកណាធ្វើបានល្អទេ ។ ", យ៉ូហាន 3: 20 បាននិយាយថា: "ដ្បិតអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ស្អប់ពន្លឺ ហើយមិនមករកពន្លឺទេ ក្រែងលោអំពើរបស់គាត់ត្រូវលាតត្រដាង" ។

6) ធាតុផ្លូវចិត្តនៃជំនឿ (The psychological elements of faith)

អ្នកទ្រឹស្តីមានទស្សនៈខុសគ្នាដោយការវិភាគជំនឿតាមចិត្តសាស្ត្រ ។ អ្នកទ្រឹស្តី Scholasticism នៅមជ្ឈិមសម័យបានអះអាងពីលក្ខណៈនៃចំណេះដឹង ។ ប៉ុន្តែមនុស្សមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគ្រាន់តែចំណេះដឹង ។ ចំណេះដឹងរបស់មនុស្សត្រូវបានងងឹតដោយអំពើបាប ។ (១កូរិនថូស ៨:១) ហើយ

Schleiermacher (Friedrich Daniel Schleiermacher) នៅសតវត្សទី 19 បានអះអាងជំនឿថាជាអារម្មណ៍នៃការពឹងផ្អែកទាំងស្រុង (Abhängigkeitsgefühl ដាច់ខាត) ។ ប៉ុន្តែប្រភពនៃអារម្មណ៍របស់បុរសនោះ បេះដូងខ្លួនឯងគឺមិនពិត ។ (យេ. ១៧:៩) Kant (Immanuel Kant) និង Fritsch (Albrecht Benjamin Fritsch) បានសន្មតថា ភាពមិនសមហេតុផលថាជាពិភពនៃព្រះ ហើយទទួលយកការសម្រេចចិត្តដោយស្ម័គ្រចិត្តចំពោះបុគ្គលនេះថាជាជំនឿ ។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់មនុស្សនោះត្រូវងងឹតដោយអំពើបាប (សុភាសិត ២៨:២៦) Hendrikus Berkhof ដូចដែល Barthian ស្នូតបូតបាននិយាយទៅកាន់សេចក្តី ជំនឿដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺ “ដើម្បីទទួលបានការសន្យាថានឹងចេញពីខាង ក្រៅ និងខាងលើ ពួកយើង និងបទពិសោធន៍ទាំងអស់របស់យើងក៏បានបោះ ទៅខាងក្រោយ ហើយបន្តជំហានរបស់យើងទៅខាងក្រៅរបស់យើង” ។ នៅ ខាងលើ តើអ្វីជា “សកម្មភាពដើម្បីឈានទៅរកភាពខាងក្រៅរបស់យើង”? ប្រសិនបើវាមានន័យថាការបដិសេធខ្លួនឯង (ការបដិសេធខ្លួនឯង) នោះគឺការ បដិសេធនូវចរិតបាបរបស់គាត់នោះវាគឺជាព្រះគម្ពីរ ។ (ម. អ្នកប្រាជ្ញគ្រីស្ទ អូ ស្សូដក់ (Louis Berkhof, Chales Hodge) បានឃើញថា សេចក្តីជំនឿគឺ ជាការរូបរួមនៃចំណេះដឹង អារម្មណ៍ និងឆន្ទៈ ពោលគឺប្រតិបត្តិការនៃបេះដូ ង ។ ពួកគេបានឃើញថា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យត្រូវបានដាក់នៅលើពាក្យ «ជឿ ដោយចិត្ត» នៅក្នុងខគម្ពីរចុងក្រោយនៃរ៉ូម ១០:៩ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនឃើញផ្នែក មួយនៃខគម្ពីរខាងលើទេ (ពាក្យមានតែបេះដូង) ប៉ុន្តែយើងឃើញវាជាមួយនឹងខ គម្ពីរខាងលើ “ពីព្រោះប្រសិនបើអ្នកសារភាពដោយមាត់របស់អ្នកថាព្រះយេស៊ូវគឺ ជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជឿលើចិត្តរបស់អ្នកថាព្រះជាម្ចាស់ ប្រោសគាត់ឲ្យរស់ឡើង

វិញ អ្នកនឹងបានសង្គ្រោះ ។ " ។ ផ្នែកនេះចាត់ទុកជីវិតសហគមន៍របស់អ្នក
 ជឿ—ក្នុងជីវិតសង្គម ដើម្បីចាត់ទុកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាមោទនភាពរបស់ពួកគេ
 ដោយគ្មានការភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ ។ (ម៉ាថាយ ១០:៣២-៣៣) ដូចនេះជាជីវិត
 ដើម្បីបដិសេធខ្លួនឯង កាន់លើឆ្កាងរបស់ខ្លួន ហើយដើរតាមព្រះអម្ចាស់ (Mt
 16:24) និងជីវិតដើម្បីជឿលើព្រះអម្ចាស់ដោយបុគ្គលិកលក្ខណៈសរុប ។ ត្រង់
 ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនោះគឺថា សេចក្តីជំនឿនេះមិនមែនត្រូវបាន
 បង្កើតឡើងដោយអំណាចរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាអំណោយទានរបស់
 ព្រះ ។ វិញ្ញាណ ។ Bavinck អះអាងថាកម្មវត្ថុនៃជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ និងលក្ខ
 ណៈវិនិច្ឆ័យ និងបុព្វហេតុរបស់វាកើតចេញពីព្រះតែមួយគត់ទាំងស្រុង ។
 Irenaeus បានប្រៀបធៀបព្រះគុណរបស់ព្រះទៅនឹងសេចក្តីជំនឿជាមួយនឹងទឹក
 សន្សើមនិងភ្លៀង ។ Bavinck បានជូនដំណឹងម្តងទៀតអំពីហេតុផលដែលអ្នក
 ជឿគ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែជឿ នោះគឺនៅពេលដែលគាត់បានស្តាប់សំណួរ "ហេតុអ្វី
 បានជាអ្នកជឿលើវា?" អ្នកជឿគ្រីស្ទានគួរតែឆ្លើយ "ពីព្រោះព្រះមានបន្ទូល"
 គាត់សួរម្តងទៀតថា "តើធ្វើដូចម្តេច? តើអ្នកអាចជឿថាព្រះមានបន្ទូលឬទេ?"
 គាត់បានចាក់សារឡើងវិញថា «ដោយសារព្រះធ្វើការក្នុងចិត្តយើងដើម្បីជឿលើ
 បទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ» ។

7) ការកើតឡើងនៃការធានា

ការធានាត្រូវបាននាំមកដោយអ្នកដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទជាប់លាប់ (យ៉ូហាន ៨:
 ៣០-៣១) វានឹងធំឡើងដោយការរក្សាគុណធម៌ (១ កូរិនថូស ៥:១៦, យម
 ២:១៧, ២៦) ហើយវា ត្រូវបានចិញ្ចឹមឡើងដោយអ្នកជឿដែលទទួលខុសត្រូវ

យ៉ាងណា (ជាពិសេសអ្នកជឿទទួលយកសេចក្តីទុក្ខលំបាកសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់បាន យ៉ាងណា) (កិច្ចការ 4:8, 5:4 I Tim 3:13) វាគឺជាអ្នកធំឡើងក្នុងការទទួល យក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងណា (កិច្ចការ 17:11-12 រ៉ូម 10:17) វាត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងមនុស្សម្នាក់ដែលមិនមែនដើម្បីជឿលើសេចក្តីជំនឿរបស់ ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលជឿព្រះគ្រីស្ទដ៏មានព្រះជន្មរស់ដោយផ្ទាល់ ។ (អេក. ៦:១០, ធី. គម្ពីរបានចែងថា ៖ «ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកណាដែលគិតថា ខ្លួនឈរនោះប្រយ័ត្នក្រែងគាត់ដួល ។ (១កូរិនថូស ១០:១២) ។

8) ទ្រឹស្តីខុសគ្នានៃទ្រឹស្តីសម័យទំនើបទៅនឹងជំនឿ

លោក Barth បាននិយាយថា សេចក្តីជំនឿគឺជាកន្លែងទំនេរ (Hohlraum) នៅក្នុងអត្តាធិប្បាយរបស់គាត់នៃរ៉ូម "ពីព្រោះវាគ្មានខ្លឹមសារនៃព្រះរបស់មនុស្ស ដែលទទួលស្គាល់ថាវាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ" ។ ប៉ុន្តែគាត់និយាយផ្ទុយ ស្រឡះថា "ជំនឿជាទង្វើរបស់មនុស្សគឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការទទួលស្គាល់ ការទទួលស្គាល់ និងការសារភាពជាក់លាក់" ។ ត្រង់ចំណុចនេះលោកបាន វិភាគថា ជំនឿមិនមែនជាការច្នៃប្រឌិតទេ ប៉ុន្តែជាការទទួលស្គាល់ ។ ហើយ គាត់បានផ្ទុយពីការបកស្រាយរបស់គាត់នៅក្នុងការអត្តាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីរ៉ូម (គាត់និយាយថាជំនឿគឺជាកន្លែងទំនេរនៃចិត្តវិទ្យា Hohlraum) ប៉ុន្តែសារភាព ថាវាមានធាតុផ្លូវចិត្តវិជ្ជមានរបស់បុរស ។ ដូចដែលគាត់ចាត់ទុកបញ្ហាខាង វិញ្ញាណជាទ្រឹស្តីគ្រាមភាសាជាបន្តបន្ទាប់ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត គាត់បានស្នើសុំ ចរិតលក្ខណៈមិនច្បាស់លាស់នៃការរំពឹងទុកនៃការពិត ដោយផ្លាស់ប្តូរអវិជ្ជមាន និងវិជ្ជមានសម្រាប់ដោះស្រាយបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ ។ នេះមិនមែនជាពាក្យដែល

ព្រះគម្ពីរបានចែងថា « ប៉ុន្តែចំពោះអ្នករាល់គ្នា ចូរបន្តក្នុងអ្វីដែលអ្នកបានរៀន ហើយបានជឿយ៉ាងមុតមាំ ដោយដឹងថាអ្នកបានរៀនពីអ្នកណា » (ទី II 3:14) ។ យោងតាមលោក Paul Tillich «ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវការភាព ក្លាហាននៃការផ្សងព្រេងជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ជំនឿគឺមិនត្រូវចូល ទៅក្នុងភាពងងឹតដោយគ្មានហេតុផលនោះទេ ។ វាគឺដើម្បីឱ្យមានការលាយ បញ្ចូលគ្នានៃអារម្មណ៍ធានានិងការសង្ស័យរួមគ្នា; ការសង្ស័យគឺជាធាតុផ្សំនៃសេចក្តីជំនឿ ។ "ពាក្យរបស់ Tillich ដូចខាងលើនេះ គឺជាការប៉ាន់ស្មានយ៉ាង ទូលំទូលាយចំពោះបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ ដែលគាត់បាននិយាយថា ដោយសារតែ ការដោះស្រាយសេចក្តីជំនឿត្រូវការភាពក្លាហាន ហេតុអ្វីបានជាគាត់អះអាង ដូច្នេះ? ដោយសារតែជំនឿត្រូវតែទទួលស្គាល់ជាវិជ្ជមាននូវនិមិត្តសញ្ញាមិន ច្បាស់លាស់ចំពោះបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ ។ វិសាលភាពនិយមបាននិយាយថា មិន ស្គាល់ការប៉ាន់ស្មានប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្ស និងសកម្មភាពរបស់វាយ៉ាងប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែពាក្យក្នុងគម្ពីរចែងថា សេចក្តីជំនឿមិនមែនជាដំណើរផ្សងព្រេងទេ តែជារបស់បរិសុទ្ធដោយគ្មានការសង្ស័យ ។ (រ៉ូម ៤:២០ យម ១:៦-៨ ១ពេ. (Mk 5:36) ហើយ«បន្ទាប់មកលោកបានពាល់ភ្នែករបស់ពួកគេ ដោយមាន ប្រសាសន៍ថា «ត្រូវធ្វើតាមជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា» ។ (ម៉ាថាយ ៩:២៩) ។

5. យុត្តិកម្ម Justification

1) តើអ្វីជា Justification?

យុត្តិកម្មមានន័យថា តាមពាក្យច្បាប់ ឧក្រិដ្ឋជនត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាបុរស មិនមានទោសដោយការប្រកាសផ្លូវច្បាប់ ។ ក្នុងករណីនេះ ការពិតដែល

ឧក្រិដ្ឋជនត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតត្រូវបានបង្កើតឡើង ទោះបីជាគាត់មិនមានភាព
សុចរិតក៏ដោយ ។ ដូចមនុស្សមានបាបជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រះបានចង្អុល
ទៅគាត់ ហើយប្រកាសថា «អ្នកដែលចូលរួមក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ»

។ “សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ” គឺជាផលផ្លែដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតឡើង
ដោយសារការពិតថាទ្រង់បានសុគត ហើយបន្ទាប់មកបានរស់ឡើងវិញ នោះគឺ
ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ (យ៉ូហាន ១៦:១០, រ៉ូម ៤:២៥) ។ ការពិត
ការប្រកាសអំពីយុត្តិកម្មដើម្បីផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿគឺត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយសេចក្តីជំនឿ
ប៉ុន្តែវាមិនទាក់ទងទៅនឹងគុណវុឌ្ឍិសីលធម៌របស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះ
បន្ទូលនៃរ៉ូម 4: 4-5 “ឥឡូវនេះសម្រាប់អ្នកដែលធ្វើការប្រាក់ឈ្នួលរបស់គាត់គឺ
មិនរាប់ថាជាអំណោយទេ ប៉ុន្តែតាមកំណត់របស់គាត់ ។ ហើយចំពោះអ្នកណា
ដែលមិនធ្វើការ ប៉ុន្តែជឿលើអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិត នោះជំនឿ
របស់គាត់ត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត» ។ ការដែលព្រះបានធ្វើដូច្នេះ
ចំពោះអ្នកជឿគឺកើតចេញពីការពិតដែលថាគាត់មើលឃើញថាអ្នកជឿនឹងត្រូវបាន
រាប់ជាសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគាត់នាពេលអនាគត ។ វានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង
ដោយអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះអង្គម្ចាស់ ហើយព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់បានកំណត់
ថាប្រជាជនត្រូវតែមានភាពយុត្តិធម៌ ។

2) លក្ខណៈពិសេសនៃយុត្តិកម្ម ។

លក្ខណៈខ្លះនៃការរាប់ជាសុចរិតដែលត្រូវញែកចេញពីការញែកជាបរិសុទ្ធមានដូច
ខាងក្រោម ។

(1) យុត្តិកម្មគឺនៅខាងមុខជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយហេតុផល ។

(2) ការរាប់ជាសុចរិត ដឹងនៅខាងក្រៅនៃមនុស្សមានបាប ដោយកម្មវត្ថុ ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ បានសម្រេចដោយជីវិតពិត របស់បុគ្គលនោះឯង ។

(3) ការរាប់ជាសុចរិតត្រូវបានប្រកាសដោយព្រះ ហើយការរាប់ជាបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

(4) ការរាប់ជាសុចរិតបានសម្រេចម្តង តែការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺនៅតែបន្ត ។

(5) ការរាប់ជាសុចរិតគឺជាការកែប្រែអត្តសញ្ញាណដែលមនុស្សមានបាបបានទទួលក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ ការញែកជាបរិសុទ្ធគឺជាប្រតិបត្តិការដែលគាត់បោះចោលអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ ហើយបន្តជាថ្មីដូចរូបព្រះ ។ (រ៉ូម ៣:២០-២១, កាឡាទី ៣:១១-១២)

(6) ការនិយាយដោយចិត្តវិទ្យា ការរាប់ជាសុចរិត គឺជាសេចក្តីសុខសាន្តដែលបន្សល់ទុកដោយសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីជឿលើព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺជាការបន្តនៃសកម្មភាពដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ និងចង់បរិសុទ្ធ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរចងចាំពាក្យហេព្រើរ ៩:១៤ ។ «តើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដ៏អស់កល្បជានិច្ច ថ្វាយខ្លួនលោកដោយគ្មានកំហុសដល់ព្រះ នោះនឹងបន្សុទ្ធមនសិការរបស់យើងពីសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីបម្រើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់» ។ មនុស្សមានបាបជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលអាចអត់ទោសអំពើបាបបាន គាត់ត្រូវបានដោះលែងចេញពីការអំពាវនាវនៃសតិសម្បជញ្ញៈ (មានកំហុស) ហើយមានអារម្មណ៍

ស្អាតស្អំ នោះគឺជាសន្តិភាពដែលបានបន្សល់ទុក ។ អ្នកជឿមានភាពក្លាហាន ក្នុងការបម្រើព្រះនៅចំណុចចាប់ផ្តើម ។

3) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃយុត្តិកម្ម

លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការរាប់ជាសុចរិតមិនមែនជាសេចក្តីជំនឿទេ សេចក្តីជំនឿគឺជា មធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន 1:12) ប៉ុន្តែមិនមែន ជាគុណសម្បត្តិនោះទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ការងារល្អមួយចំនួនក៏មិនអាចក្លាយជា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃយុត្តិកម្មរបស់គាត់ដែរ ។ (រ៉ូម ៣:២៨, កាឡាទី ២:១៦ ៣: ១១) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃយុត្តិកម្មត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ (ភាពសុចរិតដោយការស្តាប់បង្គាប់សកម្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការស្តាប់បង្គាប់ដ៏អ សកម្មរបស់ទ្រង់) ដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការ រស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនេះគឺជាការធានានៃប្រព័ន្ធដែលបង្កើត ឡើងដោយព្រះ ដែលជាការធានាស្របច្បាប់នៃដង្វាយធូនដែលជំនួសដោយព្រះ គ្រីស្ទ ។ (រ៉ូម ៥:១៤-២១)

លោក Barth បាននិយាយដូចតទៅ នៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីជនជាតិ រ៉ូមថា "ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតចម្ងាយរវាងគាត់ និងពួកយើង ហើយដោយ រក្សាចម្ងាយ គាត់ទទួលស្គាល់ថាគាត់គឺជាព្រះរបស់យើង ។ ទ្រង់រាប់យើងដោយ សុចរិត ដោយទ្រង់រក្សាខ្លួនឯងឲ្យបានត្រឹមត្រូវ» ។ ពាក្យរបស់ Barth នេះគឺ ជាការបកស្រាយដ៏វិសេសវិសាលដែលថា សកម្មភាពនៃការរាប់ជាសុចរិតរបស់ ព្រះតែងតែត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះ ហើយមិនផ្តល់ឥទ្ធិពលណាមួយដល់ អ្នកជឿឡើយ ។ ប៉ុន្តែតាមបទគម្ពីរ តើអ្នកដែលទទួលបានការរាប់ជាសុចរិតចាប់

ផ្ដើមមានស្មារតីជាកូនរបស់ព្រះឬ? តើយុត្តិកម្មមិនផ្តល់ឥទ្ធិពលដល់បេះដូងនៃអ្នកជឿទេឬ? តើឥទ្ធិពលមិនចេញពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេឬ? វាមិននិយាយថា « ព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ធ្វើជាសាក្សីដោយវិញ្ញាណរបស់យើងថា យើងជាកូនរបស់ព្រះ »? (រ៉ូម ៨:១៦ (កាឡាទី ៤:៤-៦)?

Barth បានបកស្រាយបញ្ហានៃការរាប់ជាសុចរិតដោយវិចារណកថាសុទ្ធសាធនៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីរ៉ូម ប៉ុន្តែ dogmatisch របស់គាត់គាត់បានផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ ។ គាត់បានសារភាពថា គាត់មានអាកប្បកិរិយាដូចគ្នានឹងអ្នកទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មានដូចតទៅនេះថា “ការបកប្រែការបកប្រែនៃការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយតែសេចក្តីជំនឿក្នុងពាក្យមួយគឺមួយនេះ ។ នោះគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលមានព្រះជន្មរស់ (ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានជាសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់មនុស្ស) គឺជាខ្សែក្រហម (កំណត់ចំណាំរបស់ខ្ញុំ ៖ ខ្សែក្រហមដែលបានសរសេរនៅក្នុង យ៉ូស ២:២១) ដែលស្របនឹងសៀវភៅកាឡាទី ក៏ដូចជាបទគម្ពីរទាំងអស់ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នា ។ ដូច្នេះក្នុងចំណុចនេះ យើងប្រកាន់យកឥរិយាបថដូចគ្នារបស់អ្នកប្រាជ្ញដែលកែទម្រង់ ។ យើងដោយគ្មានការរិះគន់ បញ្ចប់ដោយការដកស្រង់ផ្នែកមួយនៃ Heidelberg Catechism (Heidelbergsche Catechismus) ។ សៀវភៅសំណួរ និងចម្លើយនេះបង្ហាញថា ការយល់ដឹងអំពីព្រះវិហារដែលបានកែទម្រង់និងការសារភាពរួម ។ “អ្នកនិពន្ធបានបកប្រែសំណួរចម្លើយសារភាពរបស់ Heideberg 60 ដែលលោក Barth បានចង្អុលបង្ហាញ ហើយណែនាំវា (សំណួរ) ។ តើអ្នកសុចរិតនៅចំពោះព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?

(ក). ដោយជំនឿពិតលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។ ទោះបីជាមនសិការរបស់ខ្ញុំ បានចោទប្រកាន់ខ្ញុំថាបានធ្វើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរប្រឆាំងនឹងព្រះបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ ព្រះថាមិនដែលបានរក្សាណាមួយនៃពួកគេហើយនៅតែទំនោរទៅរកអំពើអាក្រក់ ទាំងអស់ទោះជាយ៉ាងណាដោយគ្មានគុណសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំដោយព្រះគុណដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រទាននិងកិត្តិយស ។ ចំពោះខ្ញុំនូវការពេញចិត្តដ៏ល្អឥតខ្ចោះ សេចក្តីសុចរិត និងភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានធ្វើបាប ហើយក៏មិនមែនជាមនុស្សមានបាបដែរ ហើយដូចជាប្រសិនបើខ្ញុំបានស្តាប់បង្គាប់ យ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានស្តាប់បង្គាប់ខ្ញុំ ។ អ្វីដែលខ្ញុំត្រូវធ្វើគឺទទួល យកអំណោយនេះដោយចិត្តជឿ» ។

លោក Barth បានផ្តល់ទស្សនៈផ្ទុយពីការអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីជនជាតិរ៉ូម ។ អត្ថាធិប្បាយរ៉ូមាំងរបស់គាត់គឺជាវិចារណញ្ញាណ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានគំនិត ទុច្ចរិតបានទទួលមតិបែបប្រពៃណីនៅសម័យបុរាណ ។ នេះជាឥរិយាបថនៃ ទស្សនវិជ្ជាពង្រីកនិយមដែលមិនបង្កើតការអះអាងស្របគ្នានោះទេ ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការជជែកវែកញែកអំពីលទ្ធិនៃយុត្តិកម្ម

6. ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ

តើអ្វីទៅជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធ (ἁγιάσμος)? នេះគឺជាកិច្ចការដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យអ្នកជឿបានបរិសុទ្ធ ។ « ហើយយើងទាំងអស់គ្នា ដោយមើលឃើញសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់ ដោយទឹកមុខលាតសន្ធឹង កំពុងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជារូបភាពដូចគ្នា ពីកម្រិតនៃសិរីល្អមួយទៅកម្រិតមួយទៀត ។ » (២ កូរិនថូស ៣:១៨ ខ) ការរាប់ជាបរិសុទ្ធមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍តែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាដំណើរការសម្រេចជាបន្តបន្ទាប់ ។

1) វិធីសាស្ត្រនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ

ដូចដែលយើងនិយាយវិធីសាស្ត្រនៃការញែកជាបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿនោះ យើងមិនអាចចង្អុលបង្ហាញវិធីសាស្ត្រមួយចំនួនបានទេ ។ វាពិបាកណាស់ដែលយើងអាចដោះស្រាយរឿងទាំងមូលបាន ។ តាំងពីបុរាណរហូតដល់សព្វថ្ងៃ ព្រះបានធ្វើការសម្រាប់ការញែកជាបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នកជឿដែលយើងមិនដឹង ។ ឧទាហរណ៍មានតំណាងដូចខាងក្រោម ។

(1) ធ្វើឲ្យរិសុទ្ធដោយជំនឿ ជឿលើព្រះ ។ ជំនឿខ្លួនឯងគឺបរិសុទ្ធ ។ (យូដាស ១:២០) ក្នុងនាមជាអ្នកជឿលើព្រះយេស៊ូវ គាត់សម្រេចចិត្តក្នុងការប្រព្រឹត្តនិងអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ ។ ព្រះបន្ទូលនៃហេព្រើរ ១១:១-៤០ បង្ហាញការពិត ។

(2) ដើម្បីត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (រួមទាំងសាក្រាម៉ង់) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលជាការពិតធ្វើឱ្យអ្នកជឿបានបរិសុទ្ធ ។ ព្រះយេស៊ូវបានអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកជឿថា “ញែកពួកគេជាបរិសុទ្ធដោយសេចក្តីពិត ។ ពាក្យរបស់អ្នកគឺជាការពិត ។ ” ។ (យ៉ូហាន ១៧:១៧) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានប្រទានភាពនៃភាពបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (យ៉ូហាន ១៥:៣ ១៧:១៩, អេភេសូរ ៥:២៦ ទី១ ១:២)

(3) ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

ទាំងនេះចង្អុលបង្ហាញអំពីភ្លៀងខាងវិញ្ញាណដែលអ្នកជឿទទួលបាន ។ ការហ្វឹកហាត់ខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នកជឿត្រូវបានដឹងដោយការណែនាំខាងវិញ្ញាណ ការប្រកបខាងវិញ្ញាណ និងការទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួននៅក្នុងសហគមន៍នៃក្រុមជំនុំ ។ (ហេប ៣:១៣ ១០:២៥)

(4) ត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយកិច្ចការនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ព្រះគ្រីស្ទធ្វើឲ្យអ្នកជឿយកឈ្នះលើពិភពលោក សាច់ឈាម និងអារក្ស ដែលអ្នកជឿពង្រឹងដល់ព្រះគ្រីស្ទខាងវិញ្ញាណ ។ (អេភេសូរ ៦:១០)

(5) ត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយការរូបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។

Bavinck ចាត់ទុកវិធីសាស្ត្រនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធនេះយ៉ាងសំខាន់ ហើយបាននិយាយថាដូចខាងក្រោម ។ « ព្រះយេស៊ូវឈរនៅចំកណ្តាលទ្រង់ក្នុងប្រតិបត្តិការនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ ដោយការរូបរួមគ្នារវាងទ្រង់ និងអ្នកជឿខាងវិញ្ញាណ និងអាទិកំបាំង ។ សហជីពអាទិកំបាំងមិនមែនជាការរូបរួមដ៏សំខាន់របស់អ្នក

ជឿដោយសាមញ្ញ ហើយមិនមែនជាការរូបរួមផ្លូវចិត្ត (អារម្មណ៍ ឆន្ទៈ និង គោលបំណង) នេះមានន័យថា យោងតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ព្រះគ្រីស្ទ គង់នៅក្នុងបេះដូងនៃអ្នកជឿ ហើយពួកគេស្នាក់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ វាគឺដូចជាការរូបរួមគ្នារវាងដើមទំពាំងបាយជូរ និងមែក (យ៉ូហាន ១៥៖) ការរូបរួមរវាងក្បាល និងផ្នែក (រ៉ូម ១២:៤, ១កូរិនថូស ១២:១២ អេភេសូរ ១:២៣, ៤:១៥) គូស្វាមីភរិយា (១កូរិនថូស ៦:១៦-១៧, អេភេសូរ ៥:៣២) និងការរូបរួមរវាងថ្មជ្រុង និងអាគារ ។ (១កូរិនថូស ៣:១១, ១៦, ៦:១៩ អេភេសូរ ២:២០-២១ ១ពេត្រុស ២:៤-៥) ។ ខ្លឹមសារនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយត្រូវបានដឹងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

(6) ធ្វើឲ្យបរិសុទ្ធដោយការប្រោសរបស់ព្រះ និងការរងទុក្ខ

ការផ្តល់ជំនួយ និងជាពិសេសការជំនុំជម្រះអនុវត្តតួនាទីសំខាន់ក្នុងការញែកជាបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿ ។ អ្នកជឿពិតមានប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីយល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ផ្តល់ជំនួយទូទៅ ។ ពេលណាដែលពួកគេយល់ពីវា ពួកគេនឹងត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធ ។ ជាឧទាហរណ៍ ពួកគេរៀនសេចក្តីជំនឿ នៅពេលពួកគេឃើញសត្វស្លាបនៅលើអាកាស និងផ្កាលឺលឺនៅទីរហោស្ថាន ។ (ម៉ាថាយ ៦:២៥-៣០) ហើយពួកគេមានអារម្មណ៍ថាចាំបាច់នៃការប្រែចិត្តដោយឃើញការស្លាប់ដ៏វេទនារបស់មនុស្ស ។ (លូកា ១៣:១-៥) ជាពិសេស ក្នុងករណីដែលខ្លួនបានទទួលការរងទុក្ខនោះ ពួកគេទទួលស្គាល់ថាជាដំបងរបស់ព្រះ (ហេប្រើរ ១២:៤-១៣) ហើយលោកបានគិតពិចារណាអំពីខ្លួនលោក ហើយលះបង់អំពើបាប ។ ពាក្យថា ការ

រងទុក្ខ ពេលខ្លះត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ “ល្បង” និង “ការសាកល្បង ។ (យ៉ូហាន ១:១២-១៣, ពេត្រុសទី១ ១:៦-៧) ទំនុកតម្កើង ១១៩:៧១ មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនពីច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ ទំនុកតម្កើង 119:67 មានប្រសាសន៍ថា “មុនពេលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំរង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមពាក្យរបស់ព្រះអង្គ” ។

2) កម្រិតនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ

អ្នកជឿមិនអាចត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធទាំងស្រុងនៅក្នុងពិភពលោកទេ ។ (I Ki 8:46 Prov 20:9, Ecc. ការបង្រៀននេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ភាពឥតខ្ចោះ ។ មេរៀនបែបនេះកើតចេញពីការយល់ច្រឡំខុស ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ៖ «គ្មានអ្នកណាសុចរិតទេ គ្មានអ្នកណាធ្វើល្អ សូម្បីតែម្នាក់ក៏មិនបាន» (រ៉ូម ៣:១០-១២) ។ I Jn 3: 9 និង 5:18 បាននិយាយថា "គ្មាននរណាម្នាក់ដែលកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់ធ្វើអំពើបាបទេ" ពាក្យនេះត្រូវបានទាមទារឱ្យមានការបកស្រាយត្រឹមត្រូវ ។ ពាក្យនេះមិនមានន័យថា អ្នកដែលកើតចេញពីព្រះទេពោលគឺជីវិតដែលកើតឡើងវិញ (ជីវិតដែលកាន់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ ។ ត្រង់នេះពាក្យថា ជីវិត (ឬជីវិត) មិនមែនមានន័យថា ព្រលឹងទេ ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា « បើយើងនិយាយថា យើងគ្មានបាប នោះយើងនឹងបញ្ឆោតខ្លួនឯង» (១ យ៉ូហាន ១:៨)

3) កម្មវត្ថុនៃការងារនៃយុត្តិកម្ម

(1) ព្រះត្រៃបិដក ។ អ្នកដែលញែកអ្នកជឿជាបរិសុទ្ធ គឺជាព្រះបីអង្គ ។ ជាដំបូង អត្ថបទតំណាងដើម្បីចង្អុលការរាប់ជាបរិសុទ្ធ កូល 1:9-12 កត់ត្រារឿង 8 ដែលទាក់ទងនឹងការរាប់ជាបរិសុទ្ធនៃព្រះ ។ ពួកគេត្រូវធ្វើឲ្យគាត់ស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ធ្វើឲ្យគាត់បានអង្វរព្រះអម្ចាស់ ដោយរស់នៅក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ឲ្យសក្តិសម ធ្វើឲ្យគាត់បង្កើតផលនៃការល្អ ។ ធ្វើឲ្យគាត់ធំដឹងក្តីស្គាល់ព្រះ ធ្វើឲ្យគាត់មានអំណាច ធ្វើឲ្យគាត់អត់ធ្មត់យូរ ធ្វើឲ្យគាត់បានទទួលមរតកដោយសក្តិសម ធ្វើឲ្យគាត់ដឹងគុណ ។ នៅទីនេះ គោលបំណងនៃព្រះដើម្បីហៅអ្នកជឿគឺដើម្បីញែកពួកគេជាបរិសុទ្ធ ។ (ថែស្សាទី១ ៤:៣,៧)

យោងតាមលោក Charles Hodge ការរាប់ជាបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿមិនអាចសម្រេចបានដោយមនុស្សមួយចំនួននៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចអបិយជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ នេះជាកិច្ចការដែលឪពុក-ព្រះប្រតិបត្តិ ។ I Thess 5:23 ពាក្យថា (ព្រះបិតា) ព្រះផ្ទាល់ (αὐτός δέ ὁ θεός) គឺទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហានៃការញែកជាបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ បទគម្ពីរបានចែងថា ប្រតិបត្តិការនៃការញែកជាបរិសុទ្ធគឺជាកិច្ចការដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះគ្រីស្ទបានប្រតិបត្តិ ។ ព្រោះវាបានបូជាខ្លួនដោយវិធីនៃការបរិសុទ្ធ ។ គុណសម្បត្តិរបស់គាត់ដែលគាត់បានបង្ហូរឈាមរបស់គាត់នៅលើឈើឆ្កាងបានយកឈ្នះអារក្ស ។ (យ៉ូហាន ១២:៣១, ១៦:១១) ហើយបទគម្ពីរបញ្ជាក់អំពីកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលសម្រេចកិច្ចការនៃការញែកជាបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នកជឿជាក់ជាមិនខាន ពីព្រោះក្នុងសេដ្ឋកិច្ចនៃ

ការប្រោសលោះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងចូលទៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុងនៃមនុស្ស ជាតិ ហើយបង្កើតឡើង ជំនឿនិងគុណធម៌ ។ គុណធម៌ខ្ពស់នៃអ្នកជឿ គឺជា ផលផ្ទៃនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (កាឡាទី ៥:២២-២៣)

(2) បុរសជាអ្នកទទួលខុសត្រូវ ត្រូវគោរពប្រតិបត្តិ ។ វិសុទ្ធត្រូវបានដឹងក្នុងមន សិការ ។ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលថាបុរសនោះយល់ពីចលនានៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធទាំងស្រុង ។ (យ៉ូហាន ៣:៨) ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមរបស់ដែលអ្នកជឿ លះបង់ដោយដឹងខ្លួន គាត់បានទទួលព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់នឹងត្រូវបានបរិសុទ្ធ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមាន បន្ទូលថា « ចូរសម្លាប់អ្វីដែលនៅលើផែនដីក្នុងអ្នកចុះ » (កូល ៣:៥) « ក្នុងការតស៊ូរបស់អ្នកប្រឆាំងនឹងអំពើបាប អ្នកមិនទាន់តទល់រហូតដល់បង្វេរឈាម អ្នកនៅឡើយទេ ។ « (ហេប្រើរ ១២:៤) « ចូរមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន មិនអាច ចល័តបាន ហើយមានបរិបូរណ៍ក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច » ។ (១ កូរិន ១៥:៥៨) « ចូរធ្វើការសង្គ្រោះដោយការភ័យខ្លាច ហើយញាប់ញ័រ » (ភី លីព ២:១២) ។

4) ទ្រឹស្តីរបស់ Barth ចំពោះគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ

យោងទៅតាមការបកស្រាយរបស់ Barth "បុរសថ្មី (បុរសបរិសុទ្ធ) គឺជាចំណុច សូន្យដូចដែលបានគ្រោងទុកនៅកណ្តាលនៃជីវិតពិតរបស់មនុស្ស ។ ការផ្លាស់ប្តូរ របស់គាត់នៅក្នុងពិភពលោកដ៏អស់កល្បគឺមើលមិនឃើញ ។ ក្នុងទិដ្ឋភាពបុរសថ្មី មិនត្រូវបានគេប្រាប់ទេ ប៉ុន្តែវាជារឿងអវិជ្ជមាន... ។ សម្រាប់គាត់គឺជាវត្ថុសរុប ផ្សេងទៀត គាត់គឺជាភាពផ្ទុយគ្នានៃខ្លួនឯងពិតប្រាកដ ។ គាត់មិនមែនជាខ្លួន

ឯងពិតប្រាកដទេ ។ ដូចដែលលោក Barth បញ្ជាក់ថា បុរសថ្មីដែលបានញែក ជាបរិសុទ្ធគឺបានឆ្លងផុតហើយ ។ គាត់បាននិយាយថា សូម្បីតែបុរសនោះ គឺជា មនុស្សដ៏ទៃទៀតនៅក្នុងពិភពពិតរបស់គាត់ ។ នេះជាការគិតអំពីរឿងក្នុងខ្លួន (Ding an sich) របស់ Kant ។ គំនិតនេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។ ប៉ុន្តែ តាមការយល់ឃើញរបស់គាត់ វាមិនត្រូវបានគេបង្ហាញទេ ប៉ុន្តែជាទូទៅគាត់បាន លាតត្រដាងនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ប្រពៃណីចាស់នៃទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ដូចជា បន្តបន្ទាប់ម្តងហើយម្តងទៀត ។

- (1) ការញែកខ្សាច់ដោយយុត្តិធម៌គឺខុសគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក៏មិនអាចបែក គ្នាបានដែរ ។ គាត់បាននិយាយថា “ការរាប់ជាសុចរិត និងការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺ ជាសកម្មភាពឯករាជ្យគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែទិដ្ឋភាពទាំងពីរនៃចលនាតែមួយនៃ ការផ្សះផ្សាបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ” ។
- (2) ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ «បានរាប់ជាបរិសុទ្ធ» មិនត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ក្នុងគំនិតខ្លះទេ ប៉ុន្តែនាំទៅរកបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។
- (3) ការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺទាក់ទងនឹងការងារ ។ លោកថា ការងារនេះមិនមែន ជាបុណ្យរបស់លោកទេ តែអ្នកជឿទទួលខុសត្រូវក្នុងការធ្វើអំពើល្អ ។
- (4) ទ្រង់មានបន្ទូលថា កាលណាអ្នកជឿកាន់ឈើឆ្កាង ទ្រង់នឹងបានបរិសុទ្ធ ។ គាត់បាននិយាយអំពីប្រសិទ្ធភាពបួនយ៉ាងនៃការកាន់ឈើឆ្កាង ។ ទាំងនោះហើយ វាធ្វើឱ្យគាត់មានចិត្តរាបទាប វាធ្វើឱ្យរងភ្លើងទទួលទណ្ឌកម្មដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃ អំពើបាប វាហ្នឹកហាត់ដើម្បីបង្កើតជំនឿ និងគុណធម៌ផ្សេងទៀត ហើយសម្រាប់

ការរងទុក្ខ ការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកជឿខ្លួនឯងនឹងត្រូវបានបង្ហាញ ។
សេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងលើគឺជាភាពផ្ទុយគ្នានៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ក្នុងការ
អធិប្បាយរបស់លោករ៉ូមទាំងស្រុង ។ ដូចគ្នានឹងវិធីសាស្ត្រនៃការជជែកវែកញែក
ដែលអរិជ្ជមានត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាវិជ្ជមានចេញមកពីការរំពឹងទុកតាម
គ្រាមភាសារបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ ការថ្លែងរបស់គាត់ចំពោះសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺ
អាចបត់បែនបាន ។

7. ការសង្គ្រោះចុងក្រោយនៃពួកបរិសុទ្ធ

នៅក្នុងចំណងជើងនេះ ខ្ញុំបានសំដៅទៅលើផ្នែកជាច្រើននៃ Reformed
Doctrine of Predestination of Loraine Boettner ។

1) សេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃគោលលទ្ធិនេះ

គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ និងការសារភាព
របស់ Westminster ជំពូកទី 17 ខទី 1 ផងដែរ ។ នេះមិនអាចជួយអ្វីបាន
ក្រៅពីជាលទ្ធផលឡូជីខលនៃមេរៀនខាងលើ "ព្រះគុណដែលមានប្រសិទ្ធភាព" ។
គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានជំទាស់ដោយ Aminianism តាមពិត ។ យោងតាម រ៉ូ
ម ៨:៣១-៣៩ អ្វីដែលមិនអាចកាត់ផ្តាច់ពួកបរិសុទ្ធចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់
ព្រះបាន នោះអ្នកដែលព្រះបានរាប់ជាសុចរិតមិនអាចត្រូវបានថ្កោលទោសឡើ
យ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ពាក្យ រ៉ូម ៩:១-១០ បានបង្ហាញពីគោលលទ្ធិ
ដោយអំណះអំណាងដោយហេតុផលស្រួលស ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ពួក
បរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌មានសុភមង្គលជាងមនុស្សនៅលើផែនដី ប៉ុន្តែយើងមិនអាច

និយាយបានថាវារឹងមាំជាងនោះទេ ។ ពួកបរិសុទ្ធនៅលើមេឃ និងពួកបរិសុទ្ធ
នៅលើផែនដី គឺជាអ្នកជឿពិត ប៉ុន្តែការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បរបស់ពួកគេបាន
ពង្រឹង និងបញ្ជាក់ដូចគ្នា ។

2) ការពង្រឹងលក្ខណៈនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ

ការពង្រឹង (ការបញ្ជាក់) នៃសេចក្តីសង្គ្រោះមិនអាស្រ័យលើការងាររបស់យើង
ទេ គឺមានតែព្រះគុណរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ យោងទៅតាមទ្រឹស្តីរបស់ប៉ុល អ្នក
ជឿមិនស្ថិតក្រោមក្រឹត្យវិន័យទេ ប៉ុន្តែនៅក្រោមព្រះគុណ ប្រសិនបើពួកគេ
ប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានផ្តោតទៅសង្វា
ត្រូវបណ្តេញចេញពីនគរព្រះឡើយ ។ (រ៉ូម ៦:១៤, ១១:៦) សេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ព្រះចំពោះពួកបរិសុទ្ធជាជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបំផ្លាញជារៀងរហូត ។
សេចក្តីស្រឡាញ់នេះគឺមិនប្រែប្រួលដូចជាព្រះ ។ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់នេះមិន
បានកំណត់លើការងារនៃសេចក្តីល្អរបស់យើងនិងអាកប្បកិរិយារបស់វាឡើយ ។
យ៉ូហាន ៤:១០) ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានកើតឡើងក្នុងនាមយើងជា
សត្រូវរបស់ទ្រង់ វាមិនអាចផ្លាស់ប្តូរជារៀងរហូត ។

3) អំពើពុករលួយបណ្តោះអាសន្ន និងការប្រែចិត្ត

អ្វីដែលយើងអាចចងចាំរឿងមួយនៅត្រង់ចំណុចនេះ ទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធអាច
ត្រូវបានគេទម្លាក់ចោលនូវអំពើពុករលួយក្នុងទុក្ខវេទនាជាបណ្តោះអាសន្នក៏ដោ
យ ។ ទីនេះសេចក្តីវេទនាមានន័យថាលោកជួបនឹងការបាត់បង់ច្រើនទាំងស្មារតី
និងកាយក្នុងលោក ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមានន័យថា ដោយអំពើបាបរបស់គាត់ គាត់

បាត់បង់លក្ខណៈសម្បត្តិនៃមនុស្សដែលព្រះបានជ្រើសរើសនោះទេ ។ ប្រសិនបើ គាត់គឺជាពួកបរិសុទ្ធដែលបានជ្រើសរើសពិត គាត់នឹងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ គាត់ ដោយជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលអ្នកដទៃដឹង ឬមិនស្គាល់ ហើយ បន្ទាប់មកគាត់នឹងត្រលប់មករកព្រះវិញនៅថ្ងៃណាមួយ ។ ដាវីឌបានខូចជា បណ្តោះអាសន្ន មិនយូរប៉ុន្មានគាត់បានត្រឡប់មកវិញ (២សាំ ១២:១៣) ហើយ ពេត្រុសក៏បានធ្វើដូច្នោះដែរ (លូកា ២២:៦១-៦២) ពេលយើងប្រើពាក្យប្រៀប ធៀប អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកពិតប្រៀបដូចជាបុរសឡើងលើភ្នំ ។ នៅតាមផ្លូវ ដែលគាត់ឡើងលើភ្នំ គាត់អាចជំពប់ដួលដោយថ្ម និងឫសដើមឈើ ។ គាត់ អាចនឹងត្រូវបានធ្លាក់ចុះ ហើយត្រូវបានទទួលការខាតបង់ខ្លះ ។ ប៉ុន្តែគាត់បាន ក្រោកឡើងវិញហើយឡើងទៅកន្លែងដែលមានគោលបំណង ។ ហេតុនេះហើយ បានជាពួកបរិសុទ្ធមានរឿងវេទនាខ្លះ ហើយមិនយូរប៉ុន្មាន យើងមិនគួរថ្កោល ទោសគាត់ថាជាអ្នកបំផ្លាញនោះទេ ។ មានតែមេដឹកនាំ ឬមិត្តរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ដែលចង្អុលបង្ហាញចំណុចខុសរបស់គាត់ (ម៉ាថាយ ១៨:១៥-១៦) បើគាត់ប្រុង ប្រយ័ត្ន ហើយប្រែចិត្ត នោះជាការល្អ ឬបើមិនយូរប៉ុន្មានគាត់មិនប្រែចិត្តទេ យើងនឹងប្រតិបត្តិតាមការប្រៀនប្រដៅក្នុងន័យនៃការរង់ចាំរបស់យើង ។ ការ ប្រែចិត្ត

8. ការលើកតម្កើង

1) ការរស់ឡើងវិញនៃរាងកាយ

រ៉ូម 8:30 បាននិយាយថា “ហើយអស់អ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិត ទ្រង់ក៏ លើកតម្កើងដែរ” “សិរីល្អ” មានន័យថា ការសម្រេចបាន (ការរស់ឡើងវិញ)

នៃការសង្គ្រោះនៃមនុស្សជាតិ ដែលនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយការយាងមកជា
លើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ការពិតដើម្បីបកស្រាយដូច្នេះពាក្យ "សិរីល្អ" នៅ
ក្នុងបរិបទមុនពាក្យនេះ (រ៉ូម 8: 18-25) ដោយគិតពីការសង្គ្រោះ (ការរស់
ឡើងវិញ) នៃ eschatology ដ៏អស្ចារ្យ (ពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទី
ពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ) ។ នោះគឺ ខ ២១ បានមានប្រសាសន៍ថា « ថាការ
បង្កើតដោយខ្លួនឯងនឹងរួចផុតពីចំណងនៃការពុករលួយ ហើយទទួលបានសេរី
ភាពនៃសិរីល្អនៃកូនចៅនៃព្រះ » ពាក្យ « សិរីល្អនៃកូនចៅនៃព្រះ » ត្រូវ
បានពន្យល់ដោយ ពាក្យ "ការប្រោសលោះនៃរូបកាយ" (ការរស់ឡើងវិញនៃរូប
កាយ) ។

2) ការបញ្ចូលព្រលឹងទៅក្នុងព្រះ

នេះមានន័យថា បន្ទាប់ពីអ្នកជឿបានចាកចេញ អ្នកជឿទៅរកព្រះ ។ មានអ្នក
ប្រាជ្ញខ្លះប្រឆាំងនឹងមួយនេះ ពោលគឺវាគ្មានពាក្យថាគ្មានការលើកតម្កើង ដែល
ចង្អុលប្រាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលថាក្រោយព្រលឹងអ្នកជឿទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែយើងមិន
អាចនិយាយបានថា ភាពស្ងៀមស្ងាត់ពិតជាមានអត្ថន័យអវិជ្ជមាននោះទេ ។
យើងអាចនិយាយបានថាហេតុផលដែលការចាកចេញនៃព្រលឹងអ្នកជឿគឺជាការ
លើកតម្កើងដូចតទៅ ។

(1) ការស្លាប់ខាងរូបកាយរបស់អ្នកជឿត្រូវបានប្រទានពរដល់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (ថៃស្សាទី 4:14 វិវរណៈ 14:13) សម្រាប់អ្នកជឿបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រី
ស្ទ (វាមានន័យថានៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ) គាត់ត្រូវបានចូលរួមក្នុងសិរីល្អរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ (2 Tim. 2:11) ហេតុផលដែលថាការចាកចេញរបស់អ្នកជឿគឺ ពរ

ជ័យគឺការចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដ៏រុងរឿងបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ
លបាននិយាយថា « បាទ យើងមានចិត្តក្លាហាន ហើយយើងសុខចិត្តនៅឆ្ងាយ
ពីរូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ។ (២កូរិនថូស ៥:៨) ។

(2) មានហេតុផលមួយទៀតដែលការចាកចេញរបស់អ្នកជឿត្រូវបានហៅ
សម្រាប់ការលើកតម្កើង ។ គាត់ 12:23 បាននិយាយថាការចាកចេញរបស់អ្នក
ជឿចង្អុលទៅ "ត្រូវបានបញ្ចប់" ។ ចំណុចនេះបង្ហាញថាអំពើបាបទាំងអស់នៃ
ព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានដកចេញទាំងស្រុង ។ ទំនុកតម្កើង 73:24 មាន
ប្រសាសន៍ថា ៖ «អ្នកដឹកនាំខ្ញុំតាមការទូន្មានរបស់អ្នក ហើយបន្ទាប់មកអ្នកនឹង
ទទួលខ្ញុំដើម្បីលើកតម្កើង ។ " ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

តើព្រលឹងនៃអ្នកបង្កើតឡើងវិញអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានទេ?

បញ្ហានេះត្រូវបានឆ្លើយដោយសំណួរទី ៣៧ យ៉ាងល្អ ។ សំណួរ និងចម្លើយ Catechism គឺដូចជាគោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រ Presbyterian ឯកសារសារភាពទូទៅដែលត្រូវបានជឿជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ចម្លើយនៃសំណួរទី ៣៧ មានដូចខាងក្រោម ។ សំណួរ) នៅពេលដែលអ្នកជឿបានស្លាប់ទៅ តើគាត់នឹងទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីពីព្រះគ្រីស្ទ? ចម្លើយ) “ពេលដែលអ្នកជឿបានស្លាប់ ព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានយកដោយភាពបរិសុទ្ធពេញលេញ គាត់ចូលទៅក្នុងសិរីល្អភ្លាមៗ រូបកាយនៅតែភ្ជាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ហើយគាត់បានសម្រាកនៅក្នុងផ្ទះរហូតដល់ការរស់ឡើងវិញ ។ នៅទីនេះ អ្វីដែលយើងចាត់ទុកជាផ្នែកមួយ “នៅពេលដែលអ្នកជឿបានស្លាប់ ព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានយកដោយភាពបរិសុទ្ធពេញលេញ” វាច្បាស់ណាស់ថាផ្នែកនេះត្រូវបានបកប្រែដោយអត្ថបទដើមពិតប្រាកដណាស់ (ព្រលឹងនៃអ្នកជឿគឺនៅពេលស្លាប់របស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុង បរិសុទ្ធ ។) នេះគឺជាអ្វីដែលយើងយល់ច្បាស់ ។ នោះគឺដូចជាយើងអាចសួរសំណួរថា “តើព្រលឹងនៃអ្នកដែលបានកើតជាថ្មីអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានឬទេ? យើងឆ្លើយដោយសំណួរ ៣៧ ខាងលើ ព្រលឹងដែលបង្កើតឡើងវិញអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងវេទនាក្នុងលោក ។

1. វត្តបទគម្ពីរជាក់ស្តែង

នៅពេលដែលមនុស្សកើតជាថ្មី គាត់អាចស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយជឿលើគាត់ ។ គោលការណ៍នេះគឺដូចគ្នានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ដោយសារតែព្រលឹងរបស់មនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ដាវីឌជាមនុស្សដ៏រិសេសដែលជឿលើព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយបានបម្រើទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ គាត់បាននិយាយនៅក្នុងការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា "ចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំបាននិយាយថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រណីសន្តោសទូលបង្គំចុះ! សូមប្រោសទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអង្គ! (ទំនុកតម្កើង 41:4) ហើយព្រលឹងខ្ញុំអើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកត្រូវទម្លាក់ចុះ ហើយហេតុអ្វីបានជាអ្នកនៅក្នុងចិត្តខ្ញុំ? សង្ឃឹមលើព្រះ; ដ្បិតខ្ញុំនឹងលើកតម្កើងព្រះអង្គម្តងទៀត ជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ៦ និងជាព្រះរបស់ខ្ញុំ ។ (ទំនុកដំកើង ៤២:៥) ។ ការខកចិត្តគឺជាអំពើបាបនៃការមិនជឿ ។ ព្យាករណ៍មីកា មានប្រសាសន៍ថា៖ «តើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងចៀមឈ្មោលរាប់ពាន់ក្បាល និងទន្លេប្រេងរាប់ម៉ឺនឬ? (Mi 6:7) ដូចសាវ័កប៉ុលបានដាស់តឿនពួកអ្នកជឿថា៖ «ដ្បិតយើងដើរដោយសេចក្តីជំនឿ មិនមែនដោយការមើលឃើញទេ ។ (២កូរិនថូស ៧:៩) ។ នៅទីនេះ «វិញ្ញាណ» គឺជាផ្នែកនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ ដែលទាក់ទងនឹងព្រលឹង ពីព្រោះវាមិនបរិសុទ្ធទាំងស្រុងដែលប៉ុលបានប្រើពាក្យ «ភាពស្មោកគ្រោកនៃព្រលឹង» ។

2. យើងគួរតែយល់ខុសថា វិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាព្រលឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់

រ៉ូម ៨:៥-១០ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមសាច់ឈាម តាំងចិត្តទៅលើរឿងខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមព្រះវិញ្ញាណ តាំងចិត្តលើរឿងនៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ដ្បិតការតាំងចិត្តលើសាច់ឈាម នោះជាសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែការតាំងចិត្តលើព្រះវិញ្ញាណ នោះជាជីវិត និងសេចក្តីសុខសាន្ត ។ ដ្បិតចិត្តដែលតាំងនៅខាងសាច់ឈាម គឺជាសត្រូវនឹងព្រះ ដ្បិតគំនិតនោះមិនចុះចូលនឹងច្បាប់របស់ព្រះឡើយ ។ ជាការពិត វាមិនអាចទេ ។ អ្នកដែលនៅខាងសាច់ឈាមមិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះបានទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកមិនស្ថិតនៅក្នុងសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ប្រសិនបើតាមពិតព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះសណ្ឋិតក្នុងអ្នក ។ អ្នកណាដែលមិនមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជារបស់អ្នកនោះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងអ្នក ទោះជាប្រកាយស្លាប់ដោយសារអំពើបាបក៏ដោយ ក៏ព្រះវិញ្ញាណជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិត ។ នៅទីនេះ ពាក្យដើមទាំងអស់នៃភាសាក្រិចដែលបានបកប្រែជាសាច់ឈាម» គឺ Sarx (σάρξ) ដែលមិនមែនជាសាច់ឈាមរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែមានន័យថា ចរិតខូចរបស់មនុស្ស ។ ធម្មជាតិដែលខូច ឬធម្មជាតិមានបាប មាននៅក្នុងព្រលឹងមនុស្សដែលកើតឡើងវិញ ។ (រ៉ូម ៧:២០) ហើយផ្នែកនេះ«វិញ្ញាណមិនមែនជា«ព្រលឹង»ទេ ។ «វិញ្ញាណ» នេះប្រើជាអត្ថន័យនៃភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសុចរិតមានន័យថាវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ ខទី ១ បាននិយាយថាដោយការទទួលព្រះបន្ទូលនៃវិញ្ញាណទាំងអស់ពីមុនថា « ប្រសិនបើតាមពិត ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នក ។ អ្នកណាដែលមិន

មានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជារបស់អ្នកនោះទេ» ។ វាច្បាស់ណាស់ ថា នៅពេលយើងសង្កេតមើលពាក្យថា “វិញ្ញាណ” មកមុនវាមានន័យថា “ព្រះ វិញ្ញាណនៃព្រះ” ដែលបានយាងមកបង្កើតមនុស្សឡើងវិញ ។

3. អត្ថន័យដែលថាមនុស្សគ្រប់រូបដែលកើតចេញពីព្រះមិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើ បាបបានទេ ។

១ យ៉ូហាន ៣:៩ មានប្រសាសន៍ថា «គ្មានអ្នកណាកើតពីព្រះប្រព្រឹត្តអំពើបាប ឡើយ ដ្បិតពូជរបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះ គាត់មិនអាចបន្តធ្វើបាបទៀតទេ ព្រោះគាត់បានកើតមកពីព្រះ ។ ” ។ «គាត់មិនអាចបន្តធ្វើបាបទៀតទេ» អាចត្រូវបានបកស្រាយដូចខាងក្រោម ។

1) ដោយសារតែពាក្យថា “គាត់មិនអាចបន្តធ្វើបាបបានទេ” (ἀμάρτιαν οὐ ποιεῖ) នៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិចមានភាពតានតឹងបច្ចុប្បន្ន វាមានន័យថាមិន ត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាទម្លាប់ ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាមិនធ្វើអំពើបាបដំបូងប ណ្តោះអាសន្ននោះទេ ។ មូលហេតុដែលគាត់មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាទម្លាប់នោះគឺ ជាការពិតដែលថា « ពូជនៃព្រះស្ថិតនៅក្នុងទ្រង់ » ពូជនៃព្រះ » មានន័យ ថាជាកិច្ចការរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (លូកា ៨:១១ ពេត្រុស ១:២៣) ។ យើងមិនគួរគិតរឿងដែលខ្លឹមសារនៃព្រះត្រូវបានគេប្រមាថដល់ទ្រង់ដល់ពូជ នៃព្រះឡើយ ។ ខ្លឹមសារនៃព្រះត្រូវបានផ្តាច់មុខដោយព្រះតែមួយគត់ ពីព្រោះ ព្រះមានតែមួយ ប៉ុន្តែមិនធ្វើឱ្យមនុស្សក្លាយជាព្រះទេ ។ ទោះបីជាបុរសនោះបាន ទទួលរូបព្រះក្នុងកម្រិតនៃសត្វក៏ដោយ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ប៉ុន្តែ មិនបានចេញពីខ្លឹមសារនៃព្រះឡើយ ។ វាទាក់ទងនឹងរឿងដែលបុរសស្គាល់ព្រះ

ហើយមានជំនាញក្នុងការបម្រើព្រះ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាបុរសនោះត្រូវបាន
ញែកចេញនោះទេ ។

2) ការបកស្រាយមួយទៀតមានដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺដោយសារអ្នកដែល
បានបង្កើតឡើងវិញមាន “ត្រានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” (ការធានានៃមរតក អេ
ភេសូរ 9:9៣-9៤) នៅទីបំផុតពេលគាត់ត្រូវបានចាកចេញ នោះពួកគេនឹង
ក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធយ៉ាងប្រាកដ ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរបានចែង
ថាឥឡូវនេះគាត់គឺ «គាត់មិនអាចបន្តធ្វើបាបទៀតទេ» ។ របៀបដែលនឹង
សម្រេចទៅអនាគត គឺចាត់ទុកដូចដែលបានសម្រេចរួចមកហើយ ច្រើនចេញពី
សៀវភៅហោរា ។ តាមពាក្យប្រៀបធៀបដូចជាយើងឃើញទារកមិនចេះដើរ តើ
នរណាអាចនិយាយថាសត្វ? ថ្វីត្បិតតែពេលនេះទារកជាទារកក៏ដោយ ក៏គ្មាន
នរណាម្នាក់បដិសេធពីបុគ្គលិកលក្ខណៈកិត្តិយសដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ដែ
រ ។ ហើយ I Jn3: 6, 5:18 គួរតែត្រូវបានទទួលយកការបកស្រាយមួយចំនួន
នៅក្នុងខាងលើ ។ ព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញមិនអាចបញ្ចប់ដោយភាព
បរិសុទ្ធបានទេ ។ គាត់គួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

4. គោលលទ្ធិនៃកាល់វីន Calvinism

គោលលទ្ធិមិនមែនជាគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនទេ តាំងពីបុរាណមក ក្រុមជំនុំបានដឹងរឿង
ព្រះគម្ពីរ ហើយបានសារភាពជាសាធារណៈ ។ ជំពូកទី 13 ខទី 2 នៃ
Westminster Confession បាននិយាយថា អំពីគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ
“ការរាប់ជាបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿគឺទាក់ទងទៅនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងមូល ប៉ុន្តែ
គ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ (ក៏ព្រលឹង) មានការពុករលួយ យោងទៅតាមសង្គ្រាមបន្ត

នៃភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា ពេលគឺជម្លោះ ។ នៃវិញ្ញាណ និងសាច់ឈាម (ធម្មជាតិដែលខូចនៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងអស់) បានកើតឡើង» ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការជជែកជំពកញ្ជក់ពីលទ្ធិនៃយុត្តិកម្ម

1. បញ្ហានៃបុណ្យកុសលរបស់អ្នកជឿដល់ការសង្គ្រោះ

ការតាំងទីលំនៅរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Trent នៅក្នុងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងបាននិយាយថា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការសង្គ្រោះគឺជាគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ។ នោះគឺការ ញែកជាបរិសុទ្ធជាជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការលើកលែងទោស ។ ហើយក្រុមប្រឹក្សា មិនមែនជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យផ្ទាល់នៃគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខណៈ វិនិច្ឆ័យដោយប្រយោល ។ ការពិតនេះចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងសៀវភៅ របស់ Andradius ដែលបានចូលរួមក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Trent ។

2. មធ្យោបាយនៃយុត្តិកម្ម

សាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបាននិយាយឡើងខុសគ្នាពីគោលលទ្ធិដែលបានកែទម្រង់ ។ ក្រុមប្រឹក្សា Trent បាននិយាយថា សេចក្តីជំនឿមិនត្រឹមតែជា មធ្យោបាយនៃការរាប់ជាសុចរិតប៉ុណ្ណោះទេ នោះគឺលើកលែងតែសេចក្តីជំនឿ ផ្សេងទៀត (ការកោតខ្លាចព្រះ សេចក្តីសង្ឃឹម សេចក្តីស្រឡាញ់ ការប្រែចិត្ត ចិត្តចង់ទទួលសាក្រាម៉ង់ ឆន្ទៈក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិ) រួមគ្នាសម្រេច មធ្យោបាយនៃយុត្តិកម្ម ។ ប៉ុន្តែអ្នកកែទម្រង់បាននិយាយថា មានតែជំនឿ ប៉ុណ្ណោះដែលជាមធ្យោបាយនៃយុត្តិកម្ម ។ (កាឡាទី ២:១៦)

3. គោលលទ្ធិដែលសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្ទេរ

ក្រុមប្រឹក្សា Trent នៃ Roman Catholic អះអាងថា សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជឿនឹងត្រូវបញ្ចប់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកវាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ ។ សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកជឿ (ការស្តីបន្ទោស); អ្នកកែទម្រង់បាននិយាយថា ការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់រួមមានការស្តាប់បង្គាប់អកម្ម និងការស្តាប់បង្គាប់សកម្ម ។ អកម្មមានន័យថាស្តាប់ទៅ គោរពច្បាប់ទាំងស្រុងជំនួសយើង ។ (រ៉ូម ៥:១៩, កាឡាទី ៤:៤-៥) ។ ការពិតទាំងពីរនេះ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយរូបរួមគ្នាជាមួយគាត់ ត្រូវបានទទួលស្គាល់ និងកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ (ការកាន់កាប់របស់អ្នកជឿខ្លួនឯង) នៅចំពោះព្រះ ។

4. ជំនឿដើម្បីទទួលការរាប់ជាសុចរិត

ក្រុមប្រឹក្សា Trent បាននិយាយថាការទទួលស្គាល់បញ្ជា (ការយល់ឃើញ) គឺជាជំនឿ ។ ប៉ុន្តែអ្នកកែទម្រង់បានចង្អុលបង្ហាញថា ជំនឿគឺជាការទុកចិត្ត (fiduciary) ហើយបានឃើញសកម្មភាពនៃឆន្ទៈ ។ (រ៉ូម ៤:២០) អាស្រ័យហេតុនេះ បើគ្មានផលនៃកិច្ចការពិតទេ នោះជំនឿក៏អាចមានបាន ។

5. បញ្ហារវាងសាក្រាម៉ង់និងយុត្តិកម្ម

ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានភ្ជាប់អត្ថន័យយ៉ាងខ្លាំងទៅនឹងការធានា នៅដើមដំបូង នៅក្រុមប្រឹក្សានៃ Trent ភាពសុចរិតទាំងអស់ត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយសាក្រាម៉ង់ត្រូវបានកើនឡើងដោយវាត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយវា គាត់មិនអាច

ទទួលបានព្រះគុណនៃយុត្តិកម្មដោយមិនមាន បំណងប្រាថ្នាដើម្បីទទួលបានវា ។
អ្នកប្រាជ្ញ ចន ហេនរី ញូវមែន បានចាកចេញពីព្រះវិហារជាតិរបស់អង់គ្លេស
ហើយបានចូលទៅក្នុងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ហើយបាននិយាយថា “ដើម្បី
ទទួលបានការរាប់ជាសុចរិត ទីមួយគឺសាក្រាម៉ង់ សេចក្តីជំនឿគឺជាការចាំបាច់ទី
ពីរ ។ « ប៉ុន្តែអ្នកកែទម្រង់បាននិយាយថា បើគ្មានការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រី
ស្ទ គាត់មិនទទួលបានព្រះគុណនៃយុត្តិកម្មទេ នោះការរួបរួមនេះត្រូវបានបង្កើត
ឡើងដោយតែសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកដែលរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទអាច
ទទួលបានការរាប់ជាសុចរិត អាកាសធាតុដែលគាត់បានទទួលសាក្រាម៉ង់ឬអត់ ។
ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកគេអះអាងដូច្នេះក៏ដោយ អ្នកកែទម្រង់មិនបានមើលងាយសា
ក្រាម៉ង់ទេ ប៉ុន្តែពួកគេយល់ថាវាជាមធ្យោបាយនៃព្រះគុណ ។

ជំពូកទី 2 អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ព្រះបានចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសម្រាប់ការបង្កើតក្រុមជំនុំ និងចិញ្ចឹមក្រុមជំនុំ ។ នៅចំណុចនេះ វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការបកស្រាយឧបសគ្គមួយចំនួននៅក្នុង 1 Cor 12:4-31 ។ ពាក្យនេះសង្កត់ធ្ងន់លើសហជីពនៃព្រះវិហារ; ជាដំបូង ការណែនាំ (ខទី ៤-៧) បង្ហាញអត្ថន័យ ។ គោលបំណងដែលព្រះប្រទានអំណោយផ្សេងទៀត គឺទីមួយសម្រាប់ការរួបរួមក្រុមជំនុំ ទីពីរជាប្រយោជន៍ ។

I. បញ្ហានៃអំណោយ

អ្នកសរសេរបកស្រាយពាក្យពីរបីនៃ កូរិនថូស 12:8-31 យ៉ាងលម្អិតដូចតទៅ ។

ខទី ៨ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណបានប្រទានដល់អ្នកណាម្នាក់នូវពាក្យនៃប្រាជ្ញា ហើយដល់អ្នកដទៃទៀតនូវពាក្យនៃចំណេះស្របតាមព្រះវិញ្ញាណតែមួយ តើពាក្យនៃប្រាជ្ញា (λόγος σοφίας) មានន័យដូចម្តេច? នេះមិនមែនជាប្រាជ្ញាដែលព្រះប្រទានដល់ពិភពលោកនេះទេ ប៉ុន្តែជាប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណដើម្បីធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ព្រះ ។ (១កូរិនថូស ១:២១-២៤, ៣០, ២:៧) ។ ប៉ុល (សាវ័កផ្សេងទៀតផងដែរ) គឺជាអ្នកសាងសង់ដីឈ្នួសវៃ (១កូរិនថូស ៣:១០) ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទថាជាគុណវុឌ្ឍិរបស់សាវ័ក ។ មធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីធ្វើឱ្យបុរសស្គាល់ព្រះបិតា - ព្រះគឺជាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ។ (Mt 11:27, Jn 14:6 I Cor 1:21-24) ក្នុងន័យបែបនេះ ពាក្យនៃប្រាជ្ញាគឺជាសេចក្តីពិតជា

មូលដ្ឋានចំពោះព្រះគ្រីស្ទដែលជាដំណឹងល្អ ។ (១កូរិនថូស ៣:១១) នេះគឺជាបទ
 គម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដើម្បីផ្ទេរទៅគ្រាចុងក្រោយជាសំណេរបស់សាវ័ក ។ (ធីម៉ូ
 ថេទី២ ៣:១៥) មនុស្សដែលទទួលអំណោយបែបនេះមានកំណត់ចំពោះពួក
 សាវ័កប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ ខទី 28 នៃជំពូកគឺជាពីរដងនៃបញ្ជីអំណោយដូចគ្នា;
 នៅទីនោះវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាពាក្យ សាវ័ក ។ សាវ័កគឺជាមូលដ្ឋាននៃមន្ត្រី
 ដ៏វិសុទ្ធក្នុងការបង្កើតគ្រិស្តសាសនា ដែលព្រះយេស៊ូវបានជ្រើសរើសពួកគេដោយ
 ផ្ទាល់ ។ វាមានតែពេលមួយគត់ដែលជាគ្រឹះដ៏បរិសុទ្ធ ហើយមាននៅដើមដំបូង
 នៃសាសនាចក្រ ។ (២កូរិនថូស ១២:១២) ។ បន្ទាប់ពីនោះវាមិនត្រូវបានបន្ត
 ទេ ។ (អេភេសូរ ២:២០) វាជាកំហុសក្នុងការគិតថា មន្ត្រីសហសម័យរបស់គ្រូ
 គង្វាលមានទំនាក់ទំនងជាមួយមន្ត្រីរបស់សាវ័កក្នុងកម្រិតខ្លះ ។ អេភេសូរ ៤:១១
 បានបែងចែកសាវ័ក និងគ្រូគង្វាលយ៉ាងច្បាស់ ហើយមានប្រសាសន៍ថា «
 ហើយទ្រង់បានប្រទានដល់សាវ័ក ពួកហោរា អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ្នកគង្វាល
 និងគ្រូ» ។ « សុន្ទរកថានៃចំណេះដឹង » (λόγος γνώσεως) នៅទីនេះ
 « ចំណេះដឹង » មិនមែនជាចំណេះដឹងខាងលោកិយ ហើយចង្អុលទៅអំណោយ
 ដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អប្រកបដោយបញ្ញានោះទេ ។ ម្ចាស់នៃអំណោយទាននេះ
 បានញែកជាបរិសុទ្ធ សូម្បីតែចំណេះដឹងខាងលោកិយ ហើយបានប្រើនៅឯការ
 ប្រកាសដំណឹងល្អផងដែរ ។ ក្នុងនាមជាមនុស្សលម្អិតដែលបទគម្ពីរបង្ហាញគឺ
 អែសវ៉ា នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ Apollo នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដោយទទួល
 បានបញ្ញា ។ (អែស. ៧:៦, កិច្ចការ ១៨:២៤) ហេតុផលដែលខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា
 ការបកស្រាយនេះត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណគឺសម្រាប់ពាក្យ“គ្រូ(διδάσκαλος)”
 នៅក្នុងខទី 28-30 ដែលបញ្ជីអំណោយត្រូវបានពន្យល់ម្តងទៀតចេញមកនៅ

កន្លែងសមរម្យ ។ អំណោយនេះមាននៅថ្ងៃនៃសាវ័ក (អេភេសូរ ៤:១១) វាមាននៅក្នុងព្រះវិហារសហសម័យជាបន្តបន្ទាប់ ។ គ្រូបង្រៀនចំណេះដឹងនៃដំណឹងល្អជាមូលដ្ឋានយ៉ាងច្បាស់ ហើយមានបញ្ញាខាងវិញ្ញាណដើម្បីប្រាប់វាដល់អ្នកដទៃ គាត់មិនមានវិវរណៈដើមដូចសាវ័ក និងព្យាករឡើយ ។ ប៉ុលមានអំណោយនេះជាសាវ័ក ។ (សកម្មភាព ១៣:១) ដោយសារមូលហេតុនេះ គាត់ជាអ្នកដែលព្រះយេស៊ូវចាត់ឲ្យធ្វើជាគ្រូសាសន៍ដទៃ ។ (ឆីមទី១ ២:៧ កិច្ចការ ១១:២៣-២៦) ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន តើមន្ត្រីណាជារបស់គ្រូ? វាជាមន្ត្រីរបស់គ្រូគង្វាល ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃអេភេសូរ ៤:១១ ឃ្លា « គ្រូគង្វាល និងគ្រូ » (τοὺς ποιμέναις καὶ διδασκάλους) ប្រកាសការពិត ។ ដូចដែលយើងឃើញថា "គ្រូគង្វាលនិងគ្រូ" ត្រូវបានរូបរួមជាមួយនឹងអត្ថបទមួយ (τοὺς) វាមានន័យថា "គ្រូគង្វាលនិងគ្រូ" ។ ការបកស្រាយបែបនេះចេញមកពីវេយ្យាករណ៍ក្រិក ។ លោក Hodge បាននិយាយថា ឃ្លាបែបនេះបង្ហាញពីទិដ្ឋភាពពីរនៃមន្ត្រីមួយរូប គាត់ជំទាស់នឹងការបកស្រាយបញ្ជីរាយនាមនៃការគោរពប្រណិប័តន៍សាធារណៈនៅក្នុង Westminster Confession (ការបកស្រាយដើម្បីយល់ពីគ្រូគង្វាល និងគ្រូជាមន្ត្រីខុសគ្នា) ។ ខទី ៩ ដល់សេចក្តីជំនឿមួយផ្សេងទៀតដោយព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដល់អំណោយផ្សេងទៀតនៃការព្យាបាលដោយព្រះវិញ្ញាណតែមួយ នៅទីនេះ យើងអាចគិតថា « សេចក្តីជំនឿ » ចង្អុលទៅសេចក្តីជំនឿដើម្បីប្រតិបត្តិអំណោយប្រាំមួយនៅក្រោមវា (ខទី 9b-10) ។ ដូចដែលយើងឃើញថា ខ ១៣:២ មានពាក្យ « សេចក្តីជំនឿទាំងអស់ » វាហាក់ដូចជាដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែបើយើងគ្មានការធានាពីចំណុចនេះទេ យើងបកស្រាយពាក្យមួយគឺមានតែជំនឿប៉ុណ្ណោះដែលអាចបែងចែកបាន ។ នេះជាជំនឿ

ដែលមានផលិតភាពដ៏មានតម្លៃពេលដើម្បីធ្វើអំពើល្អជាងជំនឿដំបូងដែលអ្នកជឿ ត្រូវបានសន្មតនោះគាត់មាន ។ ជំនឿដែលធ្វើនៅថ្ងៃសុក្រទី១ ១:៣ គឺមួយ នេះ ។ (II Thess 1:11, Jn 6:29 Gal 5:6 Heb 6:10 Jm 2:22)

១ «ចំពោះអំណោយទានផ្សេងទៀតនៃការប្រោសឲ្យដោយព្រះវិញ្ញាណតែ មួយ» ត្រង់នេះ ពាក្យ «ដល់មនុស្សជាក់លាក់មួយ » (ὧς) ត្រូវបាន បកប្រែទៅជា « ដល់អំណោយផ្សេងទៀត » ដូចដែលយើងឃើញថា អំណោយទាននៃការព្យាបាលមិនមែនជារបស់អ្នកណានោះទេ ។ អំណោយនេះ ត្រូវបានផ្តល់ដោយអធិបតេយ្យភាពម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាការចង់បាន ឯកជនខ្លះទេ (Jm 4:3) ប៉ុន្តែគឺដើម្បីជួយដល់អ្នកដទៃ (ក្រុមជំនុំ) ។ អំណោយនេះនៅក្នុងព្រះវិហារសហសម័យទ្រទ្រង់ជាបន្តបន្ទាប់ជាប្រភេទអំណោយ ទានពិសេស (វាខុសពីអព្វហេតុរបស់សាវ័ក) ។ កាលពីអតីតកាល ឬឥឡូវ នេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយអាចព្យាបាលជំងឺបាន មិនមែនច្បាស់ទេ យ៉ាក្រប បាននិយាយថា ៖ «ហើយសេចក្តីអធិដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿនឹងសង្គ្រោះអ្នកដែល មានជំងឺ» (យ៉ូហាន ៥:១៥) ប៉ុន្តែបទគម្ពីរមិនបានចែងថាជំងឺទាំងអស់នៃអ្នក ជឿអាចនឹងកើតជំងឺដោយការអធិស្ឋាននោះទេ ។ ប៉ុលតែងតែមិនព្យាបាលជំងឺ ដោយអព្វហេតុទេ ប៉ុន្តែបានដាស់តឿនឲ្យប្រើស្រាជាឧបករណ៍ព្យាបាល ។ (ឆី មទី១ ៥:២៣) ហើយគាត់មិនបានព្យាបាល Drobimo ឲ្យមានជំងឺដោយអព្វហេតុ ដែលគាត់ទុកគាត់នៅ Miredo ទេ ។ (ឆីមទី២ ៤:២០) អេវ៉ាប្រូ ទីតុស មានពេលត្រូវស្លាប់ដោយជំងឺ ដូចគាត់នៅជាមួយប៉ូល ។ (ភីលីព ២:២៤-៣០) ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីមានអំណោយទាននៃការព្យាបាលជំងឺមិនប្រើដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែគោរពតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះ និងការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ។ ពួកបរិសុទ្ធបែប

នេះមិនបានប្រើអំណោយទាននៃការព្យាបាលតាមផែនការមនុស្សនៅខាងមុខព្រះឡើយ ។ នៅក្នុងការងារនេះ មានរឿងជាច្រើនដែលបុរសខ្លួនឯងបង្កើតកម្មវិធី ហើយប្រតិបត្តិវា មានការបរាជ័យច្រើន ការបំផ្លើស និងមិនពិត ។ ហេតុនេះហើយបានជា យ៉ូហាន 4:1 ចែងថា «កុំជឿត្រប់វិញ្ញាណទាំងអស់ តែត្រូវល្បងមើលវិញ្ញាណ ដើម្បីដឹងថាវាមកពីព្រះឬអត់ ដ្បិតហោរាក្លែងក្លាយជាច្រើនបានចេញទៅក្នុងពិភពលោកហើយ ។ ” ។ «ដើម្បីសាកល្បង» ចង្អុលបង្ហាញថា វាត្រឹមត្រូវតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងប្រាកដ ហើយបន្តនៅលើវា ។ ខទី 10 ដល់អ្នកផ្សេងទៀតដែលធ្វើការនៃអព្វតហេតុ, ការព្យាករណ៍មួយផ្សេងទៀត, ដល់អ្នកផ្សេងទៀតដែលមានសមត្ថភាពក្នុងការបែងចែករវាងវិញ្ញាណ, ទៅប្រភេទផ្សេងទៀតនៃភាសាផ្សេងទៀត, ទៅការបកស្រាយនៃភាសាផ្សេងទៀត. អព្វតហេតុនៅក្នុងឃ្លានេះចង្អុលទៅ "អំណាច" ។ "ទៅម្នាក់ទៀត" (ἄλλω) មិនមែនមានន័យថាអ្នករាល់គ្នាបានទទួលអំណាចដើម្បីប្រតិបត្តិអព្វតហេតុនោះទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យអ្នកខ្លះរំលឹកពីការពិតដើម្បីទទួលអំណោយ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរតែរក្សាការពិតខ្លះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។

ទីមួយ ការពិតដែលថាអព្វតហេតុគឺជាសញ្ញាចង់ដឹងចង់ឃើញ ។ ព្រះមិនប្រតិបត្តិអព្វតហេតុដោយងាយទេ វាជាទូទៅ [១] សេចក្តីទុក្ខណាក៏បាត់ទៅក្នុងមនុស្សលោក ។ ពេលនោះ យុត្តិធម៌នៃព្រះដើម្បីដាក់ទោសអំពើបាបមិនអាចលេចមកបានឡើយ ។ ពីព្រោះមនុស្សជាតិបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបត្រូវរងទុក្ខរហូតដល់ស្លាប់ ។ (លោកុប្បត្តិ 3:19) [2] ប្រសិនបើអព្វតហេតុកើតឡើងយ៉ាងងាយស្រួល នោះជាក្បួនធម្មតា ។ បន្ទាប់មកតួអក្សរត្រូវឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលនៃអព្វតហេតុក្លាយជាទូទៅតួអក្សរត្រូវបានបាត់បង់ ។ [៣] ប្រសិនបើអព្វតហេតុ

ទូទៅ ផ្លូវដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវទទួលរងឡើងត្រូវរំលាយបាត់ ។ ពួកបរិសុទ្ធទទួលបានរងឡើងនៃសេចក្តីជំនឿច្រើនជាងភាពងាយស្រួលនៃអព្វតហេតុ ។ (យ៉ូហាន ១:២-៤, ពេត្រុសទី១ ១:៦-៩)

ទីពីរ ការពិតដែលថាអព្វតហេតុសហសម័យគឺជាការផ្តល់ពិសេស ។ អព្វតហេតុសហសម័យគឺជាការផ្តល់ពិសេស ។ ព្រះប្រទានអំណាចដើម្បីប្រតិបត្តិអព្វតហេតុដល់អ្នកជឿមួយចំនួនឥឡូវនេះ ។ ប៉ុន្តែអព្វតហេតុសហសម័យមិនមែនជាអព្វតហេតុវិវរណៈដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការផ្តល់ពិសេស (មិនមែនជាការផ្តល់ជំនួយទូទៅ) ។ អ្នកទ្រឹស្តីហៅវាថាជា «អព្វតហេតុក្រុមជំនុំ ។ (លេណដ្ឋាន) ។ "ទៅទំនាយមួយផ្សេងទៀត" នៅទីនេះពាក្យក្រិក proteia (προφητεία) ដែលបកប្រែទៅជាទំនាយនេះមិនចង្អុលបង្ហាញថានិយាយកំណត់រួចហើយទេ ប៉ុន្តែនិយាយជំនួសវិញ ។ នេះមានន័យថាដើម្បីពន្យល់អំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះតាមទស្សនៈរបស់ប្រតិភូរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាបានចង្អុលបង្ហាញពីការបំផុសគំនិតទុកជាមុនចំពោះព្រឹត្តិការណ៍ជាក់លាក់មួយនាពេលអនាគត ។ ជាឧទាហរណ៍ ការព្យាករណ៍អំពីទ្បក្សដោយ Acabo និងការព្យាករណ៍អំពីការបៀតបៀនប៉ូល (កិច្ចការ 11:28, 21:10-11) ការពិតដែលថាកូនស្រីទាំងបួនរបស់ភីលីពីគឺជាហោរា (កិច្ចការ 21:9) ។ តើសម័យនេះយកទំនាយបែបនេះទេ? យើងនិយាយថា សម្រាប់ព្រះបានសម្រេចកិច្ចការនៃវិវរណៈនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាគ្មានការព្យាករណ៍ដើម្បីមានលក្ខណៈមូលដ្ឋានបែបនេះទៀតទេ ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងសហសម័យ ការព្យាករណ៍ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយសិប្បនិម្មិតដោយបន្ទូលទុកនូវប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះ និងវិវរណៈ ហើយមិនមានសីលធម៌ទេនោះ យើង

គួរតែបដិសេធពួកគេយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ។ “សមត្ថភាពក្នុងការបែងចែករវាងវិញ្ញាណ” នៅកន្លែងដែលកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកើតឡើង អារក្សក៏ដំណើរការដែរ ។ នៅក្នុងកិច្ចការ ១៦:១៦-១៨ «ចំពោះភាសាផ្សេងទៀត ដល់ការបកស្រាយ ភាសាផ្សេងទៀត» សេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃពាក្យនេះត្រូវបានចាត់ទុកយ៉ាងលម្អិតនៅ ជំពូកបន្ទាប់ ។ ពាក្យទាំងអស់ដែលបានសរសេរនៅខ ១១-២៧ បានសង្កត់ ធ្ងន់ថា ផ្នែក (អ្នកជឿទាំងអស់) មិនមើលងាយគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបម្រើ គ្នាទៅវិញទៅមក ពួកគេគួរតែរួបរួមគ្នាដូចរូបកាយ ។ ដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់អំពីមួយ នេះ [1] ពាក្យ a (év) ចេញមកជាច្រើន (ខ 11, 12, 13, 20), [2] មនុស្សមិនគួរនិយាយថា “វាមិនត្រូវការ” (ខទី 21) ពួកគេគួរ ការពារគ្នាទៅ វិញទៅមក ។ (ខ ២៣-២៥) [៣] មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ផ្នែកទាំងឡាយគួរ ទទួលយកសេចក្តីមេត្តាករុណាគ្នាទៅវិញទៅមក ។ (ខ ២៦) ខទី ២៨ ហោ រា ។ ត្រង់នេះ « ហោរាចង្អុលទៅអ្នកដែលទាយនៅសម័យគម្ពីរសញ្ញាថ្មី » (សម័យសាវក) ។ បន្ទាប់មកតើទំនាយគឺជាអ្វី? “ព្យាករី” (១) អ្នក ដែលនិយាយជំនួស បាននិយាយទៅកាន់មនុស្ស ហើយបង្កើតគុណធម៌ ដាស់តឿន និងល្អងចិត្ត ។ (កូរិនថូសទី១ ១៤:៣) ម្យ៉ាងទៀត នៅពេលនោះ ពួកគេបានទទួលវិវរណៈសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ ហើយបាន និយាយថានឹងជំនួសព្រះ ។ (រ៉ូម ១២:៦) [២] យោងតាមការបំផុសគំនិតនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់បានព្រមានអំពីព្រឹត្តិការណ៍ពិសេសមួយចំនួន ។ (សកម្ម. ១១:២៨, ២១:១១) ដូច្នេះ កិច្ចការរបស់ពួកគេក៏បានបង្កើតគ្រឹះនៃ ក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាមួយនឹងកិច្ចការរបស់ពួកសាវ័ក ។ (១កូ. ១២: ២៨ អេភ. ២:២០) ត្រង់ចំណុចនេះ គាត់ខុសពីអ្នកដែលនិយាយភាសា ។

អំណោយនៃអណ្តាតមិនមែនជាគ្រឹះនៃក្រុមជំនុំទេ ហើយជាផ្នែកបញ្ចប់នៃអំណោយ ។ (១ កូរិនថូស ១២:១០, ១០, ២៨) ហើយថ្ងៃនៃសាសនាចក្រក៏គ្មានការព្យាករណ៍ដូចការបើកសម្តែងដែរ គឺមានតែអ្នកប្រកាសអំពីសាវ័ក និងអ្នកប្រកាសទំនាយប៉ុណ្ណោះ ដែលបទគម្ពីរកាន់កៅអី ។ បទគម្ពីរនេះត្រូវបានប្រកាសដោយ peaching តាមរយៈត្រូតង្វាល ។ សម្រាប់ការនិយាយជំនួសមានមុខងារនៃការបង្កើតគុណធម៌ ការដាស់តឿន និងការល្អងលោម (១ កូរិនថូស ១៤:៣) ការអធិប្បាយក៏ទទួលយកដែរ ។ មានតែក្នុងករណីរបស់ព្យាការីទេ ព្រះបន្ទូលបានមកដល់គាត់ដោយអរូបី ប៉ុន្តែក្នុងករណីត្រូវអធិប្បាយ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គួរតែចូលទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (គម្ពីរ) ។ នោះគឺត្រូវអធិប្បាយមានន័យថា អ្នកបម្រើនៃពាក្យ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទ្រង់គឺជាអ្នកបម្រើដើម្បីប្រព្រឹត្តនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានមកលើក្រុមជំនុំ តាមរយៈពួកសាវ័ក និងពួកហោរា ។ (១ពេត្រុស ៤:១០-១១) ត្រូតង្វាលសម័យនេះ មិនគួរឈរនៅទីតាំងរបស់សាវ័ក និងព្យាការី យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ឬមិនប្រុងប្រយ័ត្នឡើយ ។ ប្រសិនបើត្រូតង្វាលខ្លួនឯងមានអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ដូចជាការក្រោកឈរឡើងនៅទីតាំងផ្សេងគ្នាចំពោះសមាជិកទូទៅ គាត់ត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះទៅកន្លែងនោះ ។ ត្រូតង្វាលមានឋានៈជាសង្ឃទូទៅជាមួយមនុស្សឧបាសកដោយមិនបែងចែក ។ គាត់បម្រើដូចសមាជិកទូទៅដោយអំណោយរបស់គាត់ ។ ព្រះវិហារមានតែអ្នកបម្រើប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែអភិបាលណាក៏គ្មានដែរ ។ អ្នកដែលគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំគឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះដែលជាសម្តេចសង្ឃធំ (ហេប ៤:១៤) និងជាស្តេច ។ (វិវរណៈ ១៧:១៤) អ្នកខ្លះអះអាងថាព្រះវិហារសហសម័យក៏មានព្យាការីទទួលវិវរណៈ និងនិយាយអំពីអនាគតដូចជាថ្ងៃនៃសាវ័កដែរ ។ យើងមិនអាចទទួលយក

ការទាមទារនេះបានទេ ។ បើព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅថ្ងៃនេះ តើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា? ក្នុងករណីដែលទំនាយនោះមិនត្រឹមត្រូវ មិនងាយបដិសេធឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាជាបញ្ហាដែលជាប្រសិនបើទំនាយនោះត្រឹមត្រូវតាមការពិត យើងមិនអាចបដិសេធបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីយើងមិនគួរទទួលយកវាទេ ។ មូលហេតុមានដូចខាងក្រោម ។

(1) ទោះជាទំនាយនោះត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏វាអាចជាទំនាយមិនពិត (ខូត ១៣: ២) តាមការបង្ហាបរបស់ព្រះ (យ៉ូហាន ៤:១) យើងគួរល្បងមើលវិញ្ញាណពិត ហើយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ សកម្មភាពដើម្បីសាកល្បងមើលវាអាចធ្វើបានយូរ ។ ដើម្បីសាកល្បងវិញ្ញាណដែលអ្នកជឿមិនត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្បង គឺជាសកម្មភាពបូជា Duet 13:1-3 បាននិយាយថា "ប្រសិនបើហោរា ឬអ្នកយល់សប្តិឃើញសូមមួយកើតឡើងក្នុងចំណោមអ្នក ហើយផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវទីសំគាល់ឬការងឿងឆ្ងល់ 2 ហើយទីសំគាល់ឬការងឿងឆ្ងល់ដែលគាត់ប្រាប់អ្នកបានកើតមានឡើង ហើយប្រសិនបើគាត់និយាយថា 'អនុញ្ញាតឱ្យ យើងទៅតាមព្រះដទៃ' ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្គាល់ ហើយឲ្យយើងបម្រើព្រះទាំងនោះចុះ' អ្នកមិនត្រូវស្តាប់ពាក្យរបស់ព្យាករណ៍នោះ ឬអ្នកយល់សប្តិឡើយ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកកំពុងល្បងលអ្នក ដើម្បីដឹងថាតើអ្នកស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកឲ្យអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹង» ។

(2) ទេវតារបស់សាតាំងក៏ធ្វើពុតជាលើកដំណឹងល្អ (កិច្ចការ 16:16-17) ហើយវាអាចនឹងត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដូចជាវត្ថុដែលគ្មានកន្លែង (Mt 7:15 II Cor 11:14-15) ដូច្នេះយើងមិនអាចទទួលយកបានទេ ។ ទំនាយសម័យ

នេះងាយស្រួល ហើយគួរតែសាកល្បងនេះ ។ (យ៉ូហាន ១ ៤:១) ការសាកល្បងរបស់ខ្លះ មិនមែនជាការខាតបង់អ្វីឡើយ ។

(3) ឬក្នុងករណីដែលទំនាយខ្លះចេញពីព្រះ វាមិនមានលក្ខណៈវិវរណៈសម្រាប់សហគមន៍នៃក្រុមជំនុំទេ ។ ដូច្នេះ យើងដឹងថាមានតែគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាចតែមួយ នោះមិនខុសទេដែលយើងមិនទទួលយកទំនាយរបស់អ្នកជឿ ។ ដោយសារយើងមានបទគម្ពីរដែលមានសិទ្ធិអំណាចលើសពីទំនាយសម័យទំនើប ។ ហើយក៏ព្រោះវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (រ៉ូម ១៥:៤) ជួយ, (បញ្ជីនៃអំណោយនៅក្នុង រ៉ូម 12:6-8 បានសង្កត់ធ្ងន់លើអំណោយនេះ ហើយបានបង្ហាញពីលក្ខខណ្ឌផ្សេងទៀត សម្រាប់សេវាកម្ម ។ (ខទី៧) អ្នកដែលបរិច្ចាគ» «អំពើនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា» (ខទី៨) ។ល។ ការគ្រប់គ្រង (κυβερνήσεις) នេះគឺជាអំណោយនៃសេវាកម្មដូចជាអ្នកណែនាំដើម្បីដឹកនាំអ្នកដទៃឱ្យបានត្រឹមត្រូវ និងធ្វើឱ្យពួកគេប្រតិបត្តិតាមរបៀបត្រឹមត្រូវ ។ អ្នកដឹកនាំដើម្បីទទួលអំណោយនេះ គួរប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដែលត្រូវចូលរួម មិនមែនជាអាកប្បកិរិយារបស់អភិបាលទេ (លូកា ២២:២៦) អំណោយនេះអាចធ្វើដល់មន្ត្រីរបស់ប៊ីស្សុពឬអ្នកចាស់ទុំក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ខ ២៩-៣០ ជាសាវ័កទាំងអស់ឬ? សុទ្ធតែជាហោរា? គ្រូទាំងអស់មែនទេ? ធ្វើអព្វុតហេតុទាំងអស់មែនទេ? តើទាំងអស់គ្នាមានអំណោយព្យាបាលទេ? តើអ្នកទាំងអស់គ្នានិយាយភាសាទេ? បកស្រាយទាំងអស់គ្នា? ពាក្យនេះសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើការពិតដែលថាអ្នកជឿទាំងអស់មិនទទួលបានអំណោយដូចគ្នានោះទេ ។ ចំពោះអំណោយដែលពួកគេបានទទួលគឺខុសគ្នា អ្នកជឿគ្រប់រូបមានអារម្មណ៍ថាមានភាពចាំបាច់នៃការរួបរួមជាមួយនឹងអ្នកដទៃ ។ ប្រសិនបើខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់បានទទួលទាំងអស់ នោះខ្ញុំខ្លួនឯងក្លាយជា

មនុស្សគ្រប់គ្រាន់ ។ បន្ទាប់មកយើងមិនត្រូវការសហជីពដោយការប្រមូលផ្តុំ
ជាមួយបុរសបែបនេះទេ ។ ការបែបនេះមិនមែនជាឆន្ទៈរបស់ព្រះទេ ។

ខទី 31 ប៉ុន្តែដោយស្មោះអស់ពីចិត្តចង់បានអំណោយដែលខ្ពស់ជាងនេះ នៅទី
នេះ ពាក្យ មធ្យោបាយដ៏ប្រសើរបំផុត (τά χαρίσματα τὰ μεῖζονα)
មានន័យថា "អំណោយដ៏ប្រសើរបំផុត (ពហុវចនៈ)" ដែលចង្អុលទៅអំណោយ
ដើម្បីផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍កាន់តែច្រើនដល់ក្រុមជំនុំ ។ នៅក្នុង I Cor ជំពូក
ទី 14 ការពិតដែលថាសាវកប៉ុលបាននិយាយថាដើម្បីស្វែងរកការព្យាករណ៍ជា
ពិសេសមានន័យថានិយាយតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃអត្ថប្រយោជន៍នៃក្រុមជំនុំ ។
បន្ទាប់មកនៅទីនេះ (១កូរិនថូស ១២:៣១) ទោះបីជាយើងមិនដឹងថាអំណោយ
ណាដែលគាត់បានរក្សាទុកក្នុងគំនិតរបស់គាត់ក៏ដោយ វាប្រាកដណាស់ថាមាន
តែអំណោយដែលធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំក្លាយជាផលប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះនៅទីនោះ ។

ខទី ៣១ ខ ហើយខ្ញុំនឹងបង្ហាញអ្នកនូវវិធីដ៏ប្រសើរថែមទៀត ។ នៅទីនេះ "វិធី
ដ៏ល្អជាងនេះ" បាននិយាយថាការជម្រុញដើម្បីស្វែងរកអំណោយនិងវិធីសាស្ត្រ
ដើម្បីប្រើវា ។ នោះគឺប៉ុលបានទុកក្នុងចិត្តថា ការជំរុញចិត្តដើម្បីស្វែងរក
អំណោយនោះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយវិធីដែលត្រូវប្រើវាគឺជាសេចក្តីស្រឡា
ញ់ ។ មូលហេតុដែលគាត់គិតដូច្នេះបែបនេះ គឺត្រង់ជំពូកទី ១៣ បញ្ជាក់
អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

II. បញ្ហាអណ្តាត (ការបកស្រាយ ១កូរិនថូស ១៤:១-៥)

« ដេញតាមសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយប្រាថ្នាចង់បានអំណោយខាងវិញ្ញាណដោយអស់ពីចិត្ត ជាពិសេសដើម្បីឲ្យអ្នកអាចទាយបាន ។ អ្នកណានិយាយភាសាដទៃមិនមែននិយាយដល់មនុស្សទេ គឺនិយាយចំពោះព្រះ ។ ដ្បិតគ្មានអ្នកណាដែលគាត់ទេ តែគាត់និយាយអាថ៌កំបាំងដោយព្រះវិញ្ញាណ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលទាយនិយាយទៅកាន់មនុស្សដើម្បីកសាង និងលើកទឹកចិត្ត និងល្អងចិត្ត ។ អ្នកណាដែលនិយាយភាសាដទៃក៏សាងខ្លួនឡើង ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលនិយាយភាសាដទៃក៏សាងក្រុមជំនុំឡើង ។ ៥ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នានិយាយភាសាដទៃប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវទាយថែមទៀត ។ អ្នកដែលទាយនោះធំជាងអ្នកដែលនិយាយភាសាដទៃទៅទៀត លុះត្រាតែមានអ្នកណាបកស្រាយ ទើបអាចសាងក្រុមជំនុំឡើងបាន ។ ”ប៉ុលបាននិយាយនៅទីនេះថាអណ្តាតគឺជាអ្វី និងអ្វីដែលទំនាយនោះគឺច្បាស់ ។

1. តើអណ្តាតជាអ្វី?

« សម្រាប់អ្នកណាដែលនិយាយភាសាមួយ ... គាត់និយាយអាថ៌កំបាំងក្នុងព្រះវិញ្ញាណ » (១កូរិន ២:២) តើ « គាត់និយាយអាថ៌កំបាំងដោយព្រះវិញ្ញាណ » ។ មានការបកស្រាយពីរចំពោះពួកគេ ។ (១) វាមានន័យថាគាត់អាចនិយាយភាសាបរទេសដែលអ្នកដទៃមិនអាចយល់បានដោយព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ (ដោយអព្វុតហេតុ) ។ (២) វាជាភាសាខាងវិញ្ញាណដែលមានខ្លឹមសារខ្លះដែលអ្នកស្តាប់មិនអាចយល់បាន ។ ទោះបីជាការបកស្រាយណាមួយត្រឹមត្រូវក៏ដោយ

ក៏វាច្បាស់ជាភាសាដើម្បីក្លាយជាអព្វុតហេតុ ។ ខទី 22 បាននិយាយថា "សញ្ញា (σημεiov)" មានន័យថា "អព្វុតហេតុ" ។

2. តើអណ្តាតមាននៅក្នុងថ្ងៃនៃពួកជំនុំទេ ?

ថ្ងៃនៃសាសនាចក្រគឺជាឈ្មោះដែលបំបែកចេញពីថ្ងៃនៃវិវរណៈ (ថ្ងៃនៃសាវក) ។ ថ្ងៃនៃសាវកមានអព្វុតហេតុនិងវិវរណៈជាសញ្ញានៃសាវក ។ យោងតាម កូរិនថូស ទី 2 12:12 « ទីសំគាល់របស់សាវកពិតមួយរូបបានសំដែងនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដោយភាពអត់ធ្មត់បំផុត ជាមួយនឹងទីសំគាល់ និងការអស្ចារ្យ និង កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ ។ " ។ ព្រះបានធ្វើការជាសាវកផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីអមជាមួយអព្វុតហេតុក្នុងន័យដើម្បីរៀបចំគ្រឹះដើម្បីបង្កើតក្រុមជំនុំ ។ អព្វុតហេតុ និងវិវរណៈនៃយុគសម័យបានបង្កើតឫសគល់នៃក្រុមជំនុំដែលធំឡើង និងគ្រឹះរបស់ទ្រង់រហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ក្នុងន័យបែបនេះ ប៉ុលបានប្រើពាក្យប្រៀបធៀបថា កិច្ចការរបស់សាវកគឺជាការងាររៀបចំគ្រឹះ ។ ១ កូរិនថូស ៣:១១ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតគ្មានអ្នកណាអាចចាក់គ្រឹះបានក្រៅពីការចាក់គ្រឹះនោះទេ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ» ។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺការពិតដែលថា សាវកបានទទួលវិវរណៈ និងអំណាចរបស់វាក្នុងការប្រកាសព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានចង្អុលបង្ហាញថា សាវកបានពន្យល់ពីព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះគ្រីស្ទ (ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់) នោះគឺជាដំណឹងល្អ ។ ព្រះវិហារគួរត្រូវបានសាងសង់នៅលើគ្រឹះ ។ (អេភេសូរ ២: ២០ វិវរណៈ ២១:១៤) ដូចដែលយើងគិតពីវា កិច្ចការរបស់សាវកគឺដូចជាឫសគល់ដើមឈើ ។ ឬសមានទីតាំងនៅកន្លែងតាំងទីលំនៅតែមួយដងប៉ុណ្ណោះ ។

មែកធាងដែលចេញមកពីដូចជាបួសក្នុងគុណភាពរបស់ដើម ប៉ុន្តែតាមរូបវាមាន ចំណុចខុសគ្នាច្រើនចំពោះបួស ។ ព្រះមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទេ ហើយអំណាច របស់ទ្រង់ក៏នៅតែមានដែរ ប៉ុន្តែសេដ្ឋកិច្ច និងវិធីសាស្ត្រនៃការងាររបស់ទ្រង់ បានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវរឿងនេះនៅថ្ងៃនៃពួកសាវ័ក ប៉ុន្តែអាយុនៃពួកជំនុំបាន បង្ហាញពីមួយ ។ ពេលគាត់ដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលទៅវាលរហោស្ថាន គាត់បាន បញ្ជូននំម៉ាណាពីលើមេឃមកចិញ្ចឹម ប៉ុន្តែក្រោយពីអ៊ីស្រាអែលចូលទៅក្នុងស្រុក កាណាន គាត់ឈប់ផ្ញើនំម៉ាណា ។ ទោះជាបែបនេះក៏ដោយ ព្រះមិនប្រែប្រួល ឡើយ ។ ឥឡូវនេះ ដូចដែលយើងគិតដល់ថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ វាប្រៀបដូចជាបួស ដែលចេញមកពីបួស ហើយនៅក្នុងពេលលូតលាស់ វាមិនចាំបាច់បង្ហាញតួរលេខ នៃបួសម្តងទៀតនោះទេ ។ ដូចជាក្រុមជំនុំមិនចាំបាច់ត្រូវបង្ហាញកិច្ចការសាវ័ក ម្តងទៀតទេ ។ អ្វីដែលយើងចង់ចាំនៅត្រង់ចំណុចនេះគឺការពិតថា ទោះបីជាថ្ងៃ នៃក្រុមជំនុំមិនមានអព្វុតហេតុដើម្បីបង្ហាញសញ្ញាសាវ័កក៏ដោយ ក៏មានអព្វុត ហេតុដូចជាការផ្តល់ពិសេស ។ ទោះបីជាការផ្តល់ជំនួយពិសេសមិនមែនជារបស់ ព្រឹត្តិការណ៍នៃវិវរណៈក៏ដោយ វាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ការជ្រៀត ជ្រែកពិសេសរបស់ព្រះ ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលយើងអធិស្ឋានដល់អ្នកជំងឺ វា ដូចជាព្រឹត្តិការណ៍ព្យាបាលដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែវាខុសពីអព្វុតហេតុ របស់ព្រះយេស៊ូវ និងពួកសាវ័ក ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើយើងនិយាយតែ ព្រឹត្តិការណ៍ព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលព្រះយេស៊ូវ និងសាវ័កបានព្យាបាលបានជាសះ ស្បើយយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែអំណោយព្យាបាលក្នុងថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំគឺខុសគ្នា ទៅនឹងវា ដោយពួកគេអធិស្ឋានឲ្យពួកគេ ខ្លះនឹងបានជាប្អូន ។ មិនត្រឹមតែ ប៉ុណ្ណោះ ជំងឺដែលព្យាបាលដោយអព្វុតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងពួកសាវ័កមិន

បានកើតឡើងម្តងទៀតទេ ការប្រោសជាដាច់ខាតនៅថ្ងៃនៃពួកជំនុំអាចនឹងកើតឡើងម្តងទៀត ។ ការពិតពីរនៅខាងលើបង្ហាញពីលក្ខណៈពិសេសនៃអំណោយនៃការព្យាបាលនៃថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ ។ មូលហេតុដែលធ្វើឲ្យព្រឹត្តិការណ៍នេះមិនមែនមានន័យថា នៅថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ អំណាចនៃព្រះខ្សោយនោះទេ ។ អំណាចនៃព្រះនៅតែដំណើរការ ។ ប៉ុន្តែចំណុចផ្សេងគ្នានៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចនៃការងារបង្ហាញពីលក្ខណៈស្តង់ដារនៃថ្ងៃវិវរណៈ (ថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវ និងសាវក) ដែលជាគ្រឹះនៃសាសនាចក្រ ។ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងគួរតែប្រកាន់យកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ (បទគម្ពីរ) ជាស្តង់ដារ ។ ប្រសិនបើអ្នកខ្លះប្រតិបត្តិអព្វធុរហេតុស្តង់ដារដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសាវក នោះពួកគេក៏បានទទួលវិវរណៈជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាចដូចជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរដែរ ។ បើដូច្នេះមែន ចរិតរបស់គ្រិស្តសាសនិកដែលមានតែព្រះយេស៊ូវ ហើយបទគម្ពីរនឹងត្រូវបំផ្លាញ ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចគិតថា អណ្តាតសហសម័យគឺជាស្តង់ដារដូចគ្នានៃអណ្តាតដែលបានបើកសម្តែងនៅថ្ងៃនៃសាវក និងវិវរណៈនោះទេ ។ ចលនានៃអណ្តាតបច្ចុប្បន្នមានរឿងមិនពិតជាច្រើន ។ ពួកវាជាសិប្បនិម្មិតបំបែក និងបោកប្រាស់ ។ អណ្តាតបែបនេះគួរតែហាមឃាត់លុះត្រាតែអ្នកណានិយាយអណ្តាតដោយប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គាត់គួររក្សាការបង្រៀនទី ១ កូរិនថូស ១៤ ៖ គឺ (១) នៅកន្លែងសាធារណៈ គាត់មិនគួរនិយាយអណ្តាត ។ (១កូរិនថូស ១៤:១៩) [២] ក្នុងករណីដែលនិយាយអណ្តាតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ វាមិនគួរហាមឃាត់សម្រាប់សកម្មភាពផ្ទាល់ខ្លួន (ភាពឯកជន)ឡើយ ។ (១កូរិនថូស ១៤:៣៩)

3. ការពិនិត្យឡើងវិញនូវអំណះអំណាងនៃអណ្តាត

បញ្ហាអណ្តាតគឺជាបញ្ហាពិបាក ។ វាជាជនជាតិអង់គ្លេស នៅអាមេរិក និងប្រទេសដទៃទៀត ការជជែកដេញដោលរបស់អ្នកប្រាជ្ញចំពោះបញ្ហានេះមិនទាន់ចប់ទេ ។

1) ទ្រឹស្តីដែលថាសម័យបច្ចុប្បន្នមានអណ្តាត ។

(1) លោក Michael C. Harper នៃសាសនាចក្រគ្រីស្តសាសនាអង់គ្លេស បាននិយាយថា ប្រសិនបើអ្នកណាចង់បានអំណោយនៃអណ្តាត គាត់អាចទទួលវាបាន ។ Harper បាននិយាយថា សម្រាប់សូម្បីតែបុរសដែលមានជំនឿដ៏អស្ចារ្យក៏មិនបានទទួលអំណោយនៃអណ្តាតដែរ ការនិយាយអណ្តាតមិនមែនជាសញ្ញានៃជំនឿចាស់ទុំនោះទេ ។

(2) John R. W. Stott អ្នកប្រាជ្ញនៃសាសនាចក្រគ្រីស្តសាសនាអង់គ្លេស អះអាងថា ព្រះវិហារសហសម័យមានអណ្តាត ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាសញ្ញាចាំបាច់ដើម្បីទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ ។

(3) Derek Prince បាននិយាយថានៅក្នុងសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 គាត់បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងអណ្តាតនិយាយនៅតង់របស់គាត់នៃជីវិតយោធារបស់គាត់ ហើយវាជួយជីវិតនៃការអធិស្ឋាន ។

(4) លោក Lerry Christenson ដែលជាគ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារ Lutheran នៅរដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា សហរដ្ឋអាមេរិកបាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ ការនិយាយ

អណ្តាតមិនមែនជាសញ្ញាដាច់ខាតក្នុងការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ប៉ុន្តែដូចដែលអ្នកជឿស្វែងរកអណ្តាត នោះគាត់នឹងទទួល ។

2) ទ្រឹស្តីដែលទទួលយកអណ្តាតជាបទពិសោធន៍របស់ Christin ដោយរក្សានៅលើ I Cor ១ ជំពូកទី 14 និងពាក្យផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ ។

(1) អ្នកប្រាជ្ញ Calvinist បណ្ឌិត W. Standford Reid បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ « ខ្ញុំគ្មានការធានាថាការទាមទារឱ្យនិយាយគ្រប់ភាសាមានការសង្ស័យយ៉ាងប្រាកដ ។ យើងមិនអាចកំណត់អំណាចរបស់ព្រះបានទេ; យើងមិនអាចដោះស្រាយថាព្រះគួរធ្វើវាចំពោះព្រះជាដាច់ខាត ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ខ្ញុំគិតថាមានច្បាប់មួយចំនួនដើម្បីសម្គាល់ថាតើអណ្តាតពិតឬអត់ ។ ប៉ុន្តែបាននិយាយថានៅផ្នែកដំបូងនៃជំពូកទី 1 នៃបទប្បញ្ញត្តិដើម្បីសាកល្បងវា ។ អ្នកជឿដើម្បីនិយាយអណ្តាតត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលការណ៍នៃជំពូកទី 14 ហើយយោងទៅតាម 1 យ៉ូហាន 4: 1-3 គ្រប់វិញ្ញាណទាំងអស់គួរតែត្រូវបានសាកល្បងហើយមិនគួរមានអំនួតឡើយ ។ ការនិយាយអណ្តាតគឺជាផ្នែកបន្ថែមសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់គ្រីស្ទសាសនា ។ ប្រសិនបើអ្នករក្សាលក្ខខណ្ឌទាំងអស់ដែលបទគម្ពីរនិយាយបានល្អ ហើយនិយាយអណ្តាត ខ្ញុំគិតថាវាជាបទពិសោធន៍ដ៏បរិសុទ្ធរបស់គ្រីស្ទសាសនា ។ ប្រាកដណាស់ វាជាការពិតដែលពិបាកក្នុងការដឹងវា » ។

(5) Rev. A. Sinclair Horne ដែលជានាយកនៃ The Scottish Reformation Society បាននិយាយខ្លឹមសារដូចខាងក្រោម ។ “បញ្ហាលំបាក (បញ្ហាអណ្តាត) នៃក្រុមជំនុំដែលសរសេរក្នុងសំបុត្ររបស់គ្រូតង្វាល គឺជាបញ្ហា

ដូចគ្នាដែលយើងបានជួបនៅស្តុតឡែន និងអង់គ្លេស ។ ក្នុងចំណោមពួកយើង ទោះបីជាយើងចាត់ទុកបញ្ហានេះក៏ដោយ យើងមិនមានការធានាដើម្បីថ្កោល ទោសភាសាដែលនិយាយនោះទេ ។

(6) បណ្ឌិត ភី. លោក Hughes ដែលជាសាស្ត្រាចារ្យនៅ Colombia Seminary ជាអ្នកប្រាជ្ញ Calvinistic បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា "ខ្ញុំគិតថា ការពន្យល់ខាងទ្រឹស្តីមិនគ្រប់គ្រាន់ចំពោះចលនានៃអណ្តាត និងការបង្រៀន ជំនាញក្នុងការនិយាយអណ្តាតគឺខុសខ្លាំងណាស់ ។ ជាពិសេស ដោយសារការធ្វើ ឱ្យបុរសនោះបើកមាត់ និងសង្កត់សំឡេងឱ្យនិយាយសំឡេងខ្លះ គឺជាការលះបង់ ដើម្បីនិយាយសំឡេងចម្លែកជាងការអធិស្ឋានដល់ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ខ្ញុំមិនអាចយល់ស្របនឹងវាបានទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំទទួលបានចំណាប់អារម្មណ៍ យ៉ាងល្អ ដោយសារខ្ញុំបានឃើញការបង្ហាញពីអំណរ និងភាពគោរពព្រះនៅក្នុង ការប្រជុំ» ។

3) ទ្រឹស្តីដែលថាក្រុមជំនុំសហសម័យមិនមានអណ្តាត ។

(1) វាអះអាងថា តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ ១កូរិនថូស ១៣:៨-១០ ព្រះវិហារ សហសម័យមិនមានអណ្តាតទេ ។ "សេចក្តីស្រឡាញ់មិនចេះចប់ ។ រីឯទំនាយ វិញ គេនឹងកន្លងផុតទៅ ។ រីឯភាសាវិញ ពួកគេនឹងឈប់ ។ ចំណែកឯចំណេះ វិជ្ជាវិញនឹងរលត់ទៅ ។ ដ្បិតយើងដឹងដោយផ្នែក ហើយយើងទាយមួយផ្នែក ប៉ុន្តែកាលណាភាពល្អឥតខ្ចោះមកដល់ នោះផ្នែកនឹងបាត់ទៅ ។ នៅទីនេះ ប្រសិនបើ "ល្អឥតខ្ចោះ" មានន័យថាភាពពេញលេញនៃវិវរណៈ (បទគម្ពីរ) អត្ថន័យនៃពាក្យបន្ទាប់ពីបទគម្ពីរត្រូវបានបញ្ចប់ (បានបញ្ចប់ក្នុងសតវត្សទី 1)

វាមានន័យថាអណ្តាតត្រូវបានលុបចោល ។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ Calvin ពាក្យថា "នៅពេលដែលល្អឥតខ្ចោះមកដល់" ចង្អុលទៅមកបន្ទាប់ពីការស្លាប់ នោះគឺជាស្ថានសួគ៌ ។ នៅពេលដែលយើងទទួលយកការបកស្រាយនេះ យើង អាចគិតថា ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថានៅទីនេះជាមួយនឹងពាក្យនេះថាគាត់ និង អ្នកជឿសហសម័យត្រូវបានចាកចេញ ហើយចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះ ។ ដោយ សារប៉ុលបានប្រើពាក្យ «យើង» ក្នុងផ្នែកនេះ (ជាពិសេស ១៣:៩, ១២) ។

(2) អណ្តាតរបស់អ្នកជឿសម័យនេះត្រូវបានគេនិយាយថា លទ្ធផលដែលមិន អាចគ្រប់គ្រងចិត្តនៃការចាកចេញរបស់ខ្លួន ។ អ្នកប្រាជ្ញពន្យល់ដូច្នេះបាន និយាយថា បុរសនោះមានប្រព័ន្ធប្រសាទពីរប្រភេទ គឺសរសៃប្រសាទខ្ពស់នៅក្នុង ខួរក្បាល និងសរសៃប្រសាទខាងក្រោមនៅក្រោមក្រពះ ។ នៅក្នុងរាងកាយ ភាគច្រើន សរសៃប្រសាទខួរក្បាលគ្រប់គ្រងក្នុងករណីខ្លះ ដោយសារសរសៃ ប្រសាទខាងក្រោមគ្រប់គ្រងអណ្តាតចេញពីវា ។ (Lohmann) ការគិតរបស់ អ្នកសរសេរគឺថា បុរសនោះទន់ខ្សោយ និងសន្លប់ដោយសារប្រព័ន្ធប្រសាទគឺមិន មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ប៉ុន្តែតើយើងអាចនិយាយបានថាអណ្តាតនៃថ្ងៃនៃពួកសាវ័ក ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏ធ្វើដូច្នេះដែរទេ?

(3) J W Walker ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញជនជាតិអង់គ្លេសជាអ្នកលះបង់ Calvinist បាននិយាយថា ព្រះវិហារសហសម័យមិនមានអណ្តាតពិតនៅក្នុងកូន សៀវភៅរបស់គាត់ទេ ការពិនិត្យឡើងវិញនូវនិន្នាការនៃថ្ងៃបុណ្យទី៥០" ពោលគឺ អព្វតហេតុ និងការអស្ចារ្យដែលបានសរសេរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាសញ្ញានៃ សាវ័ក ។ ការងារ ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិនៃបុព្វសិទ្ធិសាវ័ក ។

(4) Eric T. Gurr ដែលជាត្រូតង្វាលបាទីស្ទ បានប្រឆាំងនឹងអណ្តាតក្នុង ភាសាសហសម័យ តាមរយៈសំឡេងត្រែនៅក្នុងកូនសៀវភៅរបស់គាត់ ។ លោក បានមានប្រសាសន៍ថា ជាពិសេសថា សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យក្នុងប្រវត្តិសា ស្ត្រមិនអាចនិយាយភាសាបានទេ យើងមិនអាចទទួលយកអណ្តាតនៃក្រុមជំនុំ សហសម័យបានទេ ។

(5) Eddisom Mosiman មិនទាក់ទងនឹងអព្វតហេតុ (អព្វតហេតុ) ប៉ុន្តែត្រូវ បានពន្យល់ដោយធម្មជាតិនិយម ។ នោះគឺស្ថិតក្នុងចំណោមបក្សនៃសាសនាគ្រី ស្តខ្លះនិយាយអណ្តាត លើសពីនេះទៅទៀតការសរសេរអណ្តាត វាជាមូលហេតុនៃ ជំងឺរបស់ពួកគេ (Krsnkheiten) និងឥទ្ធិពលនៃការប្រើថ្នាំសន្លប់ (Nakotischen Einflussen) ។ ហើយគាត់បានអះអាងថាអណ្តាតនៃ ប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រនិងអណ្តាតនៃព្រះវិហារកូរិនថូសត្រូវបានពន្យល់ដោយ ធម្មជាតិនិយម ។ អ្នកនិពន្ធគិតថាការគិតរបស់ Mosiman គឺខុស ។ អណ្តាត ដែលបានសរសេរនៅក្នុងតម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (កិច្ចការ 2:4 10:45-46 19:6 កូរិនថូសទី 12:10) ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ថ្វីបើភាសាខ្លះដែលបើកបង្ហាញក្នុងថ្ងៃនៃពួកជំនុំមិនពិតក៏ដោយ តើយើងអាច និយាយបានថាវាមិនមានអណ្តាតពិតទេ? នេះជាបញ្ហាជជែកគ្នានៅឡើយទេ ។

III. សញ្ញាសម្គាល់ដើម្បីជឿលើកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺមើលមិនឃើញនៅក្នុងការមើលឃើញរបស់យើង ហើយវាជា ការលំបាកក្នុងការស្វែងយល់ពីការពិតឬមិនពិតនៃកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងប្រវត្តិ ព្រះវិហារសម្រាប់បញ្ហានេះ ព្រះវិហារក៏ទទួលបានជម្លោះដែរ ។ វាងាយស្រួល

ដែលបុរសបាននិយាយថាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងករណីនៃប្រតិបត្តិការពិសេសនៅក្នុងចិត្តវិទ្យារបស់គាត់ហើយវាងាយស្រួលផងដែរដែលនិយាយថាសិប្បកម្មរបស់អារក្សជាការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បញ្ហាដ៏លំបាកនេះនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះវិហារភាគច្រើនត្រូវបានបង្ហាញដោយប្រភេទនៃអាថ៌កំបាំងនៅក្នុងចរន្តដ៏លំបាក ។

1. តើអាថ៌កំបាំងមិនច្បាស់លាស់គឺជាស្តង់ដារនៃកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឬ?

ទេវកថាដែលមិនសមហេតុសមផលផ្ដោតលើវិវរណៈពីកំណើត ។ ដូច្នេះ ពួកគេខ្លួនឯងអះអាងថាទទួលបានវិវរណៈរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ ។ បទគម្ពីរមានពាក្យវិវរណៈ ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាមិនទទួលទេ អ្នកជឿទៅត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ (រ៉ូម ៨:១៤) ការពិតដែលអ្នកជឿរស់នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះ មានន័យថាទទួលបានការដឹកនាំ (ការធ្វើឲ្យពួកគេយល់) ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយគោលនយោបាយនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលព្រះបានប្រទានឲ្យពេលមួយនោះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ។ នេះមិនមែនដោយផ្ទាល់ទេ ប៉ុន្តែដោយប្រយោល ។ ដោយសារពួកគេផ្ដោតលើបទគម្ពីរ ហើយទទួលបានការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ វាក៏ត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ; សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (រ៉ូម ១០:១៧) ពាក្យថាស្តាប់មិនមែនមានន័យថាស្តាប់សំឡេងខ្លះចេញពីអាកាសទេ តែជឿដោយការស្តាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ (តាមបទគម្ពីរ) ។ រវាងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងយើង តែងតែមានបទគម្ពីរ ។ ការអះអាងជាច្រើនថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អាទិទេពមានដូចខាងក្រោម ។

1) ចិត្តសាស្ត្រ Psychic

ផ្លូវ Bonaventra ក្នុងយុគមជ្ឈិមសម័យ បាននិយាយជាអត្ថន័យដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺថា "ដូចភ្នែកនៃចិត្តចាកចេញពីអ្នកដទៃទាំងស្រុង ហើយភ្ជាប់នឹងព្រះតែមួយគត់ នោះយើងចូលទៅក្នុងអដ្ឋកថា ។ " Eckhart ដែលជាអ្នកអាទិកំបាំងបានអះអាងថាទុកសត្វទាំងអស់ហើយគិតអំពីវាមានន័យថាការបំបែក

(Abgeschiedenheit) ដូចដែលគាត់បាននិយាយ ។ គាត់បាននិយាយថាវាអាចទៅរួចដែលព្រះចូលទៅក្នុងព្រលឹងដោយមធ្យោបាយនៃចិត្ត ។ ប៉ុន្តែយើងគិតថា ព្រះគុណពិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចមានដោយសិប្បនិម្មិតទេ នៅពេលដែលដំណឹងល្អ និងកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចូលមកក្នុងចិត្តរបស់យើងវានឹងកើតឡើង ។ កិច្ចការ 16:14-15 បង្ហាញថាបេះដូងរបស់លីខាត្រូវបានបើកដោយការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ប៉ុល ហើយបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ប៉ុល ហើយគ្រួសារទាំងអស់របស់នាងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយពួកគេបានទទួលយកប៉ុលដោយបន្ទាបខ្លួន និងដោយស្មោះ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន Lydia បាននិយាយថា " ។ (កិច្ចការ ១៦:១៥)

2) ទេវកថាដែលមិនច្បាស់លាស់ជឿថាអព្វុតហេតុនិងវិវរណៈជាប់លាប់ ។ (The unsound mystics believe the miracle and consistent revelation.)

ដោយសារអព្វុតហេតុ និងវិវរណៈ ដើម្បីធ្វើជាស្តង់ដារគឺជាទីសម្គាល់របស់សាវក (កូរិនថូស ទី២ កូរិនថូស ទី 12:12) នៅក្នុងថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ និងសាវករបស់យើង ពួកគេត្រូវបានបញ្ចប់ ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានបន្តទៀតឡើយ ។ បន្ទាប់មក ទេវកថាដែលមិនច្បាស់លាស់បានអះអាងថា ស្តង់ដារនៃអព្វុតហេតុ និងអ

ឆ្លុះត្រូវបានបន្ត ដូចជាថ្ងៃសាវកនៅក្នុងព្រះវិហារគ្រប់សម័យកាល ។ ព្រះ
វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកនៅមជ្ឈិមសម័យបានជឿលើដូច្នេះ ។ ជាឧទាហរណ៍ មាន
អព្វុតហេតុដែលត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះនាងម៉ារី ។ ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកនៅមជ្ឈិម
សម័យបានអះអាងថា មុនពេលនាងម៉ារីចូលមកក្នុងព្រហ្មចារីជីហ្វ នាងបានផ្តល់
អាហារដល់ពួកបរិសុទ្ធដោយទឹកដោះរបស់នាង ។ មានរឿងមួយថា កាលព្រះ
សង្ឃតង់ក្នុងទីបញ្ចុះសពបានកើតជំងឺ នាងម៉ារីបានលេចមក ហើយប្រោសព្រះ
អង្គដោយទឹកដោះ ។ បន្ទាប់ពីនោះយោងទៅតាមរឿងព្រេងនៃវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូ
លិកមានអបិយជំនឿជាច្រើននៃការលេចឡើងនៃម៉ារីនៅមជ្ឈិមសម័យ ។

ឧទាហរណ៍នៅទឹកដីនៃប្រទេសបារាំង Rauldes នាងត្រូវបានគេបង្ហាញខ្លួន
(1858) ។ ទាក់ទងនឹង Mary បានបង្ហាញខ្លួននៅទីនោះ ចន្លោះឆ្នាំ 1888-
1907 អស់រយៈពេល 20 ឆ្នាំ បញ្ចេញព្យាបាល 2665 ដោយ Mary ត្រូវបាន
ជូនដំណឹង ប៉ុន្តែ 90% នៃអ្នកជំងឺដែលមកទីនោះមិនបានព្យាបាលជម្ងឺ ហើយ
ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។ ហើយអ្នកខ្លះក៏អះអាងថា ព្រះវិហារដែលតវ៉ាមានអព្វុត
ហេតុដូចថ្ងៃនៃសាវកដែរ ។ ប៉ុន្តែមានការពិតដែលការប្រកាសខុសពីការពិត ។
សម្រាប់ឧទាហរណ៍មួយ ឬពីរ ក្នុងចំណោមបុរសដែលទាយដោយអព្វុតហេតុ
ជូនកាលបានកើតឡើងនូវរឿងមិនពិត ដែលខុសពីការពិត ។ នៅប្រទេសបារាំង
មានបុរសដែលត្រូវទាយថាជួបបណ្តិតដែលបានស្លាប់ខ្លះនឹងរស់ឡើងវិញ ប៉ុន្តែ
គាត់មិនបានរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃទី 22 ខែធ្នូ ឆ្នាំ 1707 ទេ ។ ពួកគេបានទាយ
ថាការជំនុំជំរះដ៏អស្ចារ្យនឹងធ្លាក់ចុះបន្ទាប់ពីប៊ីសប្តាហ៍នៅទីក្រុងឡុងដ៍ វាមិនបាន
សម្រេចទេ ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានដោះសារថាប៊ីសប្តាហ៍មិនមែនជាអក្សរសាស្ត្រ
ទេតែជានិមិត្តរូប ។ នៅក្នុងភាសាអង់គ្លេសមាន Irvingites បានកើតឡើង ។

ចលនានេះបានអះអាងថាអំណោយ Apostolic អាចកើតឡើងម្តងទៀតនៅក្នុង ព្រះវិហារសហសម័យ ។ Edward Irving ខ្លួនគាត់ត្រូវបានគេចាប់ផ្តើមទទួល បានប្រជាប្រិយភាពយ៉ាងខ្លាំងនៅខែកក្កដាឆ្នាំ 1822 នៅទីក្រុងឡុងដ៍អ្នក នយោបាយនិងអ្នកអក្សរសាស្ត្រត្រូវបានទាញទៅពាក្យរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែគាត់និង អ្នកដើរតាមគាត់ត្រូវបរាជ័យជាយូរមកហើយ ។ ដំណើរការនៃការបរាជ័យរួម មានព្រឹត្តិការណ៍ដែលសហសេរីករបស់គាត់គឺ Richard Baxter បានទាយនិង បញ្ជាក់ទៅ Irving ខ្លួនឯង ។ បន្ទាប់ពីនោះ Baxter យល់ថាវិញ្ញាណដែលបាន ទទួលរបស់គាត់គឺមិនពិត ។ ដោយសារតែព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍ដែលគាត់ បានទទួលបញ្ជាឱ្យទៅតុលាការ Canserr និងដើម្បីព្យាករណ៍គាត់បានទៅទី នោះ ។ ប៉ុន្តែពាក្យទំនាយបានមកដល់គាត់ ។ បន្ទាប់មក គាត់បានយល់ថា ព្រះវិញ្ញាណដែលបានទទួលរបស់គាត់គឺជាការមិនពិត ។ បន្ទាប់ពីនោះចលនា របស់ Irving ត្រូវបានបរាជ័យក្នុងប្រហែលឆ្នាំ 1887 មានមជ្ឈមណ្ឌល ព្យាបាលចំនួន 30 ដោយការអធិស្ឋាននៅអាមេរិក ហើយវាគឺនៅអឺរ៉ុប និង អង់គ្លេសផងដែរ ។ ប៉ុន្តែចលនានៃការព្យាបាលតាមរយៈការអធិស្ឋានបាននាំមក នូវលទ្ធផលមិនល្អក្នុងផ្នែកមួយចំនួន ។ នោះគឺរឿងដែលអ្នកជំងឺដែលគេព្យាបាល មិនបានជាសះស្បើយពិតជាបានកើតឡើង ។

3) ពួកគេផ្ដោតលើការទទួលបានវិវរណៈដោយមិនដឹងខ្លួន

ក្នុងចំណោមអាថ៌កំបាំងដែលមិនត្រឹមត្រូវ បុរសដែលទទួលបានវិវរណៈបាន អះអាងថាដោយគ្មានការដឹងខ្លួនពួកគេបានទទួលវិវរណៈនោះ ប៉ុន្តែតាមពិតវាជា ការបំផុសគំនិតមិនពិត ។ ការបំផុសគំនិតដែលបទគម្ពីរចែងថា ការបំផុសគំនិត

នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគ្រប់គ្រងគាត់ ប៉ុន្តែការដឹងខ្លួនមិនមែនជាចំណុចកណ្តាលទេ ។ សំឡេងដែលបានស្តាប់ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ហើយទៅជួបអេលីព្រោះគាត់បានទាយថាជាការហៅរបស់អេលី ។ វាគឺជាកត្តាមួយដែលថាគាត់មានមុខងារ nomarl នៅតែនៃស្មារតីចំពោះពិភពលោកខាងក្រៅ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទេវកថា នៃអដ្ឋកថា [1] គម្ពីរមិនបង្រៀន ឲ្យបុរសព្យាយាម យកបទពិសោធន៍ ។ ទេវៈ និង អរិយសច្ច ជាច្រើនកើតឡើងក្នុងសាសនាមិនពិត ។ ពួកគេត្រូវបានជួបប្រទះដោយការតមអាហារ ការវាយដំ ការរាំ ការធ្វើពុតជា ។ [2] បទពិសោធន៍នៃទេវកថាដែលមិនមានសំឡេងដូចជាទេវៈនិង whiplashing លត្រូវបានសន្មតដោយសហជីពនៃ quality នៃបុរសថ្មី ។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេជួបប្រទះនឹងបទពិសោធន៍អាថ៌កំបាំងនោះ ស្មារតីខ្លួនឯងក៏បាត់ទាំងស្រុង ហើយបាត់បង់ចរិតលក្ខណៈនៃស្មារតីខ្លួនឯង ។

2. ការប្រៀបធៀបរវាងទេវកថាមិនសមហេតុផល និងអាថ៌កំបាំងពិត

ខ្លឹមសារខាងក្រោមត្រូវបានបកប្រែពីការបែងចែកអវិជ្ជមាន និងវិជ្ជមាន (Tuss chen Ja en Neen) សរសេរដោយ Klass Schilder

1) ចំណុចផ្សេងគ្នានៃវិធីសាស្ត្រក្នុងការចូលរួមក្នុងអាថ៌កំបាំង (បេសកកម្ម) ។

អាថ៌កំបាំងមិនពិតគិតថាពួកគេចូលរួមក្នុងអាថ៌កំបាំងដោយការខិតខំប្រឹងប្រែង និងសកម្មភាពរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែអាថ៌កំបាំងពិតបានចាត់ទុកថា នៅពេលដែលពួកគេបានចូលរួមក្នុងអាថ៌កំបាំង (ប៉ុលមានន័យថាពាក្យ អាថ៌កំបាំងគឺជាដំណឹងល្អ) វាត្រូវបានបង្ហាញរួចហើយដូចជាប៉ុល ហើយពួកគេមិនគិតថាពួកគេ

អាចស្វែងរកដោយការស្វែងរកបុរសនោះទេ ។ វាបានមកដល់យើងដោយការប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ យើងទទួលបានវាដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ម្យ៉ាងទៀត អាទិទេពមិនពិតចង់យល់អាថ៌កំបាំងដោយការយល់ឃើញរបស់បុរស; ទេវកថាពិតប្រាកដគឺជាផ្ទៃឈើដើម្បីទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសេចក្តីជំនឿដែលបានចូលរួមតាមរយៈបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងមូល ។

2) ចំណុចផ្សេងគ្នារវាងទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនិងអាថ៌កំបាំង

ប៉ុល និងបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា មិនមានភាពខុសគ្នារវាងវិវរណៈខាងក្រៅ (បទគម្ពីរ) និងអាថ៌កំបាំង (បទពិសោធន៍) ទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត គេមិនគិតថា ពាក្យខាងក្រៅ (បទគម្ពីរ) និងពាក្យខាងក្នុង (ព្រះគុណដែលទទួលក្នុងចិត្ត) មិនផ្ទុយគ្នាទេ ។ ប៉ុន្តែអក្ខរាវិរុទ្ធមិនពិតគិតថា ពាក្យខាងក្រៅ (បទគម្ពីរ) គ្រាន់តែជាអក្សរប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែខាងក្នុងជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ព្រោះក្នុងរឿងហ្នឹងគាត់ឃើញតែការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ទេវកថាពិតមិនផ្តាច់ទំនាក់ទំនងរវាងពាក្យខាងក្រៅរបស់ព្រះ និងព្រះបន្ទូលខាងក្នុងរបស់ព្រះទេ ។ ប៉ុន្តែ វេទមន្តមិនពិតមិនបានភ្ជាប់ចំណងទាំងពីរនេះទៅវិញទៅមកទេ ។ វិធីសាស្ត្រនៃការគិតដូចនោះ មិនមែនជាជំនឿទេ ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿគឺដើម្បីទទួលបទគម្ពីរ ហើយទទួលយកគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងបទគម្ពីរជាការស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (ពាក្យធ្វើការនៅក្នុងចិត្តខាងវិញ្ញាណ)

3) ចរិតលក្ខណៈក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះ និងមនុស្ស ។

ទេវកថាពិតប្រាកដគិតថាដោយសារតែកិច្ចការរបស់ព្រះ (ធ្វើឱ្យគាត់ជឿព្រះគ្រីស្ទ) មកដល់ខ្ញុំដំបូងខ្ញុំរស់នៅដើម្បីពីងផ្នែកលើគាត់ ។ ម៉្យាងទៀតខ្ញុំជឿថាអ្វីដែលខ្ញុំរស់នៅគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែមិនមែនជាខ្លួនខ្ញុំទេ គាត់បានស្នាក់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលនៅសល់តាមការសន្យា ។ ប៉ុន្តែ អាថ៌កំបាំងមិនពិត មិនរីករាយនឹងការសម្រាករបស់គាត់ក្រោមអំណាចរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែគាត់គិតថា ព្រះជាម្ចាស់យាងទៅកាន់បុរសនោះ ហើយគួរតែជួសជុលតាមឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។ ព្រោះគេចាត់ទុកបុរសជាកណ្តាល ។

4) ចំណុចផ្សេងគ្នាចំពោះទស្សនៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ

នៅក្នុងទំនាក់ទំនងនៃពេលបច្ចុប្បន្ន (Chalna វាមានន័យថាបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន) និងពេលវេលា (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងបទគម្ពីរ) ទេវកថាពិតគិតពីពេលបច្ចុប្បន្ននៅក្នុងផ្ទៃខាងក្រោយនៃពេលវេលា ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតនៅក្នុងជីវិតនៃជំនឿផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់គាត់បានជួសជុលលើប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះ (ឬ, គម្ពីរ) ប៉ុន្តែទេវកថាក្លែងក្លាយមើលងាយប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះពីអតីតកាលគាត់បានចាត់ទុកការគិតដើម្បីគោរពវាគឺជាអ្នកបំរើនៃសំបុត្រនេះ, ហើយដូចជារបស់ស្លូត ឬរបស់ដែលស្លាប់ ។

5) ចំណុចផ្សេងគ្នាចំពោះទស្សនៈរបស់ពួកជំនុំ

ទេវកថាពិតមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវចំពោះសហគមន៍ព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែ អាថ៌កំបាំងមិនពិត គឺជាបុគ្គលនិយមខាងវិញ្ញាណ ។

6) ចំណុចផ្សេងគ្នាចំពោះទស្សនៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ទេវកថាពិតមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវនៃពាក្យ និងព្រះវិញ្ញាណ (wood en geest) ប៉ុន្តែ អាថ៌កំបាំងខុសឆ្គងចាត់ទុកទំនាក់ទំនងរវាងពាក្យ និងវិញ្ញាណខុស ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទេវកថាក្លែងក្លាយ ចាត់ទុកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបំបែកចេញពីព្រះបន្ទូល ។ ដូចដែល Schilder មានន័យនៅទីនេះ ពាក្យគឺព្រះគ្រីស្ទ ។ ទេវកថាក្លែងក្លាយ ទំនោរចូលទៅក្នុងកណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមពិតទៅ សម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ធ្វើការដើម្បីប្រកាសព្រះគ្រីស្ទ កិច្ចការទាំងអស់របស់ទ្រង់ គឺជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ (យ៉ូហាន ១៥:២៦) ។

7) ចំណុចផ្សេងគ្នាចំពោះទស្សនៈរវាងធម្មជាតិនិងព្រះគុណ

ទេវកថាមិនពិត មិនអើពើនឹងពិភពនៃសត្វ (ធម្មជាតិ) ប៉ុន្តែលើកតែព្រះគុណ ។ ពួកគេដឹងពីការមើលឃើញរូបសញ្ញា (ព្រះគ្រីស្ទ) នៅពេលដែលពួកគេបានជួបប្រទះផ្នែកដ៏មានថាមពលដ៏ក្តៅគគុក ជាមួយនឹងបេះដូងដែលស្រឡាញ់របស់ពួកគេនៅក្នុងពួកគេ ។

8) ចំណុចផ្សេងគ្នាចំពោះទស្សនៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ទេវកថាក្លែងក្លាយចាត់ទុករឿងសាសនាថាជារឿងរសើបជាងខាងវិញ្ញាណ ។ អ្នកដឹងគុណចំពោះជីវិតសាសនាដោយអារម្មណ៍ និងការសង្កេត ដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនេះជាងពិភពលោកផ្សេងទៀត (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ។ នេះគឺជាសកម្មភាពប្រឆាំងទៅនឹងច្បាប់នៃវិវរណៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្រះ (

God's openbarings- geschiedenis) ពួកគេត្រូវបានទាញទៅឱ្យព្រះគ្រីស្ទតែ មួយគត់ដែលរស់នៅលើផែនដីជាជាងព្រះគ្រីស្ទនៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយមានតែ និមិត្តសញ្ញា (λόγος) ដើម្បីចូលមកក្នុងពិភពនៃ ពេលវេលាជាងនិមិត្តសញ្ញា (λόγος) ព្រះដែលកើតចេញពីព្រះ ដើម្បីបំភ្លឺពន្លឺដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ទោះបី ជាព្រះបានធ្វើឲ្យអ្នកទាំងពីរបានព្រមព្រៀងគ្នាក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានបែងចែក ទាំងពីរនេះ ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ហៅថា ទេវភាព ព្រះគម្ពីរ ? So called, is the divineness biblical?

នៅថ្ងៃសហសម័យនៃព្រះវិហារកូរ៉េ អ្នកខ្លះអះអាងថា ទស្សន៍ទាយ និងធ្វើឱ្យអ្នកផ្សេងទៀតចូលទៅក្នុងការទស្សន៍ទាយ ។ តើវាសមនឹងបទគម្ពីរទេ? សាសនាពិតមិនអាស្រ័យលើសិទ្ធិអំណាចរបស់មនុស្សទេ តែជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ។ ការធ្វើតាមអំណាចរបស់បុរសនោះមិនមែនជាសាសនាពិតទេ ។ គ្រិស្តសាសនាមិនមែនជាសាសនាពិតដើម្បីជឿលើបទគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ដូច្នេះអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកអាចដឹងថា តើការទស្សន៍ទាយជាសេចក្តីពិតឬក៏អត់ ។

(1) បទពិសោធន៍របស់ប៉ុលដែលបានចូលទៅក្នុង «ស្ថានសួគ៌ទីបី» (២កូរិនថូស ១២:២) គឺមិនហៅថាការទស្សន៍ទាយទេ ។

(2) ពាក្យថា «គាត់បានធ្លាក់ក្នុងអន្លង់មួយ» ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរ (កិច្ចការ ១០:១០) មិនត្រូវបានលើកឡើងដោយការងាររបស់មនុស្សទេ ។ (ឬដោយផែនការរបស់មនុស្ស) ប៉ុន្តែការទស្សន៍ទាយក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នគឺអាស្រ័យលើបំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ ការទស្សន៍ទាយនៃសហសម័យមិនអាចនិយាយបានថាជាកិច្ចការរបស់ព្រះឡើយ ។ សូមមើលរូបប្រៀបធៀបខាងក្រោម ។

Experience of Paul's Third dimension	The contemporary experience of the divination
Paul entered into the third dimension 1) Was not an experience accidentally but he did not concentrate it. (II Cor 12:5) 2) Without relating to the volition of Paul God made him entered into it wholeheartedly. (II Cor 12:2-3)	1) They encourage their experience to the others The Scripture does not claim the divination, as he concentrates it; it is not to follow the truth. 2) They settle their will and try to do it artificially.

(3) បន្ទាប់ពីសាក្សីក៏យូរហានបានឃើញវិវរណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវ នោះមានការពិតថា “នៅពេលដែលខ្ញុំបានឃើញគាត់ ខ្ញុំបានដួលនៅជើងគាត់ដូចជាស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានដាក់ដៃស្តាំមកលើខ្ញុំ ដោយនិយាយថា “កុំខ្លាចអី ខ្ញុំជាមនុស្សដំបូង និងចុងក្រោយ” ។ (បប. ១:១៧) ប៉ុន្តែ នេះក៏ជាអ្វីដែលគាត់បានឃើញការបើកសម្តែង ។ (វិវរណៈ ១:១២-១៦) ហើយមិនមែនជាមធ្យោបាយដើម្បីមើលវិវរណៈនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការទស្សន៍ទាយសម័យបច្ចុប្បន្នទាំងអស់គឺជាមធ្យោបាយដើម្បីមើលឃើញវិវរណៈ ។ ចំពោះកំណត់ត្រានៃព្រះគម្ពីរ

សញ្ញាចាស់ ដានីយ៉ែលក៏បានឃើញវិវរណៈដំបូងដែរថា « ហើយខ្ញុំបានឮ
សំឡេងបុរសម្នាក់នៅចន្លោះច្រាំងទន្លេ Ulai ហើយវាហៅថា « កាព្រីយ៉ែល
សូមធ្វើឲ្យបុរសនេះយល់ពីការនិមិត្ត » ។ ដូច្នេះ គាត់មកជិតកន្លែងដែលខ្ញុំឈ
រ ។ ហើយពេលគាត់មក ខ្ញុំភ័យខ្លាច ហើយដួលលើមុខ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មាន
ប្រសាសន៍មកខ្ញុំថា «ឱកូនមនុស្សអើយ ចូរយល់ថា ការនិមិត្តគឺសម្រាប់គ្រាចុង
បំផុត» ។ ហើយពេលគាត់និយាយមកខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ងងុយដេកដោយមុខនឹងដី ។
ប៉ុន្តែគាត់បានពាល់ខ្ញុំ ហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំក្រោកឈរ ។

(4) «(ដាន 8:16-18) ហើយអ្វីដែលទេវតាបានប្រាប់គាត់ម្តងទៀតមិនបាន
កើតឡើងនៅពេលគាត់កំពុងដេកទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់ក្រោកឈរឡើង នោះ
បានកើតឡើង ។ (ដាន. ៨:១៨) ដូចជាវិវរណៈក្នុងគម្ពីរដែលបុរសបានទទួល
ជាធម្មតាក្នុងស្ថានភាពភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ។

ផ្នែកទី 6 គោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រ

វាជាការខុសឆ្គងក្នុងការគិតថាការពិតដែលសព្វថ្ងៃនេះតំណែងត្រួតង្វាលគឺដូចគ្នានឹងការឈរលើកម្រិតខ្លះនៃតំណែងសាវ័ក ។ អេភេសូរ 4:11 បានបែងចែកសាវ័ក និងត្រួតង្វាលយ៉ាងច្បាស់ ហើយបាននិយាយថា “ហើយគាត់បានផ្តល់ឱ្យសាវ័ក ហោរា អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ្នកគង្វាល និងគ្រូ...” ក្រុមជំនុំសហសម័យមិនគួរប្រព្រឹត្តកំហុសដែលឈរនៅលើកៅអីនៃ សាវ័ក និងព្យាករដោយចេតនា និងប្រុងប្រយ័ត្ន ។ កាលដែលត្រួតង្វាលចាត់ទុកខ្លួនគាត់ថាចូលចិត្តក្រោកឈរនៅកន្លែងផ្សេង គាត់ប្រព្រឹត្តកំហុសបែបនេះ ។ ត្រួតង្វាលគ្រាន់តែជាឋានៈជាបូជាចារ្យទៅជាមួយឧបាសកទូទៅប៉ុណ្ណោះ (១ពេត្រុស ២:៤) ហើយមិនមានភាពខុសគ្នាទេ ។ គាត់ជាអ្នកបម្រើជាឧបាសកតាមអំណោយរបស់គាត់ ។ ព្រះវិហារមានតែអ្នកបម្រើ តែគ្មានអ្នកគ្រប់គ្រង ។ អ្នកគ្រប់គ្រងគឺគ្រាន់តែជាមហាបូជាចារ្យ (ទ្រង់ 4:14) និងព្រះយេស៊ូវ (វិវរណៈ 17:14) ដែលជាស្តេច ។

- ក្នុងចំណោមអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ -

អ្នកបំរើរបស់ព្រះ ។ ឈ្មោះ «អ្នកបំរើរបស់ព្រះ» ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះមនុស្សឧបាសក (រ៉ូម ៦:២២) សមាជិកក្រុមជំនុំទទួលស្គាល់ថាវាត្រូវបានប្រើសម្រាប់តែត្រួតង្វាលប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារតែវា ត្រួតង្វាលត្រូវបានកម្សាន្តដោយឧបាសក, យើងមិនអាចនិយាយថាគាត់ទទួលយកអាកប្បកិរិយាសមរម្យ?

ទេវតារបស់ព្រះ ។

ផ្នែកទី 6 គោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រ

លំដាប់

ជំពូកទី 1 សេចក្តីផ្តើម

I. ប្រភេទនៃព្រះវិហារ (ប្រភេទទ្រឹស្តី)

II. ខ្លឹមសារនៃព្រះវិហារ

ជំពូកទី 2 នយោបាយរបស់ក្រុមជំនុំ

I. ប្រភេទនៃនយោបាយសាសនាចក្រជាច្រើនប្រភេទ

ជំពូកទី 3 សិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ

I. ការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកជំនុំ

II. ដើមកំណើតប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគោលការណ៍កំណែទម្រង់នៃសាសនាចក្រ
និងការវាយតម្លៃនៃបញ្ហានេះ ៖ ការស្រាវជ្រាវប្រវត្តិសាស្ត្រអំពីលទ្ធិប្រូតេស្តង់
(Protestantism)

ជំពូកទី 4 កិច្ចប្រជុំ

I. ការប្រជុំគ្រប់គ្រងបីប្រភេទ

II. ទ្រឹស្តីនៃវិន័យ

ជំពូកទី 5 មធ្យោបាយនៃព្រះគុណ

- I. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់
- II. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។
- III. ការរូបរួម

ជំពូកទី 1 សេចក្តីផ្តើម

ចរិតរបស់មនុស្សខ្លួនឯងគឺសង្គម ។ តាំងពីកើតមកមិនមែនធ្វើឲ្យរស់នៅតែម្នាក់ឯងទេ ។ បុរសនោះមានប្រពន្ធរស់នៅដើមកំណើតដែលយកស្មារតីដែលមិនអាចបង្កើតឡើងនៅពេលណាមួយដោយគ្មានសហគមន៍ ។ ជាពិសេសជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា ។

1. តើព្រះវិហារជាអ្វី?

ពាក្យ "ព្រះវិហារ" មានន័យថា "ហៅ" ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះវិហារគឺជាសហគមន៍នៃមនុស្សដែលព្រះបានជ្រើសរើស ហើយបានហៅមក ។ (រ៉ូម ១១:១-៥ ១ពេទីបំផុត ពួកគេគឺជាមនុស្សដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ John Calvin បាននិយាយថា "កញ្ចក់នៃការបោះឆ្នោតគឺជាព្រះគ្រីស្ទ (ជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទ) អ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយស្មោះ មានន័យចំពោះមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស ។ ការរួបរួមដែលអាស្រ័យទៅលើពូជជញ្ញវនិងខេត្តដូចគ្នា និងទំនាក់ទំនងរូបវន្ត ដោយមិនប្រកាន់យកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីសញ្ញា អាចត្រូវបានគេហៅថាសម្រាប់និកាយសាសនា ។ នេះមិនមែនជាព្រះវិហារពិតទេ ។ ដូច្នេះ សញ្ញាសម្គាល់នៃសាសនាចក្រពិតមានបីយ៉ាង ។ (1) ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយបរិសុទ្ធ ។ (2) ប្រតិបត្តិសាក្រាម៉ង់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ។ (3) ប្រតិបត្តិធម៌ឲ្យបានត្រឹមត្រូវតាមព្រះបន្ទូល ។ នៅក្នុងរឿងទាំងបីខាងលើ "ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ" គឺជាដំណឹងល្អដែលមានចែងក្នុងបទគម្ពីរ ។ ហើយ "សាក្រាម៉ង់" ចង្អុលទៅ "ការរួបរួម" និង "ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក" ហើយដោយសារតែសាក្រាម៉ង់នេះផង

ដែរ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាត់បង្រៀនជំនុំគួរតែប្រតិបត្តិវា ដូចជាព្រះវិហារប្រតិបត្តិវាដោយស្មោះត្រង់ចំពោះសិទ្ធិអំណាចនៃពាក្យ ដែលវាមានប្រសិទ្ធភាពខាងវិញ្ញាណដូចពាក្យ ។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានបើកសម្តែងជាសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ។ ទោះបីជាវាជាប្រព័ន្ធដ៏ល្អដ៏ទេវភាពក៏ដោយប្រសិនបើវាមិនមែនជាបញ្ហារបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ វាមិនមានសិទ្ធិអំណាចនៃពាក្យនោះទេ ។ ហើយសម្រាប់ការប្រៀនប្រដៅគឺត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដើម្បីរក្សានៅលើភាពស្មោះត្រង់នៃក្រុមជំនុំនិងលក្ខណៈនៃភាពបរិសុទ្ធនោះវាក៏ជាការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយបន្ទាប់មកក្រុមជំនុំគួរតែប្រតិបត្តិវាដោយស្មោះត្រង់

2. មនុស្សជាតិ និងក្រុមជំនុំ

មនុស្សជាតិបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបមានព្រះវិហារតាំងពីដើមដំបូងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ វាត្រូវបានសម្រេចដោយការពិតដែលថាព្រះបានប្រាប់អ័ដាំមនិងអេវ៉ាឱ្យបែងចែកមនុស្សពីប្រភេទ ។ ផ្ទុយទៅវិញអេបិលជាអ្នកតំណាងក្រុមជំនុំដែលជាប្រជាជនរបស់ព្រះ កាអ៊ីនជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលមិនបានជ្រើសរើស ។ (លោកុប្បត្តិ ៤:១២) ។ បន្ទាប់មក ចលនានៃអ្នកជ្រើសរើសរបស់ព្រះបានលាតត្រដាងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺគ្រាន់តែជាចលនារបស់ពួកជំនុំប៉ុណ្ណោះ ។ នៅពេលដែលចលនានេះបានមកដល់ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ចលនានៃអ៊ីស្រាអែលថ្មីនៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ត្រូវបានសម្រេច ។ យោងទៅតាមអ្នកទ្រឹស្តីសេរីនិយម លោកយេស៊ូមិនបានចាប់ផ្តើមបង្កើតក្រុមជំនុំទេ ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញពាក្យជាច្រើនដើម្បីបង្កើតក្រុមជំនុំរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ជាពិសេសពាក្យរបស់ Mt 16: 18 គឺសំខាន់នៅក្នុងចំណុចនេះ ។

យើងអាចឃើញការបង្រៀនដោយប្រយោលផ្សេងទៀតជាច្រើនដើម្បីបង្កើតក្រុមជំនុំ ។ ជាឧទាហរណ៍ ពាក្យដែលចលនានៃអ៊ីស្រាអែលថ្មីត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈដង្វាយឆ្នូន ។ (Mt 21:23-46) នៅពេលដែលទ្រង់បានអំពាវនាវដល់ពួកសិស្ស ទ្រង់បានបង្ហាត់បង្រៀនពួកគេនឹងត្រូវបង្កើតអ្នកនេសាទដើម្បីចាប់មនុស្ស ។ (Mt 4: 19) និងពាក្យទៅកាន់ការប្រៀនប្រដៅរបស់ក្រុមជំនុំ (Mt 18: 15-20) ។ ហើយដូចដែលយើងគិតថា ការបង្កើតព្រះវិហារគឺជាការសម្រេចនៃវិវរណៈនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ បញ្ហាមួយចំនួនត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងជាក់ស្តែង ។ វិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានមកដោយការព្យាករណ៍ពីការយាងមកនៃព្រះមេស៊ី នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ខណៈដែលព្រះមេស៊ីបានមក វាត្រូវបានសម្រេច ។ ពាក្យដែលមេស៊ីបានមក មានន័យថា ការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ចំពោះក្រុមជំនុំបានសម្រេច ។ ពីព្រោះព្រះវិហារជាទិសម្តងដែលព្រះមេស៊ីត្រូវធ្វើតាម ។

3. ការអភិវឌ្ឍន៍នៃទិដ្ឋភាពនៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

វាត្រូវបានបង្ហាញថាខ្លឹមសារខាងវិញ្ញាណនៃការរូបរួមនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាទិដ្ឋភាពខាងក្រៅនៅ 2-3 សតវត្សន៍បន្តិចម្តងៗ ។ ថ្ងៃបន្ទាប់ពីសាវ័កបានគិតត្រឹមត្រូវខាងវិញ្ញាណចំពោះចរិតលក្ខណៈនៃការរូបរួមនៅដើមដំបូង ។ អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅសម័យសហសម័យបានគិតថា ព្រះវិហារគឺជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលពិត នោះគឺជាប្រជាជននៃព្រះពរ ។ ព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនា គឺជាសហគមន៍ដើម្បីទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះ ដោយសារតែសាសនាខុសឆ្គងបានកើតឡើង ពួកគេបានលះបង់ខ្លួនឯងទៅនឹងការរូបរួមខាង

ក្រៅ ច្រើនជាងការរូបរួមខាងវិញ្ញាណ ។ ពួកគេបាននិយាយថាព្រះវិហារមាន កន្លែងដែលបីស្ស្វពស្នាក់នៅ ។ យើងអាចនិយាយអំពីជំហានប្រវត្តិសាស្ត្រដែល ព្រះវិហារបានផ្ដោតលើការរូបរួមខាងក្រៅយ៉ាងលម្អិតដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺ បទគម្ពីរបង្ហាញថាក្នុងចំណោមអ្នកចាស់ទុំ មានតែអ្នកខ្លះប៉ុណ្ណោះដែលទាក់ទង នឹងភារកិច្ចគ្រប់គ្រង ហើយខ្លះទៀតទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រង និងការបង្រៀន ។ ហេតុនេះហើយបានជា Herman Bavinck បាននិយាយថា “បីស្ស្វព ទាំងអស់គឺជាអ្នកចាស់ទុំក្នុងពេលតែមួយ” ។ ប៉ុន្តែ ពួកសាវក និងពួកជំនុំនៃ ពួកសាវកក្រោយត្រូវបានចាកចេញទៅ ។ ព្រះវិហារមិនបានប្រតិបត្តិតាមបទ គម្ពីរយ៉ាងតឹងរ៉ឹងទេ ។ នៅព្រះវិហារនីមួយៗ ពួកគេបានជ្រើសរើសអ្នកដែល អាចធ្វើការបង្រៀនក្នុងចំណោមពួកអែលឌើរ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានប្រើ ឈ្មោះថា “បីស្ស្វព” សម្រាប់តែពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចដែលបាននិយាយខាងលើ “បីស្ស្វព” គឺជាប្រព័ន្ធសាសនាផ្សេងទៀតដែលខុសពីអ្នកចាស់ទុំនៅក្នុងព្រះវិហារ ។ នៅសតវត្សទី 3 សម្រាប់តំណែងរបស់បីស្ស្វពត្រូវបានពង្រឹង រឿងសំខាន់ នៃព្រះវិហារត្រូវបានសម្រេចដោយបីស្ស្វព ។ សតវត្សទី៤បានមកដល់ ប្រព័ន្ធនៃ បីស្ស្វពដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើង ហើយបីស្ស្វពទាំងអស់នៅក្នុងស្រុកមួយគួរតែត្រូវ បានគោរពដោយបីស្ស្វពដ៏អស្ចារ្យ ។ ហើយនៅសតវត្សទី 5 បីស្ស្វពរ៉ូម៉ាំងបាន គ្រប់គ្រងបីស្ស្វពទាំងអស់នៃព្រះវិហារក្នុងស្រុកទាំងអស់ ។ គ្រាន់តែគាត់ជា Leo I (440-461) ។ ការត្រួតត្រានៃព្រះវិហារដោយសម្តេចប៉ាបគឺមុនដល់ដំណាក់ កាលប្រវត្តិសាស្ត្របែបនេះ ។ ប៉ុន្តែនៅសតវត្សទី ១៦ ម៉ាទីន លូតេរ បាន គិតថាអ្នកជឿគ្រប់រូបគឺជាសង្ឃតាមបទគម្ពីរ ។ ដូចជាលទ្ធផលនៃការកែទម្រង់ កាន់តែច្បាស់នៅក្នុងព្រះវិហារនៃសាសនាកាល់វីន ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួរចងចាំ

ក្នុងចិត្តរបស់យើងគឺ សេចក្តីវេទនាដែលប្រព័ន្ធសាសនាដើម្បីប្រយុទ្ធដើម្បីភាព ត្រឹមត្រូវ មិនមែនការពិតអាចកើតឡើងនៅនិកាយណាមួយដែលផ្តល់ឱកាសនោះ ទេ ។

I. ប្រភេទនៃព្រះវិហារ (ប្រភេទទ្រឹស្តី) The kinds of church (theological kinds)

1. វិហារសកម្មប្រយុទ្ធ និងព្រះវិហារជ័យជំនះ Militant Church and Triumphant church

ព្រះវិហារសកម្មប្រយុទ្ធយកលក្ខណៈពិសេសនៃសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណដោយមិនឈប់ ប្រឆាំងនឹងអំពើបាបនិងអារក្ស ។ (ហេ. ១២:៤) នេះជាបន្តបន្ទាប់ពីដើមប្រវត្តិ សាស្ត្រមនុស្សជាតិ រហូតដល់ថ្ងៃបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ មនុស្សដែលបាន ប្រយុទ្ធយ៉ាងល្អខាងវិញ្ញាណជាយូររាល់ថ្ងៃ នឹងត្រូវចូលរួមក្នុងក្រុមជំនុំជ័យជម្នះ នៅទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ (ហេព្រើរ ១២:២៣) តើអ្វីទៅជាសមរភូមិនៃក្រុម សកម្មប្រយុទ្ធ? ជាការពិតណាស់ សំខាន់ជាងមិនមែនជារបស់ឈាមទេ ប៉ុន្តែខាង វិញ្ញាណ និងប្រភេទវាយប្រហារ ហើយក្នុងពេលតែមួយ ប្រភេទការពារ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងស្គាល់ជំពូក និងខគម្ពីរជាច្រើន ជាពិសេស ។ យើងគួរ បន្តនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង អេភេសូរ ៦:១០-២០, ហេព្រើរ ១២:៤ ។ សាសនាចក្រសម័យនេះ ផ្តោតទៅលើការប្រយុទ្ធការពារ លុះត្រាតែប្រកាន់យក ការពិត វាអវិជ្ជមាន ប៉ុន្តែក្នុងន័យនេះ វាមានន័យថា ត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការ ដកថយដោយខ្លួនឯង ។ ដូចជាក្រុមជំនុំបានបាត់បង់ឱកាសនៃការប្រកាស ។

ដូចដែលប៉ុលបានរក្សាដំណឹងល្អយ៉ាងមុតមាំ ហើយថែមទាំងបានធ្វើឱ្យគាត់មាន
ទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃយ៉ាងទូលំទូលាយ ។ (១កូរិនថូស ៩:១៩-២៣)

ព្រះវិហារដែលមានជ័យជំនះ គឺជាក្រុមជំនុំនៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ។ ដែលសំខាន់
ចំពោះសហគមន៍នៃព្រះវិហារដែលបានបញ្ចប់ ។ ហេប ១២:២៣ រៀបរាប់
យ៉ាងច្បាស់ ។ ជាពិសេសមេរៀននៃការឡើងភ្នំនៅក្នុង Jn 14: 2-6 ជូន
ដំណឹងដល់ក្រុមជំនុំជ័យជំនះកាន់តែលម្អិត ។ លោក Luther បានអធិប្បាយ
ចំណុចនេះយ៉ាងល្អ ។ វាមានដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺជាសំណួររបស់ថូម៉ាស
ថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំមិនដឹងថាទ្រង់នឹងទៅណាទេ ។ តើយើងអាចដឹង
ផ្លូវដោយរបៀបណា? ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលតបវិញថា «ខ្ញុំជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត
និងជាជីវិត» ។ ពាក្យនេះមានន័យថាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលបុរសស្គាល់ពិភពខាង
មុខដោយអរូបី ។ នោះគឺសម្រាប់ការស្គាល់ព្រះយេស៊ូមានន័យថាដើម្បីស្គាល់ផ្លូវ
នោះទេយើងមិនចាំបាច់ត្រូវដឹងវាទៀតទេ ។ ចំពោះពិភពលោកខាងមុខនេះ
យើងមិនអាចយល់បានដោយភ្នែក និងត្រចៀករបស់វាទេ ប៉ុន្តែខាងវិញ្ញាណ ។
បន្ទាប់មក ដូចជាពាក្យរបស់លូធើរ វិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹងត្រូវបានលាត
ត្រដាងឲ្យឃើញស្តេចពីរអង្គ ។ មួយគឺធ្វើដោយភ្នែកនិងត្រចៀក; មួយទៀតគឺ
ទទួលវាខាងវិញ្ញាណ ។ វាគឺថាអំពីពិភពលោកខាងមុខនេះមានតែទីពីរនេះទេ
ដែលនឹងមានប្រសិទ្ធភាព ។ មានន័យថាសម្រេចដោយការជឿលើចិត្ត ។ នៅទី
នេះ លោក Luther បានអះអាងថា វិធីសាស្ត្រដើម្បីដឹងពីពិភពលោកខាងមុខ
ត្រូវតែជាជំនឿដើម្បីជឿលើបេះដូង (Glauben des Herzens) ។

2. ព្រះវិហារមើលមិនឃើញ និងព្រះវិហារដែលអាចមើលឃើញ

នេះជាការជជែកដេញដោលក្រុមជំនុំដូចគ្នាទាំងសងខាង ។ ព្រះវិហារអាចហៅរកក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញថាយើងឃើញសភាពបច្ចុប្បន្ន ។

1) ព្រះវិហារដែលមើលឃើញ

នេះជាការប្រៀបធៀបដូចជារូបកាយដល់ព្រលឹង ។ ទាំងនេះត្រូវបានបង្ហាញជា ការសារភាព គុណធម៌ ការងារនៃដំណឹងល្អ ប្រព័ន្ធ និងការគ្រប់គ្រងដើម ។

2) ព្រះវិហារមើលមិនឃើញ

នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការពិតមួយចំនួនដែលមើលមិនឃើញ ទាំងនោះគឺ
[1] ព្រះគ្រីស្ទជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ ហើយព្រះវិហារគឺជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
[2] ការពិតពីកំណើតនៃការសារភាពជំនឿនៅក្នុងអ្នកជឿ ។

យើងមិនគួរសង្កេតមើលព្រះវិហារដោយទិដ្ឋភាពដ៏អស់កល្បជានិច្ចនោះទេ ។
អ្នកណាសង្កេតមើលតែទិដ្ឋភាពខាងក្រៅក្លាយជាមនុស្សពុតត្បូតដូចពួកផារីស៊ី?
យើងគួរតែរក្សាគោលលទ្ធិរបស់យើងដែលយើងយល់បានត្រឹមត្រូវ ហើយបានជឿរួចហើយថានឹងរក្សាការពិត ប៉ុន្តែយើងមិនគួរមើលងាយអ្នកដ៏ទៃដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ដូចថាក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវបានសហការដោយពួកយើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំខាងក្រៅនោះទេ ។ យើងត្រូវសហការគ្នាទៅកាន់និកាយផ្សេងទៀតដោយសហការជាទូទៅ និងស្វែងរកផ្លូវស្រឡាញ់គ្នាដោយបន្ទាបខ្លួន ។ នៅពេលដែលយើងសហការជាមួយពួកគេនៅតាមក្រសួងមួយចំនួនចលនានៃការប្រកាស

សាសនាគ្រីស្ទគឺមានឥទ្ធិពល និងផ្តល់ផលប្រយោជន៍កាន់តែច្រើនដល់ប្រទេសជាតិ ។

3. ព្រះវិហារជាសរីរាង្គមួយ និងព្រះវិហារជាស្ថាប័នមួយ

នេះគឺជាការវិភាគទៅលើប្រតិបត្តិការនៃក្រុមជំនុំមើលមិនឃើញ ។

1) ព្រះវិហារជាសារពាង្គកាយ

នេះនិយាយថាសហគមន៍ខ្លួនឯងថាសមាជិកព្រះវិហាររួមបញ្ចូលជាប្រាកដ ។ នេះមិនមែនជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការបូជាខ្សាច់ ឬម៉ាស៊ីនទេ ប៉ុន្តែជាប្រាកដ ។ (១កូ. ១២:១២-១៧) ដោយសាររូបកាយជាសារធាតុឯកតានិងប្រព័ន្ធរស់នៅ ។

2) ព្រះវិហារជាស្ថាប័នមួយ ។

នេះគឺជាពាក្យដែលគិតអំពីទិដ្ឋភាពនៃប្រព័ន្ធនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ នោះគឺថានេះមានជាប្រភេទដែលបុរសស្មោះត្រង់ធ្វើការជាមួយតាមរយៈផ្លូវការ និងមធ្យោបាយ ។ Calvin បោះចោលនូវគោលគំនិតដែលថា លទ្ធិទ្វេនៃសាសនាចក្រនៃសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ពោលគឺព្រះវិហារត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការរួបរួមរវាងធម្មជាតិ និងព្រះគុណ ដោយមិនទាក់ទងនឹងដង្វាយធូន ។ អាស្រ័យហេតុនេះ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថា វិទ្យាស្ថានព្រះវិហារ និងប្រព័ន្ធរស់នៅគាត់ មិនអាចជាកម្មសិទ្ធិរបស់ធម្មជាតិបានទេ ។ សម្រាប់ព្រះវិហារនៃវិទ្យាស្ថានគឺជាការបញ្ចេញមតិនៃអំណោយរបស់វិទ្យាស្ថាននោះកម្មករដែលធ្វើការនៅក្នុងវាគួរតែត្រូវបានតែងតាំងនៅកណ្តាលនៃអំណោយ ។ គោលបំណងនៃការមានរបស់ពួកគេគឺដើម្បីបម្រើក្រុមជំនុំដើម្បីជារូបកាយប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីទាមទារ

សកម្មភាពនៃសិទ្ធិរបស់នាង ។ ពេលណាដែលសាសនិកទាមទារសកម្មភាពសិទ្ធិ មនុស្សប៉ះពាល់ដល់ព្រះវិហារយ៉ាងខ្លាំង ។ តើអ្នកណាអាចបម្រើព្រះវិហារ រូប កាយរបស់គាត់ ដោយអំណោយរបស់គាត់? ក្នុងក្រុមជំនុំ អ្នកដែលបម្រើក្រុម ជំនុំដោយមិនមានអំណោយនោះ គឺជាចោរ និងជាចោរ ។

II. ខ្លឹមសារនៃព្រះវិហារ essential

ខ្លឹមសារនៃសាសនាចក្រចែកចេញជា ៥ ប្រភេទ ។

1. លក្ខណៈនៃការរួបរួមក្នុងក្រុមជំនុំ

ទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់បាននិយាយថា ក្នុងការពិភាក្សាអំពីភាពសាមញ្ញ ឯក ភាព ភាពសាមញ្ញខាងវិញ្ញាណ ។ ភាពសាមញ្ញខាងវិញ្ញាណចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះគ្រីស្ទជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ (អេភេសូ 1:22, 5:23) ការប្រាស្រ័យទាក់ទង ជាមួយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចគ្នា (រ៉ូម 12:5 I Cor6:17, 12:13 Eph 4:4) និងជំនឿ ។ សង្ឃឹមថាសេចក្តីស្រឡាញ់គឺដូចគ្នា (អេភេសូរ ៤:៣-៥) ដោយសារក្រុមជំនុំជឿលើសេចក្តីពិត ភាពសាមញ្ញខាងវិញ្ញាណ ព្រះវិហារ និង និកាយណាមួយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំសកលតែមួយ ជារូបកាយតែមួយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានគិតថា ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកតែ មួយគត់គឺជាព្រះវិហារពិតសម្រាប់ការគិតពីប្រភេទខាងក្រៅ ។

2. លក្ខណៈនៃភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងក្រុមជំនុំ

នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃក្រុមជំនុំ អ្នកជឿខ្លួនឯងត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ មានន័យថា ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយការបន្សុតជីវិតរបស់ពួកគេ ចង្អុលទៅការបន្សុតនៃ

ក្រុមជំនុំ ។ ការញែកដាច់ពីគ្នាដោយបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿគឺជាការពិតដែលថាពួក
 គេបានទទួលសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះដោយចេតនា ។ ហើយការបន្សុទ្ធរបស់ពួក
 គេគឺជាការពិតដែលថាពួកគេបានកើតម្តងទៀត ហើយកាន់តាមគ្រប់បញ្ញត្តិរបស់
 ព្រះ ។ (យ៉ូហាន ១៧:១៩, អេភេ. ៥:២៥-២៧, ថែស្លាំង ៤:៣, ទីតុស ២:
 ១៤ ហេ. ១២:១៤ ១ពេ. ឆ្លុះបញ្ចាំងពីខ្លួនគេ និងដោយមិនប្រែចិត្ត ។

3. លក្ខណៈនៃសកលលោកនៅក្នុងក្រុមជំនុំ The character of universe in the church

ចរិតលក្ខណៈសកលមានន័យថា សាសនាចក្រពិតមាននៅក្នុងថ្ងៃណាក៏ដោយ
 ក្នុងជាតិសាសន៍មួយ និងក្នុងប្រទេសណាមួយ ។ ពាក្យ «សកល» មិនត្រូវ
 បានរកឃើញទេ ប៉ុន្តែខគម្ពីរដើម្បីចង្អុលទៅតួអក្សរសកលនៃក្រុមជំនុំបង្ហាញ
 ច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ Ridderbos (Hermann N. Ridderbos) បាន
 និយាយដូចតទៅ ពីព្រោះគោលលទ្ធិនៃចរិតលក្ខណៈសកលនៃសាសនាចក្រ គឺជា
 ផ្ទៃឈើដែលចេញមកពីសារនៃដំណឹងល្អ ដែលជាកិច្ចការនៃការបង្កើតថ្មី (ការ
 ប្រកាសដំណឹងល្អដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍) ។ នោះគឺ « លក្ខណៈសកលនៃ
 សាសនាចក្រជាកម្មសិទ្ធិរបស់មាតិកានៃដំណឹងល្អ ដើម្បីនាំមកនូវការបង្កើតថ្មី ។
 (អេភេសូរ ២:១៥) ។ គំនិតនៃចរិតលក្ខណៈសកលនេះគឺជារឿងដែលប៉ុលបាន
 សុំទោសប្រឆាំងនឹងសាសនាហូដា (នៅក្នុងកាឡាទី និងរ៉ូម) ហើយគាត់បាន
 សង្កត់ធ្ងន់ផងដែរនៅអេភេសូរ និងធីម៉ូថេ ។ បងប្អូនដើម្បីសារភាពសេចក្តី
 ជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទពិតជាប្រតិបត្តិដោយមិនលំអៀងចំពោះរឿងខាងសាច់ឈាម
 មានន័យថាសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិនៃចរិតលក្ខណៈសកល ។ អ្នកណា

ដែលគិតថាមានតែនិកាយរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះដែលជាក្រុមជំនុំពិត ប្រសិនបើ មើលងាយក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អផ្សេងទៀត នាងប្រព្រឹត្តកំហុសបែបនេះ ។ បណ្ឌិត Hyung Roun Park បាននិយាយថា "វាមិនអាចទៅរួចទេដែល និកាយមួយចូលទៅក្នុងព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនាទាំងមូល" ។ ដោយសារតែអ្នក ទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកគិតថា មហាជនជារបស់សាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក នោះ មានតែព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះវិហារសកល ។ ប៉ុន្តែពាក្យ "រ៉ូម" ក្នុងនាមព្រះវិហារបានជំទាស់ជាដំបូងចំពោះចរិតលក្ខណៈសកល ។

4. ប្រភពដើមនៃសាសនាចក្រ The apostolic origin of the church

ក្នុងនាមជាមន្ត្រីសាវ័កគឺជាតួអង្គមួយដង ក្រុមជំនុំពីងផ្នែកលើការបង្រៀនរបស់ ពួកសាវ័ក (បទគម្ពីរ) ត្រូវបានហៅសម្រាប់ក្រុមជំនុំសាវ័ក ។ ប៉ុន្តែសាសនា ចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកទទួលស្គាល់ថាសម្តេចប៉ាបគឺជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់សាវ័ក ឬ ជាប្រតិភូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះហើយ ក្រុមជំនុំមានការសោកស្តាយដែលស ម្តេចប៉ាបធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដូចជាភាពល្អ ជាកន្លែងដែលសម្តេចប៉ាបស្នាក់នៅក្នុង ក្រុមជំនុំពិត គោលលទ្ធិបរិសុទ្ធ និងការបន្តជាសាវ័ក ។

5. លក្ខណៈនៃភាពរមែងស្លាប់នៅក្នុងព្រះវិហារ

ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "ហើយខ្ញុំប្រាប់អ្នកថា អ្នកគឺជាពេត្រុស ហើយនៅលើ ថ្មនេះ ខ្ញុំនឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ខ្ញុំ ហើយទ្វារនរកនឹងមិនអាចយកឈ្នះវាបាន ទេ ។ (Mt 16:18) ហើយ«បង្រៀនគេឲ្យកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលយើង

បានបង្កាប់ដល់អ្នក ។ ហើយមើលចុះ ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នារហូតដល់ទីបញ្ចប់
នៃអាយុកាល» ។ (មថ ២៨:២០) ។

ជំពូកទី 2 ការគ្រប់គ្រងរបស់ក្រុមជំនុំ

I. ការគ្រប់គ្រងជាច្រើនប្រភេទនៅក្នុងក្រុមជំនុំ

1. រចនាសម្ព័ន្ធគ្រប់គ្រងនៃការមិនកែទម្រង់

1) ទ្រឹស្តីមិនគ្រប់គ្រង

ជាឧទាហរណ៍ និកាយរបស់ Quaker អះអាងថា នៅពេលដែលពួកជំនុំបានប្រតិបត្តិការគ្រប់គ្រង វាគឺជាអំពើបាបដែលវាបានធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ជីវិតខាងវិញ្ញាណ ។ និកាយនេះបានគិតថា ការប្រតិបត្តិនៃការគ្រប់គ្រងធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ជីវិតខាងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនថា ការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំគួរតែអនុវត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (មថ ១៥:១៥-១៧) វាមិនមានគ្រោះថ្នាក់ទេដែលការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំត្រូវបានអនុវត្តដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន និកាយរបស់ Quaker ក៏កែតម្រូវប្រព័ន្ធមិនគ្រប់គ្រងហើយប្រតិបត្តិសាក្រាម៉ង់ និងតែងតាំងមន្ត្រី ។

2) ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងដែលរដ្ឋាភិបាលអនុវត្ត

នេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ប្រព័ន្ធ Erastian; រឿងដែលប្រព័ន្ធនេះបង្រៀនគឺមន្ត្រីគួរតែបង្រៀនតែដំណឹងល្អ ការគ្រប់គ្រងត្រូវតាំងចិត្តចំពោះរដ្ឋាភិបាល ។ នោះគឺដោយសារតែព្រះវិហារគឺជាសរីរាង្គខាងវិញ្ញាណ នាងមិនអាចទទួលយកសកម្មភាពគ្រប់គ្រងដោយផ្ទាល់បានទេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលប្រព័ន្ធនេះ (ប្រព័ន្ធអ៊ីរ៉ាស្ទីន) អះអាងថា មានលក្ខណៈគ្រោះថ្នាក់ដើម្បីធ្វើឱ្យព្រះវិហារស្មាន ។ វាជាការលំបាកក្នុងការរំពឹងថារដ្ឋាភិបាលដែលជាបក្សលោកីយ៍តែងតែអាចអនុវត្តការ

គ្រប់គ្រងព្រះវិហារបានត្រឹមត្រូវ ។ ប្រព័ន្ធដែលប្រគល់ការគ្រប់គ្រងព្រះវិហារទៅឱ្យរដ្ឋាភិបាលត្រូវបានអនុវត្តសម្រាប់តែបណ្តោះអាសន្នដោយស្ថានភាពនៃព្រះវិហារអឺរ៉ុបនៅថ្ងៃនៃកំណែទម្រង់ ។ ឥឡូវនេះប្រព័ន្ធនេះត្រូវបានកែតម្រូវច្រើន ។

3) ការគ្រប់គ្រងរបស់ប៊ីស្យូព (The governing of bishop)

ប្រព័ន្ធនេះធ្វើការគ្រប់គ្រងព្រះវិហារដល់ប៊ីស្យូព ដោយគោរពបូជា ។ នៅក្នុងប្រព័ន្ធនេះ ក្រុមជំនុំ (coetus fidelium) មិនទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងជាដាច់ខាត ។ ប្រព័ន្ធនេះចង្អុលបង្ហាញថា ប៊ីស្យូពគឺជាអ្នកស្ទង់តំណែងផ្ទាល់របស់សាវ័ក ។ ប៉ុន្តែសាវ័កគឺជាមន្ត្រីមូលដ្ឋានក្នុងការបង្កើតព្រះវិហារ ហើយក៏មានលក្ខណៈនៃពេលមួយដែរ ។ ការគ្រប់គ្រងរបស់ប៊ីស្យូពត្រូវបានប្រើដោយវិហារគ្រីស្តសាសនាអង់គ្លេស ។ នៃប្រភពដើមនៃសាសនាចក្រគ្រីស្តសាសនាអង់គ្លេស I ចែងយ៉ាងខ្លី ។ នោះគឺ Henry ទី 8 នៃស្តេចអង់គ្លេសបានស្នើសុំទៅសម្តេចប៉ាបដើម្បីទទួលបានស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះ An Boleyn ជាភរិយារបស់គាត់ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតទេ ។ ដូច្នេះដោយហេតុផលនេះ គាត់ត្រូវបានបំបែកចេញពីព្រះវិហារអង់គ្លេសនៃព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ។ បន្ទាប់ពីនោះកូនប្រុសរបស់នាង Edwards VI បានក្លាយជាស្តេច អ្នកកែទម្រង់ត្រូវបានតែងតាំង ហើយគោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រអង់គ្លេសក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដែរ ដែលជា 39 គោលលទ្ធិ ។ បន្ទាប់មក សៀវភៅនៃការអធិស្ឋានទូទៅត្រូវបានបង្កើតឡើង បញ្ជីនៃការថ្វាយបង្គំគឺជាសាសនារបស់លោក Luther ហើយគោលលទ្ធិរបស់វាគឺ Calvinistic ។ ដូចគ្នានឹងសាសនាចក្រគ្រីស្តសាសនាអង់គ្លេសត្រូវបានបង្កើតឡើង ។

4) ការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប (The governing of the pope)

ប្រព័ន្ធនេះគិតថាសម្តេចប៉ាបគឺជាអ្នកស្នងបន្តផ្ទាល់របស់សម្តេចប៉ាប ។ ពេលនោះ ពួកគេគិតថា សិទ្ធិអំណាចរបស់សម្តេចប៉ាប គឺកម្រិតដូចគ្នានឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់សម្តេចប៉ាប ។ ប៉ុន្តែដូចដែលខ្ញុំបានកត់សម្គាល់ខាងលើ សាវ័កគឺជាពេលមួយ ។ ប៊ីស្សេ Gibbons បាននិយាយថា « ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានអំណាចគ្រប់គ្រងនៃសាសនាចក្រដល់ពេត្រុស ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏គង់នៅក្នុងសម្តេចប៉ាបដែរ » ។ វាជាពាក្យដែលលាតត្រដាងពីប្រពៃណីនៃសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ។ ពាក្យនេះត្រូវបានរំលឹកឡើងវិញលើ Mt 16: 13-19 ដែលបានអះអាងថាព្រះគ្រីស្ទបានតែងតាំងពេត្រុសជាសម្តេចប៉ាបដំបូង ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែគិតអំពីបញ្ហាដែល Mt 16:18 បង្រៀនការពិតនេះ វគ្គបទគម្ពីរបាននិយាយថា "ហើយខ្ញុំប្រាប់អ្នកថាអ្នកគឺជាពេត្រុស ហើយនៅលើថ្មនេះ ខ្ញុំនឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ខ្ញុំ ហើយទ្វារនរកនឹងមិនឈ្នះវាទេ" . នៅទីនេះពាក្យ "ពេត្រុស" (អត្ថន័យនៃ "ថ្ម") គឺជានាមបុរសហើយជាការពិតវាចង្អុលទៅពេត្រុស ។ ប៉ុន្តែពាក្យបន្ទាប់ «ថ្មនេះ» គឺជានាមស្រី ដែលមិនចង្អុលទៅលោកពេត្រុសផ្ទាល់ ប៉ុន្តែវាគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃពាក្យ (Mt 16:6) នៃការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ "ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា "មើលចុះ ។ ចូរប្រយ័ត្ននឹងដំបែររបស់ពួកផារីស៊ី និងពួកសាឌូស៊ី» ។ បន្ទាប់មក អ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលនៅទីនេះ មិនមែនមានន័យថាទ្រង់បង្កើតក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់លើបុរសពេត្រុសនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពេត្រុស ដែលគឺលើសេចក្តីពិត ។

2. ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងនៃក្រុមជំនុំដែលបានកែទម្រង់ ឬ ប្រព័ន្ធបាន:

1) គោលការណ៍

(1) រដ្ឋមន្ត្រី ឬបម្រើ (1) Ministerial or, served

មន្ត្រីនៃក្រុមជំនុំមិនអាចបម្រើព្រះវិហារដោយខ្លួននាងបានទេ ប៉ុន្តែមានតែកិច្ចការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើការគ្រប់គ្រងត្រូវប្រតិបត្តិដោយសុភាពរាបទាប ។ (កាឡាទី ៦:១) ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកជឿផ្ទាល់ ប៉ុន្តែមិនបានបង្កើតអ្នកសម្របសម្រួលផ្សេងទៀតទេ លើកលែងតែព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ លើកលែងតែព្រះបន្ទូលនៃព្រះ តើអ្វីដែលមិនអាចទាមទារជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកជឿបាន? ព្រះវិហារក្នុងតំបន់មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អាជ្ញាធរខាងសាសនាខាងក្រៅទេ ហើយមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការស្តាប់បង្គាប់តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ មន្ត្រីនៃក្រុមជំនុំមូលដ្ឋានគួរតែត្រូវជ្រើសរើសដោយការបោះឆ្នោតរបស់ក្រុមជំនុំខ្លួនឯង ។

សាវ័ក Maddia ត្រូវបានតែងតាំងដោយការណែនាំរបស់ព្រះវិហារក្រុងយេរូសាឡឹម (កិច្ចការ 1:22) ត្រូវបានជ្រើសរើស (កិច្ចការ 1:26) ហើយសូម្បីតែឪកូនក៏ត្រូវបានតែងតាំងដោយសាវ័កដោយផ្ទាល់ដែរ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើសតាមរយៈក្រុមជំនុំ ។ (កិច្ចការ ៦:៥-៦) ក្រុមជំនុំដែលមានសិទ្ធិបោះឆ្នោតមិនអាចជាសិទ្ធិដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានបម្រើតាមការណែនាំរបស់បទគម្ពីរ ។ (សកម្មភាព ៦:៣, ៥ទី១ ៣:១-១៣) កិច្ចការនេះក៏ជាសកម្មភាពបម្រើព្រះដែរ ។

(2) បុគ្គលិកព្រះវិហារបម្រើដោយអំណោយទានរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ។

2) ប្រភេទនៃមន្ត្រីព្រះវិហារ

(1) បុគ្គលិកមូលដ្ឋាន (ឬមន្ត្រីមូលដ្ឋាន)

(2) មន្ត្រីទូទៅ

(3) អត្ថន័យនៃតួអក្សរឯករាជ្យរបស់ឌីកុន ។ ពាក្យថា លក្ខណៈឯករាជ្យនៃ ទិដ្ឋភាពនៃក្រសួងក្នុងមន្ត្រីនៃឌីកុន មិនមែនមានន័យថា មើលងាយត្រួតង្វាល និងព្រឹទ្ធាចារ្យ ហើយមិនគោរពពួកគេទេ ។ ពួកគេគួរតែគោរពត្រួតង្វាល និង អ្នកចាស់ទុំជាមួយសមាជិកទូទៅ ហើយគួរតែស្តាប់បង្គាប់ពួកគេ ។ ការគោរព ប្រតិបត្តិនេះមិនមែនជាការដាក់ប្រព័ន្ធនៃដំណាក់កាលបញ្ឈរនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បី ទទួលយកអំណោយរបស់អ្នកចាស់ទុំ ហើយចាត់ទុកមន្ត្រីទាំងនោះយ៉ាងមានតម្លៃ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេបានទទួលមន្ត្រីនៃតំបន់ពិសេស នោះពួកគេជា អ្នកធ្វើការរបស់ព្រះ និងជាអ្នកបម្រើរបស់ពួកជំនុំ ។ ពួកគេជាអ្នកបំរើរបស់ត្រួតង្វាល និងចាស់ទុំ ។

Bowman បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ « អ្នកជឿគ្រប់រូបរៀនពីសេចក្តីមេត្តា ករុណារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដើម្បីជួយដល់ព្រះហឫទ័យ នៃព្រះគ្រីស្ទ (លូកា ៦:៣៦) ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតមន្ត្រីនៃសេចក្តីមេត្តា ករុណា (ជាមន្ត្រីនៃឌីកុន) ក្នុងក្រុមជំនុំក្នុងអត្ថន័យពិសេស ។ តាមរយៈ មនុស្សដែលមិនពេញលេញ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតមន្ត្រីព្យាករណ៍របស់ទ្រង់ដោយ អែលឌើរដែលបង្រៀន (ត្រួតង្វាល) និង « ភាពជាស្តេច » ដោយអែលឌើរ

ដែលកំពុងគ្រប់គ្រង និងសម្រាប់បញ្ចេញពិភពដោយមន្ត្រីឌីកុន » ។ ការ
ពន្យល់របស់ Bowman នេះគឺជាការពិតដែលថាឌីកុនផ្លូវការបម្រើមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់
នៃព្រះត្រីសូ ។ នោះគឺមន្ត្រីនៃឌីកុនត្រូវបានតែងតាំងក្នុងកម្រិតដូចគ្នាជាគ្រូ
គង្វាលសម្រាប់ការសម្រេចនៃមន្ត្រីទំនាយនិងសម្រាប់ព្រឹទ្ធាចារ្យដែលកំពុង
គ្រប់គ្រងសម្រាប់ការសម្រេចបាននូវរាជ្យ ។ ទ្រឹស្តីខាងលើមិនមានន័យថាមន្ត្រី
នេះអាចអនុវត្តសិទ្ធិដោយស្វ័យភាពនោះទេ ។ [1] នេះមានន័យថាមន្ត្រីត្រូវបាន
តែងតាំងរួមគ្នាដោយយោងតាមអំណោយទានដែលព្រះត្រីសូបានប្រទានឱ្យ ។ [2]
ដូច្នេះហើយ ពួកគេដឹងថា ពួកគេមិនមានសិទ្ធិអំណាចណាមួយត្រឹមត្រូវទេ
តែងតែពួកគេមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការបម្រើព្រះវិហារជាអាកប្បកិរិយារបស់អ្នក
បម្រើយ៉ាងទន់ភ្លន់ ។ (ម៉ាថាយ ២៣:៨-១២, កាឡាទី ៦:១ លូកា ១៧:៧-
១០) ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ឈ្មោះដ៏បរិសុទ្ធនៃមុខតំណែងព្រះវិហារដែលបច្ចុប្បន្ននៅក្នុងសម័យសហសម័យនៅ
ក្នុងព្រះវិហារកូរ៉េ The holy names of the church positions that is
current in the contemporary day in Korean church

អ្នកបំរើរបស់ព្រះ - ឈ្មោះជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះ” ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះឧបាសក
ផងដែរ (រ៉ូម 6:22) សមាជិកក្រុមជំនុំទទួលស្គាល់ថាឈ្មោះនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់
គ្រូគង្វាលតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះបើភិក្ខុនោះ
គោរពដោយឧបាសក ។ តើវាគិតថាជាការប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវដូចជាអ្នកធ្វើការ
របស់ព្រះអម្ចាស់ឬ? ទេវតារបស់ព្រះ ។ នៅក្នុងឈ្មោះនេះពាក្យ "ទូត" ជា ""
ទេវតា" ។ នៅក្នុងពាក្យ "ទេវតានៃព្រះវិហារទាំងប្រាំពីរ" ទេវតានៅក្នុងភាសា
ក្រិក Angelo (ἄγγελοι) មានន័យថាទេវតា ។ អ្នកខ្លះហៅគ្រូគង្វាលថា
ជាទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទេវតាបែបនេះផ្តល់ការចាប់អារម្មណ៍ខ្លះថាទេវតាជា
របស់ព្រះផ្ទាល់ ។ កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន សំបុត្រមួយច្បាប់ទាក់ទងនឹងអ្នកនិពន្ធ
ត្រូវបានគេប្រើប្រាស់ឈ្មោះនេះ ហើយភ្ញាក់ផ្អើល ហើយមិនយូរប៉ុន្មានក៏ទាក់ទង
ពួកគេដើម្បីកែវា... នៅក្នុង Heidelberg Catechism សរសេរដោយបទគម្ពីរ
បាននិយាយថា ការអត្ថាធិប្បាយជាក់ស្តែងដូចតទៅ ។ "គ្រូគង្វាលអាចបែង
ចែកជាបីប្រភេទ ។

- (1) គ្រូគង្វាលដែលព្រះបានបញ្ជូនដោយផ្ទាល់ ពួកគេគឺជាហោរា និងជាសាវក ។
- (2) គ្រូគង្វាលដែលសាវ័កបានបញ្ជូនដោយផ្ទាល់ ។ ពួកគេគឺ ធីម៉ូថេ ទីតុស លូកា ម៉ាកុស ជាដើម ។
- (3) គ្រូគង្វាលដែលសាសនាចក្រក្នុងតំបន់នីមួយៗបានបង្កើតឡើង ពួកគេជា គ្រូគង្វាល ព្រឹទ្ធាចារ្យ ឌីកុន (ឌីកុនត្រូវបានតែងតាំង)
- (4) គ្រូគង្វាលគ្រប់រូបត្រូវបានតែងតាំងឱ្យបម្រើគ (សូមមើល Mt 20:28) ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ជំពូកទី 3 សិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ

សិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណមានចរិតផ្ទុយទាំងស្រុង ។ ធាតុស្មានគឺជាមនុស្សគ្រប់គ្រងដោយសាវតាររបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែអំណាចខាងវិញ្ញាណមានន័យថាសាសនាចក្រ (ឬអ្នកតំណាងក្រុមជំនុំ) លក្ខណៈសម្បត្តិដើម្បីបម្រើដោយអំណាចនៃព្រះគុណ និងអំណោយទាននៅក្នុងផ្ទៃខាងក្រោយនៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូម្បីតែការគ្រប់គ្រងរបស់ក្រុមជំនុំក៏ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយអាកប្បកិរិយាដើម្បីបម្រើព្រះបន្ទូលរបស់ស្តេចក្នុងក្រុមជំនុំ (ព្រះគ្រីស្ទ) ។ ដូច្នេះ អំណាចខាងវិញ្ញាណមានន័យថា (1) ដើម្បីប្រតិបត្តិតាមព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (យ៉ូហាន ២០:២២-២៣ ទី១ កូរិនថូស ៥:៤) (២) បម្រើអ្នកដទៃជានិច្ច ហើយមិនត្រូវបម្រើឡើយ ។ (ម៉ាថាយ ២៣:១០-១២)

I. ការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកជំនុំ

1. លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរនៃការគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ

1) ទ្រឹស្តីប្រឆាំងរបស់ Rudolph Sohm

វាជាគោលការណ៍ត្រឹមត្រូវដែលថា នយោបាយសាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់មានកិច្ចប្រជុំនយោបាយនៃគណៈប្រធាន និងសភា ។ លើសពីនេះទៅទៀតប្រព័ន្ធនេះគឺជាព្រះគម្ពីរ ហើយត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាបានមកដោយប្រភពដើមនៃគំរូនៃសាសនាចក្រនៅក្នុងសម័យនៃពួកសាវក ។ ចំណុចនេះគឺសំខាន់ ។

អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ Sohm បាននិយាយក្នុងន័យថា ព្រះវិហារមិនអាចប្រើ
នយោបាយ និងច្បាប់បានទេ ។ ” ព្រះវិហារ - ច្បាប់ផ្ទុយទៅនឹងខ្លឹមសារនៃ
ព្រះវិហារ ។ ខ្លឹមសារនៃសាសនាចក្រគឺខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែខ្លឹមសារនៃច្បាប់គឺខាង
លោកិយ» ។ ប៉ុន្តែអំពីបញ្ហានេះ លោក Bowman អ្នកប្រាជ្ញខាងនយោបាយ
នៃសាសនាចក្របានឆ្លើយថា « យោងតាមគម្ពីរសញ្ញាថ្មី សាសនាចក្រមាន
ច្បាប់ និងបញ្ជា ។ (កិច្ចការ 6:15: អេភេសូរ 4:11 ពេត្រុសទី 1 5:2)
នៅព្រះវិហារនៅសម័យដើម (នៅពេលនោះមានព្រឹត្តិការណ៍អរូបីជាច្រើនបាន
កើតឡើង) អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានចេញផ្តា ។ ទោះបីជា
បែបនេះក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំក្រុមជំនុំដោយអំណោយជាសាវកនៅ
សម័យដើម... ។ នៅពេលយើងពិនិត្យមើលបទគម្ពីរ ហើយបានកែទម្រង់ការ
សារភាពរបស់ពួកជំនុំ នោះច្បាប់បានចេញមកពីព្រះដែលបង្កើតគំនិតនៃច្បាប់
នៅក្នុងជីវិតនៃបេះដូងដែលដឹងខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ ... ច្បាប់គឺល្អ ទោះបីជា
អំណាចនៃការគិតរបស់មនុស្សមិនច្បាស់លាស់ក៏ដោយ ក៏ច្បាប់នៃព្រះមិនងងឹត
ដែរ» ។ Bowman វាយតម្លៃថាគាត់បានដោះស្រាយថាទ្រឹស្តីនៃ Sohm គឺជា
អាថ៌កំបាំងមិនពិតឬ, dualism ។ ដូចនេះដែរ នយោបាយសាសនាចក្រ
និងច្បាប់របស់វាមិនប៉ះពាល់ដល់ខ្លឹមសារនៃសាសនាចក្រទេ ។

2) ការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងពួកសាវក

ការប្រជុំគ្រប់គ្រងគឺពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ព្រះយេស៊ូវ
មានព្រះបន្ទូលថា ៖ «ប្រសិនបើគាត់មិនព្រមស្តាប់ពួកគេ ចូរប្រាប់ក្រុមជំនុំ
ចុះ ។ ហើយបើគាត់មិនព្រមស្តាប់សូម្បីតែក្រុមជំនុំទេ ចូរឲ្យគាត់ធ្វើជាអ្នករាល់

គ្នាក្នុងនាមជាសាសន៍ដទៃ និងជាអ្នកទារពន្ធ ។» (Mt 18:17) ។ សាសនា ចក្រនៅក្នុងពាក្យចង្អុលបង្ហាញអំពីសិទ្ធិអំណាចចុងក្រោយដើម្បីគ្រប់គ្រងលើ មនុស្សមានបាប ។ ហើយក្រុមប្រឹក្សាក្រុងយេរូសាឡឹមដែលបានសរសេរនៅក្នុង កិច្ចការ ជំពូកទី ១៥ គឺជាកិច្ចប្រជុំដែលសាវ័ក និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យត្រូវបាន ប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយពិភាក្សា (កិច្ចការ ១៥:៦) ដូចយើងឃើញហើយ នៅថ្ងៃ នៃសាវ័កក៏ជាការពិតដែលត្រូវធ្វើជាតំណាងក្រុមជំនុំទាំងអស់ដែរ ។ បានជូន ដំណឹងជាលក្ខណៈនៃគណៈប្រធាន (ការប្រជុំរបស់ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ) ។ ឆឹមទី 1 4:14 បង្ហាញពីការប្រជុំរបស់ពួកអែលឌើរ (πρεσβύτεριον presbuterion) ដែលចង្អុលទៅក្រុមអ្នកចាស់ទុំ ។ (លូកា ២២:៦៦, កិច្ចការ ២២:៥) រីឯវិទ្យាសាស្ត្រ បានបន្ថែមថា វាមានន័យថាការប្រជុំរបស់ពួកអ្នកចាស់ទុំ»

2. លក្ខណៈនៃកិច្ចប្រជុំគ្រប់គ្រង និងបញ្ជារបស់វា

ព្រះវិហារទទួលបានការប្រជុំគ្រប់គ្រងផ្នែកនយោបាយ (សម័យប្រជុំ គណៈប្រធាន និងសន្និបាត) ក្នុងន័យទទួលជំនួយពីអំណោយទានរបស់ព្រះ ។

1) បញ្ហាធំនិងតូចនៃកិច្ចប្រជុំ

ការប្រជុំកាន់អំណាចមិនមានកម្រិតទេគឺមានភាពខុសគ្នារវាងអ្នកធំនិងតូច ។ សាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់ដែលធ្វើឡើងដោយកំណែទម្រង់មិនទទួលស្គាល់ ការប្រជុំខ្ពស់ និងទាបនៃការគ្រប់គ្រងក្នុងន័យទូទៅនោះទេ ។ ដំណោះស្រាយ នៃកិច្ចប្រជុំកាន់អំណាចធំជាងនេះ គួរតែត្រូវបានអនុវត្តតាមការប្រជុំគ្រប់គ្រង តូចសម្រាប់អ្នកតំណាងនៃក្រុមជំនុំបន្ថែមទៀត ប្រសិនបើវាមិនប្រឆាំងនឹងបទ

គម្ពីរទេ ។ ប៉ុន្តែកិច្ចប្រជុំកាន់អំណាចធំជាង ការដោះស្រាយបញ្ហាសំខាន់ៗមួយ ចំនួន គួរតែស្តាប់មតិរបស់អង្គប្រជុំតូច និងដោះស្រាយតាមការយល់ឃើញរបស់ ពួកគេ ។ ដូចដែលយើងឃើញថាគោលការណ៍នៃកិច្ចប្រជុំគ្រប់គ្រងនៅក្នុងក្រុម ជំនុំដែលបានកែទម្រង់មានធាតុផ្សំដើម្បីគ្រប់គ្រងដោយការងើបចេញពីបាត ។ ដូច្នេះការប្រជុំដែលកំពុងកាន់អំណាចបែបនេះអាចបញ្ជាក់បានថាជាវចនាសម្ព័ន្ធ នៃការប្រជុំថ្នាក់លើ និងក្រោមក្នុងន័យតឹងរ៉ឹង ។ កិច្ចប្រជុំកាន់អំណាចនេះមាន លក្ខណៈនៃសមរភូមិរូបរួមដែលរៀបចំជាប្រភេទផ្នែកគ្នាទៅវិញទៅមក ។ Louis Berkhof ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីបាននិយាយថា "ព្រះវិហារដែលបានកែទម្រង់មិន ទទួលស្គាល់អំណាចគ្រប់គ្រងខ្ពស់ជាងសម័យប្រជុំនៃក្រុមជំនុំក្នុងតំបន់" ។ ហើយ H. Bouwman ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីដ៏អស្ចារ្យនៃកិច្ចប្រជុំនៃការគ្រប់គ្រងបាន និយាយថា "សម័យប្រជុំមិនត្រូវបានកំណត់នៅលើកន្លែងខ្ពស់ជាងក្រុមជំនុំទេ ឈៈប្រធានក៏មិនមានសិទ្ធិអំណាចដាច់ខាតជាងសម័យប្រជុំដែរ" ។

2) ការឆ្លុះបញ្ចាំងជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកិច្ចប្រជុំកាន់អំណាចដែលត្រូវបានកែទម្រង់ ទំនៀមទំលាប់នៃព្រះវិហារដែលបានកែទម្រង់គឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីប្រវត្តិសាស្ត្រ តាមរយៈការគ្រឿងសង្កត់របស់សាសនាចក្រ និងការបៀតបៀនរបស់នាង ។ ម៉្យាងទៀត ទំនៀមទម្លាប់នេះត្រូវបានរក្សាទុកដោយដំណើរការដែលពួកបរិសុទ្ធ នៅសម័យនោះយល់បទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ ហើយប្រឆាំងនឹងអំពើហឹង្សា និងការ បៀតបៀនរបស់អាជ្ញាធរសាសនា ។ តាមពិតយោងទៅតាម "ច្បាប់នៃសំណួរ និងចម្លើយ" គាត់បានអះអាងថាព្រះវិហារនៃ Waldenness និង Bohemiah ដែលត្រូវបានបៀតបៀនដោយអាជ្ញាធរសាសនានៅមជ្ឈិមសម័យបានរក្សាវិធី

សាស្ត្រគ្រប់គ្រងដូចជាគោលការណ៍គ្រប់គ្រងនៃព្រះវិហារ Presbyterian ។
ការអះអាងនេះមានន័យថាព្រះវិហារ Presbyterian មានទំនាក់ទំនងជាមួយខ្សែ
បន្ទាត់នៃ Waldeness ។ សំខាន់ព្រះវិហារ Presbyterian គឺជាផ្នែកនៃការ
ប្រយុទ្ធគ្នាជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងអ្នកស្នងនៃសេចក្តីជំនឿ ។

**II. ដើមកំណើតប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគោលការណ៍កំណែទម្រង់នៃសាសនាចក្រ
និងការវាយតម្លៃនៃបញ្ហានេះ ៖ ការស្រាវជ្រាវប្រវត្តិសាស្ត្រអំពីលទ្ធិប្រូតេស្តង់
(Protestantism)**

ពាក្យនៃលទ្ធិប្រូតេស្តង់បានចេញមកពីប្រទេសអាល្លឺម៉ង់នៅឆ្នាំ 1529 ។ នោះគឺ
នៅឯទីក្រុង Spiers នៅពេលដែលការប្រជុំសាសនាត្រូវបានបើក ទីបំផុតវាត្រូវ
បានផលិត ។

1. ប្រភពដើមប្រវត្តិសាស្ត្រ

1) មូលដ្ឋាននៃសាសនាចក្រ

ជំនឿរបស់អ្នកតវ៉ាដើម្បីដាក់គ្រឹះនៃជំនឿលើសាវក និងហោរា ។ អេភេសូរ
2:20 បាននិយាយថា "" ។ នេះមានន័យថា សេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវ
បានរកឃើញនៅលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដែលព្យាករី និងពួកសាវកប្រកាស ។
ក្នុងន័យនេះ ជំនឿរបស់យើងត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ គឺ
ដំណើរការដោយតែបទគម្ពីរ ហើយត្រូវបានបញ្ចប់ដោយតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ។
ជំនឿរបស់យើងគឺអាស្រ័យទៅលើពាក្យនៃពាក្យវិវរណៈ ហេតុនេះហើយបានជា
យូដាស 9:៣ បានមានប្រសាសន៍ថា « សេចក្តីជំនឿដែលមានតែម្តងបាន

ប្រគល់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ « តាមពាក្យនៃវិវរណៈ កាឡាទី 1:8 បានមាន
ប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែ ទោះបីយើង ឬទេវតាពីស្ថានសួគ៌គួរផ្សាយដំណឹងល្អ
មួយដែលផ្ទុយពីដំណឹងល្អដែលយើងបានផ្សាយដល់អ្នកក៏ដោយ សូមឲ្យគេត្រូវ
បណ្តាសា » ។ ម្យ៉ាងទៀត សាសនាចក្រត្រូវបានឈរឡើងដោយគ្រឹះនៃតែបទ
គម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ។ គោលការណ៍នេះគឺជាខ្សែបន្ទាត់នៃសេចក្តីជំនឿដែលពួកសាវក
បានបង្រៀន ហើយបានបន្តនៅក្នុងការបៀតបៀនដ៏យូរអង្វែងអស់រយៈពេល
300 ឆ្នាំ ។

2) ចាប់តាំងពីសតវត្សទី 4 ខ្សែ Ambrose និងការលះបង់របស់អ្នកស្នង
មរតក

ព្រះសហគមន៍កាតូលិករបស់ Ambrose មិនចុះសម្រុងនឹងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូ
លិក ហើយបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីរក្សាការពិតអស់រយៈពេល 600 ឆ្នាំ ។
បន្ទាប់ពីនោះ Waldeness បានទទួលអ្នកស្នងតំណែង ហើយបានរក្សាដំណឹងល្អ
និងបទគម្ពីរ ។ ការបៀតបៀនដែល Waldenses នៅប្រទេសបារាំងបានទទួល
គឺធ្ងន់ធ្ងរ ។ ពួកគេបានរត់គេចខ្លួនចូលទៅក្នុងភ្នំ ហើយបានដាំដុះដីព្រៃ Fro
Vance នៅប្រទេសបារាំង ។ បន្ទាប់មកពួកគេធ្វើស្រែចម្ការអស់៣០០ឆ្នាំ ហើយ
ពួកគេបានទទួលព្រះពរពីព្រះ ហើយធ្វើឲ្យដឹងមានដំណាំបរិបូរណ៍ ហើយក៏ស្មោះ
ត្រង់នឹងស្តេចដែរ ។ ពួកគេបានស្តាប់ព័ត៌មាននៃការកែទម្រង់ដោយ Calvin
និង Luther ហើយបានបញ្ជូនខ្លះទៅទីក្រុងហ្សឺណែវ និងហ្គីម៉ិនី ដើម្បីដឹងពី
ស្ថានភាពជាក់ស្តែង ។ ជាលទ្ធផល ពួកគេបានដឹងដូចគ្នាទៅនឹងការទាមទារ
របស់ពួកគេ ហើយបានបញ្ជូនបុរសជាច្រើនទៅបរទេសទៅកាន់ទីក្រុងហ្សឺណែវ ។

បន្ទាប់មកក្រុមប្រឹក្សានៃប្រទេសបារាំងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំណាចរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានតាំងទីលំនៅដើម្បីសម្លាប់បុរសទីក្រុង Frovance ចំនួន 17 នាក់ជាមួយស្តេច I Francise នៅក្នុងភ្លើង ។ ហើយពួកគេបានសម្ភាសក្រុមគ្រួសារហើយសម្លាប់ពួកគេ ។ ខ្ញុំ Fransice បាននិយាយទៅកាន់ពួកគេថា ក្នុងរយៈពេល 3 ខែ ប្រសិនបើពួកគេបានចូលទៅក្នុងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក គាត់នឹងមិនសម្លាប់អ្នកទេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានបដិសេធ ។ ដូច្នេះទឹកដី Frovance ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយឈាម ។ Borely ដែលជាអ្នកវិនិច្ឆ័យសាសនាមនុស្ស 150 នាក់និងប្រពន្ធរបស់ពួកគេបានស្លាប់នៅក្នុងភ្លើងនោះ កុមារ 50 នាក់ត្រូវបានកកហើយបានស្លាប់នៅលើភ្នំ ។ នេះបើតាមការបញ្ជាក់ដោយមិនលម្អៀងរបស់លោក Abean Quetell ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រនៃព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ។ ការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញក្នុងសម័យនេះគឺមិនអាចពន្យល់បាន បុរស 700 នាក់ត្រូវបានសម្លាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ ប្រពន្ធត្រូវបានជាប់គុកនៅក្នុងឃ្លាំងហើយដុតពួកគេហើយពួកគេបានដុតព្រៃភ្នំនៃតំបន់ Frovance ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេរស់នៅក្នុងនោះ ។ បន្ទាប់ពីនោះ Fransice ខ្ញុំបានកើតជំងឺហើយនៅពេលដែលគាត់ស្លាប់ ចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គាត់បានផ្លាស់ប្តូរទៅជាខ្មៅ ហើយសម្រាប់គាត់មានការភ័យខ្លាចខ្លះនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ពេលខ្លះគាត់បានហៅអ្នកបម្រើ ហើយបានសារភាពថា "ខ្ញុំមិនមានទំនួលខុសត្រូវចំពោះព្រឹត្តិការណ៍នៃតំបន់ Frovance ទេ" ហើយគាត់គឺជា មានបញ្ហា ។ លើកលែងតែព្រឹត្តិការណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីរក្សាជំនឿរបស់ពួកគេមានច្រើន ។

3) មេដឹកនាំលូធើរ និងបាតុករ 1) The leaders of Luther and the protestants

នៅក្នុងចលនានៃការកែទម្រង់របស់លោក Luther យើងអាចគិតពីក្រុមប្រឹក្សា
ពពួក Worms ជាពិសេស ។ លោក Luther បានក្រោកឡើងមានអត្ថបទ
តវ៉ាចំនួន 95 ទៅកាន់ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ។ កាលដែលគាត់ទទួលបានការ
ស្នើសុំពីក្រុមប្រឹក្សា Worms គាត់មិនបានលុបចោលទេ វាជាសកម្មភាពរបស់
បាតុករ ។ អ្វីដែលជាសកម្មភាពពិសេសនោះគឺការបន់ស្រន់ដោយចិត្តរំភើប
មុនពេលគាត់ចូលទៅជិតការសួរ ។ ពេលគាត់ឆ្លើយសំណួរ គាត់មិនចុះសម្រុង
នឹងចិត្តស្ងួតបូកនិងពង្រឹងអាកប្បកិរិយា ។ ប្រវត្តិសាស្ត្របានសរសេរដូចខាង
ក្រោម ។ «ពេលព្រឹក គាត់ស្នាក់នៅខាងក្នុងផ្ទះ ហើយគាត់អធិស្ឋានជិតដល់
ម៉ោង ហើយសំឡេងទូញសោកនៃការអធិស្ឋាន និងការស្រែករបស់គាត់ត្រូវបាន
ស្តាប់រហូតដល់ខាងក្រៅផ្ទះ ។ នៅទីបំផុត នៅពេលដែលគាត់បានចូលទៅក្នុង
កន្លែងតុលាការនៃពពួក Worm មានអធិរាជ Charles V និងមន្ត្រីទាំងអស់
ព្រមទាំងប៊ីស្សុពធំៗ និងប៊ីស្សុព សរុបប្រហែល 240 នាក់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ ។
ពេលដែលលូសើរអង្គុយលើកៅអីក្នុងចំណោមអ្នកប្រឆាំងគាត់ អេកបានក្រោក
ឈរ ហើយពេលគាត់សួរថា «តើអ្នកបានសរសេរសៀវភៅទាំងនេះទេ? លោក
Luther បានឆ្លើយថា វាត្រូវដោយសំឡេងទាប ។ B និងអ្នកប្រឆាំងបានសួរ
ម្តងទៀតថា “តើអ្នកលុបវាទេ? គាត់បានឆ្លើយដោយបន្ទាបខ្លួនថា « ខ្ញុំនឹង
មានពេល ហើយខ្ញុំនឹងគិតអំពីវា ។ » ដូច្នេះបន្ទាប់ពីទទួលបានការអនុញ្ញាតឲ្យ
ពន្យារថ្ងៃមួយ គាត់បានអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លះខ្លាំង ។ បន្ទាប់ពីនោះលោក Luther
បានបង្ហាញខ្លួនក្នុងអាកប្បកិរិយាដ៏រឹងមាំ និងបន្ទាបខ្លួន ។ គាត់បាននិយាយ
ថា “ខ្ញុំមិនអាចដាក់ជំនឿរបស់ខ្ញុំចំពោះអធិរាជ ឬក្រុមប្រឹក្សាមួយចំនួនបាន
ទេ ។ ខ្ញុំមិនអាចលុបចោលការពិតនេះបានទេ ហើយក៏មិនមានចិត្តចង់លុបវាដែ

រ ។ ការប្រជុំដ៏យោរយោចំនួនដប់បានបញ្ជូនលោក Luther ទៅខាងក្រៅជា
បណ្តោះអាសន្ន បន្ទាប់ពីកិច្ចពិភាក្សារបស់ពួកគេ ពួកគេបានហៅរកគាត់ម្តង
ទៀត ហើយនិយាយថានឹងលុបចោលវា គាត់បានបដិសេធវា ។ តាមរយៈ
ព្រឹត្តិការណ៍នេះ ខ្សែបន្ទាត់នៃជំនឿនៃលទ្ធិប្រូតេស្តង់និយមត្រូវបានបង្កើតឡើង ។

បន្ទាប់ពីនោះ Charles V បានប្រមូលផ្តុំការប្រជុំនៃតំបន់ Spiers ហើយបាន
បង្កើតផែនការដើម្បីបំផ្លាញសាសនាដែលបានកែទម្រង់ អ្នកតំណាងនៃសាសនា
ដែលបានកែទម្រង់បានសរសេរថា "ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺអស់កល្បជា
និច្ច" នៅលើផ្ទាំងបដិ ពួកគេបាននាំអ្នកបម្រើរបស់ពួកគេថា សំបុត្រនោះគឺ
ប៉ាក់លើសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ ។ ពួកគេបានព្យាយាមខ្ចីអគារព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំង
កាតូលិក ដើម្បីបើកការដកថយនៃការផ្សាយដំណឹងល្អក្នុងតំបន់ Spire ប៉ុន្តែ
មិនត្រូវបានអនុញ្ញាត ប៉ុន្តែពួកគេបានបើកកន្លែងផ្សាយដំណឹងល្អនៅផ្ទះសំណាក់
របស់ពួកគេ ដែលមានមនុស្ស ៨០០០ នាក់បានចូលរួមនៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចា
ស់ ។ ចំពោះការប្រជុំ Spire ត្រូវបានដោះស្រាយមិនអំណោយផលដល់ពួកគេ
អ្នកតំណាងព្រះវិហារដែលតវ៉ាគឺដើម្បីតវ៉ា (ការតវ៉ា) ។

2. ការវាយតម្លៃ

1) តួអក្សរប្រូតេស្តង់នៃកិច្ចប្រជុំគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិហារកំណែទម្រង់

ការប្រជុំគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិហារប្រេសប៊ីធើរៀនធ្វើតាមគោលការណ៍ដែលថាតូច
ជាងធំ ការពិត (ពាក្យនៃបទគម្ពីរ) ជាងធំ ។ ក្រុមជំនុំ Presbyterian
អះអាងថានឹងរស់នៅកណ្តាលនៃសេចក្តីពិត ហើយរក្សាសេចក្តីពិតជាការបង្កាប់

នៅលើផែនដី ។ ព្រះវិហារ Presbyterian គ្រប់គ្រងការប្រជុំ ដើម្បីទទួលបានការពិត និងបន្តលើការពិត ។ ហើយនាងអះអាងថា អ្នកជឿមិនគួរធ្វើតាមការតាំងទីលំនៅដោយគ្មានគោលបំណងនោះទេ ទោះបីជាវាត្រូវបានដោះស្រាយដោយចំនួនដ៏ច្រើនក៏ដោយ ។ ដោយសារតែអ្នកកាន់សាសនាគ្រីស្ទត្រូវមានកាតព្វកិច្ចគោរពតាមការពិតទាំងស្រុង ប៉ុន្តែដោយសារវាមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់មានសិទ្ធិមិនគោរពតាមវា ។ នេះគឺជាសេរីភាពនៃជំនឿ-មនសិការ ។ សេរីភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈនេះមិនបានចង្អុលបង្ហាញពីសេរីភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈដើមឡើយ ។ ចំណុចនេះចង្អុលទៅការពិតថា សតិសម្បជញ្ញៈនៃអ្នកជឿដែលបានបង្កើតឡើងវិញ គឺជាសេរីភាពក្នុងការស្តាប់បង្គាប់តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ការប្រជុំតាមច្បាប់គួរតែគ្រប់គ្រងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ អ្នកជឿមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការស្តាប់បង្គាប់នេះ (ហេប្រើរី ១៣:១៧) ប៉ុន្តែការប្រជុំនៃការគ្រប់គ្រងត្រូវបរាជ័យ (កិច្ចការ ៤:៥-១១) នៅត្រង់ចំណុចដែលអ្នកជឿមិនមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការស្តាប់បង្គាប់នោះទេ ។ ការសម្រេចចិត្តបំបែកព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ជាជាងការមិនស្តាប់បង្គាប់គឺធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។

3. ការវាយតម្លៃប្រូតេស្តង់ទៅកាន់ការប្រជុំកាន់អំណាច

1) ការប្រជុំគ្រប់គ្រងដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿផ្ទាល់ខ្លួន (ធីធី 5: 12-31)

អ្នកជឿរក្សាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿផ្ទាល់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែដោយកិច្ចប្រជុំនៃការកាន់អំណាច គាត់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណជាច្រើនដោយវា ។ ខ.

(1) ជីវិតសហគមន៍របស់អ្នកជឿ និងអ្នកជឿផ្ទាល់ខ្លួន ទទួលបានព្រះគុណ ពិសេសដោយក្រសួងចំណងនៃកិច្ចប្រជុំគ្រប់គ្រងតាមរយៈការប្រកាសព្រះបន្ទូល និងសកម្មភាពនៃការថ្វាយបង្គំ ។

(2) អត្ថប្រយោជន៍ដែលអ្នកជឿផ្ទាល់ខ្លួនទទួលបានដោយសកម្មភាពនៃវិន័យនៃ កិច្ចប្រជុំគ្រប់គ្រង ។ សារកប៉ុលបាននិយាយថា ការប្រៀនប្រដៅគឺដើម្បីផល ប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកជឿជាក់ស្តែង ។ «ពេលអ្នកបានជួបជុំគ្នាក្នុងព្រះនាមនៃ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ហើយវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំបាននៅជាមួយនឹងព្រះចេស្ដានៃព្រះ យេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង នោះអ្នកត្រូវប្រគល់បុរសនេះ (១កូរិនថូស ៥:១) ទៅឲ្យមានសាតាំង ដើម្បីបំផ្លាញសាច់ឈាម ។ (១កូរិនថូស ៥:៤-៥) ប្រព័ន្ធ ប្រៀនប្រដៅក្រុមជំនុំរាវអំពើបាបរបស់អ្នកជឿ ហើយរំដោះមនុស្សមានបាប ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ប្រព័ន្ធប្រៀនប្រដៅ ធ្វើឱ្យមនុស្សទន់ខ្សោយ និងធ្វើឱ្យពួកគេ ការពារពួកគេពីភាពថោកទាប ។ ហើយវាដាស់អ្នកជឿទូទៅ ធ្វើឱ្យពួកគេមាន ភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាម ធ្វើឱ្យពួកគេលះបង់ខាងវិញ្ញាណ និងធ្វើឱ្យពួកគេធំឡើង ខាងវិញ្ញាណ ។

2) ប្រជុំសម្រេចឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតនៃជំនឿផ្ទាល់ខ្លួន

ការប្រជុំកាត់សេចក្តីទុច្ចរិតដាក់ទោសអ្នកសុចរិត ហើយកប់សេចក្តីពិត ។ កិច្ច ប្រជុំគ្រប់គ្រងបែបនេះត្រូវបានលាតត្រដាងជាច្រើនក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះវិហារ ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿមិនត្រូវគោរពតាមការប្រជុំដែលសម្រេចដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនោះ ទេ ប៉ុន្តែត្រូវវិនិច្ឆ័យវា ។ មថ ២៦:៥០ បង្ហាញថា ក្រុមប្រឹក្សាក្រុងយេរូសា

ឡើយមានគម្រោងចាប់ព្រះយេស៊ូវ ហើយធ្វើគុតទ្រង់ Mt 10:17 បង្ហាញថា អ្នកជឿក៏ត្រូវបានបៀតបៀនដោយក្រុមប្រឹក្សាដែរ ។ (នៅ 4:15, 6:15)

នៅមុនថ្ងៃកំណែទម្រង់ A. Augustinus ក៏បានទទួលស្គាល់ថាបានគោរពតាម ក្រុមប្រឹក្សាសាសនារបស់ Nicea ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនទទួលស្គាល់ការប្រជុំរបស់ អារីមីញ៉ូមដើម្បីបំពេញធម្មការទេ ។ Calvin នៅថ្ងៃកែទម្រង់បានទទួលស្គាល់ ក្រុមប្រឹក្សា Constantinople ក្រុមប្រឹក្សាទីមួយនៃទីក្រុង Ephesus ការប្រជុំ Cachelton ជាដើម ។ ក្នុងចំណោមកិច្ចប្រជុំចាស់ ។ ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយនៅ ក្នុងអត្ថន័យនៃការមិនទទួលស្គាល់ក្រុមប្រឹក្សា Nicea នៃពេលវេលាចុងក្រោយ ដែលបានដោះស្រាយថារូបភាពអាចកំណត់នៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយព្រះវិហារក្រុមប្រឹក្សាទី 2 នៃអេភេសូរដែលបានអនុញ្ញាតឱ្យ Eutyches ខុសឆ្គងហើយបានបណ្តេញប៊ីស្សុព ដ៍ល្អ Flavianus ចេញ ។ ទាំងនេះជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីបង្កើតចរិតរបស់បាតុ ករ ។ សៀវភៅរបស់ Westminster Confession បាននិយាយដូចខាងក្រោម អំពីចំណុចមួយថា "ចាប់តាំងពីថ្ងៃនៃពួកសាវក ការប្រជុំគ្រប់គ្រង (មិនថាឃ្លាំង ទូទៅ ឬឃ្លាំងពិសេស) អាចនឹងត្រូវបរាជ័យ ហើយត្រូវបានបរាជ័យច្រើន ។ ដូច្នេះការប្រជុំកាន់អំណាចមិនអាចក្លាយទៅជាស្តង់ដារនៃជំនឿនិងកាតព្វកិច្ចបាន ទេគឺមានតែការជួយប៉ុណ្ណោះ» ។

ជំពូកទី៤ ការគ្រប់គ្រងការប្រជុំ

I. ការប្រជុំគ្រប់គ្រងអំណាចបីប្រភេទ

1. សម័យប្រជុំ

1) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរនៃសម័យប្រជុំ និងតួអក្សរចាំបាច់

បទគម្ពីរបានមកជាពាក្យទៅកាន់អ្នកចាស់ទុំក្នុងក្រុមជំនុំក្នុងតំបន់ ។ (កិច្ចការ ២០:១៧, ថែស្លាំង ៥:១២-១៣, ទី១ ៥:១៧, ហេ. លោក Bowman បាន និយាយទៅកាន់ភាពចាំបាច់នៃវគ្គដូចតទៅថា "សម័យប្រជុំគឺជាអ្នកដឹកនាំក្រុម ជំនុំ យោងទៅតាមក្រុមជំនុំឯករាជ្យ សិទ្ធិអំណាចសាសនាទូទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ក្រុមជំនុំ ហើយអំណាចគ្រប់គ្រងក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ក្រុមជំនុំមិនមែនជាក្រុមជំនុំដែលគ្មានអ្នកដឹកនាំនោះទេ ប៉ុន្តែជារូបកាយដែល បានបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើរាងកាយមិនមាន ផ្នែកថែទាំទេ វាមិនមែនទេ ។ រាងកាយទាំងអស់មិនអាចមើលឃើញ ។ ហើយ ប្រសិនបើរាងកាយគ្មានផ្នែកគ្រប់គ្រងនោះក៏មិនមែនដែរ ។ សេចក្តីសម្រេចជា របស់ប្រមុខ» ។

2) ចំនួនសមាជិកក្រុមជំនុំសម្រាប់ធ្វើសម័យប្រជុំ

អង្គប្រជុំសម្រេចដែលត្រូវបានបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេស (សម័យ) ចង្អុលទៅ សកម្មភាពដើម្បីយកអាសនៈ ។ សំបុត្រនោះ Dang ចង្អុលទៅផ្ទះដែលប្រមូល ផ្តុំ ។ ការធ្វើសម័យប្រជុំក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញទាមទារលើសពីសមាជិក២ដូចដែល បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក» ។ ដែលមិនមែនជាលេខដែលបទគម្ពីរចង្អុល ប៉ុន្តែ

វាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសមហេតុផលប៉ុណ្ណោះ ។ យោងទៅតាមលោក
Crmelius Jsnsen ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញគ្រប់គ្រងអំណាច គាត់បាននិយាយថា
"សម័យប្រជុំគួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងជាផ្នែកនៃ 20-25 គ្រួសារ" ។ នេះគួរតែ
ដោះស្រាយតាមស្ថានភាពប្រទេសជាតិ និងសង្គម ។

2. Presbytery

1) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរនៃ presbytery 1) The biblical criteria of
the presbytery

មុនពេលព្រះវិហារក្រុងយេរូសាឡឹមក្នុងថ្ងៃសាវ័ក (កិច្ចការ 2:41-47 6:1-7)
ត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅបួអត់ ព្រះវិហារក្នុងស្រុកជាច្រើនបានកើតឡើងនៅគ្រប់
តំបន់ទាំងអស់ ។ (នៅ 9:31, 19:17-20 20:28 កូរិនថូសទី 16:19) ក្រុម
ជំនុំត្រូវបានជួយក្នុងដំណោះស្រាយបញ្ហាដោយគណៈប្រធាននៃក្រុងយេរូសាឡឹ
ម ។) ឆឹមទី 1 4:14 លាតត្រដាងជាភាសាក្រិច បុព្វបទ
(πρεσβυτέριον) ដែលចង្អុលទៅក្រុមអ្នកចាស់ទុំ ។ Riderrbos បានបញ្ជាក់
ថាវាមានន័យថាការប្រជុំរបស់ពួកអ្នកចាស់ទុំ ។

2) ភាពចាំបាច់នៃសភាវគតិ 2)The necessity of the presbytery

លោក Bowman បាននិយាយអំពីភាពចាំបាច់នៃ presbytery ដូចតទៅ ៤
យ៉ាង ។ ទី 1 ដើម្បីភាពរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ ទីពីរសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍ
ប្រកបដោយចីរភាពនៃក្រុមជំនុំ និងសម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីជំនឿ និង
ការងារដោយការសហការរបស់ពួកជំនុំដោយបេះដូងតែមួយ ។ ទីបីសម្រាប់ការ

រក្សាសេរីភាពនៃក្រុមជំនុំ (ដោយការទប់ស្កាត់ សកម្មភាពនៃសិទ្ធិអំណាចខាងសាសនា) ទីបួន អ្វីៗទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំត្រូវបានរក្សាទុកដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយច្បាប់ និងវិន័យត្រូវបានអនុវត្ត (សាស្តា ៤:៩-១២) ។

កាលដែលប្រធានបានប្រហារជីវិតមន្ត្រីរបស់គាត់ក៏គួរតែអាស្រ័យលើ (១ពេត្រុស ៥:៣) ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (កិច្ចការ ២០:៣២) ។

3. សភា (Assembly)

1) និយមន័យនៃសភា

នៅក្នុងនិយមន័យនៃសភា ពាក្យថា "កិច្ចប្រជុំកំពូល" និង "ការប្រជុំដែលគ្រប់គ្រងដោយអំណាចកំពូល" មិនបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទដើមនៃច្បាប់ Westminster ទេ ។ មានតែពាក្យថា "សភាជាតិ ។ "សភាជាតិ" ចង្អុលទៅសភាថ្ងៃនេះ ។ លោក Voetius បាននិយាយថា "អំណាចនេះ (សិទ្ធិអំណាចនៃសភា) គឺជារដ្ឋមន្ត្រី ប៉ុន្តែមិនមែនជាឧត្តមគតិទេ គឺមានលក្ខខណ្ឌអាស្រ័យ" មិនមែនដាច់ខាត ។ អំណាចនៃការប្រជុំដ៏អស្ចារ្យ (រួមបញ្ចូលការជួបប្រជុំគ្នា) ចង្អុលទៅជួយក្នុងចិត្តភាគរភាព (នៅក្នុងផ្ទៃខាងក្រោយនៃព្រះ)» ។ ហើយ Bouwman ដែលជាបុរសដែលមានអំណាចនៃទ្រឹស្តីគ្រប់គ្រងព្រះវិហារដែលបានកែទម្រង់បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ "អំណាចនៃកិច្ចប្រជុំដ៏អស្ចារ្យ (រួមបញ្ចូលការជួបប្រជុំគ្នា) [1] វាមិនមែនជាប្រភពដើមទេតែមកពីដេវីវេ ។ នោះគឺអ្នកតំណាង (គ្រូគង្វាល និងអ្នកចាស់ទុំ) ក្រុមជំនុំក្នុងតំបន់ជ្រើសរើស និងតែងតាំង ។ [2] វាមិនមែនជាចំនួនសរុបទេប៉ុន្តែមានកំណត់ ។ ស

ន្និបាតមិនគិតថ្លៃអ្វីៗទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំក្នុងតំបន់ ហើយមិនអាចគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់របស់ព្រះវិហារបានទេ ។ [3] វាមិនខ្ពស់ទេ ប៉ុន្តែធំទូលាយ ។ វាចាត់ទុករឿងរបស់សាសនាចក្រក្នុងតំបន់ និងគណៈកម្មាធិការ និងវត្ថុដែលជាប់ទាក់ទងគ្នានៃកិច្ចការរដ្ឋបាលទាំងអស់នៃសាសនាចក្រក្នុងតំបន់ និងគណៈប្រធាន ។ [4] វាមិនមែនជាការគ្រប់គ្រងទេតែជាក្រសួង ។ ការប្រជុំធ្វើការដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) ។ [5] វាមិនមែនជាអចិន្ត្រៃយ៍ទេ ប៉ុន្តែបណ្តោះអាសន្ន ។ អ្នកជឿមិនគួរប្រព្រឹត្តកំហុសដើម្បីវាយតម្លៃការប្រជុំដោយគំនិតនៃការប្រជុំកំពូលនោះទេ ។ វិហារគ្រីស្ទកូរ៉េហៅការប្រជុំថាជាសន្និបាតរបស់កូនប្រុសច្បង ។ ហេព្រើរ 12:23 លាតត្រដាងពាក្យ«ប្រជុំរបស់កូនច្បង» ។ ប៉ុន្តែនៅទីនោះ ពាក្យដើមជាភាសាក្រិច (πατήνυρος) បកប្រែទៅជាសន្និបាត មានន័យថា "ការប្រជុំនៃសេចក្តីរីករាយ" ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាសន្និបាតនោះទេ ។

2) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរនៃការជួបប្រជុំគ្នា និងប្រវត្តិសាស្ត្របន្ទាប់ពីការកំណែទម្រង់ ។

អត្ថិភាពនៃការជួបប្រជុំគ្នាមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរ ។ ក្រុមប្រឹក្សាក្រុងយេរូសាឡឹមបានកត់ត្រានៅកិច្ចការទី 15 ៖ គឺជាកិច្ចប្រជុំដែលពួកសាវ័កត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ ហើយពិភាក្សាអំពីបញ្ហាលំបាក ។ (26) ដូចដែលយើងឃើញមួយនេះ នៅថ្ងៃនៃសាវ័កផងដែរ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថាពួកគេបានធ្វើការជាមួយនឹងលក្ខណៈនៃសភាជាអ្នកតំណាងនៃក្រុមជំនុំទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក ។

(1) អ្នកតំណាងត្រូវបានបញ្ជូនដោយពួកជំនុំសាសន៍ដទៃ ។ (ខ ២)
ដោយសារសាវ័កនៃក្រុងយេរូសាឡឹម និងពួកអែលឌើរបានចូលរួម (ខទី ៦)
សន្និបាតបានក្លាយជាក្រុមប្រឹក្សាចុងក្រោយនៃសកម្មភាពគ្រប់គ្រងដែលគ្របដណ្តប់ ។

(2) នៅក្រុមប្រឹក្សានោះ ពួកគេពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (២១៦-១៨)
ក្នុងការដោះស្រាយគោលលទ្ធិសម្រាប់ក្រុមជំនុំ (២២៨-២៩) ពួកគេបានដឹកនាំ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (២២៨) គោលលទ្ធិមាន អាដ្ឋាធរ ។ ការដោះស្រាយ
ជាមួយនឹងអាដ្ឋាធរដូចរឿងនេះបានដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកក្នុងព្រះវិហារនៅ
សម័យនោះ ។ ការជួបប្រជុំគ្នានៃព្រះវិហារទំនើបបានធ្វើតាមលក្ខណៈនៃក្រុម
ប្រឹក្សាក្រុងយេរូសាឡឹមដែលពួកគេគួរតែដោះស្រាយបញ្ហាដោយការដឹកនាំនៃព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងគំនិតព្រះគម្ពីរ ។ កិច្ចប្រជុំគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិហារកំណែទម្រង់
ដែលបានប្រមូលផ្តុំនៅពេលនៃកំណែទម្រង់គឺដូចជាការបំពេញបន្ថែម ។ នៅ
ឆ្នាំ 1558 គ្រូគង្វាលដែលបានកែទម្រង់ និងអ្នកចាស់ទុំត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅ
អគារព្រះវិហារនៃទីក្រុង Poitiers ក្នុងប្រទេសបារាំង ហើយត្រូវបានពិភាក្សា
អំពីភាពចាំបាច់នៃសន្និបាត ។ បន្ទាប់ពីនោះនៅឆ្នាំ 1559 សន្និបាតត្រូវបាន
ប្រមូលផ្តុំនៅប៉ារីស ។ ហើយបន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1563 នៅតំបន់ភាគខាងត្បូងនៃ
ប្រទេសហូឡង់ ជួនកាលព្រះវិហារដែលត្រូវបានកែទម្រង់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅ
កន្លែងតែមួយ ហើយអង់គ្លេស និងអាណ្លីម៉ង់បានធ្វើដូច្នេះ ។ នៅតំបន់ភាគខាង
ជើងនៃ Euroup សន្និបាតដំបូងត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅ Emden ក្នុងប្រទេសអា
ណ្លីម៉ង់ក្នុងឆ្នាំ 1571 ។

3) ប្រព័ន្ធនៃការជួបប្រជុំគ្នា ។

ការទូទាត់ចំនួនដូចគ្នានៃត្រូតង្វាលនិង elders នៅក្នុងតំណាងនៃសភានេះមាន គោលបំណងការពារសិទ្ធិអំណាចខាងសាសនា ។ ត្រូតង្វាល Zthe គឺជាតំណាង នៃក្រសួងត្រូតង្វាល អ្នកចាស់ទុំជាអ្នកតំណាងនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានត្រួតពិនិត្យគ្នា ទៅវិញទៅមក និងការពារអាកប្បកិរិយាហួសហេតុ និងការអះអាង ។

4) មន្ត្រីនៃសភា

(1) វាបម្រើដើម្បីគ្រប់គ្រងទំនាក់ទំនងនៃសហជីព (1) It serves to control the relationship of union ។ tzhe min កាតព្វកិច្ចនៃការជួបប្រជុំ ains នៅលើការពង្រឹងការរួបរួមរវាងក្រុមជំនុំក្នុងស្រុកនិងក្រុមជំនុំក្នុង តំបន់និង presbytrery និង presbytery មួយផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ ក្នុងន័យ នេះ សន្និបាតមានបេសកកម្មនៃការទំនាក់ទំនង/ Ps 1333:1-3, " " ។ (អេភេសូរ ៤:១-៦) សម្រាប់ការរួបរួមពិតនៃក្រុមជំនុំក្នុងតំបន់គួរតែត្រូវបានលាត ត្រដាងនូវសេចក្តីពិតខាងលើទាំងអស់ មិនមែនដើម្បីធ្វើឱ្យការគ្រប់គ្រងការិយាធិ បតេយ្យសកម្មទេ សមាជិកទាំងអស់គួរតែត្រូវបានសហការជាមួយសមាជិកទាំងអស់ ។

(2) វាបម្រើដើម្បីចាត់ចែងរបបរវាងរបស់ក្រុមប្រឹក្សាកាន់អំណាចតូចជាង Bavinck ចង្អុលបង្ហាញថា

5) បើកកិច្ចប្រជុំ និងបិទកិច្ចប្រជុំ

ការប្រជុំបិទនៃសភាគឺជាការប្រជុំបិទ ។ “ការប្រជុំដែលបាក់បែក” មានន័យថា “ការជួបប្រជុំគ្នាបានបាត់ពីគ្រាបិទនៃសន្និបាត” ។ បន្ទាប់ពីការប្រជុំដ៏ខ្ទេចខ្ទាំ អស់រយៈពេលមួយឆ្នាំ ការប្រជុំមួយចំនួននៃក្រុមជំនុំក្នុងតំបន់មិនអាចត្រូវបាន រំខានដោយអាជ្ញាធរនៃការជួបប្រជុំនោះទេ ។ សន្និបាតគឺជាការប្រជុំដែលត្រូវ រៀបចំជាប្រព័ន្ធផ្សេងៗជាមួយគ្នា ។ ក្រោយពីការប្រជុំនេះត្រូវបានបំផ្លិច បំផ្លាញ ក្រសួងនៃនិកាយត្រូវបន្តទៅទៀត ។ ការផ្តល់សេវាដល់ពួកគេត្រូវតែត្រូវ បានប្រតិបត្តិដោយគណៈកម្មាធិការដែលសភាបានប្តេជ្ញាថាជាគុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នក តំណាង គណៈកម្មាធិការត្រូវតែធ្វើការនៅក្នុងផ្នែកនៃក្រសួងដែលសភាប្រព្រឹត្តនៅ ក្នុងរយៈពេលនៃកិច្ចប្រជុំ ។

II. ទ្រឹស្តីនៃវិន័យ The theory of discipline

1. ឥរិយាបថនៃចិត្តក្នុងការប្រតិបត្តិវិន័យ

1) គួរប្រតិបត្តិដោយការថ្វាយបង្គំ និងស្មោះត្រង់ ។ Calvin អះអាងថា វិ ន័យគួរតែត្រូវបានអនុវត្តដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ហើយដកស្រង់ពាក្យរបស់ លោក John Chrysostom ។ Chrysostom បាននិយាយទៅកាន់គ្រូគង្វាលឱ្យ ធ្វេសប្រហែសនឹងការប្រៀនប្រដៅថា “អ្នកនឹងទទួលបានតម្លៃនៃឈាម ។ ប្រសិនបើ អ្នកខ្លាចមនុស្ស នោះប្រជាជននឹងចំអកដាក់អ្នក ប្រសិនបើអ្នកខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនឹងត្រូវលើកឡើងក្នុងចំណោមប្រជាជន» ។

២) អ្នកប្រៀនប្រដៅខ្លួនឯងគួរស្អប់ខ្ពើម និងមេត្តា ។ Cyprian បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ “ការស្វិតស្វាញ សេចក្តីសប្បុរស និងភាពទន់ភ្លន់របស់យើង ត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូប ។ “Chrisystom ក៏បាននិយាយថា “ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យសប្បុរស តើទេវតារបស់ទ្រង់ត្រូវការធ្វើអ្វីដោយហិង្សា?” Cyprian បាននិយាយបន្ទាប់ម្តងទៀត ។ “ប្រសិនបើក្រុមជំនុំមានរឿងខុស យើងគួរតែព្យាយាមកែតម្រូវពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទោះនាងមានរឿងមិនត្រូវកែក៏នាងត្រូវស្វិតស្វាញនិងយំសោកក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់» ។ ជាពិសេស Calvin បានដកស្រង់ពាក្យរបស់ Augustus ថា “នៅពេលយើងដាក់ទោសអំពើបាបនៃក្រុមជំនុំ ជៀសវាងការឃោរឃៅ” ។ ព្រោះការលំបាកជាបណ្តោះអាសន្នរង្គោះរង្គើដល់សណ្តាប់ធ្នាប់នៃសាសនាចក្រ រូបកាយនៃសាសនាចក្រ និងយកគ្រោះថ្នាក់មកបំបែកសន្តិភាព ។ (អេភ. ៤:២-៣) ពួកអ្នកទ្រឹស្តីដ៏អស្ចារ្យនៅសម័យបុរាណ និងអភិបាលនៃសាសនាចក្របានប្រឆាំងនឹងការតឹងរ៉ឹងខ្លាំង ហើយបានបង្រៀនពីពន្លឺ និងទោសធ្ងន់ទៅតាមកម្រិតនៃការប្រែចិត្ត ។ Ambrose បាននិយាយថា ត្រួតង្វាលគួរតែផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់កុម្មង់នំ ហើយមិនគួរដាក់ទណ្ឌកម្មធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ ។ Paulus (Heinrich Paulus) បាននិយាយថា “Ambrose ខ្លួនឯងបានយំនៅពេលដែលមនុស្សមានបាបបានមករកគាត់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយកុម្មង់នំក៏បានយំផងដែរ ។ ហើយគាត់មិនបានប្រកាសពីអំពើបាបដែលគាត់បានសារភាពជាដាច់ខាត» ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនមានន័យថា Ambrose ខ្សោយចំពោះវិន័យនោះទេ ។

Augustinus បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា “ប្រសិនបើបុរសនោះប្រែចិត្តចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ដោយសក្តិសម សូម្បីតែអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរក៏ត្រូវបានលើក

លែងទោសដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ ។ ប្រសិទ្ធភាព
 នៃការដាក់ទណ្ឌកម្មដោយការប្រែចិត្តគឺអាស្រ័យទៅលើរយៈពេលខ្លី និងរយៈពេល
 វែង ប៉ុន្តែភាពស្មោះត្រង់នៃការប្រែចិត្ត ។ ព្រះមិនបដិសេធការខូចចិត្តទេ ។
 ប្រសិនបើតាមរយៈការប្រែចិត្តពិតប្រាកដពីមនុស្សមានបាប អំពើបាបរបស់គាត់
 ត្រូវបានលើកលែងទោស ហេតុអ្វីបានជាក្រុមជំនុំផ្តល់ការដាក់ទណ្ឌកម្មមាន
 កម្រិត? ព្រោះវាបានដោះលែងកំហុសរបស់ពួកជំនុំ និងបង្កើតយុត្តិធម៌ ។
 Augustinus បាននិយាយថា "ទោះបីជាគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំដោយ
 សម្ងាត់ក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ ប្រាកដណាស់គាត់
 អាចទទួលបានការលុបចោលនូវការទទួលខុសត្រូវជាសាធារណៈ ហើយគាត់អាច
 ត្រូវបានលើកលែងទោស ។ អារ៉យីត និងរយៈពេលនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មត្រូវដោះ
 ស្រាយតាមកម្រិតនៃចិត្តនៃការប្រែចិត្តរបស់គាត់ » ។ ដោយសារតែការអនុវត្តវិ
 ន័យគឺខុស គំរូមួយដែលមនសិការនៃការបំបែកខ្លួននៅក្នុងក្រុមជំនុំបានកើតឡើង
 ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងថ្ងៃនៃ Iranacus ។ បន្ទាប់មក ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងបាន
 ជជែកគ្នាអំពីកាលបរិច្ឆេទនៃពិធីបុណ្យរស់ឡើងវិញជាមួយក្រុមជំនុំអាស៊ី ។ ប៊ី
 ស្យុពនៃសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំង អ្នកឈ្នះបានផ្តល់ទណ្ឌកម្មដល់ក្រុមជំនុំអាស៊ីមិនព្រម
 ស្តាប់ពាក្យរបស់គាត់ ។ បន្ទាប់មក Irenaeus បានទៅរក Victor ហើយបាន
 ស្នើសុំលាក់បាំងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ប៉ុន្តែគាត់មិនទទួលយកវាទេ ។ បន្ទាប់មក
 ក្រុមជំនុំអាស៊ីមិនស្តាប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ Victor ។ បន្ទាប់ពីនោះ ព្រះ
 វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក បានឃើញការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រនេះ ហើយបាននិយាយ
 ថារួចទៅហើយនៅសតវត្សទី 2 សាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងបានគ្រប់គ្រងលើព្រះវិហារ
 ទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក ។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ទោះបីជានៅសត

វគ្គទី 2 សិទ្ធិអំណាចខាងសាសនាត្រូវបានធ្វើឱ្យសកម្មភាពគឺជាការគ្រប់គ្រងព្រះ
វិហារដើម្បីរង្វេងចេញពីព្រះគម្ពីរ ដូច្នេះការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាបមិនត្រឹម
ត្រូវទេ ។

2. វិធីសាស្ត្រនៃការប្រតិបត្តិនៃវិន័យ

1) បញ្ហាអំពីការប្រតិបត្តិវិន័យ និងចរិតនៃអំពើបាប

វិន័យត្រូវប្រតិបត្តិដោយកំណត់ចំពោះបញ្ហានៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តដើម្បី
ច្រឡំលំដាប់ក្នុងសាសនាចក្រតែប៉ុណ្ណោះ អំពើបាបបែបនេះក៏គួរត្រូវបានគេយល់
ឃើញរវាងអំពើបាបដែលលាក់កំបាំង និងអំពើបាបដែលបានបង្ហាញ ។ អំពើ
បាបដែលបានបង្ហាញនោះ មិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងទទួលបានការប្រៀន
ប្រដៅសាធារណៈទៀតផង ។ ប៉ុន្តែចំពោះបញ្ហានៃអំពើបាបដែលលាក់កំបាំង
មិនត្រូវបង្ហាញជាសាធារណៈជាដំបូងឡើយ គាត់គួរតែធ្វើតាមជំហានដើម្បី
ដាស់តឿនគាត់ដោយសម្ងាត់ យោងទៅតាមព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀននៅ Mt
ជំពូកទី 18 ។ ប្រសិនបើមនុស្សមានបាបមិនស្តាប់បង្គាប់ការដាស់តឿនសម្ងាត់
នោះ គាត់ប្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍នេះដល់ក្រុមជំនុំ ហើយ បន្ទាប់មកគាត់គួរតែទទួល
បានវិន័យសាធារណៈ ។ (ម៉ាថាយ ១៨:១៥-១៧)

2) វិន័យមិនមែនជារូបកាយទេ គឺមានតែខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ ។

មិនត្រូវបង់ថ្លៃផាកពិន័យ មិនត្រូវស៊ីបន្ទោស និងមិនធ្វើដោយឈាម និងកំហឹង
។ ពួកគេគឺជាមធ្យោបាយនៃវិន័យដែលពួកជំនុំមជ្ឈិមសម័យបានប្រើ ។
ហើយវិន័យគួរប្រើដូចសម្លាប់គ្រួសារអ្នកមានបាប រើសយកសញ្ញាពិគេ លើក

លែងតែគេឆក់សិទ្ធិនយោបាយ ។ ចំពោះមនុស្សមានបាប ការដេរប្រមាថ ការនិយាយដើម និងធ្វើបាបដោយខុសច្បាប់ គួរត្រូវហាមឃាត់ ។ រឿងបែបនេះក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សាច់ឈាមដែរ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វិធីសាស្ត្រនៃការ «ថ្វាយដល់សាតាំង» មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការប្រៀនប្រដៅរបស់ក្រុមជំនុំទេ ។ វាជាវិធីសាស្ត្រដែលមានតែសាវ័កប៉ុណ្ណោះដែលអាចប្រើបាន ។ (១កូរិនថូស ៥:៥)

3) វិន័យចុងក្រោយ

ការបណ្តេញចេញគឺជាមធ្យោបាយចុងក្រោយ ដែលត្រូវបានអនុវត្តចំពោះអ្នកដែលមិនប្រែចិត្តដោយក្រអឺតក្រទម ។ នេះគឺដើម្បីកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងខាងវិញ្ញាណរវាងក្រុមជំនុំ និងមនុស្សមានបាប ។ (កូរិនថូសទី១ ៥:៦-៧) ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំមិនមានន័យថាកាត់ចោលសេចក្តីសង្ឃឹមចំពោះគាត់ទេ ។ (ថៃស្សាទី២ ៣:១៤-១៥) ។ នៅពេលណាក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ គាត់គួរតែត្រូវបានទទួលយកដោយក្រុមជំនុំ ។ (Mt 16:19, 18:18, Jn 20:23, II Cor 2:5-10) ការប្រែចិត្តរបស់មនុស្សបែបនេះគួរតែត្រូវបានបង្ហាញដោយការសារភាពជាសាធារណៈ ហើយជាផលផ្នែកនៃការប្រែចិត្តរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានទទួលយកដោយក្រុមជំនុំ ។ ព្រះវិហារអាចទទួលយកគាត់បាន ។

3. ទ្រឹស្តីនៃការប្រៀនប្រដៅក្នុងសម័យពួកជំនុំ-ឪពុក

ថ្ងៃនៃព្រះបិតាសាសនាចក្រចង្អុលទៅសតវត្សទី 2-3 នៃគ.ស. ការប្រតិបត្តិនៃវិន័យនៅពេលនោះបានបង្ហាញឱ្យឃើញត្រឹមត្រូវខ្លះ ប៉ុន្តែខុសជាច្រើនត្រូវបានបង្ហាញ ។ ជាទូទៅ វិន័យនៅសម័យនោះ មានទំនោរទៅរកភាពធ្ងន់ធ្ងរ ។

1) ទិដ្ឋភាពរបស់ Tertullian

គាត់បាននិយាយថា ៖ «ប្រសិនបើក្រោយពីការប្រៀនប្រដៅហើយ អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងទៀតមិនត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយច្បាប់របស់ក្រុមជំនុំឡើយ» ។ (វាមិនមែនមានន័យថាមិនចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ទេ) ” ពីព្រោះប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តនៅពេលមួយគាត់មិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងទៀតបានទេ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាវិធីសាស្ត្រខ្លាំងណាស់ ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ នោះជាផ្លូវត្រូវហើយ ដែលគាត់មិនគួរដើរលើផ្លូវចាស់ជាដាច់ខាត ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿមួយចំនួនអាចក្រោកឈរឡើងបានបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តពីការបរាជ័យជាច្រើនលើក ។ ចំពោះអ្នកដែលមានជំនឿទន់ខ្សោយបែបនេះ ឱកាសនៃការប្រែចិត្តត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ហើយត្រូវសង្កត់រហូតដល់គាត់បានក្រោកឈរឡើងវិញយ៉ាងខ្លាំង ។ (ថែស្យាទី១ ៥:១៤)

2) ទិដ្ឋភាពនៃ Clement នៃ Alexandria

គាត់មានគំនិតដូចគ្នារបស់ Tertullian អំពីវិន័យ ។ គាត់បាននិយាយថា « រឿងដែលគាត់ស្នើសុំការលើកលែងទោសជូនកាលគឺដោយសារគាត់មិនបានប្រែចិត្តដោយពិតជាមានរូបរាងនៃការប្រែចិត្ត ។ « ពាក្យនេះមានន័យថា កាល

ដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងហើយម្តងទៀត ទោះបីជាគាត់បានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ នោះក្រុមជំនុំមិនអាចអត់ទោសបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែគម្ពីរចែងថា បើគាត់ស្តាយអំពើបាបពិតប្រាកដ ហើយសារភាពចំពោះព្រះ គាត់នឹងបានអត់ទោស ។ (យ៉ូហាន ១:៩, ១:១៩)

3) ទិដ្ឋភាពនៃ Origen

លោកបានមានប្រសាសន៍ថា គោលការណ៍ ៧ យ៉ាងអំពីមធ្យោបាយនៃការលើកលែងទោស ។ [1] ជាដំបូងគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវ គាត់បានទទួលការលើកលែងទោស ។ [2] បន្ទាប់ពីជឿ កាលដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប បើគាត់ស្វ័យការនឹងការធ្វើទុក្ខរកម្ម នោះគាត់ទទួលការលើកលែងទោស ។ [៣] លុះមានជំនឿហើយ អ្វីដែលខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ នឹងបានរួចទោសដោយការប្រតិបត្តិការជាច្រើន ។ [4] បន្ទាប់ពីជឿដូចដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប, ដូចដែលគាត់បានអត់ទោសអំពើបាបរបស់ផ្សេងទៀតគាត់ទទួលបានការលើកលែងទោស ។ [5] បន្ទាប់ពីជឿលើប្រសិនបើគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ប្រសិនបើគាត់ប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ហើយគាត់ធ្វើឱ្យអ្នកផ្សេងទៀតប្រែចិត្ត គាត់នឹងទទួលបានការលើកលែងទោស ។ [6] បន្ទាប់ពីជឿលើការប្រព្រឹត្តអំពើបាប ទ្រង់ទទួលការលើកលែងទោសដោយវា ទ្រង់ប្រព្រឹត្តនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ច្រើន ។ [7] បន្ទាប់ពីជឿលើកាលដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប នៅពេលដែលគាត់ស្វ័យការនឹងការលំបាក គាត់បានទទួលការលើកលែងទោស ។ ដោយសារការអះអាងទាំងអស់នេះចង្អុលបង្ហាញថាដើម្បីទទួលបានការលើកលែងទោសដែលគាត់ត្រូវការដើម្បីបង្កើតនូវគុណសម្បត្តិរបស់គាត់ វាមិនមែនជាព្រះ

គម្ពីរទេ ១ ការផ្តាច់មនុស្សចេញមកពីតែលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (ហេព្រើរ ៩:២២)

4) ទិដ្ឋភាពនៃ Cyprian

ទ្រង់ប្រតិបត្តិតាមធម៌វិន័យត្រឹមត្រូវ ។ អធិរាជរ៉ូម ដេស៊ីស បានបៀតបៀនព្រះវិហារ ហើយធ្វើឱ្យអ្នកជឿផ្តល់អំណោយខ្លះដល់អារក្សរ៉ូម៉ាំង បន្ទាប់មក Cyprian បានធ្វើការជាប៊ីស្សុពនៅតំបន់ Cartago ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានជៀសវាង ។ មួយរយៈក្រោយមកគាត់បានត្រឡប់ទៅទីក្រុងវិញ ហើយនៅពេលដែលគាត់បានព្យាយាមរៀបចំព្រះវិហារទាំងឡាយឱ្យធ្លាក់ចុះដោយទុក្ខវេទនា គំនិតរបស់ពួកជំនុំគឺមិនងាយស្រួលនោះទេ ។ នោះគឺដោយភាពផ្ទុយគ្នានៃការជួបគ្នារវាងភាគីមិនទទួលយកអ្នកជឿដែលបរាជ័យក្នុងការបៀតបៀន ហើយភាគីម្ខាងទៀតទទួលយកពួកគេដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ វាពិតជាពិបាកណាស់ ។ Cyprian បានដោះស្រាយថាការអះអាងទាំងពីរនេះមិនត្រឹមត្រូវចំពោះបទគម្ពីរ គាត់បានដោះស្រាយថា មនុស្សបរាជ័យបានប្រែចិត្តពិតជាក្រុមជំនុំអាចទទួលយកបាន ។

4. ទ្រឹស្តីនៃវិន័យនៃក្រុមជំនុំដែលបានកែទម្រង់

1) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរចំពោះការអនុវត្តវិន័យក្នុងក្រុមជំនុំ

ការប្រើប្រាស់វិន័យគឺជាសិទ្ធិដ៏ទេវភាព (jusdivinum) ដើម្បីទទួលបានចេញពីព្រះ ។ ការពិតនេះត្រូវបានប្រកាសដោយបទគម្ពីរដោយផ្ទាល់ និងដោយប្រយោល ។

2) វិន័យរបស់ព្រះវិហារ និងច្បាប់របស់រដ្ឋាភិបាល

ចរិតលក្ខណៈនៃវិន័យគឺខាងវិញ្ញាណ និងទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះដែលមើលមិនឃើញ ។ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ សម្រាប់មនុស្សមានបាបមួយចំនួនបានទទួលគោលការណ៍នៃសាសនាចក្រ ការដាក់ទណ្ឌកម្មជាកម្មសិទ្ធិរបស់ច្បាប់ជាតិ មិនគួរត្រូវបានដកចេញទេ ។ ព្រះវិហារដែលបានកែទម្រង់ជឿថា ព្រះវិហារមិនអាចឈ្លានពានដល់អំណាចនៃព្រះវិហារ ហើយរដ្ឋាភិបាលមិនគួរឈ្លានពានចូលទៅក្នុងអំណាចនៃព្រះវិហារនោះទេ ។ រដ្ឋាភិបាលគ្រប់គ្រងលើ cavils ប្រព្រឹត្តតាមច្បាប់ដោយច្បាប់ដាក់ទណ្ឌកម្ម ព្រះវិហារគួរតែពិនិត្យមើលទិដ្ឋភាពខាងវិញ្ញាណនៃអ្នកជឿ ហើយគ្រប់គ្រងលើពួកគេដោយបទគម្ពីរ ។ (រ៉ូម 12:8 កាឡាទី 6:1 II Tim 2:25 1 Pet 5:3)

3) អត្ថន័យនៃវិន័យ discipline (The meaning of discipline)

ព្រះវិហារដែលបានកែទម្រង់មិនបានកំណត់ថាវិន័យជាការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ ។ ចំពោះសកម្មភាពនៃការគ្រប់គ្រងអំណាច ពាក្យ«ប្រៀនប្រដៅ»(παιδεύω) ត្រូវបានគេប្រើ វាមានន័យថា «មេរៀន» «ហ្វឹកហាត់» «ចិញ្ចឹមបីបាច់» ជាដើម ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍នៃអត្ថន័យនៃការដាក់ទោសមានតិចតួចណាស់ ។ តាមពិតវិន័យរបស់សាសនាគ្រីស្ទ មានគោលបំណងលើការបង្រៀន ការកែតម្រូវ ការបណ្តុះបណ្តាលជាដើម ។ ដូច្នេះ នេះត្រូវបានអនុវត្តតាមគោលការណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ (ឆីមទី១ ១:៥, ទី ២ ២:២៥-២៦) ។

4) កម្មវត្ថុនៃវិន័យ

កម្មវត្ថុនៃវិន័យមានកំណត់ចំពោះតែបុរស (បុរសនៃក្រុមជំនុំ) វាមិនមានច្បាប់ ដែលផ្តល់ដល់ក្រុមមនុស្សច្រើនទេ ប៉ុន្តែតែងតែដល់បុគ្គល ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុង ករណីដែលប្តីប្រពន្ធប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចគ្នា មនុស្សពីរនាក់មិនត្រូវបានចាត់ ទុកជាក្រុមតែមួយទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយបុគ្គល ។

5) វិន័យទៅវិញទៅមក

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុង Mt 18: 15-18 មានន័យថាអ្នកជឿផ្ទាល់ ខ្លួនក៏គួរតែអនុវត្តតួនាទីនៃការប្រៀនប្រដៅដោយការដាស់តឿននិងការព្រមាន នីមួយៗប៉ុន្តែវាមានអត្ថន័យថាការប្រៀនប្រដៅផ្ទាល់ខ្លួននេះមិននាំមកនូវផល ផ្លែ ។ ព្រះវិហារគួរតែព្យាបាលវា ។ ការធ្វើតាមបទគម្ពីរផ្សេងទៀតក៏បង្រៀន ថា កិច្ចការនៃវិន័យគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយអ្នកជឿផ្ទាល់ខ្លួនគ្នាទៅវិញទៅមក ។ (រ៉ូម ១៥:១៤, កាឡាទី ៦:១ ថៃស្លា ៥:១១, ហេប ៥:១៩-២០) ។

I Pet 2: 9 និយាយថាពួកបរិសុទ្ធដែលបានប្រោសលោះគឺជា "សង្ឃរាជ" ។ នៅត្រង់ចំណុចនេះ សមាជិកសាសនាចក្រទូទៅក៏អាចត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើ«ស ង្ឃ ។ « ដូច្នេះ សមាជិកសាសនាចក្រទូទៅត្រូវទទួលខុសត្រូវថា ពួកគេគួរ ប្រតិបត្តិតាមការប្រៀនប្រដៅក្នុងកម្រិតដើម្បីដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមក ។ បន្ទាប់មក ប្រសិនបើគេព្រងើយកន្តើយនឹងទំនួលខុសត្រូវ ហើយប្រព្រឹត្តចំពោះ តែសម័យប្រជុំនោះ ឆ្លឹងខាងក្រោយនៃវិន័យក្នុងក្រុមជំនុំនឹងត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់ យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ Frederik L. Rutgers បាននិយាយថា "ការប្រៀនប្រដៅ

ត្រូវបានខូចរួចហើយនៅដើមសតវត្សទី 17 ហេតុផលគឺភាពទន់ខ្សោយនៃទំនុក
ចិត្តរបស់អ្នកជឿទូទៅ ។ ដោយសារការប្រៀនប្រដៅត្រូវបានបញ្ចប់ដោយ
ប្រភេទនៃការដាស់តឿន និងការព្រមានតាមរយៈមនុស្សមានបាបត្រូវបានប្រែ
ចិត្ត បញ្ហានឹងត្រូវដោះស្រាយ ។ ហើយព្រឹត្តិការណ៍នៃអំពើបាបសម្ងាត់នឹងត្រូវ
បានដោះស្រាយដោយបទគម្ពីរ វាមិនចាំបាច់ជូនដំណឹងដល់សហគមន៍ទេ ។

6) ការប្រតិបត្តិព្រះវិន័យដោយវត្ត

បន្ទាប់ពីវត្តត្រូវបានទទួលបញ្ហានៃអំពើបាបដំបូងវាត្រូវតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយ
យុត្តិធម៌ ។ ដូច្នេះ អង្គប្រជុំផ្តល់ការដោះស្រាយដោយខ្លួនឯងគ្រប់គ្រាន់ដល់ចុង
ចោទ ។ វាមេធាវីរបស់ចុងចោទនិយាយដោយយុត្តិធម៌ វាត្រូវតែផ្តល់ឱកាស
ការពារខ្លួនគ្រប់គ្រាន់ ។ បើជនជាប់ចោទគ្មានអំពើបាបណាមួយត្រូវបង្ហាញឱ្យ
ឃើញទេ អ្នកដែលផ្សាយភូតភរ ក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃវិន័យ ។

7) បញ្ហាដើម្បីស្តារអ្នកដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញ

នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃអំពើបាបដ៏ធំដើម្បីប្រាប់ជាសាធារណៈទោះបីជាមនុស្សមាន
បាបត្រូវបានប្រែចិត្តក៏ដោយព្រោះគាត់ត្រូវតែត្រូវបានបន្តដូចខាងក្រោមគាត់នឹង
ត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ។

(1) គួរធ្វើឲ្យប្រាកដថា ជីវិតរបស់លោកត្រូវបានលាតត្រដាងដូចផ្លែឈើខ្លះ ។
ត្បិតថាថតច្រើនដងក៏ស្តាប់ទៅមិនស្តាយក្រោយ ។ នៅក្នុងការស្តារឡើងវិញនៃ
បុគ្គលជំរុញ, ដូចដែលវាត្រូវបានព្យាបាលយ៉ាងឆាប់រហ័ស, វាអាចត្រូវបាន
សង្ស័យដោយក្រុមជំនុំ, គាត់អាចនឹងបាត់បង់ឱកាសនៃវិន័យ ។

(2) ដើម្បីស្តារមនុស្សមានបាបជាដំបូង ការពិតគួរតែត្រូវបានប្រកាសដល់ក្រុមជំនុំ ។ នៅពេលដែលបញ្ជាធំត្រូវបានព្យាបាលជាសាធារណៈ ស្ថាប័នគ្រប់គ្រងរបស់ពួកជំនុំបានទទួលការយល់ព្រម និងកិត្តិយសពីក្រុមជំនុំ ។

8) វិន័យចំពោះបុគ្គលិកព្រះវិហារ

(1) ករណីទទួលបានប្រៀនប្រដៅរបស់សង្ឃ៖

ក្នុងនាមជាបូជាចារ្យ នៅពេលដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំជាសាធារណៈ ត្បិតគាត់បានចាកចេញពីចំណុចមិនពិត ហើយបាត់បង់ការដឹកនាំ គាត់មិនអាចធ្វើការបន្តបានទេ ។ បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានបាត់បង់ការបណ្តេញចេញពីតំណែង ឬទទួលបានការព្យួរពីតំណែង ។ អ្នកអគ្គាធិប្បាយរដ្ឋធម្មនុញ្ញបាននិយាយថា បើអំពើបាបរបស់គាត់ជាការសម្ងាត់ ហើយគាត់ក៏ប្រែចិត្ត ប្រាកដណាស់គាត់មិនត្រូវការមន្ត្រីបញ្ឈប់ និងមន្ត្រីហាមឃាត់នោះទេ ។

(2) កម្មាធិករណ៍ដែលអាចប្រតិបត្តិវិន័យដល់សង្ឃ៖ ករណីដែលព្រឹទ្ធាចារ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប, សម័យប្រតិបត្តិវិន័យ, ករណីសង្ឃាទិសេសដែលធ្វើវិន័យយ៉ាងទូលំទូលាយជាង ។ ព្រោះវាមានន័យថា គ្រូគង្វាលមិនខ្ពស់ជាងចាស់ទុំទេ ប៉ុន្តែគ្រូគង្វាលធ្វើការនៅកន្លែងធំទូលាយ ។

ជំពូកទី 5 មធ្យោបាយនៃព្រះគុណ (The means of grace)

មធ្យោបាយនៃព្រះគុណនិយាយថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងសាក្រាម៉ង់ ។ បន្ទាប់មកតើប្រតិបត្តិការរបស់ពួកគេគឺជាអ្វី? ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបាននិយាយខុសថាសាក្រាម៉ង់ជាមធ្យោបាយនៃព្រះគុណខ្លួនឯងត្រូវតែទទួលយកព្រះគុណ ។ ហើយអាថ៌កំបាំងបានសង្កត់ធ្ងន់លើការងារផ្ទាល់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រះបន្ទូល (បទគម្ពីរ) និងសាក្រាម៉ង់គ្រាន់តែប្រៀបធៀបការងារដ៏សប្បុរសនៅក្នុងបេះដូងប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំដែលបានកែទម្រង់បានប្រឆាំងនឹងទស្សនៈទាំងពីរខាងលើ ព្រះមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះគុណជាដាច់ខាត ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រើវាដោយឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ។ តើអ្វីជាដែនកំណត់នៃមធ្យោបាយនៃព្រះគុណ? អ្នកប្រាជ្ញខ្លះគិតថាព្រះវិហារ សេចក្តីជំនឿ ការប្រែចិត្ត និងការអធិស្ឋានក៏ជាមធ្យោបាយនៃព្រះគុណដែរ ។ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំពិត គឺជាអ្នកដែលប្រតិបត្តិនូវមធ្យោបាយនៃព្រះគុណ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាមធ្យោបាយដោយខ្លួនឯងនោះទេ ហើយវាគឺជាសកម្មភាពរបស់អ្នកជឿដែលបង្កើតឡើងដោយលទ្ធផលនៃការប្រែចិត្ត សេចក្តីជំនឿ ការអធិស្ឋានជាដើម ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាមធ្យោបាយនៃការ ព្រះគុណ ។

I. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

1. ក្រសួងនៃព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ

នេះមិនបានចង្អុលបង្ហាញពីព្រះបន្ទូលផ្ទាល់ខ្លួន ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយក៏គ្រប់ពេលវេលាដែរ វិវរណៈដែលចេញមកពីព្រះដោយផ្ទាល់ ។ នេះចង្អុលបង្ហាញ

ពាក្យដែលបានសរសេរ (បំផុសគំនិត) ជាចម្បងពាក្យ (បទគម្ពីរ) ដែលប្រកាសដោយមាត់របស់អ្នកប្រកាស ហើយវាក៏ចង្អុលបង្ហាញព្រះបន្ទូលដើម្បីទាក់ទងទៅកាន់អ្នកជឿតាមវិធីជាច្រើន ។

1) ព្រះគម្ពីរនិងព្រះ

ដល់ចំណុចដែលពាក្យនៃបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ បារិនបានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ នោះគឺ « ពាក្យរបស់មនុស្ស... ដោយចម្ងាយនៃពេលវេលា និងទីកន្លែងដែលវាមានប្រសិទ្ធភាពច្រើន និងពិតគឺអាស្រ័យ ។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនធ្វើដូច្នេះទេ ។ វាតែងតែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ព្រះមានព្រះភាគតែងតែមានព្រះបន្ទូលព្រះទ្រង់តែងតែមានប្ញទ្ធានុភាពនៃការមាននិងសព្វគ្រប់របស់ទ្រង់ ហើយមកជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល... ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនត្រូវបានញែកចេញពីព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់និងព្រះគ្រីស្ទនិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផងដែរ ។ បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាបន្តបន្ទាប់ វាត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយសារវាមានអំណាច ។ ពាក្យមួយផ្នែកដែលត្រូវបាន tsken ចេញពីទីនោះ (បទគម្ពីរ) ក៏ដូច្នេះដែរ ។ ” ។

លោក Bavinck បានណែនាំដូចតទៅនេះនូវអ្វីដែលបទគម្ពីរបាននិយាយអំពីកិច្ចការដ៏មានឥទ្ធិពលនៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះគឺ (1) ដំណឹងល្អគឺជាអំណាចដើម្បីមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម 1:16 1 Cor 1:18, 2:4-5 ។ ១៥:២, អេភេសូរ ១:១៣), (២) វាមានជីវិត ssnd ពាក្យទ្រទ្រង់ (១ពេត្រុស ១:២៥) (៣) វាមានជីវិត ហើយមានអំណាច (ហេប ៤:១២) (៤) វាជាវិញ្ញាណ ហើយបង្កើត ការរស់ឡើងវិញ ។ (យ៉ូហាន ៦:៦៣) (៥) វាគឺជាពន្លឺដែលភ្លឺ

ចេញពីភាពងងឹត ។ (ពេត្រុសទី២ ១:១៩) ។ (6) គ្រាប់ពូជ (ដើម្បីមានជីវិត) ដាំនៅក្នុងចិត្ត (Mt 13: 3) (7) វាគឺជាដាវតែម្ខាងពីរ ។ (ហេប ៤:១២) (៨) ពាក្យដែលធ្វើការក្នុងអ្នកជឿ (១ថៃស្សា ២:១៣) ។

Bavinck បាននិយាយអំពីអំណាចនៃជីវិត ដែលពាក្យព្រះគម្ពីររួមបញ្ចូលថា “ដូចដែលដែរបស់យើងមិនដំណើរការដែរ វាហាក់ដូចជាមានអំណាចដើម្បីធ្វើការ ។ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាអំណាចនៃជីវិតត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងពាក្យនៃបទគម្ពីរវេទមន្តនោះទេ ។ អ្នកកែទម្រង់មិនបានគិតថា កិច្ចការដ៏មានអានុភាពនៃបទគម្ពីរ គឺជាវេទមន្តដែលមិនមែនជាបុគ្គលនោះទេ ប៉ុន្តែវាដំណើរការដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានិច្ច ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការជាមួយនឹងពាក្យជានិច្ច ធ្វើឱ្យសកម្មជាមួយនឹងពាក្យ ប៉ុន្តែតែងតែវាមិនដំណើរការដូចរចនាប័ទ្មដូចគ្នានោះទេ ។ ទ្រង់ធ្វើឲ្យបុរសប្រែចិត្តនូវបំណងប្រាថ្នាដ៏ពេញចិត្តនៃការទៅ ឬធ្វើឲ្យពួកគេរឹងរូស ឬធ្វើឲ្យគេក្រោកឡើង ឬធ្វើឲ្យគេអិល ។ គាត់ធ្វើការដោយពាក្យនេះ alays គាត់មិនធ្វើការដូចតួលេខនោះទេ ។ ”

2) ទំនាក់ទំនងរវាងកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូល និងកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ច្បាប់និយមសង្កត់ធ្ងន់លើការងារនៃព្រះបន្ទូល ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ វាមិនមានអារម្មណ៍ថាត្រូវការកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ លទ្ធិប្រឆាំងនិយមយល់ថាត្រូវការកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនអើពើនឹងកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូល ។ ប៉ុន្តែការកែទម្រង់បានកំណត់ថាមានតែកិច្ចការនៃកិច្ចការប៉ុណ្ណោះមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែការអមជាមួយនឹងកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ទោះបីជាព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធធ្វើការដោយគ្មានព្រះបន្ទូលក៏ដោយ ជាទូទៅទ្រង់ធ្វើការជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ។

3) ទិដ្ឋភាពពីរនៃព្រះបន្ទូល

ច្បាប់ និងដំណឹងល្អមានខ្លឹមសារនៃពាក្យ ។ តើច្បាប់ និងដំណឹងល្អផ្ទុយគ្នាឬទេ? [1] ដូចដែលលោកប៉ូលបាននិយាយ ទិដ្ឋភាពផ្ទុយគ្នានៃចំណុចទាំងពីរនេះចំពោះការងារថ្កោលទោសនៃច្បាប់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ។ [2] ច្បាប់ធ្វើឱ្យបុរសយល់ថាជាមនុស្សមានបាប ហើយជឿលើដំណឹងល្អ ហើយបង្ហាញផ្លូវបរិសុទ្ធដើម្បីរស់នៅដូចដំណឹងល្អ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ច្បាប់មិនផ្ទុយពីដំណឹងល្អទេ ។ តាមអត្ថន័យ ច្បាប់ និងដំណឹងល្អបានភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ពួកអ្នកកាន់អំណាចបានអះអាងថា ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានតែច្បាប់ ប៉ុន្តែគ្មានដំណឹងល្អខុស ។ ប៉ុន្តែតាមពិត ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដំណឹងល្អមានជាប្រភេទនៃសេចក្តីសន្យា ។ ប្រភេទនៃដំណឹងល្អត្រូវបានសម្រេចជាប្រភេទនៃការសន្យានៃការសន្យានេះ ។

II. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ការប្រៀបធៀបរវាងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងសាក្រាម៉ង់ ៖ (១) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយគ្មានសាក្រាម៉ង់ មានដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។ ហើយបន្តវាហើយបំពេញដោយខ្លួនឯង សាក្រាម៉ង់មិនពេញលេញទេបើគ្មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (២) ពាក្យធ្វើឱ្យមនុស្សកើតជាថ្មី ហើយជំនឿបានពង្រឹងជំនឿ ។ ប៉ុន្តែសាក្រាម៉ង់ធ្វើ

ឱ្យជំនឿរឹងមាំ ។ (៣) ពាក្យទៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងលោកនេះ សាក្រាម៉ង់ជំទាស់
នឹងអ្នកជឿពិត

1. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ការជជែកវែកញែកអំពីវិធីសាស្ត្រនៃសាក្រាម៉ង់: ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកលិចទឹក
ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមានន័យថាធ្វើឱ្យក្បាលរបស់អ្នកសើមដោយទឹក ។ អ្នក
ប្រាជ្ញដែលអះអាងថាមានតែការជ្រមុជទឹកប៉ុណ្ណោះដែលត្រឹមត្រូវតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ
នៃរ៉ូម ៦:៣-៤ សាកសពរបស់អ្នកដែលទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរត្រូវបាន
ជ្រមុជចូលក្នុងទឹក (ជាសញ្ញាសម្គាល់ថាគាត់បានសុគតជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ហើយ
ត្រូវបានគេបញ្ចុះនៅជាមួយនឹងគាត់) ហើយម្តងទៀតគាត់ គួរតែត្រូវបានកើន
ឡើងនៅលើទឹក (វាគឺជាសញ្ញានៃការរស់ឡើងវិញជាមួយព្រះយេស៊ូវ) ។ ប៉ុន្តែវា
ជាការអះអាងខុស ។ ពាក្យ រ៉ូម ៦:៣-៤ បង្រៀនថា សាក្រាម៉ង់នេះ មាន
ន័យថា ការរួបរួមរវាងអ្នកជឿ និងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះមិនត្រូវបាន
ធានាចំពោះការជ្រមុជទឹកជាដាច់ខាត ។ ទ្រឹស្តីនៃកាល់វ៉ែន អះអាងថា សាក្រា
ម៉ង់នេះមានអត្ថន័យថា ជាការបន្សុត (ដើម្បីសម្អាត) ហើយវាត្រូវបានប្រតិបត្តិ
ដោយសញ្ញានៃការត្រាំក្នុងទឹកតែប៉ុណ្ណោះ (មិនត្រូវលិចទឹក) ។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ
ត្រូវបានសន្មតថាចេញមកពីពិធីសម្អាតព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ពិធីសម្អាតព្រះ
គម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការបោះទឹក ឬត្រាំទឹក ។ អ្នកដែល
ទាមទារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលលិចនោះអាស្រ័យលើពាក្យថា «កាលព្រះយេស៊ូវ
បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកភ្លាម នោះទ្រង់ក៏ឡើងពីទឹក ហើយមើលចុះ ផ្ទៃមេឃ
បានបើកឲ្យគាត់ គ ហើយគាត់ឃើញព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះចុះមកដូចសត្វព្រាហ

មកសម្រាកលើគាត់; បានសរសេរនៅក្នុង Mt 3: 16 ។ ដូចជាចង់សម្តែងនៅទីនោះ គេអះអាងថា ពាក្យថា ចេញពីទឹក មានន័យថា កាយដែលលិចក្នុងទឹក ឡើងលើផ្ទៃទឹក ។ ប៉ុន្តែ វាមានន័យថា ព្រះយេស៊ូបានយាងចុះទៅទីទាប (កន្លែងទឹកនៅ) ដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក រួចទ្រង់យាងឡើងលើភ្នំ ។ កិច្ចការ ៨:៣៨-៣៩ ក៏ត្រូវត្រូវបានបកប្រែថាមានន័យដូចគ្នាដែរ នេះជាឃ្លា « ពួកគេទាំងពីរបានចុះទៅក្នុងទឹក » (κατέβησαν ἀπόρτεροι εἰς τὸ ὕδωρ) និងឃ្លា « ពួកគេឡើងពីទឹក , (ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος) ” ។ នៅពេលយើងសង្កេតមើលពាក្យនេះ យោងទៅតាមគោលលទ្ធិនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលលិចទឹកនោះ ភីលីពក៏ត្រូវបានកម្តៅថ្ងៃចូលទៅក្នុងទឹក ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានងើបឡើងពីផ្ទៃទឹក ។ អ្នកដែលទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវលិចក្នុងទឹកជាមួយនឹងអ្នកទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក គឺមិនសមស្របនឹងការពិតសម័យបច្ចុប្បន្នទេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារតែវិធីសាស្ត្រនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនេះ ការសង្គ្រោះរបស់យើងមិនអាស្រ័យលើវាទេ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលអ្នកជឿគួរតែទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមក ។

1) អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក (កូល ២:១១-១២)

(1) អត្ថន័យនៃការចូលរួមក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀង ។ ខ ១១ ក្នុងអត្ថបទ អ្នកជឿបានទទួល « ការកាត់ស្បែករបស់ព្រះគ្រីស្ទ » ដែលចង្អុលទៅលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាសញ្ញានៃទំនាក់ទំនងនៃកិច្ចសន្យា (ឬ, កិច្ចព្រមព្រៀង) សូម្បីតែទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សពួកគេគួរតែទទួលខុសត្រូវ

ចំពោះរឿងកិច្ចសន្យាដែលនៅពេលមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ដូច្នេះកិច្ចសន្យា មានអំណាច ។

[1] អំណាចនៃកិច្ចសន្យា ។ ក្នុងលោកនេះ ក្នុងជីវិតសង្គម កិច្ចសន្យាគឺសំខាន់ ណាស់ ។ ពេត្រុសទី១ ៣:២១ ក៏បាននិយាយថានឹងបញ្ចូលអត្ថន័យនៃសេចក្តី សញ្ញា នោះគឺ ៖ សតិសម្បជញ្ញៈដែលមានចិត្តអំណត់ចំពោះព្រះ» ។ នៅទី នេះ "ដើម្បីអំពាវនាវទៅកាន់ព្រះ (ἐπερώτημα) មានន័យថាការសន្យា ។ នេះមានន័យថាចំពោះសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះនៅក្នុងដែរបស់មនុស្ស (មនសិការ ល្អ) មានន័យថាដោះស្រាយដោយការសន្យា ។

[2] មូលហេតុដែលព្រះប្រើវិធីនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ព្រះបានសង្គ្រោះរាស្ត្រទ្រង់ ដោយវិធីនៃសេចក្តីសញ្ញាចេញពីថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ការកាត់ស្បែកដែល បានអនុវត្តនៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃរាស្ត្ររបស់ព្រះដែល បានជ្រើសរើស ។ (លោកុប្បត្តិ ១៧:៩-១៤) ដូចគ្នាដែរ ការជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃ នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏ជាសញ្ញាត្រាដើម្បីធ្វើឲ្យយើងក្លាយជាស្រូវរបស់ព្រះ ។ ហេតុ អ្វីបានជាព្រះទាក់ទងនឹងវិធីនៃសេចក្តីសញ្ញា? វាគឺដើម្បីធានាជីវិត និងសុភ មង្គលនៃអនាគតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ការងារនៃការងារនាពេលអនាគតមាន សុវត្ថិភាពដូចដែលវាត្រូវបានធានាដោយកិច្ចព្រមព្រៀង ។ ដូចជាការពិត ដែលថាយើងជឿលើមរតកនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទាន មក យើងមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យពេញលេញដែលបានបញ្ជាក់ទៀតទេ ។

[3] សេចក្តីសញ្ញាត្រូវការការសម្រេចចិត្ត ជំនឿមិនធ្វើតាមតែអារម្មណ៍ ប៉ុណ្ណោះ ។ វាជាចម្បងដោយឆន្ទៈ ។ យើងមិនគួរធ្វើតាមអារម្មណ៍ផ្លូវចិត្តរបស់

យើង និងការផ្លាស់ប្តូរនៃអារម្មណ៍របស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវតែចូលទៅក្នុងវា ដោយការសំរេចចិត្តដោយឆន្ទៈ ។ បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ជួន កាល យើងជួបនឹងការសង្ស័យ ការព្រួយបារម្ភ ការហួសហេតុ និងការថប់បារម្ភ ។ ប៉ុន្តែរឿងបែបនេះក៏ត្រូវត្រូវបានបោះចោល ហើយយកឈ្នះដោយការ សម្រេចចិត្តរបស់យើងដែរ ។ ទឹកជំនន់របស់លោកណូអេត៍ទាក់ទងនឹងពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹក (IPet 3:20-21) ហើយសមុទ្រក្រហមក៏ខ្លាំងដែរ (១កូរិនថូស ១០:១-២) ទឹកជំនន់គឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលមានជំនឿ បានធ្វើកិច្ចសន្យាដូចដែលលោកបានធ្វើ ។ ហិបដែលគាត់នឹងមានជីវិតត្រូវបាន សង្គ្រោះពីទឹកជំនន់ ។ (លោកុប្បត្តិ ៧:១៣-២៣) ហើយទោះជាសមុទ្រក្រហម មានគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលជឿសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ (និក្ខមនំ ១៤:១៦) ដែលទ្រង់បានធ្វើឲ្យពួកគេឆ្លងសមុទ្រដូចជាទឹកដី ហើយ ទទួលយកនោះបានរួចជីវិត ។ (និក្ខមនំ ១៤:២១-២២)

(2) អត្ថន័យនៃសញ្ញាសម្គាល់ដែលសំអាតអំពើបាបរបស់យើងដោយព្រះលោហិត របស់ព្រះយេស៊ូវ ។ កូល 2:11 ខមកដល់ពាក្យថា «ដោយការដករូបកាយ ចេញចេញ» ។ ពាក្យថា “រូបកាយនៃសាច់ឈាម” (σώματος τῆς σαρκός) មានន័យថា សរុបនៃអំពើពុករលួយ ។ (ខាលវីន) ។ តើអត្ថន័យនៃបុណ្យ ជ្រមុជទឹកគឺដើម្បីដកចេញនូវអំពើពុករលួយសរុបមានន័យយ៉ាងណា? វាចង្អុល បង្ហាញថាអ្នកដែលទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះលោហិត របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញាសម្គាល់ដើម្បីសម្អាត អំពើបាប ។ យោងតាមកិច្ចការ ២២:១៦ អាណាណានីបានប្រាប់ប៉ូលថា « ចូរទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយលាងជម្រះអំពើបាបរបស់អ្នកចេញ » ។

ពេលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងមិនឃើញព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូជាមួយនឹងពួកយើងទេ ។ ប៉ុន្តែតាមពិតបទគម្ពីរចែងថាអំពើបាបរបស់អ្នកជឿត្រូវបានសម្អាតដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃឈាមរបស់គាត់ ។ (ទីតុស ៣:៥ ភី. យើងគួរទទួលស្គាល់អ្វីដែលព្រះដឹងសំខាន់ជាងអ្វីដែលយើងដឹង ។ កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យមួយចំនួនដែលសម្រេចបានក្នុងពិភពលោកក៏ជាអ្វីដែលយើងមិនដឹងដែរ ។ ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែលអំពើបាបរបស់ខ្ញុំត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដោយការវាយតម្លៃដោយចិត្តវិទ្យា និងអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំនោះទេ ។

(3) អត្ថន័យនៃការផ្សំជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។ ខទី 12 បាននិយាយថាពាក្យថា « ដោយបានកប់ជាមួយនឹងលោកក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក » ចេញមក ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "ជាមួយ(σύν)" ចង្អុលសហជីព និង "អ្នកផ្សំ" ។ រ៉ូម 6:3 ក៏បាននិយាយថា ៖ «បានទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវហើយ» ។ នោះគឺអ្វីដែលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានផ្សំដោយការសុគតរបស់គាត់ ហើយវាត្រូវបានផ្សំដោយការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់ ។ (រ៉ូម ៦:៥) ។ នេះមានន័យថាការរស់នៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទក្នុងជោគវាសនារបស់ខ្ញុំ ។

2. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក

1) បញ្ហាប្រុងប្រយ័ត្ន

(1) កុំស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការប្រគល់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារក ។

ដោយសារការជ្រមុជទឹករបស់ទារកគឺជាត្រាដែលទារកក្លាយទៅជាកូនចៅនៃ
 សេចក្តីសញ្ញា ((Is. 54:13 Act 3:39 3:25) ហើយវាទាក់ទងនឹងការសម្អាត
 អំពើបាបរបស់ទារក (កិច្ចការ 2:38 I Pet 3:21) ប្រសិនបើអាចធ្វើទៅបាន
 យើងគួរតែធ្វើឱ្យទារកបានទទួលព្រះគុណនៅត្រាដំបូង ។ Quido de Vries
 ដែលជាមនុស្សសំខាន់ម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធសំខាន់ៗនៃគោលលទ្ធិកំណែ
 ទម្រង់បានធ្វើឱ្យកូនប្រុសដំបូងរបស់គាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃកំណើត
 របស់គាត់ ។ ពេលវេលាដែលទំនៀមទម្លាប់បែបនេះបានកើតឡើងដោយអ្នក
 ដឹកនាំសាសនាចក្រសម័យដើមនៃព្រះវិហារអាមេរិកមានស្រាប់ ។ ជាទូទៅ
 ក្រុមជំនុំដែលបានកែទម្រង់ដាស់តឿនថា បន្ទាប់ពីសុខភាពរបស់ម្តាយបានជាសះ
 ស្បើយ ពួកគេបានដាស់តឿនឱ្យទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

(2) មានតែគ្រូគង្វាលទេដែលអាចផ្តល់បុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារក ។ ដូចដែល
 យើងឃើញបទគម្ពីរដែលពួកសាវ័កបានអនុវត្តបទគម្ពីរ (យ៉ូហាន 4:2 Mt
 28:19 Mk 16:15-17 Act 2:38) ម្យ៉ាងវិញទៀតពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវ
 បានអនុវត្តដោយគ្រូគង្វាលទៀងទាត់ដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

(3) ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកគួរតែត្រូវបានអនុវត្តនៅអគារព្រះវិហារជាគោល
 ការណ៍ ។ កិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលត្រូវបានអនុវត្តជាទូទៅជាមួយនឹងកិច្ចការនៃព្រះ
 បន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងការប្រជុំជាប្រចាំក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត
 ដោយសារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកក៏ជាសាក្រាម៉ង់ដែលផ្នែកក្នុងតំបន់ត្រូវ
 បានចូលរួមនៅក្នុងរូបកាយនៃព្រះវិហារ វាគួរតែត្រូវបានអនុវត្តជាសាធារណៈនៅ
 ចំពោះមុខព្រះវិហារ ។ ឬចំពោះជំងឺធ្ងន់ធ្ងររបស់ទារកដែលគាត់មិនអាចចេញ

ក្រៅផ្ទះបាន ហើយមន្ទីរពេទ្យគួរតែត្រូវបានព្យាបាលដោយឡែក ។ ប៉ុន្តែនៅ ក្នុងករណីសម្រាប់វាត្រូវបានអនុវត្តដោយពិធីនៃព្រះវិហារនេះការចូលរួមរបស់អ្នក តំណាងនៃព្រះវិហារត្រូវបានទាមទារ ។ អាកប្បកិរិយាពិសេសបែបនេះគួរតែត្រូវ បានរក្សាទុកនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មនុស្សពេញវ័យ ។

(4) កាតព្វកិច្ចដែលមាតាបិតារបស់ទារកដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែ ត្រូវយក ។ [1] ពួកគេគួរតែបង្រៀនទារកដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (Duct 6: 7 Eph 6: 4) [2] ពួកគេគួរតែអធិស្ឋានសម្រាប់ទារកហើយគួរតែមានឱកាសអធិស្ឋានជាមួយគាត់ ។ ជាញឹកញាប់ (Mt 10:13-16 Act 1:14 10:1-4) [3] ពួកគេគួរតែបង្ហាញពីគំរូនៃការលះបង់ ។ (១កូរិនថូស ១១:១ ធី ម ៣:៤-៥) ដោយមិនទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកនេះ មាតាបិតាដែលធ្វើឲ្យ ទារកទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារករបស់ពួកគេអាចនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍នៃការជ្រមុជទឹកដល់ទារក ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ប្រសិនបើឪពុក ម្តាយណាធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឱ្យទារកនោះ ពួកគេមិនជួយជំនឿទេ ភ្លយនៃអំពើបាប នឹងត្រឡប់ទៅរកឪពុកម្តាយវិញ ។

2) ហេតុផលនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក

(1) យោងតាមគោលការណ៍នៃកិច្ចព្រមព្រៀងក្នុងគ

គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ការកាត់ស្បែកគឺជាប្រភេទ, ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាការ បំពេញ, ពួកគេយកតួអក្សរដែលទាក់ទងគ្នា ។ កូល 2:11-12 មាន ប្រសាសន៍ថា ៖ «ក្នុងទ្រង់ដែរ អ្នករាល់គ្នាបានកាត់ស្បែកដោយការកាត់ស្បែក

ដោយមិនប្រើដៃ ដោយការកាត់សាច់ចេញ ដោយការកាត់ស្បែករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ១២ ដោយបានបញ្ចុះនៅក្នុងពិធីប្រមូលជីវិតជាមួយនឹងទ្រង់ ដែលអ្នករាល់គ្នាក៏ បានទទួលបុណ្យប្រមូលជីវិតដែរ ។ ប្រោសលោកឲ្យរស់ឡើងវិញ ដោយជំនឿលើ កិច្ចការដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់ព្រះ ដែលប្រោសលោកឲ្យរស់ឡើងវិញ " ។ នៅ ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ព្រះបានប្រទានសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ (វាជាប្រព័ន្ធ ដើម្បីរាប់ជាសុចរិតដោយការមើលឃើញសេចក្តីជំនឿលោកុប្បត្តិ 15:6) ដល់អំ ប្រាហាំ និងកូនចៅរបស់គាត់ ។ ហើយទីសម្គាល់នៃត្រានៃសេចក្តីសញ្ញាគឺការ កាត់ស្បែក ។ (លោកុប្បត្តិ ១៧:៩-១០ រ៉ូម ៤:១០-១១) ពិធីបុណ្យប្រមូលជីវិតនៃ គម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាត្រានៃសេចក្តីសញ្ញាដ៏វិសុទ្ធ ដូចការកាត់ស្បែកនៅក្នុងគម្ពីរ សញ្ញាចាស់ (រ៉ូម ៦:៣-៤ ទី១ កូរិនថូស ១០:២, ១២:១៣) ។ ជានិមិត្តសញ្ញា សម្អាតអំពើបាបដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ» ។

Calvin ក៏បាននិយាយផងដែរថា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដំបូងនៃពិធីបុណ្យប្រមូលជីវិត របស់ទារកគឺជាប្រព័ន្ធនៃការកាត់ស្បែកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ យោងទៅ តាមការអះអាងរបស់គាត់ [1] ទោះបីជាពិធីបុណ្យប្រមូលជីវិត និងកាលៈទេសៈ មានភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងរូបភាពនៃផ្នែកដោយ អត្ថន័យនៃមនុស្សពីរគឺដូចគ្នា គ្នាទៅវិញទៅមក គឺដើម្បីសម្អាតអំពើបាបដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយសម្លាប់សាច់ឈាមរបស់យើងខាងវិញ្ញាណ ។ [2] វត្ថុទាំងពីរមានអត្ថន័យ នៃសេចក្តីសញ្ញា ។ [3] ទារកក៏ទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបង្កើតឡើង វិញ (ប៉ុន្តែការងារបែបនេះគួរតែកើតឡើងនៅពេលបុណ្យប្រមូលជីវិតជាដាច់ខាត)

លោក Hodge បាននិយាយថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកត្រូវបានកំណត់ ថាដូចជាការកាត់ស្បែកនៃក្រុមជំនុំ ក្នុងអត្ថន័យនៃត្រា ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រាកដថា សេចក្តីសញ្ញាបរិសុទ្ធ ។ តាមការអះអាងរបស់គាត់ សាសនាចក្រនៃព្រះគម្ពីរ សញ្ញាថ្មីគឺមិនមានភាពផ្ទុយគ្នា (ប្រឆាំងទាំងស្រុង) នៃសាសនាចក្រនៃព្រះគម្ពីរ សញ្ញាចាស់ទេ ប៉ុន្តែការបន្តរីកចម្រើន ។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺ ស្ថិតនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសមិទ្ធិផលខាងវិញ្ញាណនៃការប្រោសលោះ ការអនុវត្តរបស់វាមានចំណុចខុសគ្នាចំពោះក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ប៉ុន្តែវា ជាចំណុចខុសគ្នារវាងប្រភេទ (ក្រុមជំនុំនៃសញ្ញាចាស់) និងប្រភេទនៃការ បំពេញ (ក្រុមជំនុំនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) នៅក្នុងចិត្ត និងខ្លឹមសារទាំងពីរគឺដូច គ្នា ។ ដូច្នេះ វាជាព្រះគម្ពីរដែលទារកនៃអ្នកជឿ (ប្រភេទនៃការកាត់ស្បែក ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ជាត្រានៃសេចក្តីសញ្ញាបរិសុទ្ធទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ Bavinck បាននិយាយថា "អ្នកជឿដែលបានកែទម្រង់បានអះអាងថា លក្ខណៈ វិនិច្ឆ័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរ វានៅ ក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ រួមមានអ្នកជឿ និងកូនរបស់ពួកគេ ។ ការពិត ដែលថាមនុស្សពេញវ័យ និងទារកត្រូវទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មិនមែនកើត ចេញពីហេតុផលនៃសេចក្តីជំនឿ និងការប្រែចិត្តទេ គឺមានតែសេចក្តីសញ្ញានៃ ព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ ។ ជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការជ្រមុជទឹកទារក មិនមានលក្ខ ណៈវិនិច្ឆ័យជ្រៅជាង ហើយក៏គ្មានអ្វីដែលពង្រឹងទៀតដែរ ។ "

(2) គោលការណ៍ប្រតិបត្តិការនូវមធ្យោបាយនៃព្រះគុណ ។ នៅក្នុងព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះជាម្ចាស់ មនុស្សដែលមិនកើតជាថ្មីត្រូវបានលាយឡំ ។ (មថ ១៣: ២៤-៣០) ដូច្នេះ ដោយសារក្រុមជំនុំមិនដឹងពីស្ថានភាពនៃការកើតឡើងវិញ

ទាំងស្រុងនោះ នាងមិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែក៏បានព្រមានពួកគេជាវត្ថុនៃ ពាក្យ និងសាក្រាម៉ង់ផងដែរ ។ សាក្រាម៉ង់មិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយពិធី របស់បុរសនោះទេ ហើយធ្វើការជាមធ្យោបាយនៃព្រះគុណដែលព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធប្រទាន ។ យើងមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យណាមួយដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនធ្វើការក្នុងទារកដែលមិនអើពើនោះទេ ។ យើងដឹងថា បុរសនោះបានចូលរួម ក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ហើយរីករាយនឹងប្រសិទ្ធភាព មិនមែនដោយ ចំណេះដឹងរបស់គាត់ទេ ។ រ៉ូម 5:18 បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ហេតុនេះ ហើយបានជាការបំពានមួយនាំឲ្យមានការផ្ដន្ទាទោសដល់មនុស្សទាំងអស់ ដូច្នេះ អំពើសុចរិតតែមួយនាំទៅរកយុត្តិធម៌ និងជីវិតសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់» ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា ដោយមិនដឹងពីបុរសនោះត្រូវបានចូលរួមក្នុងការ ពុករលួយរបស់អ័ដាម ហើយដោយមិនដឹងពីវាទាំងស្រុង គាត់បានចូលរួមក្នុង ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទោះបីជាទារកមិនស្គាល់អត្ថន័យនៃព្រះគុណក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែរ ។

Calivin មិនបានបដិសេធការពិតដែលថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះធ្វើការនៅ ក្នុងទារកនោះទេហើយទារកត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿនិងការបង្កើត ឡើងវិញ ។

(3) ប្រពៃណីប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះអះអាងថា វាមិនច្បាស់ថាពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹករបស់ទារកត្រូវបានអនុវត្តនៅសតវត្សទី 2-3 ។ នៅក្នុងព្រះវិហារ ។ Tertullian ដែលជាឪពុករបស់សាសនាចក្របានធ្វើឱ្យសកម្មនៅចុងសតវត្សទី 2 គាត់បានហាមឃាត់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះ

បន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ (" អនុញ្ញាតឱ្យកុមារមករកខ្ញុំហើយកុំរាំងពូកែ" Mt 19: 13-14) ។ តាមរយៈការបកស្រាយរបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថាកុំហាមមិនឱ្យទារកមករកទ្រង់ដើម្បីស្វែងរកដោយជើង ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយរបស់ Tertullian នេះគឺជាការសន្និដ្ឋាន ។ វាពិបាកណាស់ដែល Mt 19: 13-14 នៅលើការធានាខាងលើដល់ទារកឱ្យមកជាមួយការដើរដោយជើងរបស់ពួកគេ ។ នៅទីនោះ "នាំពួកគេមក" (προσπενέχθησαν) មិនមានន័យថាមកដោយជើងរបស់គាត់ពិតប្រាកដនោះទេ ។ វាអាចមានន័យថា "នាំមក" ។ ចុះតើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលហាមទារកមិនឲ្យដើរ? យើងមានការសង្ស័យខ្លះចំពោះការបកស្រាយព្រះគម្ពីររបស់ Tertullian ។ ចូរយើងពិនិត្យមើលការបង្រៀនរបស់ Origen (ប្រហែល 185-254) ដែលរស់នៅក្នុងថ្ងៃតែមួយនៃ Tertullian ។ ឪពុករបស់គាត់ត្រូវបានគេធ្វើទុក្ខរកម្ម ដ៏តាមដានរបស់គាត់គឺជាអ្នកជឿនៃសម័យសាវ័ក ។ គាត់បាននិយាយថាព្រះវិហារបានទទួលជាអត្ថន័យនៃប្រពៃណី (παράδοσις) នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារក ។

Augustinus (354-430) បាននិយាយអំពី 1 Cor 7:14 ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកគឺជាទំនៀមទម្លាប់នៃពួកសាវ័ក (ទំនៀមទំលាប់ apostolica) បានជូនដំណឹងថាវាត្រូវបានអនុវត្តនៅសម័យរបស់គាត់ ។ ហើយក៏ក្រុមប្រឹក្សា (គ.ស.២៥៣) ដែល Cyprian (ប្រហែល 200-258) បានចូលរួមបានប្រកាសពីការកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារក ។ Crysostom (ប្រហែល 347-407) បាននិយាយថា "អ្នកខ្លះបានអះអាងថា ព្រះគុណនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគ្រាន់តែជាការលើកលែងទោសប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ យើងគិតថា

នឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ដូច្នេះ យើងប្រគល់បុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារក ។ ” Gregory of Nazianzus, (330-389) បាននិយាយថា ” Hannah បានផ្តល់ Samuel មុនពេលគាត់កើតមកព្រះជាម្ចាស់ ។ ពេលទារកនៅជាទារក គាត់គួរទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក» ។

III. ការរូបរួម

1. ការបកស្រាយនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះការរូបរួម

1) ការបកស្រាយ 1) Transubstantiation

សាសនាចក្រម៉ុងកាតូលិក អះអាងពីការបំប្លែងសារ ដែលនាងជឿថា នំប៉័ង និងស្រា នឹងត្រូវបំប្លែងទៅជាសាច់ពិត និងឈាមពិត ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្លឹមសារនៃនំប៉័ង និងស្រានៅតែនៅដដែល ប៉ុន្តែសារធាតុត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសាច់ និងឈាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទ្រឹស្តីដែលពួកជំនុំម៉ុងកាតូលិក ពឹងផ្អែកលើគឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា "នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" (Mt 26:26) និង Jn 6:50 ។ ប៉ុន្តែពាក្យ «នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» គួរតែយល់ឃើញថា វាជាពាក្យប្រៀបធៀបដូចនឹងពាក្យ «ខ្ញុំជាដើមទំពាំងបាយជូរ» (យ៉ូហាន ១៥:១) ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពាក្យនៃយ៉ូហាន 6:50 គួរតែត្រូវបានបកស្រាយខាងវិញ្ញាណ ។ ៩ យន ៦:៦៣) ហើយវិហារម៉ុងកាតូលិកបានបំបែកច្បាប់នៃការយល់ឃើញ និងច្បាប់នៃហេតុផលរបស់មនុស្សជាតិនៅត្រង់ចំណុចនេះ ។ តើខ្លឹមសារនៃសម្ភារៈ និងខ្លឹមសាររបស់វាគួរគិតដោយឡែកទេ?

លើកលែងតែមួយនេះ ការអះអាងខុសរបស់ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក មានដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺការរូបរួមគឺជាការផ្ទុននៃដង្ហាយធូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាការយល់ខុសនៃការលះបង់ពេញលេញនៃដង្ហាយធូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទម្តង ។ ការរូបរួមមិនមែនជាដង្ហាយសម្រាប់ព្រះទេ តែជាអាហារខាងវិញ្ញាណសម្រាប់អ្នកជឿ ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ពួកគេបានដើរកាត់វាលរហោស្ថានដោយបរិភោគនំម៉ាណាដែលព្រះប្រទានដោយអំណាចដូចគ្នា ហើយផឹកទឹកដែលហូរចេញពីថ្ម ។ ដូចគ្នានឹងអ្នកជឿមិនបញ្ចប់ គ្រាន់តែជាព្រឹត្តិការណ៍នៃការសង្គ្រោះដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ គាត់បន្តរស់នៅក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណដោយសារគុណធម៌នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយ ។ សាច់ឈាម និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែងតែធ្វើឱ្យអ្នកជឿមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយបានបង្កើតការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ។ Z ពាក្យនៃអាហារខាងវិញ្ញាណត្រូវបានសរសេរនៅយ៉ូហាន 6:53-58 និង 1 Cor 12:13 ជាក់ស្តែង ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបើកផ្លូវឱ្យចូលរួមនៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការរូបរួមផ្តល់នូវអំណាចដើម្បីដើរលើផ្លូវជាបន្តបន្ទាប់ ។ (ទ្រង់ ៩:២៤-២៨)

2) ការរួមបញ្ចូល Consubstantiation

ភាគីលូធើរ អះអាងគោលការណ៍ថា ធម្មជាតិមនុស្សក៏មានវត្តមានដោយអនិច្ចកម្មក្នុងធម្មជាតិដ៏ទៃវេរភាព សម្រាប់ធម្មជាតិរបស់មនុស្សលោកយេស៊ូគឺរូបរួមជាមួយនឹងធម្មជាតិដ៏ទៃវេរភាព ។ ក្នុងន័យនេះ សម្ភារៈនៃការរូបរួមគឺលាយឡំដោយធម្មជាតិរបស់មនុស្ស (រាងកាយ) ។ យោងទៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

អម្ចាស់ "នេះគឺជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" ត្រូវបានហៅសម្រាប់ synecdoche ដែល បង្ហាញពីតំណាងនៃចំនួនសរុបជាផ្នែកមួយ។ នោះគឺ នំប៉័ង និងស្រាគឺនៅរួម គ្នាដោយសាច់ និងលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ វាត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យមានការ ចូលរួម។ ការអះអាងនេះក៏បានយល់ខុសពាក្យរបស់ព្រះយេស៊ូវដែរ។ ព្រោះ វាខុសក្នុងការកែពាក្យថា "នេះជារូបកាយរបស់អញ" ចូលទៅក្នុងពាក្យ "នេះ ជារូបកាយអញ" ។

3) ទ្រឹស្តីនៃការចងចាំ

H. Zwingli អះអាងថា ការរួបរួមគឺជាពិធីរំលឹកដ៏សំខាន់បំផុតនៃការសុគត របស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់គាត់មានវត្តមាននៅលើវា ប៉ុន្តែរូប កាយរបស់គាត់មិនមានវត្តមាននៅលើវា។ ប៉ុន្តែសិស្សរបស់គាត់ Heinrich Bullinger បានប្រឆាំងនឹងគំនិតដែលថាការរួបរួមនេះគឺគ្រាន់តែជាសញ្ញានៅ ឯការសារភាព Hevetic ទីពីរដែលគាត់បានធ្វើ។ (ជំពូកទី 10) ដូចដែល យើងឃើញវា Zwingli ក៏បានទទួលស្គាល់ផ្នែកខ្លះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះនៅ ក្នុងការរួបរួម។

4) ទ្រឹស្តីអាថ៌កំបាំង

Calvin បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ «នៅពេលយើងអនុវត្តការរួបរួម រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់បង្ហាញយ៉ាងស្នាហាប់។ នេះគឺដូចជាព្រះអាទិត្យស្ថិតនៅលើមេឃ ហើយពន្លឺ និងកំដៅរបស់វាមកលើផែន ដី។ រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអំណាចរបស់ទ្រង់មានវត្តមានលើអ្នកដែលចូល

រួមក្នុងការរួបរួមដោយកិច្ចការសម្របសម្រួលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ លោក Hodge បានបកស្រាយថា « វត្ថុមានដ៏ស្នាហាប់នៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ » ដែលត្រូវបានកត់សម្គាល់ដោយ Calvin ដូចខាងក្រោមថា « ការពិតដែលថា រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់មានវត្ថុមានមានន័យថា ប្រសិទ្ធភាពនៃដង្វាយធូនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បង្ហាញដល់បុគ្គលដែលបាន ទទួលការរួបរួម ។ Bavinck បាននិយាយថាទ្រឹស្តីរបស់ Calvin ត្រូវបានគេ ហៅថាទ្រឹស្តីអាទិកំបាំង ។

2. អត្ថន័យនៃការអនុវត្តនៃការរួបរួម

1) តើការរួបរួមផ្តល់គុណប្រយោជន៍ដល់អ្នកចូលរួមដោយរបៀបណា?

ព្រះវិហារ Romam Catholic បាននិយាយថា នេះផ្តល់ព្រះគុណ ព្រោះវាគឺជា ការបូជាថ្មីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជាការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ទេ) ដល់អ្នក ចូលរួម ។ ហើយពួកគេអះអាងថា ទោះជាមានជំនឿឬអត់ក្តី ក៏ការរួមគ្នា ផ្តល់គុណសម្បត្តិដល់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះមើលងាយចរិតលក្ខណៈពេញលេញ នៃការលះបង់ជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃ ព្រះ ការបូជារបស់ទ្រង់មិនត្រូវការការបូជាម្តងហើយម្តងទៀតសម្រាប់ការបូជា របស់ទ្រង់គឺចប់សព្វគ្រប់ ។ ក្នុងន័យនេះ គាត់បានស្លាប់ទាំងស្រុង ។ (ហេ ព្រើរ ៩:២៨)

Calvinism អះអាងថាសិទ្ធិអំណាចនៃពាក្យរបស់ Chrisst ដែលបានបង្ហាញនៅ លើការរួបរួមនាំមកនូវប្រសិទ្ធភាពខាងវិញ្ញាណ ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត

សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ "បានបញ្ជាថា "ធ្វើនេះ" ក្រុមជំនុំបានអនុវត្តការរូបរូមកិច្ចការ របស់ព្រះដែលវាមានន័យថាបង្ហាញ ។

2) ការពន្យល់អំពីការបង្រៀនអំពីការរួមគ្នានៅក្នុង ១កូរិនថូស ១១:២៣-២៦

ពាក្យថា «នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ ដែលសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា» នៅក្នុងខទី 24 មានន័យថាព្រះយេស៊ូវបានសុគតសម្រាប់អំពើបាបរបស់អ្នកជឿរបស់យើង ។ II Cor 5:21 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ដោយយល់ដឹងយើង ទ្រង់បានធ្វើឲ្យគាត់ទៅ ជាបាប ដែលមិនស្គាល់អំពើបាប ដើម្បីឲ្យយើងបានទៅជាសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ក្នុងទ្រង់វិញ ។ " ។ « ព្រះបន្ទូលនៃ ខទី 25 « សេចក្តីសញ្ញាថ្មីនៅក្នុង ឈាមរបស់ខ្ញុំ » ក៏ចង្អុលបង្ហាញអំពីប្រព័ន្ធដែលព្រះបានបង្កើតឡើងដោយវិធី ដើម្បីលះបង់អំពើបាបរបស់យើង ។ (Mt 26:28) ដោយសារវិធីសាស្ត្រនៃការ ផ្តាច់នេះជាវិធីរបស់ព្រះ នោះមិនមែនជារឿងពិតទេ លើកលែងតែវាប៉ុណ្ណោះ ។ « បើគ្មានការបង្ហូរឈាម នោះក៏គ្មានការអត់ទោសបាបដែរ ។ (ហេព្រើរ ៩: ២២) ។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្កើតសាក្រាម៉ង់នៃការរូបរូម ដើម្បីធ្វើឱ្យយើងជឿលើ ការពិត ។ អំពីអត្ថន័យនៃការរូបរូម យើងអាចគិតពីរឿងបីនៅក្នុងអត្ថបទ ។

(1) ការអនុវត្តនៃការរូបរូមគឺជាបទបញ្ជារបស់ព្រះយេស៊ូវ Veres 24-25 បង្ហាញពាក្យថា "ធ្វើនេះ" ពីរដងវាមានន័យថាបញ្ជា "ធ្វើនេះ" សម្រាប់បញ្ជា របស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាអំណាចរបស់ទ្រង់សិទ្ធិអំណាចផ្តល់ឱ្យ ឱកាសនៃសេចក្តីជំ នឿ ។ ជំនឿតែងតែយកវត្ថុនៃភាពស្មោះត្រង់ ។ ពាក្យនៃសិទ្ធិអំណាចយក មាតិកាពិបាកដែលយើងមិនអាចយល់បាន ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងដឹងពីការពិត

ដែលចេញមកពីអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ ។ យើងទទួលបានព្រះគុណជាថ្មីនៅ
ពេលយើងចូលរួមក្នុងការរូបរួម ។

(2) ការរូបរួមគឺជាសកម្មភាពរំលឹក ពាក្យ «ចងចាំ» ពីដងចេញពីខ ២៤-
២៥ ។ បន្ទាប់មក "ការចងចាំ" (ἀνάμνησις) នេះមានន័យថាការរំលឹក ។
ផ្ទុយពីពិធីសិប្បនិមិត្ត "ការចងចាំ" មានន័យថា ប្រតិបត្តិជានិច្ច ដោយមិន
ភ្លេចក្នុងការទទួលស្គាល់របស់យើង ។ មានរឿងមួយដែលថាពេលបុរសម្នាក់ផ្តល់
អាហារដល់គោរបស់គាត់ វាបានប៉ះដៃគាត់ បន្ទាប់មកគាត់បាននឹកឃើញ «
ពាក្យ អ៊ីស ១:៣ » គាត់គិតថាព្រះអម្ចាស់ គាត់បានឃើញ ហើយប្រែចិត្ត ។
នេះបានក្លាយជាដោយចិត្តវិទ្យានៃការចងចាំ ។ អ្វីដែលចិត្តយើងស្គាល់ព្រះអម្ចាស់
គឺជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន ១៧:៣) មួយជំហានទៀត ចូរនឹកចាំ
ដល់ទ្រង់ — ជានិច្ចកាលដើម្បីរំពឹងគិតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់—គឺ
ជាអំណាចដើម្បីរក្សាព្រះគុណដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

(3) ការរូបរួមគឺជាសកម្មភាពដើម្បីប្រកាសពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ក្នុង
ចំណោមភាសារបស់មនុស្សជាតិ មានវេយ្យាករណ៍មួយ និងនិមិត្តសញ្ញាមួយ
សម្រាប់ទំនាក់ទំនង ។ វាគឺដើម្បីបង្ហាញដោយសកម្មភាពមួយចំនួន ។ នោះគឺ
ក្នុងចំណោមបុរសបិទជិត វាប្រៀបដូចជាសកម្មភាពដើម្បីបង្ហាញពីការងារ
សំខាន់មួយចំនួន ។ អ្នកដែលទាក់ទងជាមួយសញ្ញាមានភាពតានតឹងឆ្ពោះទៅរក
គោលបំណងរួមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយការមានបេះដូងតែមួយ ។ យើងអាច
និយាយបានថា ការរូបរួមជាភាសាសម្រាប់បង្ហាញដោយប្រភេទនៃសញ្ញា ។ ការ
រូបរួមគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសេចក្តីសញ្ញាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅគគុកដែល

ព្រះយេស៊ូវបានស្រឡាញ់យើងអស់កល្បជានិច្ចរហូតដល់ទ្រង់សុគត ។ ដូច្នេះ
យើងគួរស្រឡាញ់ការរួបរួមគ្នា ហើយជឿជាក់លើវា ។ នេះគឺជាភ្លើងមួយ ។
ប្រហែល 50 ឆ្នាំមុន អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា Wee Rrang Bang (ឪពុក
ក្មេករបស់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា Bu Sun Han) ដែលបម្រើបេសកកម្មនៅ
ប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូងបានជិះកប៉ាល់នៅលើទន្លេ Dea Dong ហើយគាត់បាន
ទម្លាក់ចិញ្ចៀនអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់ទៅក្នុងទឹក ។ គាត់បានយំសម្រាប់ចិញ្ចៀន
ដែលបាត់ ។ នេះជាទឹកភ្នែកដែលលោកបាត់បង់ការស្រឡាញ់ភរិយាចេញពីចិត្ត
ដ៏ឈឺចាប់ ។ យើងគួរតែផ្ទេរសញ្ញានៃសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញា (ការរួបរួមគ្នា) ជា
បន្តបន្ទាប់ដែលព្រះយេស៊ូវស្រឡាញ់យើងជាម្សៅរហូតដល់ការយាងមកជា
លើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។ (ខទី ២៦) យើងគួរមានអារម្មណ៍ក្តៅក្នុងចិត្ត និង
ភាពតានតឹងរបស់វាក្នុងការអនុវត្តការរួបរួម ។

ផ្នែកទី 7 គោលលទ្ធិនៃ Eschatology

លើកលែងតែសាសនាគ្រីស្ទ ទស្សនៈនៃសាកលវិទ្យានៅក្នុងសាសនាផ្សេងទៀត ទាំងអស់ និងទស្សនវិជ្ជាគឺការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ (វានៅតែរំលងដោយគ្មានទីបញ្ចប់) ព្រះពុទ្ធសាសនាអះអាងថាការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញដែលមានអត្ថិភាព (សត្វទាំងអស់ត្រូវបានគូសរង្វង់ជាបន្តបន្ទាប់ហើយគ្មានទីបញ្ចប់) លទ្ធិខ្មែរដ៏បានអះអាងថា ការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញដោយអត្ថានិយមនោះគឺ យិន និងយ៉ាង បានផ្លាស់ប្តូរគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបានត្រឡប់មកវិញ ។ ការបង្រៀនរបស់ សាស្តា (សាស្តា ១:២-១១) ហាក់ដូចជាបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ ប៉ុន្តែវាជាអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធនៃសាស្តាបាននិយាយដោយចេតនាក្នុងទស្សនៈថា ជាចម្បងគាត់ដឹងតែផ្នែកមួយនៃការពិត ហើយមិនអើពើនឹងភាពពេញលេញ ។ នៅពេលដែលគាត់បានទៅដល់ចុងបញ្ចប់នៃសាស្តាទស្សនៈរបស់គាត់អំពី cosmos ។ វាមិនមែនជាទិដ្ឋភាពវដ្តទេ ប៉ុន្តែជាទិដ្ឋភាពលីនេអ៊ែរ ។ វាគឺថាពិភពលោកដើរឆ្ពោះទៅរកការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ (សាស. ១២:១៣-១៤) សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់បុរសគឺនៅទីនេះ បើគ្មានការវិនិច្ឆ័យក៏គ្មានសង្ឃឹមដែរ ។

- ក្នុងចំណោម " eschatology ផ្ទាល់ខ្លួន" -

លោក Karl Barth ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីនៃវិបត្តិបាននិយាយថា "ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានសំរេចថាសេចក្តីស្លាប់គឺជាលក្ខណៈសំខាន់របស់មនុស្ស ហើយវាជាកម្មសិទ្ធិនៃការបង្កើត វាជាការល្អ ។ ដូច្នេះ អត្ថិភាពរបស់បុរសនោះត្រូវបានដោះស្រាយដោយការបញ្ចប់ ហើយគាត់ត្រូវស្លាប់» ។ ហើយ "ការស្លាប់មិនមែនជាការវិនិច្ឆ័យ

យទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមិនមែនជាសញ្ញានៃការវិនិច្ឆ័យនោះទេ» ។ ទ្រឹស្តីរបស់ Barth នេះគឺប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរ ។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) ។ ទិដ្ឋភាពនៃ Barth ដល់ការស្លាប់គឺអត្ថិភាព ។ លោក Sternberger ដែលជាអ្នកអត្ថិភាព និងមក៏បាននិយាយផងដែរថា “បោះចោលពាក្យសំរាលទុក្ខរហូតដល់ស្លាប់! ការស្លាប់គឺជាការសម្រាលទុក្ខ» ។ រួចទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា សេចក្តីស្លាប់ជា លំដាប់នៃធម្មជាតិ នោះគឺធម្មជាតិ និងធាតុ ។ Martin Heidegger ក៏បាន គិតផងដែរថា សេចក្តីស្លាប់គឺជាក្រុមនៃជីវិត វាក៏ជាគំនិតអត្ថិភាព ដែលសេចក្តី ស្លាប់មិនទទួលស្គាល់ថាជាសត្រូវដែលចេញមកខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែ យោងទៅ តាមបទគម្ពីរ សេចក្តីស្លាប់គឺជាសត្រូវ ដែលអំពើបាបរបស់មនុស្សបានមកលើ មនុស្ស ។ (រ៉ូម ៥:១២ ទី១ កូរិនថូស ១៥:២៦) សេចក្តីស្លាប់គឺជាធាតុ សំខាន់ដែលយើងគួរស្រឡាញ់? សេចក្តីស្លាប់គឺជាវត្ថុដែលបុរសមិនស្រឡាញ់ ក៏ ដូចជាគាត់ខ្លាច និងស្អប់ ។ (ហេ. ២:១៥) ដូច្នេះ គាត់ចង់តទល់នឹងវា ហើយកាន់កាប់វា ។ មានតែជ័យជម្នះប៉ុណ្ណោះដែលមិនកើតចេញពីអំណាចនៃ មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែដោយ«ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃយើងរាល់គ្នា» (១កូរិនថូស ១៥: ៥៥-៥៧) ។

- Among “Misunderstanding of the existentialism to the death” -

តើជាការយោរយោទដែលអ្នកមិនប្រើចិត្តនឹងត្រូវដាក់ក្នុងឋានសួគ៌អស់កល្ប? ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ហាដេសគឺអស់កល្បជានិច្ច ។ តើអំពើបាបបណ្តោះអាសន្ន របស់មនុស្សធ្វើឲ្យមានទោសដ៏អាក្រក់បែបនេះឬ? Bavinck ដោះស្រាយបញ្ហា

លំបាកដូចខាងក្រោម ។ “អំពើបាបគឺជាអ្វីដែលវាផ្ទុយទៅនឹងព្រះជាមួយនឹង
ប្រភេទណាមួយ ។ ដ្បិតព្រះបញ្ញត្តិត្រូវបានប្រទានមកដោយព្រះ អំពើបាប
បដិសេធសិទ្ធិរបស់ព្រះ និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយផ្ទុយទៅវិញ សូម្បីតែ
អត្ថិភាពរបស់ទ្រង់ ។ បាបកម្មខ្លួនឯង ដែលបុគ្គលមានកំណត់ ប្រព្រឹត្តកម្ម
មានកំណត់ ។ ប៉ុន្តែបរិមាណនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត
របស់គាត់ត្រូវបានកំណត់ដោយស្តង់ដារនៃគុណភាពនៃអំពើបាប ។ នៅពេល
ដែលនៅលើលោកនេះ បុរសម្នាក់មិនបានប្រយ័ត្នតែមួយភ្លែតទេ ជាច្រើនឆ្នាំគាត់
បានទូញសោក ។ ចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តនៅពេលមួយគាត់ត្រូវបាន
ទទួលការអាម៉ាស់និងការដាក់ទណ្ឌកម្មអស់មួយជីវិតរបស់គាត់ ។ វាសក្តិសម
ដែលព្រះដែលមានសិទ្ធិអំណាចពេញលេញត្រូវការការគោរពប្រតិបត្តិយ៉ាងពេញ
លេញដោយគ្មានទីបញ្ចប់ ។ ដូច្នេះ វាសក្តិសមដែលអំពើខុសឆ្គងណាមួយដែល
បំបាក់ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ គួរតែទទួលទោសខ្លះ ។ “អ្នកនិពន្ធបន្ថែមមួយ
បន្ថែមទៀតនៅទីនេះ ដូចតទៅ ។ អំពើបាបរបស់មនុស្សមិនបង្ហាញពីប្រភេទ
សរុបនៃអត្ថិភាពដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះទេ ។ ឬសគល់ដែលអំពើ
បាបដែលបានលាតត្រដាងរបស់គាត់មិនត្រូវបានដកចេញត្រូវបានដាំនៅក្នុង
អត្ថិភាពរបស់គាត់ ។ ដោយសារគាត់មិនត្រូវបានឆ្ងន់ទេ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់
គាត់ (ឬទោះជាគាត់មិនដឹង) ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយទុក្ខវេទនា និងទុក្ខ ។
ជាងនេះទៅទៀត វាគឺជាធម្មជាតិដែលកំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើខ្លួនគាត់ ។
(យ៉ូហាន ៣:៣៦) តាមន័យនេះ ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់គឺជាទិដ្ឋភាពដើម្បី
ធ្វើតាមអំពើបាបរបស់គាត់ ។ នៅពេលដែលអំពើបាបរបស់គាត់មាន ស្ថាន
ភាពវេទនា (ឋាននរក) នឹងត្រូវធ្វើតាម ។ អំពើបាបរបស់គាត់ទ្រទ្រង់ជាមួយ

នឹងអត្ថិភាពដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ យើងគិតថាទោសរបស់ហាដេស
កើតឡើងដោយលើកលែងតែគាត់ មិនមែនដោយអំពើហិង្សារបស់អ្នកដទៃទេ ។

- ក្នុងចំណោម "ការពន្យល់អំពីបញ្ហាលំបាកដែលទាក់ទងនឹងការដាក់ទណ្ឌកម្ម
របស់ហាដេស" ។ -

ផ្នែកទី 7 គោលលទ្ធិនៃ Eschatology

លំដាប់

ជំពូកទី 1 eschatology ផ្ទាល់ខ្លួន

- I. ដើមកំណើតនៃការស្លាប់
- II. បន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់បុរសបញ្ញាដែលព្រលឹងរបស់បុរសទ្រទ្រង់
- III. ការពន្យល់អំពីបញ្ហាអំពីព្រលឹងនៃសេចក្តីស្លាប់
- IV. ស្ថានសួគ៌ និងពិភពលោកនេះ ។
- V. ទ្រឹស្តីនៃរដ្ឋ medial

ជំពូកទី 2 Eschatology ទូទៅ

- I. ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ
- II. ទ្រឹស្តីនៃការរស់ឡើងវិញ
- III. ព្រះរាជាណាចក្រនៃសហស្សវត្សរ៍
- IV. ការជំនុំជំរះចុងក្រោយ និងពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច

ជំពូកទី 1 eschatology ផ្ទាល់ខ្លួន

ដូចជាការចាប់ផ្តើមកើតឡើងនៅក្នុងការទាំងអស់នោះគឺជាទីបញ្ចប់ ។ ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោកគឺ ហើយ eschatology ផ្ទាល់ខ្លួនក៏មាន ។ (និក្ខមនំ ១២:១៤, ហេ. ៩:២៧ បប ១:៧) លើកលែងតែគ្រិស្តសាសនា សាសនាផ្សេងទៀតទាំងអស់ និងទស្សនៈនៃសកលលោកនៃទស្សនវិជ្ជាគឺជាការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ ។ (នៅតែជាសៀគ្វីដោយគ្មានទីបញ្ចប់) ពុទ្ធសាសនាអះអាងថា ការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញដែលមានអត្ថិភាព (សម្រាប់សត្វទាំងអស់ត្រូវបានចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញជាបន្តបន្ទាប់មិនមានទីបញ្ចប់) លទ្ធិខុងជឺបានអះអាងថាការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញដោយអត្ថិភាពគឺត្រូវបានចែកចាយដោយការផ្លាស់ប្តូរយិនយ៉ាងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ទោះបីជាការបង្រៀនរបស់សាស្ត្រក្នុងសាសនាគ្រីស្ត (សាស្ត្រ ១:២-១១) ហាក់ដូចជាបង្រៀនអំពីការចាប់កំណើតឡើងវិញក៏ដោយ វាគ្រាន់តែសម្រាប់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះដែលនិយាយតែផ្នែកនៃសេចក្តីពិតដោយចេតនាក្នុងការណែនាំក្នុងទស្សនៈដែលមិនដឹងទាំងមូល ។ មាតិកា ។ គាត់បានបង្ហាញពីទស្សនៈរបស់គាត់អំពីសកលលោកនៅចុងបញ្ចប់នៃសាស្ត្រ ។ វាមិនមែនជាទិដ្ឋភាពរង្វិលជុំទេ ប៉ុន្តែជាទិដ្ឋភាពលីនេអ៊ែរ ដែលពិភពលោកឆ្ពោះទៅរកការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ (សាស្ត្រ ១២:១៣-១៤) សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់បុរសគឺនៅទីនេះ ។ បើគ្មានការវិនិច្ឆ័យទេ គ្មានសង្ឃឹមទេ ។ នៅទីនេះ ការស្លាប់ផ្ទាល់ខ្លួន បញ្ហាអមតភាពនៃព្រលឹង និងបញ្ហានៃរដ្ឋមធ្យមត្រូវបានចាត់ទុកដូចខាងក្រោម ។

I. ដើមកំណើតនៃការស្លាប់

ក្នុងការសិក្សាបញ្ហានេះ យើងត្រូវសិក្សា លោកុប្បត្តិ ២:១៦-១៧ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានបង្ហាត់បង្រៀននោះថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាអាចស៊ីដើមឈើទាំងប៉ុន្មានក្នុងសួនច្បារ បាន ប៉ុន្តែមិនត្រូវបរិភោគពីដើមឈើនៃចំណេះដឹងល្អនិងអាក្រក់ឡើយ ដ្បិតនៅ ថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹងត្រូវបរិភោគ ប្រាកដជាស្លាប់» ។ ដោយសារអ័ ដាមបានបំពានច្បាប់ទាំងនេះ សេចក្តីស្លាប់បានកើតឡើងលើពិភពលោក ។

1. លក្ខណៈនៃបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ

នៅក្នុងពាក្យថា "ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់" ។ ពាក្យថា "អ្នកប្រាកដជាស្លាប់" មានន័យថាស្លាប់យ៉ាងពិតប្រាកដ ។ វាសង្កត់ធ្ងន់ថាភាព ត្រឹមត្រូវនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងនាពេលអនាគត ។ យើងផ្ដោតទៅលើ រឿងពីរនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃលោកុប្បត្តិ 2:16-17 ។ (១) សេចក្តីមេត្តាករុណា របស់ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានប្រទានសេរីភាពក្នុងការបរិភោគផ្លែឈើនៃដើមឈើទាំង អស់ ។ ដែនកំណត់ដែលអ័ដាមបានទទួលគឺដើមឈើតែមួយគត់ដែលជាកំរិតអប្ប បរមា ។ (២) ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ អំពីលទ្ធផលនៃអំពើបាបរបស់ព្រះអង្គ នោះគឺត្រូវស្លាប់យ៉ាងប្រាកដ ។ សេចក្តី មេត្តាករុណា និងភាពស្មោះត្រង់ គឺជាលក្ខណៈនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ។ ព្រះបន្ទូលនៃលោកុប្បត្តិ ២:១៦-១៧ ប្រាប់ការពិតប្រាកដយ៉ាង ។

1) លក្ខណៈនៃការរូបរួម

ព្រះបានប្រទានបញ្ញត្តិតែមួយគត់ដល់អ័ដាម ហើយបានសម្រេចថា កាលដែលអ័ដាមបានបំបែកវាចេញ ។ គាត់គួរតែទៅដល់ការស្លាប់ ។ វាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងយុគសម័យដើមដែលព្រះបានប្រព្រឹត្តដូច្នេះ មុនពេលដែលច្បាប់សុគតស្មាញត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយ ។ ព្រោះគាត់អាចសាកល្បងអ្វីដែលគាត់រក្សានៅលើច្បាប់ទាំងអស់ ។ « ដ្បិតអ្នកណាដែលកាន់ច្បាប់ទាំងស្រុងតែមិនបានសម្រេចក្នុងចំណុចមួយ អ្នកនោះនឹងមានទោសទាំងអស់ ។ » (យម ២:១០) លោកយេស៊ូក៏បានចង្អុលបង្ហាញបញ្ហាខ្លីតែមួយរបស់លោកដល់បុរសអ្នកមានម្នាក់ដែលបានកាន់តាមបញ្ញត្តិភាគច្រើន ។ (ម៉ាកុស ១០:១៧-២២) វាមានន័យថា មនុស្សខ្លីម្នាក់គឺដូចគ្នានឹងការមិនឲ្យកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងអស់ក្នុងការបង្រៀនគម្ពីរ ។ ការដែលព្រះបានល្បងលអ័ដាមថា មានតែក្រឹត្យរ៉ឺន័យតែមួយប៉ុណ្ណោះដែលអាចមានន័យថា ព្រះបានប្រព្រឹត្តចំពោះគោលការណ៍នៃបញ្ញត្តិដោយផ្ទាល់ ។

2) លក្ខណៈនៃការព្យាករណ៍

ការពិតដែលថាព្រះបានស្នើសុំឱ្យគាត់គោរពតាមបទបញ្ញត្តិតែមួយគត់គឺជាសញ្ញាថាទ្រង់បានគិតថាអ័ដាមទីពីរដែលនឹងមកនៅក្នុងពេលវេលា eschatological នៃអនាគត ។ ដោយសារអ័ដាមមិនបានគោរពតាមវាតែមួយពេលប៉ុណ្ណោះដូចមនុស្សទាំងអស់បានមកដល់សេចក្តីស្លាប់ ដោយសកម្មភាពនៃសេចក្តីសុឆន្ទៈដែលអ័ដាមទីពីរ (១កូរិនថូស ១៥:៤៧) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានស្តាប់បង្គាប់មនុស្សជាច្រើនបានមកដល់ជីវិត ។ (រ៉ូម ៥:១៤-១៩) សកម្មភាពមួយនៃសេចក្តី

សុចរិតបានចង្អុលបង្ហាញពីភាពសុចរិតជាប់លាប់ក្នុងជីវិតទាំងមូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

3) លក្ខណៈនៃកិច្ចព្រមព្រៀង

បញ្ញត្តិដែលព្រះប្រទានដល់អ័ដាមនៅដើមដំបូង (លោកុប្បត្តិ 2:17 “ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគពីដើមនៃការស្គាល់សេចក្តីល្អនិងអាក្រក់ឡើយ ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ”) ។ ជាលក្ខណៈនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៃកិច្ចការ ប៉ុន្តែមិនមែនជាការបញ្ចាំតែប៉ុណ្ណោះ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ Bavinck (Herman Bavinck) បាននិយាយថា “បញ្ញត្តិដែលព្រះបានប្រទានដល់អ័ដាម គឺជាសេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងខ្លឹមសារនៃព្រឹត្តិការណ៍ ។ នោះគឺប្រសិនបើអ័ដាមគោរពតាមវា នោះជាសេចក្តីសញ្ញាដែលគាត់នឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ « នៅក្រោមសេចក្តីសញ្ញានៃកិច្ចការ ពុំមានការស្តារឡើងវិញដោយការប្រែចិត្តឡើយ ។ ការប្រែចិត្តជាកម្មសិទ្ធិរបស់តែសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ ។

4) ចរិតនៃភាពស្មោះត្រង់

ក្នុងបញ្ហានេះ «ហេតុអ្វីបានជាអ័ដាមស្លាប់? ពាក្យបញ្ជាដ៏សាមញ្ញមួយគឺការពិត «ដ្បិតគាត់បានលះចោលកិច្ចព្រមព្រៀងនៃកិច្ចការ គាត់បានស្លាប់ដោយសារការទាមទាររបស់អ្នកស្មោះត្រង់» ។ (រ៉ូម ៥:១២) អត្ថន័យព្រះគម្ពីរនៃពាក្យ «ត្រូវស្លាប់» គឺជាការពិតដែលអ័ដាមបានចាកចេញពីព្រះ ខណៈដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបខាងវិញ្ញាណ (អេភេសូរ ២:១) ហើយនៅថ្ងៃនោះដែរ រូបកាយ

និងព្រលឹងរបស់គាត់ ដាច់ដោយឡែក (អេក ១២:៧) (សូមមើល «ប្រភេទនៃការដាក់ទោស» នៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់បុរសក្នុងសៀវភៅនេះ) បទគម្ពីរបង្រៀនយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនថា សម្រាប់អំពើបាប សេចក្តីស្លាប់បានចូលមកក្នុងពិភពលោក ។ « កំហឹងនៃសេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបគឺជាក្រឹត្យវិន័យ ។ ប៉ុន្តែសូមអរព្រះគុណដល់ព្រះ ដែលប្រទានឲ្យយើងមានជ័យជំនះតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអម្ចាស់នៃយើង ។ (កូរិនថូសទី១ ១៥:៥៦) តើ«សេចក្តីស្លាប់»មានន័យយ៉ាងណា? នេះមានន័យថា «សេចក្តីស្លាប់ធ្វើឲ្យគេធ្វើបាបដោយអំពើបាបរបស់មនុស្ស» ។

2. ការយល់ខុសនៃអត្ថិភាពនិយម (ទ្រឹស្តីរបស់ Barth ដល់ការស្លាប់របស់មនុស្ស)

លោក Karl Barth ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីនៃវិបត្តិបាននិយាយថា "ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានសំរេចថាសេចក្តីស្លាប់គឺជាលក្ខណៈសំខាន់របស់មនុស្ស ហើយវាជាកម្មសិទ្ធិនៃការបង្កើត វាជាការល្អ ។ ដូច្នេះ អត្ថិភាពនៃបុរសនោះត្រូវបានដោះស្រាយដោយការបញ្ចប់ ហើយគាត់ត្រូវស្លាប់» ។ ហើយ "ការស្លាប់មិនមែនជាការវិនិច្ឆ័យទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមិនមែនជាសញ្ញានៃការវិនិច្ឆ័យនោះទេ» ។ ទ្រឹស្តីរបស់ Barth នេះគឺប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរ ។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) ។ ទិដ្ឋភាពនៃ Barth ដល់ការស្លាប់គឺអត្ថិភាព ។ លោក Sternberger ដែលជាអ្នកអត្ថិភាពនិយមក៏បាននិយាយផងដែរថា "បោះចោលពាក្យសំរាលទុក្ខរហូតដល់ស្លាប់! ការស្លាប់គឺជាការសម្រាលទុក្ខ» ។ ហើយលោកបាននិយាយតាមន័យថា សេចក្តីស្លាប់ជាលំដាប់នៃធម្មជាតិ ពោលគឺធម្មជាតិ និងធាតុសំខាន់ ។ Martin

Heidegger ក៏បានគិតផងដែរថា សេចក្តីស្លាប់គឺជាក្រុមនៃជីវិត វាក៏ជាគំនិតអត្ថិភាព ដែលសេចក្តីស្លាប់មិនទទួលស្គាល់ថាជាសត្រូវដែលចេញមកខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ សេចក្តីស្លាប់គឺជាសត្រូវ ដែលអំពើបាបរបស់មនុស្សបានមកលើមនុស្ស ។ (រ៉ូម ៥:១២ ១កូរិនថូស ១៥:២៦) សេចក្តីស្លាប់គឺជាធាតុសំខាន់ដែលយើងគួរស្រឡាញ់? សេចក្តីស្លាប់គឺជាវត្ថុដែលបុរសមិនស្រឡាញ់ ក៏ដូចជាគាត់ខ្លាច និងស្អប់ ។ (ហេ. ២:១៥) ដូច្នេះ គាត់ចង់តទល់នឹងវា ហើយកាន់កាប់វា ។ មានតែជ័យជម្នះប៉ុណ្ណោះដែលមិនកើតចេញពីអំណាចនៃមនុស្សនោះទេ គឺដោយ «ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃយើងរាល់គ្នា» (១កូរិនថូស ១៥:៥៥-៥៧) ។

II. បន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់បុរសបញ្ញាដែលព្រលឹងរបស់បុរសទ្រទ្រង់
(After the departure of the man the issue that the soul of the man sustains)

បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានស្លាប់ ព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានទ្រទ្រង់នៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជាមួយព្រះ (ក្នុងករណីអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ) ឬព្រលឹងរបស់គាត់នឹងមិនត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទេ (ក្នុងករណីអ្នកមិនជឿ) ហើយបន្ទាប់មកនឹងរួចជីវិត ។ នៅក្នុង hades ដែលជាគំនិតអភិរក្សនៃព្រះវិហារគ្រីស្ទអូស្ស៊ូដក់បុរាណ ។ គម្ពីរចែងយ៉ាងច្បាស់ថា កាលមនុស្សស្លាប់ទៅ ព្រលឹងក៏ចាកចេញពីខ្លួន

1. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ

បញ្ហានៃការស្លាប់ក្នុងជីវិតមានសារៈសំខាន់ណាស់ ។ មនុស្សទាំងអស់មិនចង់ស្លាប់ទេ ។ ប៉ុន្តែការស្លាប់មកដល់អ្នកណាក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ ជីវិតរស់នៅ« ហើយរំដោះអស់អ្នកដែលខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ត្រូវរងនូវទោសភាពអស់មួយជីវិត » ។ (ហេ. 2:15) បញ្ហានេះត្រូវបានដោះស្រាយដោយព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ ជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានកាន់កាប់សេចក្តីស្លាប់ (ដោយការរស់ឡើងវិញ) ។

ម៉ាថាយ 10:29 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ចាប់ពីរក្បាលលក់អស់មួយកាក់មែនឬ? ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេនឹងធ្លាក់ដល់ដីក្រៅពីបិតារបស់អ្នកឡើយ» ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវមានន័យថា ទោះជាអ្នកបៀតបៀនសម្លាប់រូបកាយអ្នកជឿក៏ដោយ ក៏ព្រលឹងដែលបានសង្គ្រោះដោយទ្រង់មិនអាចត្រូវគេសម្លាប់បានឡើយ ។ នេះគឺជាគំនិតដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនៃការមកដល់ ។ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវមិនបានការពារអ្វីទាំងអស់អំពីបញ្ហានៃអត្ថិភាពនៃព្រលឹង ជាបញ្ហានៃជីវិតបន្ទាប់ពីមរណភាពនៃព្រលឹងនោះទេ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បើទោះជាគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងពីបញ្ហាសំខាន់ច្បាស់ក៏ដោយ ក៏គាត់មិនបានប្រើអ្វីដែលដូចជាការបង្ហាញហេតុផលដែលគាត់អាចធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើអត្ថិភាពនៃព្រលឹង និងលក្ខណៈនៃអមតៈនោះទេ ។ មូលហេតុគឺការសន្មត់ពីរដូចខាងក្រោម ។

(1) ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលក្រោមការសន្មតថា ជនជាតិយូដានៅសម័យបច្ចុប្បន្ន បានអានបទគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ អាកប្បកិរិយារបស់គាត់ដែលថាក្រុមជំនុំគួរតែមានចំណេះដឹងអំពីបទគម្ពីរត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុង Mt 19: 5, 22: 29 ។

បន្ទាប់មក គាត់ក៏បានទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាពនៃបទគម្ពីរ ហើយបាននិយាយវា ។

(2) ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងជាសារដែលទ្រង់បានប្រកាសក្រោមការសន្មតថាមានអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ គាត់បានយកស្មារតីថាក្រុមជំនុំដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់គាត់បាន

ឃើញព្រះឆាប់ៗនេះហើយស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ (យ៉ូហាន ១៤:៩) គាត់បានដឹងថាពាក្យរបស់គាត់នាំក្រុមជំនុំរបស់គាត់ឲ្យមានជំនឿទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខ ។ ពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យរះចេញតើយើងត្រូវការពន្លឺអ្វី! ដោយសារមូលហេតុពីរខាងលើនេះ ព្រះយេស៊ូមិនបានប្រើការសម្តែងសមហេតុផលអំពីពិភព

ខាងវិញ្ញាណ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដោយសារពួកគេមិនអាចថ្លែងទីបន្ទាល់ពីការពិតខាងវិញ្ញាណដោយវិធីសាស្ត្ររបស់មនុស្ស (អ្វីដែលដូចជាហេតុផលនិយម) ។ លោកប្បត្តិ 3:21 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «តើអ្នកណាដឹងថាវិញ្ញាណមនុស្សឡើងទៅលើ ហើយវិញ្ញាណរបស់សត្វចុះទៅលើផែនដី? ” ។ Aalders

(G. Ch. Aalders) បកស្រាយវាថា “បញ្ហាបន្ទាប់ពីការស្លាប់នៃជីវិតត្រូវបានជូនដំណឹងដោយជំនឿ... ។ ព្រោះបញ្ហានេះស្ថិតនៅក្រៅការគ្រប់គ្រងរបស់យើង» ។ ទោះបីជាលោក Barth មានអាកប្បកិរិយាខុសពីខ្សែបន្ទាត់របស់យើងក៏ដោយ ក៏គាត់បាននិយាយថា “នៅទីនេះ: “តើអ្នកណាអាចដឹងវាបាន?”

មានន័យថាក្នុងចំណោមមនុស្សគ្មាននរណាដឹងវាទេ ប៉ុន្តែមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចដឹងវា» ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា ក្នុងន័យដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ បុរសអាចជឿលើពិភពលោកខាងមុខដោយបទគម្ពីរយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ។ នៅក្នុង Lk 16:27-31 នៅក្នុងការ

សន្ទនារវាងអ្នកមាននៅហ៊ីស និងអំប្រាហាំនៅស្ថានសួគ៌ អ្នកតំណាងគំនិតនៃ
ការមកដល់ពិភពលោកនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគឺដូចតទៅ ។ « ហើយគាត់បាន
និយាយថា 'ដូច្នេះខ្ញុំអង្វរលោកឪពុកឱ្យបញ្ជូនគាត់ទៅផ្ទះឪពុករបស់ខ្ញុំពីព្រោះខ្ញុំ
មានបងប្អូនប្រាំនាក់ដើម្បីឱ្យគាត់អាចនឹងព្រមានពួកគេក្រែងពួកគេចូលមកក្នុង
កន្លែងនៃទារុណកម្មនេះ ។ ពួកគេមានលោកម៉ូសេ និងព្យាការី ។ ចូរឲ្យពួកគេ
ស្តាប់ពួកគេចុះ!' ហើយគាត់បាននិយាយថា < ទេ ឪពុកអំប្រាហាំ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ទៅឯពួកគេវិញ នោះពួកគេនឹងប្រែចិត្តវិញ » ត្រូវជឿថា
តើអ្នកណាម្នាក់គួររស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ » ។ ក្នុងចំណោមពាក្យខាងលើ ខទី ៣១
« ម៉ូសេ និងពួកព្យាការី » ចង្អុលប្រាប់ « ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ » នេះគឺ
ដូចជាខ្លឹមសារនៃឈ្មោះ « ក្រឹត្យវិន័យ និងព្យាការី » (ὁ νόμος καὶ οἱ
προφῆται) (ម. ១២) ហើយពាក្យ « គេមិនឮ » (οὐκ ἀκούουσιν)
មានន័យថាកុំប្រែចិត្ត ។ ពាក្យ « ក៏នឹងមិនជឿដែរ » (οὐδὲ ...
πεισθήσονται.) ក៏មានអត្ថន័យដូចគ្នាដែរ ។ ខទី 31 បានស្នើដល់ការ
បង្រៀនកុំឲ្យស្វែងរកអព្វុតហេតុ ឬធ្វើសញ្ញាជាកណ្តាល ឬជាចំបង (សេចក្តី
យោងទី 1 កូរិនថូស 1:22-23) ភាពអស្ចារ្យធ្វើឲ្យមនុស្សមានចិត្តចង់ដឹង
ប៉ុន្តែវាមិនអាចបង្កើតឡើងនូវការប្រែចិត្តពិតដូចជាពាក្យនៃសេចក្តីពិតនោះទេ ។
ទោះជាពួកផារីស៊ីបានឃើញការប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញក៏ដោយ ក៏ពួកគេ
មិនប្រែចិត្តដែរ ប៉ុន្តែពួកគេព្យាយាមសម្លាប់ឡាសារម្តងទៀត ។ (យ៉ូហាន ១២:
១០) សេចក្តីជំនឿត្រូវបានសម្រេចដោយការប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (រ៉ូម
10:17) ហើយវាមិនអាស្រ័យលើបទពិសោធន៍ចម្លែកក្នុងការទំនាក់ទំនងទៅកាន់
ពិភពលោកខាងមុខនោះទេ ។ ម្នាលអារុសោ បុគ្គលអាស្រ័យហេតុនោះ ងាយ

នឹងត្រូវមារបញ្ឆោត ។ (២កូរិនថូស ១១:១៤-១៥) យើងត្រូវការវិះគន់បទ
ពិសោធរបស់ស៊ុយអែតប៊ីក (អេម៉ានុយអែល ស៊ុយអែត) ត្រង់ចំណុចនេះ
យោងតាមជីវប្រវត្តិរបស់គាត់ ។ គាត់អាចដឹងពីរឿងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ពីចម្ងាយ
ហើយអាចជួបនឹងព្រលឹងដែលបានចាកចេញ ។ ដូចដែលគាត់ត្រូវបានគេ
អញ្ជើញនៅផ្ទះរបស់ William Gastel នៅ Goldenberg ក្នុងប្រទេស
អង់គ្លេសនៅឆ្នាំ 1759 ហើយបាននិយាយជាមួយពួកគេបន្ទាប់មកគាត់បានដឹង
ថាភ្លើងបានកើតឡើងនៅឯ Stochorum នៃប្រទេសស៊ុយអែត ។ ហើយនៅ
ថ្ងៃមួយគាត់បានដឹងថាអធិរាជ Peter III នៃប្រទេសរុស្ស៊ីបានស្លាប់នៅ
ពន្ធនាគារហើយបានប្រកាសវា ។ វាត្រូវបានបញ្ជាក់ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ
លោកបានផ្តល់ជំនួយខ្លះដូចជាតាមលោក Hartfield ដែលជាស្ត្រីមេម៉ាយរបស់
ឯកអគ្គរដ្ឋទូត Nederland ដែលស្នាក់នៅក្រុង Stockholm ពោលគឺមានបុរស
ម្នាក់បានទៅសួរសុខទុក្ខស្ត្រីនោះ ដើម្បីទទួលថ្លៃជួសជុលប្រាក់ដែលចម្រាញ់ ។
បន្ទាប់មក ស្ត្រីនោះបានដឹងថា ប្តីរបស់នាងបានបង់ប្រាក់រួចហើយនៅពេលគាត់
រស់នៅ ប៉ុន្តែនាងព្រួយបារម្ភអំពីការរកមិនឃើញបង្កាន់ដៃនោះ នាងបាន
អញ្ជើញ Sentenborgue ហើយសុំជំនួយពីគាត់ ។ គាត់បានទទួលយកការស្នើ
សុំរបស់គាត់ ហើយគាត់បានទាក់ទងទៅព្រលឹងនៃប្តីរបស់គាត់ដែលបានស្លាប់ទៅ
វិញទៅមក ហើយបន្ទាប់មកតម្លៃត្រូវបានបង់មុនពេលគាត់ឈឺ 7 ខែ ហើយ
បង្កាន់ដៃនោះត្រូវបានគេដាក់ក្នុងទូដាក់ខោអាវរបស់គាត់ ។ ស្ត្រីនោះបានដឹងពី
ការនិយាយរបស់គាត់ ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយនៅខាងលើនោះSwedenborg
ហាក់ដូចជាទទួលយកបទពិសោធដ៏ចម្លែក ។ ប៉ុន្តែ តើយើងអាចទទួលស្គាល់ថា
បទពិសោធន៍បែបនេះកើតចេញពីសេចក្តីពិត និងឬទ្ធានុភាពរបស់ព្រះឬទេ?

យើងមិនអាចទទួលយកវាបានទេ ។ ដោយសារតែគំនិតទ្រឹស្តីរបស់ស៊ុយអែតប៊ីក
 ផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរទាំងស្រុង ។ គាត់បានបដិសេធគោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ និង
 ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយចំពោះបទគម្ពីរបានបដិសេធសំបុត្រនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ពីររួមដល់យូដាស 21 សៀវភៅ) ហើយនៅក្នុងគម្ពីរ
 សញ្ញាចាស់គាត់បាននិយាយថា Ruth, I, II Chronicles, Ezra, Nehemiah,
 Esther, Job, Proverb, Eclectics, Song of Song សៀវភៅ 10 ក្បាល
 មិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ គាត់បានបដិសេធការសង្គ្រោះនៃដង្វាយឆ្នួនដោយព្រះលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លារបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយគាត់
 បាននិយាយដោយឥតប្រយោជន៍ថា ជាទូទៅស្ថានសួគ៌ និងឋានសួគ៌មិនមានទេ
 ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីបុរសទៅទីនោះ ពួកគេក៏បង្កើតនៅទីនោះ ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាច
 និយាយថាបទពិសោធន៍របស់ប្រទេសស៊ុយអែតជាអំណោយរបស់ព្រះឡើយ ។
 ប្រសិនបើបទពិសោធន៍របស់គាត់ជាការពិត ហេតុអ្វីបានជាពួកគេខុសពីបទគម្ពីរ?
 ទោះបីជាគាត់បានយកបទពិសោធន៍ដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេបំបែក
 ការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ យើងមិនអាចនិយាយថាពួកគេមកពីព្រះទេ ។ ហោរា
 ក្លែងក្លាយបានទទួលសញ្ញាចម្លែក ។ (បប. ១៣:១៣-១៥) នៅពេលណាមួយ
 លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីយល់ដឹងអំពីព្យាករណ៍ពិត និងព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយ មិន
 អាស្រ័យលើទីសំគាល់ដែលពួកគេបានប្រហារជីវិតឡើយ ។ មានតែស្តង់ដារ
 ប៉ុណ្ណោះដែលពឹងផ្អែកលើការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ។ ហោរាក្លែងក្លាយបង្រៀន
 មេរៀនប្រឆាំងរបស់ព្យាករណ៍ពិត ។ នៅថ្ងៃនៃយេរេមា ហោរាក្លែងក្លាយបាន
 បង្រៀនអំពីរឿងផ្ទុយគ្នាដែលយេរេមាបានបង្រៀន ។ យេរេមាបានទាយថា
 សាសន៍យូដាមិនឲ្យប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួននឹងត្រូវបានទាក់ទាញដោយបាបី

ឡូន ប៉ុន្តែហោរាក្លែងក្លាយបានប្រកាសពាក្យថា « ចូរមានសន្តិភាព ចូរមានសន្តិភាព (យេរេមា ៦:១៤) (យេរេមា ១៤:១៣, ២៣:១៦-១៧) ចោទិយកថា ១៣ 1-3 បាននិយាយថា “ប្រសិនបើព្យាករី ឬអ្នកសុបិនឃើញសុបិន កើតឡើងក្នុងចំណោមអ្នក ហើយផ្តល់ទីសំគាល់ ឬអច្ឆរិយៈដល់អ្នក 2 ហើយទីសំគាល់ ឬអច្ឆរិយៈដែលគាត់ប្រាប់អ្នកក៏កើតមានឡើង ហើយប្រសិនបើគាត់និយាយថា ពួកយើងទៅចុះ ។ បន្ទាប់ពីព្រះឯទៀតៗ ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្គាល់ ហើយទុកឲ្យយើងបម្រើព្រះទាំងនោះចុះ ៣ កុំស្តាប់តាមពាក្យរបស់ព្យាករីនោះ ឬអ្នកយល់សប្តិឡើយ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកកំពុងល្បងលអ្នក ដើម្បីដឹងថាតើអ្នកស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកឲ្យអស់ពីចិត្តនិងអស់ពីព្រលឹង ។ ” ។

2. ទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ

1) ទីបន្ទាល់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់

ការស្តាប់របស់មនុស្សមានន័យថាព្រលឹងបំបែកចេញពីរាងកាយ ។ Ecc 12:7 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ហើយធ្វើលើកីត្រឡប់មកផែនដីវិញដែរ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅឯព្រះដែលបានប្រទានមក ។ សេចក្តីឥតប្រយោជន៍, ព្រះអធិប្បាយពោលថា; ទាំងអស់គឺឥតប្រយោជន៍” ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «នៅតែ (ព្រះវិហារ)» មានន័យថា «ដូចជាបស់ដែលមានដោយចម្លែក» ពាក្យនេះទាក់ទងនឹងពាក្យលោកុប្បត្តិ ២:៧ ។ វាត្រូវបានសម្តែងដោយអត្ថន័យដែលថាព្រះបានសាងសង់បុរសចេញពីធ្វើដីហើយបានបែងចែកព្រលឹងទៅគាត់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកវិចិត្រខ្ពស់ជាង Wildeboer (Gerrit Wilderboer) ក៏បានចង្អុលបង្ហាញពី

ទំនាក់ទំនងរវាង Ecc 12:7 និង Gen 2:7 ។ គម្ពីរចង្អុលប្រាប់បន្តថារូបកាយរបស់មនុស្សគឺ «ឆ្ងល់» ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩, ១៨:២៧, ទំនុក. ៩០:៣, ១០៣:១៤) ហើយព្រលឹងនៃមនុស្សគឺជាអត្ថិភាពដែលព្រែកចេញពីរូបកាយ ដែលត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយព្រះជាពិសេស ។ ក្នុងន័យដូចជាមនុស្សត្រូវបានស្លាប់ទៅព្រលឹង (ឬវាត្រូវបានហៅសម្រាប់វិញ្ញាណ) របស់មនុស្សបានត្រឡប់ទៅខាងលើព្រះជាម្ចាស់ហើយត្រូវបានព្យាបាលដោយទ្រង់ ។ ដូច្នេះ កាលអេលីយ៉ាបានអធិស្ឋានសុំឲ្យកូនដែលស្លាប់នោះរស់ឡើងវិញ គាត់បាននិយាយថា "ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃទូលបង្គំ សូមឲ្យជីវិតរបស់កូននេះបានមកក្នុងខ្លួនវិញ" ។ ហើយក្នុងការពន្យល់ពីចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន គាត់បាននិយាយថា Gelderend « ហើយព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់តាមសំឡេងរបស់អេលីយ៉ា ។ ហើយជីវិតរបស់កុមារបានចូលមកក្នុងគាត់ម្តងទៀតហើយគាត់បានរស់ឡើងវិញ ។ » (១គ. ១៧:២១-២២) យ៉ូបបានសារភាពថា ៖ «ហើយបន្ទាប់ពីស្បែករបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងនេះនៅក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឃើញព្រះ» (យ៉ូប ១៩:២៦) ត្រង់នេះ "ក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំ" (𐤎𐤊𐤍𐤏𐤃) មានន័យថា "ចាកចេញពីរូបកាយរបស់ខ្ញុំ" ឬ "បើគ្មានរូបកាយខ្ញុំ" ។ ពាក្យថា "នៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំ" គឺដូចជា "បន្ទាប់ពីការស្លាប់" ។ C. van Gelderen ក៏បកស្រាយដូច្នេះ C van Gelderen ក៏បកស្រាយដូច្នេះ Gustav Holscher ក៏បានបកស្រាយថា "គ្មានរូបកាយ" ដូចការរៀបរាប់ខាងលើ ។ ប្រសិនបើអ្នកប្រាជ្ញខ្លះបកស្រាយវាថា "ចេញពីរូបកាយ" (ដូចជាគាត់ស្លៀកពាក់ដោយរូបកាយ ពោលគឺគាត់នៅមានជីវិត) វាមិនត្រឹមត្រូវទេចំពោះពាក្យថា "បន្ទាប់ពីស្បែករបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញ" ។ ពាក្យថា "ស្បែករបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងនេះ" មានន័យថាបន្ទាប់ពី

ការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់នៅតែអាចមើលឃើញព្រះនៅ
ពេលដែលគាត់រស់នៅក្នុងរូបកាយនោះ វាមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់
ហាក់ដូចជាមានចំនួនតិចតួចនៃប្រភេទនៃអត្ថិភាពបន្ទាប់ពីការស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែ
យើងមិនមានអារម្មណ៍ថាបេះដូងមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ចំណុចនេះទេ ។

ទីមួយ ទោះបីជាការបង្រៀននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានតិចតួច ប៉ុន្តែក្នុងអត្ថន័យ
ជាក់លាក់មួយ វាមិនមែនដូច្នោះទេ ។ មានតែវាតិចតួចទៅដែលយើងយល់មេ
រៀននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់អំពីបញ្ហានេះ ពីព្រោះយើងយល់វាក្នុងរឿងតូចតាច
បរិមាណហាក់ដូចជាតិចតួច ។ ជាឧទាហរណ៍ ពាក្យថា “ហើយគាត់បាន
និយាយថា “ខ្ញុំជាព្រះរបស់ឪពុកអ្នក ជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក
និងជាព្រះរបស់យ៉ាកុប” ។ ហើយលោកម៉ូសេបានលាក់មុខរបស់គាត់ ត្បិតគាត់
ខ្លាចក្រឡេកមើលព្រះ ។ » (និក្ខមនំ 3:6) បានចង្អុលបង្ហាញអំពីការរស់ឡើង
វិញបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់អ្នកជឿ ។ ព្រះយេស៊ូវបានបកស្រាយវា ហើយធ្វើឲ្យ
យើងបានស្គាល់ ។ (មថ ២២:៣២) បើគាត់មិនបានបង្រៀនទេ យើងស្ទើរតែ
មិនដឹងជារឿងរហូត ។ បន្ទាប់ពីរូបកាយរបស់អ្នកជឿត្រូវបានស្លាប់ ព្រលឹង
របស់គាត់បានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ (យ៉ូហាន ១១:២៥-២៦) ពាក្យ
នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់នៃការពិតនេះបង្ហាញក្នុងផ្នែកជាច្រើន ។

ទីពីរ គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាប្រភេទនៃវិវរណៈនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ប៉ុន្តែមិន
មែនជាផលផ្លែរបស់វាទេ ។ នៅក្នុងគោលលទ្ធិខ្លះ វាមិនបង្ហាញឱ្យឃើញផ្នែកខ្លះ
កាន់តែភ្លឺជាងនេះទេ ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់សន្មតថាបន្ទាប់ពីការស្លាប់នៃជីវិត
ព្រលឹងនឹងរស់នៅហើយផ្តល់មេរៀនទាំងអស់ ។

2) ទីបន្ទាល់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។

សម្រាប់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្រៀនមេរៀនជាច្រើនដែលព្រលឹងចេញពីរាងកាយយើង មិនត្រូវការរបស់ច្រើនទេ ។ ជាពិសេសនៅក្នុងករណីរបស់ព្រះយេស៊ូវ « ហើយព្រះយេស៊ូវ ... បានបញ្ចេញវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ » (មថ ២៧:៥០) ហើយ « ហើយបានលះបង់វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ” (ἀφῆκεν τὸ πνεῦμα មានន័យថា ទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យផ្តល់ព្រលឹងរបស់គាត់” (យ៉ូហាន ១៩:៣០) ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ផ្ទាល់បានដាក់លើឈើឆ្កាង ហើយមានបន្ទូលថា « ហើយស្នេដានបានមានប្រសាសន៍ថា បន្ទាប់ពីគ្រាចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់គាត់ថា « ហើយខណៈដែលពួកគេកំពុងគប់គប់ស្នេដាន នោះទ្រង់បានស្រែកឡើងថា « ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវអើយ សូមទទួលវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ » (កិច្ចការ 7:59) (II Cor 5:1, Phil 1:23, Heb 12:21-23 Rev 6:9, 20:4) ។ សាក៏ប៉ុល « មែនហើយ យើងមានចិត្តក្លាហាន ហើយយើងសុខចិត្តនៅឆ្ងាយពីរូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ។ .)” ចង្អុលដើម្បីចូលទៅក្នុងការប្រកបគ្រប់គ្រាន់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ នេះគឺមានសុវត្ថិភាពជាងជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់អ្នកជឿ ។ ពាក្យក្រិកដើម គោរព (ἐνδοξασα) ចង្អុលថា រស់នៅបន្ទាប់ពីត្រឡប់ទៅប្រទេសកំណើតនេះ ក្រៅទឹកដីបរទេស ។

3. ឧបាទានក្នុងដំណើរនៃវិញ្ញាណ The rationalistic demonstration to the immorality of the soul

ការបង្ហាញសមហេតុផលមិនអាចនាំអ្នកមិនជឿទៅរកជំនឿពិតដោយឯករាជ្យបានទេ ដោយសារពួកគេខូចបញ្ញា ។ (យេ. ១៧:៩) ដោយសារពួកគេបក

ស្រាយជាចំបងអំពីសត្វធាតុនិងប្រវត្តិរបស់មនុស្សខុស នោះពួកគេមិនជឿដោយផ្ទាល់ទេ ។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយ ហើយ«ដ្បិតព្រះពិរោធរបស់ព្រះបានបើកសម្តែងមកពីស្ថានសួគ៌ ប្រឆាំងនឹងអំពើទុច្ចរិត និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់របស់មនុស្ស ដែលដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេបង្ក្រាបសេចក្តីពិត» ។ (រ៉ូម ១: ១៨) ។ ឃ្លា « បង្ក្រាបសេចក្តីពិត » មានន័យថា ពាក្យ « បង្ក្រាប » ត្រឡប់ទៅ « ទប់រំញ » នេះជាសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងវា ទោះជាទ្រង់ជ្រាបក្តីក៏វាជា « អំពើទុច្ចរិត ។ នេះគឺជាសកម្មភាពបះបោរចំពោះព្រះ ។ ដោយសារតែវា ពួកគេបានក្លាយជាទីបំផុតនៃការថ្វាយបង្គំប្រះ ។ នេះគឺជាការបង្ហាញពួកគេពីប៉ុល (រ៉ូម ១:២១, ២៣) ។ ដូចលោក Paul Althaus បាននិយាយថា វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងថា ជំនឿរបស់អ្នកមិនជឿក៏ដូចគ្នាទៅនឹងត្រីសូបរវិស័ទដែរ ។ ការបង្ហាញសមហេតុផលមានអត្ថន័យតែប៉ុណ្ណោះ ដូចដែលវាត្រូវបានវាយតម្លៃនៅក្នុងត្រីសូបរវិស័ទ ។ គោលការណ៍នៃពិភពនៃសត្វដែលត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវផ្តល់ផលប្រយោជន៍ក្នុងសេចក្តីជំនឿសំខាន់ ហើយសរសើរព្រះ ។ (ទំនុកជំរើង ៨:១-២)

1) អាគុយម៉ង់អាណាឡូក 1) Analogical argument

នេះជាវិធីសាស្ត្របង្ហាញរបស់ Joseph Butler ជាចម្បង ។ គាត់នៅក្នុងការបង្ហាញអាណាឡូកបានអះអាងថាការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃការអភិវឌ្ឍន៍នៃពិភពធម្មជាតិប៉ុន្តែមានតែការផ្លាស់ប្តូរទៅជាប្រភេទនៃអត្តិភាពផ្សេងទៀត ។ លោកបានលើកឧទាហរណ៍មកថា ដង្កូវបានប្តូរទៅជាមេអំបៅ ហើយពងញាស់ក៏ប្តូរទៅជាបក្សីជាដើម ។

2) អាក្យម៉ង់សីលធម៌ 2) Moral argument

ដូចដែលយើងវិនិច្ឆ័យដោយមនសិការ ភាពច្របូកច្របល់ដែលបុរសជួបមិនអាច
ដោះស្រាយបានគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់គិតដោយដឹងខ្លួនថា
ព្រះដ៏សុចរិតបានរៀបចំផែនការសងសឹកនៃពិភពលោកខាងមុខសម្រាប់មនុស្ស
នោះ ។ ការវិនិច្ឆ័យនៃមនសិការទូទៅបែបនេះមិនអាចជាអ្នកកុហកបានទេ ។

3) អំណះអំណាងរបស់មនុស្សនិយម 3) Humanistic argument

រចនាសម្ព័ន្ធនៃចិត្តវិទ្យារបស់មនុស្សបានឆ្លងកាត់ពិភពនៃអារម្មណ៍
ហើយបានស្វែងរកភាពល្អមើលមិនឃើញនិងការពិតដោយសមហេតុផល ។
បុរសមានគំនិតអមតៈរបស់បុរស ។ ដោយសារបុរសសង្កេតមើលពិភពខាង
ក្រៅ គាត់មិនអាចគិតបានទេ ។ គំនិតនេះត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយអ្វីដែលតួអង្គ
សំខាន់របស់គាត់បានទទួល ។ ការគិតដោយខ្លួនឯងចំពោះភាពអសីលធម៌នៃ
ព្រលឹងគឺជាសកម្មភាពនៃមរណភាពនៃព្រលឹងរួចហើយ ។

4) អាក្យម៉ង់ទស្សនវិជ្ជា 1) Philosophical argument

នេះបានក្លាយទៅជាខ្លឹមសារតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះព្រលឹងជាវិញ្ញាណ ហើយមិនអាច
វិភាគតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យបានឡើយ ។

5) អាក្យម៉ង់ប្រវត្តិសាស្ត្រ

នេះគឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលនៅក្នុងមនុស្សជាតិគ្រប់កុលសម្ព័ន្ធមានគំនិតនៃភាព
មិនពេញរឿយនៃព្រលឹង ។ មនុស្សជាតិនៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធណាមួយមានគំនិតនៃ

រង្វាន់និងការដាក់ទណ្ឌកម្មនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខនិងបទពិសោធន៍នៃក្តីសុបិន្ត និងការទស្សន៍ទាយ ។

6) ជម្លោះសាសនា

នៅក្នុងសាសនានៃអបិយជំនឿនៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធចម្រុះពណ៌បាននិយាយថាពួកគេ មានកន្លែងសម្រាប់បរិបូណ៌សត្វនោះសាសនាអេហ្ស៊ីបរួមបញ្ចូលការគិតអំពីភាព អមតៈនៃព្រលឹងនៅក្នុងកាណុងបាញ់ "សៀវភៅមរណភាព" ។ ហើយកាណុង បាញ់ Rig Veda នៃសាសនាព្រាហ្មណ៍ឥណ្ឌារួមបញ្ចូលការគិតដែលបុព្វបុរស បានចូលទៅក្នុងពិភពនៃបាតុភូតដែលមិនមែនជាបាតុភូតនេះ ព្រះពុទ្ធសាសនា បាននិយាយថាការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ Zoroaster នៅពេលរួមបញ្ចូលទាំងការ គិតអំពីរង្វាន់នៃពិភពលោកខាងមុខនៅក្នុងកាណុងបាញ់ Avestar ។ លទ្ធិ ខុងជឺរបស់ចិនក៏បានយល់ច្បាស់ដែរថា បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់បុរសនោះ ការ គិតថាព្រលឹងនឹងនៅរស់ ។ ការបង្ហាញសនិទានភាពខាងលើមិនផ្តល់ការធានា ថាព្រលឹងនឹងបានរស់រានមានជីវិតបន្ទាប់ពីការស្លាប់ទៅបុរសនោះទេ ។ ការ បង្ហាញបែបនេះបង្ហាញពីការផ្តល់យោបល់មួយចំនួនដល់ពិភពលោកខាងមុខ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារសម្ភារៈដែលធ្វើបាតុកម្មនេះផ្តល់ឱ្យមិនច្បាស់លាស់ គំនិតអបិយជំនឿ អាចកើតឡើងក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតបញ្ញរបស់មនុស្សត្រូវខូចដោយអំពើ បាប (យេរេមា ១៧:៩) គេមិនអាចដឹងច្បាស់អំពីបញ្ហានៃពិភពលោកខាងមុខ ឡើយ ។ យើងគួរធានាដល់ពិភពលោកខាងមុខតែតាមរយៈពាក្យនៃវិវរណៈ (បទ គម្ពីរ) នៃព្រះ ។

III. ការពន្យល់អំពីបញ្ហាអំពីព្រលឹងនៃសេចក្តីស្លាប់

1. ការបែងចែករវាងអារក្សនិងព្រលឹង

សព្វថ្ងៃនេះមានការគិតខុសដែលថាព្រលឹងនៃអ្នកស្លាប់ (ជាពិសេសព្រលឹងនៃព្រលឹងក្លាហាន) គឺជាអារក្ស ។ ប៉ុន្តែព្រលឹងជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្ស ហើយអារក្សគឺជាទេវតារបស់សាតាំង ។ (Mt 12:24-26 បប. (យូដាស ១:៦, បប . ១២:៩) អំពីអំពើចែកទាបរបស់ទេវតា យោងទៅវគ្គ ២ ជំពូកទី ៥ ជាការបង្កើតពិភពខាងវិញ្ញាណ ។ ពួកគេដែលអះអាងថាអារក្សគឺជា «ព្រលឹងនៃមនុស្សស្លាប់» ផ្អែកទីបង្អស់ថាវាដោយព្រឹត្តិការណ៍របស់មនុស្ស Geraserites ។ អារក្សដែលជនជាតិហេហ្ស័រ៉ាស៊ីបានចូលមកបាននិយាយថាឈ្មោះរបស់ពួកវាគឺ «ទាហាន» (ខ៣០) ដែលមានន័យថា «អារក្សដែលពួកយោធាបានស្លាប់» ។ ប៉ុន្តែមូលហេតុដែលគេហៅឲ្យធ្វើយោធានោះ គឺដោយសារពួកគេមានគ្នាច្រើនដូចយោធា ។ ពាក្យថា អារក្សជាច្រើនចូលគាត់ ។ "(ὅτι εἰσῆλθεν δαμόνια πολλὰ εἰς αὐτόν.) (ខទី ៣០ ff) ត្រូវបានបកប្រែតាមព្យញ្ជនៈថា "ពីព្រោះមានអារក្សជាច្រើនចូលក្នុងទ្រង់" ។ Mk 5: 9 ដែលបានកត់ត្រាព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នាបាននិយាយថា "ដោយសារតែយើងមានច្រើន (ដោយសារតែច្រើន)" (សម្រាប់យើងជាច្រើន) ។ សម្រាប់ផ្នែកដើមនៃឃ្លាទាំងពីរខាងលើមានការភ្ជាប់នៃហេតុផល (hoti ព្រោះ) បង្ហាញពីហេតុផលនៃឈ្មោះយោធា (ὅτι πολλοί εἰσμεν) ។ ថ្វីបើវាជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យមួយ តើអ្វីជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីស្វែងរកអត្ថន័យនៃ "អារក្សដែលទាហានបានស្លាប់"?

ទ្រឹស្តីដែលថាព្រលឹងនៃបុរសដែលត្រូវបានចាកចេញទៅចូលទៅក្នុងអារក្សមិនអាច
ត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ហេតុផលដូចខាងក្រោម ។

(1) យោងតាមពេត្រុសទី 1 3:19 ព្រលឹងដែលបានស្លាប់នៅសម័យណូអេ
ដោយទឹកជំនន់ត្រូវបានបង្ហាញដោយការជាប់គុកនៅក្នុងគុក ។ ដូច្នេះ ទ្រឹស្តី
ដែលថា ព្រលឹងមនុស្សអាក្រក់ដើរជុំវិញពិភពលោក ហើយសម្លាប់គេមិនអាច
បង្កើតឡើងបានឡើយ ។

(2) ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា សេដ្ឋីដែលបានបៀតបៀនឡាសារនោះ ត្រូវ
ជាប់គុកនៅឋានសួគ៌ បន្ទាប់ពីគាត់ស្លាប់ ហើយនៅពេលបន្ទាប់ ព្រលឹងដែល
បានចាកចេញពីពិភពលោកទៅកន្លែងនោះ មិនអាចទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក
ក្នុងពិភពលោកបានទេ ។ (លូកា ១៦:១៩-២៦)

2. ប្រភេទនៃអត្ថិភាពនៅក្នុងព្រលឹងដែលបានចាកចេញ

ក្រោយពីអ្នកជឿបានស្លាប់ទៅ តើគាត់នឹងមានជីវិតបែបណា? Hendrikus
Berkhof ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីហូឡង់ បានប្រឆាំងនឹងគំនិតដែលព្រលឹងបានចាក
ចេញពីរាងកាយ ហើយធ្វើឱ្យសកម្ម ហើយបាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ ទ
ស្សនៈផ្ទុយគ្នារបស់គាត់ដែលថាបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់អ្នកជឿព្រលឹងទៅកាន់
ព្រះដូចខាងក្រោម ។ «ប្រភេទនៃពិភពខាងមុខនៃអ្នកជឿ មិនមែនជាខ្លួនគាត់
ទេ ដែលបានរួចជីវិតនៅក្នុងពិភពលោក ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នក
ជឿយកក្នុងជីវិតរបស់គាត់ មិនអាចបន្តបន្ទាប់ពីគាត់ស្លាប់បានឡើយ ។

អ្នកជឿដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ មិនមែនជាអារក្សទេ» ។ ដូចគ្នានឹងអ្វីដែលគាត់
បានអះអាងថាប្រភេទនៃអត្ថិភាពរបស់អ្នកជឿមុនពេលគាត់ស្លាប់និងប្រភេទនៃ
អត្ថិភាពរបស់គាត់បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់ត្រូវបានបំបែកទាំងស្រុង ។ គំនិត
ដែលព្រលឹងចេញពីរូបកាយ ហើយទៅឯព្រះមានន័យថា គំនិតនៃពេលវេលា
និងលំហ គួរតែត្រូវបានអនុវត្តចំពោះពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

គាត់បានបើកបង្ហាញគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅក្នុងចំណុច ។ នោះគឺបន្ទាប់ពី
ព្រះយេស៊ូវបានសោយទិវង្គត អត្ថិភាពរបស់ទ្រង់ត្រូវបានញែកចេញពីគ្នា
អត្ថិភាពរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបំបែកចេញ ហើយនៅពេលដែលទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ
ទ្រង់ត្រូវបានចាប់យកដោយតួរលេខដែលទ្រង់បានរស់នៅក្នុងពិភពលោក ។
ប៉ុន្តែតើការអះអាងបែបនេះរបស់ Hendrikus Berkhof គាំទ្រដោយបទគម្ពីរទេ?
វាមិនមែនទេ ។

(1) គាត់បាននិយាយថាការបង្រៀនដែលថាបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់អ្នកជឿគ្រី
ស្ទានព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ព្រះហើយរីករាយនៅចំពោះបល្ល័
ង្ករបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺខុសព្រោះវាត្រូវបានអនុវត្តគំនិតនៃពេលវេលានិងចន្លោះទៅ
នឹងពិភពលោកអស់កល្បជានិច្ច ។ ការអះអាងរបស់គាត់គឺអាស្រ័យលើទស្សន
វិជ្ជានៃអត្ថិភាពនិយម ដែលអះអាងពីទំនាក់ទំនងនៃ aliter សរុបរវាងពិភពនៃ
ពេលវេលា និងលំហ និងភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ការបង្រៀននៃបទគម្ពីរសង្កត់
ធ្ងន់លើការរស់រានមានជីវិតផ្ទាល់ខ្លួននៃព្រលឹងដែលបានចាកចេញផ្ទុយពីការ
អះអាងរបស់ Berkhof ។ Ecc 12:7 មានប្រសាសន៍ថា « ហើយធ្វូលីក៏
ត្រឡប់មកផែនដីដូចមុនដែរ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅឯព្រះដែលបានប្រទាន

មក» ។ នៅទីនេះ ពាក្យថា “ព្រះ (រូប)” ត្រូវបានបកប្រែដោយ “ព្រះវិញ្ញាណ” បន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ក៏ជាវិញ្ញាណដែរ ហើយវានិយាយថា វិញ្ញាណត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ ។ មថ ១៧:៣ បានសរសេរការពិតដែលម៉ូសេបានប្រាប់ដល់ព្រះយេស៊ូ លូកា ១៦:២២ បានសរសេរការពិតដែលឡាសារបានសោយទិវង្គត ហើយចូលទៅក្នុងសុដន់របស់អំប្រាហាំ ។ ហើយ វិវរណៈ 6:9-10 បានកត់ត្រាកន្លែងកើតហេតុ ដែលពួកគេបានអធិស្ឋានដោយសំឡេងខ្លាំងៗ ។ (សូមមើល បប. ២០:៤) តើលោកយេស៊ូមិនបានប្រាប់ពួកអ្នកកាន់តាមការពិតថា ទោះជាពួកគេសម្លាប់រូបកាយក៏ដោយ ព្រលឹងគេមិនត្រូវបានគេសម្លាប់ទេ? តើវាមិនមែនជាការបកស្រាយដ៏ត្រឹមត្រូវទេដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូរួមបញ្ចូលថា បន្ទាប់ពីរូបកាយនៃអ្នកជឿត្រូវបានស្លាប់ ព្រលឹងរបស់ទ្រង់បានរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយបានសកម្មឡើងឬ? ដូចប៉ុលក៏បានធ្វើសំបុត្រទៅព្រះវិហារកូរិនថូសដែរ គាត់បាននិយាយថា “បាទ យើងមានភាពក្លាហាន ហើយយើងចង់នៅឆ្ងាយពីរូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។ (២កូរិនថូស ៥:៤) ។ ពាក្យរបស់ប៉ុលនេះមានន័យថាព្រលឹងគាត់ទៅក្នុងពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច (កន្លែងដែលព្រះគ្រីស្ទគង់) ។ (ឯកសារយោង II Cur 12:1-4) យើងគួរតែជឿលើព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ហើយទទួលយកវាជានិច្ច

(2) អាកប្បកិរិយារបស់គាត់ដែលបានយកជាគំរូនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ មិនបានទទួលការគាំទ្រពីបទគម្ពីរទេ ។ ដូចអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើ គាត់បានបដិសេធថាព្រលឹងនៃអ្នកជឿដែលបានចាកចេញទៅរស់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា មានតែអ្នកជឿដែលរស់ឡើងវិញដូច

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ ។ ប៉ុន្តែការអះអាងរបស់គាត់ចេញមកពីការមិនអើពើនឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃបទគម្ពីរដែលថា ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនិងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ប្រាកដជា ។ ការពិតដែលថាការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅថ្ងៃទីបីនៃការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានសុគតដោយការឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ទ្រង់បានសន្យានឹងឧក្រិដ្ឋជនថានឹងសុគតជាមួយនឹងទ្រង់ថា "ហើយទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា "ខ្ញុំប្រាប់អ្នកតាមពិតថា ថ្ងៃនេះអ្នកនឹងបាននៅឋានសួគ៌ជាមួយខ្ញុំ ។ (លូកា ២៣:៤៣) ។ តើ Berkohf នឹងពន្យល់វាយ៉ាងដូចម្តេច?

3. ព្រលឹងដែលបានចាកចេញនិងពិភពលោក

តើព្រលឹងដែលបានចាកចេញពីពិភពលោកនេះអាចមកស្នាក់នៅ និងសកម្មបានទេ? ព្រះគម្ពីរបាននិយាយដោយប្រយោលថា វាមិនអាចទៅរួចទេ ។

ទីមួយ ព្រលឹងដែលបានចូលទៅក្នុងនគរនៃព្រះបានទទួលស្ថានសួគ៌ជាទីលំនៅរបស់ពួកគេ (២កូរិនថូស ៥:៨) ពួកគេនឹងមិនត្រឡប់មកពិភពលោកនេះវិញទេ ។ ពួកគេនៅស្ថានសួគ៌ដូចជាកូនរបស់ព្រះ ។ (យ៉ូហាន ៨:៣៥) ពួកគេមិនមែនជាអ្នកបម្រើដូចទេវតាទេ តើគាត់នឹងត្រឡប់មកវិញនូវបេសកកម្មអ្វី? (លូកា ១៦:២៧-៣១)

ទីពីរ សម្រាប់មនុស្សដែលត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងនរកត្រូវជាប់គុកនៅទីនោះ (១ពេត្រុស ៣:១៩) ពួកគេមិនអាចត្រឡប់មកពិភពលោកវិញបានទេ ។ ពួកបុរស

បានចាត់ទុកពាក្យ ១ សំ ២៨:៨-១៩ ជាបញ្ហា ។ តាមពាក្យនេះ ស្ត្រីខ្មោច បានធ្វើឲ្យព្រលឹងនៃសំយូអែលដែលស្លាប់បានត្រឡប់មកពិភពលោកវិញតាមការ ស្នើសុំរបស់សូល ។ ប៉ុន្តែការពិតមិនដូច្នេះទេ ។ ចូរយើងបកស្រាយឃ្លានៃវគ្គ នេះ ។ ជាពិសេសខ្លឹមសារនៃរហូតដល់ខ ១២-១៧ មានដូចខាងក្រោម ។ « ពេលស្ត្រីនោះឃើញសំយូអែល នាងស្រែកយ៉ាងខ្លាំង ។ ស្ត្រីនោះទូលព្រះបាទ សូលថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកបញ្ឆោតខ្ញុំ? អ្នកគឺសូល» ។ ស្តេចមានរាជឱ ង្គារទៅនាងថា ៖ «កុំខ្លាចអី ។ តើអ្នកឃើញអ្វី?» ស្ត្រីនោះទូលព្រះបាទសូលថា ៖ «ខ្ញុំឃើញព្រះមួយយាងមកពីផែនដី» ។ គាត់និយាយទៅកាន់នាងថា ៖ «តើ គាត់មានរូបរាងយ៉ាងណា?» ។ ហើយនាងបាននិយាយថា ៖ «បុរសចំណាស់ ម្នាក់កំពុងឡើងមកហើយគាត់ត្រូវបានរុំដោយអារធិមួយ» ។ ព្រះបាទសូលជ្រាប ថាជាសំយូអែល ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ ។ លោកសំយូអែលមាន ប្រសាសន៍ទៅលោកសូលថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោករំខានខ្ញុំ ដោយនាំខ្ញុំឡើង វិញ?» ។ ព្រះបាទសូលមានរាជឱង្គារថា ៖ «ខ្ញុំមានទុក្ខព្រួយជាខ្លាំង ដ្បិតជន ជាតិភីលីស្ទីនកំពុងតែច្បាំងនឹងខ្ញុំ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានងាកចេញពីខ្ញុំ ហើយ លែងឆ្លើយតបនឹងខ្ញុំទៀតហើយ ទោះបីដោយព្យាការី ឬដោយសុបិនក្តី ។ ហេតុ នេះហើយបានជាខ្ញុំបានហៅអ្នកមកប្រាប់ខ្ញុំពីអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវធ្វើ» ។ ដូចយើងឃើញ ពាក្យនេះ បុគ្គលដែលបានលេចមកជាមនុស្សចាស់ គឺមិនមែនជាសំយូអែលទេ តែជាមនុស្សដែលត្រូវអារក្ស ។ មានហេតុផលមួយចំនួននៃការបកស្រាយដូច នេះ ។

(1) អ្វីដែលព្រះបានយាងចេញពីផែនដី (2ទី 13 វ) គឺជាគំនិតរបស់សាម៉ា ន ។ Shamans រៀបចំដែលធ្វើឱ្យសំលេងរបស់មនុស្សស្លាប់ចេញពីដី ។ គឺ

29:4 ឧបាសច្ចេនថា "សំឡេងរបស់អ្នកនឹងចេញមកពីដី ដូចជាសំឡេងខ្មោច ហើយពាក្យសម្តីរបស់អ្នកនឹងឡើងចេញពីដី ។ "ប្រសិនបើយើងនិយាយការពិតនៃ បទគម្ពីរ នោះពាក្យដែលព្រលឹងរបស់សាំយូអែលដែលបានចាកចេញពីពិភព លោក ហើយបានចូលទៅក្នុងព្រះ (សាស 12:7) ចេញពីដីនោះ មិនអាច ក្លាយជាការពិតបានទេ ។ ហេតុនេះហើយបានជាការគិតដែលថាសាំយូអែល ចេញមកពីដីគឺជាពាក្យដែលសាម៉ាន់បានប្រើប្រាស់ទាំងស្រុង ប៉ុន្តែព្រះមិនដូច្នោះ ទេ ។ វាគឺជាពាក្យដែល shaman បានយកយានមួយចំនួន ប៉ុន្តែវាមិនមែនជា កិច្ចការរបស់ព្រះទេ ។

(2) ប្រសិនបើបុគ្គលនោះបានបង្ហាញខ្លួននោះជាសាំយូអែលពិត នោះគឺជាបញ្ហា ពីរ ។ ដោយសារតែសាំយូអែលបាននិយាយថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នករំខានខ្ញុំ ដោយនាំខ្ញុំឡើង?", [1] shaman អាចហៅព្រលឹងនៃព្យាករន៍នៃព្រះ? [2] តើព្រលឹងក៏រំខានដែរ (រាវាំង)?

(3) ដូចដែលសូលបានដឹង ព្រះជាម្ចាស់បានចាកចេញពីគាត់រួចហើយ ហើយ ម្តងទៀតមិនបានទទួលយកការប្រាស្រ័យទាក់ទងតាមរយៈហោរាដែលជាសុបិន នោះទេ ។ (I Sam 28:15 ff) ដ្បិតសូលបានខូចចិត្តពេលដែលគាត់ស្វែងរក ស្ត្រីអាសាម (27-90) វាមិនអាចទៅរួចទេដែលព្រះបានបញ្ជូនព្រលឹងរបស់សាំ យូអែលដែលបានចាកចេញទៅឲ្យគាត់ ។

(4) មួយក្រឡេកមើលដំបូង អ្វីដែលវាត្រូវបានកត់ត្រាទុកជាពាក្យរបស់សាំយូអែល (2 ១៥-១៩) គឺស្រដៀងនឹងពាក្យដែលលោកបានព្រមានដល់សាំយូអែល (១សាំ ១៥:១៧-២៩) អារក្សក៏លាតត្រដាងដូចជាទេវតាដែលចាំងពន្លឺ (២ កូរិ

នថ្ងស) ។ ១១:១៤-១៩) ហើយបើកសម្តែងដូចដែលគាត់បានមានប្រសាសន៍
ចំពោះព្រះ (កិច្ចការ ១៦:១៦-១៨) ពួកគេបានធ្វើការចម្លែកជាច្រើន ហើយ
បានទាយអ្វីមួយ (ខូត ១៣:១-៣) ទ្រង់បានបន្ទោសអំពីបាប ។ ប៉ុន្តែពួកគេ
ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សិប្បកម្មរបស់ពួកគេ ។ (កូរិនថូសទី២ 2:11 យេរេមា
6:11)

(5) ប៉ុន្តែបញ្ហាគឺជារឿងចម្លែកដែលអ្នកនិពន្ធនៅក្នុងអត្ថបទមិនបានបង្ហាញពី
ការពិតដែលថាគាត់ជាសំបូរអែលច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត "សំបូរអែលបាន
និយាយទៅកាន់សូល" (នៅផ្នែកដំបូងនៃខទី 15) ហាក់ដូចជាការពិតដែលថា
គាត់ បានទទួលស្គាល់គាត់ថាជាសំបូរអែល ។ ប៉ុន្តែតាមពិតវាមិនមែន
ដោយសារតែពាក្យនេះបញ្ជាក់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលនៅអាយុនោះតួលេខនៃដំណើរ
ការ shaman ត្រូវបានសរសេរដោយផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ អ៊ីសា 28:8-10 បាន
កត់ត្រាជំនាញរបស់សាម៉ានដោយផ្ទាល់ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ហើយគាត់
បានចង្អុលបង្ហាញស្ថានភាពពុករលួយរបស់សូលនៅក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់ ។

(6) ព្រះមិនគួរដេញតាមអ្នកប្រាជ្ញ និងអ្នកប្រាជ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែបានបង្ហាត់ឲ្យ
សម្លាប់មនុស្សបែបនេះ (លេវីវិន័យ ១៩:៣១ ២០:២៧ ខូត ១៨:១១) វាមិន
អាចទៅរួចទេដែលព្រះនឹងស្តាប់អំពីដែលទេបានបង្ហាត់ឲ្យសហការជាមួយវា ។
ហើយមូលហេតុមួយក្នុងចំណោមហេតុផលដែលសំបូរអែលបានស្លាប់គឺអំពីបាប
ដើម្បីសុំការបង្រៀនរបស់សាម៉ាន ។ (រាហ្សាត្រីទី១ ១០:១៣-១៤ លេវី ២០:
៦) ។

4. ទ្រឹស្តីនៃការគេង

ការគោរពនៃថ្ងៃសប្បិទ្ធជាពិរ និងការគោរពនោះ សាក្សីព្រះយេស៊ូវបាន អះអាងថា បន្ទាប់ពីព្រលឹងបានចាកចេញ គាត់បានចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនៃការ ងងុយគេង ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។ គោលលទ្ធិរបស់ពួកគេនឹងពឹង ផ្អែកលើ Duet 31:16, Dan 12:2 Mt 9:24, Jn 11:11-14 Act 7:60 I Cor 15:20 I The 4:13-14 ជាដើម ។ វគ្គទាំងនោះចង្អុលបង្ហាញថាការ ស្លាប់ ប្រជាជនត្រូវបានចាត់ទុកស្ថានភាពនៃការស្លាប់របស់មនុស្សថាជាស្ថាន ភាពងងុយគេង ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ “ដេក” មានន័យថា នៅពេលដែលមនុស្ស ស្លាប់ រាងកាយនឹងធ្លាក់ក្នុងសភាពសន្លប់ ប៉ុន្តែវាមិនចង្អុលបង្ហាញថាព្រលឹងចូល ទៅក្នុងស្ថានភាពងងុយគេងនោះទេ ។ ជាពិសេសក្នុងចំណោមជំពូកខាងលើ និង ខគម្ពីរ ដាន ១២:២ បង្ហាញអត្ថន័យយ៉ាងច្បាស់ ។ វាបាននិយាយថា “ហើយមនុស្សជាច្រើនដែលដេកនៅក្នុងផ្ទះឆ្ងល់” ដែលមានន័យថាសាកសពត្រូវ បានកប់នៅក្នុងផ្ទះឆ្ងល់ ។ យោងទៅតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរនៅពេលដែល មនុស្សត្រូវបានចាកចេញពីព្រលឹងរបស់គាត់ដែលបានចាកចេញពីរូបកាយរបស់ គាត់គឺជាផ្ទះឆ្ងល់ ។ ប៉ុន្តែវាមិននៅជាមួយរាងកាយរបស់គាត់ជាបន្តបន្ទាប់ទេ ។ (មថ ២៧:៥០, លូកា ១៦:២២, ទី ២ ទីម ៤:៦ ហេ ១២:២៣) មិនតែ ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ការពិតដែលព្រលឹងស្លាប់បាននិយាយថា ត្រូវបានកត់ត្រាទុក ។ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅលើភ្នំនៃការផ្លាស់ ប្រែរូបរាង ម៉ូសេ និងអេលីយ៉ាដែលបានចូលទៅស្ថានសួគ៌បានមកពិភាក្សាជា មួយនឹងព្រះយេស៊ូវ (លូកា ៩:៣០-៣១) បុរសអ្នកមាននៅភ្នំនោះបានសុំញក្តីទៅ

អំប្រាហាំ (លូកា ១៦:២៣-៣១) ។ ពួកបរិសុទ្ធដែលបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌
សរសើរកូនចៀមជាមួយនឹងបទចម្រៀងថ្មី ។ (វិវរណៈ ៥:៧-១០, ៧:៩-១០)

មនុស្សដែលអះអាងថាព្រលឹងដែលបានចាកចេញទៅដេកនោះប្រកែកជាបន្ត
បន្ទាប់ដូចតទៅ ។

1) នៅពេលដែលព្រលឹងមានរូបកាយ វាអាចទទួលអារម្មណ៍បាន

ពួកគេបាននិយាយថា "ព្រលឹងមានវិញ្ញាណតាមកាយ បើវាចាកចេញពីរូបកាយ
វាគ្មានមុខងារនៃវិញ្ញាណទេ ។ ប៉ុន្តែគឺជាការទស្សន៍ទាយទុក្ខព្រួយ ។ ព្រះដែល
គ្មានរូបកាយមានចំណេះដឹងទាំងស្រុងហើយ ទោះបីទេវតាគ្មានរូបកាយក៏មាន
បញ្ញា ហើយមានក៏ធ្វើដែរ ។ កម្មវត្ថុនៃចំណេះដឹងគឺព្រលឹង រូបកាយគ្រាន់តែ
ជាឧបករណ៍នៃព្រលឹង កាលបើវត្ថុនៃចំណេះដឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងសភាពនៃសន្ទប់
នោះជាទ្រឹស្តីខុស ។ Bavinck បាននិយាយថា "ការគិត និងធ្វើឱ្យសកម្ម គឺ
ជាសកម្មភាពនៃព្រលឹង ។ "ជាពិសេស ចំណេះដឹងដែលព្រលឹងស្គាល់ព្រះជា
លក្ខណៈនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន ១៧:៣) ចំណេះដឹងចាប់ផ្តើម
នៅក្នុងពិភពលោក ។ (យ៉ូហាន ៣:៣៦, ៥:២៤) ចំពោះចំណេះគឺជាជីវិតដ៏នៅ
អស់កល្បជានិច្ច បន្ទាប់ពីព្រលឹងនៃអ្នកជឿចាកចេញពីពិភពលោក វាច្បាស់
ណាស់ថាមុខងារនៃចំណេះនឹងត្រូវបន្ត ។ បន្ទាប់ពីអ្នកជឿបានចាកចេញទៅ
ចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះកាន់តែពេញលេញ ។ មូលហេតុដែលសាវកប៉ុលចង់
ឲ្យគាត់ចាកចេញពីពិភពលោក ហើយនៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ គឺជាការពិត
ដែលថាចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះនឹងត្រូវបានបំពេញបន្ថែមទៀត ។ (២កូរិនថូ
ស ៥:៨ ភីលីព ១:២៣) ។ យ៉ូហ 19:26-27 បានមានប្រសាសន៍ថា «

ហើយបន្ទាប់ពីស្បែករបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងនេះហើយ ប៉ុន្តែក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឃើញព្រះ ២៧ ដែលខ្ញុំនឹងឃើញដោយខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ហើយភ្នែករបស់ខ្ញុំនឹង ឃើញ មិនមែនជាអ្នកផ្សេងទេ ។ បេះដូងខ្ញុំលោតញាប់ក្នុងខ្លួន! ” ។

2) ពួកគេបាននិយាយថាវាគឺជាបញ្ហាដែលមនុស្សដែលបានស្លាប់និងរស់ឡើងវិញ រក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ។ ពួកគេនិយាយម្តងទៀតថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាពួកអ្នក ជឿនៅកណ្តាលឡាសារមិនបានស្លាប់ ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញនិយាយថាបទ ពិសោធន៍ដើម្បីចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌? ដូចយើងឃើញហើយ តើមិនច្បាស់ទេ ថា ពេលពួកគេស្លាប់ ព្រលឹងក៏បានដេកលក់? ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់យើងចំពោះ មួយនេះគឺមួយ ។ នោះគឺបទពិសោធន៍របស់ពួកគេមិនត្រូវបានសរសេរដោយ អ្នកនិពន្ធបទពិសោធន៍ទេ ។ ពីព្រោះព្រះបន្ទូលនៃបទពិសោធន៍មានសិទ្ធិអំណាចច្រើន ជាងបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។ (លូកា ១៦:៣១)

IV. ស្ថានសួគ៌ និងពិភពលោកនេះ ។

1. បញ្ហានៃឈ្មោះ

នៅសម័យចាស់ ក្រុមជំនុំរូបរបស់យើងចង្អុលទៅការពិតថា កន្លែងដែលពួក បរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញទៅស្ថានសួគ៌» ប៉ុន្តែនៅក្នុងសម័យទំនើបនេះ ពាក្យ «នគរនៃព្រះ» ត្រូវបានប្រើប្រាស់ច្រើន ។ ក្នុងចំណុចនេះ យើងគិតថាយើង គួរប្រើពាក្យច្បាស់លាស់ ។

1) បទគម្ពីរមិនមានការបញ្ចេញមតិដោយផ្ទាល់នៃ "ស្ថានសួគ៌" ទេប៉ុន្តែវាមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរ ។ វាគឺ " " នៅក្នុង II Cor 5:1 ។ នៅទីនេះសម្រាប់ " " ពាក្យ "ស្ថានសួគ៌ (ផ្ទះនៃស្ថានសួគ៌) ក៏ជាព្រះគម្ពីរផងដែរ ។

2) ពាក្យ « នគរព្រះ » () ចេញមកពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ជាពិសេសហើយដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយបានបើកសម្តែងជាច្រើន (៣:២, ៤:១៧, ២៣, ៥:៣, ១០, ១៩, ២០ ។ល។ ៣៦ ដង) វាចង្អុលប្រាប់ក្រុមជំនុំពិតនៅលើផែនដី ហើយក៏ជាកន្លែងដែលព្រលឹងដែលបានចាកចេញទៅផងដែរ ។ (ធីម្ហូថេទី ២ ៤:១៨)

3) "ស្ថានសួគ៌" ()

2. ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគំនិតទៅកាន់ឋានសួគ៌ការពន្យល់អំពីបញ្ហានេះ

1) គំនិតនៃការឡើងភ្នំនៅមជ្ឈិមសម័យ

2) ទស្សនៈរបស់ហេហ្គែល (George Willhelm Friedrich Hegel)

គាត់មិនបានមើលឃើញថាជាអ្វីដែលផ្ទុយគ្នារវាងព្រះនិងពិភពនៃសត្វនោះទេ ប៉ុន្តែជាវត្ថុសំយោគ ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះនិងពិភពលោកគឺជាឯកភាពក្នុងទ្រង់ ។ គំនិតរបស់គាត់គ្មានភាពថោកទាបរបស់មនុស្សជាតិទេ ហើយការយល់ឃើញរបស់អ័ដាមទីមួយ និងអ័ដាមទីពីរ (ព្រះគ្រីស្ទ) ចេញមកក្រៅប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការអភិវឌ្ឍន៍ ។ គាត់បានឃើញថាបទគម្ពីរមានតម្លៃជាប្រវត្តិសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានទទួលស្គាល់អំណាចនៃការព្យាករណ៍ទៅនឹងប្រវត្តិ

សាស្ត្រទេ ។ ដូច្នេះហើយ គំនិតរបស់ ហេហ្គែល បានបដិសេធពិភពដ៏មាន ពរនៃស្ថានសួគ៌ ។

3) ទិដ្ឋភាពនៃ Kierkwggard (Soren Aabye Kierkegaard)

គាត់បានគិតក្នុងការប្រឆាំងនឹងលោក Hegel ថា "ព្រះគឺជាការផ្តាច់ទំនាក់ ទំនងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ " ។ ផ្ទុយពីការដែល Hegel បាននិយាយថាការ សំយោគនៃព្រះ និងប្រវត្តិសាស្ត្រ Kierkwggard បាននិយាយថាព្រះជាម្ចាស់គឺ ជាការប្រឆាំងទៅនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ដូច្នេះហើយ "ភាពអស់កល្បជានិច្ច" មិន អាចចូលទៅក្នុងពិភពនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយមិនអាចភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងមនុស្សបានទេ ។ រចនាសម្ព័ន្ធនៃទ្រឹស្តីរបស់គាត់គឺមិនសមស្របទៅនឹងការ ខាងក្រោមនេះ "គំនិតនៃបទគម្ពីរ និងស្ថានសួគ៌ ។

4) ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងបទគម្ពីរ

គម្ពីរផ្ទុយពីទ្រឹស្តីនៃការបំប្លែង ។ ដូច្នេះហើយស្ថានសួគ៌មិនមែនជាការពិតនៃ ដំណាក់កាលខ្ពស់បំផុត និងទ្រឹស្តីសកលដែល Hegel បាននិយាយថាជាការ ផ្តាច់ខ្លួនរបស់សត្វនោះទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ស្ថានសួគ៌មិនមែនជាពិភព លោកនេះទេ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាពិភពផ្សេងទៀតនៃលទ្ធិទ្វេនិយម ដូចទស្សនវិជ្ជា អត្ថិភាពបានបង្ហាញឱ្យឃើញ ហើយពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រក៏មិនទាក់ទងជាមួយដែរ ។ ស្ថានសួគ៌ដែលបទគម្ពីរបានចែងថាជាកន្លែងដែលព្រះបានសង់ឡើង (២កូរី នថូស ៥:១ ហេប្រើរ ១១:១០) ហើយមានលក្ខណៈនៃសត្វលោក ។ ប៉ុន្តែស្ថាន សួគ៌នេះគឺជាកន្លែងនៅកណ្តាលនៃព្រះ ហើយរួមបញ្ចូលទាំងលក្ខណៈខាងផ្នែក

ខាងក្រៅ និងលក្ខណៈពេញលេញ ដោយសារតែព្រះគ្រប់គ្រងលើពួកគេ ។ អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះទទួលស្គាល់ថាជាបស់មានតម្លៃចូលទៅក្នុងទីនោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយអំណាចនៃរាជាណាចក្រនៃព្រះដំណើរការក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្នដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ស្ថានសួគ៌មានទំនាក់ទំនងដ៏រឹងមាំជាមួយនឹងពិភពនៃសត្វលោក និងលោកិយដែលបានកំណត់ជាមុន ប៉ុន្តែមិនមានទំនាក់ទំនងនៃវិញ្ញាណសាទេ ។ ដូច្នេះ ភាពតានតឹងនៃអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិសុទ្ធមិនមែនជាលទ្ធិទ្វេនិយមទេ ។ ស្ថានសួគ៌មិនមែនជាពិភពលោកនេះទេ ប៉ុន្តែចលនានៃស្ថានសួគ៌កំពុងដំណើរការសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃមនុស្សលោក ។

វាគឺជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សក្នុងពិភពលោកជឿលើព្រះលោហិតដ៏រឹងមាំរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

V. ទ្រឹស្តីនៃរដ្ឋមជ្ឈិមសម័យ (The theory of medieval state)

1. ទ្រឹស្តី Purgatory

យោងទៅតាមការតាំងទីលំនៅរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Trent នៅក្នុងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកព្រលឹងដែលបានសម្អាតមិនពេញលេញត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុង purgatory ហើយគួរតែត្រូវបានរៀបចំ ។ និយាយឱ្យកាន់តែលម្អិត វាគឺជាទ្រឹស្តីដែលទុក្ខបុគ្គល និងមនុស្សស្លាប់បន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក បុរសដែលរស់នៅច្រើនជាង និងប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានចូលទៅក្នុងបរិវារ ហើយបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានពិន័យដោយការកាត់ទោសជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុង ភ្លើង គាត់អាចចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ ទុក្ខដែល

បុរសទទួលនោះជាភ្លើងដែលជាទុក្ខធំជាងលោកនេះទៅទៀត ។ (ថូម៉ាស អាគីណាស) ។ រយៈពេលដែលបុរសស្នាក់នៅក្នុងបន្ទប់បន្ទុកអាចត្រូវកាត់បន្ថយដោយការផ្តល់ប្រាក់ ។ ម៉្យាងទៀត មុនពេលដែលបុរសនោះទទួលមរណៈភាពនៅពេលដែលគាត់ផ្តល់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ហើយសាច់ញាតិរបស់គាត់បានបរិច្ចាគប្រាក់មួយចំនួនសម្រាប់គាត់នោះ រយៈពេលនៃការធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនឹងត្រូវកាត់បន្ថយ ។ ប៉ុន្តែ បទគម្ពីរមិនបង្រៀនគោលលទ្ធិទេ ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ អ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវមិនត្រូវបានថ្កោលទោសទេ ។ (យ៉ូហាន ៥: ២៤) ក្នុងនាមជាឧក្រិដ្ឋជនម្នាក់ក៏ត្រូវបានគេឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ហើយគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគាត់បានសង្គ្រោះនៅថ្ងៃនោះ ។ (លូកា ២៣:៤៣)

1) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគោលលទ្ធិនៃ Purgatory

ទ្រឹស្តីនៃ purgatory ត្រូវបានគេប្រៀបធៀបចេញពីឧតម្ពីរខាងក្រោម ។ ប៉ុន្តែការស្មានបែបនេះកើតចេញពីការយល់ខុសនៃបទគម្ពីរ ។ ក្នុងចំណោមជំពូក និងឧតម្ពីរខាងលើ” គឺ ៤:៤ “នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់នឹងលាងសម្អាតភាពកខ្វក់នៃកូនស្រីនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយបានសម្អាតប្រឡាក់ឈាមនៃក្រុងយេរូសាឡឹមពីកណ្តាលក្រុង ដោយវិញ្ញាណនៃការជំនុំជំរះ និងដោយវិញ្ញាណនៃការឆេះ ។ គឺជាការវិនិច្ឆ័យដោយការស្តីបន្ទោសនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (យ៉ូហាន ១៦:៨) ដែលនឹងត្រូវបានសម្រេចក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ពោលគឺទំនាយចំពោះកិច្ចការនៃការបន្ទុក ។ Mi 7:8 ឱខ្ញុំសត្រូវអើយ កុំអរសប្បាយនឹងខ្ញុំឡើយ ។ ពេលខ្ញុំដួល ខ្ញុំនឹងក្រោកឡើង ។ ពេលខ្ញុំអង្គុយក្នុងទីងងឹត ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាពន្លឺដល់ខ្ញុំ» ។

មានន័យថា ការប្រៀនប្រដៅបណ្តោះអាសន្នមិនមែនជាការបំផ្លិចបំផ្លាញជាអចិន្ត្រៃយ៍នោះទេ នៅក្នុងសេក ៩:១១ «ចំពោះអ្នករាល់គ្នាដែរ ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តដោយលោហិតនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់យើងជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា ។ នឹងដោះលែងអ្នកទោសរបស់អ្នកពីរណ្តៅដែលគ្មានទឹក " " ឆើង" មានន័យថាជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃបាបីឡូន ។ ខគម្ពីរនេះចង្អុលទៅលើការពិតដែលថា យូដានឹងត្រូវបានដោះលែងដោយបាបីឡូន ។ នៅក្នុងម៉ាឡា 3:2 "ចំពោះអ្នកវិញ ដោយសារឈាមនៃសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ខ្ញុំជាមួយអ្នកយើងនឹងដោះលែងអ្នកទោសរបស់អ្នកពីរណ្តៅដែលគ្មានទឹក ។ ពាក្យ « ឆើង » មិនមែនជាឆើងនៃមរណទុក្ខទេ តែគ្រាន់តែជាពាក្យប្រៀបធៀបប៉ុណ្ណោះ ។ ពាក្យ « ឆើង () » គួរតែត្រូវបានកែប្រែទៅជា « ដូចជាឆើង » អត្ថន័យនៃឃ្លានេះយកពាក្យប្រៀបធៀបនៃចលនានៃដង្វាយធួននៃទេវតានៃសេចក្តីសញ្ញា នោះគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ពាក្យថា "មាន" នៅក្នុង Mt 5: 22 មិនចង្អុលទៅ purgatory ទេផ្ទុយទៅវិញវាគឺជាធម្មជាតិដែលវាចង្អុលទៅគុកនៃពិភពលោកនេះ ។ មថ ១២:៣២ "ហើយអ្នកណាដែលនិយាយទាស់នឹងកូនមនុស្សនឹងបានអត់ទោស ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលនិយាយទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះនឹងមិនបានអត់ទោសឡើយ ទោះនៅសម័យនេះ ឬក្នុងសម័យខាងមុខក៏ដោយ" ។ សន្មតថាពិភពលោកខាងមុខមានកិច្ចការនៃដង្វាយធួន ។ នេះជារចនាប័ទ្មដែលសង្កត់ធ្ងន់ថា « អំពើបាបដែលប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » គ្មានវិធីផ្សេងទៀតដើម្បីអភ័យទោសឡើយ ។ 1 កូរិនថូស 3:15 «បើអ្នកណាធ្វើការត្រូវឆេះ អ្នកនោះនឹងត្រូវខាតបង់ទោះបីជាអ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះក៏ដោយ តែដូចជាឆើងដែរ ។ ", គឺជាពាក្យប្រៀបធៀប ។ តាមពិត មិនមែនមានន័យថាឆើងទេ (ហៅថា ឆើងឆេះព្រៃ)

។ នៅទីនេះពាក្យ " () បង្ហាញពីអត្ថន័យនៃពាក្យប្រៀបធៀប ។ នោះមានន័យថា ជាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ អ្នកជឿនឹងបានសង្គ្រោះដូចក្នុងលោកិយបច្ចុប្បន្ន អ្វីមួយដែលអ្នកជឿបានប្រតិបត្តិនូវអ្វីដែលមិនសមរម្យក្នុងគម្ពីរនឹងរលាយបាត់ដោយភ្លើងឆេះ ។ បន្ទាប់មក វាជាការមិនសមរម្យដែលវាជាសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់ ។ អ្នកណាដែលបានសង្គ្រោះ នោះជាផលផ្នែកដែលត្រូវរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈការរួបរួមនេះ គាត់រីករាយនឹងមរតកនៃស្ថានសួគ៌ដែលប្រតិបត្តិភាពជាស្តេចជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះណាមួយដែលគ្មានការបង្រួបបង្រួមព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ។ (រ៉ូម ៦: ៣-៩) ។ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបាននិយាយថាពាក្យ 1 កូរិនថូស 15: 29 "បើមិនដូច្នេះទេតើមនុស្សមានន័យយ៉ាងណាដោយការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់? បើមនុស្សស្លាប់មិនបានរស់ឡើងវិញទេ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសគេ? «បានមកពីការសន្មតនៃទ្រឹស្តីនៃ purgatory ពោលគឺអ្នកជឿអាចត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដើម្បីជំនួសអ្នកដែលបានស្លាប់ហើយបានចូលទៅក្នុង purgatory ។ ប៉ុន្តែ ឧតម្ពីរនេះមិនគួរត្រូវបានបកស្រាយខុសដូច្នេះទេ ។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺដូចជាអ្នកដែលស្ទើរតែជិតស្លាប់បានសុំឱ្យជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ក្រុមគ្រួសារដែលមិនជឿរបស់គាត់ និងសាច់ញាតិរបស់គាត់ និងមិត្តភក្តិរបស់គាត់ មនុស្សដែលទទួលការស្នើសុំនោះត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយគោរពតាមវា ។ លើកលែងតែពួកគេមានការបកស្រាយផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយថាគាត់គួរតែទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សនៅក្នុង purgatory គឺទ្រឹស្តីប្រឆាំងនឹងគំនិតរបស់ប៉ុលខ្លាំងណាស់ ។ ប៉ុលមិនបានគិតថាមានតែការជ្រមុជទឹកប៉ុណ្ណោះ

ដែលត្រូវរំលឹកផ្នែកលើបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ (កូរិនថូសទី១ ១:១៤-១៧) វា
ជាសកម្មភាពប្រឆាំងដែលការងារដែលមនុស្សបច្ចុប្បន្នអាចធ្វើប្រយោជន៍ខ្លះ
សម្រាប់មនុស្សស្លាប់ ។ (ហេព្រើរ ៩:២៧) វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកអះអាងថាទ្រឹស្តី
នៃការបន្ទុកជាចម្បងគឺអាស្រ័យលើ II Macc 12: 39-45 ។ ខ្លឹមសារមាន
ដូចតទៅដែល Jude Maccabeus បានស្វែងរកសាកសពដែលត្រូវសម្លាប់ក្នុងស
ង្គ្រាម ដើម្បីនាំយកមក ហើយក្រោយមកគាត់បានដឹងថាសម្លៀកបំពាក់របស់
ពួកគេមានរូបព្រះ ។ បន្ទាប់មក គាត់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីអត់
ទោសអំពើបាបរបស់ពួកគេជាមួយនឹងក្រុមរបស់គាត់ ។ ហើយគាត់បានធ្វើ
ប្រាក់មួយចំនួនទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបានសុំឲ្យគេថ្វាយដង្ហាយឆ្នួនដល់ព្រះ
អម្ចាស់សម្រាប់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ សៀវភៅ II Macc ។ មិនមាន
ពាក្យថា "ភ្លើង" ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ សាសនាគ្រីស្ទរ៉ូម៉ាំងកាតូលិក
និយាយថា អ្នកដែលចូលបួស គឺជាមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបបន្តិចបន្តួច?
បន្ទាប់មក សម្រាប់ទាហានដែលបានស្លាប់ដែល Maccabee បានប្រព្រឹត្តគឺជា
មនុស្សមានបាបដ៏ធំ ដោយសារតែពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីថ្វាយបង្គំរូប
ព្រះ (មនុស្សមានបាបដើម្បីថ្វាយបង្គំរូបព្រះ) ពួកគេមិនអាចចូលទៅក្នុងកន្លែង
បន្ទុកដែលសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានគិតនោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែត្រូវបាន
ទម្លាក់ចុះក្រោម ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាសៀវភៅម៉ាកាប៊ីបានព្យាបាលរោគនៅទី
នេះ? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះដែលយើងគិតថាសៀវភៅ Maccabee មិនមែនជា
កាណុងទេគឺជា Apocrypha ។ ជាការពិតណាស់អាកប្បកិរិយារបស់មនុស្ស
Judah Maccabee ក៏ជាអបិយជំនឿ ហើយមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។

Paul Tillich ក៏បានគិតផងដែរថា ការបោសសម្អាតព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកគឺ ខុស ហើយបន្ទាប់មកបានចង្អុលបង្ហាញការពិតពីរ ។

(1) វាមិនអាចទៅរួចទេខាងផ្លូវចិត្តក្នុងការគិតថាការឈឺចាប់ជាបន្តបន្ទាប់នៅ ក្នុង purgatory ។

(2) ការរាប់ជាបរិសុទ្ធមិនអាចសម្រេចបានដោយការឈឺចាប់តែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ សេចក្តីប្រែប្រួលនៃមនុស្សនឹងកើតឡើង ។ ទោះបីជា យើងមិនទទួលយកទ្រឹស្តីរបស់ Tillich ក៏ដោយ យើងគិតថាការរិះគន់របស់គាត់ ចំពោះទ្រឹស្តី purgatory គឺសមហេតុផល ។

2) ការអះអាងនៃលទ្ធិនៃ purgatory និងចំណុចអាក្រក់

ឪពុកធ្វើពិធីបូជា ឬធ្វើពិធីបូជាសម្រាប់អ្នកស្លាប់ក្នុងសមាជិករបស់ខ្លួន ។ គោលបំណងគឺដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេចេញពី purgatory ។ ពេលដែលគាត់ធ្វើ ពិធី គាត់សុំលុយក្នុងន័យបម្រើព្រះវិហារ ។ ដោយសារព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងនៅមជ្ឈិម សម័យបានទទួលយកប្រាក់ច្រើន ហើយដំឡើងវា នៅជុំវិញកន្លែងដែលប្រាសាទ ធំត្រូវបានបង្កើតឡើង ជម្រករបស់ពួកគេត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយផ្ទះតូចៗ ។ ហើយផ្ទះរបស់ប៊ីស្សុពដូចជាវិមានដ៏អស្ចារ្យ ។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន បាតុភូត បែបនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងប្រទេសមួយចំនួននៅអាមេរិកឡាទីន ។ ដូចអ្វី ដែលខ្ញុំបាននិយាយនៅខាងលើ លើកលែងតែអ្នកធ្វើទុក្ខរូបគុល និងមនុស្សស្លាប់ បន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក សូម្បីតែអ្នកជឿក៏គួរតែចូលទៅក្នុងកន្លែងបន្ទុក ហើយ "គួរតែត្រូវបានសម្អាតដោយភ្លើង" ដូច្នេះអ្នកជឿនៅមជ្ឈិមសម័យត្រូវ បានគំរាមកំហែងដោយ purgatory ។ ដូច្នេះហើយ បុរសអ្នកមានបាន

ថ្វាយប្រាក់ទៅព្រះវិហារដោយប្រកួតប្រជែង ហើយអ្នកក្រប្រមូលបានចំនួនតិចតួច ហើយថ្វាយពួកគេដល់ព្រះវិហារ ។ ព្រោះការផ្តល់ប្រាក់ធ្វើឱ្យរយៈពេលនៃការធ្វើពិធីបរិសុទ្ធមានរយៈពេលខ្លី ។ តើមានចំណុចខុសគ្នាអ្វីខ្លះក្នុងការលក់សេចក្តីសង្គ្រោះដោយការទទួលប្រាក់?

2. Limbus Patrum

ដូចដែលសាសនាចក្រម៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានអះអាង Limbus Patrum ត្រូវបានហៅឱ្យ "សុដន់របស់អំប្រាហាំ" ។ នេះគឺជាផ្នែកមួយនៃ Sheol ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត សេអូលត្រូវបានបែងចែកជាកន្លែងទាញ កន្លែងមួយគឺជាកន្លែងដែលព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយកន្លែងមួយទៀតគឺជាកន្លែងដែលព្រលឹងនៃមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានគេដាក់គុក ។ ហើយបន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ទ្រង់បានយាងចុះទៅកាន់ Limbus Patrum ហើយបាននាំព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ ចំពោះការអះអាងនេះ យើងមានធាតុប្រឆាំងមួយចំនួន ។

1) ក្នុងលូកា ១៦:២២ កន្លែង«សុដន់របស់អំប្រាហាំ» មិនមែនជាកន្លែងនៅក្នុងស្ថានឃុំឃាំងទេ ។ «ទ្រូងរបស់អំប្រាហាំ» ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាកន្លែងផ្សេងទៀតនៃសេអូល ហើយកន្លែងទាំងពីរនៅឆ្ងាយពីគ្នា ។ (លូកា ១៦: ២៣) ហើយកន្លែងទាំងពីរក៏នៅឆ្ងាយពីគ្នា (ឆ្នាំងធំ) ដែលមិនអាចទៅមុខគ្នាបានឡើយ ។ (លូកា ១៦:២៣)

តាមពិត អង្គទាំងពីរ គឺជាអត្ថិភាពផ្សេងទៀត ដែលដាក់នៅទីដទៃ ។ «ទ្រង់នៃព្រះ»គឺជាកន្លែងដែលស្ថានសួគ៌មាន ដែលអ្នកដើរតាមជំហាននៃសេចក្តីជំនឿរបស់អំប្រាហាំ (នោះគឺជាកូនចៅនៃសេចក្តីជំនឿ រ៉ូម ៤:១២) បានចូលទៅហើយក៏មាននៅស្ថានសួគ៌ដែរ (២គ.២:១១ , មថ ៨:១១) សេអូលគឺជាកន្លែងផ្ទុយគ្នាដែលជាកន្លែងខាងក្រោម ។ (លោកុប្បត្តិ ៣៧:៣៥ ស. ១២:៧)

2) វាគឺជាគំនិតដែលព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានរង់ចាំព្រះគ្រីស្ទនៅឯតុក ។ យោងទៅតាមគោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រវិមាត្រកាតូលិកបន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងព្រលឹងរបស់គាត់បានចូលទៅក្នុង Limpus Patrum ហើយបាននាំព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់នេះគឺជាការទស្សន៍ទាយដែលព្រះគម្ពីរមិនបាននិយាយ ។ វាត្រូវបានបង្ហាញថានៅពេលនោះដែលពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានចាកចេញព្រលឹងរបស់ពួកគេបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ (សាស្តា ១២:៧)

ជាពិសេស ហេព្រើរ ១១:១៥-១៦ បាននិយាយទៅកាន់អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ដូចតទៅ ។ នោះគឺថា "ប្រសិនបើពួកគេបានគិតពីទីកន្លែងដែលពួកគេបានចាកចេញនោះ ពួកគេនឹងមានឱកាសវិលត្រឡប់មកវិញ ។ ប៉ុន្តែដូចជាគេប្រាថ្នាចង់បានប្រទេសមួយដែលប្រសើរជាងនេះ ពោលគឺស្ថានសួគ៌ ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះមិនខ្មាសគេដែលត្រូវហៅថាជាព្រះរបស់ពួកគេឡើយ ដ្បិតទ្រង់បានរៀបចំក្រុងមួយសម្រាប់ពួកគេ» ។ យើងឃើញអត្ថន័យសំខាន់ពីរចេញពីវា ។

(1) កន្លែងដែលពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានចាត់ទុកវាយ៉ាងមានតម្លៃ និងចង់បានគឺគ្រាន់តែជាឋានសួគ៌ប៉ុណ្ណោះ ។ ទំនុកតម្កើង 73:25 ចែងថា ៖ « ហើយធូលីក៏ត្រឡប់មកផែនដីវិញដែរ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់មកឯព្រះដែលបានប្រទានមកវិញ» ។ (សាស្តា ១២:៧) ។

(2) ព្រះជាម្ចាស់ទទួលស្គាល់ជំនឿចំពោះពិភពលោកខាងមុខនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ (ពិភពលោកខាងមុខនៅកណ្តាលនៃព្រះ) យ៉ាងមានតម្លៃ ។ គាត់មិនបានប្រព្រឹត្តកំហុសរបស់ពួកគេទេ ។

3. Limbus Infantum

យោងទៅតាមការអះអាងរបស់រ៉ូម៉ាំងកាតូលិក Limbus Infantum គឺជាកន្លែងដែលព្រលឹងនៃទារកដែលគ្មានពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកចូលទៅក្នុង ហើយត្រូវបានគេហៅថាសម្រាប់តែម (limbo) នៃ hades ។ កន្លែងនេះគ្មានការឈឺចាប់ទេ ប៉ុន្តែមិនមែនជាកន្លែងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេ ។ គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានប្រកាសដោយក្រុមប្រឹក្សា Lyon, ក្រុមប្រឹក្សា Florence និង Trent council ជាដើម ។ ការបង្រៀនរបស់ពួកគេគឺដូចតទៅ ។ នោះគឺការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់អ័ដាមបាននាំមកនូវការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់សូម្បីតែទារក ។ នៅពេលដែលពួកគេបានស្លាប់ ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ គឺគ្រាន់តែជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ ព្រលឹងនៃទារកដែលមិនមានពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មិនត្រូវបានសង្គ្រោះ ដូចដែលពួកគេបានចាកចេញពីពិភពលោកនោះទេ ប៉ុន្តែចូលទៅក្នុង Limbus Infantum ។ ការអះអាងរបស់ពួកគេអំពីទ្រឹស្តីនេះមានបញ្ហាច្រើន ។

1) ពាក្យថា អរិយៈ ទារកមិនមានក្នុងគម្ពីរទេ តើការដែលគិតថា កន្លែងនោះ ជាតែមនោសញ្ចេតនា ជាទ្រឹស្តីសិប្បនិម្មិតទេឬ? (ម៉ាថាយ ១៥:៣,៩)

2) តើបញ្ហានៃការសង្គ្រោះទារកអាចដោះស្រាយបានដោយការទទួលបុណ្យ ជ្រមុជទឹកតែប៉ុណ្ណោះឬទេ? វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានយកលក្ខណៈដើមនៃ ប្រសិទ្ធភាពនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុង យ៉ូហាន 3:15 ។ ប៉ុន្តែយោងទៅ តាមសេចក្តីជំនឿដែលបានកែទម្រង់ ឥទ្ធិពលនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺពឹងផ្អែក លើការងាររបស់ព្រះដោយសេរី ប៉ុន្តែមិនអាស្រ័យលើលក្ខណៈដើមរបស់វានោះ ទេ ។ យ៉ូហាន 3:15 ដែលសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានអះអាង និងប្រើ នោះមានដូចតទៅ ពោលគឺ «អ្នកណាដែលជឿលើអ្នកនោះ អ្នកនោះនឹងមាន ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ “ទឹក” មានន័យដូចម្តេច?

(1) ការបកស្រាយរបស់សាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ៖ ពួកគេបកស្រាយថា « ទឹក » នៃ យ៉ូហាន 3:15 មានន័យថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកតាមព្យញ្ជនៈ ហើយ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកចង្អុលបង្ហាញការងារនៃការបង្កើតឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែ លោកយេស៊ូមិនបង្ហាញអត្ថន័យបែបនេះនៅទីនេះទេ ។ ព្រះយេស៊ូមិនបាន បង្រៀនពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាអត្ថន័យបែបនោះទេ គឺនៅចំកណ្តាលនៃសាក្រាម៉ង់ ព្រមទាំងទ្រង់ផ្ទាល់បានលះបង់ខ្លួនដើម្បីថ្វាយសាក្រាម៉ង់ ។ (យ. តាត់ បានមានប្រសាសន៍ថា « (សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១:១៤-១៦)

(2) ការបកស្រាយរបស់យើង ៖ «ទឹក» គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃទឹករស់ខាងវិញ្ញាណ (កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេបរិសុទ្ធខាងវិញ្ញាណ) ។ ឃ្លា « ទឹក និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » ផ្តោតលើពាក្យ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅ

ក្នុង យ៉ូហាន 4:10-14, 7:37-39 ព្រះយេស៊ូវបានប្រៀបធៀបព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធដូចជាទឹករស់ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរក៏បាន ចែងថា ការកើតឡើងវិញជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ដូចជាការបន្សុទ្ធដោយទឹក ។ Ti 3:5 បាននិយាយថា "ការសម្អាតនៃការបង្កើតឡើងវិញ" ហេប្រើរ 10:22 បាននិយាយថា "អនុញ្ញាតឱ្យយើងចូលទៅជិតដោយដូងចិត្តពិតនៅក្នុងការធានា ពេញលេញនៃសេចក្តីជំនឿដោយដូងចិត្តរបស់យើងបានបោះចេញពីសិស្សជ ញ្ញៈអាក្រក់ហើយរូបកាយរបស់យើងត្រូវបានលាងដោយទឹកសុទ្ធ ។ « និង អេ ភេសូរ 5:26 មានបន្ទូលថា « ដើម្បីទ្រង់អាចញែកនាងជាបរិសុទ្ធ ដោយបាន សម្អាតនាងដោយការលាងទឹកដោយព្រះបន្ទូល » ។

4. Sheol (שְׁאוֹל)

ពាក្យ Sheol ក៏ផ្តល់សក្ខីកម្មអំពីអំពើអសីលធម៌នៃព្រលឹង ។ [1] ពាក្យថា « Sheol » នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានចង្អុលទៅ « ផ្ទួរ » (លោកុប្បត្តិ ៣៧: ៣៥, យ៉ូប ១៧:១៣-១៤ គឺ ៣៨:១០) ។ បទគម្ពីរបានចែងថា ក្នុងន័យថាជា កន្លែងដែលមនុស្សល្អ និងមនុស្សអាក្រក់អាចចូលទៅបាន ។ (១គី២:២) ចូលទៅ ក្នុង ។ (ទំនុកដំកើង ៩:១៧ ៤៩:១៤) មនុស្សអាក្រក់ដែលចូលទៅក្នុងស្ថាន សួគ៌អាចប្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ (គឺ 14:10) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ឋាន នរក) ត្រូវបានគេប្រើជាកន្លែងដែលព្រលឹងរបស់មនុស្សអាក្រក់ចូលទៅក្នុង ។ (លូកា ១៦:២៣)

ជំពូកទី 2 Eschatology ទូទៅ

I. ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ

1. លក្ខណៈនៃភាពត្រឹមត្រូវនៃការមកដល់ទីពីរ

យើងជឿថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះពិត នឹងយាងមកនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ។

1) រចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់រួមមានការយាងមកជាលើកទីពីរដែលជាផលផ្ទៃចុងក្រោយ ។ សន្និសញ្ញានេះត្រូវបានលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់តាំងពីសម័យអំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១២:២, ២២:១៩) នេះត្រូវបានសម្រេចជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយត្រូវបានសម្រេចនៅទីបំផុតនៅថ្ងៃបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានព្យាករណ៍ជាច្រើនដងចំពោះកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ ។ បន្ទាប់មក នេះត្រូវបានព្យាករណ៍ក្នុងរូបតែមួយ ដោយមិនបែងចែកការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។ ដោយសារតែព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនៃការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរួមបញ្ចូលការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់ជាផលផ្ទៃរបស់វា ។ នៅក្នុងអត្ថន័យ Bavinck បាននិយាយថាទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយថា Messiah នឹងមកនៅពេលមួយ ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលចង្អុលទៅថ្ងៃពេញលេញបាននិយាយថាបានហៅថា «ថ្ងៃនៃព្រះយេហូវ៉ា (កក្កដា ២១) » (យ៉ូអែល ២:១, ១១) ។ លទ្ធផលនៃការសម្រេចបាននៃសេចក្តី

សញ្ញា និងខ្លឹមសាររបស់វាគឺជាថ្ងៃនៃសន្តិភាពដែលគ្មានបណ្តាសា (អ៊ីសា 11:1-11) ហើយវាត្រូវបានបើកសម្តែងជានគររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (ដាន ២:៣១-៣៥)

2) គម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាសមិទ្ធផលនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានពិនិត្យមើលការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក៏ដូចជាចំណុចកំពូលនៃសមិទ្ធផល ។ វាគឺជាការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបើកសម្តែងថា មានពេលមួយសម្រាប់ "ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់បានថ្វាយម្តង ដើម្បីទៅទ្រនឹងអំពើបាបរបស់មនុស្សជាច្រើន ទ្រង់នឹងយាងមកជាលើកទីពីរ មិនមែនដើម្បីដោះស្រាយនឹងអំពើបាបទេ គឺដើម្បីសង្គ្រោះអស់អ្នកដែលរង់ចាំទ្រង់ដោយអន្ទះសារ ។" (δευτέρου ὁφθαλμοί) (ហេប្រើរី ៩:២៨) «ចូររក្សាបញ្ញត្តិដោយឥតប្រឡាក់ ហើយរួចពីការពិសេសដល់ការលេចមកនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃយើង» (ἐπιφανεῖα) ទី ១ ឆមា ៦:១៤ និង ἀποκάλυψις, ២ ថ្ងៃស្អា ១:៧) ហើយក៏មាន ពាក្យចុះមក (παρουσία) (1 Thess 2:19) ហើយមានពាក្យជាច្រើនទៀតដែលព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ។

Emil Brunner មិនមែនជាអ្នកទ្រឹស្តីត្រឹមត្រូវដែលយើងទទួលស្គាល់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់ក៏ទទួលស្គាល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយក៏មិនអាចស្រមៃដូចខាងក្រោមដែរ ។ «ប្រសិនបើអ្នកដែលត្រូវគេឆ្កាននៅលើភ្នំគុលកូថាជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ការសោយទិវង្គតនៅលើឈើឆ្កាននៅគុលកូថាមិនមែនជាសោកនាដកម្មទេ ប៉ុន្តែជារឿយជំនះ ហើយប្រសិនបើសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍របស់គាត់ដែលព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញដល់យើង ស្ថានភាពលាក់កំបាំងរបស់ព្រះយេស៊ូវ

និងការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់ ។ រដ្ឋមិនគួរជាការសន្និដ្ឋានចុងក្រោយទេ ។
ការពិតដែលថា Brunner បានចាត់ទុកសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃបទគម្ពីរ (1
Thess 4: 16-17) ជាទេវកថាគឺខុស ។ ប៉ុន្តែយើងអាចយោងទៅលើសេចក្តី
ថ្លែងការណ៍ខាងលើ ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការយល់ខុសចំពោះការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ” ()

2. ព្រឹត្តិការណ៍បានកើតឡើងមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ

1) ប្រកាសដំណឹងល្អដល់ប្រជាជាតិទាំងអស់នៃអ្នកមិនជឿ

ជាពិសេស Mt 24:14 បាននិយាយថា “ហើយដំណឹងល្អនៃរាជាណាចក្រនេះ នឹងត្រូវបានប្រកាសនៅទូទាំងពិភពលោក ដើម្បីជាសក្ខីភាពដល់គ្រប់ជាតិ សាសន៍ ហើយបន្ទាប់មកទីបញ្ចប់នឹងមកដល់។ ” (εἰς μαρτύριον) ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ការប្រកាសដំណឹងល្អដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ មិនមែន ជាការរំពឹងទុកនៃការផ្សាយដំណឹងល្អទូទាំងពិភពលោកទេ (ម្នាក់ៗជឿលើគាត់) ។ ការប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវតែត្រូវបានប្រតិបត្តិ ទោះស្តាប់ឬមិនស្តាប់។ (អេស. ២:៥, ៧) ការប្រកាសដំណឹងល្អគឺធ្វើឲ្យអ្នកដែលត្រូវបំផ្លាញចោលដោយ មិនដោះសារនៅពេលជំនុំជម្រះ។ (ម៉ាថាយ ១០:១៤-១៥ កិច្ចការ ២០:២៦-២៧)

2) ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងប្រែចិត្ត ហើយមករកព្រះអម្ចាស់

ការបកស្រាយចាស់ទៅកាន់រ៉ូម 11:1-32 គឺជាការពិតដែលថាមុនពេលការយាង មកជាលើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ សាសន៍យូដាមានឱកាសនៃការប្រែចិត្តម្តង ។ ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញខ្លះបកស្រាយខុសគ្នា ។ ជាពិសេសខ្លឹមសារនៃខទី ២៥-២៦ មាន បញ្ហាខ្លះ ។ ពាក្យមានដូចតទៅ «ក្រែងឯងមានប្រាជ្ញានៅចំពោះមុខឯង ខ្ញុំ មិនចង់ឲ្យឯងដឹងពីអាថ៌កំបាំងនេះទេ បងប្អូននឹងមានការរឹងចចេសមួយផ្នែក

មកលើអ៊ីស្រាអែល ដរាបដល់ភាពពេញលេញនៃសាសន៍ដទៃបានចូលមក ហើយ
ដោយរបៀបនេះអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ។ ដូចដែលវាត្រូវបាន
សរសេរ «អ្នករំដោះនឹងមកពីស៊ីយ៉ូនគាត់នឹងបណ្តេញអំពើទុច្ចរិតចេញពីយ៉ា
កូប» (ὅτι πῶρως ἐκ τοῦ μέρους τοῦ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρη οὖν τὴ
πληρὴ σέλθη, καὶ οὕτως πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται)

(1) យោងទៅតាមការបកស្រាយរបស់លោក Louis Berkhof ដែលជាលទ្ធ
ផលដែលព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងសាសន៍យូ
ដានៅក្នុងថ្ងៃទាំងមូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជនជាតិយូដាដែលបានជ្រើសរើសទាំងអស់
ត្រូវបានសង្គ្រោះ ។ G.C. Berkouwer បានធ្វើការបកស្រាយដូចគ្នា ។

(2) ដូចដែល John Murray បកស្រាយវគ្គនេះ គាត់មិនទំនោរទៅម្ខាងទេ ។
នោះគឺគាត់បាននិយាយដូចថាអ្នកដែលបានជ្រើសរើសខ្លះនៅក្នុងសាសន៍យូដា
បានប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយ (ចំនួនអ្នកមិនជឿគឺពោរពេញទៅដោយ)
ជាពេលវេលាកំពូល ជនជាតិយូដាជាច្រើននឹងត្រូវប្រែចិត្ត ។

(3) នៃខទី 26 “ហើយតាមរបៀបនេះអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នឹងត្រូវបានស
ង្គ្រោះ” យើងគិតថាការបកស្រាយចាស់គឺត្រឹមត្រូវ ។ មូលហេតុមានដូចខាង
ក្រោម ។ ខទី ១៥ «ដ្បិតបើការបដិសេធរបស់គេមានន័យថាជាការផ្សះផ្សា
ពិភពលោកវិញ តើការទទួលយករបស់ពួកគេនឹងមានន័យយ៉ាងណាទៅវិញ? «
តើគន្លឹះដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះឬ? នៅទីនេះប៉ូលបានផ្ទុយពីការពិតដែល
ថាព្រះជាម្ចាស់បានបោះចោល (ἀποβολή) ជនជាតិយូដា និងការពិត
ដើម្បីទទួលយកពួកគេ (πρόσληψις) ។ បន្ទាប់មក ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះ

ជាម្ចាស់បានបណ្តេញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាច្រើននាក់ បានកើតឡើងនៅក្នុង
ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ តើទ្រង់នឹងទទួលពួកគេនៅពេលណា? តើវានឹងកើត
ឡើងនៅពេលអនាគតឬទេ (រ៉ូម ១១:៣០-៣១)?

3) ការក្បត់និងភាពថោកទាប

ចលនានៃការក្បត់សាសនាមុនការយាងមកជាលើកទីពីរត្រូវបានបង្រៀនដោយ
ថែស្សាទី ២:៣ យ៉ាងច្បាស់ ។ ក្នុងចំណោម "ការបះបោរកើតឡើងមុនគេ"
(ἡ ἀποστασία πρῶτον) ពាក្យថា "ទីមួយ" មានន័យថាវាចង្អុលទៅលំដាប់
ដែលនឹងកើតឡើងមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ នៅក្នុងអត្ថបទដើមជាភាសា
ក្រិច «ពាក្យ «ការក្បត់សាសនា» មានអត្ថបទ (ἡ) ដែលវាគួរត្រូវបានបក
ប្រែជាការក្បត់សាសនា» ។ នេះមានន័យថាត្រូវចងចាំពីការក្បត់សាសនាដ៏ធំ
(លូកា ១៧:២៦-២៩) នៅក្នុងលូកា ១៨:៨ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា «
កាលណាកូនមនុស្សនឹងមក នោះទ្រង់នឹងឃើញសេចក្តីជំនឿ នៅលើផែនដី?»

4) ការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានបង្ហាញ (2 ថែស្សី 2: 8 វិវរណៈ 13: 1)

ជាពិសេស "សត្វ" នៅក្នុង វិវរណៈ 13:11 គួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយអត្ថ
ន័យនៃដាន 7:1-8 ។ នៅទីនោះ "សត្វ" គឺជាការប្រៀបធៀបទៅនឹងរាជា
ណាចក្រ (ឬអំណាចនយោបាយ) (ដាន់ ៧:១៧, ២៣-២៧) ពេលដែលការ
ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសម្តែងត្រូវបានប្រាប់ដោយទី II Thes 2:3-
12 យ៉ាងច្បាស់ ។

5) ទីសំគាល់ (ម៉ាថាយ ២៤:៧-១២)

កាលដែលពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវបានត្រូវបានស្តាប់នូវទីសំគាល់នៃទីបញ្ចប់នៃ
ពិភពលោក (ខទី 3) ព្រះយេស៊ូវបានចង្អុលទៅពីរចំណុច ។

(1) សង្គ្រាម ទុរិក្ស ការរញ្ជួយដី គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃទុរិក្ស” (ខ៧-៨) ត្រង់
នេះពាក្យ «ទុរិក្ស» (ὁδύνη) មានន័យថា ការរងទុក្ខវេទនាពីកំណើត (ការឈឺ
ចាប់ដ៏រីករាយក្នុងការកើតកូន យន ១៦ ៖ ២១) ជាចំណុចកំពូលនៃការឈឺចាប់
ដែលមានគោលដៅលើកិច្ចដែលរីករាយ ។ ពួកគេមិនមែនជាសង្គ្រាមទូទៅ
ទុរិក្ស ការរញ្ជួយដី ជាដើម ។ ហើយដូចជាការប្រកាសដែលទាក់ទងនឹងការ
យាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ គ្រោះកាចដែលបានព្យាករណ៍នៅក្នុង
ផ្នែកនេះគឺខុសពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលធ្ងន់ធ្ងរជាងតំបន់សកល ។ ដូចជានៅក្នុង
ករណីនៃសង្គ្រាមដែរ ក្នុងរយៈពេល ៣០០ឆ្នាំកន្លងទៅនេះ មានតែ ៣០០ដង
ប៉ុណ្ណោះនៅអឺរ៉ុប ។ “នឹងមានទុរិក្ស និងការរញ្ជួយដីនៅកន្លែងផ្សេងៗ” ពាក្យ
ថា “នៅកន្លែងផ្សេងៗ” (κατά τῶν τοπων) ក៏ពោលថា ការសម្រេចនៃលក្ខ
ណៈលោកិយ ដូចបច្ចុប្បន្នកាល យើងសង្កេតមើលស្ថានភាពលោកិយ ទីមួយ
“ទុរិក្ស” កើតឡើងនៅ ទីបំប្រុងអស់រយៈពេលយូរ ។ ជាបន្តបន្ទាប់ ។
ហើយដូចដែលយើងនិយាយទៅកាន់ការរញ្ជួយដី ដូចដែលយើងរាប់ចំនួននៃការ
រញ្ជួយដីក្នុងសតវត្សទី 19 វាមាន 700 ដងនៅលើពិភពលោក ។ ហើយសត
វត្សទី 20 ក៏មានការរញ្ជួយដីជាច្រើនជាបន្តបន្ទាប់ ។ យើងមិនដឹងពីថ្ងៃនិង
ពេលវេលាដែលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ពួកគេបាន
ព្រមានយើងថា ថ្ងៃនោះកាន់តែក្បែកហើយ ។

(2) ទ្រង់ត្រាស់ថា ថ្ងៃនោះនឹងខូចសីលធម៌ ។ (ខ ៩-១២) ។ ពេលនេះនឹងបង្ហាញពីការបៀតបៀន ការស្អប់ការបះបោរ ការខុសឆ្គង និងការគ្មានច្បាប់ដោយហិង្សា ។ ក៏ឆ្លើងបែបនេះនឹងក្លាយជាសកល ។ នៅទីនេះ ពាក្យ « គ្រប់ជាតិសាសន៍ » (ខទី 9) ដូចដែលយើងឃើញថាពាក្យ «ច្រើន» (πολλοί) ត្រូវបានបង្ហាញជាច្រើនដង វានឹងជូនដំណឹងថាពួកគេនឹងក្លាយជាសកល ។ (ខ ១០-១២)

(3) ទ្រង់មានបន្ទូលថា ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ផ្កាយទាំងឡាយនឹងបង្ហាញសញ្ញាខ្លះ ។ (លូកា ២១:២៥) ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយដោយប្រើទីសម្គាល់ទាំងនេះជាពាក្យប្រៀបធៀប (អេ. ពាក្យប្រៀបធៀបបង្ហាញពីតួលេខនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃជាតិសាសន៍ ។ ហើយយើងអាចនិយាយបានថាទំនាយដែលមានពាក្យប្រៀបធៀបដូចគ្នានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏មានអត្ថន័យដូចគ្នាដែរ (Mt 24:29) ប៉ុន្តែវាព្យាករណ៍ពីការផ្លាស់ប្តូរនៃពិភពធម្មជាតិ (ជាពិសេសព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ផ្កាយ) ។ (IIPet ៣:១០-១៣)

3. ប្រភេទនៃការមកលើកទីពីរ

1) ព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងមក

តើការដែលព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់នឹងមកមានន័យយ៉ាងណា? នេះគឺផ្ទុយពីការពិតដែលថាសីលធម៌ និងសាសនាដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនបានកាន់កាប់ពិភពលោក ។ មានន័យថា ព្រះយេស៊ូវដែលបានប្រសូតនៅក្នុងលោកនេះនៅដើមដំបូង បានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ព្រះអង្គនឹងយាងមកម្តងទៀត

ត ។ ព្រឹត្តិការណ៍នឹងត្រូវសម្រេចដូចជាពាក្យនៃកិច្ចការ ១:៩-១១ ។ «ហើយ កាលទ្រង់មានបន្ទូលសេចក្តីទាំងនេះហើយ កាលពួកគេកំពុងសម្លឹងមើល នោះ ទ្រង់ក៏ងើបឡើង ហើយពពកក៏នាំគ្នាចេញពីភ្នែកគេ ។ ពេលដែលគេកំពុង សម្លឹងមើលទៅស្ថានសួគ៌ពេលព្រះអង្គយាងទៅនោះ ស្រាប់តែមានបុរសពីរនាក់ ឈរក្បែរពួកគេស្លៀកពាក់ស ហើយពោលថា ៖ «អ្នកស្រុកកាលឡើយ ហេតុអ្វីបាន ជាអ្នកឈរសម្លឹងមើលទៅស្ថានសួគ៌? ព្រះយេស៊ូវនេះដែលត្រូវបានលើកឡើងពី អ្នកទៅស្ថានសួគ៌នឹងយាងមកតាមរបៀបដែលអ្នកបានឃើញព្រះអង្គយាងទៅ ស្ថានសួគ៌» ។ " ។ នៅទីនេះ "ព្រះយេស៊ូវនេះ (οὗτος ὁ Ἰησοῦς)" ចង្អុល ទៅព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរកាលពីម្សិលមិញ ថ្ងៃនេះ និង អស់កល្បជានិច្ច (ហេប្រើរ ១៣:៨) ។ ទីបន្ទាល់របស់ទេវតាដែលគ្រាន់តែចូល ចិត្តមួយនេះ នឹងមកម្តងទៀត ។ ហើយបន្ទាប់មកពាក្យដែលពួកសិស្សរបស់ លោកបាននិយាយថា: «នឹងមកដូចដែលអ្នកបានឃើញគាត់ទៅស្ថានសួគ៌ ។

"(οὕτως ἐλεύσεται ὁν τρόπον ἐθέασασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν អត្ថន័យ ។) ហើយពាក្យថា "ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នឹងយាង ចុះពីស្ថានសួគ៌ដោយសំឡេងនៃការបញ្ជា ដោយសំឡេងនៃមហាទេវតា និង ដោយសំឡេងត្រៃនៃព្រះ ។ ហើយមនុស្សស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងរស់ឡើងមុនគេ ។

"(ថៃស្សាទី១ ៤:១៦) អ្នកដែលត្រូវបានហៅមករកព្រះយេស៊ូវ (ជានាមជា មនុស្ស) នឹងមកនៅពេលអនាគត (កិច្ចការ ៣:២០ ទី ១ ថៃស្សា ២:១៩, ៣:១៣) ក៏មានន័យថា អ្នកដែលបានមក ។ ប៉ាឡេស្ទីននឹងមកម្តងទៀត ។ ថ្វីត្បិតតែវាមែនក៏ដោយ Machintosh (Douglas Clyde Machintosh)

បាននិយាយខុសថា ការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវមានន័យថា វាគឺជាជ័យជំនះចុងក្រោយនៃគោលការណ៍សីលធម៌គ្រីស្ទាន ។

2) ព្រះយេស៊ូវយាងមកម្តងទៀតក្នុងរូបកាយនិងរូបរាងដែលអាចមើលឃើញ

ការពិតដែលថាការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយស្ថានភាពមើលមិនឃើញនៅក្នុងភ្នែករាងកាយគឺផ្ទុយទៅនឹងការបង្រៀនជាក់ស្តែងនៃបទគម្ពីរ ។ តើពាក្យនៃ វិវរណៈ ១:៧ មានន័យយ៉ាងណា? « មើលចុះ គាត់កំពុងមកជាមួយនឹងពពក ហើយគ្រប់ភ្នែកនឹងឃើញគាត់ សូម្បីតែអ្នកដែលបានចាក់គាត់ ហើយកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងយំដោយព្រោះគាត់ ។ សូម្បីតែអញ្ចឹង ។ អាម៉ែន ។ "ភ្នែករបស់មនុស្សម្នាក់ៗ" មានន័យថា "ភ្នែកទាំងអស់" ។ អ្វីដែលវាបាននិយាយនៅទីនេះ តើអ្នកមិនជឿក៏មិនឃើញព្រះគ្រីស្ទនៃការយាងមកជាលើកទីពីរដែរឬ? «អស់អ្នកដែលបានទម្លុះទ្រង់» និង «កុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងយំសោកដោយព្រោះគាត់» (ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផែនដី) សុទ្ធតែជាអ្នកមិនជឿ ។ (Mt 24:30, 26:64 Mk 13:26, Lk 21:27)

3) មកភ្លាមៗ

«ដូច្នេះ អ្នកត្រូវតែត្រៀមខ្លួនជាស្រេច ដ្បិតបុត្រមនុស្សនឹងមកដល់ម៉ោងមួយដែលអ្នករាល់គ្នានឹងស្មានមិនដល់ ។ (Mt 24:44) ទីសំគាល់របស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែកាលបរិច្ឆេទជាក់ស្តែងនៃការយាងមកជាលើកទីពីរមិនបានបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់នោះទេ ។ (Mt 24:36) ភាពល្ងង់ខ្លៅ

នៃថ្ងៃនៃការយាងមកទីពីរគឺដូចគ្នាចំពោះទាំងអ្នកមិនជឿនិងអ្នកជឿ ។ ដូច្នេះ ហើយ នៅពេលនេះ ការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជា ព្រឹត្តិការណ៍ភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿដែលជឿលើទីសំគាល់នៃការយាងមកជា លើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រះបន្ទូលព្រមាន (បទគម្ពីរ) ហើយត្រូវបាន ភ្ញាក់ឡើង (កូននៃពន្លឺ) នឹងកើតឡើងភ្លាមៗ ។ (ថែស្សាទី ១ ៥:៤) ប៉ុន្តែ ចំពោះអ្នកដែលមិនជឿដែលផ្ដោតលើពិភពលោក ហើយមិនគិតពីពិភពលោក ខាងមុខ ថ្ងៃនៃការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាថ្ងៃដ៏អាក្រក់ ។ នេះគឺដូចជាករណីនៃហ្វូងមនុស្សដែលនៅថ្ងៃណូអេមិនបានជឿលើការព្រមានអំពី ទឹកជំនន់ទេ គឺស្រឡាញ់តែពិភពលោកប៉ុណ្ណោះ ។ (សូមមើល ពេត្រុសទី១ ៣: ២០, ពេត្រុសទី២ ២:៥)

4) ចូលមកក្នុងសិរីរុងរឿង

នេះចង្អុលទៅលើការចុះមករបស់ព្រះ ។ ដូចដែលអត្ថបទដើមនៃ Mt 24: 30 ត្រូវបានបកប្រែដោយផ្ទាល់ ព្រះអម្ចាស់ នោះគឺជាព្រះនឹងយាងមកនៅលើពពក "បន្ទាប់មកនឹងលេចឡើងនៅលើមេឃនូវទីសំគាល់នៃបុត្រមនុស្សហើយបន្ទាប់មក កុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងកាន់ទុក្ខ ។ គេនឹងឃើញបុត្រមនុស្សយាង មកលើពពកនៃស្ថានសួគ៌ ដោយបួនទានុភាព និងសិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ ។ « (Mt 24:30 ἐπὶ τὸν νεφέλων) ហើយដាន់ 7:13 បាននិយាយថាជាមួយ នឹងពពក ។ (និក្ខមនំ ១៣:២១ ១៤:១៩ ១៩:១៦) ពាក្យដែលព្រះនឹងយាងមក ដោយជិះពពក (រាវ័ទ្ធ) ក៏ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដែរ (អេសាយ ១៩:១)

ដែលជាការបញ្ចេញមតិបែបកំណាព្យ ។ ការបញ្ចេញមតិដែលថាព្រះយេស៊ូវនឹង
យាងមកនៅលើពពកចង្អុលថាទ្រង់ផ្ទាល់គ្រាន់តែជាព្រះ

4. ទ្រឹស្តីនៃអ្នកទ្រឹស្តីសម័យដើមដល់ការយាងមកជាលើកទីពីរ

1) សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Barth

លោក Barth មានប្រសាសន៍បន្ទាប់ពីរឿងដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមក ហើយវិនិច្ឆ័យថា «លោកមិនមែនជាអ្នកវិនិច្ឆ័យខុសឆ្គងទេ តែជាប្រធានវិនិច្ឆ័យវិនិច្ឆ័យមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ ។ ដូច្នេះ គាត់ជាប្រធានវិនិច្ឆ័យអ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិក» ។ «មនុស្សដែលស្គាល់ទ្រង់ចូលមករកទ្រង់ដោយមិនស្នាក់ស្ទើរដោយការធានានិងអំណរ» ។ «អ្នកណាដែលរង់ចាំថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះគួរតែចង់បានថ្ងៃនោះ ។ តើគាត់អាចយកញុត្តិដោយអំណាចរបស់គាត់បានទេ? ទេ ដោយសារព្រះដាស់យើងឲ្យមានសេរីភាពក្នុងការធ្វើវា ទ្រង់ធ្វើវា ។ មានតែដង្ហើមចេញពីមាត់ប៉ុណ្ណោះ ទើបធ្វើឲ្យគាត់ងើបឡើង ។ ការលាតត្រដាងរបស់ Barth នៅក្នុងខាងលើហាក់ដូចជានិយាយអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរជាប្រវត្តិសាស្ត្រពេញលេញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់គាត់បាននិយាយថាការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាការយាងមកទីបី (dritte Parusie) គាត់បានចង្អុលទៅព្រឹត្តិការណ៍ចុងក្រោយនេះហើយគាត់បានលាតត្រដាងទាំងស្រុងជាសកលដោយផ្ទាល់និងចុងក្រោយប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយថាវាមិនទាន់បានសម្រេចនៅឡើយទេ ។ ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់និយាយអញ្ចឹង ។ តើគាត់បានឃើញទេថាការយាងមកជាលើកទីពីរនេះ គឺជាការផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ពោលគឺតើគាត់បានទទួល

ស្គាល់ថាវាជាការផ្លាស់ប្តូរពេញលេញដែរឬទេ? ដូចដែលយើងទទួលយកដូច្នេះ ការអធិប្បាយរបស់ជនជាតិរ៉ូមរបស់គាត់នាំមកនូវបញ្ហា ។ ដូចដែលគាត់បានបកស្រាយព្រះបន្ទូល រ៉ូម ១៣:១១-១២ ថា «ក្រៅពីនេះ អ្នករាល់គ្នាដឹងថាពេលវេលាមកដល់ហើយ ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវក្រោកពីដំណេក ។ ដ្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះគឺនៅជិតយើងឥឡូវនេះ ជាងកាលដែលយើងជឿដំបូង ។ យប់គឺឆ្ងាយ; ថ្ងៃគឺនៅដៃ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងបោះចោលនូវអំពើនៃសេចក្តីងងឹត ហើយពាក់គ្រឿងសឹកនៃពន្លឺ ។ » គាត់បានធ្វើដូចតទៅនេះថា « ភាសិតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលានោះទេ មិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនៅលើផែនដី ហើយក៏មិនមែនជាការបំប្លែងជាសកលដែរ ។ ដោយសារតែវាជា eschatological, នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃពេលវេលា, ចម្ងាយនៃពេលវេលា, អតីតកាលប្រហែល 1900 ឆ្នាំ, ឆ្ងាយនិងជិតគឺមិនសំខាន់, ក៏ដូចជាវាមិនមានអ្វី, ដូច្នេះវាគឺដូចជាវិកាយដែលអំប្រាហាំបានមើលពេលវេលា eschatological ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យរបស់ Barth នៅក្នុងការព្យាបាលរបស់គាត់ចំពោះ eschatology នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានយកអាកប្បកិរិយាខុសគ្នាចំពោះទស្សនៈ eschatological នៃសាសនាចក្រកំណែទម្រង់ប្រពៃណី ។ តើគាត់បានអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទាក់ទងនឹងការយាងមកជាលើកទីពីរដោយរបៀបណា ? ជាឧទាហរណ៍ ពាក្យថា ព្រះយេស៊ូវនឹងយាងមកដោយជិះលើពពក (ឬនៅលើពពក)» (វិវរណៈ 1:7, កិច្ចការ 1:11) ពាក្យថា «មើល! ខ្ញុំប្រាប់អ្នកពីអាថ៌កំបាំងមួយ ។ យើងទាំងអស់គ្នានឹងមិនដេកលក់ទេ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរ» (១កូរិនថូស ១៥:៥១) ពាក្យថា "បន្ទាប់មកយើងរាល់គ្នាដែលនៅរស់ អ្នកដែលនៅសេសសល់

នឹងត្រូវជាប់ជាមួយពួកគេនៅលើពពក ដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់ ។ នៅលើអាកាស ហើយដូច្នេះយើងនឹងនៅជាមួយព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច ។ (១ថៃស្យា ៤:១៧) "តែថ្ងៃ នៃព្រះអម្ចាស់នឹងមកដូចចោរ ពេលនោះមេឃនឹងរលត់ទៅដោយសំឡេងគ្រហឹម ហើយរូបកាយនៅស្ថានសួគ៌នឹងឆេះ ហើយរលាយអស់ ហើយផែនដី និងកិច្ចការ ទាំងឡាយ ។ ដែលត្រូវបានធ្វើនៅលើវានឹងត្រូវបានបង្ហាញ ។ (២ពេត្រុស ៣: ១០) ។ ដូចដែលយើងឃើញអាកប្បកិរិយានៃការអត្តាធិប្បាយរបស់រ៉ូមដោយ លោក Barth បានណែនាំនៅលើខាងលើ វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់មិនយល់ថាការ ផ្ទៀងព្រះគម្ពីរខាងលើបានកើតឡើងនៅប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។ បន្ទាប់មក តើ គាត់បានឃើញសេចក្តីផ្ទៀងការណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីចំពោះការយាងមកជាលើកទីពីរ របស់ព្រះយេស៊ូវជា Sage (សូមមើលការពន្យល់ខាងក្រោម)? តាមពិតតាម ការយល់ឃើញនៃបទគម្ពីរ លោក Barth បានឃើញធាតុអូប៊ីជាតិ ។ ម្យ៉ាងទៀត លោកបានមានប្រសាសន៍ថា បទគម្ពីរមិនមែនជាវិវរណៈផ្ទាល់ដើម្បី ផ្ទេរវិវរណៈដោយផ្ទាល់នោះទេ ។ ឧទាហរណ៍គាត់បានចង្អុលទៅព្រឹត្តិការណ៍នៃ ការបង្កើតហើយបាននិយាយថា Sage ។ នោះគឺ "ព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើត មិនអាចរួមបញ្ចូលតែ Sage ច្រើនទេព្រោះតួអក្សរនៃចំណងជើង ។ ផ្ទុយទៅ វិញ វារួមបញ្ចូលទាំងគន្ថនិទ្ទេស និងរឿងព្រេង ។ ដូចដែលវាគឺដូច្នេះ ។ វាគឺ ជាលក្ខណៈនៃការប្រកាសបទគម្ពីរ» ។ តើពាក្យនេះមានន័យថាម៉េច? វាជា លទ្ធផលនៃការលះបង់របស់គាត់ដែលរឿងមុនរឿងប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវផ្លាស់ទៅជាការ ពិតប្រវត្តិសាស្ត្រ? ម្យ៉ាងវិញទៀត លោកបានលើកឡើងថា វាត្រូវបានបង្កើត ឡើងនូវការពិពណ៌នាអក្សរសាស្ត្រកំណាព្យទៅនឹងការពិតមុនប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ហើយ Lehende និង Anekdoten គឺជាប្រភេទ Sage ដែលខូច ។ លោក

Barth បានគិតថា សេចក្តីថ្លែងការណ៍ eschatological នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី រួម មាន Sage ។

2) ទ្រឹស្តីរបស់លោក Paul Tillich

Paul Tillich បានចាត់ទុកព្រះបន្ទូលនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ថាជាការបង្ហាញជានិមិត្តរូប ។ វាគឺថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាព្រះ យេស៊ូវខាងលើនៅក្នុងអនាគតប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ការបកស្រាយបែបនេះគឺផ្ទុយពី ការគិតរបស់អ្នកនិពន្ធក្នុងបទគម្ពីរ ។ អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរតែងតែយកការនិមិត្ត នៃអនាគតប្រវត្តិសាស្ត្រ និងសមិទ្ធផលផ្នែកនៃទំនាយជាការជំរុញ ។ ហើយ ទំនាយផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរបានសម្រេចក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដោយផ្នែក ។ មិនមែន ជាទំនាយរបស់មេស៊ីក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលបានសម្រេចដោយការប្រសូត របស់ព្រះគ្រីស្ទនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ!

II. ទ្រឹស្តីនៃការរស់ឡើងវិញ

នៅទីនេះ អ្វីដែលយើងព្យាបាលគឺបញ្ហាអំពីការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿ ។

1. ការរស់ឡើងវិញនៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទ

យើងជឿលើការបញ្ជាក់អំពីការរស់ឡើងវិញរបស់អ្នកជឿទូទៅដោយព្រឹត្តិការណ៍នៃ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ដោយសារការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រី ស្ទបានបង្កើតការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿរបស់យើង ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺ «ប៉ុន្តែតាមពិត ព្រះគ្រីស្ទបានរស់ពីសុគតឡើង វិញ គឺជាផលផ្លែដំបូងរបស់អស់អ្នកដែលបានដេកលក់ ។ (១កូរិនថូស ១៥:

២០) ។ វាមានន័យថាព្រះគ្រីស្ទដែលបានរស់ឡើងវិញធានាការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿទាំងអស់ ។ (និក្ខមនំ ២៣:១៩, លេវី. ២៣:១០ រ៉ូម ១១:១៦) ដូច្នេះអេភេសូរ ២:៦ បានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះបានប្រោសអ្នកជឿទាំងអស់ឲ្យ«នៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ» វាចង្អុលបង្ហាញថា ការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿនៅពេលអនាគត គឺទាក់ទងនឹងការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងប្រាកដ ។ (រ៉ូម ៥:១២-២១, ៦:៥-៨, កូល ២:១២, ៣:១)

Bavinck បាននិយាយថា "ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនរស់ឡើងវិញនៅក្នុងរូបកាយទេ នោះវាបានបង្កើតការសន្និដ្ឋានថា សេចក្តីស្លាប់ អំពើបាប និងអារក្សដែលគ្រប់គ្រងអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ត្រូវបានកាន់កាប់ដោយទ្រង់ ។ ប្រសិនបើវាដូច្នេះមែន ពាក្យថាអ្នកឈ្នះបានក្លាយទៅជាព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែសាតាំងអាចនឹងត្រូវបានស្ថាបនាឡើង ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ វាមានន័យណាស់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញក្នុងរូបកាយ» ។

2. ទីបន្ទាល់ព្រះគម្ពីរចំពោះការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿ

1) ទីបន្ទាល់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់

ក្នុងចំណោមពាក្យទាំងឡាយក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពាក្យដែលព្រះយេស៊ូវបានដកស្រង់គឺជាពិសេស និក្ខមនំ ៣:៦ ។ នោះគឺថា "ហើយគាត់បាននិយាយថា "យើងជាព្រះនៃឪពុករបស់អ្នក ជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក និងជាព្រះរបស់យ៉ាកុប" ។ ហើយម៉ូសេក៏លាក់មុខព្រោះគាត់ខ្លាចមិនហ៊ានមើលទៅព្រះ» ។ ដើម្បីបង្ហាញពីការរស់ឡើងវិញ គាត់បានដកស្រង់ពាក្យនេះ ។ (ម៉ាថ. ២២:៣២) ដូច្នេះ តើពាក្យនេះបញ្ជាក់អំពីការរស់ឡើងវិញមានន័យអ្វី?

ព្រះបន្ទូលបន្ទាប់របស់ព្រះយេស៊ូពន្យល់វា ។ វាគឺជាពាក្យថា “ទ្រង់មិនមែនជា ព្រះនៃមនុស្សស្លាប់ទេ គឺជាព្រះនៃមនុស្សរស់ ។ ” (ខណ្ឌ២ខ) ពាក្យមានអត្ថន័យ ដូចខាងក្រោម ។

(1) បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់មនុស្ស ការរស់រានមានជីវិតនៃព្រលឹងគឺជាកស្មតាង ដើម្បីធានាការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ ។ ដូចដែលយើងឃើញការពិតដែលព្រះ បានប្រាប់លោកម៉ូសេថា “ខ្ញុំជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក និងជា ព្រះរបស់យ៉ាកុប” ព្រលឹងរបស់ពួកគេ (អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប) គឺ នៅរស់ក្នុងថ្ងៃរបស់លោកម៉ូសេ ។ ដូច្នេះ វាជាការពិតដែលចាំបាច់ដែលរូបកាយ របស់ពួកគេត្រូវបានរស់ឡើងវិញផងដែរ ។ ទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងព្រះ គម្ពីរ ធានាថាទាំងព្រលឹង និងរូបកាយនឹងរស់ឡើងវិញ ។ S. Greijdanus បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ « ប្រសិនបើអំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបមិន បានបំផ្លាញដោយការរស់នៅក្នុងព្រលឹង រូបកាយរបស់ពួកគេក៏មិនអាចរស់បាន ដែរ ។ ដ្បិតព្រះជាព្រះនៃមនុស្សមានជីវិត នោះរួមបញ្ចូលថាទ្រង់រស់នៅក្នុង រូបកាយ ។

(2) Calvin បានរកឃើញគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះដោយការ បញ្ចូលកាន់តែស៊ីជម្រៅទៅក្នុងវា ហើយបានបកស្រាយឧបសគ្គតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ ទាំងនេះ ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ ។ “ព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា គឺជា ព្រះរបស់យើង (ដូចជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប) ហើយគាត់ បានប្រគល់ខ្លួនគាត់មកយើង មានតែវាប៉ុណ្ណោះ (ព្រះបានក្លាយជាព្រះរបស់ យើង) ធានានូវពរជ័យដ៏ល្អឥតខ្ចោះ (ការរស់ឡើងវិញនៃព្រលឹង និងរូបកាយ)

យ៉ាងពេញលេញ ។ ហោរាហាបាគុកបានសារភាពថា ៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះនៃទូលបង្គំ ជាព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ទូលបង្គំ តើទ្រង់មិនមែនមកពីអស់កល្បជា និច្ចទេឬ? យើងនឹងមិនស្លាប់ទេ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់បានចាត់តែទុកជាការ វិនិច្ឆ័យ ហើយទ្រង់បានតាំងពួកគេឡើងសម្រាប់ការបន្ទោស ។ (ហាប់ ១:១២) ព្រះមិនអាចជាព្រះនៃមនុស្សស្លាប់បានទេ ។ (ខ.៣២ ខ) ព្រោះបិតាមានកូន ទ្រង់តាំងជាបិតា ស្តេចត្រូវតាំងជាស្តេច ព្រោះទ្រង់មានរាស្ត្រ ។ ប្រសិនបើអ័ ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបបានស្លាប់ ហើយបាត់ខ្លួន តើគាត់ត្រូវបានតាំងជា ព្រះរបស់ពួកគេដោយរបៀបណា? ក្នុងចំណោមការបកស្រាយទាំងពីរខាងលើ ទីមួយក៏អាចទទួលយកបានដែរ ។ ប៉ុន្តែទីពីរ (ការបកស្រាយរបស់ Calvin) ទទួលយកគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញា និងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ។ គឺ 26:19 "អ្នកស្លាប់នឹងរស់ ។ រូបកាយរបស់ពួកគេនឹងកើនឡើង ។ អ្នកដែលរស់នៅក្នុង ធូលីដី ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយច្រៀងដោយអំណរ! " ។ យោងតាម A Barnes វគ្គនេះមានន័យថាត្រូវបានដោះលែងជនជាតិយូដាចេញពីគុកបាបីឡាន ។ ប៉ុន្តែ Young (E.J. Young) បាននិយាយថាវាមិនមែនជាពាក្យប្រៀបធៀបទេ ប៉ុន្តែការពិតដែលថាអ្នកស្លាប់ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញក្នុងព្រះនាមព្រះអ ម្ចាស់តាមព្យញ្ជនៈ ។ ពាក្យថា "រូបកាយរបស់ខ្ញុំ (ឬរូបកាយរបស់ពួកគេ)" (នុបប.៣៧) ធ្វើឱ្យប្រាកដថា ការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយកាន់តែមានន័យ ។ អេ សាយបានទាយអំពីការដោះលែងអ្នកទោសជនជាតិយូដាចេញពីបាបីឡានច្រើន ។ ប៉ុន្តែខ្លឹមសារនៃទំនាយត្រូវបានសម្រេចបានតែផ្នែកខ្លះនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃសេរី ភាព ប៉ុន្តែរយៈពេលដែលនៅសល់នឹងត្រូវដឹងនៅថ្ងៃនៃសាសនាចក្រនៃគម្ពីរ សញ្ញាថ្មី និងការបញ្ចប់របស់វា ។ Dan 12:2 "ហើយអ្នកដែលដេកលក់ក្នុងធូលី

ដីជាច្រើននឹងភ្ញាក់ឡើង ខ្លះដល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្លះទៀតត្រូវអាម៉ាស់ និងមើលងាយជារៀងរហូត" F Delitzsch បាននិយាយថា ជាអត្ថន័យដែល ពាក្យនេះចង្អុលទៅលើការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿ ។ (ប្រែ ១៩:២៥-២៧ ទំនុក តម្កើង ៧៣:២៣-២៦, អេក ៣៧:ហូស ៦:២, ១៣:១៤)

2) ទីបន្ទាល់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។

ពាក្យដែលថាបន្ទាប់ពីអ្នកជឿស្លាប់ទៅ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រោសពួកគេចេញពីគម្ពីរ សញ្ញាថ្មី ។ ជាពិសេស ថែស្យាទី 4:14-17 បាននិយាយថា "ដ្បិតយើងជឿថា ព្រះយេស៊ូវបានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវ នោះព្រះនឹងនាំអស់អ្នកដែលបានដេកលក់មកជាមួយទ្រង់ ។ ហេតុនេះហើយ បានជាយើងប្រកាសប្រាប់អ្នករាល់គ្នាតាមរយៈព្រះបន្ទូលពីព្រះអម្ចាស់ថា យើងខ្ញុំ ដែលនៅមានជីវិត ដែលនៅសេសសល់រហូតដល់ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងមិនមុនអស់អ្នកដែលបានដេកលក់ឡើយ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងយាងចុះពី ស្ថានបរមសុខដោយការស្រែកបង្គាប់ ដោយសំឡេងនៃមហាទេវតា និងដោយ សំឡេងត្រែរបស់ព្រះ ។ ហើយមនុស្សស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងរស់ឡើងមុនគេ ។ ពេលនោះ យើងខ្ញុំដែលនៅរស់ អ្នកដែលនៅសេសសល់ នឹងត្រូវគេចាប់ឡើង ជាមួយពួកគេក្នុងពពក ដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់នៅលើអាកាស ហើយដូច្នេះ យើង នឹងនៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច» ។ ដូចដែលអត្ថបទលាតត្រដាងថា "ព្រះ ជាម្ចាស់នឹងនាំអ្នកដែលបានដេកលក់ទៅជាមួយគាត់ ។ "(២១៤ ខ) មានន័យ ថា "ដឹកនាំ" ។ នោះគឺពួកគេចូលទៅក្នុងដំណើររស់ឡើងវិញ និងជីវិត ។ (G. Vos) « ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាដែលនៅមានជីវិត ដែលនៅសេសសល់រហូតដល់

ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងមិនបានមុនអស់អ្នកដែលបានដេកលក់ឡើយ» ។ (ខ ១៥ ខ) «អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទនៅក្នុងថៃស្យាឡូនីចបានធ្លាក់ទឹកចិត្ត ដោយសារពួកគេមិនមានសង្ឃឹមចំពោះអ្នកជឿដែលឆ្លងផុតនោះ ។ (ថៃស្យាទី១ ៤:១៣) ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលបានបង្រៀនថា នៅពេលអនាគតពួកគេនឹងមិនត្រូវគេទម្លាក់ចោលដើម្បីទទួលបានជីវិតរស់ឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែនឹងទទួលបានជ័យជម្នះ ។ “ដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់នៅលើអាកាស” (ខទី ១៧ ខ) នៅទីនេះ Apantesis (ἀπάντησις) ជាភាសាក្រិចដែលបកប្រែទៅជា “ការទទួលយក” គួរតែត្រូវបានកែសម្រួលជា “ការប្រជុំ” ។ នេះគឺដូចជា «ការប្រជុំនៅចំពោះទ្រង់» នៃ ថៃស្យាទី២ ២:១ ។ យោងទៅតាមការបកស្រាយរបស់ Calvinism នៅឯការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ការលើកអ្នកជឿនៅលើអាកាសគឺកើតឡើងមិនមែនដើម្បីស្នាក់នៅទេ ប៉ុន្តែដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់ ។« (ខ ១៧ ខ) មិនមានន័យថាពួកគេនៅលើអាកាសជានិច្ចទេ ។ II Thess 1:7 b-10 បានមានប្រសាសន៍ថា បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់យាងមកម្តងទៀត ហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ទ្រង់នឹងអនុវត្តការជំនុំជម្រះ ។ ដូច្នេះនៅទីនេះ វាមិនស័ក្តិសមទេដែលអ្នកជឿត្រូវទទួលពិធីជប់លៀងនៅលើអាកាសជាមួយអ្នកជឿដែលបានរស់ឡើងវិញអស់រយៈពេល 7 ឆ្នាំ ។ ពួកបរិសុទ្ធដែលបានរស់ឡើងវិញ និងអ្នកជឿដែលបានផ្លាស់ប្តូរត្រូវបានលើកនៅលើអាកាស ហើយជួបព្រះអម្ចាស់ ហើយនឹងចុះមកលើផែនដីជាមួយទ្រង់ ហើយចូលរួមក្នុងសកម្មភាពនៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

3. លក្ខណៈនៃការរស់ឡើងវិញ

1) ការរស់ឡើងវិញនៃរាងកាយ

ការរស់ឡើងវិញដែលបទគម្ពីរចែង មិនមែនជាការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណទេ តែជាការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ ។ ការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿនឹងរស់ឡើងវិញ នៅក្នុងរូបកាយដូចជាការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ ពួកគេនឹងត្រូវសម្រេចដោយគោលការណ៍ដូចគ្នានៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូ វិ ។ (រ៉ូម ៨:១១) លោកយេស៊ូផ្ទាល់បានបញ្ជាក់អំពីការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ ។ (លូកា ២៤:៣៦-៤៣) គាត់បាននិយាយថា ៖ «មើលដៃនិងជើងខ្ញុំ នោះគឺខ្ញុំផ្ទាល់ ។ ប៉ះខ្ញុំហើយមើល ។ ដ្បិតវិញ្ញាណមិនមានសាច់និងឆ្អឹង ដូចអ្នក រាល់គ្នាឃើញថាខ្ញុំមាន» ។ (២៣៩) ការពិតដែលលោកយេស៊ូបានមាន ប្រសាសន៍ថា ៖ «មើលដៃជើងខ្ញុំ នោះគឺខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ។ ប៉ះខ្ញុំហើយមើល ។ ដ្បិតវិញ្ញាណមិនមានសាច់ និងឆ្អឹង ដូចអ្នករាល់គ្នាឃើញថាខ្ញុំមានឡើយ» ។ “បានបញ្ជាក់ថាខ្លួនគាត់ត្រូវបានឆ្អឹងឆ្អើយឆ្អោល (អត្តសញ្ញាណ) ការ និយាយរបស់គាត់ថាខ្លួនគាត់មានសាច់ និងឆ្អឹងបានបញ្ជាក់ថាមុនពេលគាត់ស្លាប់ គឺជារូបកាយដែលគាត់ត្រូវបានឆ្អឹងឆ្អើយឆ្អោលយ៉ាងប្រាកដ ។

2) ការរស់ឡើងវិញនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច

ពាក្យថា ការរស់ឡើងវិញនៃជីវិតអស់កល្ប (ជីវិត) មាននៅក្នុង យ៉ូហាន 5:29 ។ វាត្រូវបានរៀបរាប់នៅ កូរិនថូសទី១ ១៥:៤២-៤៤ ។ នោះគឺវាជា « ការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សស្លាប់ក៏ដូច្នោះដែរ ។ អ្វីដែលសាបព្រោះអាចវិនាសបាន;

អ្វីដែលត្រូវបានលើកឡើងគឺមិនអាចរលួយបាន ។ វាត្រូវបានសាបព្រោះដោយ ភាពអាម៉ាស់; វាត្រូវបានលើកឡើងដោយសិរីរុងរឿង ។ វាត្រូវបានសាបព្រោះ នៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយ; វាត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងអំណាច ។ វាត្រូវបានសាប ព្រោះរាងកាយធម្មជាតិ; វាត្រូវបានលើកឡើងពីរូបកាយខាងវិញ្ញាណ ។ បើមាន រូបកាយធម្មជាតិ នោះក៏មានរូបកាយខាងវិញ្ញាណដែរ» ។

3) ការរស់ឡើងវិញពេញលេញដោយព្រះត្រីឯកដែលរស់ឡើងវិញ

តើបុរសបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់អាចរស់ឡើងវិញបានដោយរបៀបណា?
បុរសនោះគ្មានកម្លាំងអ្វីឡើយ ព្រោះគាត់ស្រាលជាងដង្ហើមគាត់ ។ (ទំនុកដំកើង ៦២:៩) ប៉ុន្តែអំណាចជារបស់ព្រះ (ទំនុកដំកើង ៦២:១១) «ចំពោះមនុស្សការ នេះមិនអាចទៅរួចទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះវិញ អ្វីៗទាំងអស់អាចធ្វើទៅបាន» ។ (Mt 19:26) កិច្ចការដើម្បីប្រោសមនុស្សឱ្យរស់ឡើងវិញអាចសម្រេចបានដោយ ព្រះត្រីឯក ។ ព្រះជាបិតាធ្វើវា (រ៉ូម ៨:១១, ២កូរិនថូស ១:៩) កូនព្រះបាន ធ្វើវា (យ៉ូហាន ៥:២៧-២៩ ភីលីព ៣:២០-២១) ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏ បានធ្វើដែរ (រ៉ូម ៨ : 11) វាគឺជាជំនឿរបស់ប៉ុលដែលថាអំណាចដើម្បីប្រោស មនុស្សស្លាប់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតែមួយគត់ ។ (អ៊ីកូ ១៥:១៥, ៥៧)

4) ការរស់ឡើងវិញនៃសាកសពខ្លួនឯង

ដូចដែលអ្នកជឿត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ រូបកាយមុនពេលគាត់ស្លាប់ត្រូវ បានរស់ឡើងវិញ ។ នេះគឺជាការពិតដែលបទគម្ពីរពាក្យនេះបានបើកសម្តែង ។ ព្រះគម្ពីរបានលាតត្រដាងថា "កុំភ្លឺងឆ្ងល់នឹងការនេះ មួយម៉ោងនឹងមកដល់

ពេលដែលអស់អ្នកដែលនៅក្នុងផ្ទះនឹងឮសំឡេងទ្រង់ ហើយចេញមក អស់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តល្អដល់ជីវិតរស់ឡើងវិញ និងអស់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ចំពោះព្រះ ។ (យ៉ូហាន ៥:២៨-២៩) នៅទីនេះ ពាក្យ «ក្នុងផ្ទះ» (ἐν τοῖς μνηείοις) គួរតែត្រូវបានបកប្រែតាមព្យញ្ជនៈ ។ សម្រាប់ Mt 27:52 បាននិយាយថា "ផ្ទះក៏ត្រូវបានបើកផងដែរ ។ ហើយសាកសពជាច្រើននៃពួកបរិសុទ្ធដែលបានដេកលក់ត្រូវបានលើកឡើងថា « ការបកស្រាយនេះត្រូវបានកំណត់អត្ថសញ្ញាណ ។ ប្រាកដជាសួរថា បើសាកសពនៅក្នុងផ្ទះនោះខូចច្រើនជាងហើយធាតុមិនដើរទេ? តើវានឹងមិនត្រូវបានស្រូបចូលក្នុងប្រព័ន្ធរបស់រុក្ខជាតិទេ? តើយើងអាចនិយាយបានយ៉ាងដូចម្តេចថា ធាតុនៃរូបកាយរបស់គាត់នៅតែមានក្នុងនោះ? ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីបែបនេះចេញមក ចំណេះដឹងរបស់មនុស្សមានកម្រិត ។ សច្ចៈនៃសច្ចៈមិនត្រូវបានតាំងឡើងដោយសច្ចៈធម៌របស់មនុស្សនោះទេ ។

Bavinck បាននិយាយថា "រូបកាយដែលរស់ឡើងវិញត្រូវបានរក្សាទុកដោយសាកសពដូចគ្នា" ។

5) ការទទួលស្គាល់មនុស្សរស់ឡើងវិញគ្នាទៅវិញទៅមក

ដូចដែលយើងបានលើកឡើងខាងលើ ពេលដែលអ្នកជឿដែលបានចាកចេញត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ចំពោះការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ភាពសំខាន់ត្រូវបានបន្ត នោះវាប្រាកដណាស់ថាមនុស្សដែលបានរស់ឡើងវិញស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ពួកសាវ័កបានស្គាល់ព្រះយេស៊ូវដែលបានរស់ឡើងវិញ ។ ១ កូរិនថូស ១៣:១២ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ឥឡូវនេះ យើងមើលឃើញក្នុងកញ្ចក់ដោយស្រអាប់ ប៉ុន្តែបែរជាបែរមុខទៅវិញ ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងមួយ

ផ្នែក; ពេលនោះ ខ្ញុំនឹងដឹងយ៉ាងច្បាស់ ដូចខ្ញុំបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ ។ (១កូរិនថូស ១៣:៨-១១) ត្រង់នេះ តើពាក្យ ពេលវេលា (τότε) ចង្អុលបង្ហាញនៅពេលណា? យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ “ពេលវេលា” គឺជាថ្ងៃដែលមើលឃើញទល់មុខគ្នា (πρόσωπον πρός πρόσωπον) ជាថ្ងៃដើម្បីដឹងការពិតយ៉ាងច្បាស់នេះចង្អុលទៅពេលវេលាដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទាំងអស់ត្រូវបានសរសេរ ។ ប៉ុន្តែវាជាការបកស្រាយខុស ។ ដោយសារ [1] តើមិនមែនជាថ្ងៃសហស្សវត្សដែលសាវ័កបានបង្រៀនដោយផ្ទាល់ថា “ឥឡូវនេះ (ἄρτι)” នៅក្នុងចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិត ងងឹតជាងពេលដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទាំងអស់ត្រូវបានកត់ត្រាទេ? នេះគឺជាការសង្ស័យរបស់យើង ។ [២] យោងតាម កូរិនថូស ១៣:៨ “បន្ទាប់មក” (τότε)” ចំណេះដឹងក៏នឹងត្រូវលុបចោលដែរ តើពិភពលោកនឹងមានពេលដើម្បីលុបបំបាត់ប្រព័ន្ធនៃចំណេះដឹងដែរឬទេ? ដូចដែលបទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរទាំងស្រុងគឺជាពេលវេលាដែលមនុស្សរស់នៅជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងប៉ុលពេលវេលា (τότε) គឺដូចគ្នានឹងពេលវេលាដែល “នៅពេលដែលល្អឥតខ្ចោះមកដល់” (ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον) នៅក្នុងខ 10 ។ យើងអាចមើលឃើញនោះ “ល្អឥតខ្ចោះ” (τὸ τέλειον) ចង្អុលបង្ហាញស្ថានភាពនៃព្រលឹងនៃអ្នកជឿ (នោះគឺជាមនុស្សអាក្រក់) ដែលបានចាកចេញពីពិភពលោក ។ (ហេ. ១២:២៣) ក្រោយពីការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេគឺស្របទៅនឹងរូបកាយដ៏ពេញលេញរូបកាយដដែល ។ ជាការត្រឹមត្រូវដែលពួកគេស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។

6) នៅពេលដែលពួកអ្នកជឿត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញនូវទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេហើយចំនុចដែលមានប្រយោជន៍ត្រូវបានដកចេញ

ពេលដែលអ្នកជឿត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ តើពួកគេនឹងរស់ឡើងវិញ ជាមួយនឹងស្ថានភាពដូចគ្នានៃរូបកាយពិការរបស់គាត់ដែរឬទេ? ពោលគឺ តើ ជនពិការរស់នៅដូចជនពិការដែរឬទេ? កាលដែលលោកយេស៊ូបានត្រូវប្រោស ឲ្យរស់ឡើងវិញ វាបាននិយាយថាលោកមានស្នាមដៃកគោលនៅលើដៃ? (យ៉ូហាន ២០:២៤-២៧) មិនមែនដូច្នេះទេ កូរិនថូស ១៥:៤៣ បាននិយាយថា ៖ «វាត្រូវបានគេបង្កូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។ វាត្រូវបានលើកឡើងដោយសិរីរុងរឿង ។ វា ត្រូវបានសាបព្រោះនៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយ; វាត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងអំណាច ។ យើងអាចបកស្រាយថាដៃកគោលដែលមានស្នាមនៅដៃរបស់ទ្រង់ និង ស្នាមប្រឡាក់នៃលំពែងនៅខាងទ្រង់នៃព្រះយេស៊ូវដែលបានមានព្រះជន្មរស់ឡើង វិញ (យ៉ូហាន ២:២៧) គឺជារបស់ដែលទ្រង់បានពន្យារពេលជាបណ្តោះអាសន្ន ដើម្បីធ្វើឲ្យប្រាកដដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ។ យើងគួរតែចាំថា បន្ទាប់ពីទ្រង់ឡើង សោយរាជ្យ ភាពមាក់ងាយក៏បាត់ទៅ ។ Calvin បាននិយាយថា “អ្នកដែល បានយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់នោះ មានជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ដ៏មានពរ ហើយគាត់ ក៏មានផ្នែកខ្លះនៃការមាក់ងាយឆ្លងជាបណ្តោះអាសន្នផងដែរ ។ ទោះបីជាគាត់ មានអាយុខ្លីដើម្បីរីករាយនឹងសិរីល្អពេញលេញនៃការរស់ឡើងវិញក៏ដោយ គាត់ ចង់ជួយដល់ជំនឿរបស់ពួកគេ ។ នេះជាប្រភេទដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ពួកគេ» ។ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូបានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ដោយសារដៃរបស់ទ្រង់មាន មាក់ងាយ យើងមិនគួរតែចាំបន្ទាប់ពីទ្រង់ចុះមក វានឹងជាប់នៅក្នុងទ្រង់ជាបន្ត បន្ទាប់ ។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់គឺជាការរស់ឡើងវិញនៃសិរីល្អពេញលេញ ។ ជាលទ្ធផល ការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿនឹងលេចឡើងនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញនៃ សិរីល្អជាមួយនឹងចំណុចណាមួយ ។ ភីលីព ៣:២១ បានមានប្រសាសន៍ថា «

ប៉ុន្តែភាពជាពលរដ្ឋរបស់យើងគឺនៅស្ថានសួគ៌ ហើយយើងកំពុងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះ គឺព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ» ។ នៅក្នុងការលេចចេញនូវសិរីល្អនៃការរស់ឡើងវិញ ការពន្យារពេលបណ្តោះអាសន្ននៃចំណុចខ្សោយមួយចំនួនត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង Mt 27:52-53 ។ ហើយវាត្រូវបានសរសេរថា “ផ្ទៀងផ្ទាត់ត្រូវបានបើកដែរ ។ សាកសពរបស់ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនដែលបានដេកលក់ក៏ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ 53បន្ទាប់ពីមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ពួកគេបានចូលទៅក្នុងទីក្រុងដ៏រីសុទ្ធ ហើយលេចមកច្រើនពេក ។ « ដូចដែលយើងឃើញព្រះបន្ទូលនោះ ពួកបរិសុទ្ធដែលដេកលក់បានរស់ឡើងវិញ ហើយបានធ្វើការជាបណ្តោះអាសន្នបន្ទាប់ពីពួកគេរង់ចាំការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ ពួកគេបានចេញពីទីនោះ ហើយចូលទៅក្នុងទីក្រុងបរិសុទ្ធ ។

4. ការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកមិនជឿ

ការពិតនេះត្រូវបានសរសេរនៅយ៉ូហាន ៥:២៨-២៩ ។ «កុំភ្លឺងឆ្ងល់នឹងរឿងនេះឡើយ ដ្បិតមួយម៉ោងនឹងមកដល់ ពេលអស់អ្នកដែលនៅក្នុងផ្ទៃនឹងឮសំឡេងទ្រង់ ២៩ ហើយចេញមក អស់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើល្អដល់ជីវិតរស់ឡើងវិញ និងអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដល់ដំណើររស់ឡើងវិញនៃការជំនុំជម្រះ» ។ . ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ យើងដឹងថាសាកសពរបស់អ្នកមិនជឿត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយការស្តាប់សំឡេងហោរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ នេះមានន័យថាគឺជាធាតុមិនត្រូវឲ្យជីវិតគោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះយេស៊ូវដែរ ។ រលកសមុទ្រក៏មិនស្តាប់តាមដែរឬ? (Mt 8:26 គឺ 40:26, 41:4) រ៉ូម 4:17 បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ដូចដែលមានចែងទុកថា ៖ «យើងបានតាំងអ្នករាល់គ្នាឲ្យ

ធ្វើជាបិតានៃសាសន៍ជាច្រើន» — នៅចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះដែលលោកបាន
 ជឿ ។ ផ្តល់ជីវិតដល់មនុស្សស្លាប់ ហើយអំពាវនាវឱ្យមានជីវិតនូវអ្វីដែលមិនមា
 ន ។ " ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាកម្រិតដើម្បីដាស់សក្តានុពលនៃជីវិតជាមូល
 ដ្ឋាននោះទេ ។ Schilder បាននិយាយថា សំឡេងរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលបានសរ
 សេរនៅ យ៉ូហាន 5:28 មិនដំណើរការដើម្បីភ្ញាក់ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីធ្វើឱ្យជីវិត
 (Levendmaker) ។ គោលបំណងដែលអ្នកមិនជឿត្រូវបានប្រោសច្បាស់ឡើង
 វិញពីស្ថានភាពស្លាប់គឺដើម្បីទទួលការជំនុំជម្រះ ។ "ការរស់ឡើងវិញនៃការវិនិច្ឆ័
 យ (ἀνάστασιν κρίσεως)" មានន័យថាវា ។ នេះគឺជាការផ្ទុយទៅនឹងការ
 រស់ឡើងវិញនៃជីវិត (ἀνάστασιν ζωής) ។ (វិវរណៈ ២០:១១-១៥) ពាក្យ
 យ៉ូហាន ៥:២៨-២៩ ចង្អុលទៅការជំនុំជម្រះដ៏ធំដែលបានកើតឡើងនៅទីបញ្ចប់នៃ
 ពិភពលោក ។ ទោះបីជាវាមានក៏ដោយ Rudolf Bultmann មិនបានគិតថា
 ពាក្យនេះមិនមែនជាអត្ថបទដើមទេប៉ុន្តែជាអត្ថបទបន្ថែមនៃមនុស្សចុងក្រោយ ។
 ប៉ុន្តែការអះអាងបែបនេះរបស់ Bultmann គឺជាការបង្ខិតបង្ខំ ។ ដល់វគ្គនេះ
 មានសាត្រាស្លឹករឹត ។ ត្រង់ចំណុចដែលថាសាត្រាស្លឹករឹតទាំងអស់មានកិច្ចព្រម
 ព្រៀងមិនដែលមានគ្រោះថ្នាក់ទេ ។ វាបញ្ជាក់ថាខ្លឹមសារសរសេររបស់អ្នកនិពន្ធ
 គឺជាការពិត ។

5. បទពិសោធន៍របស់បុរសដែលបានរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់

George Ritchie ដែលជាជនជាតិអាមេរិកបានចាប់ផ្តើមជំងឺនេះនៅឆ្នាំ 1934
 ហើយត្រូវបានចូលមន្ទីរពេទ្យហើយត្រូវបានប្រកាសថាគាត់បានស្លាប់ដោយវេជ្ជប
 ណ្ឌិត ។ នេះបើតាមសម្តីរបស់លោក ខណៈដែលលោកបានធ្វើដំណើរទៅទីក្រុង

Richmond ក្នុងរដ្ឋ Virginia ។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់បានជួបព្រះយេស៊ូវ ព្រះយេស៊ូវបាននាំគាត់ទៅស្ថានសួគ៌ ហើយបានធ្វើឱ្យគាត់បានឃើញនរកផងដែរ ។ បន្ទាប់ពី 20 នាទីគាត់ត្រូវបានភ្ញាក់ ។ បន្ទាប់មកគាត់បានចុះឈ្មោះចូលរៀននៅសាកលវិទ្យាល័យវេជ្ជសាស្ត្រ Richmond ហើយក្នុងការសិក្សា គាត់បានធ្វើដំណើរជុំវិញទីក្រុង Richmond ជាមួយនិស្សិតផ្សេងទៀត ។ ផ្លូវគឺដូចគ្នាដែលគាត់បានឃើញនៅផ្លូវក្នុងទីក្រុង Richmond ។ មានរឿងជាច្រើនបែបនេះ ។ ជាពិសេស គ្រូពេទ្យបានជួបហេតុការណ៍បែបនេះជាច្រើន ។ បទពិសោធន៍នេះគឺចេញពីបទពិសោធន៍រាងកាយ (OBE) ។ អ្នកនិពន្ធក៏បានបម្រើការប្រជុំរស់ឡើងវិញនៅព្រះវិហារ Machun Presbyterian នៅ Kyung Nam កាលពី 30 ឆ្នាំមុន ។ នៅក្បែរតំបន់នោះ ស្ត្រីចំណាស់ឈ្មោះ យ៉ង់ស៊ុន គឺម បានទៅសួរអ្នកនិពន្ធ ។ តាមសម្តីរបស់នាងតាំងពី៤០ឆ្នាំមុនមកនាងបានស្លាប់ ប៉ុន្តែត្រូវបានគេជីង ។ ពេលគឺដោយសារកូនស្រីគាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចុះក្នុងច្រាំងភ្នំក្បែរមាត់សមុទ្រ ហើយបានស្លាប់បាត់ទៅហើយ ដោយឧកិច្ចដោយសារជំងឺក៏ដាច់ខ្យល់ស្លាប់ ទើបអ្នកភូមិយកសពដាក់ក្នុងមឈូសរង់ចាំសាច់ញាតិ ។ ក្នុងចំណោមនោះ នាងត្រូវបានគេលើកចេញពីមឈូស ។ ២ ណៈដែលនាងត្រូវបានគេលើកឡើង មនុស្សដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងបន្ទប់បានរត់ចេញទៅក្រៅ ។ យោងតាមពាក្យរបស់នាងក្នុងចំណោមការស្លាប់របស់នាងនាងបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ តួលេខនេះគឺខុសពីពាក្យនៃវិវរណៈជំពូកទី 21 បន្តិច ។ អូបទពិសោធន៍នេះ តើយើងគួរគិតយ៉ាងណាចំពោះវា? តើយើងអាចនិយាយថាវាជាការរស់ឡើងវិញពិតឬទេ? បទពិសោធន៍ខាងលើគួរតែត្រូវបានវាយតម្លៃដោយបទគម្ពីរ ។ អ្វីដែលវាមិនត្រឹមត្រូវចំពោះបទគម្ពីរគឺមិនមែនជាកម្ម

វត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងទេ ។ ទោះបីជាបទពិសោធន៍របស់អ្នកមានដែលបានណែនាំនៅខាងលើគឺទាក់ទងនឹងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ” ដូច្នេះគេហៅថា “ព្រះយេស៊ូវ” តើវាបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍អ្វីខ្លះដល់យើង? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ វាពិបាកណាស់ដែលថាដង្ហើមរបស់ Ritch ត្រូវបានបញ្ឈប់រយៈពេល 20 នាទីបង្ហាញពីការស្លាប់របស់គាត់ ។ ក្នុងករណីបែបនេះ គេហៅការដួលសន្លប់ជាបណ្តោះអាសន្ន (swoon) ។ យោងតាមលោក Tim Lahaye បទពិសោធន៍បែបនេះត្រូវបានបកស្រាយថាជារឿងជាច្រើន ក្នុងចំណោមពួកគេ ខ្ញុំណែនាំរឿងពីរនៅទីនេះ ។ (1) ការអភិវឌ្ឍន៍សក្តានុពល ។ មុនពេលដែលបុរសនោះត្រូវបានពុករលួយ អំណាចនៃការទទួលស្គាល់របស់បុរសនោះបានទទួលដែនកំណត់តិចជាងបន្ទាប់ពីអំពើពុករលួយប្រៀបធៀប ។ បន្ទាប់ពីភាពថោកទាបអំណាចដល់មនុស្សជាតិគឺជាស្ថានភាពដ៏មានសក្តានុពល ប៉ុន្តែដោយការជំរុញខ្លះវាត្រូវបានដំណើរការ ។ ប៉ុន្តែគេសង្ស័យថាការបកស្រាយគឺត្រឹមត្រូវ ។ តើបទគម្ពីរចែងថាមានអំណាចទេ? (2) កិច្ចការរបស់អារក្ស ។ នៅពេលដែលបុរសនោះដួលសន្លប់ ហើយសកម្មភាពនៃចិត្តរបស់គាត់ខ្សោយ គំនិតអាចត្រូវបានដំណើរការដោយអំណាចរបស់អារក្សចូលទៅក្នុងទិសដៅខុស ឬវាអាចត្រូវបានដឹកនាំដោយការទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្អៗវិជ្ជមានរបស់អារក្ស ។ អារក្សធ្វើឲ្យបុរសនោះចាកចេញពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (គម្ពីរ) ហើយធ្វើឲ្យគេទាញចូលទៅក្នុងបទពិសោធន៍ដ៏ចម្លែក ។ (២កូរិនថូស ១១:១៤) យោងតាមភស្តុតាងរបស់ Lahaye បទពិសោធន៍បែបនេះមានចំណុចខុសគ្នាចំពោះបទគម្ពីរដូចខាងក្រោម ។

(1) នៅក្នុងបទពិសោធន៍នេះ ដោយសារគាត់ទទួលស្គាល់ព្រះជាទេវតានៃពន្លឺ គាត់ទទួលស្គាល់ថាព្រះជាម្ចាស់ទទួលយកអ្នកណាម្នាក់ ។

(2) គាត់មិនចាត់ទុកបញ្ហានៃការវិនិច្ឆ័យធ្ងន់ធ្ងរទេ ។

(3) ខ្លឹមសារនៃបទពិសោធន៍បែបនេះគឺស្ទើរតែដូចគ្នាចំពោះអ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿ ។

(4) អ្នកដែលមានបទពិសោធន៍បែបនេះ មិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ។ អ្នកណាដែលមិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ មិនអាស្រ័យលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមឡើយ ។

III. ព្រះរាជាណាចក្រនៃសហស្សវត្សរ៍ I. The kingdom of millennium

1. ចំណុចប្រវត្តិសាស្ត្រនៃឥរិយាបថសហស្សវត្សរ៍

វិវរណៈ 20:1-6 គឺពិបាក ព្រោះវាបង្កើតការបកស្រាយជាច្រើន ។

«បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញទេវតាមួយអង្គចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ដោយកាន់កូនសោរណ្តៅដែលគ្មានបាត និងច្រវាក់ដ៏ធំនៅក្នុងដៃ ។ 2 រួចគាត់ចាប់នាគ ជាពស់ពីបុរាណ ដែលជាអារក្ស និងអារក្សសាតាំង ហើយចងវាអស់មួយពាន់ឆ្នាំ ហើយបោះវាទៅក្នុងរណ្តៅ រួចបិទវាបិទជិតវា ដើម្បីកុំឲ្យវាបញ្ឆោតជាតិសាសន៍ណាមួយ ។ យូរជាងនេះ រហូតដល់រាប់ពាន់ឆ្នាំត្រូវបានបញ្ចប់ ។ បន្ទាប់ពីនោះ គាត់ត្រូវតែត្រូវបានដោះលែងមួយរយៈ ។ ពេលនោះ ខ្ញុំឃើញបល្ល័ង្ក ហើយ

អង្គុយលើបល្ល័ង្កទាំងនោះ គឺជាអ្នកដែលមានអំណាចវិនិច្ឆ័យទោស ។ ខ្ញុំក៏បាន ឃើញព្រលឹងនៃអ្នកដែលត្រូវបានគេកាត់ក្បាលសម្រាប់ទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវ និងសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងអ្នកដែលមិនបានថ្វាយបង្គំសត្វ ឬរូបរបស់វា ហើយមិនបានទទួលសញ្ញានៅលើថ្ងាស ឬដៃរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេបានរស់ឡើង វិញ ហើយបានសោយរាជ្យជាមួយព្រះគ្រីស្ទអស់មួយពាន់ឆ្នាំ ។ អ្នកស្លាប់ដែល នៅសល់មិនបានរស់ឡើងវិញទេរហូតដល់រាប់ពាន់ឆ្នាំត្រូវបានបញ្ចប់ ។ នេះគឺជា ការរស់ឡើងវិញដំបូង ។ ៦ អ្នកដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញលើកដំបូងមានពរ ហើយវិសុទ្ធ! ការសោយទិវង្គតទីពីរនេះគ្មានអំណាចអ្វីទេ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងក្លាយជា បូជាចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយពួកគេនឹងសោយរាជ្យ ជាមួយព្រះអង្គអស់រយៈពេលមួយពាន់ឆ្នាំ ។ ”

1) ទិដ្ឋភាពនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រា (The view of dispensationalism)

សម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រាបានបកប្រែបទគម្ពីរខុសនៅដើមដំបូង ។ ប៉ុន្តែវាជា រឿងដ៏រីករាយសម្រាប់ថ្ងៃសហសម័យ ដែលផ្នែកជាច្រើនត្រូវបានកែតម្រូវ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយចំពោះបញ្ហានេះ ភាគីម្ខាងទៀតគួរតែចាកចេញពីអ្នកជឿ នៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រារហូតមកដល់ពេលនេះ ។ ពួកគេមានចំណុចល្អច្រើន ។ នៅថ្ងៃដែលជប៉ុនរងការគាបសង្កត់នោះ ព្រះវិហារកូរ៉េ Presbyterian (ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន យើងមិនអាចនិយាយថាមានធាតុបែបនេះទេ) បានយក ធាតុនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រាជាច្រើន ។ បន្ទាប់មក ក្នុងនាមជាអ្នកផ្សាយ ដំណឹងល្អ ត្រួតថ្វាលដែលធ្វើការជាមួយនឹងឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យនៅទូទាំងប្រទេស មាន eschatology នៃ dispensationalist ។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ

ពួកគេចាត់ទុកពួកគេថាពួកគេធ្វើតាម eschatology នៃ dispensationalist និងជឿលើគោលលទ្ធិនៃ Calvinism ។ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលមេដឹកនាំកំណែទម្រង់របស់កូរ៉េលីនេនេដឹងថាអ្នកកាន់អំណាច (ជាពិសេសអ្នកកាន់អំណាចសម័យដែលបានកែតម្រូវជាច្រើន) គឺជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយពួកគេព្យាយាមទាក់ទងជាមួយពួកគេ ។ អ្វីដែលអ្នកសរសេររិះគន់គឺស្ថានភាពដើមនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។

(1) កំហុសក្នុងការបែងចែកអាយុនៃអ្នកកាន់អំណាច (Error to divide the age of the dispensationalist.)

នេះត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយសៀវភៅឯកសារយោងនៃ Cyrus Ingerson Scofield និងសៀវភៅរបស់ John Nelson Darby ហើយបានសង្កេតមើលបទគម្ពីរជាប្រាំពីរសម័យ ទាំងនោះគឺជាថ្ងៃនៃមនុស្សគ្មានកំហុស ថ្ងៃនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ថ្ងៃនៃការសន្យា ជាថ្ងៃនៃបុព្វបុរស ។ ថ្ងៃនៃក្រឹត្យវិន័យ ថ្ងៃនៃព្រះគុណ និងថ្ងៃឈប់សំរាក ។ ពិតណាស់ ការបែងចែកបែបនេះគឺមិនប្រាកដក្នុងគម្ពីរទេ ។ ជាពិសេស តើការបែងចែកថ្ងៃសតិសម្បជញ្ញៈ និងថ្ងៃសន្យាមានលក្ខណៈបែបណា? បន្ទាប់ពីអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប មិនយូរប៉ុន្មានការពិតដែលថាខ្លួនគាត់ត្រូវបានលាក់ខ្លួនក្នុងចំណោមដើមឈើ ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៨) គឺជាសកម្មភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ហើយតើព្រះមិនបានប្រទានការសន្យាដល់គាត់ដែរឬទេ? តើព្រឹត្តិការណ៍ដែលមានពីរថ្ងៃអាចបែងចែកជាពីរថ្ងៃបានទេ? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ បញ្ហាដែលត្រូវមានបញ្ហាច្រើនជាងការបែងចែកបញ្ហាបែបនេះ គឺការគិតដែលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតឡើងដើម្បីកាត់ទោសបុរសនោះ ។ នោះគឺ

ប្រសិនបើបុរសនោះមិនត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់ការបង្កើតរយៈពេលមួយបន្ទាប់ពី
 នោះព្រះបានសាកល្បងលទ្ធភាពនៃការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេដោយប្រព័ន្ធផ្សេងទៀត
 ។ នេះមិនមែនជាព្រះតម្កល់ទេ ។ ដោយភាពទុច្ចរិតរបស់អំបាម ដែលជា
 បុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិ កូនចៅរបស់គាត់ត្រូវបានខូចកាន់តែខ្លាំងឡើង (រ៉ូម
 ៥:១២-១៤) ចាប់ពីពេលនោះមក សេចក្តីសង្គ្រោះនៃមនុស្សជាតិនឹងត្រូវដឹង
 ដោយព្រះគ្រីស្ទនឹងមកដល់នាពេលអនាគត ។ ដូច្នេះ តើការយាងមករបស់ព្រះ
 គ្រីស្ទបានសន្យារួចហើយឬ? (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥) មនុស្សរាល់ថ្ងៃបានសង្គ្រោះ
 ដោយព្រះគុណនៃព្រះ និងដង្ហាយធូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

(2) ការយល់ខុសនៃអ្នកកាន់អំណាច ទៅនឹង eschatology (ទិដ្ឋភាពនៃព្រះ
 រាជាណាចក្រនៃព្រះ) នៅក្នុងសៀវភៅរបស់ដានីយ៉ែល ។

អ្នកកាន់អំណាចពន្យល់ជាចម្បងអំពីទ្រឹស្តីនៃការនិយាយវិទ្យាតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ
 នៃ ដាន ៩:២៤-២៧ ។ ក្នុងចំណោមវគ្គបទតម្កល់ ជាពិសេស ខទី ២៦-២៧
 ត្រូវបានផ្តោត ។ ពាក្យមានដូចតទៅ. « ចិតសិបសប្តាហ៍ត្រូវបានសម្រេចអំពី
 ប្រជាជនរបស់អ្នក និងទីក្រុងបរិសុទ្ធរបស់អ្នក ដើម្បីបញ្ចប់ការរំលង បំបាត់
 អំពើបាប និងដង្ហាយធូនសម្រាប់អំពើទុច្ចរិត នាំមកនូវសេចក្តីសុចរិតដ៏អស់កល្ប
 បិទត្រាទាំងការនិមិត្ត និងព្យាករណ៍ ហើយចាក់ប្រេងតាំងទីបរិសុទ្ធបំផុត កន្លែង
 ។ ដូច្នេះ ចូរដឹង ហើយយល់ថា ចាប់តាំងពីការចេញពីព្រះបន្ទូលដើម្បីស្តារ
 និងសង់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដល់ការយាងមកនៃអ្នកចាក់ប្រេងតាំងជាព្រះអង្គម្ចាស់
 នោះនឹងមានរយៈពេលប្រាំពីរសប្តាហ៍ ។ បន្ទាប់មកសម្រាប់រយៈពេលហុកសិបពីរ
 សប្តាហ៍ វានឹងត្រូវបានសាងសង់ម្តងទៀតជាមួយនឹងការវើ និងគូ ប៉ុន្តែនៅក្នុង

ពេលវេលាដ៏លំបាកមួយ ។ ហើយបន្ទាប់ពីហុកសិបពីរសប្តាហ៍ អ្នកចាក់ប្រេង
អភិសេកនឹងត្រូវកាត់ចោល ហើយគ្មានអ្វីសោះ ។ ហើយប្រជាជនរបស់សម្តេច
ដែលនឹងមកនឹងបំផ្លាញទីក្រុង និងទីសក្ការៈ ។ ទីបញ្ចប់របស់វានឹងមកដោយទឹក
ជំនន់ ហើយដល់ទីបញ្ចប់នឹងមានសង្គ្រាម ។ ការបំផ្លាញត្រូវបានកាត់ទោស ។
ហើយគាត់នឹងធ្វើសេចក្តីសញ្ញាដ៏រឹងមាំជាមួយនឹងមនុស្សជាច្រើនក្នុងរយៈពេល
មួយសប្តាហ៍ ហើយសម្រាប់ពាក់កណ្តាលនៃសប្តាហ៍នេះគាត់នឹងបញ្ចប់សម្រាប់
យញ្ញបូជានិងតង្វាយ ។ ហើយនៅលើស្លាបនៃសេចក្តីគួរស្តាប់ខ្លឹមនឹងមកដល់អ្នក
ណាដែលធ្វើឲ្យវិនាសអន្តរាយ ដរាបដល់ទីបញ្ចប់នៃការសម្រេចត្រូវបានបង្ហូរទៅ
លើអ្នកដែលត្រូវគេបំផ្លាញ» ។ ឃ្លា « អ្នកចាក់ប្រេងតាំងនឹងត្រូវកាត់ចេញ
ហើយនឹងគ្មានអ្វីសោះ» ។ (ខ២៦ក) បានចង្អុលទៅមេស៊ីថាព្រះយេស៊ូវបាន
សុគត ហើយវាជាទំនាយថាទ្រង់នឹងមិនគង់នៅលើផែនដីនោះទេ ។ (កំណែ
ទម្រង់) បន្ទាប់មក ពួកអ្នកកាន់អំណាច រួមបញ្ចូលថ្ងៃដ៏យូរនៅក្នុងពាក្យថា
“នឹងមិនមានអ្វីសោះ” (17 ៣) ដែលជាថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ ។ ហើយរយៈពេលដ៏
យូរនោះគឺជាថ្ងៃទំនេរដើម្បីគ្មានជនជាតិយូដា ។ ដូចជាការសាងសង់រាជាណា
ចក្រយូដានឹងត្រូវពន្យារពេលរហូតដល់ថ្ងៃទំនេរនឹងត្រូវបញ្ចប់ ។ ឃ្លា « ប្រជា
ជននៃព្រះអង្គម្ចាស់ដែលនឹងយាងមក» (1 26 ២៦ 7) (ខទី 26 ក) គឺ
ជាទំនាយដើម្បីចង្អុលទៅកងទ័ពរ៉ូមាំង និងមេដឹកនាំដែលបានបំផ្លាញក្រុងយេរូ
សាឡឹមនៅចុងបញ្ចប់នៃសតវត្ស ។ (កំណែទម្រង់) បន្ទាប់មក ពួកអ្នកកាន់
អំណាច បានរៀបចំថា នៅទីនេះ ពាក្យថា “ព្រះអង្គម្ចាស់ដែលនឹងយាងមក”
ត្រូវបានបំបែកចេញពីពាក្យ “មនុស្ស” ដែលហៅថា បន្ទាប់ពីថ្ងៃទំនេរ (ថ្ងៃនៃ
ក្រុមជំនុំ) ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកប្រឆាំង ។ ព្រះគ្រីស្ទ ពាក្យ «មនុស្ស» ជាកម្ម

សិទ្ធិរបស់កុលសម្ព័ន្ធរួម ដែលបានបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹមនៅចុងបញ្ចប់នៃសតវត្សទី 1 ។ ការបកស្រាយនេះមិនមែនជាធម្មជាតិទេ ។ ពាក្យថា “មួយសប្តាហ៍” (᠓᠗ ᠗᠗) (ខទី ២៧ ក) គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃថ្ងៃនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (កំណែទម្រង់) ពួកអ្នកកាន់អំណាចមើលឃើញថាវាចង្អុលបង្ហាញឯករាជ្យភាពនៃរាជាណាចក្រយូដានៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ និងថ្ងៃនៃការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ការបកស្រាយរបស់ dispensationalist ខាងលើត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងការបកស្រាយនៃកំណែទម្រង់វារូមបញ្ចូលទាំងការបកស្រាយខុស ។ ជាពិសេសសម្រាប់ការបកស្រាយទំនាយនៃរាជាណាចក្រអ៊ីស្រាអែលក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ ពួកគេត្រូវបានសម្រេចដោយការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងការបង្កើតក្រុមជំនុំ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកអ្នកកាន់អំណាចមិនជឿលើការពិត ហើយការព្យាករណ៍អំពីរាជាណាចក្រមិនត្រូវបានសម្រេចដោយក្រុមជំនុំដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្កើតឡើងនោះទេ ។ ចំណុចខុសនៃអ្នកកាន់អំណាចមានដូចខាងក្រោម ។

(1) កំហុសនៃការពន្យារពេលនៃព្រះរាជាណាចក្រ (Error of postponing of the kingdom.)

ពួកគេបាននិយាយថា សាសន៍យូដាបានទទួលព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ី ការព្យាករណ៍អំពីនគរអាចសម្រេចបាន ប៉ុន្តែជនជាតិយូដាមិនបានទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ី ហើយបានឆ្កាងទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង ហើយសម្លាប់ទ្រង់នោះការសម្រេចនៃព្រះរាជាណាចក្រត្រូវបានពន្យារពេលបន្ទាប់ពី ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ពួកគេបាននិយាយថាទំនាយនៃរាជាណាចក្ររបស់សាសន៍យូដានឹង

ត្រូវបានសម្រេចក្នុងនគររូបវន្តតាមអក្សរសាស្ត្រ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យេស៊ូមិនដែលចែងថាការសម្រេចនៃទំនាយនៃរាជាណាចក្ររបស់ដាវីឌត្រូវបាន ពន្យារពេលឡើយ ។ មានតែពាក្យដែលសាសន៍យូដាត្រូវបានដកចេញពី«រាជា ណាចក្ររបស់ព្រះ» ពោលគឺនគរដោយសាសន៍ដទៃនិងពាក្យស្រដៀងគ្នានេះត្រូវ បានបើកសម្តែង ។ (Mt 21:43, Mt 8:11-12 Lk 14:24) ចលនាដែល ស្ថានសួគ៌និងនគរដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសាសន៍ដទៃគ្រាន់តែជាចលនានៃដំណឹងល្អ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ . ពាក្យថាដកចេញ និងពាក្យត្រូវពន្យារ គឺខុសគ្នាទៅ វិញទៅមក ។ ជាពិសេស ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា នគរដែលគម្ពីរសញ្ញា ចាស់បានព្យាករណ៍ (នគរដែលព្រះគ្រប់គ្រងលើ) នឹងត្រូវសម្រេចដោយការ ប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។ ពាក្យប្រៀបធៀបនៅក្នុង ម៉ាថាយ ជំពូកទី ១៣ បាននិយាយដូច្នេះ ។

(2) កំហុសនៃការយល់ដឹងអក្សរសាស្ត្រទៅនឹងទំនាយ ។ (Error of literary understanding to the prophecy.)

ដូចដែលវាត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅខាងលើអ្នកប្រាជ្ញនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រា មិនបាននិយាយថាវាមិនអាចទៅរួចទេដែលថាការព្យាករណ៍នៃនគរដែលមានចរិត ខាងក្រៅនិងប្រព័ន្ធនៃការលះបង់ត្រូវបានសម្រេចដោយក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដើម្បីឱ្យមានតួអង្គខាងវិញ្ញាណ ។ . ពួកគេហាក់ដូចជាមជ្ឈមណ្ឌលនៅក្នុងជីវិត របស់អ៊ីស្រាអែល ។ [1] ទំនាយដែលថា Messiah នឹងកើតនៅផ្ទះរបស់ David ។ (អេក ៣៤:២៣-២៤, ហូ ៣:៥ ព្រឹក ៩:១១ កិច្ចការ ១៣:២២- ២៣) ទ្រង់ជាស្តេច ។ (សេក ៩:៩) ព្យាករណ៍ (ឌូតី ១៨:១៥ អ៊ីស ១១:២)

និងបូជាចារ្យ ។ (Ps 110:4, Ish 53: Zech 3:8) [2] ការព្យាករណ៍នៃការស្តារឡើងវិញនូវយញ្ញបូជាដោយព្រះមេស៊ី ។ [3] ការព្យាករណ៍នៃពរជ័យសម្ភារដោយព្រះមេស៊ី [4] ការព្យាករណ៍នៃថ្ងៃនៃព្រះ Messiah, gentiles ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ៊ីស្រាអែលជាដើម ។ ប៉ុន្តែការពិតដែលថាទំនាយដែលបានយកពណ៌ខាងក្រៅបង្ហាញថាពួកគេជាស្រមោលនៃការពិត ។ (រឿងខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវទាក់ទងនឹងក្រុមជំនុំនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) (ហេ. 90:9) ការព្យាករណ៍ទាំងនេះត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងក្រុមជំនុំពិតនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ មូលហេតុគឺ [1] ដោយសារតែប្រព័ន្ធនៃការលះបង់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានប៉ុទ្ទេហ្វជាវៀងរហូតដោយការដង្វាយធ្ងន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (ហេ. ៩:១០) ទីពីរ បន្ទាប់ពីដង្វាយធ្ងន់នៃលើកឆ្ការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គោលបំណងនៃទំនាយ មនុស្សដែលរីករាយនឹងមរតកនៃស្ថានសួគ៌ (រាជាណាចក្រ) មិនមែនជាប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលខាងរូបកាយទេ ប៉ុន្តែជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថ្មីដែលជាសាសនាចក្រពិត ។ (ម៉ាថាយ ២១:៤៣, ពេត្រុសទី១ ២:៩-១០) ។ នេះជាការបកស្រាយនៃទំនាយនៃនគរនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងការសម្រេចរបស់វា ។

(3) បញ្ហាក្នុងពិធីជប់លៀងល្បីក្នុងបិណ្ឌបាត

នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានយាងចុះពីលើអាកាស នោះពួកបរិសុទ្ធដែលបានរស់ឡើងវិញ និងពួកបរិសុទ្ធដែលបានផ្លាស់ប្តូរត្រូវបានលើកឡើងនៅលើអាកាស (ការលើកឡើង) គឺអាស្រ័យទៅលើគម្ពីរ ។ (ថៃស្សាទី១ ៤:១៦) ។ ប៉ុន្តែវាជាបញ្ហាដែលថាពួកគេមានពិធីជប់លៀងនៅលើអាកាសអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំក្នុងការបកស្រាយ ។ អ្នកប្រាជ្ញ W.J. Wood បានកំណត់ការអះអាងរបស់គាត់

តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃយ៉ូហាន ១៤:៣ ។ ប៉ុន្តែវាខុស ។ យ៉ូហាន ១៤:៣ « ហើយបើខ្ញុំទៅរៀបចំកន្លែងឲ្យអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំនឹងមកម្តងទៀត ហើយនឹងនាំអ្នកទៅឯខ្លួនឯង ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នានៅកន្លែងដែលខ្ញុំនៅ ។ "មិនចង្អុលបង្ហាញ" ពិធីជប់លៀងនៅលើអាកាសអស់រយៈពេល 7 ឆ្នាំ ។ នេះនៅក្នុងអត្ថន័យទូទៅមានន័យថាការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ (Theodore Zahn) ឬការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (ខាលរីន) ។ យ៉ូហាន ជំពូកទី 14 បាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "ខ្ញុំនឹងមក" ជាច្រើនដងក្នុងការរក្សាការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់ ។ (យ៉ូហាន ១៤:១៨, ២១, ២៣, យន ១៦:១៦) ។ អ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀតអះអាងថា "ទ្រឹស្តីនៃពិធីជប់លៀងនៅលើអាកាសសម្រាប់រយៈពេល 7 ឆ្នាំ" នៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ 1 ថែស្សា 4: 17-18 ។ ពាក្យដែលផ្តោតសំខាន់នៅក្នុងនោះគឺជាពាក្យថា "ពេលនោះយើងរាល់គ្នាដែលនៅរស់ អ្នកដែលនៅសេសសល់ នឹងត្រូវជាប់ជាមួយនឹងពួកគេនៅលើពពក ដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់នៅលើអាកាស ហើយដូច្នេះយើងនឹងនៅជាមួយព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច ។ ១៨ ដូច្នេះ ចូរលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកដោយពាក្យទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមអ្នកប្រាជ្ញនៃ Calvinism ពាក្យនេះពួកបរិសុទ្ធដែលបានរស់ឡើងវិញនិងពួកបរិសុទ្ធដែលបានផ្លាស់ប្តូរត្រូវបានលើកឡើងនៅលើអាកាសដើម្បីរស់នៅជាមួយគាត់មិនមែនមានន័យថាវាទេ ។ ភាសាក្រិច *apantao* (ἀπαντάω) ដែលត្រូវបានបកប្រែជា "ទទួលយក" មានន័យថា "ជួប" ។ កន្លែងត្រឹមត្រូវដែលពួកគេបានជួបព្រះអម្ចាស់ដើម្បីយាងមកម្តងទៀត មិនមែនជាចំណុចនៅលើផែនដីទេ ប៉ុន្តែនៅលើអាកាសខ្ពស់ ។ បុរសដែលត្រូវជួបគាត់មិនមែនជាមនុស្សនៅលើតំបន់ដែលមានកំណត់នៅលើ

ផែនដីនោះទេ ។ អ្នកទ្រឹស្តីដ៏អស្ចារ្យ G. Vos មានប្រសាសន៍ដូចតទៅ ។
"ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ នោះគឺជាសកម្មភាពដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់យាងមកជាលើក
ទីពីរ ត្រូវការកន្លែងខ្ពស់ ជាងកន្លែងទាបដែលគេគិត ។"

H. N. Redderbos ក៏បាននិយាយផងដែរថា "ពួកគេមិននៅលើអាកាស ឬ
មិនត្រឡប់ទៅស្ថានសួគ៌វិញទេ ប៉ុន្តែទ្រង់គឺដោយការយាងមកលើផែនដីជាមួយ
នឹងពួកគេ" ។ ប៉ុន្តែដោយសារការបកស្រាយអំពីការចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀង
ខាងវិញ្ញាណមួយរយៈ តើពួកអ្នកទ្រឹស្តីគ្រិស្តបរិស័ទត្រូវការប្រយុទ្ធនឹងអារម្មណ៍
និងបំបែកចេញពីគ្នាទៅវិញទៅមកទេ? (II Thess 2:1 Rev 19:7)

(4) ការយាងមកជាលើកទីពីរមុនពេលទិដ្ឋភាពនៃទុក្ខព្រួយ

ការពិតដែលពួកអ្នកកាន់អំណាចបាននិយាយថា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងមកលើ
ផែនដីម្តងទៀត មុនពេលសេចក្តីទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងបានបំបែកចេញនូវព្រះបន្ទូល
នៃបទគម្ពីរជាក់ស្តែង ។ ដូចដែលយើងឃើញ II Thess 2: 8 បន្ទាប់ពី
សកម្មភាព (សកម្មភាពបៀតបៀន) នៃការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ តើគាត់មិន
បាននិយាយថានឹងមកម្តងទៀតទេ? ជាងនេះទៅទៀត ដូចដែលយើងឃើញ
ព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈជំពូកទី 13 ការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ
(ខទី 5-8) ហ្នឹងមនុស្សរបស់គាត់នឹងត្រូវវិនាសដូចជាការយាងមកជាលើកទីពីរ
របស់ព្រះអម្ចាស់បានកើតឡើងបន្ទាប់ពីនោះ ។ (៩-១០)

(5) ការបកស្រាយអក្សរសាស្ត្រដល់សហស្សវត្សរ៍ (The literary
interpretation to the millennium)

រូដ Wood បានទទួលស្គាល់ថា «សហស្សវត្សរ៍» នៅក្នុង វិវរណៈ 20:1-7 តាមព្យញ្ជនៈ ហើយបាននិយាយថា ហេតុផលដែលការបញ្ចេញមតិផ្សេងទៀត នៃផ្នែកនេះ (ឧទាហរណ៍ ការរស់ឡើងវិញ ទេវតា សាតាំង ស្ថានសួគ៌ ជាដើម) គួរតែត្រូវបានបកស្រាយតាមព្យញ្ជនៈ ហេតុអ្វីបានជា "គួរ "សហស្សវត្សរ៍" តែមួយគត់ត្រូវបានបកស្រាយជានិមិត្តរូប? ប៉ុន្តែរចនាប័ទ្មព្យញ្ជនៈនៃវិវរណៈត្រូវបានលាយឡំដោយឃ្លាព្យញ្ជនៈនិមិត្តរូបគឺជាការពិត ។ វិវរណៈរួមបញ្ចូលឧទាហរណ៍ជានិមិត្តរូបជាច្រើនដែលអត្ថន័យនៃអក្សរដោយសញ្ញាសម្គាល់លេខជាពិសេស ។ "ស្នែងទាំងប្រាំពីរ" និង "ភ្នែកទាំងប្រាំពីរ" (5:6), 144000 (7:4), "ផ្ករឈាន់ប្រាំពីរ" (10:3) ជាដើម ។ អ្នកជឿមិនចាំបាច់ឈ្លោះប្រកែកគ្នាចំពោះអ្នកជឿនោះទេ ។ ជាការត្រឹមត្រូវដែលយើងពន្យារពេលចំណុចបន្ថែម ប៉ុន្តែមើលតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ។

(6) ទីតាំងដែលអ៊ីស្រាអែលគ្រប់គ្រង (The position that Israel controls)

ប្រជាជាតិសាសន៍ដទៃចូលក្នុងនគរសហស្សវត្សរ៍ ប៉ុន្តែនៅទីនោះ ពួកគេនឹងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ក្នុងន័យអាស្រ័យគឺមិនមែនជាតម្កើបទេ ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ព្រះជាម្ចាស់មិនឃើញរូបខាងក្រៅទេ (ខ្សែឈាម និងខ្សែអក្សរ) នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទថា "នៅទីនេះមិនមានភាសាក្រិច និងសាសន៍យូដា កាត់ស្បែក ហើយមិនកាត់ស្បែក មនុស្សព្រៃផ្សៃ ស៊ីភៀន ទាសករគ្មានសេរីភាពទេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅទាំងអស់ ហើយនៅក្នុងទាំងអស់» ។ (កូល ៣:១១) ។

(7) នគរសហសវត្សរ៍ មានប្រាសាទ និងតង្វាយសម្រាប់ថ្វាយយញ្ញបូជា ។

ពួកគេបានបង្កើតការអះអាងនេះដោយការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ព្រះគម្ពីរអេសាយ ៥៦:៦-៨ ចែងថា “ហើយពួកជនបរទេសដែលមករួមជាមួយនឹងព្រះយេហូវ៉ា ឲ្យបម្រើទ្រង់ ស្រឡាញ់ព្រះនាមនៃព្រះយេហូវ៉ា ហើយធ្វើជាអ្នកបម្រើទ្រង់ អស់អ្នកដែលរក្សាថ្ងៃសប្បិទ ហើយមិនបង្គាប់ឡើយ ។ វា ហើយកាន់តាមសេចក្តីសញ្ញារបស់យើង — ទាំងនេះយើងនឹងនាំទៅកាន់ភ្នំបរិសុទ្ធរបស់យើង ហើយធ្វើឲ្យគេមានអំណរក្នុងដំណាក់នៃការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ ។ តង្វាយដុតរបស់ពួកគេ និងយញ្ញបូជារបស់ពួកគេនឹងត្រូវទទួលនៅលើអាសនៈរបស់ខ្ញុំ ។ ដ្បិតផ្ទះរបស់ខ្ញុំនឹងត្រូវហៅថាជាផ្ទះនៃការអធិស្ឋានសម្រាប់គ្រប់ជាតិសាសន៍» ។ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដែលប្រមូលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលត្រូវគេចោលចេញ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ «យើងនឹងប្រមូលអ្នកឯទៀតមកឯគាត់ ក្រៅពីពួកអ្នកដែលបានប្រមូលរួចហើយ» ។ ត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងចិត្តគ្រីស្ទសាសនានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ នៅទីនេះ ពាក្យ «តង្វាយដុត និងយញ្ញបូជា» មានបញ្ហា ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងយល់អំពីលក្ខណៈនៃទំនាយក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាមិនមានបញ្ហាអ្វីឡើយ ។ នៅពេលដែលពួកហោរានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយរឿងក្នុងអនាគតដ៏វែងឆ្ងាយ ពួកគេមានលក្ខខណ្ឌ និងការបញ្ចេញមតិនៃសម័យបច្ចុប្បន្ន ។ ក្នុងការបញ្ជាក់អំពីអ្វីដែលត្រូវបម្រើព្រះនៅក្នុងក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា ការបង្ហាញនៃពេលវេលា (ថ្ងៃនៃអេសាយ) ។ ទំនាយគួរបង្ហាញដោយភាសាសហសម័យ និងការគិតក្នុងសម័យទំនាយ ។ រូបវន្តបាននិយាយថានៅក្នុងនគរសហសវត្សរ៍ក៏ត្រូវបន្ត «តង្វាយដុតនិងយញ្ញបូជា»ដែរ ហើយគាត់អះអាងថាវាដូចគ្នានឹងការប្រតិបត្តិសាស្ត្រម៉ុង (ការរួមគ្នា និងបុណ្យជ្រមុជទឹក) ។ ព្រះវិហារ

នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដើម្បីជឿព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ីមានសកម្មភាពជានិមិត្តរូប
នៃការថ្វាយបង្គំ (ការថ្វាយបង្គំដើម្បីផ្តល់ការរួបរួមនិងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក)
ប៉ុន្តែវាគឺជាទ្រឹស្តីដែលថាថ្ងៃនៃនគរសហស្សវត្សរ៍ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការ
ថ្វាយជាយញ្ញបូជា ។ តង្វាយទៅព្រះជាប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រនៃការគិត
បែបនេះគឺខុស ។ សាក្រាម៉ង់នៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាពិធីរំលឹក
ដង្ហាយធួនដែលបានសម្រេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែយញ្ញបូជាដើម្បីថ្វាយដង្ហាយ
ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាការព្យាករណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងយាងមកនាពេលអ
នាគត ។ នៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រនៃព្រះគ្រីស្ទ - ផ្ដោតលើការព្យាករណ៍នៃ
នគរសហស្សវត្សរ៍ តើអត្ថន័យនៃសកម្មភាពនៃការបូជាធម្មតាពីមុន ការមកដល់
របស់គាត់ (ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់) មាន?

1) ទិដ្ឋភាពក្រោយសហស្សវត្សរ៍ (The view of postmillennialism)

Loraine Boettner នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ "សហស្សវត្សរ៍" អះអាងថាមុន
ពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាពេលវេលាមាសនៃគ្រីស្ទ
សាសនាសម្រាប់រយៈពេល 1000 ឆ្នាំ ។ ម្យ៉ាងទៀត លោកបានមាន
ប្រសាសន៍ថា ពេលវេលាដែលមនុស្សលោកជឿលើដំណឹងល្អភាគច្រើននឹងមកដ
ល់ ។ ភស្តុតាងនៃទ្រឹស្តីនេះ's musically followings.

(1) ម៉ាថាយ 28:18 បាននិយាយថា ព្រះយេស៊ូវបានទទួលអំណាចនៃស្ថាន
សួគ៌ និងផែនដីសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពិភពលោក សិទ្ធិអំណាចមិន
អាចបរាជ័យបានទេ វាពិតជាមានពេលមួយដែលទ្រង់បំផ្លាញអំណាចប្រឆាំងទាំង
ស្រុង ។ ប៉ុន្តែ ទ្រឹស្តីមិនអាចបង្កើតបានឡើយ ទោះបីជាចលនានៃដំណឹងល្អ

មានផ្ទៃខាងក្រោយនៃអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីក៏ដោយ យើងមិនអាចទស្សន៍ទាយថ្ងៃដែលមនុស្សជាតិភាគច្រើននឹងត្រូវប្រែចិត្ត ។ មថ ២៨:១៩ រួមមានថា ដោយសារការនៃសិទ្ធិអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាស (វាមិនមានន័យថាមនុស្សលោកទាំងអស់នឹងប្រែចិត្តនោះទេ) ជាចុងក្រោយដើម្បីបំផ្លាញខ្មាំងសត្រូវនៃព្រះដោយការយាងមកជាលើកទីពីរនៃ ព្រះគ្រីស្ទ ។

(2) ការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (គឺ ២:២-៤ ដាន ២:៤៤) បានបង្ហាញឱ្យឃើញថា ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិមានពេលវេលាមាស ។ ប៉ុន្តែពាក្យនោះរួមបញ្ចូលនូវធាតុដែលពាក្យត្រូវសម្រេចដោយការជ្រៀតជ្រែកដោយអបិយជំនឿរបស់ព្រះ (ការយាងមកជាលើកទីពីរ) ។ គឺ 2:2-2 បានទាយទុកជាព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលថារឿងដែលនឹងត្រូវសម្រេចនៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងអ្វីដែលនឹងត្រូវសម្រេចបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់គាត់ ។ ជាពិសេសដាន 2:44 បាននិយាយថា នគរដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតនៅក្រុងចុងក្រោយបង្អស់ក្នុងលោកីយ៍នេះនឹងត្រូវបានស្ថាបនាឡើងជារឿងរហូត (២១:២៣ ២១:២៧) ផ្ទុយទៅវិញ នគរនៃពិភពលោកនេះនឹងមិនបានសម្រេចទាំងស្រុងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាខ្លឹមសារដែលត្រូវសម្រេចដោយការយាងមកជាលើកទីពីរនៃព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង ។

(3) ដោយសារតែចំនួននៃអ្នកដែលត្រូវសង្គ្រោះគឺច្រើនជាងចំនួនដែលត្រូវបំផ្លាញមុនពេលអ្នកមកជាលើកទីពីរ ពេលវេលាមាសនៃគ្រីស្ទសាសនា (ថ្ងៃដែលមនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់ជឿលើដំណឹងល្អ) នឹងមកនៅពេលមួយ ។ ចំពោះការ

អះអាងនេះ Boettner បានផ្តល់វិវរណៈ 19:11-21 ជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យព្រះគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែ វិវរណៈ 19:21 មានន័យថា នៅពេលដែលការយាងមកជាលើកទី ពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សត្វសាហាវ (θηρλον) នោះមានន័យថា អំណាចនៃការ ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (វាចង្អុលបង្ហាញអំពីអំណាចនយោបាយក្នុងលោកីយ៍) នឹង ត្រូវបំផ្លាញនៅចុងបញ្ចប់នៃ ពិភពលោក ។ (ថែស្សាទី ២ ២:៨) ការប្រឆាំង នឹងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានពិពណ៌នាដោយពាក្យប្រៀបធៀប នេះជាសត្វសាហាវ ។ (ដាន 7: វិវរណៈ 13 :)

(4) Boettner បានផ្តល់ហេតុផលដូចខាងក្រោម ដើម្បីអះអាងថានឹងមកដល់ ពេលវេលាមាស ដែលដំណឹងល្អក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិនឹងកាន់កាប់ពិភព លោកទាំងមូល ។ វាចង្អុលបង្ហាញពីការអភិវឌ្ឍន៍នៃវិទ្យាសាស្ត្រ និងវឌ្ឍនភាព នៃអរិយធម៌សម្ភារៈក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះគឺខុស ។ ដូចដែល Boettner បានចង្អុលបង្ហាញ តើការរីកចម្រើននៃវិទ្យាសាស្ត្រនៅក្នុងពិភពលោក ពិតជានឹងនាំមកនូវផ្ទៃផ្កាដ៏បរិបូរនៃដំណឹងល្អមែនទេ? វិទ្យាសាស្ត្រត្រូវបាន បង្កើតឡើង អាវុធសម្លាប់មនុស្សក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងរួមគ្នា ហើយតើព្រះវិហារ មិនពុករលួយទេ? ព្រះយេស៊ូបានទូញសោកថា ៖ «ពេលកូនមនុស្សមក តើ គាត់នឹងឃើញមានជំនឿនៅលើផែនដីឬ? (លូកា ១៨:៨) ។

(5) Boettner បានផ្តល់ហេតុផលមួយបន្ថែមទៀតដូចខាងក្រោម ដើម្បី អះអាងថានឹងមកដល់ពេលវេលាមាសនៅកណ្តាលនៃសាសនាគ្រីស្ទក្នុង ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ នោះគឺគាត់មិនបានទទួល យកពាក្យដែលថាមនុស្សជាតិនៅទីបញ្ចប់នៃពិភពលោកនឹងត្រូវខូចយ៉ាងខ្លាំង ដោយផ្ទាល់ទេហើយគាត់បាននិយាយថាទោះបីជាបទគម្ពីរទាំងនេះ (Mt 24:

37-39, Lk 17: 26-30) ហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញក៏ដោយ ។ ថា មនុស្សលោកនៅទីបញ្ចប់នៃពិភពលោកនឹងត្រូវខូចខាតយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែតាមពិត វាមិនដូច្នោះទេ ។ ម៉្យាងទៀត មថ ២៤:៣៧-៣៩ មានបន្ទូលថា «ដ្បិត សម័យលោកណូអេ ក៏នឹងមកដល់នៃកូនមនុស្សដែរ ។ ដូចនៅសម័យមុនទឹក ជំនន់ ពួកគេបានស៊ីផឹក រៀបការ និងរៀបការ រហូតដល់ថ្ងៃដែលណូអេចូល ទៅក្នុងទូក ហើយពួកគេមិនដឹងខ្លួនទាល់តែទឹកជន់លិចគេទាំងអស់ នោះនឹង មានការមកដល់ កូនមនុស្ស” ។ ដោយ Boettner អ្វីដែលមនុស្សនៅ សម័យណូអេកំពុងស៊ីផឹក រៀបការ និងរៀបការ វាមិនចង្អុលបង្ហាញពីអំពើពុក រលួយរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែវាបានសង្កត់ធ្ងន់ថា មានតែការព្រងើយកន្តើយរបស់ ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ទឹកជំនន់ក៏កើតឡើងភ្លាមៗដែរថា នៅពេលមកដល់ទីពីរក៏វាកើត ឡើងដែរ ។ នឹងដូចគ្នា ។

ប៉ុន្តែការបកស្រាយរបស់ Boettner នេះកើតចេញពីការសង្កេតមើលបទគម្ពីរ យ៉ាងស៊ីជម្រៅ ។ ជាការពិតណាស់ ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខណៈភ្លាមៗនៃ ការមកដល់ទីពីរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះវាចង្អុលបង្ហាញពីអំពើពុករលួយ ធ្ងន់ធ្ងររបស់មនុស្សជាតិមុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ វាអាចត្រូវបាន ដោះស្រាយជាក់ស្តែងដូចខាងក្រោម ។ សម្រាប់មនុស្សជាតិនៅសម័យលោក ណូអេយ៉ាងខ្លាំង (លោកុប្បត្តិ ៦:៥-៨ ១១-១៣) ដូចជាពួកគេបានជួបទឹក ជំនន់ភ្លាមៗ ដោយសារពួកគេមិនជឿ តើពេលវេលានៃកូនមនុស្សក៏កើតឡើង ដែរឬ? មនុស្សជាតិភាគច្រើននៅក្នុងពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ របស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវខូចយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់ពួកគេក្លាយជាងងឹតថ្ងៃនឹងក្លាយទៅ

ជាចោរ ។ ដល់តែកូនពន្លឺទេ ការមកទីពីរមិនមកដូចចោរទេ ។ (ថៃស្យាទី១ ៥: ១-៥)

3) ទិដ្ឋភាពនៃសហស្សវត្សរ៍ The view of Amillennialism

ទ្រឹស្តីនេះចង្អុលបង្ហាញថា "នគរសហស្សវត្សរ៍" នៅក្នុង វិវរណៈ 20:1-6 មិនមែនមកនៅចុងបញ្ចប់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ប៉ុន្តែជាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទ្រឹស្តី

(1) លក្ខណៈនៃវិវរណៈមិនមានតួអក្សររីកចម្រើន និងរចនាប័ទ្មដដែលៗ ។

ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេបាននិយាយថា ចំណងជើងដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងវិវរណៈនិងអត្ថន័យត្រូវបាននិយាយដដែលៗ ប៉ុន្តែគ្មានដំណើរការទេ ។ ពួកគេអះអាងថា វិវរណៈ ១៦:១១-១២:១៩:១១ ខ និង ២០:៤-៦ ចង្អុលថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការបកស្រាយត្រឹមត្រូវទេ ។ វិវរណៈបានមានប្រសាសន៍ថា ព្រឹត្តិការណ៍នោះបណ្តើរៗ ។

[1] កិច្ចការរបស់សាតាំងថាការចាកចេញរបស់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ វិវរណៈ 12:9-16 បាននិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍ដែលសាតាំងត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីតំណែងដែលប្រមាថមើលងាយនេះគឺជាកិច្ចការនៅក្នុងថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលបានបង្កើតឡើងតាំងពីថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីថាព្រះយេស៊ូវបានសុគតដោយការឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ហើយត្រូវបាន បានរស់ឡើងវិញ ។ (យ៉ូហាន ១២:៣១-៣២, ១៦:១១) [២] ការបញ្ចប់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ វិវរណៈ ១២:១៧-១៣:១៨ បង្ហាញពីចលនារបស់សត្វ (ការប្រឆាំងដ៏អស្ចារ្យបំផុត - ព្រះគ្រីស្ទ

និងហោរាក្លែងក្លាយរបស់វា) តាមរយៈការបះបោរចុងក្រោយរបស់សាតាំង ។ វា ច្បាស់ណាស់ថាវាជាការងារនៃពេលវេលាបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ នេះគឺដូចគ្នា ទៅនឹងចលនារបស់មនុស្សទុច្ចរិត ដែលបានសរសេរនៅ ថៃស្យាទី 2 2:3-8 ចលនានេះមកដល់រហូតដល់ដោយផ្ទាល់ មុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ។ [3] ការបង្ក្រាបនៃការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (បុរសនៃភាពគ្មាន ច្បាប់) នៅក្នុងពេលវេលាចុងក្រោយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការយាងមកជា លើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ វិវរណៈ 19:11-21 បង្ហាញវាយ៉ាងច្បាស់ផងដែរ (ថៃស្យាទី 2 2: 8) ។

(2) ការបកស្រាយវិវរណៈ ២0:៤-៦ (The interpretation of Rev 20:4- 6)

ពេលនោះ ខ្ញុំឃើញបល្ល័ង្ក ហើយអង្គុយលើបល្ល័ង្កទាំងនោះ គឺជាអ្នកដែលមាន អំណាចវិនិច្ឆ័យទោស ។ ខ្ញុំក៏បានឃើញព្រលឹងនៃអ្នកដែលត្រូវបានគេកាត់ក្បាល សម្រាប់ទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវ និងសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងអ្នកដែល មិនបានគោរពបូជាសត្វ ឬរូបរបស់វា ហើយមិនបានទទួលសញ្ញានៅលើថ្ងាស ឬ ដៃរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេបានរស់ឡើងវិញ ហើយបានសោយរាជ្យជាមួយព្រះគ្រី ស្ទអស់មួយពាន់ឆ្នាំ ។ 5 មនុស្សស្លាប់នៅសល់មិនបានរស់ឡើងវិញទេ រហូត ដល់ពាន់ឆ្នាំត្រូវបានបញ្ចប់ ។ នេះគឺជាការរស់ឡើងវិញដំបូង ។ ៦ អ្នកដែល មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញលើកដំបូងមានពរ ហើយវិសុទ្ធ! ការសោយទិវង្គតទីពីរ នេះគ្មានអំណាចអ្វីទេ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងក្លាយជាបូជាចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយពួកគេនឹងសោយរាជ្យជាមួយព្រះអង្គអស់រយៈពេលមួយពាន់

ឆ្នាំ ។ ដូចដែលយើងសង្ខេបការបកស្រាយនៃ Amillennium ទៅនឹងពាក្យខាងលើ មនុស្សដែល «បានសោយរាជ្យជាមួយព្រះគ្រីស្ទអស់មួយពាន់ឆ្នាំ ។ «នឹងមិនធ្វើនៅលើផែនដីនេះទេ ប៉ុន្តែបានសោយរាជ្យនៅស្ថានសួគ៌ជាព្រលឹងរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះមានចំណុចពិបាក ។ [1] អត្ថបទនេះមិនដែលមានពាក្យថា "ស្ថានសួគ៌" វិវរណៈ 5:10 បាននិយាយថា "សោយរាជ្យនៅលើផែនដី" ។ [2] ពួកគេបានអះអាងថាពាក្យថា "ពួកគេបានរស់ឡើងវិញ" (ἐξήσταν) (នៅចុងបញ្ចប់នៃខទី 4) ចង្អុលបង្ហាញជីវិតខាងវិញ្ញាណ (ការបង្កើតឡើងវិញ) ប៉ុន្តែវាពិបាកក្នុងការទទួលយកវា ។ នៅទីនេះ ខ្លឹមសារដើម្បីរស់ឡើងវិញ" (ἐξήσταν)" ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា "ការរស់ឡើងវិញដំបូង (ή ἀνά στασις ή πρώτη) នៅក្នុងខទី 5 ។ នេះគឺជាបញ្ហា ។ តើវាអាចសំដៅទៅលើការរស់ឡើងវិញថាជាការបង្កើតឡើងវិញឬទេ?

(3) បញ្ហានៃនគរសហស្សវត្ស និងសង្គ្រាម

ទ្រឹស្តីនេះមានដើម្បីមួយទៀត ។ វាជាបញ្ហានៃសង្គ្រាម ។ នគរសហស្សវត្សរ៍មានសង្គ្រាមតែមួយដងប៉ុណ្ណោះនៅពេលបញ្ចប់; សន្តិភាពគឺជាលក្ខណៈពិសេសរបស់នគរ ។ ដោយសារអារក្សដែលល្បងប្រជាជាតិនានាធ្វើសង្គ្រាម ត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងផែនដីដែលគ្មានបាត ហើយត្រូវបានបិទអស់រយៈពេល 1000 ឆ្នាំ ។ ប៉ុន្តែថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលពួកសហស្សវត្សរ៍បានគិតមានចំនួនប៉ុន្មានដែលសង្គ្រាមបានកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ។ ក្នុងចំណោមពួក amillenniumists ខ្លះទទួលស្គាល់នគរសហស្សវត្សរ៍ថាជាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី; ពួកគេអះអាងថា នៅថ្ងៃនោះ ពួកគេគិតថាពិភពលោកមធ្យម (ឋានសួគ៌) ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីត្រូវបាន

លាតត្រដាងថាជារឿងចម្លែងចម្រាស់ ។ ប្រសិនបើទ្រឹស្តីត្រឹមត្រូវ នោះនៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃនគរសហស្សវត្សរ៍ សង្គ្រាមដែលកុក និងម៉ាកូកបានកើតឡើងនៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណ វិវរណៈ 20:8 អារក្សបានដោះលែងនៅចុងបញ្ចប់នៃពាន់ថ្ងៃប្រមូលផ្តុំមនុស្សជាច្រើនដែលត្រូវបានល្អៀង ។ កុក និងម៉ាកូក ហើយប្រមូលពួកគេ ហើយធ្វើសង្គ្រាមគ្នាទៅវិញទៅមក» ។

4) លទ្ធិបុរេសហស្សវត្សរ៍ ឬ ទស្សនៈនៃបុរេសហស្សវត្សរ៍ (The Premillennialism or, the view of Premillennialism)

វាមានឥទ្ធិពលខ្លាំងណាស់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាលើកទីពីរក្នុងលោកីយ៍នោះអ្នកជឿដែលបានសុគតរួចហើយនឹងត្រូវរស់ឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់មកអ្នកជឿដែលមានជីវិតបានផ្លាស់ប្តូរ (១កូរិនថូស ១៥:៥២, ១ថែស្សា ៤:១៦-១៧) ហើយចូលទៅក្នុងអាកាស ហើយទទួលយក ។ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់យាងចុះមកផែនដី ហើយសោយរាជ្យជាមួយព្រះគ្រីស្ទអស់មួយពាន់ (ឬទោះបីជាវាមិនមែនជាឆ្នាំអក្សរសាស្ត្រក៏ដោយ) ។ នេះត្រូវបានទទួលយកជាការបកស្រាយដែលបញ្ចុះបញ្ចូលបំផុត ។ Bavinck បានចង្អុលទៅ វិវរណៈ 20:1-10 ហើយបាននិយាយថា "វាគឺជាអ្វីដែលមានឥទ្ធិពលបំផុតដើម្បីគាំទ្រដល់សម័យមុនសហស្សវត្សរ៍ ផ្ទុយទៅវិញវាបានបោះបញ្ជាដ៏លំបាកបំផុតទៅកាន់អ្នកប្រឆាំងនៃ premillennialism" ។ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានគាំទ្រ animillennialism ដោយហេតុផលផ្សេងទៀត ។

(1) ដំណោះស្រាយនៃចំណុចរឹង (The solution of the hard point)

ដូចបុរសនោះបាននិយាយថា សម័យមុនសហស្សវត្សរ៍មានបញ្ហាលំបាកដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺដូចជាបទគម្ពីរបាននិយាយថាផ្នែកមួយទៀតការយាងមកជាលើកទីពីរមានន័យថាជាការជំនុំជំរះចុងក្រោយនោះ ថ្ងៃនៃការចូលមកដល់លើកទី 1000 មិនមែនប្រមាថរវាងការយាងមកជាលើកទីពីរនិងការជំនុំជម្រះនោះទេ ។ ដូចដែលយើងឃើញសៀវភៅដំណឹងល្អ និងសំបុត្រ នគរមធ្យម (នគរសហស្សវត្សរ៍) មិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងពិតប្រាកដនោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងអាចពន្យល់បានថា ការធ្វើតាមទំនាយនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយសង្ខេប ប៉ុន្តែអ្វីដែលបន្ថែមត្រូវបានលុបចោលនៅក្នុងករណីជាច្រើន ។ ខ.

[1] ក្នុងចំណោមពាក្យសាមញ្ញនៃទំនុកតម្កើង 2:7-9 វាបញ្ចូលពេលវេលារវាងការយាងមកជាលើកដំបូង និងការយាងមកទីពីរ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពាក្យថា “អ្នកជាកូនរបស់ខ្ញុំ ។ ថ្ងៃនេះខ្ញុំបានបង្កើតអ្នក ។ ” (ខ៧) ព្យាករណ៍ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ (កិច្ចការ ១៣:៣៣-៣៤) វាគឺជាព្រះបន្ទូលនៃសម័យដើមនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ហើយពាក្យថា “អ្នកនឹងបំបែកពួកគេដោយដំបងដែក” (ខទី ៩) ចង្អុលបង្ហាញការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ (បប. ២:២៧) ដូចដែលវាបានកត់ត្រាគ្រាដើមនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងការបញ្ចប់របស់វា (ការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយ) ទិដ្ឋភាពមួយ ប៉ុន្តែរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់រហូតដល់យូរ ។

[2] មិនត្រឹមតែទំនាយនៃប្រភេទនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងទំនាយនៃនគរមេស៊ី ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយថា ការចុះមកដ៏សាមញ្ញ ភាគច្រើនគឺការយាងមកនៃព្រះមេស៊ី ។ វិធីសាស្ត្រនៃការធ្លាក់ចុះនេះបន្តទៅតួអក្សរនៃការវិនិច្ឆ័យ

យដោយផ្ទាល់; វាលុបចោលស្ថានភាពទាបរបស់គាត់នៅក្នុងការចាប់កំណើត
 ការសាកល្បងរបស់គាត់ និងថ្ងៃដ៏យូរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ អ្វីដែលដានីយ៉ែល
 បានទាយថា «ថ្មលើក» បានវាយកម្ទេចរូបព្រះដែលមានពាក្យថា «ប៉ុន្តែថ្មដែលវាយ
 រូបសំណាកនោះបានក្លាយជាភ្នំដ៏ធំពេញផែនដីទាំងមូល ។ « (ដាន ២:៣៤-
 ៣៥) គឺជាឧទាហរណ៍មួយ ។ ទំនាយនេះសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើលក្ខណៈតែមួយគត់
 ដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកជាអ្នកវិនិច្ឆ័យព្រះអម្ចាស់ ។ Bavinck បាននិយាយថា
 "ការព្យាករណ៍នៃសញ្ញាចាស់បានសម្តែងថាការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទមានចរិត
 លក្ខណៈនៃពេលវេលាតែមួយ" ។ ពាក្យនេះលោកបានធ្វើគឺថាទំនាយនៃគម្ពីរ
 សញ្ញាចាស់ត្រូវបានលាតត្រដាងដោយរចនាប័ទ្មសង្ខេប ។

[3] យើងអាចមើលឃើញកន្សោមសង្ខេបទៅនឹងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅនឹងការ
 វិនិច្ឆ័យដូច្នេះ ។ នោះគឺគាត់បានជូនដំណឹងអំពីការពិតនៃស្ថានសួគ៌ហើយរក្សា
 ភាពស្ងៀមស្ងាត់ចំពោះវាប៉ុន្តែជាភ្លឺសង្ឃឹមរបស់យើងដែលគាត់បាននិយាយវា ។
 នៅក្នុងលូកា 23:43 គាត់បាននិយាយអំពីឋានសួគ៌ Mt 13:39-43 និយាយ
 អំពីការជំនុំជំរះ ប៉ុន្តែគាត់បានរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់នៃឋានសួគ៌ ។

[4] សំបុត្ររបស់ប៉ុលក៏និយាយដូច្នេះ II Cor 12: 1-4 ប៉ុលបាននិយាយអំពី
 ឋានសួគ៌ប៉ុន្តែគាត់បានរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ទៅម្ខាងទៀត ។ 1 Thess 4: 13-
 14 បាននិយាយថា "ប៉ុន្តែយើងមិនចង់ឱ្យអ្នកដឹងអំពីអ្នកដែលកំពុងដេកលក់
 ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកសោកសៅដូចអ្នកដទៃដែលមិនមានសង្ឃឹម ។ 14 ដ្បិតយើងជឿថា
 លោកយេស៊ូបានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញយ៉ាងណាក៏ដោយ
 ដោយសារលោកយេស៊ូ ព្រះនឹងនាំអស់អ្នកដែលបានដេកលក់មកជាមួយលោក ។

” ។ នៅទីនេះប៉ូលបានលុបចោលស្ថានសួគ៌ជាក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សស្លាប់ ប៉ុន្តែ បាននិយាយថាមានតែការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវនៅទីនេះ ។ នៅ ទីនេះ ប៉ូលបាននិយាយថា បោះបង់ចោលស្ថានសួគ៌ជាក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្ស ស្លាប់ ប៉ុន្តែបាននិយាយថាមានតែការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុណ្ណោះ ។

(2) ការខិតជិតនៃ Kuyper (A Kuyper, amillenniumlist) ទៅ Premillenniumism ។

Kuyper មើលឃើញថា "ថ្ងៃសហស្សវត្សរ៍" នៅក្នុង វិវរណៈ 19:11-21 គឺជា ព្រះគ្រីស្ទនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ ត្រង់ចំណុចនោះ គាត់បានបកស្រាយ វាស្រដៀងទៅនឹងសម័យមុនសហស្សវត្សរ៍ ។ អ្នកស្រាវជ្រាវទូទៅបានអះអាងថា វិវរណៈ ១៩:១១-១២ មានន័យថាចលនានៃការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែមិនបាននិយាយអំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ អ្នក តំណាងនៃទ្រឹស្តីនេះគឺ B. B. Warfield ។ ការដាក់ទោសសព្វនៅក្នុងវិវរ ណៈ 19:20 គឺថាព្រះគ្រីស្ទយាងមកជាលើកទីពីរបានសម្លាប់អ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ដ៏អស្ចារ្យដែលបានធ្វើការរួចហើយនៅក្នុងពិភពលោក ។ (ថៃស្យាទី២ ២:៤) « សត្វសាហាវ » មានន័យថាជាភិបាលនៃពិភពលោកចុងក្រោយបង្អស់ដែលបាន បង្កើតឡើងក្នុងពិភពលោកដោយទទួលអំណាចពីអារក្ស ។ (វិវរណៈ ១៣:២) ហើយ Kuyper ក៏ឃើញដែរថា នគរសហស្សវត្សរ៍នៅក្នុងវិវរណៈ 20:1-6 នឹង កើតឡើងបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ការអះអាងនេះគឺ ស្រដៀងទៅនឹង premillenniumism មានតែគាត់ទៅដែលនិយាយថាផ្នែកនេះ

ចង្អុលទៅនគរនៅលើផែនដីដែលនឹងបន្តជាយូរមកហើយ ។ បន្ទាប់មកគាត់គាំទ្រទ្រឹស្តីនៃ Amillennialists ដើម្បីប្រឆាំងនឹង premillennialism ។

ឧទាហរណ៍ វាជាពាក្យរបស់គាត់ដូចជាការតាមដាន ។ « ព្រះគ្រីស្ទមិនបាននិយាយថាថ្ងៃមជ្ឈិមសម័យមួយចំនួនរវាងការយាងមកជាលើកទីពីរនិងការជំនុំជម្រះនោះទេ ។ ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់គឺស្របគ្នា ។ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលមានរយៈពេលវែងក្នុងរយៈពេលពីរថ្ងៃ ។ សហស្សវត្សរ៍មិនគួរត្រូវបានបកស្រាយតាមព្យញ្ជនៈទេ ។ វាបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈពេញលេញបំផុតនៃសកម្មភាពរបស់ព្រះ ។ លោកបានសង្កត់ធ្ងន់ថា រយៈពេលជាពេលបណ្តោះអាសន្នដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សប្រែចិត្តបន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទយាងមកជាលើកទីពីរ ។ គាត់បាននិយាយថានៅក្នុងរយៈពេលនេះសម្រាប់សាតាំងត្រូវបានចងការងារប្រោសលោះត្រូវបានប្រតិបត្តិកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព ។ ការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មរយៈពេលនេះមិនគួរត្រូវបានរាប់ដោយវិធីសាស្ត្រនៃពេលវេលារបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែរយៈពេលនៃសកម្មភាពផ្ទាល់របស់ព្រះ ។

ការបកស្រាយបែបនេះនៃចំណុច Kuyper ដែលតាមពិតបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជារយៈពេលពិសេសដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សប្រែចិត្ត ។ នេះគឺខុសពីការគិតរបស់សហស្សវត្សរ៍ដទៃទៀត ។ ទ្រង់មើលឃើញថានគរសហស្សវត្សរ៍ជាថ្ងៃឧបសម្ព័ន្ធបណ្តោះអាសន្ន Premillennialism យល់ឃើញថា សហស្សវត្សរ៍ជារយៈពេលយូរគួរសម ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាំងពីរគឺស្របគ្នានៅក្នុងចំណុចនៃបី គឺមួយថ្ងៃរវាងបន្ទាប់ពីការប្រជុំលើកទី 9 និងការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យ ។

2. លក្ខណៈនៃនគរសហស្សវត្សរ៍

1) ការបង្កើតបង្អួចនៃសង្គ្រាមរបស់សាតាំងត្រូវបានគ្រប់គ្រង

តើពាក្យ « ដើម្បីកុំឲ្យគេបញ្ឆោតសាសន៍ដទៃទៀត » ក្នុងវិវរណៈ ២០:៣ មានន័យយ៉ាងណា? យោងតាម Amillennialism វាចង្អុលបង្ហាញថាអំណាចរបស់សាតាំងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសារតែចលនានៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ទ្រឹស្តីនេះមិនអាចបង្កើតបានទេ ។ ពាក្យ «ធ្វើឲ្យគ្រប់ទាំងសាសន៍ល្អ» មានន័យថា អារក្សមិនបញ្ឆោត (បញ្ឆោត) ឲ្យធ្វើឲ្យស្តេចកើតសង្គ្រាមឡើយ ។ បន្ទាប់ពីសាតាំងត្រូវបានគេដោះលែងចេញពីផែនដីដែលគ្មានបាតមិនយូរប៉ុន្មាន វាមិននិយាយថាវាល្អមនុស្សគ្រប់តំបន់ ហើយកើតមានសង្គ្រាមទេ (វិវរណៈ ១៦:១៣-១៤, ២០:៧-៨)? ដូចដែលយើងឃើញការបកស្រាយខាងលើ វាច្បាស់ណាស់ថាថ្ងៃនៃចំណុចរាប់សហស្សវត្សរ៍ មិនមែនជាគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ប៉ុន្តែជាថ្ងៃផ្សេងទៀត ។ សង្គ្រាមរវាងប្រជាជាតិនិងប្រជាជាតិត្រូវបានបន្តនៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ដូច្នេះថ្ងៃនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Is 2: 4 មិនមែនជាគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ។ វាបាននិយាយថា ៖ «ទ្រង់នឹងកាត់សេចក្តីរវាងប្រជាជាតិនានា ហើយនឹងសម្រេចការវិវាទសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន ។ ” ។ តើថ្ងៃណាដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានប្រព្រឹត្តទៅ? វាអាចទៅរួចបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

2) ពួកបរិសុទ្ធគ្រប់គ្រងជាស្តេចជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (វិវរណៈ ២០:៦, ៥:១០)

(1) អត្ថន័យដែលទាក់ទងនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។

ពាក្យថា ដើម្បីសោយរាជ្យ មិនមែនមានន័យថានៅលើផែនដីដែលត្រូវលើកឡើង ហើយប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវទេ ជា«ការបម្រើដ៏រាបទាប» (លូកា ២២:២៥-២៦) នេះគឺជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈនៅក្នុងពួកគ្រីស្ទាន និងសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណ ។ បានធ្វើតាមវា ។ (ពេត្រុសទី១ ២:៩)

(2) បេសកកម្មដែលបុរសបានទទួលយ៉ាងសំខាន់ ។

បុរសបានទទួលបេសកកម្មដែលកាន់កាប់ផែនដីនិងគ្រប់គ្រងលើសត្វទាំងអស់ (បេសកកម្មរបស់ស្តេច) នៅក្នុងវិមាត្រនៃលំដាប់នៅក្នុងផែនដីយ៉ាងសំខាន់ ។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) វាជាសិទ្ធិអំណាចនៃមរតកដើម្បីរីករាយនឹងសត្វទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើត ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ផែនដីត្រូវបណ្តាសា (លោកុប្បត្តិ ៣:១៧) វាបានបង្កើតអ្វីមួយដូចជាបន្ទា និងអញ្ចាញ ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៧-១៨) ពោលគឺមានអ្វីមួយដែលធ្វើឲ្យមនុស្សខូចចិត្តនៅលើផែនដី ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះបុរសនោះបានទទួលដោយការស្តារឡើងវិញនូវសិទ្ធិអំណាចនៃបេតិកភណ្ឌជាប្រភេទពេញលេញជាង ។ មិនមានការខូចខាតឬខូច ។ (គី ១១:៩) ម្យ៉ាងទៀត នៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ ដែលមនុស្សជាតិត្រូវបានប្រោសលោះ ហើយត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធទាំងស្រុង នោះសត្វទាំងអស់នឹងត្រូវស្តាប់បង្គាប់ ។ រឿងទាំងនោះថា “នឹងមានពន្លកចេញពីគល់របស់អ៊ីសាយ ហើយមែកមួយចេញពីឫសរបស់វានឹងបង្កើតផល ។ ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់នឹងសណ្ឋិតលើគាត់ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹង ជាព្រះវិញ្ញាណនៃការប្រឹក្សា និងព្រះចេស្តា ជាព្រះវិញ្ញាណនៃចំណេះដឹង និងការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយការរីករាយរបស់គាត់នឹងនៅក្នុងការកោតខ្លាចដល់

ព្រះយេហូវ៉ា ។ គាត់នឹងមិនវិនិច្ឆ័យដោយអ្វីដែលភ្នែករបស់គាត់មើលឃើញឬកាត់
សេចក្តីវិវាទដោយត្រចៀកស្តាប់ តែដោយសេចក្តីសុចរិត គាត់នឹងវិនិច្ឆ័យអ្នកក្រ
ហើយសម្រេចដោយសមធម៌សម្រាប់មនុស្សស្អាតបូកនៃផែនដី ។ គាត់នឹងវាយ
ផែនដីដោយដំបងនៃមាត់របស់គាត់ ហើយដោយដង្ហើមនៃបបូរមាត់របស់គាត់
គាត់នឹងសម្លាប់មនុស្សអាក្រក់ ។ សេចក្តីសុចរិតនឹងជាខ្សែក្រវាត់ចង្កេះ ហើយ
សេចក្តីស្មោះត្រង់ជាខ្សែក្រវាត់ចង្កេះ ។

ឆ្កែចចកនឹងរស់នៅជាមួយកូនចៀម ហើយខ្នារខិននឹងដេកជាមួយពពែខ្លី កូន
គោ គោ និងកូនគោដែលធាត់ជាមួយគ្នា ។ ហើយក្មេងតូចមួយនឹងដឹកនាំពួក
គេ ។ « (គឺ ១១:៦-៩) នឹងត្រូវបើកសម្តែងនៅថ្ងៃនោះយ៉ាងពិតប្រាកដ ។

(3) អត្ថន័យនៃជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ

ដូចដែលលោក M Luther បាននិយាយថា ការពិតដែលថាអ្នកជឿគ្រីស្ទ
បរិសុទ្ធត្រូវបានហៅឱ្យធ្វើជាស្តេចមិនមែនមានន័យថាពួកគេត្រូវបានគេដាក់នៅ
លើមកុដមាស និងមានទឹកដី និងប្រជាជននោះទេ ប៉ុន្តែបានយកឈ្នះលើសត្វ
លោកទាំងអស់ សេចក្តីស្លាប់ អំពើបាប និងហានុមាន ។ អ្នកណាដែលជឿលើ
ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះបានក្លាយជាស្តេចក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូចព្រះគ្រីស្ទជាស្តេចឥឡូវ
នេះ ។ ដូច្នេះ កូរិនថូស 6:2-3 មានប្រសាសន៍ថា « ឬអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថា
ពួកបរិសុទ្ធនឹងជំនុំជម្រះលោកីយទេ? ហើយប្រសិនបើពិភពលោកត្រូវវិនិច្ឆ័យ
ដោយអ្នក តើអ្នកគ្មានសមត្ថភាពក្នុងការសាកល្បងរឿងតូចតាចទេ? តើអ្នកមិន
ដឹងថាយើងត្រូវវិនិច្ឆ័យទេវតាឬ? អញ្ចឹងតើវាសំខាន់ប៉ុណ្ណាទៀតចំពោះជីវិតនេះ!
” ។ ដូចដែលយើងឃើញនៅទីនេះ ប៉ុលបានគិតថាគាត់បានប្រៀបធៀបវត្ថុ

បច្ចុប្បន្នជាមួយនឹងរឿងអនាគត ហើយបាននិយាយថាការងារដែលពួកបរិសុទ្ធ
វិនិច្ឆ័យពិភពលោកនិងទេវតានឹងសម្រេចបាន ។ ការបញ្ចេញមតិដែលផ្ទុយពី
ការងារដ៏អស្ចារ្យនៃពិភពលោកខាងមុខនេះ បានសង្កត់ធ្ងន់ដោយនិយាយថា
“តើវាសំខាន់យ៉ាងណាទៀតដែលទាក់ទងនឹងជីវិតនេះ! » (ខណ) ។ “កិច្ចការ
ដែលទាក់ទងនឹងជីវិតនេះ” ចង្អុលទៅ “កិច្ចការរបស់ពិភពលោក
(βιωτικός) ។ ចំពោះរឿងដែលពួកបរិសុទ្ធវិនិច្ឆ័យពិភពលោក ខាលវីនបានផ្តល់
ឆាតុពីរនៅទីនេះដូចខាងក្រោម ។ [1] នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទអង្គុយចុះនៅប
ល្ល័ង្កនៃសិរីល្អទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធបានចូលរួមនៅក្នុងការងារនៃការវិនិច្ឆ័យ ។
(Mt 19:28) [2] ជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ការភ័យខ្លាចរបស់ពួកគេ និងជីវិតដ៏
បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេចំពោះព្រះ នឹងធ្វើឱ្យមនុស្សទុច្ចរិតនៅស្ងៀម ។ ដូចដែល
លោកណូអេបានរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿបន្ទាប់ពីនោះជាសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់
អ្នកដែលមិនជឿ (ពិភពលោក) មិនមានពាក្យអ្វីទាំងអស់ត្រូវបានថ្កោលទោស
(ហេប្រើរ 11: 7) ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

«ការយល់ខុសនៃសេចក្តីពិតដែលពួកបរិសុទ្ធបានប្រហារជីវិតស្តេចជាស្តេចនៅក្នុង ពិភពលោកខាងមុខ ។

3) ជ័យជំនះចុងក្រោយ

វិវរណៈ 20:7-10 «ហើយពេលមួយពាន់ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ នោះសាតាំង នឹងត្រូវបានដោះលែងពីកុក ៨ ហើយនឹងចេញមកដើម្បីបញ្ឆោតសាសន៍ទាំងបួន ដែលនៅជ្រុងទាំងបួននៃផែនដី គឺកុក និងម៉ាកុក ដើម្បីប្រមូលពួកគេសម្រាប់ ច្បាំង ។ ; ចំនួនរបស់ពួកគេគឺដូចជាខ្យាច់នៃសមុទ្រ ។ ហើយពួកគេបានដើរ ឡើងលើវាលទំនាបនៃផែនដី ហើយឡោមព័ទ្ធជំរំនៃពួកបរិសុទ្ធ និងទីក្រុងជាទី ស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែភ្លើងបានធ្លាក់ចុះពីស្ថានសួគ៌ ហើយបានឆាបឆេះពួកគេ ហើយ អារក្សដែលបានបញ្ឆោតពួកគេត្រូវបានបោះទៅក្នុងបឹងភ្លើង និងស្ថាន់ធំ ។ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃមនុស្សទុច្ចរិត ហើយគេនឹងត្រូវធ្វើទារុណកម្ម ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ជារៀងរហូត» ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃអាណាចក្រសហសវត្សរ៍ សាតាំងជំរុញឱ្យមានសង្គ្រាមម្តងទៀត ។ ប៉ុន្តែមួយនេះត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ។ អ្នកដែលគ្រប់គ្រងសាតាំងគឺជាព្រះ ។ តើវា មិនអាចប្រតិបត្តិសកម្មភាពបែបនេះបានទេ បើសាតាំងមិនបានបញ្ចេញពីសក្តានុ ពលនោះ? អំពើអាក្រក់ក៏ត្រូវប្រើយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្រោមព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ (សូភ. ១៦:៤) ព្រះជាព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព ។ តើកុក និង ម៉ាកុក មានន័យ ដូចម្តេច? មានការយល់ច្រឡំចំពោះរឿងមួយនេះ ។ យោងតាម amillennialists កុក និង ម៉ាកុក ចង្អុលដូចគ្នាទៅនឹងការប្រឆាំងព្រះគ្រី

ស្ន ដែលត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងសត្វជាពេលវេលាជិតនៃចុងបញ្ចប់នៃពិភព
លោក ។ ប៉ុន្តែអត្ថបទនោះបាននិយាយដោយបំបែកអ្នកទាំងពីរ ។ ជាពិសេស
ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់អារក្សដែលទាក់ទងនឹងកុកនិងម៉ាក្វកត្រូវបានកត់ត្រាទៅ
ព្រឹត្តិការណ៍ផ្សេងទៀតដែលការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់អារក្សគឺខុសពីការដាក់ទណ្ឌកម្ម
របស់សត្វ ។ (វិវរណៈ ២០:១០) ។ ពាក្យថា «ថ្ងៃជំនុំជំរះ និងការបំផ្លាញ
របស់មនុស្សទុច្ចរិត ។ «មាននៅមុនពេលនោះ ហើយវានៅជាមួយសាតាំងក្នុង
ពេលតែមួយ មិនត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងទីនោះឡើយ ។ (វិវរណៈ ១៩:១៩
-២០) Amillenniumlism មើលឃើញថាទាំងពីរខាងលើគឺជាការបញ្ចេញមតិ
ម្តងហើយម្តងទៀតចំពោះព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នា ។ នេះជាការយល់ខុសដើម្បីមើល
ងាយការបែងចែកអត្ថបទគម្ពីរ ។ នៅទីនេះការពិតដែលត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាង
ច្បាស់មានតួអក្សររីកចម្រើននៅក្នុងតួអក្សរអក្សរសិល្ប៍នៃវិវរណៈ ។ នោះគឺ
បន្ទាប់ពីការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសត្វតិរច្ឆាន និងព្យាការី ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់
សាតាំងនឹងមកដល់ ។ S. Greijdanus បានបកស្រាយខាងវិញ្ញាណថា វាគឺជា
ប្រជាជាតិដែលមិនមែនជាគ្រិស្តសាសនា (ទាំងអស់ nietchristenvolken) ។
Mounce បាននិយាយថា Meseth និង Tubal (តំបន់នៃស្តេចកុក) នៅក្នុង
Ezk 38: 2 មិនមែនជាទីក្រុងម៉ូស្តូនិងទីក្រុង Dubolske នៅក្នុងតំបន់ទួរគី
ក្បែរសមុទ្រខ្មៅនៅអាស៊ីតូច ។ ហើយ Josephus ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រថា
Magog គឺជាតំបន់នៃ Scythia ។ (ឆ្នេរសមុទ្រខ្មៅ) ។ វាប្រាកដណាស់ថា
ដូចដែលយើងឃើញទ្រឹស្តីពីរនៅលើតំបន់ខាងលើ (Meseth, Tubal, នោះគឺជា
ដីរបស់ស្តេចកុក) ទាក់ទងទៅនឹងតំបន់នៃទឹកដីសូរៀត ។

ព្រឹត្តិការណ៍ដែលកុក និងម៉ាកូកត្រូវបានបំផ្លាញគួរគិតជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរជាសាកលក្នុង ពេត្រុសទី ២ ៣:១០-១៣ មូលហេតុមានដូចខាងក្រោម [១] ដោយការបំផ្លាញកុក និងម៉ាកូក អារក្សក៏ត្រូវបំផ្លាញដែរ (វិវរណៈ ២០:១០) ។ មិនមែនជាអត្ថន័យចុងក្រោយទេ អំពើអាក្រក់នៃសកលលោកត្រូវបានដកចេញទាំងស្រុង [2] ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់អារក្សត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅវិវរណៈ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានពាក្យនៃស្ថានសួគ៌ថ្មី និងដីថ្មីត្រូវបានចែង ។ (បប. ២១:១) បន្ទាប់ពីការផ្លាស់ប្តូរជាសាកលនៅក្នុង ពេត្រុសទី២ ៣:១០-១៣ ពាក្យ «ផ្ទៃមេឃថ្មី និងស្រុកថ្មី» ក៏ចេញមក (២ពេ. ៣:១៣) [៣] ពេត្រុសទី២ ៣: ១០-១៣ ភ្លើងចេញពីស្ថានសួគ៌ ហើយវិវរណៈ 20:9 ក៏និយាយដូច្នេះដែរ ។ [4] ការផ្លាស់ប្តូរនៃសកលលោកនៅក្នុង ពេត្រុសទី 2 3:10-14 គឺសម្រាប់ "ថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃមនុស្សទុច្ចរិត ។ " (ខ៧) ព្រឹត្តិការណ៍នៃវិវរណៈ ២០:៧-១០ ក៏បំផ្លាញអារក្ស និងហ្វូងរបស់វាផងដែរ ។ [5] ពាក្យថា "ពីវត្តមានរបស់គាត់ ផែនដី និងមេឃបានភៀសខ្លួនទៅឆ្ងាយ ហើយគ្មានកន្លែងណាត្រូវបានរកឃើញសម្រាប់ពួកគេទេ ។ «នៅក្នុង វិវរណៈ 20:11 ត្រូវបានធ្វើតាមការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់កុក និងម៉ាកូក ។ (បប. ២០:៧-១០) នេះទាក់ទងនឹងការប្រែក្លាយនៃស្ថានសួគ៌និងផែនដីនៃទី២ ពេត្រុស ៣:១០, ១២ ។

IV. ការជំនុំជំរះចុងក្រោយ និងពិភពលោកដ៏អស់កល្ប

1. ការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយ

1) អត្ថន័យនៃការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនិងវត្ថុ

ការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនៃអត្ថន័យព្រះគម្ពីរមិនមែនជាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះចំពោះអ្វីៗនៃពិភពលោកទេ ។ (ការកើនឡើង និងការដួលរលំនៃប្រទេស និងមនុស្ស) នេះចង្អុលបង្ហាញថា នៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ព្រះអម្ចាស់វិនិច្ឆ័យពួកទេវតាដែលពុករលួយ (សាតាំង និងអារក្ស) ។ ការជំនុំជំរះរបស់ទេវតាដែលខូចត្រូវបានកត់ត្រានៅ មថ ៨:២៩, ១កូរិនថូស ៦:៣, ការជំនុំជំរះដល់មនុស្សត្រូវបានកត់ត្រានៅ អេក ១២:១៤, មថ ១២:៣៦-៣៧, ២៥:៣២ រ៉ូម ១៤:១០ II កូរិនថូស ៥ :១០ វិវរណៈ ២០:១២ ។

លោក Louice Berkohf បាននិយាយថា មនុស្សសុចរិត (មានន័យថា អ្នកជឿ) ក៏នឹងត្រូវបានថ្កោលទោសជាសាធារណៈ ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលបានលើកលែងទោសនឹងត្រូវប្រកាសជាសាធារណៈ ។ ប៉ុន្តែការប្រកាសអំពីអំពើបាបដែលបានលើកលែងទោស គឺជាការស្មានខុសពីធម្មជាតិ ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿត្រូវបានចូលរួមក្នុងកិច្ចការជំនុំជំរះ (តាមទស្សនៈនៃការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ) (ICor 6:2-3) ។ ពាក្យថាគេជាកម្មវត្ថុនៃការវិនិច្ឆ័យហាក់ដូចជាមិនមែនជាធម្មជាតិ ។ Berkohf កាន់ពាក្យ Mt 13:30, 40-49 25:14-23, 34-40, 46 ដើម្បីបង្កើតការទាមទាររបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ តើខ្លឹមសារនៃវគ្គនេះមានន័យថា មនុស្សសុចរិតនឹងត្រូវវិនិច្ឆ័យនៅកន្លែងតែមួយ និងពេលតែមួយជាមួយមនុស្សអាក្រក់ឬ?

2) ការយល់ច្រឡំរបស់អ្នកប្រាជ្ញខ្លះដល់ការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយ

- (1) ពួកសេរីនិយមពោលថា សេចក្តីវិនិច្ឆ័យដ៏ប្រសើរ ប៉ុន្តែជាពាក្យដែលមើលងាយគម្ពីរ ។ ឧគម្ពីរបាននិយាយច្រើនអំពីការជំនុំជំរះចុងក្រោយ ។

ព្រះបានកំណត់ថ្ងៃដើម្បីវិនិច្ឆ័យពិភពលោកទាំងមូលដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ។ (កិច្ចការ ១៧:៣១) ។

(2) យោងទៅតាមអ្នកប្រាជ្ញដទៃទៀត ពួកគេទទួលស្គាល់ការវិនិច្ឆ័យជាប្រវត្តិសាស្ត្រថា គាត់ដាក់ទោសបាប ហើយផ្តល់រង្វាន់ដល់ភាពល្អ ។ ជាការពិតណាស់ មានវត្តជាច្រើនចំពោះសេចក្តីល្អរបស់មនុស្ស និងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ព្រះទ្រង់វិនិច្ឆ័យ និងប្រតិបត្តិរង្វាន់ និងការដាក់ទោស ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាសកម្មភាពវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ទាំងស្រុងនោះទេ ។ ទោះបីគាត់មិនប្រើចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ គាត់មិនទទួលបានការដាក់ទណ្ឌកម្មទាំងអស់នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ ។ (លូកា ១៣:៤)

(3) ការទាមទាររបស់ Barthians ។ ភាគីអ្នកប្រាជ្ញនេះមិនបដិសេធពាក្យសាលក្រមទេ ប៉ុន្តែគេបកស្រាយខ្លឹមសារនៃសាលក្រមដោយមិនលម្អៀង ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេមិននិយាយពីយុត្តិធម៌របស់ព្រះតាមគម្ពីរទេ ។ ពួកគេអះអាងថា គ្មានបុរសណាដែលមិនត្រូវបានសង្គ្រោះនៅក្នុងមនុស្សលោកទាំងអស់នោះទេ ។ Hendrikus Berkhof ដើម្បីយល់ស្របជាមួយ Barth មិនដែលនិយាយថាពាក្យរបស់មនុស្សដែលនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយការវិនិច្ឆ័យនោះទេ ។ វត្ថុដែលរុះរោយ និងក្រឡាប់ត្រូវរៀបចំដោយសាលក្រម ។ ការស្មានបែបនេះចំពោះការវិនិច្ឆ័យគឺទាក់ទងនឹងការលើកឡើងរបស់លោក Barth ។ លោក Barth បាននិយាយក្នុងចិត្តទុច្ចរិតដូចតទៅនេះថា «អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សទាំងអស់មានន័យថា ទ្រង់ធ្វើចលនាក្នុងមនុស្សទាំងអស់ដែលស្គាល់ (អ្នកជឿ) ហើយមិនឱ្យដឹង (អ្នកមិនជឿ) ទៅរកការបើកសម្តែងរបស់

ទ្រង់ ។ ... ពួកគេ (អ្នកមិនជឿ) មិនចូលទៅក្នុងវាទេ ។ ពួកគេមិនត្រូវបាន
 កាន់ដោយស្រ្តីមន្តនៃទឹកដែលមានជីវិត ហើយមិនត្រូវបានចាប់អារម្មណ៍ដោយការ
 សន្យានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ... ពួកគេនៅតែក្រោកឈរនៅលើច្រាំងទន្លេរស់...
 មនុស្សខ្វាក់ និងថ្លង់របស់ពួកគេនឹងត្រូវបានលើកឡើង ហើយហាក់ដូចជាទំនប់
 ដែលរារាំងទឹករស់ដែលកំពុងរាំ ។ ប៉ុន្តែយើងអាចរំពឹងថា ទឹកហូរខ្លាំងពេក
 ទំនប់វារីអគ្គិសនីខ្សោយពេក វានឹងបាក់ ហើយទឹកនឹងឡើងមុន ។ ក្នុងន័យនេះ
 ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏ជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកមិនជឿទាំងអស់ដែរ» ។ សេចក្តី
 ថ្លែងការណ៍របស់ភាគីអ្នកប្រាជ្ញ Barth មិនបានជូនដំណឹងដល់ពាក្យនៃបទគម្ពីរ
 ដោយផ្ទាល់ទេ ។ ព្រះគម្ពីរប្រកាសគ្រប់ទីកន្លែងដល់មនុស្សថានឹងត្រូវបំផ្លាញ
 នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ ។ លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ហើយអ្នកទាំងនេះ
 នឹងទៅក្នុងការដាក់ទោសដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតនឹងទទួលជីវិត
 ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច» ។ (ម៉ាថាយ ២៥:៤៦) សាវ័កប៉ុលបានប្រកាសថា «
 ដោយភ្លើងឆេះ បង្កការសងសឹកដល់អស់អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ និង
 ចំពោះអ្នកដែលមិនគោរពតាមដំណឹងល្អនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៃយើង ។ ៩ ពួក
 គេនឹងរងនូវទណ្ឌកម្មនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយនៅឆ្ងាយពី
 វត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងពីសិរីល្អនៃបូទានុភាពរបស់ទ្រង់ » (II Thes
 1:8-9) ។ ហើយសាវ័កយ៉ូហានបានប្រកាសថា ៖ «ប៉ុន្តែចំពោះមនុស្ស
 កំសាក មនុស្សគ្មានជំនឿ អ្នកគួរស្អប់ខ្ពើម ដូចជាយាតក ពួកអសីលធម៌ គ្រូ
 ធ្មប់ អ្នកគោរពបូជារូបព្រះ និងអ្នកភូតភរទាំងអស់ នោះចំណែករបស់ពួកគេ
 នឹងនៅក្នុងបឹងដែលឆេះដោយភ្លើង និងស្ពាន់ធ័រ ដែល គឺជាការស្លាប់ទីពីរ» ។

(វិវរណៈ ២១:៨) ។ លើកលែងតែពាក្យទាំងនោះជាច្រើនដែលមនុស្សអាក្រក់
នឹងត្រូវបំផ្លាញចេញពីបទគម្ពីរ ។

3) លក្ខណៈពេញលេញនៃការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយ

ការជំនុំជំរះចុងក្រោយគឺជាសកម្មភាពពិតរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនដូចជាអំពើហិង្សា
របស់មនុស្សនោះទេ ។ ពេលពន្លឺចូលមកជិតយើង ភាពងងឹតបានចាកចេញ
វាទៅជាល្អ ។ ព្រោះវាសមហេតុផល ។ លក្ខណៈនៃភាពពេញលេញត្រូវបាន
បង្កើតឡើងដោយការពិត ។

(1) ជនជាតិយូដាដើម្បីឱ្យមានច្បាប់របស់ម៉ូសេនឹងត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយច្បាប់,
ពួកអ្នកមិនជឿដោយមនសិការពិតណាស់មិនមានច្បាប់ទាំងអស់និងដើម្បីរក្សា
សតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់ទេក្នុងចំណោមពួកគេគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានសង្គ្រោះ
ទេ ។ (រ៉ូម ២:១២-១៦) ដ្បិតព្រះបានប្រទានចំណេះដឹងអំពីសេចក្តីពិតដល់
មនុស្សជាតិ ដែលទ្រង់បានសុំការទទួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ ។ ចំពោះរឿងនេះ
គ្មាននរណាម្នាក់អាចត្អូញត្អែរបានទេ ។

(2) បន្ទាប់ពីគាត់រង់ចាំការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ គាត់បានវិនិច្ឆ័យអ្នកដែលមិន
ប្រែចិត្ត (រ៉ូម 2:4) ដែលជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំបំផុតរបស់ព្រះ នោះអ្នកដែល
មិនទទួលយកកូនប្រុសដែលបង្កើតនោះ មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីការវិនិច្ឆ័យ
នោះទេ ។ «អ្នកណាដែលជឿលើព្រះបុត្រា អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជា
និច្ច ។ អ្នកណាមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះបុត្រា អ្នកនោះនឹងមិនឃើញជីវិតឡើយ

ប៉ុន្តែព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅលើអ្នកនោះ ។ ” (យ៉ូហាន ៣:៣៦

ខ) នៅទីបំផុត ថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកនឹងត្រូវបោះបង់ចោលទាំងស្រុង ។

(3) ការវិនិច្ឆ័យដោយការពិត (រ៉ូម 2: 2) «ហើយគ្មានសត្វណាម្នាក់កំបាំងពីភ្នែករបស់វាឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែអាក្រាត ហើយលាតត្រដាងដល់ភ្នែករបស់ទ្រង់ ដែលយើងត្រូវប្រាប់ ។ (ហេ. ៤:១៣) ព្រះមិនបោះចោលរបស់ដ៏មានតម្លៃជារៀងរហូតនោះទេ ។

(4) ទ្រង់វិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌ ។ (រ៉ូម ២:៦) ព្រះតបស្នងដល់មនុស្សម្នាក់ៗតាមអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើ ។

(5) ការបកស្រាយវិវរណៈ ២០:១១-១៥ ។

«បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញបល្ល័ង្កពណ៌សដ៏ធំមួយ និងព្រះអង្គដែលគង់នៅលើនោះ ។ ពីរគូមានរបស់ព្រះអង្គ ផែនដី និងមេឃបានរត់ទៅឆ្ងាយ ហើយរកមិនឃើញកន្លែងសម្រាប់ពួកគេឡើយ ។ ហើយខ្ញុំបានឃើញមនុស្សស្លាប់ទាំងឆ្នាំទាំងតូចឈរនៅមុខបល្ល័ង្ក ហើយសៀវភៅត្រូវបានបើក ។ បន្ទាប់មកសៀវភៅមួយទៀតត្រូវបានបើកឡើង ដែលជាសៀវភៅជីវិត ។ ហើយអ្នកស្លាប់ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយអ្វីដែលមានចែងទុកក្នុងសៀវភៅ ស្របតាមអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើ ។ សមុទ្របានប្រគល់មនុស្សស្លាប់ដែលនៅក្នុងនោះ មរណៈ និងឋាននរកបានលះបង់មនុស្សស្លាប់ដែលនៅក្នុងនោះ ហើយពួកគេត្រូវកាត់ទោសម្នាក់ៗ តាមអំពើដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត ។ បន្ទាប់មក មរណៈ និង ហាដេស ត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងបឹងភ្លើង ។ នេះជាការស្លាប់ទី២ គឺបឹងភ្លើង ។ ហើយបើកមិនឃើញ

ឈ្មោះអ្នកណាសរសេរក្នុងសៀវភៅជីវិត នោះគេត្រូវបោះទៅក្នុងបឹងភ្លើង» ។
 យើងអាចមើលឃើញការពិតសំខាន់ពីរនៅក្នុងអត្ថបទ ។
 នៅក្នុងពាក្យថា “បណ្ឌិតព័ណ៌សដ៏អស្ចារ្យ” (ខ ១១ ក) “ដើម្បីក្លាយជាធំ”
 មិនមែនជាការបញ្ចេញមតិនៃបរិមាណនោះទេ ប៉ុន្តែវាជានិយាយអំពីភាពអស្ចារ្យនៃ
 ការវិនិច្ឆ័យដែលរួមបញ្ចូលជាសកលខាងវិញ្ញាណ ។ (គឺ ៦:១) ពន្លឺពណ៌សគឺជា
 ពន្លឺខាងវិញ្ញាណដើម្បីបើកសម្តែងសកលលោក ។ នេះបំភ្លឺរហូតដល់បាតនៃអ្វីៗ
 ទាំងអស់ និងពិភពនៃសត្វដោយវិញ្ញាណថា “ហើយគ្មានសត្វណាម្នាក់បាំងពីការ
 មើលឃើញរបស់វាឡើយ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែអាក្រក់ ហើយលាតត្រដាង
 ដល់ភ្នែករបស់សត្វដែលយើងត្រូវប្រាប់ ។ (ហេព្រើរ ៤:១៣ ខ) ដូច្នេះវាបាន
 និយាយថា ៖ «ពីវត្តមានរបស់ទ្រង់ ផែនដី និងមេឃបានភៀសចេញទៅ» ។
 ពាក្យ «គេច» មានន័យថា រត់គេចព្រោះខ្លាច ។ (គេចចេញ, គេចចេញ)
 វាប្រាប់អំពីភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះអម្ចាស់ ។ ពាក្យថា “ហើយខ្ញុំបានឃើញមនុស្ស
 ស្លាប់ទាំងធំទាំងតូច” មិនមែនមានន័យថាពួកគេបានបាត់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែពួក
 គេលាក់បាំងដើម្បីលាក់បាំងសម្រាប់ការភ័យខ្លាច និងសេចក្តីអាម៉ាស់ ។ នៅ
 ក្នុងអត្ថបទដដែលនោះ ពាក្យថា « មនុស្សស្លាប់ ទាំងធំទាំងតូច » មានន័យ
 ថា « ពួកគេត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយមកចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេ
 ត្រូវបានជំនុំជម្រះ ។ តើពាក្យ « សេចក្តីស្លាប់ និងឋាននរកបានលះបង់
 មនុស្សស្លាប់ដែលនៅក្នុងពួកគេ» (ខទី ១៣) ចង្អុលបង្ហាញដល់ការរស់
 ឡើងវិញរបស់ពួកគេឬទេ? សម្រាប់«មនុស្សស្លាប់ទាំងធំទាំងតូច»ទាំងអស់ត្រូវ
 បានវិនិច្ឆ័យក្នុងន័យមួយ វាស្នើឱ្យបញ្ចូលអត្ថន័យដែលតម្លៃរបស់មនុស្សគឺដូចគ្នា
 ។ បុរសដែលប្តេជ្ញានូវបេសកកម្មដ៏អស្ចារ្យក្នុងលោកនេះ មានបញ្ហាដើម្បីរស់

នៅដោយត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះ ហើយបុរសនោះប្តេជ្ញានូវបេសកកម្មតូចតាចដូចគ្នា

។ បញ្ហាធំទាំងតូច មិនមានបញ្ហាទេ ភាពស្មោះត្រង់ (ភាពស្មោះត្រង់ចំពោះ លទ្ធិទេវនិយម) (Mt 25:14-30) “សៀវភៅ (សៀវភៅការងារ)” និង “សៀវភៅមួយទៀត” (សៀវភៅជីវិត) ទាក់ទងនឹងការពិតខាងលើ ។ មានតែ មនុស្សដែលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅរបស់; ជីវិតត្រូវបានសង្គ្រោះ ។ សញ្ញាសម្គាល់ដែលបុរសត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅជីវិតត្រូវបានបង្ហាញ ដោយការងារដែលបានប្រតិបត្តិរបស់គាត់ (អាស្រ័យលើជំនឿ) សៀវភៅជា ច្រើន (សៀវភៅការងារ) បង្ហាញវា ។ (យ៉ូហាន 5:27-29 II Cor 5:10 II Thess 1:7-10, II Tim 4:1)

2. ពិភពលោកដ៏អស់កល្បចុងក្រោយ

1) ហាដេស

(1) លក្ខណៈនៃកំណត់ត្រាព្រះគម្ពីរទៅហាដេស

ពាក្យថា "ហាដេស" ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងគម្ពីរជាច្រើនដង វាជាកន្លែង បំផ្លាញមនុស្សមានបាបដែលមិនប្រែចិត្ត ។ យោងទៅតាម Mt 10:28 វាគឺជា កន្លែងបំផ្លាញទាំងព្រលឹងនិងរូបកាយ ។ ដូច្នេះ វាគឺជាកន្លែងដ៏អាក្រក់នៃ ព្រលឹងដែលរស់ឡើងវិញនៃការថ្កោលទោស (យ៉ូហាន 5:29) ត្រូវបានចូលទៅ ក្នុង ពេលគឺ «បឹងដែលឆេះដោយភ្លើង និងស្ពាន់ធ័រ» (វិវរណៈ 21:8) ។ នៅទីនេះយើងគិតថា hades ដែលបទគម្ពីរបាននិយាយ ។ ពាក្យ ហាដេស ត្រូវបានបកប្រែជាពាក្យ ហ្គាហានណា (γέεννα) នៅក្នុងអត្ថបទក្រិក ។

ពាក្យ Gehenna ចេញពីតម្កល់សញ្ញាចាស់ ដែលមានន័យថា ជ្រលងភ្នំនៃកូន
 ប្រុសហ៊ីនម៉ូន ។ វាជាកន្លែងដឹកខ្វាក់សម្រាប់បម្រើបព្រះ ។ (រាបាក្សត្រទី២
 ២៨:៣, ៣៣:៦) ស្តេចយ៉ូសៀបានធ្វើឲ្យកខ្វក់ក្នុងន័យដើម្បីដាក់ទោសតាមការ
 ដាស់តឿន (ទី២ ព.ស. ២៣:១០) ។ កន្លែងនោះត្រូវបានហៅថា « ជ្រលង
 ភ្នំនៃការសម្លាប់ » (យេរេមា ៧:៣២) ។ បទគម្ពីរទទួលស្គាល់ថា ហាដេស
 ជាតំបន់ខ្លះ ប៉ុន្តែមិនចង្អុលបង្ហាញទិសដៅដោយវិធីនៃពិភពលោកទេ ។ ការពិត
 នេះគឺជាលក្ខណៈពិសេសមួយក្នុងចំណោមលក្ខណៈផ្សេងទៀតដែលសាសនាមិន
 ជឿយក ។ ព្រះគម្ពីរបានមានបន្ទូលទៅកាន់ហាដេសថា កន្លែងនោះមាន
 អណ្តាតភ្លើងដែលមិនអាចរលត់បាន (មថ ៥:២២, វិវរណៈ ២០:១០, ១៤-១៥,
 ២១:៨) និងសេចក្តីងងឹត (មថ ៨:១២, ២២:១៣, ២៥:៣០) ។ កន្លែងដែល
 ដង្កូវមិនអាចស្លាប់បាន ។ (គី ៦៦:២៤, ម៉ាកា ៩:៤៨) ។ ពាក្យខាងលើប្រាប់
 ថា ហាដេសជាកន្លែងពិតនៃគោលបំណង ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះគឺតំបន់
 ។ ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យយើងគិតថា ការពិពណ៌នារួមបញ្ចូលអត្ថន័យជានិមិត្តរូប ហើយ
 ហាដេសមានន័យថាកន្លែងសម្រាប់បង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។ អាស្រ័យ
 ហេតុនេះ ការបរិយាយមិនត្រូវបានគេចាត់ទុកជារូបកាយសាមញ្ញទេ តែគួរគិត
 ថាជាការបង្ហាញពីទុក្ខក្នុងព្រលឹង និងរូបកាយ ។ ដោយសារការស្នាក់នៅជា
 មួយនឹងព្រះជាទីរីករាយជាងអ្នកដទៃទៀត នោះបទគម្ពីរបញ្ជាក់ថា ស្ថានសួគ៌មាន
 សិរីល្អរបស់ព្រះ ។ (បប. ២១:១១) ដោយសារសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជារឿងដ៏
 អាក្រក់ជាងនេះ គម្ពីរបានចែងថា កន្លែងនោះមានភ្លើងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់
 ព្រះ ។ (វិវរណៈ ១៤:៩-១១) ដូចជាបទគម្ពីរបង្រៀនពីទិដ្ឋភាពនៃសកលលោក
 នៅកណ្តាលព្រះ ។ ការស្គាល់ព្រះកាន់តែច្រើន ស្គាល់សកលលោក ហើយទុក្ខ

វេទនាក្នុងការបាត់បង់ព្រះ គឺច្រើនជាងការបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់ ។ យើងគួរ
តែទទួលស្គាល់សកលលោក មិនមែនតាមបរិមាណទេ ប៉ុន្តែដោយគុណភាព ។
ការដឹងការពិតថាចក្រវាឡនេះបង្កើតឡើងដោយព្រះជាមជ្ឈមណ្ឌលគឺការស្គាល់
សកលលោកប្រកបដោយគុណភាព ។ ប៉ុន្តែ ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនស្គាល់ព្រះ
បរិយាយអំពីកាយបរិសុទ្ធដោយរសើបនោះ គឺកំពុងលើកឡើងអំពីលោកិយខាងមុ
ខ ។ ជាងនេះទៅទៀត សូម្បីតែអក្សរសិល្ប៍សម័យដើមនៃពុទ្ធសាសនាក៏មិន
ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដែរ ប៉ុន្តែមានតែក្នុងសម័យក្រោយៗប៉ុណ្ណោះ ហើយ
សៀវភៅពាក់កណ្តាលខាងលើដែលរួមបញ្ចូលការគិតនោះ គឺជាគំនិតដែលមិន
មែនជាព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ដូច្នេះនៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ពួកគេគឺជាគំនិត
ខាងក្រៅ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា ឋានសួគ៌មានច្រើនកន្លែង វានៅ
ក្រោមដី.. ហើយពោលថា សូម្បីចម្ងាយ និងសូម្បីឆ្នាំដែលវាគង់នៅហាងដេស ។
ឧទាហរណ៍ដូចជាព្រះពុទ្ធត្រូវបានសួរថាតើគាត់នឹងស្នាក់នៅរយៈពេលប៉ុន្មាន?
គាត់បានឆ្លើយថា “ពេលគាត់រាប់គ្រាប់តែមួយចេញពីគ្រាប់ល្ង ដូចដែលគាត់រាប់
មួយគ្រាប់ក្នុងរយៈពេល ១០០ ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ វាដល់ពេលដែលគាត់រាប់ទាំងអស់ ។
” ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អំពើបាប សូម្បីតែសកម្មភាពសម្លាប់ចៀម និង
សត្វដទៃទៀត គឺជាអំពើបាបដែលត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មពីពួកហាងដេស ។ បទគម្ពីរ
នៃសាសនាគ្រីស្ទមិនមែនជាការស្រមើស្រមៃរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែវានិយាយថា
ហាងដេស ដែលបន្ទូលទុកនូវការស្រមើស្រមៃរបស់មនុស្សត្រូវបានជូនដំណឹង
ដោយការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ ។ បទគម្ពីរមិនបានចែងថាដោយសារតែរូបកាយ
សុទ្ធទេ ។ បទគម្ពីរចង្អុលថា ហាងដេស មិនមែនជាពិភពលោកដែលព្រលឹង
ស្លាប់ទៅ មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទឹកដីទេ តែជាពិភពខាងវិញ្ញាណ ។ ត្រឹមត្រូវ

វ ។ ហើយបទគម្ពីរនិយាយច្រើនអំពីវា ។ ដោយសារវាពិបាកក្នុងការពិពណ៌នា
អំពីរឿងក្នុងលោកខាងមុខដោយវិធីសាស្ត្រក្នុងលោកនេះ ព្រះគម្ពីរបានកត់ត្រាវា
យ៉ាងសាមញ្ញ ប្រសិនបើអាចធ្វើទៅបាន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អក្សរសិល្ប៍ពុទ្ធ
សាសនា ផ្តល់ការចាប់អារម្មណ៍ថា វាហាក់បីដូចជាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ
ស្នាដៃដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម ។ ដូចមានប្រសាសន៍នៅទីនោះ មានម្នាក់ត្រូវគេកាត់
សាកសពចោលនៅក្នុងព្រៃ ម្នាក់ទៀតរងរបួសដោយស្លឹកដូចជាដាវ និងកាំបិត
ហើយម្នាក់ទៀតទទួលទោសឲ្យលេបថ្នាំលោហធាតុភ្លើងចូលមាត់ ។

(2) ការពន្យល់អំពីបញ្ហាលំបាកនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ Hades

តើការពិពណ៌នាអំពីហាដេសក្នុងបទគម្ពីរជានិមិត្តសញ្ញាឬទេ? ឬសេចក្តីថ្លែង
ការណ៍ពិត? ការពិពណ៌នារួមមាននិមិត្តសញ្ញា និងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ផ្ទាល់ ។
ជាដំបូង ការបញ្ចេញមតិរបស់ Gehenna (γέεννα) បកប្រែទៅជា ហាដេស
គឺជានិមិត្តសញ្ញា ។ ដូចជាការកត់សម្គាល់នៅខាងលើ Gehenna មានន័យថា
"ដីនៃ Hynnom" ដែលជាជ្រលងភ្នំដែលស្ថិតនៅប៉ែកខាងត្បូងនៃក្រុងយេរូសា
ឡឹម ដែលជាកន្លែងចោលសំរាម ។ កន្លែងនោះមានប្រវត្តិបម្រើប្រះ ហើយ
វាជាកន្លែងស្លោកគ្រោកដោយភ្លើងឥតឈប់ឈរ ។ ប្រសិនបើពាក្យនេះត្រូវ
បានគេប្រើប្រាស់ដោយត្រង់ៗនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះ ពាក្យថា ចូលទៅ ហា
ដេស មានន័យថា ទៅកាន់ជ្រលងភ្នំភាគខាងត្បូងនៃក្រុងយេរូសាឡឹម ។ ការ
បកស្រាយបែបនេះមិនមែនជាអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរមានបំណងទេ ។ ព្រះ
គម្ពីរបានមានបន្ទូលថា ពិភពខាងមុខដែលអ្នកត្រូវបំផ្លាញគួរតែទៅហៅ
Gehenna ជានិមិត្តរូប ។ និមិត្តសញ្ញាគឺមិនមែនដើម្បីកាត់បន្ថយលក្ខណៈនៃការ

ពិតនៃទីកន្លែងគោលបំណងនោះទេ ។ វាគឺជាការបង្ហាញឱ្យឃើញពីលក្ខណៈនៃ
ការពិតដោយផ្ទាល់ ។ ហើយហាដេសមានភ្លើងជាលក្ខណៈសំខាន់ (Mt 5:22
Mk 9:48) វារួមបញ្ចូលអត្ថន័យនៃនិមិត្តសញ្ញាផងដែរ ។ Bavinck ក៏បាន
និយាយដែរថា “ភ្លើង” ត្រូវបានប្រើដោយអត្ថន័យនៃវិវរណៈជានិមិត្តរូបនៃកំហឹង
របស់ព្រះ (Aymbol van den torn en grimmigheid) ពីសម័យបុរាណ ។
តើឈ្មោះផ្សេងទៀតនៃ ហាដេស មានន័យយ៉ាងម៉េច? ក្នុងចំណោមឈ្មោះ
ផ្សេងទៀត “គុកភ្លើង” (Mt 13:42, 50) និង “បឹងភ្លើង” (វិវរណៈ 19:20,
20:10, 14-15, 21:8) ជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះផងដែរ ។ ការ
ពិតគោលបំណងដើម្បីមានអំណាចសម្លាប់ ។ (លេវី. 10:2) ហើយ«កន្លែង
ដែលដង្កូវរបស់វាមិនស្លាប់» (ម. ពេត្រុស 2:17, យូដាស 1:13) គឺឆ្ងាយ
ណាស់ចេញពីព្រះ ហើយព្រះយេស៊ូ (វិវរណៈ 21:27, 22:15), កន្លែងដែលត្រូវ
ដាក់ទោស (Mt 25:46) មិនមែនជានិមិត្តសញ្ញាទេ ប៉ុន្តែជាការថ្លែងផ្ទាល់ ។ ,
កន្លែងដ៏អាក្រក់ ។ (វិវរណៈ ៦:១៦-១៧) តើជាការយោរយោទដែលអ្នកមិន
ប្រើចិត្តនឹងត្រូវដាក់ក្នុងឋានសួគ៌អស់កល្ប? ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ហាដេសគឺ
អស់កល្បជានិច្ច ។ តើអំពើបាបបណ្តោះអាសន្នរបស់មនុស្សធ្វើឲ្យមានទោសដ៏
អាក្រក់បែបនេះឬ? Bavinck បានដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកដូចខាងក្រោម ។
“អំពើបាបគឺជាអ្វីដែលវាផ្ទុយទៅនឹងព្រះជាមួយនឹងប្រភេទណាមួយ ។ ដ្បិតព្រះ
បញ្ញត្តិត្រូវបានប្រទានមកដោយព្រះ អំពើបាបបដិសេធសិទ្ធិរបស់ព្រះ និង
អំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយផ្ទុយទៅវិញ សូម្បីតែអត្ថិភាពរបស់ទ្រង់ ។ បាបកម្ម
ខ្លួនឯង ដែលបុគ្គលមានកំណត់ ប្រព្រឹត្តកម្មមានកំណត់ ។ ប៉ុន្តែបរិមាណនៃ
ការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តរបស់គាត់ត្រូវបានកំណត់ដោយ

ស្តង់ដារនៃគុណភាពនៃអំពើបាប ។ នៅពេលដែលនៅលើលោកនេះ បុរស
ម្នាក់មិនបានប្រយ័ត្នមួយភ្លែតទេ ជាច្រើនឆ្នាំគាត់បានទូញសោក ។ ចំពោះអំពើ
បាបដែលបានប្រព្រឹត្តនៅពេលមួយគាត់ត្រូវបានទទួលការអាម៉ាស់និងការដាក់
ទណ្ឌកម្មអស់មួយជីវិតរបស់គាត់ ។ ជាការសក្តិសមដែលព្រះដែលមានសិទ្ធិ
អំណាចពេញលេញត្រូវការការគោរពប្រតិបត្តិយ៉ាងពេញលេញដោយគ្មានទីបញ្ចប់
បំ ។ ដូច្នេះ វាសក្តិសមដែលអំពើខុសឆ្គងណាមួយដែលបំបាក់ព្រះហឫទ័យរបស់
ទ្រង់ គួរតែទទួលទោសខ្លះ ។ “អ្នកនិពន្ធបន្ថែមមួយបន្ថែមទៀតនៅទីនេះ ដូចត
ទៅ ។ អំពើបាបរបស់មនុស្សមិនបង្ហាញពីប្រភេទសរុបនៃអត្តិភាពដែលគាត់បាន
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះទេ ។ ឬសគល់ដែលអំពើបាបដែលបានលាតត្រដាងរបស់
គាត់មិនត្រូវបានដកចេញត្រូវបានដាំនៅក្នុងអត្តិភាពរបស់គាត់ ។ ដោយសារ
គាត់មិនត្រូវបានឆ្លងទេ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់ (ឬទោះជាគាត់មិនដឹង) ត្រូវ
បានគ្រប់គ្រងដោយទុក្ខវេទនា និងទុក្ខ ។ ជាងនេះទៅទៀត វាគឺជាធម្មជាតិ
ដែលកំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើខ្លួនគាត់ ។ (យ៉ូហាន ៣:៣៦) តាមន័យ
នេះ ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់គឺជាទិដ្ឋភាពដើម្បីធ្វើតាមអំពើបាបរបស់គាត់ ។
នៅពេលដែលអំពើបាបរបស់គាត់មាន ស្ថានភាពវេទនា (ឋាននរក) នឹងត្រូវ
ធ្វើតាម ។ អំពើបាបរបស់គាត់ទ្រទ្រង់ជាមួយនឹងអត្តិភាពដ៏អស់កល្បរបស់គា
ត់ ។ ដូច្នេះ យើងគិតថាទោសរបស់ហាដេសកើតឡើងដោយលើកលែងតែគាត់
មិនមែនដោយអំពើហិង្សារបស់អ្នកដទៃទេ ។

2) ពិភពនៃសិរីរុងរឿង

ពាក្យ វិវរណៈ ២១:១-៧, ៩-២២:៥ បញ្ជាក់ដល់ពិភពលោក ។ ពិភពលោកនេះគឺជាពិភពលោកដើម្បីសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះ «ផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មី» (វិវរណៈ ២១:១) ជាបរិយាកាសរបស់វា ។

(1) ការផ្លាស់ប្តូរជាសាកល (២ពេត្រុស ៣:១០-១៣)

« ប៉ុន្តែថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់នឹងមកដូចចោរ ហើយពេលនោះផ្ទៃមេឃនឹងបាត់ទៅដោយសំឡេងគ្រហឹម ហើយរូបកាយនៅស្ថានសួគ៌នឹងត្រូវឆេះ ហើយរលាយទៅហើយផែនដី និងកិច្ចការដែលបានធ្វើនៅលើវានឹងត្រូវលាតត្រដាង ។ ដោយហេតុថា អ្វីៗទាំងអស់នេះនឹងត្រូវរលាយសាបសូន្យ ដូច្នេះតើមនុស្សប្រភេទណាដែលអ្នកគួររស់នៅក្នុងជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ និងជាព្រះ ដោយរង់ចាំ និងពន្លឺនៃការយាងមកនៃថ្ងៃនៃព្រះ ដោយសារតែស្ថានសួគ៌នឹងឆេះ ហើយរលាយ ។ ហើយរូបកាយស្ថានសួគ៌នឹងរលាយនៅពេលដែលវាឆេះ! ប៉ុន្តែ តាមការសន្យារបស់ទ្រង់ យើងកំពុងរង់ចាំផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មីដែលសេចក្តីសុចរិតស្ថិតនៅ» ។

ពាក្យនេះមិនមែនជាពាក្យប្រៀបធៀបទេ តែជាការពិពណ៌នាផ្ទាល់ពីអក្សរសាស្ត្រ ។ សាវ័កមិនបានយកចិត្តទៅនិយាយពាក្យប្រៀបធៀបទេ ។ វាត្រូវបានបង្ហាញដោយបរិបទជុំវិញការអនុម័ត ។ នោះគឺជាពាក្យ ពេត្រុស ទី ២ ៣:៥-១០ ផ្ទុយពីទឹក និងភ្លើងតាមព្យញ្ជនៈ ហើយខ ១០ ព្យាករណ៍អំពីការជំនុំជំរះនៃភ្លើង ។ «ផ្ទៃមេឃនឹងរសាត់បាត់ទៅដោយសំឡេងគ្រហឹម» វាចង្អុលបង្ហាញថាផ្ទៃមេឃនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងខ្លាំង ។ ទោះបីយើងមិនដឹងថាការបំប្លែងជាអ្វី

ក៏ដោយ វាមានន័យថាអ្វីៗទាំងអស់នឹងត្រូវបន្តជាថ្មី មិនមែនបង្កើតវាដោយអ្នកដទៃនោះទេ ។ «កន្លងផុតទៅ» មិនមែនមានន័យថាបាត់នោះទេ ។ ជាការត្រឹមត្រូវដែលថា នេះគឺជាការកែប្រែដោយសង្គ្រាមរបស់មនុស្សជាតិ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានសម្រេចដោយការជ្រៀតជ្រែកពីធម្មជាតិនៃព្រះ ។ ស្ថានសួគ៌ថ្មី និងផែនដីថ្មី ពោលគឺបរិយាកាសដែលសេចក្តីសុចរិតនៅស្ថិតស្ថេរ (២ពេត្រុស ៣:១៣) មិនអាចបង្កើតបានដោយព្រះតែមួយទេ មិនមែនជាអំណាចរបស់មនុស្សទេ ។ “ឥឡូវនេះត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់ភ្លើង”, វាប្រើវាដើម្បីបំផ្លាញអវិភាពរបស់គាត់នៅថ្ងៃអេលីយ៉ា ព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះបានកើតឡើង ។ (ទី២ ព. (អេសេក ៣៩:៦) «យើងនឹងចាត់ភ្លើងទៅលើម៉ាកូក និងលើអស់អ្នកដែលរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្តនៅតាមមាត់សមុទ្រ ហើយពួកគេនឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់» ។ «រូបកាយស្ថានសួគ៌នឹងត្រូវឆេះ ហើយរលាយអស់ ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា “រូបកាយ” (στοιχεῖα) មានន័យថា ធាតុនៃសម្ភារៈ ការរុះរោយ មិនមែនមានន័យថា បាត់ទៅវិញទេ ប៉ុន្តែត្រូវត្រឡប់ទៅរកធាតុសំខាន់វិញ ។ ការប្រែក្លាយបែបនេះគឺជាដំណើរការដើម្បីបង្កើតស្ថានសួគ៌ថ្មី និងផែនដីថ្មី ហើយវានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ ។ (២១៣) នេះគឺជាពិភពនៃសិរីរុងរឿង ។ (រិវរណៈ ២១:១១)

(2) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិវរណៈសម្រាប់ពិភពលោកនៃសិរីរុងរឿង

ពិភពនៃសិរីល្អនៅក្នុង វិវរណៈ 21:1-7, 9-22:5 នឹងមិនកើតឡើងភ្លាមៗនោះទេ ប៉ុន្តែមានលក្ខណៈជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគំនិតនៃវិវរណៈ ។ ពិភពលោកនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយ «ឥឡូវនេះ ជំនឿគឺជាការធានានូវអ្វីដែលបានសង្ឃឹម ហើយការជឿជាក់លើអ្វីដែលមិនបានឃើញ ។» (ហេ. 9:9) ការពិតមិនមែនជាឧប្បត្តិហេតុនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ សូមយើងគិតអំពីទិដ្ឋភាពនៃការមកដល់ពិភពលោករបស់មនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។

(3) លក្ខណៈនៃកំណត់ត្រាបទគម្ពីរអំពីពិភពនៃសិរីរុងរឿង

ពិភពនៃសិរីល្អដែលពាក្យ វិវរណៈ 21:1-22 បង្ហាញពីខុសពីពិភពលោកខាងមុខដែលសាសនាផ្សេងទៀតបាននិយាយថាជាភាពខុសគ្នារវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ទិដ្ឋភាពនៃពិភពខាងមុខនៃអ្នកមិនជឿត្រូវតែបញ្ជាក់ដោយផ្ទាល់ (មិនមែនជាពាក្យប្រៀបធៀប) និងពណ៌ដែលប្រកាន់អក្សរតូចធំសុទ្ធសាធ ។ ប៉ុន្តែដូចដែលបទគម្ពីររបស់យើងពិពណ៌នាអំពីស្ថានសួគ៌ វាចែងអំពីលក្ខណៈពិតនៃគោលបំណងក្នុងអត្ថន័យនៃពាក្យប្រៀបធៀប ។ ដូច្នេះហើយនៅទីនេះមិនមានពណ៌ដ៏រស់នៅកណ្តាលបុរសនោះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ វិវរណៈ 2:11 បាននិយាយថា “អ្នកណាដែលមានត្រចៀក ចូរឲ្យគាត់ស្តាប់នូវអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ។ អ្នកឈ្នះនឹងមិនរងទុក្ខដោយការស្លាប់ទីពីរ» ។ ដូចដែលឧបទគម្ពីរនេះចែងថា ស្ថានសួគ៌ជាពាក្យប្រៀបធៀប ហើយលក្ខណៈពិតត្រូវបានលាតត្រដាង ។ ដូច រ៉ូម 3:23 «ដ្បិតមនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តអំពើ

បាប ហើយខ្លះសិរីល្អនៃព្រះ» នោះពិភពលោកនេះមិនមានភាពពេញលេញនៃសិរីល្អរបស់ព្រះឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងលោកនេះ ដូចដែលបានពោលថាស្ថានសួគ៌ ភាគច្រើនអាចប្រាប់បានដោយពាក្យប្រៀបធៀប ។

(4) លក្ខណៈនៃពិភពនៃសិរីរុងរឿង

វិវរណៈ ២១:-២២ ៖ ពិពណ៌នាអំពីពិភពលោកដ៏វែងឆ្ងាយ ដែលការសង្គ្រោះត្រូវបានសម្រេច ។

[1] ព្រះជាកណ្តាល ។

ដូចដែលយើងឃើញ វិវរណៈ 21:18-21 សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះត្រូវបានប្រៀបធៀបដោយទីក្រុងដែលតុបតែងដោយមាស ត្រឡឹងអលង្ការ និងគុជ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះចង្អុលប្រាប់ពីការពិតគោលបំណងនៃព្រះរាជាណាចក្រដ៏រុងរឿងក៏ដូចជាអត្ថន័យនិមិត្តសញ្ញា ។ (វិវរណៈ ២១:១១) ដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា «មានសិរីល្អនៃព្រះ រស្មីរបស់វាដូចជាត្បូងដ៏កម្របំផុត ដូចជាផ្កាម្លិះ ច្បាស់ដូចត្រីស្កាល់» (វិវរណៈ ២១:១១) ការពិពណ៌នាអំពីពិភពនៃសិរីល្អ កត់ត្រាខាងក្រោមអាចជាពាក្យប្រៀបធៀប ។ ពាក្យ "ដូច" (ὅμοιος) ឬ "ដូច" (ὥς) នៅក្នុងឃ្លានេះធានាការពិត ។ វាច្បាស់ណាស់ថាការពិពណ៌នាទាំងអស់ ។ វាច្បាស់ណាស់ថាការពិពណ៌នាទាំងអស់បានចេញពីចំណងជើងតែមួយនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ ។ សិរីល្អនៃព្រះមានន័យថាវត្ថុមានដ៏ល្អិតល្អន់របស់ព្រះ ។ (និក្ខមនំ ៤០:៣៤ ជនគណនា ៩:១៥-២៣, ១. ៨:១១) កាលដែលមនុស្សលោកនៅជាប់នឹងព្រះ ពួកគេទទួលបានសុភមង្គលពិត ។

[2] ប្រព័ន្ធជាមួយនឹងសុចរិតភាពពេញលេញ

ដូចជាអ្វីដែលវិវរណៈជំពូកទី 21 ត្រូវបានសរសេរ ទ្វារដែលកុលសម្ព័ន្ធ 12 ត្រូវបានសរសេរ 12 ថ្មគ្រឹះ ទីក្រុងមានបណ្តោយ ទទឹង កម្ពស់ 1000 ដងនៃ 12 ស្ថានីយ៍ (1 ស្ថានីយ៍គឺ 606 ហ្វីត) ជញ្ជាំងដែលជាជញ្ជាំង។ មាន 12 ហត្ថ (1 ហត្ថគឺ 12 អ៊ីញ) ។ល។ អ្វីៗទាំងអស់គឺស្រប។ រចនាសម្ព័ន្ធនៃ ពិភពលោកខាងមុខ និងប្រព័ន្ធរបស់វាមានចរិតលក្ខណៈនៃភាពពេញលេញឥត ខ្មោះ គ្មានអ្វីដែលប្រសើរជាងនេះទេ។ ហើយឈ្មោះរបស់សាវ័កទាំង 12 នាក់ ត្រូវបានសរសេរនៅលើថ្មគ្រឹះចំនួន 12 ដែលចង្អុលបង្ហាញថា សេចក្តីសង្គ្រោះ នៃពិភពលោកខាងមុខនឹងត្រូវបានសម្រេចទាំងស្រុងដោយសេចក្តីពិតនៃដំណឹង ល្អដែលសាវ័កបានប្រកាស។ សេចក្តីពិតដែលពួកសាវ័កបានប្រកាស គឺជាសេចក្តីពិតជាមូលដ្ឋាន ដើម្បីតាំងស្ថានសួគ៌ក្នុងលោកនេះ និងក្នុងលោកខាងមុខ។ ដូច្នេះ ដំណឹងល្អត្រូវបានហៅសម្រាប់សេចក្តីពិត។ យើងដែលខិតទៅរកពិភព លោកដ៏ល្អឥតខ្ចោះជារៀងរាល់ថ្ងៃ គួរមានអារម្មណ៍ខ្មាសចំពោះខ្លួនយើងចំពោះ ភាពមិនពេញលេញរបស់យើង ប៉ុន្តែគួរតែពឹងផ្អែកលើដូចជាយើងត្រូវបានពាក់ ដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ទោះបីជាយើងជាអ្នកមានបាបក៏ដោយ ដូចដែលយើងត្រូវ បានពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ យើងអាចចូលទៅក្នុងកន្លែងនោះ។ ការពឹងផ្អែកលើ ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមិនពឹងផ្អែកលើខ្លួនយើង គឺត្រូវស្លៀកពាក់ដោយទ្រង់។

[3] ភាពបរិសុទ្ធពេញលេញ និងសេចក្តីសុចរិតពេញលេញ (វិវរណៈ 21:22-27) សម្រាប់កន្លែងមានភាពបរិសុទ្ធពេញលេញ វាមិនត្រូវការប្រព័ន្ធនៃភាពបរិសុទ្ធ ដូចពិភពលោកនេះទេ។ ពីព្រោះកន្លែងណាក៏ដោយ កន្លែងណាក៏បរិសុទ្ធ

សម្រាប់តែព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចកូនក្រមុំរៀបចំសម្រាប់កូនកំលោះដែរ (បប. ២១:២) ការមានជីវិត និងសកម្មភាពទាំងអស់សុទ្ធតែមានគោលបំណងដើម្បីផ្តាច់ចិត្តតែព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចជានៅក្នុងពិភពលោកដែលធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់បានបរិសុទ្ធ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមិនត្រូវបានប្រើប្រាស់ទៀតទេ ។ ព្រោះប្រព័ន្ធនៃភាពបរិសុទ្ធមានគោលបំណងទ្រទ្រង់ភាពបរិសុទ្ធ និងដើម្បីបណ្តុះក្នុងពិភពមិនបរិសុទ្ធ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពិភពលោកគឺជាសេចក្តីសុចរិតពេញលេញ ។ ពិភពលោកនេះមានភាពសុចរិតប្រែទៅជាងងឹតបន្តិចម្តងៗពីសភាពភ្លឺថ្លាដូចជាព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយ ប៉ុន្តែពិភពនៃសិរីល្អតែងតែពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសុចរិតពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ វិវរណៈ 21:27 មានបន្ទូលថា ៖ «ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីដែលមិនបរិសុទ្ធនឹងចូលទៅក្នុងនោះឡើយ ហើយអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម ឬមិនពិត នោះមានតែអ្នកដែលត្រូវសរសេរក្នុងសៀវភៅជីវិតរបស់កូនចៀមប៉ុណ្ណោះ» ។ នៅទីនេះ “មិនស្អាត” មានន័យថា អ្វីសម្រាប់ព្រះ ដែលជាអ្វីដែលមិនបរិសុទ្ធ ហើយចង្អុលទៅបុរសកុំឱ្យប្រែចិត្តដោយបំបែកចេញពីបញ្ញត្តិទីមួយដល់បញ្ញត្តិទីបួន ។ ដូចអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើនេះដែរ ព្រោះពិភពលោកថ្មីនេះបរិសុទ្ធក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ របស់ដែលមិនបរិសុទ្ធមិនអាចចូលរួមបានឡើយ ។ ហើយពាក្យ «គួរស្អប់ខ្ពើម» មានន័យថា អំពើទុច្ចរិតចំពោះកម្មវត្ថុរបស់មនុស្ស ដែលជាការអំពាវនាវសរុបដល់បុរសដែលបានប្រព្រឹត្តចេញពីបញ្ញត្តិទីប្រាំ និងបញ្ញត្តិទីដប់ ។

[ឯកសារយោងពិសេស]

ការយល់ច្រឡំចំពោះការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ

អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានយល់ខុសអំពីបទគម្ពីរ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានបកស្រាយវគ្គខ្លះនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវដោយខុស ។

1. ការយល់ច្រឡំព្រឹត្តិការណ៍ Pentecostal នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់

អ្នកប្រាជ្ញបាននិយាយថាដោយអាស្រ័យលើពាក្យ, parusia (παρουσία, ចុះ), ពាក្យនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីថាការពិតដែលថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នកជឿចង្អុលទៅការយាងមកលើកទីពីរនៃព្រះយេស៊ូវ ។ ប៉ុន្តែការប្រើប្រាស់ពាក្យ ប៉ារូសៀ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានន័យថា បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវមិននៅក្នុងពិភពលោកបណ្តោះអាសន្ន នោះទ្រង់នឹងយាងមកផែនដីម្តងទៀត ។ II Pet 3:12 បញ្ជាក់ពីការប្រើប្រាស់នេះ ។ យោងទៅតាមខគម្ពីរនេះ វាបានចែងថា «រង់ចាំ ហើយពន្លឿនការមកដល់នៃថ្ងៃនៃព្រះ ដោយសារស្ថានសួគ៌នឹងឆេះ ហើយរលាយ ហើយរូបកាយស្ថានសួគ៌នឹងរលាយដូចដែលវាឆេះ! ” ។ ពាក្យទៅវត្តមានមានន័យថា ប៉ារូសៀ ដែលចង្អុលទៅថ្ងៃនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ អត្ថន័យដែលថានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកមិនត្រូវបានប្រើដោយពាក្យ psrusia ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទស្សនា នោះគឺ elkomai (ἐρχομαι)” ។ (យ៉ូហាន ១៦:៧-៨, ១៣) ជាពិសេសនៅក្នុងកិច្ចការ 1:8 នៅក្នុងឃ្លានៃ “នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកសណ្ឋិតលើអ្នក”

អត្ថន័យដើមនៃ “នឹងមក” (ἐπελθόντες) ចង្អុលទៅនេះ ។ ឪពុកក្នុង សាសនាចក្រក៏បានប្រើ parusia ជាពាក្យនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ឧទាហរណ៍ Justin Martyr បានធ្វើដូច្នេះ ។ មានហេតុផលមួយដែលថាការ យាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនអាចត្រូវបានគេកំណត់ថាជាពាក្យ ដដែលនោះទេ ។ វាគឺជាការពិតដែលថា ប៉ុល ជាសាវ័កដែលត្រូវបាន តែងតាំងបន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ថ្ងៃបុណ្យទី៥០ បានព្យាករណ៍ពីការយាងមកជា លើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត ។ (II Thess 2:1- 11)

2. ការយល់ច្រឡំព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ្នកជឿបានចាកចេញទៅជួបព្រះអម្ចាស់គឺជា ការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ការស្លាប់របស់អ្នកជឿមិនត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ ចំពោះការមកដល់ទីពីរនៃអ្នកជឿនោះទេ ។

3. ការយល់ខុសអំពីការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹមជាការយាងមកលើកទីពីរបស់ ព្រះអម្ចាស់ ។

នៅក្នុង ម៉ាថាយ 24:, ព្រះយេស៊ូវបានទាយអំពីការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃក្រុងយេរូសា ឡឹម, (ខ 1-2) ក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះទ្រង់បានទាយអំពី eschatology នៃ ពិភពលោក ។ (២៧-៣១) រឿងទាំងពីរនេះមិនគួរចាត់ទុកជារឿងតែមួយទេ ។ លូកា ២១:២០-២៤ ចែងថារឿងទាំងពីរនេះដាច់ពីគ្នា ។ នោះគឺ ខទី ២០-២៤ កបានលើកឡើងពីការព្យាករណ៍អំពីការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម ខទី ២៤ ខ-

២៨ ជាការព្យាករណ៍នៃការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ខទី 24 ខបាននិយាយថា "បន្ទាប់ពីពេលវេលានៃសាសន៍ដទៃត្រូវបានបំពេញ" បន្ទាប់មក ខទី 25-27 បាននិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍ (ការមកដល់លើកទីពីរ) ដែលបន្ទាប់ពីពេលវេលានៃសាសន៍ដទៃត្រូវបានបំពេញគួរតែកើតឡើងយ៉ាងច្បាស់ ។

4. ការយល់ច្រឡំការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ថាជាការសម្រេចនៃសង្គមដែលមានពរជ័យខ្ពស់បំផុតនៅលើផែនដី ។

ទ្រឹស្តីនេះអះអាងថា ពិភពលោកនេះនឹងក្លាយជាកន្លែងដ៏ល្អ ដែលអាចរស់នៅបានយ៉ាងល្អដោយចំណាប់អារម្មណ៍នៃសេចក្តីពិតរបស់គ្រីស្ទសាសនា ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាការបង្រៀនប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរ ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ពិភពលោកនេះនឹងត្រូវចុះខ្សោយបន្តិចម្តងៗដោយសារវានៅជិតពេលវេលា eschatological បន្ទាប់ពីនោះអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាសត្រូវដ៏ធំនៃសេចក្តីពិតបានចូលមកក្នុងពិភពលោក ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងត្រូវបំផ្លាញវាចោល ។

Misunderstanding of the truth that the saints executed the kingship as the kings in the coming world.

ការយល់ខុសអំពីសច្ចៈ ដែលពួកបរិព្វាជក ប្រហារជីវិតជាស្តេចក្នុងលោកខាងមុខ ។ សម្រាប់បុរសមួយចំនួនដែលយល់ខុសអំពីការគ្រប់គ្រងនេះ ពួកគេអះអាងថា សេចក្តីសង្គ្រោះមានពីរប្រភេទផ្សេងគ្នា ។ ពោលគឺគេថាមានអ្នកជឿទទួលបានស្តេច ហើយអ្នកជឿក្លាយជាមនុស្សសាមញ្ញ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរមិនបានបែងចែកពួកគេទេ ប៉ុន្តែបង្រៀនថាពួកបរិសុទ្ធណាមួយនឹងត្រូវគេប្រហារជីវិតជាស្តេចជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទក្នុងពិភពលោកខាងមុខ ។ ដោយសារភាពជាស្តេចនៃពួក

បរិសុទ្ធនឹងមិនត្រូវបានប្រតិបត្តិតាមស្តង់ដារនៃការលះបង់របស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែវា
នឹងត្រូវរំលឹកការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទដោយសេចក្តីជំនឿរបស់ទ្រង់ ។ គ្មាន
នរណាម្នាក់គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលរួបរួមជាមួយព្រះគ្រី
ស្ទ ។ អ្នកដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ គួរតែចូលរួមក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ផង
ដែរ ។ វាជាស្តេច ។ តើអ្នកដែលមានជំនឿតិចតួចក៏ត្រូវចូលធ្វើជាស្តេចដែរឬទេ?
មែនហើយ ពីព្រោះវាមិនអាស្រ័យលើកម្រិតនៃជំនឿរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែការចូល
រួមក្នុងការគ្រងរាជ្យ ប៉ុន្តែវាទាក់ទងនឹងគុណវុឌ្ឍិជាមូលដ្ឋាននៃអ្នកជឿដែលរួបរួម
គ្នាជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ដូចជាពាក្យនៅទី ១ កូរិនថូស ៣:១៥ តើអ្នក
ជឿដោយមិនបានទទួលរង្វាន់ ទទួលបានតែការសង្គ្រោះទេ តើត្រូវចូលរួមជា
ស្តេចឬ? បាទ ។ ក្នុងវគ្គបទគម្ពីរចែងថា “បើអ្នកណាធ្វើការត្រូវភ្លើងឆេះ
អ្នកនោះនឹងត្រូវខាតបង់ ទោះបីជាខ្លួនឯងនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះក៏ដោយ ក៏ដូចជា
ភ្លើងដែរ” ។ អ្នកខ្លះអះអាងថា វាជាការសង្គ្រោះដ៏គួរឲ្យអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែវាជា
ការយល់ខុស ។ ការពិតដែលត្រូវបានរក្សាទុក វារួមបញ្ចូលសិរីល្អទៅហើ
យ ។ ការពិត ដើម្បីទទួលបានការសង្គ្រោះសន្មតថា បុរសនោះស្ថិតនៅក្នុង
ព្រះគ្រីស្ទរួចហើយ (ការពិតដើម្បីរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ) អ្នកដែលនៅខាង
ក្រៅព្រះគ្រីស្ទមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះបានឡើយ ។ យោងតាម កូរិន
ថូស ទី ១ ៣:១២-១៥ អ្វីៗដែលអ្នកជឿធ្វើសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ គឺប្រៀបធៀប
នឹងការសាងសង់ ។ បន្ទាប់មក ប្រសិនបើអ្នកជឿប្រើសម្ភារៈទន់ខ្សោយក្នុង
ការសាងសង់ ដូចដែលគាត់ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ ការងាររបស់គាត់ទាំងអស់នឹងត្រូវ
ជៀសវាង ។ បើយើងពន្យល់ពីពាក្យប្រៀបធៀប តើការគិតរបស់អ្នកជឿ និង
ផ្នែកផ្សេងទៀតដែលគេយកមកប្រៀបធៀបនឹងមានចរិតអ្វី? ពួកគេនឹងមិនត្រូវ

បានគេប្រឆាំងនឹងជំនឿរបស់គាត់ឡើយ ។ ដូច្នេះមធ្យោបាយដែលគាត់បានប្រើ គួរតែត្រូវបានវាយតម្លៃដោយកម្រិតនៃវត្ថុទន់ខ្សោយ និងមិនមែនផលិតផល ។ របស់នោះនឹងត្រូវឆេះដោយភ្លើង ហើយនឹងត្រូវរុះរើចេញ ប៉ុន្តែគ្មានសល់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ប្រាកដថាជឿលើព្រះអម្ចាស់ នោះមនុស្សនោះនឹងបានសង្គ្រោះ ។ សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានកំណត់ចំពោះអ្នកដែលរូបរាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ អ្នកដែលរូបរាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ នឹងត្រូវចូលរួមក្នុងការគ្រប់គ្រងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាឧទាហរណ៍ ឧក្រិដ្ឋជនដែលត្រូវបានឆ្កាងលើឈើឆ្កាងបានប្រើចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយបានជឿលើព្រះគ្រីស្ទ (លូកា ២៣:៤០-៤១) បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា “ហើយទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា “ខ្ញុំប្រាប់អ្នកតាមពិតថា ថ្ងៃនេះអ្នកនឹងនៅជាមួយ ។ ខ្ញុំនៅឋានសួគ៌» ។ (ខ ៤៣) តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់គាត់? គាត់បានទទួលពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះភ្លាមៗ ។ មានន័យថាចូលរួមក្នុងរាជ្យ ។ វាគឺជាជ័យជំនះដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាប អារក្ស សេចក្តីស្លាប់ និងពិភពលោក ។ អ្នកឈ្នះបែបនេះគឺជាស្តេច ។ វិវរណៈ 17:14 “គេនឹងធ្វើសង្គ្រាមលើកូនចៀម ហើយកូនចៀមនឹងឈ្នះគេ ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់នៃព្រះអម្ចាស់ និងជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច ហើយអស់អ្នកដែលនៅជាមួយនឹងត្រូវហៅ ហើយរើសតាំង ហើយស្មោះត្រង់” ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ជ័យជំនះរបស់អ្នកជឿគឺដើម្បីរក្សានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (ការរូបរាង) កម្រិតនៃអ្នកជឿខ្លួនឯងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ (ប្រវត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងតំណែង) ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានគេទទួលបានដោយការបម្រើយញ្ញូបូជា និងសមិទ្ធផលរបស់គាត់ទេ ។ បើសេចក្តីសង្គ្រោះមានពីរបែប តើសាសនាចក្រសម័យនេះត្រូវប្រតិបត្តិយ៉ាងណា? ពី

លោកនេះទៅ ពេលដែលពួកគេព្យាយាមក្លាយជាអ្នកជឿដើម្បីបានគ្រងរាជ្យ ដែលគេហៅថា ពួកគេនឹងធ្វើយញ្ញូបូជាពិសេស ហើយបន្ទាប់មកវានឹងមានភាព ក្រអឺតក្រទម ហើយទីបំផុតពួកគេនឹងត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពទទេ ។ វាងាយ ស្រួលណាស់ដែលពួកគេនឹងមានមោទនភាពក្នុងការសម្រេចបាននូវគោលដៅមុន ពេលពួកគេក្លាយជា ឬក្លាយជាមុខតំណែង ។ ចលនាអធិស្ឋានការងារថ្មី (អ្នកដឹកនាំ, Noi Ja Lee (1915-1972)) បានសង្កត់ធ្ងន់លើបាវចនាថា "តោះយើងសម្រេចការងារថ្មី" ហើយបង្កើតបក្ស A និកាយនៃការងារថ្មី - កំណត់ចំណាំរបស់អ្នកនិពន្ធ) ជាកម្មសិទ្ធិរបស់តំបន់នេះ ។ ពួកគេត្រូវបាន ហ៊ុកហ្វឹនដើម្បីទទួលបានការគ្រងរាជ្យ ហើយបានសង្កត់ធ្ងន់ថាពួកគេជាបុរស ដែលត្រូវទទួលបានសកកម្មនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ពួកគេបានអះអាងថាបុរសបែប នេះជាប់របស់អ្នកបម្រើនៃ 144000 នៅក្នុងជំពូកទី 7 នៅក្នុងវិវរណៈ ហើយនៅ ពេលដែលពួកគេបានយកការផ្សាយដំណឹងល្អពួកគេមិនបានទទួលការបៀតបៀន ទេជាជាងការបៀតបៀនត្រូវបានវាយប្រហារដោយអំណាចរបស់ពួកគេ ។ ការ គិតបែបនេះធ្វើឲ្យក្រុមជំនុំខូចខាតសាក្សីពិតនៃសាសនាគ្រីស្ទគួរតែត្រូវគេ បៀតបៀនរហូតដល់អវសានកាលនៃពិភពលោក ហើយគួរតែស្វិតស្វាញរហូតដល់ទី បញ្ចប់ ។ ៩ ម៉ាថ ២៤:១៣) នេះជាផ្លូវនៃលើឆ្កាង ។ វិវរណៈ ១១:៣-៤ ជាពាក្យប្រៀបធៀប ហើយចង្អុលទៅលើជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកជំនុំ ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាការវាយប្រហារខាងរូបកាយឡើយ ពោលគឺ «សាក្សី ពីរនាក់» (អ្នកប្រកាសពិតក្នុងក្រុមជំនុំពិត) នឹងត្រូវគេបៀតបៀនដោយពួក ប្រឆាំង ។ -ព្រះគ្រីស្ទ (វិវរណៈ ១១:៧-៨) ប្រាប់យើងអំពីការពិត?

នៅក្នុងការបកស្រាយវិវរណៈ អ្នកប្រាជ្ញជាច្រើនមានទស្សនៈខុសគ្នា យើងមិនគួរ
ទទួលយកគោលលទ្ធិដទៃនៃការបង្រៀនបែបប្រពៃណី និងការបកស្រាយដែល
បង្កគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់ព្រះវិហារនោះទេ ។ នេះជាគោលការណ៍នៃការបកស្រាយ
នៃវិវរណៈ ជាសុចរិតភាពសាធារណៈដែលចេញមកពីជំនាន់បុរាណ ។

ផ្នែកទី 2 រិះគន់ទ្រឹស្តីសម័យទំនើប Critic of Modern Theology

លំដាប់

ផ្នែកទី 1 ទ្រឹស្តីនៃ neo-orthodoxy របស់លោក Karl Barth

ផ្នែកទី 2 ទេវវិទ្យាដែលមិនមែនជាគ្រិស្តអូស្តូដិក Non-Orthodoxy Theology

ផ្នែកទី 1 ទ្រឹស្តីនៃ neo-orthodoxy របស់លោក Karl Barth

លោក Barth បាននិយាយថា "ដូចដែលយើងនិយាយបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះជាម្ចាស់ វាចង្អុលបង្ហាញពីព្រឹត្តិការណ៍នៃអត្ថិភាព" ដែលមិនមាននៅ ក្រោមតំបន់របស់មនុស្ស និងការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ វាមិនមែនជារដ្ឋដែលយើង អាចព្យាបាលបានទេ ហើយជាការពិត។ ប៉ុន្តែវាគឺជាសកម្មភាពរបស់ព្រះដោយ ឥតគិតថ្លៃដូចដែលយើងអាចមើលបាន»។ - ក្នុងចំណោមទ្រឹស្តីរបស់ Kar Barth ។

ផ្នែកទី 1 ទ្រឹស្តីនៃ neo-orthodoxy របស់លោក Karl Barth

លំដាប់

ជំពូកទី 1 ទ្រឹស្តីរបស់លោក Karl Barth

1. ជីវិតរបស់ Barth
2. លក្ខណៈពិសេសនៃទ្រឹស្តីរបស់ Barth

3. Barth និង Kierkegaard
4. ណុប-អរិយៈ Neo-orthodoxy
5. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរបារត
6. គោលលទ្ធិនៃការបង្កើត Barth
7. ទ្រឹស្តីបារត និងទ្រឹស្តីអនុវត្ត The theology of Barth and The practical theology
8. Westminster ការសារភាពនិងទ្រឹស្តីវិបត្តិ Westminster Confession and crisis theology
9. ការវាយតម្លៃនៃទ្រឹស្តីរបស់ Barth

ជំពូកទី 1 ទ្រឹស្តីរបស់ Kal Barth

1. ជីវិតរបស់ Barth

Barth ដោយគ្មានការសង្ស័យជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកទ្រឹស្តីដ៏ពេញនិយមបំផុតនៅសតវត្សទី 20 ។ ប្រសិនបើអ្នកទ្រឹស្តីដែលពេញនិយមបំផុតក្នុងសតវត្សទី 19 គឺ Friedrich Daniel Ernst Schleiermacher, Barth គឺដូច្នេះនៅក្នុងសតវត្សទី 20 ។ ជីវិតរបស់ Barth អាចបែងចែកជាបីផ្នែកនៃជីវិតរបស់គាត់គឺ ថ្ងៃនៃ neo -theology របស់គាត់ (1909-1919), ថ្ងៃនៃការលើស (1919-1932) និងថ្ងៃនៃភាពពេញវ័យ (1932-) ។ លោក Barth កើតនៅ Basel ក្នុងប្រទេសស្វីស ហើយបានទទួលការអប់រំនៅសាកលវិទ្យាល័យ ដែលឪពុករបស់គាត់ធ្វើការជាសាស្ត្រាចារ្យនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ បន្ទាប់ពីនោះគាត់ត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយអ្នកទ្រឹស្តីនិយមនៅប៊ែរឡាំង Tubingen និង Marburuk ។ ជាពិសេសគាត់ត្រូវបានដឹកនាំដោយអ្នកទ្រឹស្តី Herman នៅសាកលវិទ្យាល័យ Marburuk ។ ហើយនៅពេលក្រោយគាត់បានហៅគាត់ថា "គ្រូដែលខ្ញុំមិនអាចបំភ្លេចបាន" ។ ថ្ងៃដែលកិត្តិនាមរបស់គាត់ត្រូវបានគេលើកឡើងខ្ពស់បំផុតនៅថ្ងៃនៃទេវវិទ្យាថ្មី គឺជាពេលដែលគាត់ចាប់ផ្តើមជាមួយគ្រូគង្វាលជំនួយនៅក្រុងហ្សឺណែវ ហើយបានសរសេរអធិប្បាយអំពីរ៉ូមនៅឆ្នាំ ១៩១៩ ។

1) ពេលវេលាដំបូងនៃជីវិតរបស់គាត់ ។

នៅសម័យនេះ ឥរិយាបថទ្រឹស្តីរបស់គាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់និន្នាការនៃទេវវិទ្យា ។ ត្រូវបំភ្លេចឈ្មោះ Herman (1846-1922) ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គណបក្ស

សាសនា Ritual បានអះអាងថារឿងសំខាន់នៅក្នុងមនុស្សមិនមែនជាហេតុផល ទេតែជាមនសិការសីលធម៌ហើយជាសម្លេងនៃមនសិការគ្រាន់តែជាសំឡេងរបស់ ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងសាសនា គាត់បានបង្រៀនទំនាក់ទំនងប្រវត្តិសាស្ត្រ និងបានអះអាងពីការបន្តនៃគោលការណ៍ ដែលជាលក្ខណៈទូទៅនៃទ្រឹស្តីនៅសតវត្សទី 19 ។ ម្យ៉ាងទៀត លោកអះអាងថា គ្រិស្តសាសនា និងសាសនា ផ្សេងទៀត មិនមានគុណភាពខុសគ្នាទេ ។ ប៉ុន្តែកម្រិតខុសគ្នា ទាំងព្រះគ្រីស្ទ និងមេនៃសាសនាផ្សេងទៀតក៏មិនមានចំណុចខុសគ្នាដែរ ។ ហើយបទគម្ពីរ និង កាណុងនៃសាសនាផ្សេងទៀតក៏គ្មានចំណុចដាច់ខាតខុសគ្នាដែរ ។ ដូចនោះ Barth ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងគំនិត neo theological នៅដើមដំបូងនៃជីវិត របស់គាត់ ។ ការពិតនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយសៀវភៅរបស់គាត់ដែលគាត់បាន សរសេរទៅកាន់បញ្ហារវាងទ្រឹស្តីសម័យទំនើបនិងការបម្រើគ្រូគង្វាល ។ នៅក្នុង ការងារនេះ លោក Barth បានមានប្រសាសន៍ថា “ឯកសារនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មិនមានតម្លៃខ្ពស់ជាងនេះទេ ក្នុងការប្រៀបធៀបសាសនាផ្សេងគ្នាមួយ ។ ព្រះ យេស៊ូដែលជាអ្នកបង្កើតសាសនាមួយ មិនខុសពីអ្នកបង្កើតសាសនាផ្សេងទៀត ឡើយ» ។ នៅដើមជីវិតរបស់ Barth ទ្រឹស្តីរបស់គាត់មិនមានចំណុចខុស ប្លែកពីអ្នកទេវវិទូសម័យបច្ចុប្បន្នទេ ។

2) ថ្ងៃទីពីរ

នៅពេលនេះការរំពឹងទុករបស់ Barth ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗ ។ នៅពេល ដែលគាត់បានទទួលការបម្រើគ្រូគង្វាលនៅព្រះវិហារដែលមានទីតាំងនៅ Safenwil ក្នុងឆ្នាំ 1911 បន្ទាប់មកគាត់បានប្រឈមមុខនឹងវិបត្តិនៃសង្គ្រាម

លោកលើកទី 1 (1914-1918) ។ បន្ទាប់មកគាត់គ្មានពាក្យអធិប្បាយសម្រាប់គំនិតទ្រឹស្តីរបស់គាត់ទេ ។ នោះគឺគាត់នៅអាកប្បកិរិយានៃ neo-theology ជឿថាទិដ្ឋភាពខាងក្នុងរបស់មនុស្សគឺឈឺហើយការដាំដុះរីកចម្រើននៃសង្គមមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានសង្កេតឃើញសោកនាដកម្មនៃសង្គ្រាមលោក ទស្សនៈរបស់គាត់អំពីជីវិតគឺមិនសមរម្យចំពោះគំនិតបែបនេះទេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ទេវវិទ្យាដែលលោកបានទទួលក្នុងលោកបានលេចចេញមកដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ដូច្នេះ លោក Barth បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងបទគម្ពីរម្តងទៀតគាត់បានរកឃើញពិភពលោកថ្មីដ៏ចម្លែកនៅក្នុងនោះ ។ បន្ទាប់មកបទគម្ពីរមិនមានខ្លឹមសារនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ សីលធម៌ ឬសាសនានោះទេ ប៉ុន្តែ «អ្វីដែលព្រះមានបន្ទូលទៅកាន់មនុស្ស» ។ ការយល់ដឹងថ្មីដែល Barth បានរកឃើញបានបង្ហាញពីខ្លឹមសារសំខាន់ៗនៅឯការបោះពុម្ពលើកទីមួយនៃការអត្ថាធិប្បាយរ៉ូម៉ាំងរបស់គាត់នៅឆ្នាំ 1919 ។ នៅក្នុងសៀវភៅនេះ Barth បានបង្ហាញពីចំណុចផ្សេងគ្នាដែលទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះទ្រឹស្តី neo មួយផ្សេងទៀត ។ ទ្រឹស្តីថ្មីបានអះអាងពីអត្ថន័យរបស់មនុស្សយ៉ាងខ្លាំង ឥឡូវនេះការយល់ដឹងថ្មីរបស់គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថាបុរសគួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយព្រះ ។ ដូចទ្រឹស្តីថ្មីបានអះអាងថាអ្វីដែលបានមកដល់បុរសដែលចេញពីព្រះត្រូវបានប្រាប់ដោយពិធីនិងភាពក្រអឺតក្រទមដូចពួកផារីស៊ីដែរ ។ គាត់បាននិយាយថា តាមពិតមនុស្សមិនអាចទៅឯព្រះដោយខ្លួនឯងបាននោះទេ គឺមានតែផ្លូវដែលព្រះទៅដល់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ ។ គ្រប់វប្បធម៌របស់មនុស្ស សីលធម៌ និងសាសនា នៅក្នុងការយល់ដឹងថ្មីរបស់គាត់ត្រូវបានដាក់នៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ទ្រឹស្តីត្រូវបានហៅសម្រាប់ទ្រឹស្តីនៃវិបត្តិ ។ នៅថ្ងៃនេះ Barth បានបង្ហាញពីការគិតរបស់គាត់នូវ

ពាក្យដ៏ស្នាហាប់របស់គាត់ ។ លោកបញ្ជាក់ថា ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ សេចក្តី ក្រោធរបស់ព្រះ និងលក្ខណៈដែលហួសពីព្រះ និងចរិតខូចរបស់ព្រះ ។

3) ថ្ងៃទីបី

បន្ទាប់ពីគាត់បានបោះពុម្ពសៀវភៅរបស់គាត់ (Kirchliche Dogmaetik) ក្នុង ឆ្នាំ 1931 ពេលវេលាមួយផ្សេងទៀតនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់បានមកដល់ពេល ផ្សេងទៀត ។ មកដល់ឆ្នាំ 1995 សៀវភៅចំនួន 10 របស់គាត់ត្រូវបានបោះ ពុម្ពផ្សាយ ។ នៅពេលនេះគំនិតទ្រឹស្តីរបស់គាត់បានមកដល់ចំណុចខ្ពស់បំផុត ។ ទោះបីជាគំនិតរបស់គាត់ត្រូវបានកែតម្រូវផ្នែកខ្លះក៏ដោយ វាមានលក្ខណៈផ្លូវការ ប៉ុន្តែគោលការណ៍ទ្រឹស្តីរបស់គាត់មិនត្រូវបានកែតម្រូវទេ ។ ជាការពិតណាស់ ទ្រឹស្តីរបស់គាត់មិនមានលក្ខណៈអភិរក្សទេ ហើយក៏មិនមែនជាគ្រិស្តអូស្ត្រូដក់ដែរ យើងមិនអាចទទួលយកបានទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ គោលលទ្ធិរបស់គាត់អំពីបទ គម្ពីរមានដូចតទៅ ៖ «អ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរបានកត់ត្រាដោយគ្មានការយល់ដឹង ព្រះគម្ពីរគ្មានចំណែករបស់អ្នកដោយគ្មានកំហុស ហើយអ្នកសរសេរបទគម្ពីរបាន បរាជ័យក្នុងការសរសេររបស់ពួកគេ ។

2. លក្ខណៈពិសេសនៃទ្រឹស្តីរបស់ Barth

1) ការប៉ាន់ស្មានត្រាមភាសា dialectical speculation

ការទស្សន៍ទាយទ្រឹស្តីរបស់ Barth គឺជាត្រាមភាសា ។ វិធីសាស្ត្រត្រាមភាសា របស់គាត់មិនមែនជាវិធីសាស្ត្ររបស់ Hegel (Georg Wilhelm Friedrich

Hegel) ប៉ុន្តែជាវិធីសាស្ត្ររបស់ Kierkegaard (Soren Aabye Kierkegaard) និង Heidegger (Martin Heidegger) ។

(1) Kierkegaard

Kierkegaard បានមើលឃើញសកលលោកថាជាគំនិតដាច់ខាត ហើយបាននិយាយថាការពិតទាំងអស់ និងការគិតទាំងអស់គឺជាការពិតនៅក្នុងដំណាក់កាលហួសហេតុសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍគំនិតដាច់ខាត ។ វិធីសាស្ត្រគ្រាមភាសារបស់គាត់វិវត្តទៅជាវិជ្ជមានអវិជ្ជមាន និងសំយោគ ។ នៅចំណុចនេះ សូមពិនិត្យមើលលម្អិតបន្ថែមទៀត ។

(2) ហេដហ្គឺរ Heidegger

លោកបានមានប្រសាសន៍ថា "ចំណេះដឹងពិតគឺមិនមែនជាការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកដទៃនោះទេ ។ ការប្រាស្រ័យទាក់ទងតាមបញ្ញាដោយស្មោះពិតជាមានជាមួយខ្លួន ។ វាមិនមែនជាការពិតទេ ដែលប្រធានបទ ដូចជាការពិតនៃទិដ្ឋភាពខាងក្នុងស្លាប់ មិនប្រាប់ដល់វត្ថុខាងក្រៅខ្លះ ។ Heidegger មានគ្រាមភាសាមិនស្ថិតស្ថេរខ្លាំង ។ សេចក្តីណែនាំខាងលើគឺជាចំណុចសំខាន់នៃការប៉ាន់ស្មានគ្រាមភាសា ។ យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាការស្មានតាមគ្រាមភាសាបែបនេះបានកើតឡើងនៅក្នុងចលនានៅក្នុងពិភពទ្រឹស្តីសហសម័យ ហើយធ្វើឱ្យយើងយល់ច្រឡំចំពោះគំនិតនៃជំនឿរបស់យើង ។ ហេតុអ្វីបានជាពិភពសាសនាចក្រសហសម័យដើរតាមគំនិតនេះ? ហេតុផល's musically followings.

(1) ព្រោះបុគ្គលបញ្ញវន្តចូលទៅក្នុងការរិះគន់យ៉ាងខ្ពស់ និងការរិះគន់ដោយការមិនជឿ ប៉ុន្តែគេមានអារម្មណ៍ថាមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ អ្នកគិតតាមគ្រាមភាសាបាននិយាយថា ពួកគេហាក់ដូចជាទាក់ទងនឹងពិភពនៃជំនឿ ដោយគេហៅថា ការរំពឹងទុកខ្ពស់ ។ តាមការអះអាងរបស់ពួកគេ ទោះបីជាយើងមិនជឿលើអ្វីដែលបទគម្ពីរចែងដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែយើងអាចជឿលើអ្វីដែលហួសពីការពិតដែលបទគម្ពីរចែង ។ ថ្វីត្បិតតែវាហាក់បីដូចជាជួយឲ្យបញ្ញាចម្រុះពីជំងឺដែលមិនជឿក៏ដោយ ក៏វាហាក់បីដូចជាទម្លុះឆ្នាំង នៅពេលដែលយើងព្យាយាមចាប់សត្វកណ្តុរ? ពួកគេនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់ដែលពួកគេមិនជឿថាពាក្យទាំងអស់នៃបទគម្ពីរមិនមែនជាការពិត ។ តើជំនឿរបស់ពួកគេនៅតែជាវត្ថុសិប្បនិម្មិតដែលបានលុបចោលខ្លឹមសារឬទេ?

(2) ដោយសារពួកគេមិនស្គាល់បទគម្ពីរយ៉ាងស៊ីជម្រៅ ។ គ្មានបុរសណាបដិសេធការពិតដែលថាបទគម្ពីរគឺជាសៀវភៅលក់ដាច់បំផុតក្នុងចំណោមសៀវភៅទាំងអស់ដែលមនុស្សជាតិមាន ។ បញ្ញវន្តគួរដឹងគម្ពីរជាមុនសិន ដើម្បីវាយតម្លៃការគិតឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែបញ្ញវន្តសម័យនេះព្យាយាមស្គាល់ទស្សនវិជ្ជាផ្សេងទៀត និងវិទ្យាសាស្ត្រឲ្យបានច្បាស់ ហើយព្យាយាមវាយតម្លៃគម្ពីរតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ ។ វាជាសកម្មភាពផ្ទុយ ។

2) ទ្រឹស្តីនៃវិបត្តិ

ទ្រឹស្តីរបស់ Barth ត្រូវបានហៅសម្រាប់ទ្រឹស្តីនៃវិបត្តិ ។ ហេតុផលដែលគេហៅដូច្នេះគឺថា ទ្រឹស្តីនេះបានកើតឡើងក្នុងការធ្លាក់ចុះនៃអឺរ៉ុបក្រោយសង្គ្រាមលោក

លើកទី១ ។ បន្ទាប់ពីសង្គ្រាមដ៏ធំសម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបំផ្លាញ គំនិត អ្វីៗបានធ្លាក់ចុះក្រោមការរិះគន់ថាពិភពលោកនេះគ្មានតម្លៃអ្វីទាំងអស់ ។

រហូតដល់មុនពេលសង្គ្រាមកើតឡើង ប្រជាជនចាត់ទុកពួកគេថាពួកគេមាន មោទនភាពចំពោះជីវិត និងក្រអឺតក្រទម បទពិសោធន៍នៃស្ថានភាពសង្គ្រាម បានធ្វើឱ្យពួកគេមានអារម្មណ៍ថាទេវតានៃជីវិត ។ នៅទីនេះមនុស្សបានយក បរិយាកាសឱ្យមានអារម្មណ៍ថាគ្មានតម្លៃ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនបានគិតថា វិវរណៈរបស់ព្រះមិនមកដោយសុវត្ថិភាពនៅក្នុងពេលវេលា និងលំហនោះទេ ។ ម្នាលអារុសោ ឧបាសក ឧបាទានកូន្ទ ដល់វិវរណៈ ។ គំនិតរបស់ Barth ត្រូវ បានផ្លាស់ប្តូរដូចនោះ ។ Paul Althaus បានវាយតម្លៃចំពោះ Barth គំនិត នេះបដិសេធគោលបំណងប្រវត្តិសាស្ត្រ និងអត្ថន័យរបស់វាទាំងស្រុង ហើយមាន ការសង្ស័យចំពោះសកម្មភាពជាក់ស្តែងរបស់ព្រះ ។ Gorgarten បាននិយាយថា ទ្រឹស្តីរបស់ Barth ក្នុងឆ្នាំ 1937 គឺជាទ្រឹស្តីដែលមិនគួរឱ្យជឿ ។ មូលហេតុ ដែលពួកវិទូខាងលើបានរិះគន់លោក Barth ថាវិបត្តិលោក Barth ទទួលស្គាល់ ថាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់និងលក្ខណៈនៃសកម្មភាពរបស់ខ្លួនដែលអាច ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពេលវេលានិងចន្លោះ, ដូចជាមិនមានស្ថេរភាព ។ ចុះ តើការរិះគន់ក្នុងទស្សនៈនៃនិរុត្តិសាស្ត្រនោះមានលក្ខណៈបែបណា? វាត្រូវបាន ពន្យល់ដូចខាងក្រោម ។ ចំណេះដឹងខាងសាសនារបស់មនុស្ស តែងតែមានភាព អវិជ្ជមានក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។ ដូច្នេះជំនឿមិនមែនជា លទ្ធភាពនៃលទ្ធភាពថ្មីជាក់លាក់នោះទេ ។ នោះគឺវាមិនមែនជាស្ថានសម្រាប់គ ម្លាតរវាងមនុស្ស និងព្រះនៅក្នុងទិដ្ឋភាពរបស់មនុស្សនោះទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ជំនឿមិនមែនជាគុណសម្បត្តិរបស់បុរសក៏ដូចជាសមិទ្ធផលនោះទេ ។ ជំនឿក៏

មិនហួសពីភាពអវិជ្ជមានរបស់ព្រះដែរ ។ នៅក្នុងការអត្តាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីរូប
មគាត់បានយកវិបត្តិនេះហើយបានបង្ហាញពីសញ្ញានៃចម្ងាយគ្មានទីបញ្ចប់រវាងព្រះ
និងមនុស្សហើយបានថ្កោលទោសចរិតលក្ខណៈនៃការសំយោគរវាងព្រះនិងមនុស្ស
ដែលបង្កើតឡើងដោយដែរបស់មនុស្ស ។

3. Barth និង Kierkegaard

Barth បានទទួលឥទ្ធិពលនៃទស្សនវិជ្ជាសាសនារបស់ Kierkegaard យ៉ាងខ្លាំង ។
ជាពិសេសគាត់បានសរសើរគាត់នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃការរំពឹងទុកតាមគ្រាមភាសា
របស់ Kierkegaard ហើយបានយល់ព្រមចំពោះរឿងនោះ ។ វិធីសាស្ត្រ
គ្រាមភាសារបស់ Kierkegaard មានវិបត្តិច្រើនជាងវិធីសាស្ត្ររបស់ Hegel ។
ក្នុងវិធីសាស្ត្រគ្រាមភាសានេះ គាត់គិតថាការសន្និដ្ឋានរបស់មនុស្សនោះមិនអាច
ទាក់ទងទៅការពិតបានទេ ។ លោកអះអាងថា ជាគោលបំណងវិជ្ជមាន និង
អវិជ្ជមានលើវត្ថុដែលលើសពីនេះទៅហើយនោះ វាជាការពិត ។ Hegel គិត
ថាគាត់កាន់ការពិតនៅក្នុងដំណាក់កាលលើស ប៉ុន្តែ Kierkegaard បដិសេធការ
អភិវឌ្ឍន៍ខាងក្រៅនៃការពិត ហើយបានបណ្តេញចេញនូវវត្ថុខាងក្រៅ ប៉ុន្តែធ្វើ
ឱ្យយើងផ្លាស់ប្តូរចូលទៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុង ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះគឺជាការ
គិតដើម្បីបដិសេធថាព្រះគឺជាព្រះដែលគ្រប់គ្រាន់ដោយខ្លួនឯង ហើយផែនការ
និងចំណេះដឹងរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញដោយគ្រប់រឿង និងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ វិធី
សាស្ត្រគ្រាមភាសារបស់ Kierkegaard ត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យដូចខាង
ក្រោម [1] ជំនឿទទួលបានអំណាចនៅក្នុងភាពមិនច្បាស់លាស់នៃគោលបំណង
។ រង្វាស់នៃហេតុផលនិយមមិនមែនជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជំនឿទេ ។ [2]

ក្នុងនាមជាតួអក្សរដាច់ខាតនៃ paradox ត្រូវបានរលាយ, មិនមានការពិត ដែលបំផ្លាញតែមួយគត់នៃសាសនាគ្រីស្ទ ។ [3] វាមិនពិតទេដែលទទួលយកការ ប៉ាន់ស្មានអត្ថិភាព ដែលជាស្ថានដែលអាចកំណត់លើពិភពលោកដ៏អស់កល្បជា និច្ច ។ ជំនឿដែលផ្អែកលើវត្ថុបំណងដោយស្មោះត្រង់គឺមិនមែនជាជំនឿទេ ។ [4] ចិត្តឲ្យគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការរូបរួមនៃភស្តុតាងកម្មវត្ថុ ធ្វើឲ្យជីវិតខាងក្នុងនៃសេ ចក្តីជំនឿមានគ្រោះថ្នាក់ ។

1) ពេលវេលាដំបូងនៃជីវិតរបស់ Kierkergor

គាត់បានទទួលភាពមិនល្អឥតខ្ចោះ ចិត្តដែលបាក់ទឹកចិត្ត និងទេពកោសល្យ កំណាព្យដ៏អស្ចារ្យចេញពីឪពុករបស់គាត់ ។ គាត់បានកើតនៅទីក្រុងCopenhagen ក្នុងប្រទេសដាណឺម៉ាកនៅឆ្នាំ 1813 ហើយបានរស់នៅដោយគ្មានការរីករាយ ដោយទទួលបានការអប់រំធ្ងន់ធ្ងរដែលគាត់គួរតែខុសពីឪពុករបស់គាត់នៅក្មេង ប៉ុន្តែគាត់បានសិក្សាអក្សរសាស្ត្រ និងទស្សនវិជ្ជារបស់ Hegel ។ Kierkergor ក្នុងនាមជាសិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាបានលេងជាមួយសង្គមនៃទីក្រុង Copenhagen ហើយបានចាប់ផ្តើមជីវិតដែលខ្វះខ្វាយ ។ ប៉ុន្តែការពិតពីរបានធ្វើ ឱ្យគាត់ចាកចេញពីជីវិតដែលខ្វះខ្វាយ ។ ព្រោះថាម្នាក់បានចេញពីមរណៈនៃ មនុស្សបួននាក់គឺបងប្អូនប្រុសស្រីរបស់គាត់ ហើយម្នាក់ទៀតគឺជាទោសនៃអំពើ បាបដែលឪពុករបស់គាត់បានធ្វើនៅពេលផ្សេងទៀត (អំពើបាបដែលត្រូវដាក់ប ណ្តាសា) ។ ការពិតទាំងពីរនេះបានផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់គាត់ទាំងស្រុង ។ នោះ គឺនៅពេលដែលគាត់បានរំពឹងទុកនៅអាយុ 25 ឆ្នាំរបស់គាត់ (ការដាក់ទណ្ឌកម្ម របស់ព្រះនឹងមកលើបងប្អូនរបស់គាត់) មនុស្ស 4 នាក់បានស្លាប់ហើយបន្ទាប់ពី

ពីរបីខែឱ្យពុករបស់គាត់ក៏បានស្លាប់ផងដែរ ។ បន្ទាប់មកឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានផ្តល់ដល់ជីវិតរបស់ Kierkegor គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលគាត់បានភ្ជាប់ពាក្យជាមួយស្ត្រីម្នាក់ដែលត្រូវបានគេហៅឱ្យ Regine Olsen ។ ពេលនោះអាយុ ២៤ឆ្នាំ គាត់ដឹងថាការភ្ជាប់ពាក្យខុសនៅថ្ងៃភ្ជាប់ពាក្យបន្ទាប់ ។ គាត់បានព្យាយាមបំបែកការភ្ជាប់ពាក្យដោយមិនមានគ្រោះថ្នាក់ដល់នាង ។ គាត់បានព្យាយាមទម្លាយការភ្ជាប់ពាក្យរបស់គាត់ ព្រោះគាត់គិតថាខ្លួនឯងជាបុរសដែលត្រូវបណ្តាសា ប៉ុន្តែស្ត្រីនោះមិនអាចដឹងការពិតទេ ហើយគាត់ក៏នឹងដឹងក្នុងចិត្តថា គាត់ជឿថា បណ្តាសានឹងមកលើគ្រួសាររបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែគាត់បានសម្រេចចិត្តបំបែកអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ ដោយសារតែការពិតពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់គាត់ នោះគឺគាត់ត្រូវបានគេដឹងអំពីសាសនា ហើយគាត់បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការងារជាអ្នកសរសេរ ។ បន្ទាប់មកគាត់បានបញ្ចប់សៀវភៅដ៏អស្ចារ្យចំនួនបួនសម្រាប់រយៈពេល 4 ឆ្នាំកន្លះ ។ គាត់បានសារភាពថា “ខ្ញុំបានធ្វើការដោយមិនឈប់មួយថ្ងៃដូចនាឡិកានៅលើជញ្ជាំងក្នុងការិយាល័យរបស់ខ្ញុំ” ។ សៀវភៅរបស់គាត់ត្រូវបានបោះពុម្ពក្នុងមួយឆ្នាំ នៅថ្ងៃ 1843 Easter – Or, 1844, “Philosophical fragments, on 1845, “The stages of life, on 1846, “Final Unscientific Postscript to the Philosophical Praagments” ។

2) Kierkegor និងព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនានៅសម័យរបស់គាត់ ។

គាត់បានបោះបង់សកម្មភាពនៃការសរសេររបស់គាត់; គាត់ចង់ស្លាប់ជាគ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារអស់ជាច្រើនឆ្នាំ ។ ប៉ុន្តែដោយព្រឹត្តិការណ៍ថ្មីមួយបានកើត

ឡើងបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ឈប់ ។ នៅពេលនោះ "កាសែតប្រចាំសប្តាហ៍ "Korser" នៅ Demark ។ កាសែតនេះចូលចិត្តរិះគន់អ្នកម្ខាងទៀត ហើយពិសេស ។ ទំព័រជាច្រើនរបស់ Kierkerkor ត្រូវបានបំផ្លាញដោយ ក្រដាសនេះ ។ មានតែ Kierkerkor ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយ កាសែតសម្រាប់ការសរសេររបស់គាត់ ពីព្រោះអ្នកកែសម្រួលកាសែត និងអ្នក និពន្ធសំខាន់ៗគោរពគាត់ ។ ខណៈដែល Kierkerkor ខ្លួនឯងបានផ្តល់ការ សរសេររបស់គាត់ទៅទស្សនាវដ្តី "The Fatherland" គាត់ចង់ទទួលរងការវាយ ប្រហារដោយកាសែតដ៏អាក្រក់ ។ លោកថាលោកមិនអាចទទួលយកការបំពេញ បន្ថែមដោយកាសែតបានទេ ហើយលោកផ្ទាល់គួរតែរិះគន់ដូចអ្នកដទៃ ។ ការ សរសេរបែបនេះបានធ្វើឱ្យកាសែតរបស់ Korser មានការភ្ញាក់ផ្អើលមួយចំនួន ។ បន្ទាប់មក Kierkerkor ត្រូវបានចាត់ទុកជាបុគ្គលពិសេសក្នុងមួយសប្តាហ៍សម្រាប់រយៈពេលមួយឆ្នាំ ។ កាសែតបានដាក់រូបថតដល់គាត់ ហើយ ពិពណ៌នាអំពីបុគ្គលិកលក្ខណៈពិសេសរបស់គាត់ថាជារឿងកំប្លែងនៅទីក្រុង Copenhagen ។ រឿងបែបនេះគឺជាការឈឺចាប់ដូចជាការធ្វើទុក្ខរកម្មចំពោះគាត់ ។ ជាលទ្ធផលគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាពីរយ៉ាង ។ មួយគឺត្រូវយល់អំពី សាសនាគ្រិស្តថ្មីនោះគឺគាត់គួរស្វ្រាវនិងការរងទុក្ខដោយចិត្តផ្អែមល្អមចំពោះ គោលលទ្ធិ ។ មួយទៀតគឺការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ថាគាត់មិនគួរបោះបង់ការ សរសេរដើម្បីទៅព្រះវិហារនៅជនបទទេ ។ ដូច្នេះហើយ គាត់បានសរសេរ សៀវភៅថ្មីមួយទៀត ។ សៀវភៅទាំងនេះមានភាពខុសប្លែកគ្នាទៅនឹងការងារ ដំបូងដែលបង្ហាញថាបុរសនោះក្លាយជាអ្នកជឿដោយប្រព្រឹត្តចំពោះគ្រិស្តសាសនា និងការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រិស្ត ។ ខ្លឹមសារនេះត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងទស្សនាវ

ដ្តីរបស់គាត់ "The Instant" ដូចដែលគាត់បានរិះគន់ព្រះវិហារសហសម័យវា
 មានភាពស្រពិចស្រពិល ។ នោះគឺបន្ទាប់ពី Minster ដែលជាប៊ីស្យូពនៃព្រះ
 វិហារ Lutheran នៅប្រទេសដាណឺម៉ាកបានទទួលមរណភាពហើយបន្ទាប់មក
 អ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់ Martensen បានអធិប្បាយនៅក្នុងពិធីបុណ្យសព
 របស់គាត់គាត់បាននិយាយថាប៊ីស្យូព Minster គឺជាអ្នកប្រកាសការពិតចេញ
 ពីសាវ័ក ។ បន្ទាប់មក Kierkegor បានតូញត្រែចំពោះពាក្យនោះ ហើយគាត់
 បានគិតថា «អ្នកប្រកាសការពិតនៃសេចក្តីពិត គឺជាអ្នកដែលទទួលការរងទុក្ខ
 សម្រាប់សេចក្តីពិត ដែលព្រះយេស៊ូវ និងសាវ័កក្នុងក្រុមជំនុំសម័យដើមបានធ្វើ
 ដូច្នេះ ហើយថ្ងៃនេះ វាគួរតែដូចគ្នានៅថ្ងៃនេះ ។ ប៉ុន្តែប៊ីស្យូពប៊ីស្យូពបានទទួល
 សិរីល្អ ហើយបានសរសើរពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ តើគាត់អាចនិយាយថាគាត់
 ជាអ្នកប្រកាសសេចក្តីពិតដោយរបៀបណា? ពីទីនេះគាត់បានវាយប្រហារទៅ
 កាន់ពិភពនៃព្រះវិហារដែលត្រូវបានយកនៅសល់នៅប្រទេសដាណឺម៉ាក ។ គាត់
 បាននិយាយថាព្រះវិហារនៃប្រទេសដាណឺម៉ាកបានសម្របសម្រួលជាមួយពិភព
 លោកហើយទោះបីជាពួកគេទទួលបានឈ្មោះរបស់គ្រីស្ទសាសនាក៏ដោយវាមិនសម
 នឹងឈ្មោះទេប៉ុន្តែគំនិតនិងពាក្យរបស់ពួកគេមិនមែនជាអ្នកជឿគ្រីស្ទានទេ ។
 ការវាយប្រហារនៃអំបិលដ៏មុតស្រួចរបស់គាត់បានធ្វើឱ្យមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាង
 ខ្លាំងដល់ពិភពនៃព្រះវិហារ ។ នៅក្នុងភាពរំភើបនៃការរិះគន់បែបនេះ
 Kierkegor មិនបានរស់នៅប៉ុន្មានសប្តាហ៍ហើយត្រូវបានចាកចេញដោយសារតែ
 ការគាំងបេះដូងរបស់គាត់ (?) ។ នៅពេលគាត់បានទទួលមរណៈភាព គាត់
 បានសារភាពដោយខ្លួនឯងថាគាត់គឺជាអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ហើយគាត់បានចាក
 ចេញដោយការជឿលើព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រ

ង់ ។ ទោះបីជាគាត់បានបង្ហាញពីកំហុសជាច្រើនក្នុងការបង្រៀនរបស់គាត់ក៏ដោយ គាត់មិនសង្ស័យថាគាត់ជាអ្នកជឿត្រឹមត្រូវនោះទេ ។

3) Kierkegor និងទស្សនវិជ្ជានៃសម័យរបស់គាត់

Kierkegor បានបះបោរចំពោះសាសនាគ្រិស្តសាសនា ហើយគាត់បានបះបោរចំពោះទស្សនវិជ្ជាដែលទទួលយកសហសម័យ ។ តាមពិតពិភពលោកនៃព្រះវិហារ និងទស្សនវិជ្ជាត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ។ ទស្សនវិជ្ជារបស់ហេហ្គែលគឺជាការរស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យនៅអឺរ៉ុបពីឆ្នាំ 1830 ដល់ឆ្នាំ 1850 ។ ថ្ងៃនេះគឺជាពេលដែលលោក Kierkegor បានសិក្សា និងសរសេរ ។ បុរសសហសម័យបានគិតថាទស្សនវិជ្ជារបស់ហេហ្គែលគឺជាការពេញលេញបំផុតដែលទទួលយកនូវទស្សនវិជ្ជាផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។

4) គំនិតរបស់ Kierkegoar

ការទស្សន៍ទាយទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់គឺជាលទ្ធផលដែលគាត់ត្រូវបានប្រយុទ្ធនៅសម័យរបស់គាត់ ។ ដោយសារតែគាត់ជាមនុស្សច្រណែន ការរំពឹងទុករបស់គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការមិនសមហេតុផលជាចាំបាច់ ។ គាត់មិនមានការព្រួយបារម្ភអំពីរឿងទូទៅ និងរឿងសមហេតុសមផលទេ ប៉ុន្តែផ្ដោតលើបុគ្គលនិយម ។ (វាមិនមែនមានន័យថា បុគ្គលនិយម មិនមែនជា egoism ប៉ុន្តែជាបុគ្គលនិយមទស្សនវិជ្ជា) បុរសបុគ្គលគឺជារត្ននៃកង្វល់តែមួយគត់របស់គាត់ ។ នៅក្នុងខ្លួនគាត់ មានតែអវិជ្ជាបុគ្គលប៉ុណ្ណោះ គឺជាសច្ចៈ ដើម្បីមានមានន័យថា ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ មានន័យថា ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ជួបតែព្រះ ។ ហើយ

ការពិតដែលថាបុរសនោះព្រួយបារម្ភអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ខ្លួនសារនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលត្រូវបានទាមទារឱ្យមានការអស់សង្ឃឹមជាចាំបា ច់ ។

4. ទ្រឹស្តី ណូ អូតូដូដូ Neo-orthodox Theology

ទ្រឹស្តីរបស់ Barth ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទៅទ្វីបអឺរ៉ុបបន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោកលើកទី 1 ហើយថ្មីៗនេះវាស្ទាក់នៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ។ ដូចមនុស្សម្នាក់ទៀតដែល អះអាងទ្រឹស្តីដូចគ្នាគឺ Emil Brunner ។ ការសរសេររបស់គាត់ត្រូវបានបក ប្រែជាភាសាអង់គ្លេសច្រើនជាង ne of Barth ។ Brunner បានបង្រៀន នៅសាកលវិទ្យាល័យ Christian University of Tokyo ជាភាសាជប៉ុន ។ ទ្រឹស្តីថ្មីនេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ឈ្មោះជាច្រើន ។ វាត្រូវបានគេហៅសម្រាប់ "neo Orthodoxy, ទ្រឹស្តីនៃវិបត្តិនិងទ្រឹស្តីនៃពាក្យ ។ ហេតុផលដែលតំបន់អា មេរិកបានអំពាវនាវឱ្យមានលទ្ធិទំនើបនិយមថ្មី គឺជាផ្នែកជាច្រើនដើម្បីសហការ ជាមួយលទ្ធិទំនើបនិយម ។ អ្នកតំណាងជនជាតិអាមេរិកនៅក្នុងទ្រឹស្តីនេះគឺ Reiorld Niebuhr, Maguey, Otto Piper, Homeric Hansen ជាដើម ។ ជាពិសេសនៅសហរដ្ឋអាមេរិក វាបានកើតឡើង ហើយក៏ជាការផ្សាយដំណឹងល្អ ថ្មីផងដែរ ដែលទទួលយកទស្សនៈសេរីនៃបទគម្ពីរតាមស្តង់ដារត្រឹមត្រូវ ទីបំផុត បានបោះបង់ចោល ទស្សនៈនៃភាពមិនត្រឹមត្រូវនៃបទគម្ពីរ ទីបំផុតតាមទ្រឹស្តី ពួកគេបានក្លាយជាកូនចៅរបស់ neo orthodoxy ។ យើងនឹងគិតថាអ្វី ដែលជាសាវតារនៃទ្រឹស្តីណូអូតូដូដូ ។ គំនិតរបស់ Barth និង Brunner បានទទួលឥទ្ធិពលរបស់ Kierkergor ដែលជាទស្សនវិទូខាងសាសនានៅសតវត្ស

ទីចុងក្រោយ ។ គំនិតរបស់ Kierkegor (គំនិតគ្រាមភាសា) ត្រូវបានទទួលយកតាមអាយុរបស់គាត់ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោកលើកទី 1 និងសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 អាមេរិកត្រូវបានស្វាគមន៍យ៉ាងខ្លាំង ។

1) មូលហេតុដែលទេវវិទ្យា neo orthodoxy បានកើតឡើង

ទ្រឹស្តីនៃសម័យទំនើបមានការអះអាងខុសដែលថាបុរសនោះល្អជាចាំបាច់ ហើយពិរាតលោកត្រូវបានអភិវឌ្ឍ ។ ការអះអាងទាំងពីរនេះទម្លាយបទគម្ពីរ ហើយមិនត្រឹមត្រូវតាមការពិត ។

2) លក្ខណៈនៃទ្រឹស្តីនៃគ្រិស្តអូស្សូដក់ថ្មី ។

តាមរយៈឱកាសដែលពួកអ្នកទ្រឹស្តីសម័យថ្មីត្រូវបានបរាជ័យ អ្នកទ្រឹស្តីណូអូតូដូដូបានកើតឡើង ហើយវាយប្រហារទៅលើអ្នកទ្រឹស្តីសម័យទំនើបដោយមិនឈប់ឈរមនុស្សដែលមានសំណេររបស់ពួកគេគួរតែគិតថាពួកគេ (អ្នកទ្រឹស្តីគ្រិស្តអូស្សូដក់) គឺជាអ្នកទ្រឹស្តីគ្រិស្តអូស្សូដក់ពិត ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ទ្រឹស្តី neo-orthodoxy ត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយឧបករណ៍ដ៏ល្អដើម្បីបំបែកចេញនូវទ្រឹស្តីទំនើប ។ ប៉ុន្តែ neo-orthodoxy ខ្លួនវាមិនមែនជា orthodoxy ទេ ។ វាក៏មានថា កំដៅដល់អវត្តដូដូនៅក្នុងចំការដែរ មូលហេតុដែលប្រើសារធាតុគីមីគឺសម្រាប់ដង្កូវ ប៉ុន្តែថ្នាំដែលរុំលើបំណែកផ្ទៃលើត្រូវលាងសម្អាត ។

(1) ទស្សនៈរបស់ពួកគេចំពោះបទគម្ពីរ ។

ទ្រឹស្តី neo-orthodoxy គឺដូចគ្នាទៅនឹងទ្រឹស្តីថ្មីដើម្បីវាយប្រហារទៅបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែពួកគេស្មានជឿលើបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ អ្នកជឿសាសនាគ្រិស្ត

ជឿថា លោកម៉ូសេបានសរសេរគម្ពីរ Pentateuch ហើយដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន គឺពិត ហើយដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយក៏ពិតដូចដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុសដែរ ។ អស់រយៈពេល 100 ឆ្នាំមកហើយ ទ្រឹស្តីប្រពៃណីប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានវាយប្រហារដោយការរិះគន់ខ្ពស់ ។ ទ្រឹស្តីសម័យទំនើបត្រូវបានគេនិយាយថាជាទារកដែលការរិះគន់ខ្ពស់កើតឡើង ។ ហើយទ្រឹស្តីទេវកថានិយមជឿលើការរិះគន់ខ្ពស់នោះក៏ជាកូនរបស់ទេវកថា ។ ទេវកថាថា ជាទ្រឹស្តីនៃពាក្យ ។ វាចាត់ទុកបញ្ហានៃវិវរណៈយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ហើយវាអះអាងថា កិច្ចការសំខាន់របស់ក្រុមជំនុំគឺដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ វាជាសំឡេងល្អដើម្បីស្តាប់វា ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះការពិតដែល Brunner មិនជឿថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ លោក Brunner បាននិយាយថា "ការសិក្សាបែបវិទ្យាសាស្ត្រជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសម័យទំនើបបានបំផ្លាញទ្រឹស្តីនៃការបំផុសគំនិតមិនប្រក្រតីទាំងអស់នៃបទគម្ពីរ (ទ្រឹស្តីអថេរនៃបទគម្ពីរ)" ។ ហើយលោក Homeric Howsen ដែលជាសាស្ត្រាចារ្យនៃថ្នាក់សិក្ខាសាលាព្រឹទ្ធស្តុនបាននិយាយថា « មានអ្នកប្រាជ្ញដែលប្រឆាំងនឹងបញ្ញវន្តតិចតួចប៉ុណ្ណោះដែលមានទ្រឹស្តីនៃភាពមិនប្រក្រតីនៃបទគម្ពីរ » ។ និង Edwin Lewis ដែលជាសាស្ត្រាចារ្យនៃសិក្ខាសាលា Drew ដែលបានបង្កើតព្រះវិហារ Methodist នៅអាមេរិកបាននិយាយថា "ទស្សនៈដែលថាព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទាំងអស់ត្រូវបានបំផុសគំនិតបង្កើតបញ្ហាលំបាកដែលបេះដូងមនុស្សមិនអាចដោះស្រាយបាន ។ "អ្នកប្រាជ្ញខាងលើទាំងអស់យល់ស្របជាមួយ Barth ជាអ្នកប្រាជ្ញនៃទ្រឹស្តី neo-orthodoxy ។

(1) Existentialism

(2) អត្ថិភាពនិយម

អត្ថិភាពនិយម គឺជាវិធីសាស្ត្រមួយនៃការទស្សន៍ទាយទស្សនវិជ្ជា ។ វាអាចត្រូវបានសង្ខេបចេញពីការបញ្ចេញមតិរបស់ K. Jaspers យ៉ាងសាមញ្ញ ។ ដូចដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ពាក្យរបស់គាត់ វាដូចខាងក្រោមថា "អត្ថិភាពមិនត្រូវបានបង្ហាញដោយការទទួលស្គាល់តាមឆន្ទៈ និងការប៉ាន់ស្មានរបស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែមិនអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ និងកំណត់បានទេ ។ អត្ថិភាពនេះមិនអាចត្រូវបានគេកំណត់ទុកជាប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែត្រូវបានគេសន្មត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំស្នាក់នៅកន្លែងលើសពីការពិពណ៌នារបស់ខ្ញុំ ។ ដូច្នេះ រូបខ្ញុំបានឆ្លងផុតពីខ្លួនខ្ញុំ ។ ខ្ញុំតែងតែមិនមានវាដូចដែលខ្ញុំអះអាងថានេះគឺជាខ្លួនខ្ញុំ ។ ព្រោះពេលដែលខ្ញុំអះអាងថា “ខ្លួនឯង” មិនមែនជាខ្លួនឯងនោះទេ” ។ ពាក្យនៃពាក្យខាងលើរបស់ Jaspers ត្រូវបានព្យាបាលដោយផ្នែកទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់ ។ ម៉្យាងវិញទៀត វិទ្យាសាស្ត្រចេញពីពិភពនៃមនសិការរបស់យើង ។ វាតែងតែឆ្ពោះទៅរកវត្ថុខាងក្រៅ ។ វិទ្យាសាស្ត្រចាត់ទុកចំនេះដឹងទូទៅទៅជាប្រព័ន្ធ ប៉ុន្តែទស្សនវិជ្ជាគឺជាវិទ្យាសាស្ត្រដែលត្រូវស្រាវជ្រាវដើម្បីពង្រីក ។ អត្ថិភាពតែងតែមិនអាចចាត់ទុកជាកម្មវត្ថុនៃការសិក្សាវិទ្យាសាស្ត្របានទេ ។ ការបញ្ជាក់ថាទស្សនវិជ្ជាដែលបានរកឃើញគឺមិនមែនជាការធានាថាមិនមែនជាកម្មវត្ថុនោះទេ ។

3) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យទស្សនវិជ្ជានៃទ្រឹស្តីគ្រិស្តអូស្ត្រូដក់ថ្មី

យើងត្រូវការវិភាគទស្សនវិជ្ជារបស់ Kant ដើម្បីយល់ពីគំនិតទ្រឹស្តីរបស់ Barth ពោលគឺទ្រឹស្តី neo-orthodoxy កាន់តែច្បាស់ ។ ទស្សនៈថា មុនកាន់ ទស្សនវិជ្ជាក្នុងនិរុត្តិសាស្ត្រ ។ ត្រូវបានបែងចែកជាពីរផ្នែក ។ តាមអ្នកសិក្សាពិសោធន៍ បេះដូងមិនមានអ្វីដែលត្រូវជ្រើសរើសនៃចំណេះដឹងនោះទេ គឺទទេដូចក្រដាស ស ។ ដូច្នេះហើយ គេអះអាងថា ចិត្តទទួលការចាប់អារម្មណ៍ពីវត្ថុខាងក្រៅ ទី បំផុតគាត់បានទទួលចំណេះដឹង ។ Kant បានយកទស្សនៈដែលបង្រួបបង្រួមទស្សនៈផ្ទុយគ្នាខាងលើក្នុងទ្រឹស្តីបទពិសោធន៍ និងទ្រឹស្តីសនិទាននិយម ពោលគឺ ចិត្តមានប្រភេទ មានលទ្ធភាពរូបរាងជាមួយនឹងចំណេះដឹងខាងក្រៅ ប៉ុន្តែវត្ថុខាងក្រៅមានឥទ្ធិពលលើចំណេះដឹងស្ថានភាពក្នុង បេះដូង ។ ហើយលោកបាននិយាយបន្តទៀតថា ចិត្តមានដឹងស្ថានភាពក្នុងពិភពខាងក្រៅ ប៉ុន្តែមិនដឹងអំពីអត្ថិភាពនៃពិភពខាងក្រៅនោះទេ ។ ដូច្នេះ Kant បានចាត់ទុកការបង្ហាញលទ្ធិសាសនានៃគ្រិស្តសាសនាថាជាមោឃៈ ។ គាត់បាននិយាយថា យើងមិនអាចទទួលយកភស្តុតាងប្រវត្តិសាស្ត្រដើម្បីស្គាល់ព្រះបានទេ ។ គាត់បាននិយាយថា វាគ្មានន័យទេក្នុងការបង្ហាញការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រដើម្បីស្គាល់ព្រះ ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះ នោះព្រះមិនត្រូវបានប្រាប់ដោយភស្តុតាងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រាប់ដោយវិវរណៈរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ពាក្យទាំងនេះហាក់ដូចជាព្រះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មានន័យថា ពាក្យនៃវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួនគឺពិតជាវិវរណៈដែលមិនអាចទៅរួច ។ ដោយសារតែគាត់បាននិយាយថាវិវរណៈមិនមែនជាចំណេះដឹងនៃលទ្ធភាពប្រវត្តិសាស្ត្រដោយការផ្តាច់ទំនាក់ទំនងរវាងវិវរណៈនិងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។ តាមទស្សនៈរបស់គាត់ វិវរ

ណៈមិនមែនជាវិទ្យាសាស្ត្រប្រវត្តិសាស្ត្រទេ តែជាការជួបគ្នារវាងបុគ្គលិកលក្ខណៈ
ទៅបុគ្គលិកលក្ខណៈប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ គាត់អះអាងថា ទោះបីជាបទគម្ពីរ និង
ខ្លាញ់ប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងវាពិតក៏ដោយ ក៏វាមិនអាចជាវិវរណៈបានដែរ ។ ជា
លទ្ធផល គាត់បាននិយាយថា យើងមិនអាចរៀនព្រះតាមរយៈសៀវភៅ និងបទ
ពិសោធន៍របស់ព្យាការី និងសាវ័កបានទេ ។ តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនេះ ទ្រឹស្តីនី
អូ-អូធួដូដូមិនមានការព្រួយបារម្ភខ្លាំងថាតើគម្ពីរពិតឬអត់ ។ ពួកគេបាននិយាយ
ថា ពួកគេមិនខ្វល់ខ្វាយពីការពិតថា ការប្រសូតនៃព្រហ្មចារី និងការមានព្រះ
ជន្មរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ពិតឬមិនពិតនោះទេ ។ អ្នកទ្រឹស្តីណូអូធួដូដូមិន
ចាត់ទុកសារៈសំខាន់ដែលថាវាត្រូវការលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិវរណៈដែលពួកគេ
មានទំនោរមិនជឿថាការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបទគម្ពីរដោយផ្ទាល់នោះទេ ។

Niebuhr ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញនៃ neo-orthodoxy មិនបានចាត់ទុកព្រឹត្តិការណ៍
នៃភាពថោកទាបរបស់អ័ដាម និងអេវ៉ាជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។

Piper បដិសេធការពិតនៃសួនអេដែនដែលបានសរសេរនៅផ្នែកដំបូងនៃការ
បង្កើតលោក Brunner ក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យដើម្បីបដិសេធការ
ប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទពីព្រហ្មចារី គាត់បាននិយាយថាគំនិតនៃកំណើតនៃព្រហ្មចា
រីតែប៉ុណ្ណោះត្រូវបានកត់សម្គាល់ដើម្បីបង្កើតអព្វុតហេតុនៃការចាប់កំណើតរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយដែរថា "ការគិតអំពីការប្រសូតរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទចេញពីព្រហ្មចារី គឺជាកំហុសខាងជីវសាស្ត្រ ដែលមនុស្សបុរាណបានយ
ក ។ « ហើយគាត់បាននិយាយថា ជាងការលើកឡើងថាព្រះយេស៊ូវបាន
ប្រសូតដោយឪពុកម្តាយរបស់គាត់នឹងបំពេញការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់យ៉ាងពិត
ប្រាកដ ដែលទ្រឹស្តីនេះមានន័យថាគោលលទ្ធិនៃការប្រសូតដោយព្រហ្មចារីមិន

មែនជាក្រណាត់សម្រាប់ពន្យល់អំពីការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវនោះទេ ។
ទ្រឹស្តីដ៏ថ្មីទៅនឹងការបង្រៀនគម្ពីរ ។

Piper ក៏បាននិយាយថា "គោលលទ្ធិនៃកំណើតរបស់វីរ្យិន Virgin គឺជាការ
គិតរបស់ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ហើយតាមពិតវាមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនោះ
ទេ" ។ អ្នកប្រាជ្ញ neo-orthodoxy ទាំងនេះមិនជឿលើសេចក្តីពិតក្នុងព្រះគម្ពីរ
នៃព្រះវិហារគ្រិស្តអូស្ត្រូដក់ដោយផ្ទាល់ ហើយរួមបញ្ចូលការគិតមិនពិត ។

5. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរបារត

វាជាការខុសដែលលោក Barth មិនបានជឿលើបទគម្ពីរដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះនៅក្នុងខ្លឹមសារវិជ្ជមាន ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា « ព្រះគម្ពីរគួរតែ
ញែកចេញពីវិវរណៈដោយខ្លួនឯង ។ សក្ខីកម្មមិនអាចកំណត់អត្តសញ្ញាណ
ដោយវត្ថុដែលត្រូវប្រកាសនោះទេ ។ បន្ទាប់មក លោក Barth បាននិយាយថា
បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់បាននិយាយដូច្នេះ ព្រះ
គម្ពីរខ្លួនឯងមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីឱ្យមានខ្លឹមសារវិជ្ជមាននោះទេ ។
គាត់បាននិយាយថា "អ្វីដែលយើងនិយាយថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់គឺជាសត្វនិងព្រឹត្តិការណ៍នៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្សនិងការយល់ដឹង
របស់គាត់ ។ " ហើយ "ដូចដែលយើងនិយាយថា ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះ វាគឺដើម្បីនិយាយថា "កិច្ចការរបស់ព្រះ វាមិនមែនជារដ្ឋ និងជាការពិត
ដែលថាយើងអាចព្យាបាលបានទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាអ្វីដែលយើងមើល និងសកម្មភាព
របស់ សេរីភាពរបស់ព្រះ» ។ ហើយក៏«ការដែលយើងនិយាយបទគម្ពីរដូចជា
ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគឺជាការអស្ចារ្យ ។ " ។

បន្ទាប់មក ដូចដែលគាត់បាននិយាយថា អត្ថន័យដែលថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក្លាយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលបទគម្ពីរ ត្រូវបានកំណត់ដោយការប្រតិបត្តិតួនាទីនៃទីបន្ទាល់ ។ លោកបានមាន ប្រសាសន៍ថា « ក្នុងកម្រិតនេះ ព្រះគម្ពីរមិនគួរញែកចេញពីវិវរណៈឡើយ » ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចដែលគាត់បាននិយាយថា ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ ដូចដែលបាននិយាយខាងលើ វាមិនមែនមានន័យថា ខ្លឹមសារ វិជ្ជមាននៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អាចត្រូវបានចាត់ទុកដោយបទគម្ពីរនោះទេ ។ គាត់បាននិយាយយ៉ាងច្បាស់ថាបទគម្ពីរខ្លួនឯងជាព្រះបន្ទូលរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ គាត់បានអះអាងថា បទគម្ពីររួមបញ្ចូលអ្វីមួយខុស ។ គាត់បាននិយាយ ថា "ការបំផុសគំនិតដោយពាក្យសំដី" មិនមែនមានន័យថាពាក្យនៅក្នុងបទ គម្ពីរមិនមានកំហុសណាមួយនៅក្នុងពាក្យ, ប្រវត្តិសាស្ត្រ, តួអក្សរខាងសាសនា ទេ ។ ការបំផុសគំនិតដោយពាក្យសំដីមានន័យថា ព្រះប្រើពាក្យដែល បរាជ័យ ហើយទោះបីជាវាមានពាក្យមិនពិតក៏ដោយ ក៏មនុស្សគួរតែទទួលយកវា ដែរ ។ «ការអះអាងរបស់លោក Barth បាននិយាយដូច្នេះ មិនខុសពីបទគម្ពីរ នោះទេ ។

6. គោលលទ្ធិនៃការបង្កើត Barth

នៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃការបង្កើតនៅក្នុង Barth ជាពិសេសលោកប្បវត្តិ 1: 2 នោះគឺ "ផែនដីគឺគ្មានរូបរាងនិងទទេហើយភាពងងឹតបានគ្របលើផ្ទៃជ្រៅ" ត្រូវ បានបកស្រាយខុសគ្នាទៅនឹងអតីតកាល ។ ត្រង់ចំណុចនេះ គាត់បាននិយាយ ថា ភាពងងឹតឯក ។ ... គាត់បានកំណត់អត្តសញ្ញាណភាពងងឹត និងភាព

ទេ គាត់បានចាត់ទុក « បញ្ហា » គ្មានអ្វីសោះ (អ្វីដែលវាមិនមាន) ។
 យោងតាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់គាត់ វាគឺជាពិភពលោកដែលព្រះមិនបាន
 បង្កើត ប៉ុន្តែគាត់បានឆ្លងកាត់វា ។ គាត់គិតថាវាផ្ទុយពីពិភពលោកដែលបានបង្កើត ។
 នៅចំណុចនេះ Barth បានព្យាបាលបញ្ហារបស់អារក្ស ។ ទ្រង់មាន
 បន្ទូលថា អារក្សជាសេចក្តីងងឹត (ជាសត្វដែលមិនត្រូវអាបត្តិ) ហើយសេចក្តី
 ងងឹតនេះឯង ជាពិភពនៃសេចក្តីងងឹត ។ ហើយគាត់បាននិយាយពាក្យចម្លែក
 ដែលខុសពីពីមុន ។ គាត់មិនបានគិតថាពេលវេលាមានមិនមាននៅក្នុងការ
 ចាប់ផ្តើមនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ ។ អ័ដាមខ្លួនឯងជាមនុស្សល្អ ប៉ុន្តែ
 គាត់មិនបានបង្កត់ទេ សំខាន់គាត់គឺជាមនុស្សមានបាបជាគំរូរបស់មនុស្សជាតិ
 ទាំងអស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត អ័ដាមខ្លួនឯងគ្មានពេលវេលាសុចរិតទេ ប៉ុន្តែខ្លួនឯងជា
 មនុស្សមានបាប ។

7. ទ្រឹស្តីបារត និងទ្រឹស្តីអនុវត្ត The theology of Barth and the practical theology

1) ចំណុចខុសគ្នារវាង Calvin និង Barth នៅក្នុងការអធិស្ឋាន ។

លោក Karl Barth តែងតែដាក់ការអធិស្ឋានពិតនៅលើតំបន់លំបាកដែលបុរស
 នោះមិនអាចជួបប្រទះ ។ ដ្បិតគាត់មិនអាចមានវានៅក្នុងចិត្តនិងសកម្មភាព
 របស់យើងបានទេ ។ ប្រសិនបើយើងគិតដល់ការអធិស្ឋានបែបនេះ នោះវា
 ពិបាកណាស់ដែលការអធិស្ឋានមិនអាចប្រតិបត្តិបានដោយប្រសិទ្ធភាព ។

Calvinism អះអាងថាយើងអាចទទួលយកការអធិស្ឋាននៅក្នុងពិភពលោកនៃ
 ពេលវេលានិងលំហ ។ Calvin បានព្យាបាលការអធិស្ឋាននៅក្នុងចន្លោះដីវែង

នៅក្នុងវិទ្យាស្ថានរបស់គាត់ ។ លោកបានបង្រៀនថា ចិត្ត និងគំនិតរបស់យើងគួរផ្ដោតលើការអធិស្ឋាន ។ ម្យ៉ាងទៀត លោកបានបង្រៀនថា ការអធិស្ឋានគួរត្រូវបានប្រតិបត្តិនៅក្នុងផ្នែកនៃចិត្ត និងចិត្តរបស់យើងដោយលម្អិត ។ យើងគិតម្ដងទៀតអំពីទស្សនៈរបស់គាត់ដែលថា ស្តីជិន (Charles Haddon Spurgeon) កាល់វីនីស ត្រូវមានការអធិស្ឋានដូចខាងក្រោម ។ គាត់គឺជាបុរសនៃការអធិស្ឋាន ។

(1) គាត់បានប្រកាសថា ការអធិស្ឋានត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ដោយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ហើយបាននិយាយថា "យោងទៅតាមបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ នៅក្នុងការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ អាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃការអធិស្ឋានត្រូវបានសម្រេច ដូចដែលខ្ញុំអធិស្ឋាននៅវេទិកា ការទំនាក់ទំនង ។ ជាមួយនឹងព្រះត្រូវបានសម្រេច នៅពេលដែលខ្ញុំបើកភ្នែករបស់ខ្ញុំ ទីបំផុតខ្ញុំបានរកឃើញថាក្រុមជំនុំរបស់ខ្ញុំ និងខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់នៅក្នុងមនុស្សនៅលើផែនដី ។ "

(2) ទ្រង់បានប្រទានសេចក្ដីជូនដំណឹងពិសេសដល់របៀបនៃការអធិស្ឋាន ។

[1] ជាការល្អដែលការអធិស្ឋានឯកជនមានពេលយូរជាងនេះ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានជាសាធារណៈគួរតែខ្លី ។ នេះគឺដូចជាការយល់ឃើញរបស់ Moody (Dwight Lyman Moody) ។ Moody បាននិយាយថា ការអធិស្ឋានដ៏យូរនៅក្នុងការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ ធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ព្រះគុណ ។

[2] គ្រូគង្វាលគួរតែយកការនឿយហត់នៃការរំលាយជាដំបូងនៅឯការអធិស្ឋាន ឯកជន ។

[3] នៅក្នុងការបង់ប្រាក់សាធារណៈ គាត់មិនគួរត្រូវបានប្រើដើម្បីទទួលយកការ អធិប្បាយក្រៅដើម្បីដាស់សមាជិកក្រុមជំនុំ ។

[4] នៅក្នុងការអធិស្ឋានជាសាធារណៈគាត់មិនគួរប្រើដើម្បីនិយាយពាក្យតុបតែង ក្នុងទម្រង់នៃបញ្ជីនៃឃ្លាខ្ពស់និង flashy មួយ ។

[5] គាត់គួរតែប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការពន្យល់ពីគោលលទ្ធិឯកកោ និងអាកប្បកិរិយា ដែលហាក់ដូចជាណែនាំសកម្មភាពរបស់មនុស្សនៅចំពោះព្រះ ។

[6] គាត់គួរតែនិយាយពាក្យរបស់គាត់ និងសំឡេងរបស់គាត់ផងដែរនៅក្នុងការ អធិស្ឋានរបស់គាត់ដោយទន់ភ្លន់ ។

2) ចំណុចខុសគ្នារវាង Calvin និង Barth ក្នុងការអធិប្បាយ ។

លោក Barth បានឃើញថា វិវរណៈរបស់ព្រះផ្ទាល់មិនអាចត្រូវបានធ្វើជាប្រព័ន្ធ តាមលំដាប់ដោយសារតែបុរសនោះមិនអាចដឹងវាបាន ។ ដូច្នេះ គាត់ប្រឆាំង នឹងការដោះស្រាយសេចក្តីពិតទាំងអស់ដែលបទគម្ពីរមានចំពោះសេចក្តីពិត ។ ដូចដែលគាត់បានអធិប្បាយ ទំនុកតម្កើង ១២១ ៖ គាត់បានពន្យល់វគ្គដែលមាន ន័យថា «ពិភពធម្មជាតិបង្ហាញសិរីល្អរបស់ព្រះ» គាត់បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ «ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល (អ្នកនិពន្ធនៃបទគម្ពីរ) បានសរសេរ pomes នៃធម្មជាតិ, ពួកគេបានប្រើការស្រមើលស្រមៃរបស់ពួកគេច្រើនសម្រាប់ខ្លួនគេ»

។ ហើយគាត់បានបដិសេធថាវាពាក្យរបស់ព្រះដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទ

គម្ពីរមិនត្រូវបានដោះស្រាយទេ ។ ដូច្នេះហើយ ចំពោះគ្រូអធិប្បាយដែលមាន
គំនិតទ្រឹស្តីបែបនេះ មិនអាចដោះស្រាយការពិតបានឡើយ គាត់មិនអាចជា
ឧបករណ៍ដ៏វិសុទ្ធដែលបំបែកបេះដូង និងចាប់ខ្លួនគាត់បានទេ ។ ពាក្យរបស់គ្រូ
អធិប្បាយបែបនេះបង្ហាញតែតួអង្គដែលបង្ហាញថាធ្វើតាមទស្សនវិជ្ជា និងការ
រំពឹងខ្ពស់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចក្លាយជាអ្នកនេសាទដើម្បីចាប់បុរសនោះបាន
ទេ ។ អ្នកដែលទទួលយកគំនិតទ្រឹស្តីរបស់លោក Karl Barth មិនអាចក្លាយជា
អ្នករស់ឡើងវិញពិតប្រាកដបានទេ ។ អ្នកជឿដ៏អស្ចារ្យ និងអ្នករស់ឡើងវិញក្នុង
អតីតកាល មិនមែនជាអ្នកជឿដើម្បីធ្វើតាមវិធីសាស្ត្ររបស់លោក Karl Barth
នោះទេ ។ វាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេជឿលើគោលលទ្ធិនៃការបំផុសគំនិតតាមព្យញ្ជនៈ ។
ស្តីជិន ដែលជាអ្នកកាន់សាសនាកាល់វ៉ិន អ្នកជឿដ៏អស្ចារ្យ និងជាគ្រូ
អធិប្បាយនៅអង់គ្លេសបានធ្វើដូច្នេះ មុខីនៅអាមេរិក ដែលជាអ្នកផ្សាយដំណឹង
ល្អ និងជាអ្នករស់ឡើងវិញនៃពិភពលោកក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ ។ ជាពិសេសនៅ
ក្នុងចំណុចនេះ ជាការល្អដែលយើងគិតអំពីអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនៃការអធិប្បាយ
ដែលស្តីជិនមាន ។ ស្តីជិនបានប្រាប់យើងពីគោលការណ៍សំខាន់ៗដូចខាងក្រោម
ម ។ លោកថាត្រូវរៀបចំខ្លឹមសារនៃធម្មទេសនាឲ្យបានច្រើន ព្រមទាំងសុំ
សំឡេងអធិប្បាយដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ឧទាហរណ៍ [1] កុំចំណាយសំឡេង ។
[2] ជួសជុលសំឡេងទៅនឹងខ្លឹមសារនៃខ្លឹមសារនៃប្រធានបទ ។ [៣] កុំប្រើ
សំឡេងគ្រាន់តែជាសម្លេង ។ ល ។ គាត់បានប្រាប់ពាក្យដ៏មានតម្លៃមួយចំនួន
អំពីអាកប្បកិរិយារបស់គ្រូគង្វាល ។ ក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាល គ្រូអធិប្បាយបាន
ពោលដូចតទៅនេះ ជាអត្ថន័យដែលគ្រូគង្វាលត្រូវប្រកាន់យកនូវអាកប្បកិរិយា
ប្រុងប្រយ័ត្ន ។ « ដ្បិតគ្រូគង្វាលគឺជាអ្នកប្រកាសសេចក្តីពិត និងជាអ្នកយាមនៅ

ពេលខ្លះ គាត់ទទួលការរិះគន់ និងចំអកមិនសមរម្យ ។ ប៉ុន្តែត្រួតង្វាលគួរចងចាំរឿងខ្លះ ហើយគួរប្រយ័ត្នចំពោះរឿងនោះ ។ [1] នៅពេលដែលការឈ្លោះប្រកែកគ្នាបានកើតឡើង គាត់មិនគួរក្លាយជាមនុស្សនិយាយនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ។ [2] ដូចជាត្រចៀកម្ខាងនៅឆ្ងាយ ហើយភ្នែកម្ខាងខ្វាក់ គាត់គួរតែព្រងើយកន្តើយនឹងការរិះគន់ និងការយល់ខុសខ្លះ ។ [3] នៅពេលដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តចំពោះនរណាម្នាក់ គាត់មិនគួរមានការសង្ស័យថាគាត់អាចរិះគន់ខ្ញុំទេ ។ [4] គាត់មិនគួរយកអាកប្បកិរិយាដើម្បីដឹងពីអ្វីដែលអ្នកដទៃគិតចំពោះខ្ញុំ ។ វាជាការល្អដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ 100 ដង ជាការសង្ស័យចំពោះអ្នកដទៃ ព្រោះគិតថា “អ្នកដទៃធ្វើបាបខ្ញុំ ។ បុរសដើរក្នុងក្រសួងសាធារណៈ គួរទទួលយកការរិះគន់របស់សាធារណជន ។ ការភូតភរដ៏អស្ចារ្យគឺដូចជាត្រីដែលចេញពីទឹកនៅលើផែនដីដូចដែលយើងដាក់វាដូច្នេះវានឹងត្រូវស្លាប់ដោយធម្មជាតិ ។ [៥] ម្នាលអារុសោ ម្នាលអារុសោ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរព្យាយាមរស់យ៉ាងនេះ ។ [៦] គាត់គួរតែនិយាយមេរៀនដដែល និងពាក្យដដែលៗដដែលៗ ហើយដូចជារូបកាយគួរតែទទួលយកអាហារូបត្ថម្ភជាច្រើនព្រលឹងរបស់យើងក៏គួរតែទទួលយកពាក្យទាំងអស់នៃគម្ពីរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ។ [7] គាត់គួរតែចាកចេញពីអាកប្បកិរិយាមធ្យមជាមួយនឹងការធានា ។ ”

9. ការសារភាពរបស់ Westminster និងទ្រឹស្តីវិបត្តិ

Westminster Confession គឺជាគោលលទ្ធិជាមូលដ្ឋានដែលព្រះវិហារកំណែទម្រង់បានសាងសង់ឡើងនៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ក្នុងសម័យសហសម័យបានទទួលយក ដែលត្រូវបានបើកនៅថ្ងៃទី 7. 1.1643 ហើយត្រូវបានបិទនៅថ្ងៃទី 2.22

1649 នៅ Westminster Abbey ក្នុងប្រទេសអង់គ្លេសសម្រាប់រយៈពេលដ៏យូរ 6 ឆ្នាំ និង ៨ ខែ អ្នកប្រាជ្ញកាល់រិន ១២១ ០ មានចំណេះដឹងច្រើន និង ឧបាសក ៣០ រូប សរុប ១៥១ នាក់ត្រូវបានសរសេរដោយឧទ្ទិស ។ មុន ពេលពួកគេសរសេរគោលលទ្ធិនេះ ពួកគេបានស្បថដូចតទៅ “នៅក្នុងក្រុម ប្រឹក្សានេះដែលខ្ញុំសន្យា ក្នុងនាមខ្ញុំជាសមាជិកមួយរូប ខ្ញុំមិនទាមទារអ្វីផ្សេង ទៀតឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែលខ្ញុំជឿថា មានតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលពាក់ព័ន្ធបំផុតនៃគោលលទ្ធិនៅក្នុង ក្រុមប្រឹក្សា ។ ហើយអំពីបទបញ្ញត្តិនេះ ខ្ញុំមិនទាមទារអ្វីផ្សេងទៀតទេ លើកលែងតែអ្វីដែលមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់សិរីល្អ នៃព្រះ សន្តិភាពនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ និងគុណធម៌របស់នាងនៅចំពោះព្រះដ៏ មានមហិទ្ធិឬទ្ធិនៅក្នុងការពិត ។ « ហើយពួកគេបានប្រហារជីវិត ហើយពួកគេ បានអធិស្ឋានជាច្រើនដើម្បីរកឱ្យឃើញនូវសេចក្តីពិតដ៏ពិតប្រាកដ និងជាក់ស្តែង បំផុត នៅពេលជាក់លាក់មួយពួកគេបានអធិស្ឋានរយៈពេលពីរម៉ោង ហើយពួក គេបានសរសេរវា ដែលបង្ហាញពីការប្រជុំដ៏បរិសុទ្ធដ៏កម្រនៅក្នុងប្រវត្តិសាសនា ចក្រ ។ អ្នកនិពន្ធពន្យល់ផ្នែកខ្លះចេញពីខ្លឹមសារនៃគោលលទ្ធិប្រវត្តិសាស្ត្រ នេះ ហើយផ្ទុយពីទ្រឹស្តីវិបត្តិ ។

1) ទ្រឹស្តីនៃវិវរណៈ

ក្នុងការព្យាបាលបញ្ហានេះ យើងត្រូវការការស្រាវជ្រាវសម្រាប់ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរ ដែលគោលលទ្ធិនេះមាន ។ ចម្លើយសារភាពនេះបានសរសេរថា "តាមរយៈព្រះ គុណធម្មតា យើងអាចស្គាល់ព្រះ ប៉ុន្តែមានតែវាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អំពើបាប របស់មនុស្សនោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងបើកសម្តែងអង្គទ្រង់

ដោយវិធីអរូបី ហើយបានធ្វើឱ្យអ្នកនិពន្ធសរសេរវាឡើង ដើម្បីពង្រឹង និងរក្សា វិវរណៈ ។ វិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនៅក្នុងទ្រង់ 1:1 បាននិយាយថា វាគឺជា ចំណុចចុងក្រោយនៃវិវរណៈ ។ ដូច្នេះបន្ទាប់ពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មី វាច្បាស់ណាស់ថា គម្ពីរនឹងមិនត្រូវបានសរសេរឡើយ» ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំណែនាំគោលលទ្ធិមួយចំនួន នៃបទគម្ពីរដែលការសារភាពរបស់ Westminster បានប្រព្រឹត្ត ។

(1) លក្ខណៈនៃការសរសេរនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។

យើងផ្ដោតទៅលើចំណុចដែលត្រូវបានសរសេរថា “បទគម្ពីរដែលជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការសារភាព ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ទស្សនៈនៃ បទគម្ពីរបានលាតត្រដាង មិនមែនពាក្យដែលរួមបញ្ចូលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ឬ មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលបង្ហាញពី ពាក្យដែលសរសេរទាំងអស់នៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

(2) ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

រឿង « ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » ចង្អុលបង្ហាញថា ការជឿលើបទ គម្ពីរជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយដឹងថា វាមិនមែនចេញពីទីបន្ទាល់នៃក្រុមជំនុំទេ ប៉ុន្តែវាអាចទៅរួចដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ តើយើងរក ឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចំពោះបញ្ហារបស់យើងនៅកន្លែងណា ដែលបទគម្ពីរមិន បាននិយាយច្បាស់? ចម្លើយសារភាពបាននិយាយថា វានឹងត្រូវបានសន្និដ្ឋាន ចេញពីពាក្យជាក់ស្តែងដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរដោយប្រយោល ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងការសន្និដ្ឋាននេះ ការសារភាពផ្តល់នូវការប្រុងប្រយ័ត្ន ពោលគឺវាពិបាក

ណាស់ដែលវាត្រូវបានសន្និដ្ឋានដោយមិនចាប់អារម្មណ៍ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

(3) គោលលទ្ធិនៃភាពចាំបាច់នៃគម្ពីរ

ការសារភាពនេះប្រឆាំងនឹងវិវរណៈថ្មី និងប្រពៃណី លើកលែងតែបទគម្ពីរ ។ Calvinism ទទួលស្គាល់ភាពអាថ៌កំបាំង ។ អ្វីទៅជាអាថ៌កំបាំងមិនទៀង? ជាឧទាហរណ៍ មនុស្សដូចជា Eckhart គឺជាចិត្តវិទ្យា ដូចដែលយើងបានបកស្រាយទ្រឹស្តីរបស់គាត់ ។ ទីបំផុតវាមានន័យថា បុរសនោះអាចជួបព្រះដោយវិធីស្វ័យភាព ឬមានន័យថា កម្មវត្ថុរបស់គាត់ដូចជាចិត្តសាស្ត្រ ។ នេះជាគំនិតមិនសមហេតុផល ។

(4) គោលលទ្ធិនៃភាពច្បាស់លាស់នៃគម្ពីរ (The doctrine of the obviousness of the scripture)

ការសារភាពនេះបាននិយាយថា ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាសៀវភៅនៃសេចក្តីងងឹតទេ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលជាអ្នកជឿពិតប្រាកដ អាចយល់បាននូវអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ជាការពិតណាស់ ការសារភាពនេះបាននិយាយថា ព្រះគម្ពីរមានចំណុចពិបាកមួយចំនួន (ពេត្រុសទី 2 3:16) ប៉ុន្តែនៅក្នុងអត្ថន័យទូទៅ ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាសៀវភៅដែលយើងមិនអាចយល់បានទេ ប៉ុន្តែវាសង្កត់ធ្ងន់ថាសម្រាប់អ្នកជឿទាំងអស់ (ត្រូតង្វាល និងឧបាសកគ្រប់រូប) ។ បូជាចារ្យ អ្នកណាអាចបកស្រាយបទគម្ពីរបាន ។ ការសារភាពនេះបាននិយាយដូច្នេះនៅក្នុងទស្សនៈដែលវាប្រឆាំងនឹងកំហុសដែលវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកអះអាងថា

មានតែបូជាចារ្យពិសេសប៉ុណ្ណោះដែលអាចបកស្រាយបទគម្ពីរបាន ដូច្នេះពួកគេ មិនបានដាស់តឿនឱ្យអានបទគម្ពីរនោះទេ ។

(5) បញ្ហានៃសាស្ត្រាវិករីត (The issue of manuscripts)

ការសារភាពនេះបាននិយាយថាអត្ថបទដើមនៃបទគម្ពីរត្រូវបានផ្ទេរសុទ្ធសាធ តាមរយៈសាស្ត្រាវិករីតទាំងអស់ ។ ទោះបីជាអក្សរតូចខ្លះ និងឃ្លាដែលមិន ទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិនៅក្នុងសាស្ត្រាវិករីតខ្លះមានចំណុចផ្សេងគ្នាក៏ដោយ ក៏ យើងមិនគួរភ្លេចថាទាំងនេះជាតួអក្សរដ៏ប្រសើរបំផុតដោយការប្រៀបធៀបអក្សរ សិល្ប៍លោកិយបុរាណត្រូវបានផ្ទេរដោយសាស្ត្រាវិករីតយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរចងចាំម្តងទៀតថា ចំណុចតូចតាចផ្សេងគ្នាដូចចំណុចខាងលើមិនផ្តល់ ឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងគោលលទ្ធិនោះទេ ។

(6) បញ្ញត្តិដែលបកស្រាយបទគម្ពីរតាមគម្ពីរ

ក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ ប្រសិនបើការគិតរបស់មនុស្សជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ ការបក ស្រាយបទគម្ពីរក៏មិនសមស្របដែរ ហើយដោយសារអំណាចនៃការពិតក្នុងបទ គម្ពីរត្រូវបានគេមើលងាយលើសពីអំណាចនៃហេតុផលរបស់មនុស្ស វានឹងប្រព្រឹត្ត ទៅ ការប្រមាថអំពើបាប ។ ដូច្នេះ ចម្លើយសារភាពនេះអះអាងថា «គម្ពីរត្រូវ ត្រូវបានបកស្រាយដោយគម្ពីរ... ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថា យើងមិនចាំបាច់សិក្សា វេយ្យាករណ៍នៃអត្ថបទដើម និងបញ្ហាបរិស្ថានប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។ ប៉ុន្តែការ សិក្សាភាសាបែបនេះ ការសិក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រក៏ត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយច្បាប់នៃបទគម្ពីរ ដែរ ។

(7) សិទ្ធិអំណាចនៃគម្ពីរ

នោះគឺវាមានន័យថាទីបំផុតអ្វីៗទាំងអស់និងគំនិតទាំងអស់គួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយបទគម្ពីរ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការសារភាពនេះប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិ « បទគម្ពីរចេញពីក្រុមជំនុំ អំណាចនៃក្រុមជំនុំទៅមុខជាងអំណាចនៃបទគម្ពីរ » ។ ការសារភាពនេះបញ្ជាក់ថាសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរទៅមុខជាងសិទ្ធិអំណាចរបស់ក្រុមជំនុំយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ខ្ញុំចង់ទៅការពិតដែលថាទស្សនៈរបស់ Barth អំពីបទគម្ពីរគឺខុសគ្នាទៅនឹងទស្សនៈនៃការសារភាពរបស់ Westminster ហើយវាមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ទិដ្ឋភាពរបស់លោក Barth លើផ្នែកបទគម្ពីរខាងក្រោម ។

[1] ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាប្រភេទដែលបានសរសេរ លោក Barth បាននិយាយថា "ដូចដែលព្រះមានបទគម្ពីរ ហើយបាននិយាយថាវា; វាក្លាយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ នេះគឺជាពាក្យដើម្បីដេញគោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ប្រពៃណីនៃបទគម្ពីរ ។ លទ្ធិកំណែទម្រង់ជឿជាក់លើភាពជឿជាក់ឯករាជ្យ (Autopistia) ។ Autopistia មានន័យថាមិនថាបុរសនោះយល់បទគម្ពីរប្លក់អត់វាមានសិទ្ធិអំណាចពិសេសនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ H. Bavinck បាននិយាយថា "ព្រះគម្ពីរខ្លួនឯងមានសិទ្ធិអំណាចនៅក្នុងខ្លួនវា វាគឺជាភាពជឿជាក់ឯករាជ្យ ។ "បារតបាននិយាយម្តងទៀត ហើយតើបទគម្ពីរមានន័យយ៉ាងណា? វាមានសិទ្ធិអំណាចព្រោះតែខ្លួនឯងមិនជាប់ ។ កាលដែលយើងឃើញថាបទគម្ពីរត្រូវបានមើលឃើញដោយម្ខាង យើងចំអកបទគម្ពីរ ហើយផ្តល់នូវអ្វីដែលខ្លួនមិនចង់បាន» ។ ពាក្យរបស់ Barth នេះ គឺជាទស្សនៈដើម្បីបែងចែកបទគម្ពីរ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (វិវរណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់) ។ តើបទគម្ពីរមិនបានចង្អុលទៅបទគម្ពីរ

ហើយហៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ? (ពេត្រុសទី២ ១:២១) កាលីនបាន
និយាយថា ៖ «គម្ពីរគឺជាអ្វីដែលព្រះមានបន្ទូលមកយើង ។ វាគ្រាន់តែជាព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ» ។

[2] ចំពោះពាក្យដែលបានបង្ហាញ (Das offenbarte Wort Gottes) លោក
Barth បាននិយាយថា "វិវរណៈគឺជាអ្វីដែលបទគម្ពីរមើលទៅហួសពីចំណុចឆ្ងាយ
និងចំណុច វាមិនមែនជាពាក្យនៃបទគម្ពីរដែលផ្តល់សក្ខីកម្មនោះទេ ។ ចំណុច
ខុសគ្នានេះគ្នាទៅវិញទៅមក ដូចជាចំណុចខុសគ្នា ដូចព្រឹត្តិការណ៍មួយផ្សេងគ្នា
ទៅនឹងកំណត់ត្រាពិតនៃព្រឹត្តិការណ៍មួយ» ។ ពាក្យនេះគឺជាយោបល់ដើម្បី
ចាត់ចែងបទគម្ពីរ និងវិវរណៈខុសគ្នា ។ ទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់មើលឃើញ
ថាវិវរណៈគឺដូចគ្នាទៅនឹងបទគម្ពីរ ។

[3] លោក Barth បានអះអាងថា បុរសនោះមិនអាចដោះស្រាយនូវលក្ខណៈនៃ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ ហើយបាននិយាយដូចខាងក្រោមថា
"យើងមិនអាចនិយាយពាក្យដែលដោះស្រាយបានថា តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់ជាអ្វី ថយក្រោយ ឬមុន" ។ នេះគឺដើម្បីមើលងាយគោលលទ្ធិនៃភាពជាក់
ស្តែងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែល Westminster Confession អះអាង ។

Bavinck ទទួលស្គាល់ថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយចង្អុលបង្ហាញពី
លក្ខណៈនៃភាពជាក់ស្តែងនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងតួអក្សរពិសេសនៃបទគម្ពីរ ។ គាត់
បាននិយាយថា « នៅក្នុងទស្សនៈកំណែទម្រង់នៃបទគម្ពីរ លក្ខណៈពិសេសមួយ
ទៀតគឺលក្ខណៈនៃភាពជាក់ស្តែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ វាជាចំណុចខុសគ្នាចំពោះ
សាសនាចក្រវិមាតិកា ។ ព្រះវិហារវិមាតិកាទទួលស្គាល់ថា អត្ថន័យ

នៃបទគម្ពីរត្រូវបានលាក់បាំងនៅក្នុងបុរស ហើយគាត់មិនអាចដឹងវាបានទេ ។
 ព្រះគម្ពីរបង្រៀនពីគោលលទ្ធិនៃភាពជាក់ស្តែងនៃខគម្ពីរ creole ។ (Duet
 30:11, Ps 19:8-9, 119:105, 30 Prov 6:23) គោលលទ្ធិនៃភាពជាក់ស្តែង
 ងនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅ Westminster Confession creed ដែលជាគោល
 លទ្ធិសំខាន់នៃសាសនាចក្រ Presbyterian របស់យើង អត្ថបទទី 1 វគ្គ 7 ជា
 ដំបូង ។

លោក Barth បាននិយាយម្តងទៀតថា "ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមែនជាកម្មវត្ថុ
 នៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ និងគោលគំនិតនោះទេ ។ វាមិនមែនជាខ្លឹមសារមួយ
 ចំនួន និងមនោគមវិជ្ជាទេ ។ វាមិនមែនជាការពិតនិងការពិតដ៏ខ្ពស់បំផុត ។
 វាមិនមែនជាវត្ថុបំណងទេ ។ ប្រសិនបើវាមានតួអក្សរគោលបំណង វាគឺ
 សម្រាប់តួអក្សរប្រធានបទរបស់វា ។ អត្ថចរិតមានន័យថា អត្ថចរិតរបស់ព្រះ
 ដែលជាព្រះមានបន្ទូលថា" ។

1) ទ្រឹស្តីនៃព្រះ (ទ្រឹស្តីនៃព្រះត្រីឯក)

Westminster Confession ចាត់ទុកគោលលទ្ធិនេះនៅជំពូកទី 2 អត្ថបទទី 3
 ។ ទ្រឹស្តីនៃព្រះត្រីឯកនេះគឺជាគម្ពីរបឺប និងជាគោលលទ្ធិចម្បងដែលត្រូវនឹង
 ប្រព័ន្ធនៃគំនិតរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ សាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់ជឿថាព្រះ
 ដើម្បីរៀបចំផែនការសង្គ្រោះ (ឪពុក-ព្រះ) ព្រះដល់ ប្រតិបត្តិសេចក្តីសង្គ្រោះ
 (ព្រះរាជបុត្រា - ព្រះ) និងព្រះ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ដើម្បីប្រទានព្រះគុណ
 នៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សទាំងអស់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងចង្អុលទៅអ្នក

ផ្សេងទៀតថា ទ្រឹស្តីនៃព្រះត្រីឯកនៃ Barth គឺខុសគ្នាទៅនឹងការសារភាពរបស់ Westminster ។

គំនិតរបស់ Barth ទៅនឹងគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯកមានដូចតទៅ "ព្រះជាម្ចាស់ បង្ហាញអង្គទ្រង់តាមរយៈអង្គទ្រង់ ។ វិវរណៈមិនមែនជាការដកទេ ។ វាមិនត្រូវបានបំបែកចេញពីខ្លួនគាត់ទេ ។ វាដូចជាព្រះ ។ វាគឺជាទ្វេរបស់ព្រះវិវរណៈ ជាការពិត សេចក្តីថ្លែងទៅកាន់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីថ្លែងការណ៍គឺនៅជាមួយ ព្រះផ្ទាល់ ។ « ដូចដែលយើងឃើញវា បាត់បានឃើញសកម្មភាពនៃវិវរណៈ ដោយព្រះ គឺជាព្រះផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះហើយ គាត់ចាត់ទុកអ្នកបើកបង្ហាញ និង ព្រឹត្តិការណ៍នៃវិវរណៈ និងលទ្ធផលនៃវិវរណៈថាជាកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះ ហើយបាននិយាយថា ការរូបរួមបែបនេះគឺជាព្រះត្រីឯក ។ ទស្សនៈរបស់ Barth នេះគឺស្រដៀងទៅនឹងទ្រឹស្តីរបស់ Sabellian ពោលគឺទ្រឹស្តីរបស់មនុស្ស តែម្នាក់ និងបីប្រភេទ ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មាននៅក្នុងមនុស្សបីនាក់ ហើយ ភាពតែមួយគឺជាគោលលទ្ធិនៃការសារភាពរបស់ Westminster ។

3) មន្ត្រីរាជការ

ការសារភាពនេះបាននិយាយថាប្រទេសជាតិនិងរដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងមាត្រា 1 ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ (រ៉ូម 13: 1-4) ។ ចំពោះអ្វីដែលយើងគួរ ប្រយ័ត្ន អត្ថបទនេះមិនមែនថារដ្ឋាភិបាលតែមួយគត់មិនត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយព្រះទេ ។ ព្រះគម្ពីរបានមានបន្ទូលថា អ្វីដែលពិតទាំងអស់របស់មនុស្សត្រូវ បានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ។ ដូច្នេះ ច្បាប់ដែលស្គាល់គម្ពីរត្រឹមត្រូវ ហើយ បើកសម្តែងបានចែងថា រដ្ឋាភិបាលមើលងាយប្រព័ន្ធផ្សេងទៀតទាំងអស់ ហើយ

កុំជ្រៀតជ្រែកវាជាអំពើទុច្ចរិត ។ ដូច្នេះច្បាប់យុត្តិធម៌គោរពប្រព័ន្ធល្អិតក្នុង ពិភពមនុស្ស ជាឧទាហរណ៍ វាមិនឈ្លានពានទេ ។ ចូលទៅក្នុងសេរីភាពនៃវិទ្យា សាស្ត្រ, ព្រះវិហារ, ផ្ទះ, សេចក្តីជំនឿ ។ល។

(1) យោងតាមមាត្រា ២ ក្នុងចម្លើយសារភាពនេះ ការដែលអ្នកជឿក្លាយជាមន្ត្រីរបស់ប្រជាជនគឺស្របច្បាប់ ។ ហេតុផលដែលហៅវាសម្រាប់ផ្លូវច្បាប់គឺការដែលអ្នកជឿដឹងការពិតបានល្អជាង ហើយបើប្រៀបធៀបគាត់ប្រតិបត្តិតាមវិទ្យាសាស្ត្ររបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួរប្រយ័ត្នគឺបូជាចារ្យបោះបង់ចោលបេសកកម្មផ្សាយដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែមិនព្រមធ្វើជាមន្ត្រី ។ ហើយទោះបីជាគាត់ជាឧបាសកដើម្បីធ្វើឱ្យទំនាក់ទំនងជាមួយ mane ដើម្បីទាមទារព្រះវិហារនិងការអះអាងដែលយើងមិនយល់ស្របជាមួយវា ។ ក្នុងករណីដែលឧបាសកឡើងជាមន្ត្រីគួរធ្វើជាលក្ខណៈបុគ្គលរបស់ជាតិ ។ វាសក្តិសមដែលពួកគេគួរតែធ្វើជាតួនាទីនៃពន្លឺ និងអំបិលក្នុងការកាន់កាប់របស់គាត់ ។ នៅក្នុងជីវិតនយោបាយដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ជីវិតនៃព្រះគុណទូទៅដោយការពិតដែលថាអ្នកជឿក្លាយជាផ្លូវការគាត់គួរតែត្រូវបានទទួលយកសកម្មភាពរើសអើងចំពោះអ្នកជឿ ។ ព្រោះជីវិតនយោបាយជាជីវិតនៃគុណធម៌រួម ទើបត្រូវកំណត់ត្រឹមជីវិតរូបវន្ត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារអ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿរួមគ្នាចូលរួមនៅក្នុងនោះ អ្នកជឿគួររក្សាយុត្តិធម៌ក្នុងការបម្រើការងាររបស់មន្ត្រី ។

(2) ក្នុងនាមជាអ្នកជឿ ការចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមគឺជាបញ្ហាដ៏លំបាកមួយ ប៉ុន្តែការសារភាពរបស់យើងបង្រៀនថាអ្នកជឿអាចចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមទៅនឹងបញ្ហាចាំបាច់ជាក់ស្តែង ។ Achibad Alexander Hodge ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីប្រព័ន្ធ

ដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បានបកស្រាយអត្ថបទនេះដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺ “ការការពារខ្លួនគឺសក្តិសមក្នុងគោលការណ៍ដូចគ្នា ព្រោះធម្មជាតិសំខាន់របស់មនុស្សមានហេតុផលរបស់មនុស្ស និងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់វា មានវា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមាន ការយល់ដឹងទូទៅរបស់មនុស្សមាន ។ វា” អ្វីដែលយើងគួរប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការពិតដែលថាសង្គ្រាមប្រភេទណាក៏មានវេទនាដែរ ដូច្នេះសង្គ្រាមគួរតែតែចេញតាមលទ្ធភាពជាវិជ្ជមាន ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងករណីនៃការងើបឡើង និងការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ប្រទេសជាតិ ការចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមក្នុងគោលបំណងការពារខ្លួនឯង គឺជាទស្សនៈនៃខ្សែបន្ទាត់កំណែទម្រង់ ។

(3) នៅក្នុងមាត្រា 3 ចម្លើយសារភាពនេះបង្ហាញថា ជាតិសាសន៍មិនគួរជ្រៀតជ្រែកនយោបាយរបស់ព្រះវិហារ និងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់នាង ដែលជាសភាដ៏បរិសុទ្ធរបស់នាង ។ ខណៈដែលគោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រត្រូវបានរិះគន់និងត្រូវបានបៀតបៀនដោយអ្នកខ្លះប្រទេសជាតិគួរតែស្ងប់ស្ងាត់ពួកគេជាបេសកកម្មរបស់គាត់ ។

(4) ក្នុងមាត្រា៤ ការសារភាពនេះបង្រៀនថា ក្រុមជំនុំមិនគួរទាមទារសកម្មភាពនយោបាយឡើយ ។ ហើយអ្នកជឿយកអំណាចជាតិក្នុងនាមជាតិ ឬសាសនាចក្រមិនគួរលួចបេសកកម្មរបស់ជាតិទេ ។ កិច្ចការជាតិត្រូវអនុវត្តដោយជាតិដោយស្វ័យប្រវត្តិ ។ សកម្មភាពដែលព្រះវិហារមជ្ឈិមសម័យបានទៅដល់អាជ្ញាធរនយោបាយរបស់ប្រទេសជាតិគឺជាការរំលោភជាក់ស្តែង និងបង្កគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើនដល់ព្រះវិហារ និងប្រទេសជាតិ ។ ដោយសារយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំណាចពីរ មួយគឺជាអំណាចខាងវិញ្ញាណ ការគ្រប់គ្រងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រី

ស្តីបានបើកសម្តែងក្នុងផ្នែកនៃព្រះគុណពិសេស ។ ផ្ទុយទៅទៀតគឺជាតំបន់រាង កាយដើម្បីគ្រប់គ្រងតំបន់ខាងក្រៅ ។ ដែលលាតត្រដាងនៅក្នុងផ្នែកទូទៅដែល អ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿរួមគ្នាអាចទទួលយកទំនាក់ទំនង ។ ដូច្នេះ ដោយសារ បុរសមិនអាចមើលងាយជីវិតដែលទាក់ទងនឹងផ្នែកនៃគុណធម៌ទូទៅបាន គាត់ មិនអាចចាកចេញពីនយោបាយរាងកាយដែលជាកាតព្វកិច្ចរបស់ប្រទេសជាតិបាន ទេ ។ បើអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិសុទ្ធមើលងាយជាតិ នោះជារឿងល្ងង់ ។ មិនត្រឹម តែប៉ុណ្ណោះ ការយល់ច្រឡំរវាងអំណាចនៃព្រះគុណដ៏ពិសេសនេះ និងការ ត្រួតត្រានៃព្រះគុណធម្មតាក៏ល្ងង់ដែរ ។ នៅសម័យសាសនាចក្រដំបូង អធិរាជចក្រភព Constantine បានព្យាយាមធ្វើឱ្យព្រះវិហារចុះសម្រុងនឹង នយោបាយនៃពិភពលោក ។ ទីបំផុតគាត់បានបង្កើតក្រុមជំនុំផ្លូវភេទ នៅក្នុង យុគសម័យមជ្ឈិមសម័យ ព្រះវិហារត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់ ដែលអាជ្ញាធរសាសនាគ្រប់គ្រងលើសិទ្ធិអំណាចចលនា ប៉ុន្តែទីបំផុតរឿងពីរត្រូវ បានខូច ។ ដូច្នេះ វត្ថុទាំងពីរនេះគួរគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក្នុងពេល ជាមួយគ្នានោះ ពួកគេគួរតែគេចចេញពីការជ្រៀតជ្រែកយ៉ាងខ្លាំងពីគ្នាទៅវិញទៅ មក ។

(5) យើងមិនគួរយល់ខុសពាក្យ រ៉ូម ១៣:១ ថា ៖ «ឲ្យគ្រប់គ្នាចុះចូលនឹងអាជ្ញា ធរគ្រប់គ្រង» ។ ពាក្យនេះគឺជាការទទួលយកសិទ្ធិដ៏ទេវភាពរបស់ស្តេចដែល សក្តិសម ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមានន័យថាសិទ្ធិដ៏ទេវភាពរបស់ស្តេចដែលរាជវង្ស Steward នៃចក្រភពអង់គ្លេសយកនោះទេ ។ រាជវង្សស្តេចនៃ Steward យល់ ខុសអំពីសិទ្ធិដ៏ទេវភាពរបស់ស្តេច ហើយផ្តល់ឱ្យតែអំណាចនយោបាយប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់របស់មនុស្ស ឬអាចប្រតិបត្តិភាពដាច់ខាត ។ ប៉ុន្តែវត្ត

គម្ពីរទាំងនេះបាននិយាយថាមានតែការគ្រងរាជ្យប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានដោះស្រាយដោយព្រះ ។ នេះមិនមែនជាពាក្យតែប៉ុណ្ណោះ ឬតែខ្លួនវាទេ ។ វគ្គនេះចង្អុលបង្ហាញថាដូចជាវគ្គផ្សេងទៀតក្នុងបទគម្ពីរអ្នក វាមានន័យថា “របស់ល្អទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានដោយព្រះ ហើយត្រូវបានដោះស្រាយ ហើយសម្រាប់វាជារបស់ទេវៈ វាមិនអាចឈ្លានពានបានឡើយ” ។ ជាឧទាហរណ៍ សេរីភាពនៃក្រុមជំនុំ សេរីភាពនៃគ្រួសារ សេរីភាពនៃវិទ្យាសាស្ត្រ និងប្រព័ន្ធផ្សេងទៀត ចលនាដែលបានបង្ហាញដោយគ្រប់មុខតំណែងនៅស្ថានសួគ៌ ។ Calvinism ដើម្បីបកស្រាយបទគម្ពីរត្រឹមត្រូវ ទាមទារការពិតដែលថាអ្នកណាមិនអាចដកសេរីភាពដែលបុរសអាចរីករាយបាន ។ ដូចជាស្តេចអាចត្រូវគេមើលងាយរបស់យ៉ាងនេះគួរមើលងាយ ។ ដូច្នេះ ក្នុងន័យបែបនេះ យើងក៏បកស្រាយថា រាជ្យក៏ត្រូវបានតាំងនៅដោយព្រះដែរ ។ Calvinism មិនគាំទ្រប្រភេទរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួនទេ គ្រាន់តែវាមានលំអៀងទៅនឹងការរើសអើងមួយចំនួន ។ នោះគឺរបបរាជានិយម របបរាជានិយម ខាលរីន បាននិយាយទៅកាន់រាជានិយមថា បើអានេះពុករលួយ វាក្លាយជារបបផ្តាច់ការ បើពួកអភិជនពុករលួយ គឺទំនោរទៅនយោបាយផ្តាច់ការរបស់ជនជាតិភាគតិច បើលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យពុករលួយ វាក្លាយជានយោបាយហ្វូងមនុស្ស ។ យ៉ាងងាយស្រួល ។ Hein ចំណុចនេះបានស្នើគោលការណ៍ ។ ប្រភេទដែលងាយស្រួលក្នុងការជ្រើសរើសយុត្តិធម៌គឺការបោះឆ្នោតភាគច្រើនគឺប្រជាធិបតេយ្យ ។ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីការស្តាប់បង្គាប់រដ្ឋាភិបាលក្នុងអាកប្បកិរិយាបែបនេះ ។ Calvinism ហាមប្រាមការបោះឆ្នោតខុសច្បាប់ចំពោះរាជាណាចក្រ និងផែនការរបស់វាតាមគម្ពីរ ។ Calvin អះអាងថា អ្នកជឿមានកាតព្វកិច្ចគោរពប្រតិបត្តិ ទោះជាជារដ្ឋាភិបាលពុករលួយក៏

ដោយ ។ ប៉ុន្តែ Calvin' បានសង្កត់ធ្ងន់ថា ក្នុងចំណុចដែលរដ្ឋាភិបាលចាត់ទុក សកម្មភាពដ៏មានអំណាចដើម្បីចំអកព្រះ យើងមិនអាចស្តាប់តាមវាបានទេ ។ ពាក្យរបស់ Calvin ដែលថាចំពោះរដ្ឋាភិបាលពុករលួយ យើងគួរតែគោរពតាម វាមិនមានន័យថាការស្តាប់បង្គាប់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនោះទេ ។ អ្នកជឿអាច បង្កើតពាក្យចម្លើយអារ៉ាមនិងចលនាដើម្បីកែតម្រូវអំពើពុករលួយរបស់រដ្ឋាភិបាល ដោយស្របច្បាប់ជានិច្ចជាមួយនឹងប្រាជ្ញាការស៊ីទ្រាំនិងគុណធម៌ ។ ក្នុងការ គោរពតាមរដ្ឋាភិបាលរបស់អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ បញ្ហាដែលពួកគេជួបជាពិសេស គឺការទទួលខុសត្រូវផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ដែលជាពន្ធ ។ ដូចយើងមិនលាក់បាំងការ ការពារជាតិនិងការទ្រទ្រង់វាល្ងង់ដូចប្រជាជនជាតិ ។ បន្ទាប់មកបញ្ហាសំខាន់គឺ ការលះបង់ខ្លួនដើម្បីជាតិដែលចង្អុលបង្ហាញពីកាតព្វកិច្ចចូលរួមក្នុងសមរភូមិ ។ ដោយសារជាតិជាប់ទាក់ទងនឹងជីវិតផ្លូវកាយ ទើបយើងជួបករណីទាមទារលះបង់ ជីវិតរូបកាយ ដើម្បីរក្សាសន្តិសុខជាតិ ។ បញ្ហាដែលអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក អាចចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមត្រូវបានដោះស្រាយដោយអាស្រ័យលើការបកស្រាយបទ គម្ពីរដែលមានប្រយោជន៍ ។

Calvin បាននិយាយដូចខាងក្រោមនៅក្នុងចំណុចនេះ ។ ពោលគឺបញ្ញត្តិ «កុំ សម្លាប់» មិនមានន័យថា អ្នកបំបែកសន្តិភាព និងសណ្តាប់ធ្នាប់មិនត្រូវទទួល ទោសនោះទេ ។ លោកុប្បត្តិ ជំពូកទី ៩ បង្រៀនអំពីគោលការណ៍ដែលឃាតករ គួរត្រូវគេសម្លាប់ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ Pentateuch បានបង្កើតរឿងដើម្បី សម្លាប់ឃាតកយ៉ាងប្រាកដ ។ ដូចយើងឃើញហើយ វាហាមឃាតខ្លួនឯង ឯក ជន ។ ប៉ុន្តែប្រព័ន្ធដែលអនុវត្តប្រព័ន្ធនៃទោសប្រហារជីវិតដែលអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើ បាបដោយច្បាប់និងប្រព័ន្ធតុលាការត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ដូច្នេះ

ហើយ ទើបប្រទេសជាតិរាំងខ្ទប់សន្តិភាព សណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយល្អចយកជីវិត និងទ្រព្យសម្បត្តិ បើបានត្រឡប់មកសភាពនៃសង្គ្រាម ពីកៅអីទៅរដ្ឋតុលាការ វិញ វាមិនសប្បាយចិត្តទេ តែមិនអាចជួយបានឡើយ ។

A. Augustinus បាននិយាយថា "នៅពេលដែលគ្រិស្តបរិស័ទចូលទៅក្នុង សង្គ្រាមដោយមិនចាំបាច់ នោះវាមិនអាចហៅរកអំពើបាបបានទេ ។ ពេលពួក អ្នកលក់ដូរចូលទៅជិតលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ ហើយសួរថា ៖ «តើយើងត្រូវធ្វើ យ៉ាងណា? ចរមិនបាននិយាយថាត្រូវបោះចោលអាវុធរបស់អ្នកទេ ប៉ុន្តែបាន បង្រៀនថាអ្នកគួរតែក្លាយជាមនុស្សរឹងមាំ ។ នៅត្រង់ចំណុចណាដែលយើងត្រូវ បកស្រាយ?» ដូចដែលយើងឃើញប្រវត្តិនៃប្រៀនប្រដៅ ពេលដែលអ្នកជឿ កាន់តែរឹងមាំ វាមិនបាននិយាយថាគាត់ត្រូវបានគេសម្លាប់នោះទេ ។ មានតែ ការដែលជឿគួរប្រយ័ត្នក្នុងសង្គ្រាមទេ ទើបគេចូលទៅក្នុងសង្គ្រាមដោយមិនចាំបា ច់ ។ យើងគួរតែព្យាយាមរកដំណោះស្រាយដោយសន្តិវិធី មុននឹងមានសង្គ្រាម កើតឡើង ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងមានសង្គ្រាមសម្រាប់ស្ថានការណ៍ធ្ងន់ធ្ងរ នៅ ពេលដែលយើងទទួលបានសង្គ្រាមកាន់តែរឹងមាំ យោធាមិនគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ គោលបំណងឯកជននោះទេ ប៉ុន្តែវាគួរតែត្រូវបានអនុវត្តទាំងស្រុងសម្រាប់ចិត្ត ដើម្បីផលប្រយោជន៍សាធារណៈ ។ ហើយខ្ញុំគិតថា ក្នុងនាមជាអ្នកជឿគ្រិស្ត សាសនិក ទំនួលខុសត្រូវដែលគួរបន្តនៅពេលមានសង្គ្រាមគឺសំខាន់ណាស់ ។ ដោយសារតែនៅក្នុងពេលនៃសង្គ្រាម ភាពឃោរឃៅ ភាពគ្មានច្បាប់ គ្មាន មេត្តា អាចនឹងកើតឡើង កាន់តែរឹងមាំ ដូចដែលអ្នកជឿគួរមាន * ពង្រឹង ជំនឿ ជឿជាក់លើព្រះ ហើយអធិស្ឋានសុំឱ្យព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំការដឹកនាំរបស់ គាត់ និងសកម្មភាពរបស់គាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយប្រសិនបើវាជាឆន្ទៈរបស់

ព្រះនៅក្នុងសមរភូមិ គាត់គួរតែអធិស្ឋានសុំឲ្យព្រះធ្វើឲ្យគាត់ដឹកនាំមិនឲ្យសម្លាប់
អ្នកដទៃឡើយ ប៉ុន្តែការពាររាល់អំពើទុច្ចរិត និងអំពើឃោរឃៅ ។ នៅពេល
ដែលអ្នកជឿត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងសង្គ្រាមក្នុងនាមជា
អ្នករឹងមាំនៃជាតិឈ្នានពានយ៉ាងវេទនា នោះគាត់ជាគុណវុឌ្ឍិរបស់ប្រជាជនមិន
អាចស្តាប់បង្គាប់បានឡើយ ។ ក្នុងបញ្ហាបង់ពន្ធគឺសម្រាប់ចំណាយសាធារណៈ
របស់ជាតិ ។ Calvin គិតថា ពន្ធនេះប្រៀបដូចជាឈាមរបស់ប្រជាជន ព្រោះ
វាដាក់បន្ទុកលើប្រជាជនដោយគ្មានហេតុផល វាគឺជាការជិះជាន់ ។ ប៉ុន្តែ
លោក Calvin បាននិយាយថា ចំពោះនយោបាយដែលខូចខាតសីលធម៌ អ្នក
ជឿគ្រីស្ទបរិសុទ្ធគួរតែគោរពតាមដូចប្រជាជន ។ ប៉ុន្តែមានតែរដ្ឋាភិបាលដែល
អនុវត្តសកម្មភាពដែលគ្មានច្បាប់ ហើយបញ្ជាទៅកាន់អ្នកជឿដល់ព្រះ អ្នកជឿ
អាចមិនស្តាប់បង្គាប់វាដោយការស្គាល់របបរាជានិយមរបស់រដ្ឋាភិបាល» ។

លោក Barth បាននិយាយថា ទ្រឹស្តីដែលត្រូវបិទទៅនឹងភាពគ្មានប្រយោជន៍នៃ
ការកែទម្រង់ចំពោះពាក្យ រ៉ូម ១៣:១ «សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបចុះចូលនឹងអាជ្ញា
ធរគ្រប់គ្រង» ។ លោកថា ថ្វីត្បិតពិភពលោកបច្ចុប្បន្នត្រូវបានកែទម្រង់ក៏
ដូច្នេះហើយកូនក៏ដោយ ប៉ុន្តែទោះដាក់យ៉ាងនេះក៏ដូច្នេះដែរ ។ ដោយសារ
តែផែនដីតែងតែជាផែនដី ដូច្នេះមិនមានចលនាកំណែទម្រង់ដើម្បីធ្វើឱ្យផែនដី
ដូចស្ថានសួគ៌នោះទេ ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ការកែទម្រង់ខ្លាំង
ពេកមិនអាចជាការងារដែលមានកិត្តិយសនោះទេ ។ អំណាចសំខាន់ត្រូវបានទុក
ចោលហើយត្រូវបានបំប្លែងទៅជារដ្ឋផ្សេងទៀតវាមានគ្រោះថ្នាក់ជាង ។ ក្នុង
ពេលជាមួយគ្នានោះ អំណាចនៃកំណែទម្រង់ក្លាយជាការផ្សះផ្សា និងគ្មានអំណាច
។ ពោលគឺការកែទម្រង់មិនមែនឈ្នះដោយជោគជ័យទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិត

នៃការឈ្នះអំណាចត្រូវបាត់បង់ ។ ដូច្នេះអ្នកកែទម្រង់មិននាំមកនូវសណ្តាប់ធ្នាប់ លើផែនដីទេ ដូច្នេះបទបញ្ជាពីមុនក៏មិនមានសុវត្ថិភាពដែរ» ។ គាត់បានផ្តល់ ទម្រង់ $(a+b+c+d)$ សម្រាប់ការទទួលការវិនិច្ឆ័យការពិតនៅកន្លែងតែមួយ ជាមួយនឹងការបញ្ជាទិញសំខាន់ៗទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែគាត់បានយល់ច្រឡំថា ដោយសារតែនេះមើលឃើញថាអ្វីៗទាំងអស់នៃពេលវេលា និងលំហដោយគោល ការណ៍នៃទស្សនវិជ្ជាទាក់ទងគ្នា ទើបព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានបើកសម្តែងក្នុង ពេលវេលា និងលំហ ដែលមានតែពាក្យនៃគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលមានតម្លៃទាក់ទងគ្នា ដោយគ្មានពាក្យ ។ ប៉ុន្តែ យើងបន្ទាបថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺពិតជាពិតជា និច្ច ។ ដូច្នេះខ្ញុំគិតថា យើងគួរតែស្មោះត្រង់នឹងពាក្យនេះរហូតដល់ចប់ដោយ ចិត្តទុក្ខរកម្ម ។

9. ការវាយតម្លៃនៃទ្រឹស្តីរបស់ Barth

លោក Wilhelm Schmidt បាននិយាយទៅកាន់ទ្រឹស្តីរបស់ Barth ថា "Barth ចាត់ទុកហេតុផលថាជាសិទ្ធិអំណាចបន្ទាប់នៃបទគម្ពីរ ហើយប្រកាន់យក ទិដ្ឋភាពទូទៅនៃលោហធាតុ ជាងការព្យាបាលវិវរណៈជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ហើយ គាត់បានចាត់ទុកអំពើបាបថាជាគំនិតទស្សនវិជ្ជាសុទ្ធសាធ្នាប់ក្នុងការបង្កើតទ្រឹស្តី របស់គាត់គាត់បានប្រើគោលការណ៍វិចិត្រទស្សនវិជ្ជារបស់ Kant ជាងគោល ការណ៍នៃសាសនាគ្រីស្ទ ។ លោក Erich Purgywara បាននិយាយថា "អ្នក ទ្រឹស្តីបានទម្លាក់តំណែងរបស់ព្រះទៅជាបុរស Barth បានលើកតំណែងបុរស ឡើងឋានៈរបស់ព្រះ ។ Cornelius Van Til បានចង្អុលបង្ហាញបញ្ហាខុស ដោយប្រៀបធៀប Calvin និង Barth ដូចតទៅ ។

(1) Calvin បានបកស្រាយរឿងទាំងអស់ និងប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់ ដោយ អាស្រ័យលើប្រាជ្ញារបស់ព្រះ និងសេដ្ឋកិច្ចរបស់គាត់ នៅក្នុង Calvin ពិភពនៃ ធម្មជាតិ និងពិភពលោកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ គឺជាការបញ្ចេញមតិនៃគំនិតរបស់ ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ លោក Barth អះអាងថា ពិភពនៃប្រវត្តិសាស្ត្រគឺជាការបង្ហាញពី ការគិតរបស់បុរស ។

(2) ការគិតរបស់ Calvin គឺថាបទគម្ពីរគឺជាវិវរណៈផ្ទាល់ដែលបទគម្ពីរបានបើក សម្តែងដល់មនុស្សមានបាប ។ ប៉ុន្តែ លោក Barth បាននិយាយថា បទគម្ពីរ រួមបញ្ចូលពាក្យដែលបទគម្ពីរបានបង្ហាញពីពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រដើមដោយអាទិកំប៉ា ង ។

(3) គំនិតរបស់ Calvin គឺថា អំណាចស្តាប់ព្រះជាបុរសដំបូងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ស្រឡាញ់គាត់ ហើយក្រោយមកគាត់បានបោះចោលព្រះ ។ ប៉ុន្តែការគិតរបស់ Barth គឺថាអំណាចជាឧត្តមគតិរបស់បុរស ។

(4) គំនិតរបស់កាល់វិន ព្រះយេស៊ូវ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ យេស៊ូវបានធ្លាក់ខ្លួន ទាបរហូតដល់ស្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងលើបល្ល័ង្កនៃព្រះ ហើយបន្ទាប់មកកិច្ចការនៃការប្រោសលោះត្រូវបានសម្រេច ប្រាប់បុរសនៅក្នុង ពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ គំនិតរបស់ Barth គឺថាការប្រោសលោះមិនបានសម្រេច នៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់បុរសនោះទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានសម្រេចដោយការ មានសេរីភាពពេញលេញដែលបុរសនោះបានដោះលែងពីពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រដោយ អំណាចស្វ័យភាពរបស់មនុស្ស ។ ហេតុផលដែលយើងឃើញលោក Barth

ដូច្នេះគឺថាចលនាប្រោសលោះដែលគាត់បានឃើញមិនមានការកាន់កាប់ជា
វិជ្ជមាននៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។

បញ្ចប់ការរិះគន់

(1) ទ្រឹស្តី Barth (ឬទ្រឹស្តីគ្រិស្តអូស្ត្រូដាក់ថ្មី) មិនបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងបទ
គម្ពីរទេ ប៉ុន្តែបានទាក់ទងទៅបទគម្ពីរដោយការរើសអើងទស្សនវិជ្ជា ។ ទស្សន
វិជ្ជាគឺជាអត្ថិភាពនិយម ។

(2) ទស្សនវិជ្ជាអត្ថិភាព មិនមែនជាបទគម្ពីរនៅក្នុងនិរុត្តិសាស្ត្រទេ ។ ព្រះ
គម្ពីរបង្ហាញពីឆន្ទៈរបស់ព្រះដោយការទទួលស្គាល់ និងការបង្ហាញសំខាន់ៗរបស់
មនុស្សជាតិ ។

(3) ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមាន ដែលទ្រង់បានឆ្លងផុត ដូចជាការបង្ហាញនៃ
គម្ពីរ ទ្រង់គង់នៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រនៃមនុស្សជាតិ ។

(4) Barth គិតថា "ភាពរីករ" "ភាពទទេ" និង "ភាពងងឹត" នៅក្នុងលោកុ
ប្បត្តិ 1: 2 គិតថាលទ្ធភាពនៃការផ្ទុយទៅនឹងព្រះ ។ នោះគឺទ្រង់បានគិតថា
ពួកវាជាធាតុប្រឆាំងនឹងធ្វើឲ្យសត្វទាំងអស់ក្លាយទៅជាគ្រោះថ្នាក់ ។

(5) ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេមិនមែនជាអ្វីដែលព្រះមិនចង់បានទេ ។ អាស្រ័យ
ហេតុនេះ វាធ្វើឱ្យអ្វីៗដែលគាត់ចង់បង្កើតមានគ្រោះថ្នាក់ ។ ពាក្យរបស់
Barth នេះបានភ្ជាប់តួអក្សរពីរទៅពួកគេ ។ យើងគិតថាពាក្យលោកុប្បត្តិមិន
និយាយអំពីការគិតបែបទស្សនវិជ្ជាទេ ប៉ុន្តែមានតែវានិយាយអំពីសភាពដើមនៃ
សត្វទាំងអស់ដែលសូម្បីតែកូនក្មេងក៏យល់ដែរ ។ "ភាពរីករ" និង "ភាព

ងឆីត” មានអំណាចផ្ទុយគ្នា ប៉ុន្តែមិនមានលទ្ធភាពធ្វើឱ្យសត្វលោកមានគ្រោះថ្នាក់នោះទេ ។

ផ្នែកទី 2 ទេវវិទ្យាដែលមិនមែនជាគ្រិស្តសាសនា Non-Orthodoxy
Theology

Tillich គឺជាគ្រិស្តសាសនា ដោយសារគាត់មិនបានបកស្រាយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅក្នុងបទគម្ពីរតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគោលការណ៍បកស្រាយគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ប៉ុន្តែដោយការស្មានខ្លួនឯង ។ គាត់បាននិយាយថានៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់គាត់ អំពីព្រះគ្រីស្ទគឺជាសត្វថ្មីបន្ទាប់មកព្រះគ្រីស្ទគឺជាសត្វដែលត្រូវបានពន្យល់ដោយ គោលលទ្ធិលម្អិត ។ ហើយលោកយេស៊ូវផ្ទាល់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែជាភា ជននៃព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់បាននិយាយថា គោលលទ្ធិនៃការចាប់កំណើតរបស់ព្រះ យេស៊ូវគ្រីស្ទគឺខុស ប៉ុន្តែបានប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិនៃការចាប់កំណើត ។ គាត់ បានដាក់ពួកព្រះនៅក្នុងស៊ុមនៃ [ទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់, ពួកនៃដីនៃការក្លាយ ជា ។ ក្នុងករណីនេះ ព្រះមិនអាចក្លាយជាអ្នកបង្កើតបានទេ ប្រសិនបើព្រះបែប នោះបានបង្កើតតែវានឹងក្លាយទៅជាការអភិវឌ្ឍខ្លួនឯងចាំបាច់ ។ ដូច្នេះហើយ ការបង្កើតរបស់គាត់គឺជាជីវិតរបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ ។

- នៅក្នុងទ្រឹស្តីនៃអត្ថិភាពដោយ Paul Tillich -

លំដាប់

ជំពូកទី 1 ទ្រឹស្តីនៃការចេញផ្សាយ the theology of Release

ជំពូកទី 2 ទ្រឹស្តីអត្ថិភាពរបស់ Paul Tillich(the existential theology of Paul Tillich)

ជំពូកទី 3 ទ្រឹស្តីនៃការភ្ជាប់និយម the theology of secularization

ជំពូកទី 4 ទ្រឹស្តីនៃក្តីសង្ឃឹម

ជំពូកទី 5 ទ្រឹស្តីនៃដំណើរការ the theology of process

ជំពូកទី 1 ទ្រឹស្តីនៃការចេញផ្សាយ

ទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងបានកើតឡើងនៅឆ្នាំ 1960 វាដំណើរការជាពិសេសនៅ គ្រប់ប្រទេសទាំងអស់នៃអាមេរិកខាងត្បូង ។ ទ្រឹស្តីនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ ការឆ្លុះបញ្ចាំងពីកំណែទម្រង់ដែលបានលើកឡើងចេញពីដំណាក់កាលនៃភាពក្រី ក្រដែលត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ។ អ្នកនិពន្ធព្យាយាមប្រកែកយ៉ាងខ្លីចំពោះតែ ផ្នែកសំខាន់នៃទ្រឹស្តីនេះ ។ អ្នកទ្រឹស្តីនៃទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងបានមានប្រសាសន៍ ថា "ទ្រឹស្តីគួរតែចាក់ឫសក្នុងជីវិតនៃការអនុវត្ត ។ ដូច្នេះ វាគួរតែជាមនុស្ស និយម និងត្រូវបានចាក់ឫសដោយវិមាត្រនយោបាយ ។ "ទស្សនៈនៃជីវិតនៅ ក្នុងទ្រឹស្តីនេះគឺមនុស្សជាតិជាលទ្ធផល ។ និងក្រុមហ៊ុន Renaissance ។ ដូច្នេះ គេហៅថា utopia ក្នុងទ្រឹស្តីនេះ មិនមែនសម្រេចដោយដំណឹងល្អរបស់ ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានសម្រេចដោយមនុស្សជាតិ ។ ប៉ុន្តែពិភពលោកខាង

មុខនេះដែលបទគម្ពីរបាននិយាយគឺផ្ដោតលើព្រះ ហើយត្រូវបានសម្រេចដោយ
ព្រះ ។

1. តំនិតរបស់ព្រះ

ទ្រឹស្តីនេះមិនគិតដល់ការប៉ាន់ស្មាននៃទំនាយតាមទំនាយទេ ប៉ុន្តែសរសើរព្រះដែល
ធ្វើការក្នុងជនក្រីក្រ ហើយទ្រង់ដោះលែងពួកគេចេញពីភាពក្រីក្រ និងការជិះជា
ន់ ។ ហើយចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះបញ្ជាក់ថា បុរសនោះជួយអ្នកក្រ ។
ដូច្នេះ Gustavo Gutierrez ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងបានបង្រៀនថា
ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគឺគ្រាន់តែដើម្បីដោះលែងមនុស្សក្រីក្រនៅក្នុង
សេដ្ឋកិច្ចប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់នៅត្រង់ចំណុចនេះបានដកស្រង់តាមវគ្គបទគម្ពីរ ។
Ex 22:21-23, Duet 24:14-15, Ps 146:7-10, Prov 14:21, 13:15 Is
1:10-17, 58:6-7, 9-10 Jer 22:13- ១៦ ជាការពិតណាស់ បទគម្ពីរបាន
សង្កត់ធ្ងន់ថាត្រូវមើលថែអ្នកក្រ ។ ប៉ុន្តែការអះអាងនៃបទគម្ពីរបែបនេះមិនបាន
បង្រៀនថា ដោយការមើលងាយវិវរណៈ (បទគម្ពីរ) របស់ព្រះទេ ការធ្វើទាន
ជាវិធីរបស់ព្រះ (ចំណេះធ្វើឱ្យគេស្គាល់ព្រះ) នេះមានន័យថា តាមវិវរណៈ
អ្នកស្គាល់ព្រះរួចហើយ គួរធ្វើទានជាដាច់ខាត ការធ្វើទានត្រូវសង្កត់លើផលនៃ
សេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមិនគួរប្រព្រឹត្តចំពោះប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿឡើយ ។ តាមគម្ពីរ
តែឿងដែលបុរសមិនមើលថែអ្នកក្រប៉ុណ្ណោះគឺមិនមែនជាអំពើបាបទេ ។ ទង្វើ
មិនមើលថែអ្នកក្រ ជាអំពើបាបដ៏ច្រើនរបស់បុរស ។ ពេលនោះអ្នកទ្រឹស្តីដែល
ដោះលែងនិយាយហាក់ដូចជានិយាយថាមិនមើលថែអ្នកក្រទេគឺបាប ។ វាជា
ទឹកចិត្តរបស់អ្នកបដិវត្តន៍ដើម្បីលះបង់ខ្លួនឯងលើការសម្រេចបាននូវយុត្តិធម៌សង្គ

ម ។ អំពើបាបដ៏សំខាន់នៅក្នុងបុរសគឺធម្មជាតិដែលខូចនៅក្នុងខ្លួនរបស់គាត់ ។ អំពើបាបរាប់មិនអស់ត្រូវបានលាក់នៅក្នុងធម្មជាតិដែលខូច ។ ព្រះយេស៊ូវបាន យាងមកក្នុងពិភពលោក ដើម្បីសង្គ្រោះចេញពីទីនេះ ។ (ម៉ាថាយ ១:២១) យើងមិនគួរគិតថា ភាពក្រីក្រគ្រាន់តែជាករណីដែលគេហៅថាអ្នកជិះជាន់យក ទៅ ។ មូលហេតុនៃភាពក្រីក្រត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងអ្នកក្រខ្លួនឯងករណីច្រើន ជាងអ្នកផ្សេងទៀត ។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ វាចង្អុលអំពីមូលហេតុនៃ ភាពក្រីក្រយ៉ាងលំអិត ។ [១] ត្រូវបានគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ (សុភាសិត ៦: ៩-១១, ១០:៤, ១៣:៤ ១៩:១៥ ២០:៤ ២៦:១៣-១៦) [២] មើលងាយមេរៀន (សុភាសិត ១៣:១៨) [៣] ដើម្បីក្លាយជា អន្ទះអន្ទែង (សុភាសិត ២១:៥) [៤] សន្សំខ្លាំង (សុភាសិត ១១:២៤ ២៨:២៧) [៥] ដើម្បីមានសេចក្តីលោភ លន់ (សុភាសិត ២៣:៥), [៦] ការចាប់ទាញ និងពាក្យសំដី (សុភាសិត ២២:១៦) [៧]] ស្រវឹងនិងលោភលន់ (សុភាសិត ២១:១៧, ២៣:៣១ ក) [៨] ចូលចិត្តដេក (សុភាសិត ២៣:២១ ខ) [៩] មានភ្នែកអាក្រក់ (សុភាសិត ២៤:២២) ។ ល។ ជនក្រីក្រគួរតែរីកចម្រើនជាងនេះទៅទៀត ហើយលះបង់ដោយស្មោះស្ម័គ្រ ជាកន្លែងដើម្បីទៅដល់កន្លែងដ៏បរិបូណ៌ ដើម្បី ជួយអ្នកដទៃ ។

2. តំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ការដឹងថាព្រះយេស៊ូវជាអ្នកបដិវត្តន៍សង្គមគឺជាការស្មានត្រូវ ។ Gutierrez ដែល ជាអ្នកតំណាងនៃទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងបាននិយាយដូចខាងក្រោម ។

(1) មានអ្នកបដិវត្តក្នុងពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូ (There is the revolutionary one in the Jesus's disciples.)

លោកអះអាងថា ពាក្យ Zealot (Ζηλωτης) ឈ្មោះផ្សេងទៀតរបស់ស៊ីម៉ូន មានន័យថា ។ គណបក្សបដិវត្តក្នុងសម័យព្រះយេស៊ូ គឺជាអ្នកជាតិនិយម សាសនាយូដា ។ ការបកស្រាយរបស់ Gutierrez មិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ឈ្មោះ ក្រិក Zealot ក៏មានអត្ថន័យនៃបុរសងប៉ងលំផងដែរ ។ ក្នុងករណីដែលយើង លើកយកអត្ថន័យនៃបដិវត្តន៍នោះ សិស្សស៊ីម៉ូនមិនបានដើរតាមព្រះយេស៊ូទេ ព្រោះគាត់ស្គាល់មេដឹកនាំបដិវត្តន៍ ។ ក្នុងចំណោមអ្នកកាន់តាមលោកយេស៊ូ មានអ្នកយកពន្ធន្ទាក់ (ម៉ាថាយ) ជាការងាររបស់លោកពីមុន ប៉ុន្តែ តើលោក យេស៊ូទាក់ទងនឹងការប្រមូលពន្ធយ៉ាងណា? លោក Gutierrez បាន និយាយថា ទោះបីជាព្រះយេស៊ូមិនដូចគ្នាទៅនឹងបដិវត្តន៍នៅពេលនោះក៏ដោយ គាត់គឺជាបដិវត្តន៍ដ៏ឆ្លាញ់ម្នាក់ដែលលោតចេញពីក្រុមប្រឹក្សាជាតិ ។

(2) ព្រះយេស៊ូត្រូវបានថ្កោលទោសថាជាអ្នកបដិវត្តន៍ម្នាក់ ហើយទ្រង់ត្រូវបានផ្ដន្ទាទោសជាឧក្រិដ្ឋជននយោបាយ ។ Gutierrez បានដកស្រង់ពាក្យរបស់ Oscar Cullman ហើយបាននិយាយថា នាយកដ្ឋានរដ្ឋបាលរ៉ូម៉ាំងដឹងថាព្រះ យេស៊ូជាឧក្រិដ្ឋជននយោបាយ ។ ការអះអាងរបស់គាត់បានយល់ខុសបទគម្ពីរ ។ តើលោកពិឡាត ដែលជាអភិបាលដែលសួរព្រះយេស៊ូនៅក្នុងតុលាការ ប្រកាសទេឬ? (លូកា ២៣:៤, ១៤-១៥) ការពិតដែលលោកយេស៊ូត្រូវបានគេ បោះចោលទៅការឆ្កាងត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយការលំអៀងរបស់អ្នកកាន់ សាសនាយូដា ។ (ម៉ាថ. មនុស្សជាតិ (ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានលះបង់តម្លៃ

មនុស្សជាតិដោយការស្លាប់ជំនួសទ្រង់) ហើយត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់ ។
(១ពេត្រុស ១:១៨-២០)

3. តំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

Gutierrez បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ “យើងមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តែប្រភេទនៃទ្រឹស្តីទេ ។ យើងទាមទារភាពខាងវិញ្ញាណ ដែលជាការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដើម្បីជាវិញ្ញាណដែលគាត់បាននិយាយចង្អុលទៅការប្រែចិត្តជឿដល់អ្នកជិតខាងដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ។ នោះគឺ «ការប្រែចិត្តជឿសម្រាប់ការជួយអ្នកជិតខាង ។ នេះជាទ្រឹស្តីដើម្បីប្រឆាំងនឹងមេរៀននៃបទគម្ពីរ ។ ការប្រែចិត្តជឿនៃបទគម្ពីរបានចែងពីធ្វើឲ្យគាត់រស់នៅចំពោះព្រះ ។

4. ព្រះវិហារ និងអំពើហិង្សា

ទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងបាននិយាយថា ព្រះវិហារអាចប្រឈមមុខនឹងកុបកម្មដើម្បីរារាំងកុបកម្មដ៏ទុច្ចរិត ។ មេដឹកនាំ Gutierrez អះអាងថា ព្រះវិហារអាចប្រើអំពើហិង្សាដើម្បីដោះលែងអ្នកជិះជាន់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគ្រិស្តបរិស័ទពឹងផ្អែកលើអំពើហិង្សាដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាមួយចំនួនដែលជាគុណវុឌ្ឍិផ្ទាល់ខ្លួននោះវានឹងត្រូវបានទទួលយក ។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលក្រុមជំនុំនិងអ្នកតំណាងក្រុមជំនុំ (គ្រូគង្វាល ឬគ្រូគង្វាលផ្សេងទៀត) ប្រើអំពើហិង្សាដោយផ្ទាល់ ។ ព្រះគ្រីស្ទ និងសាវ័កទ្រង់មានបន្ទូលផ្ទុយពីមនុស្សអាក្រក់ហើយស្រឡាញ់សត្រូវរបស់អ្នក ហើយអធិស្ឋានឲ្យអ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀន ។

5. ក្រុមជំនុំ និងការចូលរួមរបស់សង្គម

យោងទៅតាមទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងក្រុមជំនុំគួរតែជាក្រុមជំនុំទំនាយ ។ ដូចជា ពួកជំនុំព្យាករនេះក៏មិនមានការអភិរក្សដែរ សាសនាចក្រព្យាករមិនមានការ អភិរក្សទេ ហើយគួរតែប្រយុទ្ធនឹងយុត្តិធម៌សង្គមជាបន្តបន្ទាប់ ។ ហើយដើម្បី ក្លាយជារដ្ឋបែបនេះ ពួកគេត្រូវការការប្រែចិត្តជឿខាងវិញ្ញាណ ។ បុរសដោយ ការបំប្លែងខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីនាំមកនូវការផ្លាស់ប្តូរឫបរិយាកាសសង្គម នយោបាយ ការផ្លាស់ប្តូរបែបនេះ មិនមែនមកពីការទេសនា ការងារធ្វើទាន និងការដាស់តឿនទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមកពីជម្លោះនិង កុបកម្មដ៏ហិង្សា ។ ប៉ុន្តែតើវាក្លាយទៅជាបែបនេះទេ សាសនាចក្រនឹងត្រូវធ្លាក់ ចុះទៅក្នុងទំនោរនៃអំពើហិង្សា ហើយសង្គមដែលក្រុមជំនុំបានចូលរួមក៏នឹងក្លាយ ទៅជាដូច្នោះដែរ ។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំមួយនេះ មិនមែនជាក្រុមជំនុំពិតទេ ។

ក្រុមជំនុំព្រះគម្ពីរពិត គឺជាសហគមន៍នៃសន្តិភាពដែលសម្រេចបានដោយការ លះបង់ ការអភ័យទោស និងការបម្រើ ។

6. ព្រះវិហារនិងភាពក្រីក្រ

គម្ពីរនេះបញ្ជាក់អំពីការប្រមាទដល់សេចក្តីក្រីក្រ ហើយបង្រៀនយ៉ាងពិស្តារ ។ សូភាសិត 14:31 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលជិះជាន់អ្នកក្រ នោះជេរប្រមាថអ្នក បង្កើតរបស់ខ្លួន តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកទុក្ខ គឺនឹងលើក តម្កើងអ្នកនោះវិញ ។ ", Jm 2: 15-17 បាននិយាយថា៖ "ប្រសិនបើបងប្អូន ប្រុសស្រីស្លៀកពាក់មិនល្អនិងខ្វះអាហារប្រចាំថ្ងៃ 16 ហើយក្នុងចំណោមអ្នកទាំង

ពីរនិយាយទៅពួកគេថា "ចូរទៅដោយសុខសាន្ត, កក់ក្តៅនិងឆ្អែត" ដោយមិន
ចាំបាច់ផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវអ្វីដែលចាំបាច់ ។ សម្រាប់រាងកាយ តើវាមាន
ប្រយោជន៍អ្វី? ដូច្នេះ ជំនឿដោយខ្លួនឯងដែរ បើគ្មានការប្រព្រឹត្តទេនោះក៏
ស្លាប់ដែរ ។ យ៉ូហាន 3:17 មានប្រសាសន៍ថា "ប៉ុន្តែបើអ្នកណាមានទ្រព្យ
សម្បត្តិក្នុងលោកនេះ ហើយឃើញបងប្អូនរបស់ខ្លួនខ្វះខាត តែបិទចិត្តប្រឆាំងនឹង
គាត់ តើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះយ៉ាងដូចម្តេច? " ។
លើកលែងតែបទគម្ពីរទាំងនោះ មានវគ្គជាច្រើនដូចជាបទគម្ពីរ បើទោះបីជាបទ
គម្ពីរបង្រៀនឲ្យមើលថែអ្នកក្រឡាបានល្អក៏ដោយ បើអ្នកជឿមិនប្រតិបត្តិវាជា
អំពើបាប ។ ប៉ុន្តែអំពើបាបគឺជាអំពើបាបមួយក្នុងចំណោមអំពើបាបជាច្រើន
ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាប់សំខាន់នោះទេ ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ អំពើបាប
រាប់មិនអស់ត្រូវបានចាត់ប្រគល់នៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស ។ (មថ ១៥:១៩-២០ ម.
(ទំនុកដំកើង ៤០:១២) អ្នកទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងបានអះអាងយ៉ាងមុតមាំថា
មានតែការសង្គ្រោះមនុស្សឱ្យរួចផុតពីភាពក្រីក្រប៉ុណ្ណោះ (ឬ ការជិះជាន់នៃ
អំណាចគឺជាការដោះលែងពិត ជាងការសង្គ្រោះពីអំពើបាប ។ ពួកគេបានបក
ស្រាយខុសនឹងការអះអាងរបស់ព្រះយេស៊ូថា «ដ្បិតព្រះរាជ្យនៃស្ថានសួគ៌ជិតមក
ដល់ហើយ» ។ (Mt 4:17) ចង្អុលទៅចលនានេះ ។ ចលនានៃរាជាណាចក្រ
នៃព្រះនៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ មិនមែនជាគោលបំណងសំខាន់ដើម្បីបំបាត់ការជិះ
ជាន់ និងភាពក្រីក្រនោះទេ ។ គាត់នៅក្នុងជីវិតសាធារណៈរបស់គាត់អស់រយៈ
ពេល 3 ឆ្នាំមិនដែលបានធ្វើចលនាមួយចំនួនដើម្បីដោះលែងកុលសម្ព័ន្ធរបស់
គាត់ចេញពីការភ្ជាប់សង្គត់នៃការគ្រប់គ្រងនយោបាយរ៉ូម៉ាំងទេ ។ មិនត្រឹមតែ
ប៉ុណ្ណោះ មុនពេលទ្រង់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌នៅភ្នំដើមអូលីវ ដូចគេសួរ ។ «ព្រះ

អម្ចាស់អើយ នៅពេលនេះ តើព្រះអង្គនឹងស្ដាររាជាណាចក្រដល់អ្វីស្រាវែង
ឬ?» ។ « គាត់បាននិយាយឡើងវិញថា « « វាមិនមែនសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា
ដើម្បីដឹងពីពេលវេលា ឬរដូវកាលដែលព្រះវរបិតាបានកំណត់ដោយអំណាចរបស់
ទ្រង់ផ្ទាល់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងបានទទួលអំណាចពេលដែលព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធបានសណ្ឋិតលើអ្នក ហើយអ្នកនឹងធ្វើជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម
និងនៅក្នុងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារីទាំងមូល ហើយរហូតដល់ចុងផែនដី» ។
(កិច្ចការ ១:៦-៨) ។ នេះជាពាក្យដែលលោកបានបង្រៀនឲ្យជួយសង្គ្រោះ
មនុស្សដែលត្រូវអារក្សចងជាប់ ហើយអំពើបាបគឺជាបេសកកម្មរបស់ក្រុមជំនុំ ។
សរុបសេចក្ដីមក ការពិតថា ទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងគឺខុស ត្រូវបានគេប្រាប់ដូច
ខាងក្រោម ។

(1) ទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតទាំងអស់គឺអាស្រ័យលើវិវរណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងបទ
ពិសោធន៍របស់អ្នកជឿ ។ ល។ ប៉ុន្តែចំណុចចាប់ផ្ដើមនៃទ្រឹស្តីនៃការដោះលែង ឬ
ចំណុចលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យគឺការអនុវត្តដើម្បីដោះលែងអ្នកជិះជាន់ ។ ក្នុងន័យនេះ
ទ្រឹស្តីនៃការដោះលែង គឺជាចំណុចនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យខាងទ្រឹស្តី គឺប្រវត្តិសាស្ត្រ
របស់មនុស្សជាតិ ។ គំនិតជាច្រើនមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។

(2) ទ្រឹស្តីនៃការដោះលែងបានដកចេញនូវសកម្មភាពនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
និងជំនឿអូប៊ី ។ ក៏ដូចជាវាមិនចាត់ទុកការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួន និងការអធិស្ឋាន
ជីវិតក៏សំខាន់ផងដែរ ។ ហើយនៅក្នុងទ្រឹស្តីនេះ សាសនាចក្រត្រូវបានចាត់
ទុកជាវិទ្យាស្ថានកណ្តាលដើម្បីផ្សព្វផ្សាយគំនិតដែលបិទទៅនឹងសង្គមនិយម ។
ក្នុងន័យពិត ទ្រឹស្តីនៃការដោះលែង មិនត្រូវបានហៅថា ទ្រឹស្តីទេ ។

ជំពូកទី 2 ទ្រឹស្តីអត្ថិភាពរបស់ Paul Tillich (The existential theology of Paul Tillich)

1. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរ

1) គម្ពីរក៏ជាប្រវត្តិរបស់សាស្ត្រាដែរ

យោងទៅតាម Tillich (Paul Tillich, 1886-1965) ទ្រឹស្តីដែលអាស្រ័យលើការសិក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រមិនអាចគេចផុតពីតួអក្សរ 1 ដែលភ្ជាប់ទៅនឹងវត្ថុដែលមានលក្ខខណ្ឌនោះទេ ។ ដោយសារតែទ្រឹស្តីបែបនេះមិនមានលក្ខខណ្ឌនិងដាច់ខាត ។ នេះគឺជាអារក្ស ។ វាគឺជាភាពមិនស្មោះត្រង់ដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ។ ដូច្នេះ អ្នកទទួលស្គាល់គម្ពីរថាជាប្រភពនៃទ្រឹស្តី ហើយអ្នកសិក្សាទ្រឹស្តីក៏ជាអ្នកសិក្សាប្រវត្តិសាសនាចក្រដែរ ។

2) អ្នករិះគន់ចំពោះទ្រឹស្តីអសកម្ម inerrant

លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ ។ "ប្រសិនបើបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះទេវវិទ្យាខ្លួនវានាំមកនូវបញ្ហាមួយចំនួន ។ នៅទីនេះ ទ្រឹស្តីនៃការបំផុសគំនិតមេកានិច ការព្យាបាលអវិជ្ជមានចំពោះអត្ថបទ និងគោលលទ្ធិ monotonic ភាពមិនប្រក្រតីនៃបទគម្ពីរ ។

2. គោលលទ្ធិរបស់ព្រះ

Tillich បាននិយាយថាព្រះគឺជាខ្លឹមសារនៃសត្វនិងខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ មានន័យថាព្រះគឺមិនអាចមានដូចជានិងនៅលើសត្វផ្សេងទៀត ។ ការពិតដែលថាព្រះជា

ម្ចាស់ទ្រង់គង់នៅផ្ទាល់ គឺជាការពិតដែលថាទ្រង់បានឆ្លងផុតពីភាពមានកំណត់ ហើយទ្រង់ហួសពីដែនកំណត់ និងគ្មានទីបញ្ចប់ ។ ចាំបាច់ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យាង ចូលទៅក្នុងភាពមានកំណត់ ដូច្នេះ ជីវិតរបស់ពួកគេគ្រាន់តែជាអត្ថិភាពរបស់ ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា យើងមិនអាចប្រើពាក្យថា ព្រះ មានព្រះជន្មរស់ទេ ហើយព្រះក៏មិនមែនជាបុគ្គលិកលក្ខណៈដែរ ។ ព្រះដែលគាត់ បាននិយាយថាគឺដូចជាព្រះនៃ pantheism ដូចនោះលោក Paul Tillich ស្មានដល់ព្រះជាម្ចាស់សុទ្ធសាធដោយទស្សនវិជ្ជាដោយមិនអាស្រ័យលើព្រះគម្ពីរ ។ សាសនាដែលលោកពោលថា មិនមែនជាសាសនានៃវិវរណៈទេ គឺជាសាសនា ទស្សនវិជ្ជា ។

3. គោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

(1) គំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាទេវកថា (The thought of Christ is the myth.)

Tillich បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ “សាសនាគ្រីស្ទមិនកើតឡើង ដោយសារការប្រសូតរបស់ព្រះយេស៊ូវបុរសនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយ ការសារភាពថា “អ្នកគឺជាព្រះគ្រីស្ទ” ។ នៅពេលដែលការសារភាពនេះត្រូវបាន បន្ត គ្រីស្ទសាសនាត្រូវបានទ្រទ្រង់ ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគ្មានបុគ្គលណាដែលត្រូវ មានព្រះនាមពីរទេ (ព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ និងព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ) ប៉ុន្តែវាគឺជា ការរួបរួមនៃព្រះនាមរបស់មនុស្សជាក់លាក់មួយ គឺព្រះយេស៊ូវដែលបានរស់នៅ អស់រយៈពេល 30 ឆ្នាំ និងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលទាក់ទងគ្នា ។ ទៅ ប្រពៃណីអាថ៌កំបាំង ។ ការយល់ដឹងពីការអះអាងថាព្រះយេស៊ូវជាបុត្ររបស់ព្រះ

តាមន័យអក្សរ ផ្តល់ផលអាក្រក់ដល់គ្រីស្ទសាសនិក ។ ព្រោះកូនរបស់ព្រះជា
និមិត្តរូប ។

(2) ជំនឿគឺជាការផ្សេងព្រេង

តាមពាក្យរបស់គាត់ ការនិយាយថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវការភាពក្លាហាន
នៃសេចក្តីជំនឿជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ។ នេះជាសកម្មភាពដើម្បីយល់
ស្របនិមិត្តសញ្ញាមិនពិតចំពោះជំនឿជាវិជ្ជមាន ។ សេចក្តីជំនឿគឺត្រូវមានល្បាយ
នៃអារម្មណ៍ធានា និងការសង្ស័យជាមួយគ្នា ។ ការសង្ស័យក៏ជាធាតុផ្សំនៃសេច
ក្តីជំនឿដែរ ។ ជំនឿគឺជាអត្ថិភាព ។

(3) ការវាយតម្លៃចំពោះព្រះគ្រីស្ទដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយ

គាត់មានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះថា « រូបព្រះយេស៊ូវ (ដំណឹងល្អ synaptic)
និងការបង្ហាញរបស់វា (ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន និងឯកសារផ្សេងទៀតនៃគម្ពីរ
សញ្ញាថ្មី) សុទ្ធតែជាសាក្សីស្រដៀងគ្នានឹងព្រះយេស៊ូវ ។ អត្ថន័យនៃសាក្សីរបស់
Tillich មិនមែនជាទីបន្ទាល់ដើម្បីបញ្ជាក់ទេ ប៉ុន្តែជាភាពមិនប្រាកដប្រជាដែល
លាតសន្ធឹង ។

(4) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

Tillich បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ «ការដែលកើតថ្មីមកលើព្រះយេស៊ូវ នេះ
ហើយជាអាណាចក្ររបស់ព្រះ» ។ ដូចជាពាក្យថា «ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទជាចុង
បញ្ចប់នៃក្រិក្យវិន័យ សម្រាប់សេចក្តីសុចរិតដល់អស់អ្នកដែលជឿ» ។ សត្វ ។
វត្ថុទាំងពីរនេះមិនមានការទាស់ទែងគ្នាទេ (បញ្ញត្តិ និងសេចក្តីសម្រេច) ។

ម្យ៉ាងទៀត តាមរយៈគឺគ្មានវិបត្តិអត្ថិភាពនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះគ្រីស្ទគឺជា eschatology ដែលគេដឹង ។ ជាការពិត ការសម្រេចនេះក៏ជា គោលការណ៍ គឺជាការសម្រេចបាន និងជាការចាប់ផ្តើមនៃការពិត ។

(5) ការវាយតម្លៃចំពោះមនុស្សថ្មីនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងការបញ្ចេញមតិ

« សមាសភាពនៃការមានព្រះគ្រីស្ទថ្មីគឺមិនត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះបន្ទូលរបស់ ទ្រង់ សកម្មភាពរបស់ទ្រង់ ការសាកល្បងរបស់ទ្រង់ សូម្បីតែជីវិតខាងក្នុងរបស់ ទ្រង់ក៏ដោយ ។ ព្រះអង្គដើរទៅមុខជាងអ្វីៗទាំងអស់ » ។ ពាក្យបែបនេះរបស់ Tillich មានន័យថាព្រះយេស៊ូវជាប្រវត្តិសាស្ត្រគួរតែត្រូវបានវាយតម្លៃដោយអត្ថិ ភាព ។

(6) ការវាយតម្លៃនៃការតាំងទីលំនៅរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Nicea ដែល Nazareth Jesus id God ផ្ទាល់

Tillich បាននិយាយថា ក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea ផ្តល់គ្រោះថ្នាក់ដល់ការ យល់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមពាក្យរបស់គាត់ មនុស្សដែលគោរពព្រះ (Tillich បានហៅសមាជិកក្រុមប្រឹក្សា Nicea ដូចនោះ) ចង់ឲ្យព្រះដើរលើ ផែនដី ប៉ុន្តែមិនចង់ឲ្យព្រះយេស៊ូវមានជម្លោះអត្ថិភាព ។

បញ្ចប់ការវិចិត្រ

(1) សម្រាប់ Tillich មិនទទួលយកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការបកស្រាយនៃសញ្ញាថ្មី ចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការបកស្រាយទស្សនវិជ្ជា របស់គាត់ គាត់គឺដើម្បីប្រឆាំងនឹងគ្រិស្តសាសនា ។

(2) នៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ជា ព្រះគ្រីស្ទជាអង្គថ្មី ព្រះគ្រីស្ទជាអង្គដែលបានប្រាប់ជាគោលលទ្ធិដែលត្រូវបានឃុំ ឃាំង ។ ដូចដែលគាត់និយាយយ៉ាងលម្អិត នោះព្រះគ្រីស្ទពិតបានបាត់ខ្លួន ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនជាអង្គទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែជាភាជន៍ នៃព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់គិតថាពាក្យនៃបទគម្ពីរទៅការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺខុស ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិនៃការចាប់កំណើត ។

(3) Tillich ដាក់គុកព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងគុកដែលជាមូលដ្ឋាននៃការត្រូវបាន ជួសជុលទម្រង់នៃទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់ ។ ក្នុងករណីនេះ ព្រះមិនអាចក្លាយជា អ្នកបង្កើតបានទេ ប្រសិនបើព្រះបែបនេះបង្កើត នោះគាត់គ្រាន់តែជាការអភិវឌ្ឍ ន៍ចាំបាច់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយការបង្កើតរបស់គាត់អាច គ្រាន់តែជាជីវិតរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។

ទ្រឹស្តីរបស់ Tillich បានបាត់ការបំបែករវាងអ្នកបង្កើត និងសត្វ ។ នេះជា គំនិតដើម្បីបដិសេធពាក្យច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ ។

(4) នៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់មិនបង្ហាញអ្វីលម្អិតទេ ។ គាត់ និយាយតែនៅក្នុងស្ថានភាពអត្ថិភាពប៉ុណ្ណោះដែលមិនទាក់ទងនឹងព្រះ ។ “Tillich យកដុំនោះចេញ តែដេញគ្រាប់ចេញ” ។

ជំពូកទី 3 ទ្រឹស្តីសាសនា Secular Theology

នេះអាចនិយាយបានថា ប្រតិកម្មទៅនឹងគំនិតទ្រឹស្តីគ្រាមភាសា (ការឧកចិត្ត ដែលមានស្រាប់) អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនខាងក្រោមនេះ គឺជាអ្នកទោសរបស់វា ។ នៅចំកណ្តាលនៃគំនិតនីមួយៗរបស់ពួកគេ យើងពិនិត្យមើលទ្រឹស្តីខាងលោកិយ ដោយលម្អិត ។

1. Thomas J. J Altizer

គាត់ជាសាស្ត្រាចារ្យនៃសាកលវិទ្យាល័យ Emory ហើយបានអះអាងថា ព្រះ បានសុគតតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ ភីលីព ២:៧ ។ ភីលីព 2:7 មានបន្ទូលថា “ប៉ុន្តែបានធ្វើឲ្យខ្លួនទទេដោយយកទម្រង់នៃអ្នកបម្រើមកកើតក្នុងលក្ខណៈដូច មនុស្ស” តាមការបកស្រាយរបស់គាត់ ព្រះមិនមែនដូចជាព្រះដោយការចាប់ កំណើតរបស់គាត់ទេ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះហើយ ឥឡូវ នេះ នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះមិនមែនជាព្រះដ៏លើសលប់ទេ ទ្រង់បាន លប់បំបាត់ភាពជារបស់ទ្រង់ ហើយបានដោះស្រាយការបែងចែកនៃព្រះ និងមនុស្ស ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះគឺជា«ដំណើរនៃការអភិវឌ្ឍជាអចិន្ត្រៃយ៍នៃការបដិសេធខ្លួនឯង» ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះគឺជាអវិជ្ជមានតែប៉ុណ្ណោះ ហើយត្រូវបានផ្លាស់ ប្តូរទៅជាអរូបិយដែលមិនប្រក្រតី (metamorphosis) ដោយភាពទទេ ។ វា មានន័យថា លក្ខណៈវិសេសរបស់គាត់ ភាពខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ត្រូវបានគេ បោះចោល ហើយគាត់បានរស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ និងរូបកាយ ។ Altizer បដិសេធពិភពលោកខាងមុខហើយគោលបំណង eschatological របស់មនុស្ស ត្រូវបានសម្រេចដោយជីវិតបច្ចុប្បន្ននិងមិនមានអនាគតអរូបិ ។ គាត់បានយល់

ស្របថាប្រសិនបើគាត់បដិសេធការឆ្លងផុតពីភពលោកខាងមុខហើយបានអនុម័ត
សម័យទំនើបនៃការបង្រៀននៃ Zoroastrianism (Zarathustra) ។ ហើយបាន
គាំទ្រព្រះនិព្វានក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

2. Paul van Buren

គាត់ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងការបង្កើនការប្រើប្រាស់វាក្យសព្ទវេទសាស្ត្រ ។ ម្យ៉ាង
វិញទៀត ដូចដែលយើងនិយាយដោយពាក្យនៃទស្សនវិជ្ជា និងវិទ្យាសាស្ត្រ
សម័យទំនើប ពាក្យចាស់ដែលថាព្រះមានព្រះជន្មរស់គឺគ្មានន័យអ្វីទាំងអស់ ។
ពាក្យបែបនេះគ្រាន់តែជាមនោគមវិជ្ជា ហើយទីបំផុតមានចរិតផ្លាស់ប្តូរ ។ ការ
អះអាងរបស់អ្នកប្រាជ្ញពីរនាក់ខាងលើ (Altizer និង Buren) ត្រូវបានបង្ហាញ
ជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយមិនយូរប៉ុន្មានក៏ត្រូវបានបាត់ទៅវិញ ។ ព្រោះការ
អះអាងរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានដាក់ក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរ ។

3. Dietrich Bonhoeffer

Harvey Cox បានប្រើគំនិតរបស់ Bonhoeffer ដូចគាត់យល់ស្របនឹងខ្លួន
គាត់ក្នុងចលនានៃទ្រឹស្តីខាងលោកិយ ។ គំនិតទ្រឹស្តីខ្លះអំពី Bonhoeffer មិន
អាចជួយបាន ក្រៅពីមានលទ្ធភាពបកស្រាយដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែហេតុផលដែលការ
គិតចេញមកនេះមិនត្រូវបានគេប្រាប់ឱ្យច្បាស់នោះទេ ។ ការអះអាងខ្លះរបស់
គាត់ត្រូវបានណែនាំដូចខាងក្រោម ។ គាត់បានអះអាងថា “យើងមិនទាមទារ
ព្រះទៀតទេ ។ យើងគួររៀនថា យើងរស់នៅដោយគ្មានព្រះ» ។ ហើយបាន
ទាមទារគ្រិស្តសាសនាដោយគ្មានសាសនា ។ អត្ថន័យនៃមនុស្សចាស់ទុំ (man

come of age) ផងដែរ ។ អត្ថន័យនៃ "បុរសពេញវ័យ" គឺរស់នៅដោយ
 គ្មានព្រះសម្រាប់ពិភពលោកនៃមនុស្សចាស់ ។ ការបញ្ចេញមតិខាងលើរបស់
 Bonhoeffer កើតចេញពីទំនោរនៃភាពស្ងប់ស្ងាត់ ប៉ុន្តែវាពិបាកក្នុងការនិយាយ
 ថាវាច្បាស់ណាស់ព្រោះគាត់មិនបានពន្យល់វា ។ គាត់បានបន្ទូលទុកការនិយាយ
 បែបនេះដោយមិនច្បាស់លាស់ ហើយត្រូវបានគេពេញលេញក្នុងពុកនៅក្នុងសង្គ្រាម
 លោកលើកទី ២ ។ ទោះបីជាវាពិបាកដែលយើងនិយាយថា Bonhoeffer គឺ
 ជាអ្នកទ្រឹស្តីខាងសាសនាក៏ដោយវាច្បាស់ណាស់ថាគាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់Barthian
 ជាគោលការណ៍ ។ គាត់បានឃើញថាទំនាក់ទំនងរវាងហេតុផលរបស់មនុស្ស
 និងការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគឺមិនអាចទៅរួច ។ គាត់អះអាងថា បទគម្ពីរ និង
 ការអធិប្បាយ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់មនុស្ស នៅខាងក្រៅនៃការចាប់អារម្មណ៍នៃ
 ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះគម្ពីរមិនអាចគេចផុតពីការទទួលខុសត្រូវក្នុងការធ្វើដូច
 អ្នកដទៃឡើយ» ។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយនៅក្នុងព្រះត្រីសូ មជ្ឈមណ្ឌលបាន
 និយាយថា «ការនិយាយអំពីព្រះត្រីសូគឺត្រូវនៅស្ងៀម» ។ នេះជាការសន្និដ្ឋាន
 តាមគ្រាមភាសាដែលថាមិនអាចទៅរួចទេដែលព្រះត្រីសូ (ព្រះ) ត្រូវបាន
 បង្ហាញដោយប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ហើយគាត់ផងដែរ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ការ
 ពិតថា យើង (ព្រះត្រីសូ) ត្រូវបានលាក់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ និងដំណើរការ
 ប្រវត្តិសាស្ត្រ (ទៅបទគម្ពីរ) ។ ប៉ុន្តែ ព្រះត្រីសូបានជួបយើងតាមរយៈបទគម្ពីរ
 នៅកន្លែង» ។ នេះមិនមែនជាពាក្យដែលមិនស្គាល់លក្ខណៈពេញលេញនៃបទ
 គម្ពីរនោះទេ ។ សាសនាត្រីសូនៃ Bonhoeffer ខាងលើបានបោះចោលនូវទស្សនៈ
 ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលបានកែទម្រង់ប្រពៃណីដោយភាពមិនសមហេតុផលរបស់

Kant ដែលគាត់មើលឃើញប្រវត្តិសាស្ត្រទូទៅដោយមិនច្បាស់លាស់ ។ ដូច្នេះ ហើយ ពួកគេឃើញបទគម្ពីរដោយមិនដឹងខ្លួន ។

4. John A. T. Robinson

គាត់បាននិយាយថា ៖ «លោកយេស៊ូមិនបាននិយាយថាខ្លួនគាត់ជាព្រះទេ» ។ ហើយយល់ស្របនឹងគំនិតរបស់ Rudolf Bultmann, Bonhoeffer, Tillich ជាដើម ។ គាត់បាននិយាយថា ការអធិស្ឋានគឺជាការបើកបេះដូងរបស់មនុស្សអធិស្ឋាន ។ ការថ្វាយបង្គំគឺជាការឆ្លើយតបនៃតម្រូវការរបស់ប្រជាជន ។ ហើយ គាត់បានបដិសេធថាព្រះយេស៊ូវជាបុត្រានៃព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ កំហុស នៃការគិតនេះត្រូវបានធ្វើតាមអ្នកទ្រឹស្តីសាសនាដទៃទៀត ។

5. Harvey G. Cox

គាត់បានសរសេរសៀវភៅ Secular City នៅឆ្នាំ 1965 ជាសាស្ត្រាចារ្យនៃ សាកលវិទ្យាល័យ Harvard ។ វាមានន័យថា ទីក្រុងដែលមនុស្សបង្កើតគឺជា និមិត្តរូបនៃការបង្កើតពិភពលោក និងជាភ្នាក់ងារនៃការផ្លាស់ប្តូរខាងលោកិយ លោកបានចង្អុលបង្ហាញថា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃចលនាខាងលោកិយចេញមកពី បទគម្ពីរ ។ ឧទាហរណ៍នៃការអះអាងមិនពិតរបស់គាត់គឺមួយនេះ ។ បុរោហិត រស់ថា សត្វធម្មជាតិទាំងឡាយ ដែលសាសនាមានអំណាចវេទមន្ត ហើយគោរព បូជា ហើយរស់នៅជាមួយសាសនា ។ អ៊ីស្រាអែលបានអះអាងថា ព្រះបាន បង្កើតសត្វទាំងអស់ ដើម្បីមនុស្សជាតិអាចបោះចោលសាសនាបែបនេះ ដើម្បីឱ្យ មានទិដ្ឋភាពធម្មជាតិវេទមន្ត ។ នេះជាចលនាដើម្បីធ្វើឲ្យមានភាវនានិយម

ដោយគ្មានសាសនា ដោយការដកសាសនារបស់មនុស្សចេញ ហើយរស់នៅជា
ស្វ័យភាពបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈរបស់ Cox ដែលថាការបង្កើតស្ថានសួគ៌ និង
ផែនដីរបស់ព្រះ គឺជាចេតនារបស់គាត់ក្នុងការដកចេញនូវគោលគំនិតសាសនាគឺ
ខុស ។ គំនិតនៃការបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីរបស់ព្រះ ជាទស្សនៈសាសនា
នៃព្រះដែលផ្ដោតលើធម្មជាតិ ។ គោលបំណងចុងក្រោយនៃសាសនាគ្រីស្ទគឺភាព
ស្មោះត្រង់ ។ ម្យ៉ាងទៀត វាធ្វើឲ្យបុរសនោះបានបម្រើព្រះពិត ។ (វិវរណៈ
២២:៣)

បញ្ចប់ការរិះគន់

កង្វល់ចម្បងរបស់អ្នកទេវវិទ្យាគឺចំពោះបញ្ហាសង្គម នយោបាយក្នុងពិភពលោក
ប៉ុន្តែមិនមែនជាបញ្ហាអបិយជំនឿទេ ។ Robinson បាននិយាយថា “បញ្ហា
របស់យើងមិនមែនជារបៀបដែលយើងអាចជួបព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យសប្បុរស
នោះទេ ។ បញ្ហារបស់យើងគឺរបៀបដែលយើងអាចជួបអ្នកជិតខាងដែលមាន
ចិត្តសប្បុរស» ។ នេះគឺជាចំណុចផ្ទុយគ្នាទៅនឹងបទគម្ពីរទាំងស្រុង ។ ព្រះបន្ទូល
នៃគម្ពីរបានចែងថា “ប៉ុន្តែ ចូរស្វែងរកនគរព្រះ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជា
មុនសិន នោះអ្វីៗទាំងអស់នឹងបានបន្ថែមមកក្នុងអ្នករាល់គ្នា” (Mt 6:33) ។

ជំពូកទី ៤ ទ្រឹស្តីនៃក្តីសង្ឃឹម The theology of hope

1. Jurgen Moltmann

គាត់បានសរសេរសៀវភៅ “ទ្រឹស្តីនៃក្តីសង្ឃឹម” (Theologie der Hoffnung) នៅឆ្នាំ 1960 ។ គាត់បានរកឃើញគោលគំនិតនៃព្រះដែលបានអភិវឌ្ឍចេញពី ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅឯចលនានៃការចាកចេញពីអ៊ីស្រាអែល ។ តាមការអះអាងរបស់លោកអះអាងថា បច្ចុប្បន្នគ្រាន់តែជាស្ថានីយបណ្តោះ អាសន្នក្នុងដំណើរឆ្ពោះទៅអនាគត ។

1) ទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនសំខាន់ដូចប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែបង្ហាញគំរូនៃ ការរស់ឡើងវិញនាពេលអនាគតរបស់មនុស្សជាតិដោយការព្យាករណ៍ថយក្រោយ ទៅក្នុងពេលវេលា - នេះមិនមានន័យថាការរស់ឡើងវិញដោយអរូបីទេ ប៉ុន្តែជា ចំណុចឈប់នៃការអភិវឌ្ឍន៍ស្វ័យធម៌របស់មនុស្សជាតិ ។ ចំពោះគាត់ លក្ខណៈ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ 'ការរស់ឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីប្រពៃណីបានបកស្រាយថា ថ្ងៃ ដែលមានមនុស្សរស់ឡើងវិញគឺជាគ្រឹះដែលមនុស្សទូទៅនឹងរស់ឡើងវិញ ។

Moltman n ឃើញមួយនេះដាក់បញ្ចូល ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប្រវត្តិសាស្ត្រ គួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយពន្លឺនៃ eschatology ។ ការអះអាងនេះបាន លើកឡើងថា ប្រវត្តិសាស្ត្រជារឿងពិបាក (ពិបាកយល់) ដើម្បីដឹងច្បាស់ ។

2) ទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ចំពោះគាត់ ការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះយេស៊ូវបានយាងចេញពីស្ថានសួគ៌នោះទេ ។ Moltmann បដិសេធប្រភេទអូប៊ី ។ Ro គាត់ ការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញនៃព្រះយេស៊ូវគឺជាមនុស្សថ្មីនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលវាសន្យាថានឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះមនុស្សជាតិពេលអនាគត ។ . (នេះកើតចេញពីការអភិវឌ្ឍន៍ស្វ័យត្របស់មនុស្សជាតិ វាមិនកើតឡើងដោយអូប៊ី ។ គាត់បានសរសេរការស្នាក់នៅថា "ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងបដិវត្តន៍" ដែលកំណត់ថាព្រះវិហារត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងបដិវត្តន៍ដូចម្តេចហើយអាចប្រើអំពើហិង្សា ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺដើម្បីយល់ខុសអំពីវាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទជាជានគរនៃពិភពលោក ។

2. Wolfhart Pannenberg

គាត់បានសរសេរ Jesus-God and Man នៅឆ្នាំ 1968 បន្ទាប់ពីនោះសំណួរជាមូលដ្ឋានចំពោះទ្រឹស្តី ។ (1970-1971)

1) វិវរណៈប្រវត្តិសាស្ត្រគឺដោយប្រយោល Historical revelation is indirect ចំពោះគាត់ ប្រវត្តិទាំងអស់គឺជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ ។ វិវរណៈមិនចេញពីកិច្ចការផ្ទាល់របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែចេញពីកិច្ចការដោយប្រយោលរបស់ព្រះ ។ នេះគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រសកលដើម្បីបដិសេធតួចអក្សររបស់វិវរណៈទាំងស្រុង ប៉ុន្តែទទួលស្គាល់តួអក្សរផ្នែកនៃវិវរណៈ ។ គាត់មិនបែងចែកវិវរណៈទូទៅ និងវិវរណៈ

ពិសេសនោះទេ ។ ច្បាប់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មិនមែនជាវិវរណៈទេ ប៉ុន្តែជាសញ្ញានៃវិវរណៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។

2) ភាពមិនច្បាស់លាស់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រខ្លី

ព្រះមិនត្រូវបានគេជូនដំណឹងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដោយព្រឹត្តិការណ៍មួយទេ ប៉ុន្តែមាន តែមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលរៀនអំពីទិដ្ឋភាពខ្លះដល់ព្រះតាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍ ។ ព្រះ ត្រូវបានជូនដំណឹងដោយប្រវត្តិសាស្ត្រសរុបទាំងស្រុង ។ គាត់អះអាងថា នៅ ចំណុចបញ្ចប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រ វិវរណៈនៃព្រះនឹងត្រូវបានជូនដំណឹងទាំងស្រុង ។

3) លក្ខណៈនៃព្រឹត្តិការណ៍របស់ព្រះយេស៊ូវ

ព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះយេស៊ូវ គឺជាវិវរណៈ eschatological ដែលបានបង្ហាញដោយ អត្ថន័យ ទុកមុនថាជាការព្យាករណ៍ ។ លោកអះអាងថា ដំណោះស្រាយនៃ បញ្ហាជំនឿគឺបានសម្រេចពីបាត (ពីប្រវត្តិសាស្ត្រ) ដល់ចំណុចខាងលើ ។ ជា ឧទាហរណ៍ ជំនឿរបស់យើងចំពោះការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដឹងពីប្រូបា ប៊ីលីតេចេញពីការពិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនបាននិយាយថាដំណោះ ស្រាយនៃបញ្ហាជំនឿដោយសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ និងកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធនោះទេ ។ ទស្សនៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសកលរបស់គាត់គឺផ្ទុយទៅនឹងវិសាល ភាពនៃ Barth ។ លោកអះអាងថា ប្រវត្តិសាស្ត្រគឺជាវិវរណៈជាក់ស្តែងដោយ មិនមានវិវរណៈនៃអបិយជំនឿ ។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមិនចាប់យកវិវរណៈនោះជា កំហុសរបស់បុរស ។ គាត់មិនទទួលស្គាល់ការពិតដែលថាបុរសខ្វាក់ខាងវិញ្ញាណ នោះទេ ។ គាត់មិនចាត់ទុកទ្រឹស្តីគ្រិស្តវិទ្យាទេ ប៉ុន្តែចាត់ទុកភាពបរិសុទ្ធតាម

ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ គាត់មិនទទួលស្គាល់ថាលក្ខណៈសាមញ្ញនៃវិវរណៈក្នុងអតីតកាល
 ទេ ប៉ុន្តែវិវរណៈត្រូវបានបន្ត ។ ភាពប្លែកនៃសាសនាអ៊ីស្រាអែលមិនមែនថាអ៊ី
 ស្រាអែលមិនបានទទួលវិវរណៈតែមួយគត់នោះទេ ប៉ុន្តែវាមានតែមួយគត់នៅក្នុង
 ស្មារតីនៃប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល ។ ព្រះយេស៊ូវមិនបានចេញមកពីសម័យមុនទេ
 ប៉ុន្តែត្រូវបានលាតត្រដាងនៅក្នុងពិភពលោកនៃសម័យនោះដោយថយក្រោយទៅ
 ក្នុងសម័យកាល ព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រមានលក្ខណៈវិវរណៈ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជា
 អត្ថន័យចុងក្រោយនៅឡើយទេ ។ ព្រោះប្រវត្តិចុងក្រោយមិនទាន់មកដល់ ។
 ហើយគាត់បានអះអាងថា លក្ខណៈនៃវិវរណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជា
 eschatology ដ៏រ៉ាំរ៉ៃនោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងគិតតាមបទគម្ពីរ ។ ព្រះយេស៊ូវបាន
 យាងមកជា eschatology នៃពិភពនៃវិវរណៈ ហើយទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាភាពពេញ
 លេញទាំងស្រុង ។ រឿងដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងគាត់គឺអាស្រ័យលើព្រឹត្តិការណ៍
 ចុងក្រោយ ។ ចុះតើអ្វីទៅជាហេតុដែលនិយាយថា វត្ថុចុងក្រោយមកដល់សម័យ?
 ទ្រឹស្តីនៃក្តីសង្ឃឹមត្រូវបានសន្និដ្ឋានថាពិភពលោកនេះនិងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភព
 លោកគ្រាន់តែជាការពិតប៉ុណ្ណោះប៉ុន្តែមិនមានព្រះអបិយជំនឿទេ ។ ដោយសារ
 តែមុនពេលប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានបញ្ចប់ យើងមិនអាចនិយាយបានច្បាស់ថានេះ
 មិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។

ការរិះគន់ត្រូវបានបញ្ចប់

- (1) ក្នុងទ្រឹស្តីនៃក្តីសង្ឃឹម ចែងថា ភាពអស់កល្បជានិច្ច ត្រូវបាត់បង់ទៅក្នុង
 ពេលវេលា ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងទ្រឹស្តីប្រពៃណីព្រះ (ភាពអស់កល្បជានិច្ច) និងព្រះ
 យេស៊ូវគ្រីស្ទបានក្រោកឈរឡើងនៅខាងក្រៅនៃពេលវេលា ។

(2) នៅក្នុងទ្រឹស្តីនៃក្តីសង្ឃឹម ទ្រឹស្តីគ្រិស្តសាសនាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយទស្សនៈ eschatological ប៉ុណ្ណោះ។ ទស្សនៈនៃ eschatology នេះមិនមែនជាការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវទេ ប៉ុន្តែជាគោលគំនិតបើកចំហចំពោះអនាគតមិនប្រាកដប្រជា។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាព្រះដើម្បីជូនដំណឹងដល់អនាគតទាំងស្រុងនោះទេ ហើយកាលពីអតីតកាលក៏ត្រូវបានជូនដំណឹងយ៉ាងរឹងមាំផងដែរ។ ហើយចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងអតីតកាល និងបច្ចុប្បន្នគឺជាដំណាក់កាលឯករាជ្យនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះដើម្បីឈានទៅដល់ភាពពេញលេញនៃអនាគត។

(3) Moltman មិនគិតថាការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាគ្រឹះដែលការរស់ឡើងវិញ (ឬប្រភព) នៃអ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ផ្ទុយទៅវិញគាត់អះអាងថា ការរស់ឡើងវិញជាទូទៅនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពាក្យនេះគឺជាការបង្រៀនផ្ទុយទាំងស្រុងទៅនឹងបទគម្ពីរ។

ជំពូកទី 5 ទ្រឹស្តីនៃដំណើរការ The theology of process

1. ប្រវត្តិទស្សនវិជ្ជានៃទ្រឹស្តីដំណើរការ (The philosophical background of process theology)

យើងអាចនិយាយបានថាទ្រឹស្តីនេះកើតឡើងពីទស្សនវិជ្ជារបស់ Whitehead (Alfred North whitehead, 1861-1947) ហើយនៅក្នុងទ្រឹស្តីនេះ ស្បែករោ Samuel Alexander, "Space, time, and deity" ឆ្នាំ 1920 បានអនុវត្តតួនាទីជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវរបស់វា ។ យោងទៅតាម Whitehead (1) ការពិតត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាបន្តបន្ទាប់រវាងបញ្ចូលព្រះ ។ (២) ចំពោះចរិតលក្ខណៈនៃសក្តានុពលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះមាន វាគឺជាធម្មជាតិបឋម ។ ហើយទ្រង់មានតួអង្គចូលរួមនៅក្នុងពិភពនៃពេលវេលា វាត្រូវបានហៅសម្រាប់ធម្មជាតិជាលទ្ធផល ។ ធម្មជាតិទាំងពីរនេះហៅថា ធម្មជាតិបាយប៉ូឡា ។

2. ការបង្កើតទ្រឹស្តីដំណើរការ (The forming of process theology)

ទ្រឹស្តីនេះមាននៅចំកណ្តាល Charles Hartshorn នៃសាកលវិទ្យាល័យ Chicago ក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក W.Norman Pittenger, Schubert M Ogden, John b. Cobb, and Jr ជាដើម ការពន្យល់នៃនាយកដ្ឋានរបស់ព្រះមានដូចខាងក្រោម ។ (1) ព្រះគឺជាដំណើរការផ្លាស់ប្តូរខ្លួនវា; (២) ព្រះជាតថាគត ដែលត្រូវបញ្ជាក់ដោយទស្សនវិជ្ជា ។ ការពន្យល់អំពីរឿងទាំងនេះចេញមកពីវិវរណៈអរូបី ប៉ុន្តែដោយសាមញ្ញដោយការប្រកែកតាមទស្សនៈរបស់ពួកគេ ។

3. កំហុសរបស់អ្នកទ្រឹស្តីនៃដំណើរការទ្រឹស្តី (The mistake of the theologians of process theology)

ពួកគេបានអះអាងថា អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពនៃបាតុភូតនេះ មិនមែនកើតចេញពីការបង្កើតរបស់ព្រះ និងការផ្តល់របស់វាទេ ប៉ុន្តែបានមកពីខាងក្នុងនៃព្រះ គំនិតនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រភេទនៃ pantheism ។

(1) ដូច្នេះហើយ បានជាព្រះរបស់ពួកគេមិនមែនជាព្រះផ្ទាល់ខ្លួនទេ គឺគ្រាន់តែជាគោលការណ៍ប៉ុណ្ណោះ ។ វាគឺជាគំនិតមួយដែលត្រូវកាត់ចេញដោយបទពិសោធន៍របស់មនុស្ស (គំនិតផ្លូវចិត្ត) វាមិនមែនជាព្រះពិតដែលអាចនិយាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងឆ្លើយតបការអធិស្ឋាននោះទេ ។ ព្រះគម្ពីរជាព្រះផ្ទាល់ខ្លួនដែលមានបញ្ញាទាំងស្រុង ។ (ដាន ៤:២៥ រ៉ូម ៨:២៩ អេភេសូរ ១:៩, ១យន ៤:១៦)

(2) ការបង្កើតដែលពួកគេបាននិយាយថា មិនមែនជាការបង្កើតពិតប្រាកដទេ ប៉ុន្តែជាការវិវត្តន៍ ។ នេះមិនមានន័យថាការបង្កើតអត្ថន័យព្រះគម្ពីរដើម្បីមានលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រមួយដងនោះទេ ។

(3) ទ្រឹស្តីនៃដំណើរការបដិសេធនូវលក្ខណៈដ៏រឹងមាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ យោងទៅតាមទ្រឹស្តីនេះ វាពន្យល់ថា ព្រះគ្រាន់តែជាផ្នែកមួយនៃការពិតប៉ុណ្ណោះ ។

(4) យោងតាមទ្រឹស្តីនៃដំណើរការ “ព្រះ” គឺជាដំណើរការនៃការផ្លាស់ប្តូរ ។ វាខុសពីព្រះក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ព្រះមិនផ្លាស់ប្តូរទេ ។ (ទំនុកតម្កើង 102:26-27 ម៉ាល 3:6 Jm 1:17 Heb 13:8)

ផ្នែកទី 3 ទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិច និងសាសនាគ្រីស្ទ Western philosophy and the Christianity

ការស្ទង់មតិនៃប្រវត្តិសាស្ត្រទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិចក្នុងទស្សនៈនៃទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់

Descartes បាននិយាយថាដើម្បីបញ្ជាក់ពីភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ដោយការប៉ាន់ស្មានថាខ្ញុំមានសម្រាប់ខ្ញុំគិតថា "(cogito ergo sum) ។ គាត់បានជជែកវែកញែកអំពីអត្ថិភាពនៃព្រះពីទីនេះ វាមានដូចខាងក្រោម ។ "តំនិតរបស់យើងមានទ្រឹស្តីនៃសញ្ញាណជាច្រើន ប៉ុន្តែពួកគេអាចជាផលិតផលនៃចិត្តវិទ្យារបស់យើង ហើយក៏ជាអ្វីដែលបានចូលទៅក្នុងខាងក្នុង ចេញពីការពិតនៃខាងក្រៅរបស់យើង ។ មនសិការរបស់យើងមានសញ្ញាណនៃព្រះ ពោលគឺសញ្ញាណនៃភាពគ្មានទីបញ្ចប់ ភាពអស់កល្បជានិច្ច គ្រប់សព្វ និងភាពមិនអាចទៅរួច ជាដើម ។ មួយ ។ "ការជជែកវែកញែករបស់ Descartes គឺជាទ្រឹស្តីដែលអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសន្មតថាចិត្តវិទ្យារបស់យើងគឺពេញលេញ ។ តាំងពីបុរាណកាលមក តើអ្នកណាបានរកឃើញព្រះពិតដោយការស្មានដោយស្វ័យភាពបែបនេះ? ដូច្នេះ មនុស្សជាតិបានបន្ទូលទុកនូវពាក្យដែលព្រះបានបើកសម្តែង (បទគម្ពីរ) មិនបានស្វែងរកព្រះពិតទេ គឺសុទ្ធតែបានថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ។ តើអ្វីជាព្រះដែល Descartes បានរកឃើញ? - ក្នុងចំណោម Descartes ។ Spinoza គឺជាទស្សនវិទូស្វ័យតំដើម្បីទទួលបានឥទ្ធិពលរបស់ Descartes ។ អ្វីដែលហៅថា លោកបានស្មានដោយការបញ្ជាក់ពីរបៀប និងសារធាតុ ។ ហើយបានឈានដល់ការសន្និដ្ឋាននៃទ្រឹស្តីដូចគ្នារវាងវត្ថុនិយម និង

ខ្លួនឯង (វាមានន័យថាព្រះ និងសកលលោក)... ទស្សនៈទស្សនវិជ្ជាដែលគាត់
បានប្រកាសមានដូចខាងក្រោម ។ "ពិភពលោកនេះ (សកលលោក) ដែល
យើងរស់នៅគឺអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងពេលវេលា និងគ្មានដែនកំណត់នៅក្នុងលំ
ហ ។ ពិភពលោកគ្មានការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់នោះទេ សារធាតុគឺជាគ្រឹះ
នៃសត្វទាំងអស់ និងប្រភពរបស់វា ។ ដូច្នេះហើយវាដូចគ្នាទៅនឹងអ្នកបង្កើត
តែមួយគត់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះតើអ្នកណាដាក់យើងនៅក្នុងពិភពលោក?
ព្រះបានធ្វើដូច្នេះ ។ ដូច្នេះព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់តែជាពិភពលោក (សកលលោក
ផ្ទាល់) ហើយមនុស្សគឺជាផ្នែកខ្លះនៃព្រះ ។ ចិត្តមនុស្សគឺជាផ្នែកមួយនៃចិត្តរបស់
ព្រះ» ។ ប៉ុន្តែព្រះជាព្រះវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែមិនមែនជាវត្ថុធាតុទេ ។ ដូច្នេះ
មនុស្សជាតិមិនអាចវាស់វែងគាត់តាមគណិតវិទ្យាបានទេ ។ ការសន្និដ្ឋាននៃគ
ណិតវិទ្យាពិតប្រាកដមិនទាក់ទងនឹងពិភពខាងវិញ្ញាណទេ ។ ទោះបីជាទ្វារបន្ទប់
ត្រូវបានបិទក៏ដោយព្រះអម្ចាស់ដែលរស់ឡើងវិញបានចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ។
ទិដ្ឋភាពនៃ cosmos នៅ Spinoza គឺជា pantheism ។ Pantheism មិន
បានបែងចែកសូម្បីតែរវាង Tea Won (ព្រះ) និង Jab Da (សត្វទាំងអស់)
ហើយក៏មិនគិតពីដំណោះស្រាយនៃបញ្ហា Tea Won ដែរ ។ គំនិតនៃ
Pantheism ផ្ទុយទៅនឹងទស្សនៈរបស់ព្រះតែមួយគត់នៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ការ
បង្រៀននៃបទគម្ពីរបានបំបែកមនុស្សរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់ ។ (សាស្តា ៥:២, រ៉ូ
ម ៩:២០-២១) – ក្នុងចំណោមស្តីណូហ្សា ។

1. ផ្នែកទី 3 ទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិច និងសាសនាគ្រីស្ទ

លំដាប់

2. Platon

3. Aristoteles

4. Pyrrho

5. Epicuros

6. Stoa philosophy

7. Philo

8. New Platon party

9. Gostiscism

10. Scholar philosophy

11. Fransis bacon

12. Decart

13. Spinoza

14. Lifnich

15. Hume

16. Kant

17. Hegel

18. Kar marks

19. Sopheheor

20. Niche

21. Extentialism

**ផ្នែកទី 3 ទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិច និងសាសនាគ្រីស្ទ Western
Philosophy and the Christianity**

1. Platon (BC, 427-347)

Platon កើតក្នុងគ្រួសារអភិជនក្នុងប្រទេសអ៊ីតាលី ។ គាត់បានសិក្សានៅក្រោម
សូក្រាតនៅអាយុ 18 ឆ្នាំ ហើយមានទិដ្ឋភាពនៃ cosmos នៅកណ្តាលនៃ
ពិភពឧត្តមគតិ យោងតាមគាត់ ពិភពនៃបាតុភូតបានចេញមកក្រៅពីពិភពនៃ
ឧត្តមគតិ វាដូចជាស្រមោល និងសម្រាប់ពិភពនៃឧត្តមគតិ ។ ដូចដែលយើង
ឃើញនៅក្នុងទស្សនៈរបស់គាត់សម្រាប់ការពិតគឺជាពិភពនៃឧត្តមគតិវាមិនគួរត្រូវ
បានផ្លាស់ប្តូរទេ ។ ញ្ញាណមិនអាចទៅដល់បានឡើយ មានតែការព្រិះរិះប៉ុណ្ណោះ
ទើបមកដល់ ដូច្នេះហើយ ការដែលទស្សនវិទូយកភាពស្រស់ស្អាតនៃពិភពលោក
មក ដល់ភាពស្រស់ស្អាតក្នុងពិភពនៃឧត្តមគតិ ។ ហេតុផលដែលបុរសគិតថា
បុគ្គលម្នាក់ៗក្នុងលោកបច្ចុប្បន្នមិនពេញលេញ គឺត្រូវវាយតម្លៃតាមស្តង់ដារមួយ
ទៀត (ពិភពនៃឧត្តមគតិ) ។

ការរិះគន់

(1) យោងទៅតាមពាក្យរបស់ Platon គំនិតរបស់យើងគឺការមាក់ងាយ (
ἀνάμνησις) ដែលនៅតែមាននៅក្នុងគំនិតរបស់យើងតាំងពីដំបូង ។ ប៉ុន្តែនេះ

គឺខុសពីទស្សនៈនៃពិភពនៃបទគម្ពីរ ។ គម្ពីរមិនបាននិយាយថាពិភពលោកបែបនេះនៅដើមដំបូងទេ ។

(2) តាមទស្សនៈរបស់គាត់អំពីសកលលោក អ្វីដែលគេហៅថា ឧត្តមគតិ (ἰδέα) គឺជាស្តង់ដារនៃសត្វទាំងអស់ និងអស់កល្បជានិច្ច ។ (CH Patterson. នេះមានន័យថាបដិសេធព្រះជាអ្នកបង្កើតក្នុងន័យពិត ។ Platon បាននិយាយថាព្រះ Demaulgos (δεμουργός) ព្រះមិនមែនជាអ្នកបង្កើតទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកបង្កើត cosmos (κόσμος) ដែលមានទម្រង់ និងរូបធាតុ (ὕλη) ដែលមានស្រាប់ ។ ដែលហៅថា គំនិត (ἰδέα) គឺអស់កល្បជានិច្ច មិនមែនមានន័យថា គ្មានអ្នកណាបង្កើតឧត្តមគតិទេ? នេះគឺដើម្បីបដិសេធព្រះពិត ។ យោងតាមបទគម្ពីរ បុរសទាំងនេះមិនស្គាល់ព្រះទេ ។ Platon ក៏មិនលើកលែងដែរ ។ ការវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរតែងតែជាការពិត ។ 9 កូរិនថូស 1:21 បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ នោះលោកីយ៍មិនបានស្គាល់ព្រះតាមរយៈប្រាជ្ញាទេ វាបានធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តដោយការល្ងើលនៃសេចក្តីដែលយើងផ្សាយ ដើម្បីសង្គ្រោះអស់អ្នកដែលជឿ» ។ ព្រះត្រូវបានជូនដំណឹងដោយពាក្យដែលបានបង្ហាញរបស់គាត់ (ភាពល្ងង់ខ្លៅនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ) ហើយមិនអាចដឹងថាទ្រង់ជាខ្លួនគាត់ ។

2. អារីស្តូត (គ.ស ៣៨៤-៣២២) Aristoteles (BC 384-322)

គាត់បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរគ្រប់យ៉ាងដើម្បីសិក្សាព្រះ ។ តាមពាក្យរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គដែលធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ មិនមែនជាចិត្តដែលរំកិលទៅមុខទេ គឺចិត្តមិនមែនជារត្មជារត្មជានិរន្តរ៍ទេ គឺចិត្តហៅព្រះ ។ ព្រះមាននិស្ស័យ

យជាមួយនឹងលោកីយ៍ ព្រះអង្គមិនមានអំណាច និងឆន្ទៈទេ ប៉ុន្តែព្រះអង្គកើតឡើងនៃចលនា (រស់នៅក្នុងវត្ថុ) ក្នុងរូបធាតុ (រូបធាតុ) ដោយឥទ្ធិពលរបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ហើយពួកវាបានក្លាយទៅជាអ្វីៗទាំងអស់ ហើយចេញពីវត្ថុ ។ វាដូចជាម៉ាញ៉េទិចខ្លួនឯងមិនផ្លាស់ទី ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យលោហៈ ។ ហើយបញ្ញារបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងហេតុផលរបស់មនុស្ស ។

ការរិះគន់

ទស្សនៈនៃព្រះរបស់អារីស្តូត គឺជាប្រភេទមួយនៃ pantheism ដូច្នេះវាខុសពីព្រះផ្ទាល់ខ្លួនដែលបទគម្ពីរប្រាប់យើង ។ មនុស្សមិនអាចស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនបានទេ (១កូរិនថូស ១:២១) ដោយមានតែការបើកសម្តែងរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលមនុស្សអាចស្គាល់ព្រះ... (Mt 11:26-27)

3. Pyrrho (BC 360-270)

Pyrrho គឺជាអ្នកដឹកនាំនៃមន្ទិលសង្ស័យ ហើយស្វែងរកសន្តិភាពនៃបេះដូងដោយការបដិសេធការពិតទាំងអស់ ។ ម្យ៉ាងទៀតពួកគេបានអះអាងថា ពួកគេអាស្រ័យលើអារម្មណ៍របស់បុរស និងចំណេះដឹង និងអត្តចរិត ។ (The Scepticists, Timon, Ainesidemus ជាដើម បានអះអាងដូច្នេះ) Pyrrho មិនបានទុកទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់ជាឯកសារនោះទេ ។ អ្វីដែលលោកនៅសល់ចំពោះសិស្សរបស់លោកគឺជាទម្រង់នៃជីវិតរបស់លោក ។ ក្នុងន័យថាមិនដើរតាមចំណេះនិងចរិតទៅណាមកណាក៏មិនបានគិតពីទិសហើយទៅតាមទម្លាប់ ។ ហើយនៅក្នុងអត្ថន័យនៃការមិនជឿលើការប្រកាសនៃន័យទោះបីជាគាត់បានជួប

សញ្ញាគ្រោះថ្នាក់មួយចំនួនដោយមិនសង្ស័យគាត់បានចូលទៅជិតដោយក្លាហាន
 ន ។ ថ្ងៃមួយពេលគាត់ចូលទៅជិតឆ្នែព្រៃ ហើយភ្ញាក់ផ្អើល គាត់ក៏បានសុំទោស
 ប្រជាជនចំពោះទង្វើរបស់គាត់ ។ ការសង្ស័យរបស់ Pyrrho បានបាត់នៅថ្ងៃ
 ចុងក្រោយនៃ Hellenism ដោយចលនាសាសនាត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែ
 បន្ទាប់ពីថ្ងៃនោះវាបានកើតឡើង នៅថ្ងៃនៃកំណែទម្រង់ Erasmus ដែលជាដៃគូ
 ពិភាក្សារបស់ Martin Luther ត្រូវបានរង្គោះរង្គើដោយគំនិតនេះតាមរយៈការ
 អានឯកសាររបស់ Sextus ។ នៅពេលនោះ លូសើរបានព្រមានគាត់ថា «
 ថ្ងៃជំនុំជម្រះបានមកជិតព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនមែនជាអ្នកសង្ស័យទេ» ។ ការ
 សង្ស័យបានកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពេលវេលារស់ឡើងវិញនៃសាសនា
 Hellenism (Platon day) បន្ទាប់មកដោយសារតែ Hellenism បានអះអាង
 ថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយមិនអាចជឿអ្វីៗទាំងអស់ដោយការគិតពីវា
 ជាប់លាប់ នៅទីនេះ ការសង្ស័យបានកើតឡើង ។ ការសង្ស័យថាសម្រាប់អ្វីៗ
 ទាំងអស់ផ្លាស់ប្តូរ យើងមិនអាចជឿលើវាខុសទេ ។

- (1) ការសង្ស័យមិនដឹងពីការពិតដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន (ព្រះ យេស៊ូវ)
 (ហេព្រើរ ១៣:៨)
- (2) ប្រសិនបើពួកគេសង្ស័យអ្វីៗទាំងអស់ តើពួកគេមិនសង្ស័យទេឬ? ដូច្នេះ
 កាលណាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានសង្ស័យ មានការការពារខ្លួន ។ ដូចដែលយើង
 ជឿលើព្រះតែមួយគត់ ហើយយើងអាចទាក់ទងទៅ ings ដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាន
 ត្រឹមត្រូវ ។

(3) ព្រឹទ្ធិបានសង្ស័យអំពីអារម្មណ៍របស់ខ្លួន ហើយបានប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយា ដើម្បីបដិសេធការប្រតិបត្តិការ និងសូម្បីតែការទំនាក់ទំនង ដោយសារគាត់មិន ស្គាល់ព្រះដែលបង្កើត (១កូរិនថូស ៨:៦) ដែលជាព្រះអម្ចាស់នៃអ្វីៗទាំងអស់ (១ធីម ៤:៤) ។

4. Epikuros (BC 341-270)

លោកកើតនៅកោះសាម៉ូស ហើយជាអ្នកកាន់សាសនាហិណ្ឌូ ។ ដោយសារតែ ត្រូវបស់គាត់នៅអាយុ 12 ឆ្នាំរបស់គាត់បានប្រាប់ថានៅក្នុងការបង្កើត cosmos នៅដើមដំបូងអ្វីៗទាំងអស់គឺចេញពីខ្លឹមសារនៃភាពរីករវ ។ គាត់សួរថា ៖ «តើ ភាពរីករវចេញមកពីណា? គាត់បានបង្រៀនថា នៅក្នុងទស្សនវិជ្ជា សីលធម៌ គាត់បានអះអាងពីជីវិតនៃកណ្តាលនៃការសប្បាយ ។ ធម៌ទេសនាដែលលោក បង្រៀនមានដូចតទៅ ។ «កុំខ្លាចព្រះឡើយ ព្រោះគាត់មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងមនុស្ស នោះឡើយ ។ កុំខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ព្រោះសេចក្តីស្លាប់នាំយើងចូលទៅក្នុងផ្ទះដ៏ផ្អែម ល្អម ។ ញ៉ាំ ប៉ុន្តែញ៉ាំជាមួយអ្នកដទៃជាមួយគ្នា ។ បន្ទាប់មកអ្នកអាចរីករាយ នឹងការកំសាន្ត ។ "គាត់បានដោះស្រាយបញ្ហានៃសារធាតុច្របូកច្របល់ ដែល គាត់បានខ្វល់ខ្វាយក្នុងយុវវ័យរបស់គាត់ វាមិនមែនជាការពិតទេ ហើយគាត់បាន និយាយថា សកលលោកគឺជាសារធាតុវិវត្តន៍តាមរយៈចលនាគ្រោះថ្នាក់ដោយអា តូម ។ នេះគឺជាទ្រឹស្តីរបស់គាត់អំពីសកលលោក ។

ការរិះគន់

(1) ឈ្មោះសាមញ្ញនៃទស្សនវិជ្ជា Epicurus ត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅកិច្ចការ 17:18 ដែលទស្សនវិជ្ជាមិនអើពើនឹងសាសនា ។ ទស្សនវិជ្ជានេះ បាននិយាយថា ព្រលឹងមនុស្ស ប្រាកដណាស់ ទេវៈ ធ្វើអំពីអាតូម ដូច្នេះហើយ ទើបជាវត្ថុធាតុសុទ្ធសាធ ។ ម្យ៉ាងទៀត វាជាមនោសញ្ចេតនា ជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃវត្ថុនិយម ។ នេះគឺជាការប្រឆាំងនឹងពាក្យនៃបទគម្ពីរ ។ គម្ពីរបានចែងថា ប្រភពនៃវិញ្ញាណ និងវត្ថុនិយមគឺខុសគ្នាទៅវិញទៅមក ។ Ecc 12:7 មានប្រសាសន៍ថា « ហើយឆ្ងល់ក៏ត្រឡប់មកផែនដីដូចមុនដែរ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅឯព្រះដែលបានប្រទានមក» ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា ៖ «កុំខ្លាចអស់អ្នកដែលសម្លាប់រូបកាយ តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងឡើយ ។ ជាជាងខ្លាចព្រះអង្គដែលអាចបំផ្លាញទាំងព្រលឹង និងរូបកាយនៅក្នុងនរក ។ ” (Mt 10:28) ។

(2) Epicurus ទទួលស្គាល់តែពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ។ ការពិតដែលថាសេចក្តីស្លាប់នាំបុរសចូលទៅក្នុងផ្ទះផ្អែមមានន័យថាបន្ទាប់ពីបុរសនោះបានស្លាប់; បុរសនោះគ្មានស្មារតីអ្វីឡើយ ហើយក្លាយជាសភាពស្ងប់ស្ងាត់ ។ គាត់បានលើកទឹកចិត្តដល់សប្បុរសជន ប៉ុន្តែគាត់ស្អប់ថាភាពភ័យរន្ធត់នេះមិនមានទេ ព្រោះវាមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ ។ នេះជាទ្រឹស្តីធ្វើបាបគ្រិស្តសាសនាយ៉ាងខ្លាំង ។ បទគម្ពីរគ្រីស្ទានជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនៃការមកដល់ ។ (យ៉ូហានទី១ ២: ១៥-១៧)

(3) ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងការបង្កើតនិយមជាអាតូមិក ។ មនុស្សដែលមានទ្រឹស្តីបែបនេះមិនស្គាល់ព្រះទេ ពីព្រោះពួកគេជាសាច់ឈាម (រ៉ូម ៨:៥-៨, យូដាស ១:១០-១៣) ។

5. Stoicism

ពាក្យ "Stoa" មានន័យថា "បន្ទប់" ដែលជាកន្លែងដែលអ្នកទស្សនវិទូអនុវត្តការបង្រៀន ។ ដោយសារទីក្រុងនៃប្រទេសក្រិកត្រូវបានបដិសេធ ទស្សនវិជ្ជានេះត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយតាមរយៈការបង្រៀនទៅកាន់តំបន់បរទេស ។ ជាពិសេសវាមានឥទ្ធិពលលើទីក្រុងរ៉ូមយ៉ាងខ្លាំង និងជាអធិរាជផងដែរ Aurelius គឺជាទស្សនវិទូ stoa ។

Zenon (BC 336-264) គឺជាអ្នកបង្កើត Stoicism ហើយគាត់បានទាមទារទ្រឹស្តីនៃហេតុផល ។ នោះគឺវាមានន័យថាហេតុផលដែលមាននៅក្នុងតំបន់ណាមួយនៃ cosmos គឺគ្រាន់តែជាព្រះ ។ គំនិតរបស់ Stoa គិតដូចនោះមានគំនិតនៃប្រភេទ Pantheism ។

Stoicism បានកើតឡើងមិនមែនជាការផ្លាស់ប្តូរតិចតួចទេនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសីលធម៌ ។ ក្នុងន័យថាមនុស្សជាតិគឺជាកូននៃហេតុផល cosmos មនុស្សបានគិតថាទំនាក់ទំនងរបស់បងប្អូនគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ការរិះគន់

យើងអាចនិយាយបានថា Stoicism មានឥទ្ធិពលលើគំនិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ។ ដោយសារតែផ្នែកទាំងពីរគឺខុសគ្នា ។

(1) ការពិតអំពី «មនុស្សលោកគឺជាបងប្អូន» គឺស្រដៀងនឹងគំនិតនៃបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែទស្សនវិទូ Stoa បានយកគំនិតនៅក្នុងអត្ថន័យនៃមនុស្សជាតិទាំងអស់គឺជាកូនប្រុសនៃហេតុផល cosmos ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា មានតែក្នុងមនុស្សដែលត្រូវបានធ្វើឲ្យធ្ងន់ដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ដែលពួកគេមានទំនាក់ទំនងជាបងប្អូន ។

(2) Stoicism បានហៅសម្រាប់ "ហេតុផល cosmos ជាព្រះ ផ្ទុយពីវា ព្រះគម្ពីរបានអះអាងថាអ្នកបង្កើតសកលលោក គឺជាព្រះដែលជាព្រះផ្ទាល់ខ្លួនពិតប្រាកដ ។

(3) សូម៉ិតបានបង្រៀនប្រាជ្ញា យុត្តិធម៌ ភាពក្លាហាន ការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ។ ល។ នៅក្នុងអត្ថន័យ វាគឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ចំពោះបទគម្ពីរខ្លួនឯង ។ ជាពិសេស Stoicism មិនបានដឹងពីគុណធម៌នៃការបន្ទាបខ្លួនដែលបទគម្ពីរគ្រីស្ទានបានសង្កត់ធ្ងន់នោះទេ ។

6. Philo (Judeus Philo BC 30-AD 40)

Philo បានសិក្សាការពិតដោយការលាយបញ្ចូលគ្នារវាង Hebraism និង Greek ជាទស្សនវិទូដែលបន្សល់ទុកនូវស្ថានភាពសំយោគ ។ គាត់ជាអ្នកត្រួសត្រាយនៃ New Platonism ហើយគំនិតរបស់គាត់ត្រូវបានវិភាគដូចខាងក្រោម ។

(1) ទស្សនៈរបស់ព្រះ ទ្រង់បានអះអាងថា ព្រះជាអង្គដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាន ហើយបានខ្ចីគំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយហៅព្រះយេហូវ៉ាថាជាព្រះយេហូវ៉ា ។

(2) ទិដ្ឋភាពនៃការបង្កើត ។ គាត់បាននិយាយថា ព្រះបានបង្កើតរឿងនោះ ចេញពីអ្វីទាំងអស់ ក្រោយមកគាត់បានរៀបចំពួកគេ ហើយបានបង្កើតពិភពលោក ។ ហើយឧត្តមគតិគឺជាគំនិតរបស់ព្រះដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់អស់កល្បជានិច្ច ។ មុនពេលដែលលោកបានបង្កើតពិភពលោក ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមនុស្សពិត ។ ប្រភេទនៃការគិតបែបនេះ គឺជាទ្រឹស្តីនៃពិភពនៃគំនិតរបស់ Platon និងគំនិតនៃការបង្កើតនៅក្នុង c Old Testament ។

(3) ទិដ្ឋភាពនៃ cosmos ។ សម្រាប់គាត់បានផ្ទុយពីព្រះជាម្ចាស់ទៅនឹងបញ្ហាខាងសីលធម៌ វាគឺជាទ្រឹស្តីពីរនិយម និងទ្រឹស្តីនៃការខូចទ្រង់ទ្រាយសម្ភារៈ ។ ហើយសម្ភារៈគឺជាការពិតដែលថាសម្ភារៈគឺជាអត្ថិភាពដោយខ្លួនឯងនៅក្នុងការចាប់ផ្តើមដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

ទ្រង់បានចង្អុលទៅផ្នែកខាងរូបកាយថាជាផ្នែកនៃព្រលឹង ការសង្រ្គោះនៃព្រលឹងគឺមិនមែនដើម្បីទាក់ទាញដល់ជីវិតខាងរូបកាយទេគឺទុកឱ្យសាច់ឈាមដោយសមាធិ ហើយស្ថានភាពដែលបុរសចូលទៅក្នុងគឺជាស្ថានភាពដើម្បីគេចចេញពីបេះដូង ។ រាងកាយដែលជារដ្ឋ Ecstasy (έκστασις) ។

7. Neoplatonism

Plotinise (គ.ស.២០៤-២៦៩) បានអះអាងពីការសាយភាយ ។ ម្យ៉ាងទៀតលោកមានការបង្រៀនអាទិកំបាំងដូចខាងក្រោម (1) បុព្វហេតុដ៏ខ្ពស់បំផុតមួយក្នុងចក្រវាឡ គឺជាការមិនអាចដឹងបាន ។ (2) អ្វីៗទាំងអស់នៃសាកលលោកបានកើតចេញពី «អង្គមួយ» (3) ដោយឆ្លងនូវអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ និងផ្តោតលើចិត្តរបស់ទ្រង់លើភាពអស់កល្បជានិច្ច ដែលទ្រង់បានប្រែក្លាយ ទីបំផុតទ្រង់បានក្រោកឡើងទៅកាន់ពិភពលោកខាងលើ ហើយចូលទៅក្នុងព្រះ ។

ការរិះគន់

- (1) ទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះព្រះគឺខុសពីគម្ពីរមួយ ។ បទគម្ពីរប្រាប់ដល់ព្រះយេស៊ូវដែលបានយកសេចក្តីសញ្ញាមកឲ្យយើង ។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះបន្ទូល ។ ប៉ុន្តែ Plotinise អះអាងថាព្រះដែលយើងមិនអាចដឹងគឺគ្រាន់តែជា “ព្រះមួយ” ។
- (2) ទ្រង់មានបន្ទូលថា អ្វីៗទាំងអស់នៃសាកលលោកកើតចេញពីអង្គតែមួយ ការគិតបែបនោះ មានន័យថា ជាមូលដ្ឋាន មនុស្សលោកផ្សាយអ្វីៗទាំងអស់ស្របតាមព្រះ ។ បន្ទាប់មកនៅក្នុងការស្មានរបស់គាត់ តើគាត់មិនបានបំបែកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យសំខាន់ៗរវាងព្រះ និងបុរសទេឬ? វាគឺជាតំនិតដែលមិនស្គាល់ព្រះពិតនៅទីបំផុត ។ គម្ពីរបានចែងថា មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយឆន្ទៈរបស់ព្រះ ឬទ្ធានុភាពរបស់គាត់ ប៉ុន្តែមនុស្ស និងព្រះមិនស្របគ្នានោះទេ ។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:26 ការពិតដែលថាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពនៃព្រះគឺខុសគ្នាទៅនឹងពាក្យថាបុរសនោះបានមកដោយព្រះ ។ ព្រះជាអង្គដ៏ពិតប្រាកដ ជាអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកសង្គ្រោះ ។ ប្រសិនបើបុរសមិនអាចក្លាយជាព្រះដោយអំណាចនិងវិធីសាស្ត្ររបស់គាត់ ។ វាគឺជាទស្សនៈស្វ័យភាពដ៏បរិសុទ្ធនៃជីវិត ដែលសូម្បីតែពាក្យថា "សេចក្តីសង្គ្រោះអាចនិយាយបាន ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ចំណុចផ្សេងគ្នារវាងព្រះ និងមនុស្ស ដោយបំបែកអ្នកបង្កើតនិងសត្វ និងអ្នកសង្គ្រោះ និងមនុស្សមានបាប នោះបុរសដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ មិនអាចសង្គ្រោះដោយខ្លួនឯងបានឡើយ ។ (រ៉ូម ៩:១៤-១៦, ១៩-២៣, អេភេសូរ ២:១-៥)

8. Gnosticism

យោងទៅតាម Gnosticism (1) វាអះអាងថាអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក គឺចេញពីព្រះប៉ុន្តែនៅពេលដែលដំណាក់កាលនៅឆ្ងាយវាអាក្រក់ ។ ដូច្នេះ “សេចក្តីអាក្រក់” មិនមែនជារបស់អាក្រក់ទេ មានតែវាមានន័យថា ខ្វះសេចក្តីល្អប៉ុណ្ណោះ ។ (២) ទស្សនវិជ្ជាអះអាងថា បុរសទទួលបានចំណេះដឹងដោយវិទ្យាស្ថាន ហើយបន្ទាប់មកគាត់ចូលរួមក្នុងដំណើរការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីក្លាយជាព្រះ ។

ការរិះគន់

(1) ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ព្រះផ្ទាល់ខ្លួន ដែលបានបង្កើតសត្វទាំងអស់ចេញពីអ្វីទាំងអស់ ដោយឆន្ទៈ និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនមានបន្ទូលថា ព្រះដែលបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នោះទេ ។

(2) គម្ពីរបានចែងថា មនុស្សមិនបានក្លាយជាព្រះទេ ប៉ុន្តែមានដូចជាមនុស្សអស់កល្បជានិច្ច ដែលត្រូវបានបំបែកចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ។ (យ៉ូហាន ១៤:២ វិវរណៈ ២២:៣)

(3) និស្ស័យ គឺការគិតដោយស្វ័យភាពសុទ្ធសាធ ដែលបុរសនឹងបានសង្គ្រោះដោយការយល់ដឹងពីចំណេះដឹងដោយវិទ្យាស្ថាន ។ នេះបាននាំឲ្យមានព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរថា បុរសនោះត្រូវបានសង្គ្រោះដោយគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (រ៉ូម ៣:២៣-២៥)

(4) Gnosticism ក៏ផ្ទុយគ្នារវាងពិភពលោកខាងលើ និងពិភពលោកខាងក្រោម ។ ប៉ុន្តែវាមិនដូចគ្នាទៅនឹងការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ (យ៉ូហាន 8:23, 3:31) អ្នកប្រាជ្ញ (Boltzmann) អះអាងថាសម្រាប់ពាក្យស្រដៀងគ្នានេះ បទគម្ពីរគ្រីស្ទាន (ជាពិសេសគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយ Gnosticism ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ Gnosticism ត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយគ្រិស្តសាសនា ។ ពេលវេលាដែល Dualism នៃ Gnosticism ត្រូវបានរៀបចំជាប្រព័ន្ធគឺបន្ទាប់ពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានបញ្ចប់ ការពិតដែលថាវាត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយគ្រិស្តសាសនា ត្រូវបានបង្ហាញដោយ Gnosticism ខ្លួនឯង ។ អ្នកនិពន្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគ្រិស្តបរិស័ទនៅសម័យដើមបានចូលទៅជិតទស្សនៈនៃសាសនាមិនពិតតាមទស្សនៈនៃទំនៀមទម្លាប់ចាស់របស់ជនជាតិយូដា នោះគឺជាអ្នកទ្រឹស្តីនៃទ្រឹស្តីប្រព័ន្ធដែលត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលយ៉ាងល្អ ហើយតាមរយៈភស្តុតាងប្រវត្តិសាស្ត្រអាស្រ័យ តាមទស្សនៈបែបប្រពៃណី វាបានធានានូវការពិតដែលថា គំនិតសាសនាមិនពិតមិនអាចផ្តល់ឱ្យលើគ្រិស្តសាសនា ។ មនុស្សដែលជាអ្នកទស្សនវិទូនៃ Gnosticism បានណែនាំសាសនាគ្រីស្តខុសគឺ Valentinus, Marcion ជាដើម ។ Clement of Alexandria និង Origen និងក្រុមជំនុំផ្សេងទៀត

- ឪពុកក៏ត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយផ្នែកខ្លះដែរ -

9. Scholasticism

អ្នកប្រាជ្ញនៃ Scholasticism នៅមជ្ឈិមសម័យបានប្រមូលផ្តុំដើម្បីគិតពីលក្ខណៈនៃចំណេះដឹងនៃព្រលឹងមនុស្សជាមជ្ឈមណ្ឌល ហើយគាត់បានអះអាងថា តាមរយៈវា គាត់អាចស្គាល់ព្រះបានត្រឹមត្រូវ ។ ដូច្នេះហើយបានជាគេថា

សាសនាពិតគឺជាទស្សនវិជ្ជាស្មោះត្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបានផ្ដោតទៅលើ ការងារកើនឡើង ដើម្បីស្វែងរកបញ្ហានៃសកលភារូបនីយកម្មក្នុងគ្រប់អ្វីៗទាំង អស់ (ជាសកល) ដោយមិនផ្អាក ។ នេះជាការស្មានអរូបីផ្ទុយពីការរំពឹងទុក ដែលបានកាត់ចេញ ។ អ្នកប្រាជ្ញ Scholasticism ទទួលស្គាល់ថាវិវរណៈគឺជា ឧបករណ៍បន្ថែមដើម្បីស្វែងរកការពិតខាងសាសនា ហើយចរិតលក្ខណៈនៃ ចំណេះដឹងនៃព្រលឹងគឺមិនតិចជាងវាទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ ថូម៉ាស អាគីណាស (គ.ស. ១២២៥-១២៧៤) នៅសម័យនោះបាននិយាយថា ក្នុងការស្គាល់ព្រះ មនុស្សល្ងង់មកស្គាល់ទ្រង់ដោយជំនឿ ប៉ុន្តែអ្នករៀនបានមកចំណេះដឹងដោយ ហេតុផល ។ អញ្ចឹងមានន័យថា អ្នកមិនជឿក៏មកលើចំណេះដឹងដែរ ។ វា មិនមានន័យដូច្នេះទេ ។

ការរិះគន់

ការពិតដែលថា Scholasticism ចាត់ទុកចរិតលក្ខណៈនៃចំណេះដឹងត្រូវបាន វាយតម្លៃដោយសុទ្ធិដ្ឋិនិយមគឺមិនមានព្រះគម្ពីរទេ ។ (១កូរិនថូស 1:21 Mt 11:25-27, I Cor 1:19-20, 2:12-16) បុរសនោះបានស្លាប់ដោយកន្លែង របស់គាត់ និងអំពើបាបរបស់គាត់ (អេភេសូរ ២:១) គាត់មិនយកបញ្ញាណ មួយឡើយ ។ (យេ. ១៧:៩) បុរសនោះបានស្គាល់ព្រះ ហើយជឿលើព្រះដោយ សារតែជំនឿ ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសម្តែងក្នុងបទ គម្ពីរ មានតែអ្នកដែលជឿលើបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលជឿលើទ្រង់ ។ (យ៉ូហាន 5:39, II Tim 3:5-17)

10. Francis Bacon (1561-1626)

លោកបានសង្កត់ធ្ងន់លើសេរីភាពនៃការរំពឹងទុក និងព្យាយាមបង្ហាញពីគំនិត ផ្ទាល់ខ្លួន ។ គាត់បានបោះចោលនូវការយល់ឃើញរបស់អារីស្តូត ប៉ុន្តែបាន និយាយថាវិធីសាស្ត្រថ្មីនោះគឺជាវិធីសាស្ត្របញ្ចូល ។ នេះជាក្រោយពីជម្រះនូវ សភាវៈនៃចិត្តហើយ ដើម្បីស្វែងយល់នូវច្បាប់សកល ដោយសិក្សានូវការពិតនៃ ធម្មជាតិ និងដោយការពិសោធន៍ ។ ទ្រង់ហាមឃាត់ចំពោះគោលគំនិតនៃសេចក្តីសន្មតនៃបេះដូងសម្រាប់ការសិក្សាដោយប្រយោលយ៉ាងតឹងរ៉ឹងដែលត្រូវបាន បង្ហាញនៅក្នុងទ្រឹស្តីនៃរូបព្រះច័ន្ទនបួន ។ រូបបដិមា ៤ រូប ដែលព្រះអង្គ ហាមគឺ រូបបដិមា od Cave, (ការគិតអត្តាធិប្បាយផ្ទាល់ខ្លួន), រូបព្រះនៃ កុលសម្ព័ន្ធ (ទម្លាប់របស់មនុស្សជាតិ), រូបព្រះនៃឈ្មោន (ប្រព័ន្ធនៃគំនិតរបស់ ទស្សនវិទូ) និងរូបព្រះនៃទីផ្សារ, ទំនុកចិត្ត នៃភាសាទូទៅ) ប៉ុន្តែនិរុត្តិសាស្ត្រ បែបនេះ គឺជាសកម្មភាពមានកម្រិតចំពោះទិដ្ឋភាពជាក់ស្តែង ពោលគឺវាអាចជា គោលការណ៍នៃការសិក្សាវិទ្យាសាស្ត្រ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាគោលការណ៍នៃសេចក្តី ពិតខាងសាសនា ដើម្បីឈានទៅដល់គោលការណ៍ដើម្បីស្គាល់ព្រះនោះទេ ។

ការរិះគន់

លោក Louis Berkhof បាននិយាយថា ការធ្វើតាមវិធីសាស្ត្រ inductive វា ជាការវាយតម្លៃត្រឹមត្រូវ ។

(1) យើងមិនអាចស្គាល់ព្រះដោយវិធីណែនាំទេ ។ ដោយសារតែវិធីសាស្ត្រនេះ ផ្ដោតទៅលើការពិសោធន៍ដោយអារម្មណ៍របស់មនុស្ស ពីព្រោះព្រះមិនមែនជាវត្ថុ ដែលត្រូវពិសោធតាមអារម្មណ៍របស់យើងនោះទេ ។

(2) អ្នកប្រាជ្ញខាងទ្រឹស្តីនៃបន្ទាត់នេះបាននិយាយថាវាជាកម្មសិទ្ធិនៃនិន្នាការកម្ម វត្ថុប៉ុន្តែជានិន្នាការប្រធានបទយ៉ាងតឹងរឹង ។ ព្រោះវាយកបទពិសោធន៍របស់ មនុស្សជាស្តង់ដារនៃសេចក្តីពិត លើកលែងតែព្រះ ។ មនុស្សធម៌គឺការមិន អើពើនឹងប្រធានបទ និងកម្មវត្ថុ ប៉ុន្តែតែងតែជានិន្នាការប្រធានបទដ៏តឹងរឹង ។ និរុត្តិសាស្ត្រខុសនៃ Bacon បានក្លាយជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃទស្សនវិជ្ជាស្វយ័តនា ពេលថ្មីៗនេះ ។

(3) ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដល់ព្រះដោយការប៉ាន់ស្មានអាស្រ័យលើវិវរណៈ ។ គំនិតដែលពឹងផ្អែកលើវិវរណៈ គឺជាគំនិតព្រះគម្ពីរ ។

11. Descartes (Rene Descartes, 1596-1650)

ការស្មានរបស់គាត់គឺជានិរុត្តិសាស្ត្រថ្មីៗដូចខាងក្រោម ។ គាត់បានបោះចោល នូវទំនុកចិត្តពីអតីតកាល និងទំនៀមទំលាប់ទាំងស្រុង ប៉ុន្តែគាត់បានព្យាយាម បង្កើតការទទួលស្គាល់នៃ cosmos ពីមូលដ្ឋានគ្រឹះថ្មីបំផុត ។ ហេតុនេះ ព្រះ អង្គសង្ស័យអ្វីៗទាំងអស់ រួចព្រះអង្គព្យាយាមមានចំណេះពិតប្រាកដ ដោយ ផ្អែកលើអ្វីដែលព្រះអង្គមិនអាចសង្ស័យ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ចំពោះខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ សង្ស័យថាជាការពិត ព្រោះគាត់និយាយថា គាត់ទទួលស្គាល់ការពិតក្នុងកម្មវត្ថុ ទៅនឹងទស្សនៈរបស់ព្រះ និងទស្សនៈពិភពលោក វាគឺជាសនិទាននិយម (និទ្ទេសដើម្បីទទួលស្គាល់ហេតុផល ជាអ្នកវិនិច្ឆ័យការពិត) ។

Descartes គឺជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនៃនិរុត្តិសាស្ត្រថ្មីៗ ខាងលើទាំងអស់ ។ គាត់បានសិក្សាពីលទ្ធភាពនៃចំណេះដឹងពិត ។ លក្ខណៈពិសេសនៃការជជែក វែកញែករបស់គាត់គឺ ប្រធានបទនិយម ដែលបុរសស្មានដោយស្វ័យភាព គាត់ អាចទៅដល់ដើម្បីពិតអំពីព្រះ ។ វិធីសាស្ត្រនេះគឺផ្ទុយគ្នានៃ monotheism ទាំងស្រុង ។ John Calvin បានបង្កើតទស្សនៈនៃជីវិតដែលចាប់ផ្តើមពី ព្រះ ហើយមកដល់បុរសនោះ ប៉ុន្តែ Descartes បានបង្កើតទស្សនៈរបស់ព្រះ ដោយស្មានថាបុរសនោះជាមធ្យោបាយកណ្តាល ។ គាត់បាននិយាយថាដើម្បី បញ្ជាក់ពីភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ដោយស្មានថាខ្ញុំមានសម្រាប់ខ្ញុំគិតថា "(cogito ergo sum) ។ គាត់បានជជែកវែកញែកអំពីអត្ថិភាពនៃព្រះពីទីនេះ វាមាន ដូចខាងក្រោម ។ "គំនិតរបស់យើងមានទ្រឹស្តីនៃសញ្ញាណជាច្រើន ប៉ុន្តែពួកគេ អាចជាផលិតផលនៃចិត្តវិទ្យារបស់យើង ហើយក៏ជាអ្វីដែលបានចូលទៅក្នុងខាង ក្នុង ចេញពីការពិតនៃខាងក្រៅរបស់យើង ។ មនសិការរបស់យើងមាន សញ្ញាណនៃព្រះ ពោលគឺសញ្ញាណនៃភាពគ្មានទីបញ្ចប់ ភាពអស់កល្បជានិច្ច គ្រប់សព្វ និងភាពមិនអាចទៅរួច ជាដើម ។ មួយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ "

ការរិះគន់

ការជជែកវែកញែករបស់ Descartes គឺជាទ្រឹស្តីដែលអាចត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយការសន្មត់ថាចិត្តវិទ្យារបស់យើងគឺពេញលេញ ។ តាំងពីបុរាណកាលមក តើអ្នកណាក៏ឃើញព្រះពិតដោយការស្មានដោយស្វ័យភាពបែបនេះ? ដូច មនុស្សជាតិបានបន្ទូលទុកនូវពាក្យដែលព្រះបានបើកសម្តែង (បទគម្ពីរ) មិន បានស្វែងរកព្រះពិតទេ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងអស់បានថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ។ តើអ្វីជា

ព្រះដែល Descartes បានរកឃើញ? ព្រះពិតត្រូវបានបើកសម្តែងដោយតែ ពាក្យនៃវិវរណៈ (បទគម្ពីរ) រ៉ូម 10:17 បាននិយាយថា “ដ្បិតបទគម្ពីរចែងថា “អ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់នឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ” ។

12. Spinoza (Benedict Spinoza 1632-1677)

Spinoza គឺជាទស្សនវិទូស្វយ័តដើម្បីទទួលបានឥទ្ធិពលរបស់ Descartes ។ អ្វី ដែលហៅថា លោកបានស្មានដោយការបញ្ជាក់ពីរបៀប និងសារធាតុ ។ ហើយបានឈានដល់ការសន្និដ្ឋាននៃទ្រឹស្តីនៃការដូចគ្នារវាងវត្ថុនិយមនិងខ្លួនឯង (វាមានន័យថា ព្រះ និងលោហធាតុគឺជាទូទៅ) ។ បញ្ហាបីដែលគាត់បានគិត និងសិក្សាគឺថា “ទីមួយ តើពិភពលោកយើងរស់នៅអ្វី? ទីពីរ តើអ្នកណាដាក់ យើងចូលទៅក្នុងពិភពលោក? ទីបី ហេតុអ្វីបានជាគាត់ដាក់យើងនៅក្នុងពិភព លោក? ” ។ ដោយសារគាត់ជាសាសន៍យូដា បាននិយាយពាក្យផ្សេងទៅនឹង គំនិតរបស់អ្នកចាស់ទុំក្នុងសាលាប្រជុំ នោះអ្នកចាស់ទុំបានចំណាយប្រាក់ 500 ដុល្លារក្នុងមួយឆ្នាំដល់គាត់ដើម្បីភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារ គាត់មិនបានឆ្លើយតបនឹងសំណើនេះ គាត់ត្រូវបានគេដេញចេញ ។ ទស្សនៈ ទស្សនវិជ្ជាដែលលោកប្រកាសមានដូចតទៅ ។ “ពិភពលោកនេះ (សកល លោក) ដែលយើងរស់នៅគឺអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងពេលវេលា និងគ្មានដែន កំណត់នៅក្នុងលំហ ។ ពិភពលោកគ្មានការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់នោះទេ សារធាតុគឺជាគ្រឹះនៃសត្វទាំងអស់ និងប្រភពរបស់វា ។ ដូច្នេះហើយវាដូចគ្នា ទៅនឹងអ្នកបង្កើតតែមួយគត់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះតើអ្នកណាដាក់យើងនៅ ក្នុងពិភពលោក? ព្រះបានធ្វើដូច្នេះ ។ ដូច្នេះព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់តែជាពិភព

លោក (សកលលោកផ្ទាល់) ហើយមនុស្សគឺជាផ្នែកខ្លះនៃព្រះ ។ ចិត្តមនុស្សគឺជាផ្នែកមួយនៃចិត្តរបស់ព្រះ» ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះដាក់យើងនៅក្នុងពិភពលោក? ដោយសារព្រះធ្វើឲ្យយើងរស់នៅដោយមានសុភមង្គល ព្រះបានធ្វើឲ្យយើងកើតនៅក្នុងនោះ ។ (1) យើងត្រូវដេញតាមធម៌ទេសនា ប៉ុន្តែជៀសវាងការរងទុក្ខ ។ ប៉ុន្តែការសប្បាយនេះមិនបានទទួលដោយអត្ថានិយមទេ តែទទួលបានដោយការចែករំលែកសុភមង្គលដល់អ្នកដទៃ ។ ជៀសវាងការស្អប់ សេចក្តីស្អប់កើតមានសេចក្តីស្អប់ ។ (2) អ្វីដែលបុរសខំធ្វើគឺស្វែងរកសុភមង្គលដែលអាចសម្រេចបានដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ស្នេហាប្រែក្លាយជីវិតនៃពេលវេលារបស់មនុស្សទៅជាការសប្បាយចិត្ត» ។

ការរិះគន់

Spinoza បានព្យាយាមបង្ហាញពីអត្ថិភាពនៃព្រះតាមគណិតវិទ្យា ត្បិតមានតែព្រះទេដែលមិនមានកំណត់ លើកលែងតែគាត់គ្មាននរណាម្នាក់អាចក្លាយជាមនុស្សគ្មានទីបញ្ចប់បានទេ ។ “ពាក្យនេះមានន័យថា សត្វមានកំណត់ គឺជាផ្នែកនៃព្រះ (ភាពគ្មានទីបញ្ចប់) ។ ប៉ុន្តែព្រះជាព្រះវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែមិនមែនជាវត្ថុធាតុទេ ។ ដូច្នេះ មនុស្សជាតិមិនអាចវាស់វែងគាត់តាមគណិតវិទ្យាបានទេ ។ ការសន្និដ្ឋាននៃគណិតវិទ្យាពិតប្រាកដមិនទាក់ទងនឹងពិភពខាងវិញ្ញាណទេ ។ ទោះបីជាទ្វារបន្ទប់ត្រូវបានបិទក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់ដែលរស់ឡើងវិញបានចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ។ (យ៉ូហាន ២០:១៩, ២៦) លោក Hermann Dooyeweerd បានមានប្រសាសន៍ថា «២+២=៤ ក៏មិនមែនជាសេចក្តីពិតខាងក្រៅព្រះគ្រីស្ទដែរ» ។ ទិដ្ឋភាពនៃ cosmos នៅ Spinoza គឺជា pantheism ។

Pantheism មិនបានបែងចែកសូម្បីតែរវាង Tea Won (ព្រះ) និង Jab Da (សត្វទាំងអស់) ហើយក៏មិនគិតពីដំណោះស្រាយនៃបញ្ហា Tea Won ដែរ ។ គំនិតនៃ Pantheism ផ្ទុយទៅនឹងទស្សនៈរបស់ព្រះតែមួយគត់នៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ការបង្រៀននៃបទគម្ពីរបានបំបែកមនុស្សរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់ ។ (សាស្តា ៥:២, រ៉ូម ៩:២០-២១) ។

13. Leibnitz (Gottfried Wilhelm Leibnitz 1646-1716)

(1) និរុត្តិសាស្ត្រ ទ្រង់បានបោះពុម្ពសៀវភៅ “អត្ថបទថ្មីស្តីពីការយល់ដឹងរបស់មនុស្ស” ។ល។ ចំណុចសំខាន់នៃសៀវភៅគឺមិនមែនថាបេះដូងរបស់មនុស្សមិនមែនជាទទេនោះទេ ។ (tabula rasa) ប៉ុន្តែគោលការណ៍នៃបញ្ញាមានដើមកំណើត ។ នេះជានិរុត្តិសាស្ត្រដើមដែលផ្ទុយពីនិរុត្តិសាស្ត្រពិសោធន៍សុទ្ធដោយលោក Lock (John Lock 1633-1704) ។ ប្រវត្តិនៃនិរុត្តិសាស្ត្រគឺស្វយ័ត វាផ្លាស់ទីដោយទ្រឹស្តីនៃបទពិសោធន៍សុទ្ធសាធ និងតាមទ្រឹស្តីនៃបទពិសោធន៍ពីមុនផងដែរ ។

(2) ទ្រឹស្តីនៃសកលលោក ។ តាមទ្រឹស្តីនៃសាកលលោកបានឃើញថាសកលលោកទាំងអស់គឺជាប្រព័ន្ធសុខដុមរមនានៃ monad ដែលមិនអាចវាស់វែងបានបុព្វហេតុមួយនៃភាពសុខដុមរមនានេះគឺព្រះ ។ ហើយរបៀបមួយត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយខ្លួនឯងដោយឯករាជ្យទៅនឹងរបៀបផ្សេងទៀត ហើយត្រូវបានចុះសម្រុងគ្នាទៅវិញទៅមកដោយអំណាចនៃព្រះ ហើយព្រះគឺជារបៀបខ្ពស់បំផុត ហើយរបៀបផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរបៀបផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែជាលក្ខណៈសំខាន់របស់ព្រះ ។

(3) ការបង្ហាញជាក់ស្តែង

(4) Leibnitz ក៏បានប្រើទ្រឹស្តីនៃការពិត ក្នុងការបញ្ជាក់អំពីភាពជាព្រះ ។
លោកបានមានប្រសាសន៍ថា "ភាពពេញលេញដែលមិនអាចជួយបានក្រៅពីមាន
លក្ខណៈនៃអត្ថិភាព ។ ដូច្នេះ ភាពពេញលេញពេញលេញមាន"

Kant (Immanuel Kant) គិតថា ការបង្ហាញជាក់ស្តែងរបស់ Anselm គឺអ
សមត្ថភាព "ការមានគឺមិនមែនដើម្បីបន្ថែមអ្វីទៅខ្លឹមសារខ្លះនោះទេ ។ ម្យ៉ាង
ទៀត លោកបាននិយាយដូចជាន័យថា ធាតុនៃខ្លឹម គឺជាគំនិតខាងក្រៅ ដែល
ធ្វើឲ្យតែខ្លឹមក្លាយទៅជាការពិត ។ ទ្រឹស្តីប្រឆាំងនេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះទ្រឹស្តី
ខាងលើរបស់ Leibnitz ។ ប៉ុន្តែយើងនៅក្នុងចំណុចនេះចាំបាច់រឿងមួយគឺការ
ពិតដែល Kant មិនបានប្រឆាំងនឹង "បាតុកម្មលើកទីពីររបស់ Ansem" ។ ទី
ពីររួមបញ្ចូលភាពចាំបាច់ជាគុណលក្ខណៈនៃវត្ថុដ៏អស្ចារ្យបំផុត ។ តួអក្សរចាំបាច់
មានន័យថានៅក្នុងបញ្ហានៃអត្ថិភាព "ដូចដែលវាមានវាមិនអាចរលាយបាត់បាន
ទេប៉ុន្តែដោយសារតែវាមិនមានវាមិនអាចដកចេញបានទេ" នោះគឺតែងតែជាអ្នក
ដែលគួរតែមាន ។

(5) ទស្សនៈរបស់ព្រះ លោក Leibnitz បាននិយាយថា ដើម្បីសន្មតថា
បុរសអាចស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដផងដែរ តាមរយៈការគ្រប់គ្រងបញ្ញា
ស្វ័យភាពរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ យោងទៅតាមបទគម្ពីររបស់គ្រិស្តសាសនា
ដោយសារចិត្តរបស់មនុស្សខូច ហើយមិនពិត គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិត
ប្រាកដបានទេ ។ (យេ. ១៩:៩ ១ កូរិនថូស ១:២១) ហើយការពិតដែល
របៀបដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលគាត់បាននិយាយថាជាព្រះ គឺមិនមែនជាព្រះបានឆ្លង

ផុតគ្រប់ទាំងអស់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាគំនិតពីកំណើតដ៏បរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបាន
 ហៅសម្រាប់វត្ថុមួយក្នុងចំណោមអ្វីៗទាំងអស់ ។ នេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។
 ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ព្រះទ្រង់គង់នៅក្នុងគ្រប់របស់ទាំងអស់ ហើយថែមទាំង
 សង្កត់ធ្ងន់លើចរិតលក្ខណៈដែលបានផ្លាស់ប្តូរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ (រ៉ូម ១១:
 ៣៣-៣៦)

14. ហ៊ីម Hume

ព្រះអង្គជាអ្នកប្រាជ្ញ ហើយពោលដោយសង្ស័យថា ព្រះមានព្រះភាគដូចតទៅ
 (1) មិនមានភស្តុតាងដ៏មានតម្លៃ (ភស្តុតាងរបស់មនុស្ស) (2) ដឹងច្បាស់ថា
 ព្រះទ្រង់ល្អ មានបួននុភាព ហេតុអ្វីសេចក្តីទុក្ខក្នុងព្រះ ពិភពលោកមាន?
 (3) យើងមិនអាចជឿលើអព្វកាលហេតុបានទេ ពីព្រោះសាក្សីចំពោះអព្វកាលហេតុគឺ
 ជាបុរស ។ (គាត់ថាភស្តុតាងរបស់បុរសនោះមានកំហុស) ។ ចម្លើយនៃសំណួរ
 ទីមួយមានដូចខាងក្រោម ការបង្ហាញរបស់ Hume ដូចជារឿងបែបនេះមិន
 ត្រូវបានគេនិយាយទេសម្រាប់គាត់មិនអើពើនឹងបទគម្ពីរនៃគ្រីស្ទសាសនា ។
 បទគម្ពីរគ្រីស្ទបរិសុទ្ធមិនបានចែងថា ជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធមិនកើតចេញពីការ
 បង្ហាញរបស់បុរសនោះទេ 1 Cor 1:21 បាននិយាយថា " ។ (សូមមើល
 ម៉ាថាយ ១១:២៥-២៧ រ៉ូម ១០:១៧ កូរិនថូសទី១ ១២:៣) ត្រង់នេះ ពាក្យ
 «មនុស្សល្ងង់នៃការផ្សាយដំណឹងល្អ» គឺជាពាក្យនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដែលសរ
 សេរដោយបទគម្ពីរ ដែលមនុស្សក្នុងលោកនេះចាត់ទុកវាថាជារឿង ។ (១កូរិនថូ
 ស ១:១៨, ២៥) ។ ចម្លើយចំពោះសំណួរទីពីរខាងលើមានដូចតទៅ ។ ព្រះ
 មានបួននុភាព និងល្អ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់បានការពារសេចក្តីទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំ

បាក ១ បាបកម្មរបស់មនុស្សក្នុងលោកនេះគ្រប់គ្រងដោយតែសេចក្តីទុក្ខនិង
ទុក្ខ ១ បើពិភពលោកនេះគ្មានទុក្ខ និងទុក្ខទេ ពិភពលោកនេះប្រែជាមាន
ជីវិតទៅហើយ ។

15. Kant (Immanuel Kant 1724-1804)

Kant ដែលជាទស្សនវិទូរ៉ូម៉ង់ មានភាពល្បីល្បាញដោយសារគាត់រស់នៅទៀង
ទាត់ និងមេកានិច ។ មនុស្សម្នាក់បានវាយតម្លៃគាត់ថាគាត់មិនមានជីវិតនិង
ប្រវត្តិទេប៉ុន្តែគាត់គឺជាម៉ាស៊ីនសាមញ្ញ ។ គាត់ធ្លាប់ទៅដើរតាមម៉ោងជាក់លាក់
ដូច្នេះអ្នកជិតខាងគាត់ក៏ម៉ោងឲ្យស្របតាមម៉ោងដែលគាត់ដើរ ។

(1) និរុត្តិសាស្ត្រនៃកាន

ដូចដែលយើងឃើញនិរុត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់ គាត់បានយកការសម្រេចរវាង
និទាននិយម និងលទ្ធិពិសោធន៍របស់គាត់ ។ គាត់គឺជាទស្សនវិជ្ជាមួយដើម្បីប៉ាន់
ស្មានទាំងការទទួលស្គាល់ជាសកលចាំបាច់របស់គាត់ និងការទទួលស្គាល់ដោយ
ពិសោធន៍ ។ គាត់បាននិយាយដូចខាងក្រោមនៅក្នុងការណែនាំសៀវភៅរបស់
គាត់ "ការរិះគន់នៃហេតុផលសុទ្ធ" "រាល់ការទទួលស្គាល់ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងបទ
ពិសោធន៍ជាមួយគ្នា ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនមែនមកពីបទពិសោធតែប៉ុណ្ណោះ ។
ព្រោះការទទួលស្គាល់បទពិសោធគឺជាការតភ្ជាប់ទាំងវត្ថុដែលត្រូវយកដោយរូប
ភាព និងអំណាចនៃការទទួលស្គាល់របស់យើង» ។

Kant ចង្អុលទៅការពិតថា ហេតុផល (ហេតុផលនិយម) សង្កត់តែលើវត្ថុមុន
តែមើលងាយវត្ថុដែលជាកម្មវត្ថុ វាជារឿងល្អ ហើយគាត់បានចង្អុលទៅការពិតថា

ការពិសោធន៍សង្កត់លើតែកម្មវត្ថុ តែមើលងាយវត្ថុមុនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ គាត់ បានចាត់ទុកពិភពលោកពិត (Ding an sich) និងពិភពលោកបាតុភូតដោយ ឡែក ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមអ្នកវិចិត្រចំពោះហេតុផលសុទ្ធសាធរបស់ Kant ពិភពលោកដែលហេតុផលរបស់មនុស្សអាចដឹងគឺគ្រាន់តែជាពិភពបាតុភូត ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចដឹងពីពិភពលោកពិតប្រាកដបានទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់នៅ ក្នុងការវិចិត្ររបស់គាត់ដើម្បីអនុវត្តហេតុផលបានចាត់ទុកពិភពលោកដែលកើន ឡើងនេះ ។ នៅទីនោះគាត់បានឃើញថាសម្រាប់គាត់ត្រូវការពិភពលោកដែល កើនឡើងដូច្នេះគាត់បានឃើញការពិតនៃការសន្មត ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់បាន ចាត់ទុកព្រះជាការពិត ។

(2) ទ្រឹស្តីសាសនារបស់ខាន់ Kant

គាត់បានសន្មតថាព្រះយោងទៅតាមការបញ្ជានៃប្រភេទដ៏តឹងរឹង (ប្រភេទ Sollen) និងធ្វើឱ្យសាសនាសីលធម៌អាចធ្វើទៅបាន ។ ដូច្នេះតើអ្វីទៅជាពាក្យ បញ្ជានៃប្រភេទ? វាគឺជាបញ្ញត្តិនៃសតិសម្បជញ្ញៈពីមុន ដែលជារបស់ចាំបាច់ និងទាក់ទងនឹងហេតុផល (លក្ខណៈ) ដែលមិនអាចទៅរួច ឃើញក្នុងធម្មជា តិ ។ សាសនាបែបនេះ (១) ការទទួលស្គាល់ខាងសីលធម៌របស់មនុស្សអាច ក្លាយទៅជាជាក់ស្តែង ការបន់ស្រន់មិនមានប្រយោជន៍បន្តិចម្តងៗ ។ (2) ដោយផ្ទាល់គាត់មិនត្រូវការអ្នកប្រោសលោះទេ ។ (៣) ទោះបីជាអច្ឆរិយៈកើត ឡើងក៏ដោយ ក៏គ្មានន័យក្នុងសាសនាដែរ ។ (4) យើងមិនត្រូវការបទ ពិសោធន៍អាថ៌កំបាំងនោះទេ ។

ការរិះគន់

យើងវាយតម្លៃការគិតរបស់ Kant's musically followings. ដូចដែលគាត់បាននិយាយថាមានតែនៅក្នុងពិភពដ៏អស្ចារ្យប៉ុណ្ណោះដែលបុរសអាចដឹងដោយស្វ័យភាពហើយបន្ទាប់មកផ្តល់ឱ្យតួអង្គឯករាជ្យ ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈបែបនេះចំពោះពិភពលោកចាត់ទុកថាវាធ្វើឲ្យព្រះក្លាយទៅជាព្រះដែលមានកម្រិត ។ ដ្បិតគាត់បានទប់ពិភពពិតក្នុងពិភពនៃជំនឿ ។ វាមានន័យថា គាត់បានដកចេញនូវលក្ខណៈនៃវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ (អត្ថន័យនៃភាពគ្មានទីបញ្ចប់) ដោយការកំណត់ព្រះ ដែលជាវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ ។ យើងអះអាងថា បុរសនោះអាចយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានត្រឹមត្រូវក្នុងពិភពដ៏អស្ចារ្យ ។ សូម្បីតែបាតុភូតពិភពលោកក៏មិនឯករាជ្យចេញពីព្រះដែរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែ Kant បានធ្វើឱ្យប្រាកដថា តួអក្សរស្វ័យ័ត និងតួអក្សរឯករាជ្យ វាមិនមែនជាព្រះឥឡូវទេ ។ (មថ ៦:២៦-៣០, ១០:២៩ រ៉ូម ១:១៤-២០, ១១:៣៦ ហេប ២:១០) យើងបានវាយតម្លៃការគិតរបស់ Kant វាយតម្លៃដូចខាងក្រោម ។

16. Hegel (Georg Wilhelm Fridrich Hegel, 1770-1831)

ហេហ្គែល ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញខាងសាសនា បាននិយាយថា ខ្លឹមសារចុងក្រោយ (ការពិត) នៃសកលលោក គឺបេះដូង និងចិត្ត (Geist) ត្រង់ចំណុចនេះ វាមិនខុសពី Fichte និង Shilling នោះទេ ។ គាត់មិនបានបំបែកតែវ៉ុននៃចាបដាទេ (គ្រប់យ៉ាង) វាគឺជា pantheism របស់គាត់ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថាធម្មជាតិខាងក្រៅ ឬវត្ថុផ្ទុយនឹងចិត្ត (ឬហេតុផល) វត្ថុទាំងអស់រត់ឆ្ពោះទៅរកធាតុពិត ។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថានេះគឺជាដំណើរការនៃវិជ្ជមាន អវិជ្ជមាននិង

សំយោគឡើងវិញ ។ ការគិតបែបនេះផ្ទុយទៅនឹងការបង្រៀននៃបទគម្ពីរគ្រីស្ទាន ។ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយក្លាយជាដាច់ខាត មានន័យថា ការសំយោគនៃអ្វីៗទាំងអស់ គឺជាទ្រឹស្តីនៃសកលលោកសុទ្ធសាធ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា អ្វីៗទាំងអស់នៃសកលលោកបានញែកចេញពីព្រះជាសំខាន់ ។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថាព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកបង្កើត និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះតែមួយគត់ដែលរស់នៅលើអ្វីៗទាំងអស់ ។ យ៉ូហាន 3:31 មានប្រសាសន៍ថា ៖ « អ្នកណាដែលមកពីស្ថានលើគឺលើសជាងទាំងអស់ ។ អ្នកដែលកើតពីផែនដីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផែនដី ហើយនិយាយតាមរបៀបដែលនៅផែនដី ។ ព្រះអង្គដែលយាងមកពីស្ថានបរមសុខ ទ្រង់លើសអ្វីៗទាំងអស់ » ហើយរ៉ូម ៤:១៧ មានប្រសាសន៍ថា « ដូចដែលមានចែងទុកថា « យើងបានតាំងអ្នកជាបិតានៃប្រជាជាតិជាច្រើន »—នៅចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះដែលទ្រង់បានជឿ ដែលផ្តល់ជីវិតដល់មនុស្សស្លាប់ហើយហៅទៅរកអត្ថិភាពនូវអ្វីដែលមិនមាន » ។ (សូមមើល រ៉ូម ១១:៣៦, ១កូរិនថូស ៨:៥-៦)

17. លោក Karl Marx (១៨១៣-១៨៨៣)

លោក Karl Marx ដែលជាអ្នកសម្ភារៈនិយមបាននិយាយ ។ (1) ស្ថានភាពនៃសង្គមរបស់មនុស្សជាតិគឺអាស្រ័យដោយសម្ភារៈជាងចិត្ត ហើយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយវា ។ ដូច្នេះនៅសម័យដើមគឺសង្គមកុម្មុយនិស្តបន្ទាប់ពីប្រព័ន្ធទាសករប្រព័ន្ធមូលធននិយម និងចុងក្រោយគេបានប្រែក្លាយទៅជាសង្គមនិយម ។ លោកបានអះអាងថា ដំណើរនៃការផ្លាស់ប្តូរបែបនេះ គឺជារូបវន្ត និងផលនៃភាពចាំបាច់នៃហេតុ និងលទ្ធផល ។ (2) ហើយការរំកិលចិត្តគឺអាស្រ័យលើស

ម្ការៈ ។ លោកថា បន្តិក្ខត្តិទាំងអស់គឺជាផលិតផលដែលកើតចេញពីស្ថានភាពសម្ភារៈ និងសេដ្ឋកិច្ច ។

ការរិះគន់

នៅទីនេះយើងមិនព្យាយាមបង្ហាញពីការពិតដែលថាការអះអាងរបស់ម៉ាក្សអំពីការពិតដែលថាការផ្លាស់ប្តូរនៃសង្គមគឺមានលក្ខណៈវិទ្យាសាស្ត្រប៉ុន្មាន ។ មានតែនៅក្នុងទ្រឹស្តីវត្ថុនិយមរបស់ម៉ាក្សទេ ដំណោះស្រាយនៃបញ្ហារបស់មនុស្សក្នុងជីវិតគឺពីផ្នែកតែលើដំណោះស្រាយនៃសម្ភារៈគឺខុស ។

(1) ម៉ាក្សមិនដឹងមូលហេតុដែលធ្វើអោយសង្គមមនុស្សវេទនាគឺកើតចេញពីអំពើបាបរបស់មនុស្សហើយក៏គាត់មិនបាននិយាយដែរ ហើយមានតែការចែកចាយផលិតផលដោយយុត្តិធម៌ ទើបនាំមកនូវសេចក្តីសុខរបស់មនុស្សគឺខុស ។

(2) តាមពិតវាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលថាសង្គមចុងក្រោយដែលគ្រប់គ្រងដោយ Proletariat គឺជាសង្គមដែលមានសុភមង្គលក្នុងគំនិតរបស់គាត់ ។

18. Schopenhauer (Arthur Schopenhauer, 1788-1860)

គាត់គឺជាទស្សនវិទូនៃទុទ្ធិដ្ឋិនិយម ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំមិនចូលចិត្តមនុស្សទេ ខ្ញុំកាន់តែឃើញពួកគេ" ។ ជីវិតគឺជាការស្លាប់ដែលពន្យារពេល ។ ខ្ញុំរៀនច្រើនពីទំព័រមួយនៃសៀវភៅសាសនាហិណ្ឌូ ជាជាងសៀវភៅទស្សនវិជ្ជាដប់ក្បាល» ។ គាត់មិនបានកោរសក់ដោយដៃអ្នកផ្សេងនៅហាងកាត់សក់ទេ ហើយគាត់បានយកពែងដឹករបស់គាត់ ។ គាត់បានកត់ត្រាបញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់

ជាភាសាក្រិច និងជាភាសាឡាតាំង ព្រោះនេះគឺដើម្បីការពារចោរមិនឱ្យ បាត់បង់វា ។

ការរិះគន់

ទ្រឹស្តីរបស់គាត់អំពីសកលលោក គឺជាទ្រឹស្តីដែលពឹងផ្អែកលើអ្វីៗទាំងអស់ ។ គាត់ បាននិយាយថា "ពាក្យនេះគឺជាឆន្ទៈ ។ រាងកាយរបស់ខ្ញុំគឺជាស្ថានភាពគោល បំណងនៃឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំ ។ ម្យ៉ាងទៀត ផ្នែកមួយចំនួនក្នុងរាងកាយជាការបង្ហាញ ពីចំណង់ ។ ខួរក្បាលគឺជាឆន្ទៈក្នុងការដឹង ជើងគឺជាឆន្ទៈក្នុងការធ្វើ ហើយ ក្រពះគឺជាឆន្ទៈក្នុងការរំលាយ ។ គាត់បានផ្តល់នូវឆន្ទៈរបស់គាត់ នោះគឺជាវិធី សាស្ត្រមួយចំនួនដើម្បីយកឈ្នះលើបំណងប្រាថ្នា (លោភលន់) ។

- (1) វិធីសាស្ត្រទស្សនវិជ្ជា ។ នេះមានន័យថា គ្រប់គ្រងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ដោយចំណេះដឹង ស្មានជាចាំបាច់ ។
- (2) វិធីសាស្ត្រសិល្បៈ ។ នេះមានន័យថាបុរសឈ្នះលើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដោយ ការឲ្យតម្លៃលើសម្រស់ ។
- (3) វិធីសាស្ត្រសាសនា ។ នេះមិនមែនដើម្បីរក្សាលើប្រព័ន្ធនៃការបង្រៀននោះ ទេ ។ នេះប្រៀបដូចជាការបំផ្លាញពុទ្ធសាសនា ។

បំណងប្រាថ្នាដែល Schopenhauer និយាយគឺខុសពីគំនិតនៃបទគម្ពីរ ។ ព្រោះ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា សត្វទាំងឡាយជាសេចក្តីប្រាថ្នា សត្វទាំងឡាយមានសេចក្តី អាក្រក់ ។ នេះជាការអះអាងរបស់ពុទ្ធសាសនិកជន ។ ប៉ុន្តែ គម្ពីរមិនចាត់ទុក ខ្លួនឯងថាជាអំពើបាបទេ ជាជាងទទួលស្គាល់ថាជាអំពើល្អ ។ ធីមទី ៤:៤ បាន

មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើតមកគឺល្អ ហើយគ្មានអ្វី ត្រូវបដិសេធឡើយ ប្រសិនបើទទួលដោយការអរព្រះគុណ» ។ ពេលដែលព្រះ បង្កើតរបស់ទាំងអស់ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថាដូចជាបានឃើញវាល្អហើយ ។ (លោកុប្បត្តិ ១:៤, ១០, ១២, ១៨, ២១, ២៥, និង ៣១) «សេចក្តីប៉ង ប្រាថ្នា» ដែលគម្ពីរមិនបានប្រព្រឹត្តចំពោះសេចក្តីល្អ មិនមែនជាការចង់បាន របស់មនុស្សនោះទេ ។ កាលដែលបុរសនោះចាកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយទទួលយកសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា នោះជាការចង់ក្លាយទៅជាបាប ។

Schopenhauer បាននិយាយថា បុរសនោះរួចផុតពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាទាំងអស់ នោះគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយផ្លូវដែលគាត់តេចចេញគឺ ទស្សនវិជ្ជា សិល្បៈ សាសនា ជាដើម ដូច្នេះហើយ វាគឺជាស្វ័យភាពដ៏បរិសុទ្ធ ។ នោះហើយជាបុរស អះអាងថា កាលដែលបុរសយកអ្នកដទៃចេញពីខាងក្រៅខ្លួន ហើយមិនមាន ទ្រព្យ ប៉ុន្តែគេនៅដូចខ្លួន (ជារដ្ឋដែលគ្មានមេត្តា) នោះជាសភាពដ៏រីករាយបំផុ ត ។ វាសន្និដ្ឋានថាបុរសនោះមិនត្រូវការអ្នកប្រោសលោះទេ ។ ប៉ុន្តែ តាម គម្ពីរ មនុស្សជាមនុស្សមានបាប ដែលមិនអាចជួយបាន តែត្រូវបំផ្លាញចោ ល ។ មានតែគាត់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រី ស្ទ ។ (យ៉ូហាន ៣:១៦ រ៉ូម ៣:៩-២២ ១កូរិនថូស ១:២៦-៣១)

19. Nietzsche (Friedrich Wilhelm Nietzsche 1844-1900)

គាត់ជាមនុស្សពូកែដែលគាត់បានសញ្ញាបត្របណ្ឌិតដោយមិនបាច់ពិនិត្យ ។ គាត់ដែលជាទស្សនវិទូនៃ superman បានជាអ្នកជម្លឺផ្លូវចិត្តក្នុងឆ្នាំចុងក្រោយ របស់គាត់ (អស់រយៈពេល 11 ឆ្នាំ) ហើយបានទទួលមរណភាព ។ យើងនៅ

ក្នុងទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់យើងនឹងពិនិត្យមើលតែចំណងជើងដ៏អស្ចារ្យពីរប៉ុណ្ណោះ ។

(1) ការវាយតម្លៃរបស់ Nietzsche លើទស្សនៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

គាត់មិនទទួលយកទស្សនៈនៃសាសនាគ្រីស្ទចំពោះព្រះដែលផ្តល់ភាពអស្ចារ្យសម្រាប់បុរសនោះទេ ហើយនឹងផ្តល់រង្វាន់ និងការផ្ដន្ទាទោសចំពោះបញ្ហានៃការស្លាប់របស់ពួកគេ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃការបដិសេធរបស់គាត់ចំពោះព្រះ គាត់បាននិយាយថាសូម្បីតែការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់បានស្លាប់ ។ គំនិតរបស់គាត់គឺជាកំហុសក្នុងការបដិសេធព្រះដែលបង្ហាញព្រះពិត គឺដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់មនុស្សជាតិអំពីរចនាសម្ព័ន្ធនៃគោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរដល់ទ្រង់ គឺជាការពិតដែលក្រុមជំនុំប្រវត្តិសាស្ត្របានអះអាង ។ ទស្សនវិជ្ជាទាំងអស់អះអាងថា ព្រះជាធាតុពិតក្នុងសកលលោក ហើយព្រះមិនដាក់ទោស និងមិននិយាយថា មិននិយាយថាព្រះពិត ។ មានតែព្រះដែលបើកសម្តែងប៉ុណ្ណោះ គឺជាព្រះដែលបទគម្ពីរប្រាប់ ។ ម៉ាថាយ 11:27 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «គ្រប់របស់ទាំងអស់បានត្រូវប្រគល់មកខ្ញុំដោយព្រះវរបិតាខ្ញុំ ហើយគ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះរាជបុត្រាលើកលែងតែព្រះវរបិតាទេ ហើយគ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះវរបិតាឡើយ លើកលែងតែព្រះរាជបុត្រា និងអ្នកណាដែលព្រះបុត្រាជ្រើសរើសបើកសម្តែងឲ្យឃើញ» ។ យ៉ូហាន 1:18 មានបន្ទូលថា “ទ្រង់មិនមែនជាពន្លឺទេ តែបានមកធ្វើបន្ទាល់អំពីពន្លឺ” ហើយហេព្រើរ 1:1-2 បានមានបន្ទូលថា “តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ ព្រះទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់បុព្វបុរសរបស់យើងជាច្រើនដង ។ ព្យាករី ប៉ុន្តែនៅត្រាចុងក្រោយនេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើង តាមរយៈព្រះរាជបុត្រារបស់

ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានតែងតាំងជាអ្នកទទួលមតិកនៃអ្វីៗទាំងអស់ ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតពិភពលោកមក» ។ Nietzsche គឺជាបុរសដែលមិនស្គាល់សាសនាគ្រីស្ទពិតប្រាកដ ។

(2) ទិដ្ឋភាពសីលធម៌របស់ Nietzsche

គាត់បានបំបែកក្រមសីលធម៌នៃទាសករនៃក្រមសីលធម៌នៃម្ចាស់ហើយបាននិយាយថារាល់ការបន្តសីលធម៌លើផលប្រយោជន៍នីមួយៗ ។ "ក្រមសីលធម៌នៃទាសករគឺថា បុរសដែលមានកម្រិតទាបដើម្បីរស់នៅទីតាំងនោះគ្រប់គ្រងសកម្មភាពរបស់ពួកគេរហូតដល់ដំណាក់កាលគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ ។ ឧទាហរណ៍ ការគោរពប្រតិបត្តិ ការបម្រើ ការស្វ័យការលះបង់ ។ ហើយ "ក្រមសីលធម៌នៃម្ចាស់" មិនត្រូវបានទាមទារយុត្តិធម៌របស់មនុស្សជាតិទេហើយបន្តគ្រប់គ្រងអំណាចនិងដឹកនាំឆ្ពោះទៅរកអំណាចវាយប្រហារ ។ គាត់បានកំណត់អត្តសញ្ញាណមួយនេះ ។

ការរិះគន់

ទស្សនៈសីលធម៌របស់ Nietzsche បានកំណត់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌថាអ្នកមានអំណាចឈ្នានបានម្នាក់ទៀត ហើយកាន់កាប់អ្នកដទៃ ។ ពិតណាស់វាជាគម្ពីរមិនពិត ។ ដូចដែលបទគម្ពីរចែងថា សីលធម៌គ្រិស្តស្រវឹងទឹកដ៏ជាផ្លូវមួយនៃព្រះជាមជ្ឈមណ្ឌល ។ តាមការគោរពតាមបទគម្ពីរ ការបម្រើ និងការលះបង់គឺជាគុណធម៌ដែលទាំងអ្នកក្រ និងអ្នកមានត្រូវប្រតិបត្តិ ។ ក្នុងន័យនៃការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ អ្នកណាដែលគួរស្តាប់តាមមនុស្សមានគុណធម៌បែបនេះ ។ (អេភ. ៦:៥-

៩, រ៉ូម ៣:២២-៤:១) នីតិស្សមិនបានដឹងថាអ្នកមានឋានៈជាអ្នកមាននិងអ្នកមានអំណាចគួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះក្នុងន័យនៃការស្តាប់បង្គាប់ព្រះទេ ។ គាត់មិនបានយល់ថា ដោយសារមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបអង្គរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ 1:27) រួមគ្នាគួរតែគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក ។ គាត់បានអះអាងថាដំណាក់កាលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៅក្នុងមនុស្សជាតិកាន់កាប់ដំណាក់កាលទាបដែលទីបំផុតហៅថា; សង្គម superman គួរតែត្រូវបានសម្រេចជាគោលដៅរបស់មនុស្សជាតិ ។ នេះប្រឆាំងនឹងការបង្រៀននៃបទគម្ពីរដែលគួររក្សាមនុស្សទន់ខ្សោយ ។ (លេវី. ១៩:១៣-១៤, ១ថៃ. ៥:១៤) ព្រះកាន់តែមានមនុស្សទន់ខ្សោយ ។ (១កូរិនថូស ១:២៧-២៩ យ៉ាកុប ២:១-៥)

20. អត្ថិភាពនិយម

(1) Kierkegor (Saren Aabye Kierkegaard, 1813-1855) កើតនៅ Copenhagen ក្នុងប្រទេសដាណឺម៉ាក ។ សម្រាប់ឪពុករបស់គាត់គឺជាអ្នកជឿជាតិនៃនិកាយ Luther និងជាអ្នកគោរពបូជា ដូច្នេះគាត់បានផ្តល់ឱ្យក្មេង Kerergerd ចំណាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងនៃប្រធានបទនិងលក្ខណៈបុគ្គល ។ ជីវិតរបស់ Kierkegaard គឺសោកនាដកម្ម ។ គាត់បានទទួលតួអក្សរធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងការស្រមើលស្រមៃច្រើនក្រៃលែង និងអំណាចប៉ាន់ស្មាន ។ គាត់បានសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលា ប៉ុន្តែមិនចង់ក្លាយជាគ្រូគង្វាលទេ ដោយសារតែខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានយកចិត្តទុកដាក់ថាគាត់មិនសក្តិសមដើម្បីធ្វើកិច្ចបម្រើផ្សាយ ហើយផ្ទុយទៅវិញ គាត់មិនគិតថាគាត់ជាអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនាទេ ។ ទោះបីគាត់ភ្ជាប់ពាក្យជាមួយនារីម្នាក់ ប៉ុន្តែគាត់ទម្លាយការភ្ជាប់ពាក្យព្រោះគិតថាគាត់មិនសក្តិសមនឹង

រៀបការជាមួយមនុស្សស្រី ។ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានបរិញ្ញាបត្រ ។ ព្រឹត្តិការណ៍
ដើម្បីបំបែកការភ្ជាប់ពាក្យត្រូវបានឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់
ទាំងមូល; បេះដូងរបស់គាត់ពោរពេញទៅដោយការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ។ បន្ទាប់ពី
ឪពុករបស់គាត់បានទទួលមរណៈភាព ហេតុផលមួយដែលគាត់កាន់ទុក្ខកាន់តែ
ខ្លាំងនោះគឺការនឹកឃើញដែលគាត់នៅក្មេងរបស់គាត់បានដាក់បណ្តាសាដល់ព្រះ
ជាម្ចាស់និងបុរសដូច្នេះគាត់បានចោទប្រកាន់បណ្តាសារបស់ព្រះពេញមួយជីវិត
របស់គាត់ហើយមានអារម្មណ៍ថាមិនមានសុវត្ថិភាព ។ ជាការពិតណាស់ ទោះបីជា
គាត់ត្រូវបានជៀសវាងពីអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ ព្រឹត្តិការណ៍តែងតែផ្តល់
បន្ទុកដល់គាត់ ។ នៅពេលគ្រប់គ្រាន់របស់គាត់ត្រូវបានរងទុក្ខដោយការវាយ
ប្រហាររបស់កាសែតក្នុងស្រុកដែលគាត់រស់នៅ ។ នៅពេលសហសម័យសម្រាប់
ព្រះវិហារមិនគាំទ្រគាត់គាត់ត្រូវបានតែងតាំងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បាន
អះអាងថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានស្លាប់ក្នុងនាមជាទុក្ខរូបគ្នលដែលតវ៉ាចំពោះគ្រីស្ទ
សាសនាក្លែងក្លាយ នៅលើគ្រែរបស់គាត់គាត់បានបដិសេធជាពិធីសាសនាចក្រ
និងការសួរសុខទុក្ខរបស់នាង ហើយចុងក្រោយគាត់ផ្ទាល់បានសារភាពថាបាន
ចូលនៅចំពោះមុខព្រះគ្រីស្ទ ។ ការទស្សន៍ទាយទស្សន៍វិជ្ជារបស់គាត់គឺជាលទ្ធផល
ដើម្បីប្រយុទ្ធយ៉ាងក្លៀវក្លាពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។ គាត់គឺជាមនុស្សបះបោរ
ហើយការរំពឹងទុករបស់គាត់ត្រូវបានហោះហើរចូលទៅក្នុងហេតុផលនិយមយ៉ាងចាំ
បាច់ ។ គាត់មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងរឿងទូទៅនិងសមហេតុសមផលទេ ប៉ុន្តែផ្ដោត
លើបុគ្គល (វាមិនមែនជាបុគ្គលនិយមនិយមទេ ប៉ុន្តែជាបុគ្គលនិយមនៃគំនិត
ទស្សន៍វិជ្ជា) និងប្រធានបទ ។ បុគ្គលជាវត្ថុដែលខ្លួនផ្ដោតលើតែមួយ ។
ចំពោះគាត់ មានតែវត្ថុនិយមផ្ទាល់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ដែលជាសច្ចភាព ដើម្បីឱ្យមាន

មានន័យថា ការពិតដែលខ្លួនគាត់ជួបប្រទះចំពោះតែព្រះ ។ ហើយអ្វីដែល បុរសព្រួយបារម្ភអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ក៏ជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តី ជំនឿដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ការខកចិត្តដែលមានស្រាប់ ។ គាត់បានអះអាង ថាមានភាពតានតឹងនិងវិបត្តិរវាងមនុស្សនិងព្រះ ។ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដ៏ វិសុទ្ធ ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត គ្មានការបញ្ជាក់ ។ គាត់និយាយម្តងទៀតថា ៖ «ព្រះមិន ខ្វល់ខ្វាយនឹងច្បាប់ស្រមោចទេ ត្បិតគាត់មានសេរីភាពពេញលេញ ប៉ុន្តែមនុស្ស ទន់ខ្សោយ និងមានសត្វតូច ។ ប៉ុន្តែបុរសដែលមានអត្ថិភាពក៏ជាបុរសសេរីមិន ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់ណាមួយឡើយ ។ ហើយក៏«គ្រីស្ទសាសនាធម្មតា បានក្លាយទៅជាបូជីហ្គោស ហើយបន្ទាប់មកនាងត្រូវបានពុករលួយ ។ សាសនាគ្រីស្ទពិត មិនមែនជាសាសនារបស់មនុស្សធំទេ ប៉ុន្តែជាសាសនាបុគ្គល ពោលគឺសាសនានៃទុក្ខរុក្ខុល (អត្ថិភាព) ។

ទស្សនវិទូនៃអត្ថិភាពនិយម លោក Karl Jaspers កើតនៅ AD 1873 ហើយបានធ្វើការជាសាស្ត្រាចារ្យនៃសាកលវិទ្យាល័យ Heidelberg ។ នៅឆ្នាំ 1937 គាត់ត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយរដ្ឋាភិបាលណាស៊ី ។ បន្ទាប់ពីសង្គ្រាម លោកលើកទី 2 គាត់បានបង្រៀនម្តងទៀតនៅសាកលវិទ្យាល័យហើយត្រូវបាន ផ្លាស់ប្តូរទៅសាកលវិទ្យាល័យ Bazel ។ អត្ថិភាពនិយមរបស់គាត់បានរក្សា ខ្សែបន្ទាត់កណ្តាលរវាង nihilism antithesis និងគ្រីស្ទសាសនា ។ គាត់ជឿ លើព្រះ វត្ថុនៃការទស្សន៍ទាយបានឆ្លងកាត់ ។ ប៉ុន្តែព្រះដែលគាត់ប្រាប់មិនឲ្យ បង្ហាញខ្លួនទេ គឺឲ្យរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ជារៀងរហូត ។ ដូចដែលយើងសង្កេត មើលយើងអាចដឹងថាគំនិតរបស់ Jaspers គឺមិនមានព្រះគម្ពីរ ។

នៅក្នុង Jaspers "អត្ថិភាព" មិនមែនជាភ្លើងដែលបញ្ជាក់ដោយឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំ ការទទួលស្គាល់ដោយស្មាន ហើយមិនអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ និងមិនអាច កំណត់បានទេ ។ ភាពជាមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែ គ្រាន់តែត្រូវបានសន្មតថាជាអត្ថិភាពរបស់ខ្ញុំដែលបានឆ្លងកាត់ខ្លួនឯង ។ សម្រាប់ខ្ញុំមានលើសពីប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំតែងតែគ្មានពេលដែលអាចនិយាយ ថានេះគឺខ្ញុំទេ ព្រោះនៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថានេះគឺជាខ្ញុំ "ខ្ញុំ" មិនមែនជាការ ពិតខ្ញុំរួចទៅហើយ ។ អ្វីដែលគាត់និយាយខាងលើគឺគាត់គិតនៅផ្នែកទស្សន វិជ្ជា ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បាននិយាយថា វិទ្យាសាស្ត្រចេញពីពិភពមនសិការ របស់យើង ។ នោះគឺវាជាចំណេះដឹងសកលដោយការព្យាបាលវត្ថុខាងក្រៅ និង ជាប្រព័ន្ធ ហើយដូចដែលទស្សនវិជ្ជាបានស្រាវជ្រាវអំពីអត្ថិភាពនោះ អត្ថិភាព តែងតែមិនអាចជាកម្មវត្ថុនៃការសិក្សាវិទ្យាសាស្ត្របានទេ ។ លោកបានមាន ប្រសាសន៍ថា ភាពប្រាកដប្រជាដែលថាទស្សនវិជ្ជាបន្តមិនអាចក្លាយជាកម្មវត្ថុ បានឡើយ ។

(2) Martin Heidegger ដែលជាទស្សនវិទូអត្ថិភាពនិយមបានកើតនៅ AD 1889 ហើយត្រូវបានសម្ពោធជាសាស្ត្រាចារ្យនៅសាកលវិទ្យាល័យ Freiberg នៅឆ្នាំ 1928 ។ សៀវភៅសំខាន់បំផុតរបស់គាត់គឺ "Being and Time" (Sein und Zeit) គាត់បាននិយាយថា "របស់ខ្ញុំ ។ ការមានគឺជាភ្លើងដែល ត្រូវឆ្លងកាត់ខ្ញុំ ។ ហើយលោក Heidegger បានវិភាគលើភាពជាខ្លួនឯងថាជា ភ្លើងពីរ ។ អត្ថិភាពសំខាន់ (ontisches Sein) និងអត្ថិភាពដេញ (inder Welt geworfen) ដែលជាអត្ថិភាពប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ លោកបានអះអាងថា «អត្ថិភាពជាប្រវត្តិសាស្ត្រ គឺជាការពិត ដែលត្រូវបានដកហូតពីអត្ថិភាពពិត

ទ្រង់ស្តាប់សំឡេងនៃសង្គម ដូចជាអ្នកដែលជាប់នឹងពិភពលោក ។ តាមពិតគាត់មិនមែនជាខ្លួនគាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែភាពសំខាន់មិនមែនជាវត្ថុដែលមានលក្ខណៈនៃរដ្ឋនោះទេ វត្ថុអត្ថិភាពនោះគឺជាការឆ្លងកាត់ប្រវត្តិសាស្ត្រ» ។ បន្ទាប់មកវាគឺជាបញ្ហាចម្បងដែលថាជាបុរសត្រូវបានរក្សាទុកចេញពីអត្ថិភាពបច្ចុប្បន្នជាប្រវត្តិសាស្ត្រនិងចូលទៅក្នុងការចាំបាច់ ។

នៅក្នុងបញ្ហានេះ លោក Heidegger បាននិយាយថា "វាគឺជាការភ័យខ្លាចនិងការចប់បារម្ភ ដែលកើតចេញពីភាពមិនមានសុវត្ថិភាព (Angst) ។ ការភ័យខ្លាចគឺមិនត្រូវខ្លាចវត្ថុបំណងមួយចំនួន ។ ព្រោះវាជាការភ័យខ្លាចដោយស្វយ័ត ដោយគ្មានហេតុផល វាបានកើតឡើងចេញពីជម្រៅនៃអត្ថិភាព ។ វាគឺជាការចប់បារម្ភអត្ថិភាពដែលវាធ្វើឱ្យយើងតាំងលំនៅនៅក្នុងពិភពលោក ។ វាដាស់យើង និងធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ថាមានគុណភាព ។ ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់បាននិយាយថា អារម្មណ៍គុណភាពគឺមិនដូចគ្នាទៅនឹងសាសនាគ្រីស្ទ ។ អារម្មណ៍មានកំហុសគឺជាអារម្មណ៍ដែលខ្លួនឯងត្រូវបានគេបោះក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ហើយវាធ្វើឱ្យគាត់មានអារម្មណ៍ថា nihil របស់គាត់ (ជាប្រវត្តិសាស្ត្រ) ។

ការរិះគន់

យើងមិនរិះគន់ទស្សនវិជ្ជាអត្ថិភាពដោយទស្សនវិជ្ជាទេ ។ ទោះបីយើងរិះគន់ទស្សនវិជ្ជាជាទស្សនវិជ្ជាក៏ដោយ ទីបំផុតលទ្ធផលល្អមិនអាចមកបានទេ ។ ព្រោះទស្សនវិជ្ជាណាមួយមានកំហុសខ្លះនៅក្នុងនោះ ។ យើងនឹងដោះស្រាយបញ្ហាតែមួយគត់ គឺគំនិតអត្ថិភាពគឺត្រឹមត្រូវតាមបទគម្ពីរ ។ ទស្សនវិទូដែលមាន

អត្ថិភាព (ជាការពិតណាស់ សូម្បីតែអ្នកមិនជឿអត្ថិភាពនិយម) អះអាងពីការ
ហួសហេតុដែលព្រះមិនអាចបង្ហាញអង្គទ្រង់ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។ នេះមិន
មែនជាព្រះគម្ពីរទេ ។ យោងតាមបទគម្ពីរ មនុស្សមានផ្នែកដែលល្ងង់ខ្លៅ
ចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែគាត់អាចដឹងពីផ្នែកខ្លះដោយការបើកសម្តែងរបស់គាត់ ។

Duet 29:29 បាននិយាយថា "" ។ ព្រះយេស៊ូវបានបើកសម្តែងព្រះ ។
(យ៉ូហាន ១:១៨) គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា "" (ម៉ាថាយ ១១:២៧) (សូម
មើល ១:១-៣ ២:១២-១៤) ។

ផ្នែកទី 4 ទស្សនវិជ្ជាបូព៌ានិងគ្រិស្តសាសនា Oriental philosophy and the Christianity

អ្នកវិចិត្រទស្សនវិជ្ជាបូព៌ាក្នុងទស្សនៈរបស់គ្រិស្តសាសនា ខុងជឺ គ្រាន់តែជាគ្រូនៃ ក្រមសីលធម៌របស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនបាននិយាយថា

ដើម្បីដោះស្រាយបន្ទុកនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សនៅក្នុងចំណុចណាមួយ ។ គាត់ មិនមែនជាមនុស្សដែលមានសមត្ថភាពដូចព្រះយេស៊ូវដែលមានបន្ទូលថា «អស់ អ្នកណាដែលនឿយហត់ ហើយផ្ទុកធ្ងន់មកឯខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាបាន សម្រាក»(Mt 11:28) ។ ខុងជឺ ជាមនុស្សដែលធ្វើខុស ហើយប្រព្រឹត្តអំពើ បាប ដូចជាទីបន្ទាល់ខ្លួនឯង ។ គាត់បាននិយាយថា "នៅពេលខ្ញុំមានអាយុ 50 ឆ្នាំខ្ញុំយល់ពីកំហុសអាយុ 49 ឆ្នាំ" ។ ខុងជឺ បានស្គាល់ពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ប៉ុន្តែមិនស្គាល់ពិភពលោកខាងមុខ ។ ក្នុងនាមជាសិស្សរបស់គាត់ យីវ៉ូ បាន សួរអំពីការស្លាប់ គាត់បានឆ្លើយថា «ខ្ញុំមិនដឹងជីវិតទេ តើខ្ញុំអាចដឹងសេចក្តី ស្លាប់ដោយរបៀបណា? លោកមិនបាននិយាយអ្វីអំពីបញ្ហានៃអំពើបាបរបស់ មនុស្សលោកឡើយ ។

- ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា -

ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនមានបន្ទាត់ពីងរឿងនៃកាណុងទេ ។ ព្រោះព្រះពុទ្ធសាសនាគ្មាន ព្រះបន្ទូលព្រះ ។ ក្នុងចំណោមពុទ្ធសាសនិកជនមួយចំនួនដែលអះអាងថាយក ការយល់ដឹងខ្ពស់មិនដឹងចំនួនកាណុងរបស់ខ្លួនច្បាស់លាស់ទេ ។ Tripitaka Koreana in heainsa in Kyung Nam ក៏មានកាំភ្លើងព្រះពុទ្ធទាំងអស់ដែ

រ ។ វាត្រូវបានឆ្លាក់នៅលើឈើ ដែលត្រូវបានបកប្រែជាភាសាចិន និងលេខ
 បរិមាណពិតប្រាកដគឺ 6802 ។ មូលហេតុដែលហៅថាបន្ទះឈើមាន 80000 រ
 តុ ។ ហើយនៅក្នុងសៀវភៅព្រះពុទ្ធសាសនា ពួកគេបានអះអាងថា ក្បួន
 និងលីយូល ធ្វើឡើងដោយព្រះពុទ្ធជ្វាល់ បន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះអង្គ
 ពួកគេត្រូវបានកត់ត្រាទុកអស់រយៈពេល ៦០០ឆ្នាំ ។ ផ្នែកជជែកវែកញែកត្រូវ
 បានសរសេរដោយពុទ្ធសាសនិកនៅសម័យចុងក្រោយ ដែលត្រូវបានកត់ត្រាទុក
 ក្នុង 800-900 ឆ្នាំនៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះពុទ្ធ ។ ដូចថាកាណុងបាញ់
 របស់ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនមានគោលការណ៍នៃកាណុងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងក្នុងលក្ខណៈ
 ប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។

- នៅ Confucius -

ផ្នែកទី 4 ទស្សនវិជ្ជាបូព៌ានិងគ្រិស្តសាសនា

លំដាប់

លទ្ធិខុងជឺ

ពុទ្ធសាសនា

ចេតិយនិយម Cheondoism

សាសនា Shintoism

សាសនាតាវ៉ូ Taoism

តេក្តុកដូ Taegeukdo

ផ្នែកទី 4 ទស្សនវិជ្ជាបូព៌ានិងគ្រិស្តសាសនា Oriental Philosophy and the Christianity

លទ្ធិខុងជឺ Confucianism

1. ទស្សនៈរបស់ព្រះដែលខុងជឺបង្រៀន

អ្នកតំណាងនៃលទ្ធិខុងជឺគឺ ខុងជឺ ។ នៅក្នុង Analects មានពាក្យមួយចំនួនដែលខុងជឺបាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ នៅពេលមួយពួកសិស្សរបស់គាត់បានគិតអំពីគុណធម៌នៃភាពស្ងៀមស្ងាត់ដែលខុងជឺចូលចិត្តបន្ត គាត់បាននិយាយដូចខាងក្រោម ។ "ទោះបីយើងមិននិយាយថា "តើមេឃនិយាយនៅពេលណា?" រដូវប្តូរត្រូវបានគូសរង្វង់ ហើយអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើត" បន្ទាប់មក "ស្ថានសួគ៌" ដែលខុងជឺបាននិយាយថា គឺជាព្រះដែលមិនបាននិយាយ ។ នៅក្នុងគាត់ "ព្រះ" គឺជាព្រះដែលចុះកិច្ចសន្យាជាមួយបុរសនោះ បង្ហាញខ្លួនដល់ពួកគេ ។ ពេលមួយទៀត ខុងជឺ ឈឺ ។ សិស្សម្នាក់របស់គាត់បានសុំគាត់ឲ្យអធិស្ឋានដល់ព្រះ ។ បន្ទាប់មក គាត់បាននិយាយថា « ខ្ញុំបានអធិស្ឋានជាញឹកញយហើយ » ។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះមិនមែនថា ខុងជឺបានបន់ស្រន់ដល់ព្រះថ្វាល់ដើម្បីស្តាប់ការអធិស្ឋាននោះទេ ។ ពីពាក្យដែលលើកមកខាងលើតាមការបកស្រាយរបស់លោក គង់ កុក "មិនមែនមានន័យថាគាត់បានបន់ស្រន់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់បានរស់នៅដោយសក្តិសមចំពោះព្រះរួចហើយ វាដូចជាការដែលគាត់បានធ្វើរួចហើយ បានអធិស្ឋាន ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះដែល

លទ្ធិខុងជឺបានលើកឡើងនោះ គឺមិនមែនជាព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់អាចធ្វើការប្រាស្រ័យទាក់ទងតាមរយៈការអធិស្ឋាននោះទេ ។ ឬទោះបីជាការបកស្រាយខាងលើមិនត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ការអធិស្ឋានរបស់ខុងជឺគឺខុសពីការពិតដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទានបានអធិស្ឋាន ។ ព្រោះសិស្សរបស់គាត់និយាយក្នុងពហុនិយមប៉ុន្តែខុងជឺបានឆ្លើយក្នុងន័យសន្មត ។ នៅក្នុងអត្ថបទផ្សេងទៀត ខុងជឺនៃការអធិស្ឋានបាននិយាយថា "ប្រសិនបើបុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាបទៅស្ថានសួគ៌គាត់គ្មានវត្ថុនៃការអធិស្ឋានទេ ។ «ដោយសារតែពាក្យនេះ មនុស្សតែងតែគិតខុសថា ខុងជឺ បានស្គាល់ព្រះនៃលទ្ធិទេវនិយម (ជាព្រះពិត) ផ្ទុយទៅវិញ នៅក្នុងទ្រឹស្តីគ្រិស្តសាសនាបានដកស្រង់ខុសថា ការបង្រៀនបែបប្រពៃណីរបស់ខុងជឺនេះជាលទ្ធិទេវនិយម ។ ប៉ុន្តែពាក្យពិតមិនមានខ្លឹមសារសុទ្ធិដូចនិយមទេ ។ ដោយសារតែគាត់បានឆ្លើយទៅនឹងសំណួរដែល Wangkason បានសួរថា "តើត្រូវថ្វាយបង្គំដល់អារក្សផ្ទះបាយយ៉ាងដូចម្តេច? នោះគឺប្រសិនបើបុរសបះបោរនឹងគោលការណ៍នៃស្ថានសួគ៌ដូចដែលគាត់ថ្វាយបង្គំវា នោះវានឹងគ្មានន័យ ។ រួចហៅយ៉ាងនោះក៏មិនថ្កោលទោសការថ្វាយបង្គំដល់អារក្សផ្ទះបាយដែរ ។

2. តើលទ្ធិខុងជឺមានប្រព័ន្ធដង្វាយធូនទេ? (Does the Confucianism have the system of atonement?)

ខុងជឺ ដែលជាអ្នកចាប់ផ្តើមនៃលទ្ធិខុងជឺគ្រាន់តែជាគ្រូបង្រៀនសីលធម៌ប៉ុណ្ណោះ ។ ក្នុងន័យណាមួយ គាត់មិនបានដោះស្រាយបន្ទុកនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សទេ ។ គាត់មិនមែនជាអ្នកដែលមានសមត្ថភាពដែលគាត់អាចនិយាយបានដូចព្រះយេស៊ូវបានមានប្រសាសន៍ថា "(Mt 11:28) ។ ខុងជឺ ជាអ្នក

ប្រព្រឹត្តិអំពើបាបតាមរយៈការបរាជ័យរបស់គាត់ ដូចគាត់បានសារភាពដូចអ្នក
 ដទៃដែរ ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានយល់ពីកំហុសរបស់ខ្ញុំដែលមានអាយុ
 49 ឆ្នាំនៅអាយុ 50 ឆ្នាំ ។ ខ្ញុំដឹង បានស្គាល់ពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ប៉ុន្តែមិន
 ស្គាល់ពិភពលោកខាងមុខ ។ ក្នុងនាមជាសិស្សរបស់គាត់ ឃឺរី បានសួរអំពី
 ការស្លាប់ គាត់បានឆ្លើយថា «ខ្ញុំមិនដឹងជីវិតទេ តើខ្ញុំអាចដឹងសេចក្តីស្លាប់ដោយ
 របៀបណា? លោកមិនបាននិយាយអ្វីអំពីបញ្ហានៃអំពើបាបរបស់មនុស្សលោក
 ឡើយ ។ តើឯកសារមួយណានៃលទ្ធិខ្មែរដ៏ ដែលនិយាយអំពីប្រព័ន្ធដង្វាយធួន?
 អ្នកប្រាជ្ញជាក់លាក់មួយបាននិយាយថា នៅសម័យបុរាណ កំណត់ត្រាដែល
 អធិរាជបានប្រតិបត្តិយញ្ញបូជានៅស្ថានសួគ៌បានថ្ងៃអត្ថន័យនៃដង្វាយធួន ។
 ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយដោយមិនយល់ពីអត្ថន័យនៃការបូជានៅស្ថានសួគ៌បានយ៉ាង
 ល្អ ។ តង្វាយនៅស្ថានសួគ៌ជាថ្ងៃឧបោសថ ជាវេលាចាប់ផ្តើមដែលវេលានៃពន្លឺ
 ថ្ងៃរះ ដល់ថ្ងៃថ្ងាយយញ្ញបូជា ស្តេចទ្រង់ស្លៀកពាក់នឹងគន្លឹពោធិ៍ ហើយគោដែល
 ប្រើក្នុងយញ្ញបូជានោះ គេហៅគោដែលថ្ងាយនោះ បើ គោដែលបានផ្តល់គឺមិន
 ល្អ គាត់បានជំនួសដោយ Jik Woo ។ (Che Woo គឺជាគោសម្រាប់ថ្ងាយ
 ដល់គោបូជាគឺសម្រាប់ sangjenim និង Jik Woo សម្រាប់ Hoo * ។)
 គោយញ្ញបូជាគួរតែត្រូវបានថែរក្សាយ៉ាងល្អនៅក្នុងហ្វូងគោដែលបានសម្អាតរយៈ
 ពេល 3 ខែ ។ បន្ទាប់មកការបូជាត្រូវបានប្រតិបត្តិទៅកាន់ Sangje ក្នុងអត្ថ
 ន័យនៃបូបូន (អរព្រះគុណ) ។ ប៉ុន្តែការបូជានេះដូចជា * បាននិយាយគឺ
 ដើម្បីថ្វាយការដឹងគុណដល់ Sangjenim ប៉ុន្តែមិនដែលបានរួមបញ្ចូលអត្ថន័យ
 នៃដង្វាយធួននោះទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការលះបង់របស់លទ្ធិខ្មែរដ៏ ត្រូវ
 បានប្រតិបត្តិដោយពហុពន្ធភាព ។

លោក Herman Bavinck បាននិយាយថា ប្រសិនបើគេហៅដូច្នេះ ការពិត ដែលពួកអ្នកមិនជឿនិយាយនោះ ត្រូវបានយើងសង្កេតឃើញយ៉ាងលម្អិត ពិតជា មិនពិត ។ ព្រោះកាលយើងសង្កេតមើលធាតុនៃសច្ចៈដែលអ្នកពាលនិយាយក៏ មានន័យផ្សេងដែរ ហើយទៅទិសផ្សេង» ។ ដោយសារយើងឃើញថាឯកសារ ផ្សេងទៀតនៃលទ្ធិខុងជឺមិននិយាយអំពីការលះបង់ដើម្បីដង្វាយធួនដល់ Sangje ទេ លទ្ធិខុងជឺមិនមានប្រព័ន្ធជូនណាមួយឡើយ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទស្សនៈ នៃជីវិតនៅក្នុងលទ្ធិខុងជឺខ្លួនឯង មិនត្រូវការប្រព័ន្ធដង្វាយធួននោះទេ ។ លទ្ធិ ខុងជឺបង្រៀនថាវាប្រគល់ជូនដើម្បីសម្រេចនូវគោលគំនិត "su-sin-je-ga-ci-gug-pyeong-ceon-ha (ការបណ្តុះបណ្តាលសីលធម៌ ការគ្រប់គ្រងគ្រួសារ/ការ គ្រប់គ្រងគ្រួសារ) ។ «ហើយពួកគេគិតថាវាអាចសម្រេចបាននូវទំនុកចិត្តបែប នេះតាមរយៈមេរៀនសីលធម៌» ។ ដូច្នេះហើយ លទ្ធិខុងជឺ មិនទទួលស្គាល់ថា ត្រូវការប្រព័ន្ធដង្វាយធួនទេ ព្រោះវាមិនបានគិតពីបញ្ហាសំខាន់នៃជីវិត ដូច្នេះ ហើយ ទើបមិនដឹងថា បុរសនោះមានចរិតលក្ខណៈនៃអំពើទុច្ចរិតទាំងស្រុង ហើយដោយសារតែវាគិតដល់មនុស្សសុទ្ធិដ្ឋិនិយម ។ ដោយសារតែលទ្ធិខុងជឺដឹង ថាបុរសអាចប្រតិបត្តិការងារល្អសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ។

ជាឧទាហរណ៍ Mencius បាននិយាយថា "ការដែលមនុស្សត្រឡប់ទៅរក ការងារល្អវិញ គឺដូចជាទឹកហូរចូលខាងក្រោម" ហើយ "មនុស្សមានសេចក្តីល្អ ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ។ ហើយបើបុរសមានចិត្តមេត្តា ចិត្តគួរខ្មាស ចិត្តគួរ គោរព ចិត្តដែលចេះដឹង ចិត្តមេត្តាគឺចិត្តល្អ ចិត្តដែលគួរខ្មាសគឺសុចរិត ចិត្តគួរ គោរពគឺគួរសម ហើយចិត្តដែលចេះពិចារណានោះជាប្រាជ្ញា ។ ដូចជាសេចក្តី សប្បុរស សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសុចរិត ប្រាជ្ញាមិនចេញមកពីខាងក្រៅទេ

សំខាន់ខ្ញុំមានវានៅក្នុងខ្លួន ។ ដូចដែលយើងឃើញវត្ថុខ្លះខាងលើ អំពើល្អ និង អាក្រក់ក្នុងលទ្ធិខុងជឺ មិនត្រូវបានគិតដោយលទ្ធិទេវនិយមទេ ប៉ុន្តែជាលទ្ធិមនុស្ស ដូច្នេះយើងមិនអាចគិតពីការពិតដែលថា អ្នកដែលមិនបានធ្វើដូច្នេះត្រូវបំផ្លាញ ជារៀងរហូត ។ ការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អស់កល្បរបស់មនុស្សកើតចេញពីការពិត ដែលថាខ្លួនគាត់គឺជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ ។ សីលធម៌របស់មនុស្ស និយមមិនគិតពីព្រះអម្ចាស់នៃការវិនិច្ឆ័យអស់កល្បជានិច្ច ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ លទ្ធិខុងជឺបានអះអាងនូវទ្រឹស្តីដែលថាធម្មជាតិពិតប្រាកដរបស់មនុស្សគឺល្អ ហើយ សូម្បីតែភាពល្អរបស់មនុស្សក៏អាចធ្វើបានដោយមនុស្សសុទ្ធិដ្ឋិនិយមបែបនេះ មិន អាចនឹកស្មានដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងស្រុងដែលមនុស្សដោយគ្មានដង្វាយធូន នឹងត្រូវវិនាសឡើយ ។

3. សីលធម៌នៃលទ្ធិខុងជឺ (The Ethic of the Confucianism)

យើងព្យាយាមប្រៀបធៀបរវាងសីលធម៌នៃលទ្ធិខុងជឺ និងសីលធម៌របស់គ្រិស្តសាសនា ។

(1) ព្រះយេស៊ូបានសង្កត់ធ្ងន់លើសេចក្តីអធិប្បាយភ្នំថា យើងមិនគួរស្អប់បងប្អូន ឡើយ ។ គាត់បានបង្រៀនក្នុងន័យមួយថា កុំខឹងនឹងបងប្រុស ហើយកុំជេរ "Raka (Fool)" ហើយកុំនិយាយថា "មនុស្សល្ងង់" (Mt 5:21-22) ។ ដូច ដែលលោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា ការដែលបុរសស្អប់អ្នកឯទៀតក្នុងចិត្តគឺ ដូចជាអំពើបាបនៃការធ្វើឃាត ។ តើលទ្ធិខុងជឺនិយាយអ្វីខ្លះចំពោះអំពើបាប ដែលស្អប់? លទ្ធិខុងជឺមិនកំណត់ទេ ឧទាហរណ៍ សិស្ស ចា គង់ បានសួរ ទៅខុងជឺថា "តើអ្នកស្វែងរកក៏ស្អប់ដែរ? ខុងជឺឆ្លើយថា "ព្រោះគេមានអ្នក

ស្អប់ គាត់ស្អប់អ្នកដែលនិយាយអាក្រក់អ្នកឯទៀតនៅទីទាប គាត់ស្អប់អ្នកដែល
ប្រមាថថ្នាក់លើ គាត់ស្អប់អ្នកដែលមិនសមរម្យ គាត់នៅក្នុងចិត្តក្លាហាន ។ ការ
សម្រេចចិត្តស្អប់អ្នកបិទ” ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ការស្អប់ដែលលទ្ធិ
ខុងជឺបង្រៀន ទទួលស្គាល់ថា នៅកណ្តាលនៃសីលធម៌ វាជាធម្មជាតិក្នុងការ
ស្អប់អ្នកដែលបំបែកសីលធម៌ ។ នេះមិនខុសពីការអះអាងរបស់ព្រះយេស៊ូដែល
មានបំណងធ្វើឲ្យមនុស្សមានបាបប្រែចិត្តដោយចិត្តមេត្តា ។ (ម៉ាថាយ ៩:១១-
១៣)

(2) ព្រះយេស៊ូហាមមិនអោយបុរសនោះលែងលះគ្នាដោយគ្មានអំពើផិតក្បត់ ។
(មថ ៥:៣១-៣២) នេះគឺអាស្រ័យទៅលើការបង្កើតរបស់ព្រះ ដែលបុរសម្នាក់
និងស្ត្រីម្នាក់បានរួបរួមជាប្រកាយតែមួយ ។ (មថ ១៩:៤-៦) ប៉ុន្តែលទ្ធិខុងជឺ
និយាយអំពីគំនិតសមាមាត្របុរស និងស្ត្រី ចេញពីគំនិតឯងនៃមនុស្សជាតិ
ជាក់ស្តែង ។ យើងអាចដឹងពីការពិតដែលថាវាមិនថ្កោលទោសពហុពន្ធភាពនិង
អនុញ្ញាតឱ្យបោះបង់ចោលប្រពន្ធរបស់គាត់ដោយចៃដន្យ ។ ជាពិសេសនៅក្នុង
ការបង្រៀនរបស់ខុងជឺដូចដែលយើងឃើញការអនុញ្ញាតឱ្យបោះបង់ចោលប្រពន្ធ
ដោយសេរីដូច្នេះបានហៅសម្រាប់ហេតុផលត្រឹមត្រូវប្រាំពីរសម្រាប់ការលែងលះ ។
ទាំងនោះគឺប្រពន្ធមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ដូចជាគ្មានកូន ផិតក្បត់ ប្រចំណូ
កើតជំងឺធ្ងន់ធ្ងរដូចនិយាយច្រើនមានចោរជាដើម ។ល។ ពីការលែងលះដែល
មិនមានផ្ទៃខាងក្រោយនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ហើយមានទំនោរចង់ធ្វើឱ្យបំណង
ប្រាថ្នារបស់បុរសនោះគ្រប់គ្រាន់ ។

(3) នៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយនៅលើភ្នំរបស់ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនថា ពួកសិស្សគួរស្រឡាញ់សត្រូវរបស់ពួកគេ ។ (ម៉ាថ ៥:៣៨-៤៨) នេះជាចំណុចកំពូលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ អ្វីដែលលទ្ធិខុងជឺបង្រៀនគឺខុសពីអ្នកនេះ ពោលគឺគេថាយើងមិនគួរស្រឡាញ់សត្រូវទេ ។ ខ្លះសួរទៅខុងជឺថា "តើអ្នកគិតយ៉ាងណាដើម្បីសងការអាក់អន់ចិត្តជាមួយនឹងគុណធម៌?" ខុងជឺបានឆ្លើយថា «បើដូច្នេះតើយើងអាចសងគុណនឹងអ្វី? យើងគួរបង់ការអាក់អន់ចិត្តដោយ * (យុត្តិធម៌) ហើយបែងចែកគុណធម៌ដោយគុណធម៌ ។ ដូចដែលខុងជឺមិនបានដឹងថាការស្រឡាញ់សត្រូវគឺជាផ្លូវត្រឹមត្រូវ ។ នេះជាចំណុចខុសគ្នារវាងសីលធម៌នៅកណ្តាលព្រះដែលជាសីលធម៌ស្រឡាញ់សត្រូវ ។ សីលធម៌របស់ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនគឺក្រមសីលធម៌នៅកណ្តាលព្រះ ។ វាជាសីលធម៌ដែលកូនរបស់ព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះគាត់ ដោយស្គាល់មនុស្សថាជារូបរបស់ព្រះ ។ (គាត់ទទួលស្គាល់ថា សូម្បីតែសត្រូវក៏គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបព្រះ)

4. តើលទ្ធិខុងជឺមានទ្រឹស្តីនៃជីវិតអស់កល្បទេ?

លទ្ធិខុងជឺមិនមែនជាចំណុចកណ្តាលនៃពិភពលោកបន្ទាប់ទេ ប៉ុន្តែជាពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ។ ខុងជឺ ផ្ទាល់បាននិយាយថា "យើងមិនដឹងថាពិភពលោកបច្ចុប្បន្នរបៀបដែលយើងអាចដឹងពីជីវិតបន្ទាប់ពីការស្លាប់?" បន្ទាប់មក ខុងជឺ មិនបានដោះស្រាយបញ្ហានៃការស្លាប់យ៉ាងច្បាស់នោះទេ ។ បន្ទាប់មក អ្វីដែលយើងគួរដោះស្រាយពេលនេះ គឺការលើកឡើងក្នុងឯកសារកំណាព្យ ដែលវាបាននិយាយថា "ផ្ទៃមេឃភ្លឺចែងចាំងសម្រាប់ស្តេចព្រះច័ន្ទគង់នៅទីនោះ ទោះបីប្រទេសជួជាប្រជាជាតិពីបុរាណក៏ដោយ ក៏ការបញ្ជាស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបន្ត ។

ប្រទេសជុកធ្វើបានល្អ ឋានសួគ៌បញ្ញត្តត្រឹមត្រូវ ក្នុងសម័យនោះ ព្រះចន្ទរាជា ព្រះអាទិត្យរះ និងថ្ងៃលិច គេគង់នៅត្រើយម្ខាងនៃព្រះ ។ នេះជាកំណាព្យដែល បន្ទាប់ពីស្តេច Moon បានសោយទិវង្គត ហើយសម្រាប់ព្រះអង្គគង់នៅលើឋាន សួគ៌ និងបំភ្លឺគុណធម៌របស់ព្រះអង្គ នោះប្រទេសជុកអាចធ្វើបានយ៉ាងល្អ ដែល ស្តេចជូតង់បានបង្កើតឡើងក្នុងគោលបំណងកែទម្រង់ស្តេចស៊ីង ។ កំណាព្យ នេះបានចង្អុលបង្ហាញថាជីវិតនឹងមិនរលាយបាត់បន្ទាប់ពីការស្លាប់ទេហើយព្រលឹង នឹងបន្តនៅក្នុងវា ។ ជាការពិតណាស់វាគឺជាការបញ្ចេញមតិនៃកំណាព្យ, ខ្លឹម សារនៃសញ្ញាគឺខុសគ្នាទៅនឹងការពិត; វាបានសង្កត់ធ្ងន់ថាការពិតដែលថាមានតែ គុណធម៌នៃព្រះច័ន្ទដែលនឹងត្រូវបានចែងចាំងជារៀងរហូត ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ កំណាព្យនេះប្រាកដណាស់ថា ស្តេចស្ថានសួគ៌ជាមនុស្ស ។ ពាក្យថា Moon king នៅផ្កាកុលាបទាំងសងខាង មិនមែនមានន័យថា គុណធម៌របស់ Moon King ទេ តែជាសកម្មភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់វិញ្ញាណរបស់គាត់ ។ បើពាក្យនេះមាន ន័យថាចងចាំគុណធម៌របស់ព្រះចន្ទរាជាអស់កល្បជានិច្ច តើហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ សម្តែងថាទ្រង់កំពុងប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះចៅអធិរាជ? ជាការពិតណាស់ យើងមិនអាចទទួលយក Shinmyung ដែលជាអធិរាជនៅស្ថានសួគ៌ដែលចេញពី កំណាព្យនេះជាព្រះយេហូវ៉ាក្នុងសាសនាគ្រីស្ទទេ? ព្រោះព្រះចៅអធិរាជសួគ៌ជា ព្រះដែលត្រូវបានកំណត់ដោយគ្រឿងបរិក្ខារ ។ ព្រះនៃសាសនាគ្រីស្ទ មានន័យ ថា ព្រះយេហូវ៉ាជាអធិបតេយ្យភាពទាំងស្រុងនៅអស់កល្បជានិច្ច អ្វីៗទាំងអស់ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយទ្រង់ គ្មានអ្វីគ្រប់គ្រងទ្រង់ឡើយ ។ យើងអាចយល់បាន ថាកំណាព្យដែលបានណែនាំនៅខាងលើបានបង្រៀនពីជីវិតបន្ទាប់ពីសេចក្តីស្លាប់ នឹងបន្តនិរន្តរភាព ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចមើលងាយទ្រឹស្តីដែលថានេះមិនបាន

បង្ហាញពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតនោះទេ ពីព្រោះកន្សោមបង្ហាញពីចរិតដែល គួរឱ្យរំភើបសម្រាប់វាគឺជាកំណាព្យ ។ មិនតែប៉ុណ្ណឹងទេ នៅពេលដែលយើងគិត ថា តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃវត្ថុមួយចំនួនខាងលើ យើងមានបញ្ហាពិបាកក្នុងខ្លួន យើង ។ យើងមិនអាចដឹងថាលោកីយ៍ដែលវាបង្រៀនមានន័យថាមានតែ មនុស្សល្អទេដែលអាចចូលទៅក្នុងអធិរាជស្ថានសួគ៌បានឬរួមបញ្ចូលការពិតដែល ថាប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ៗបានលាចាកលោកអាចចូលទៅក្នុងអធិរាជស្ថានសួគ៌ បានឬមនុស្សគ្រប់រូបមិនល្អដូចព្រះច័ន្ទ ។ ស្តេចសោយទិវង្គតនឹងត្រូវលុបចោល ។ ដោយសារតែក្នុងចំណោមឯកសារជាច្រើននៃលទ្ធិខុងជឺ ពាក្យបង្រៀន ជីវិតក្រោយពេលស្លាប់គឺខ្លី ។ ដូចខ្ញុំបាននិយាយនៅខាងលើ ខុងជឺបាន និយាយថា គាត់មិនដឹងបញ្ហានៃការស្លាប់ យើងអាចនិយាយបានថា ខុងជឺ គឺ ជាអ្នកបង្កើតលទ្ធិខុងជឺ ត្បិតគាត់ផ្ទាល់មិនបានដឹងពីបញ្ហាបែបនេះ វាមិនមែន ជាពាក្យខុសទេ ដែលខុងជឺជាសាសនាដែល មិនដឹងបន្ទាប់ពីស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែ យើងអាចគិតដូចតទៅនេះ ពោលគឺលទ្ធិខុងជឺក៏មិនមែនជាសាសនានៃវិវរណៈ ដើម្បីចេញពីស្ថានសួគ៌ដែរ ព្រោះវាល្បឿនក្នុងជួរដូចគ្នានៃសាសនាដទៃ វាមិនអាច និយាយថាបញ្ហានៃបញ្ហាជ្រៅចូលចិត្តជីវិត ។ ច្បាស់ណាស់បន្ទាប់ពីការស្លាប់ ។ ហើយក៏មិនអាចជួយបានក្រៅពីការនិយាយដូច្នេះដែរ ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាការពិត ដែលថាពួកគេមិនបានប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាបែបនេះដើម្បីបដិសេធបញ្ហានៃ ជីវិតបន្ទាប់ពីការស្លាប់ទាំងស្រុងនោះទេប៉ុន្តែវាគឺជាការពិតដែលថាវាបាននិយាយ ថាវានៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍មិនច្បាស់លាស់មួយចំនួនដូចជាមនុស្សល្អ ។ ព្រោះយើងអាចនិយាយបានថាកំណាព្យខាងលើមានតម្លៃបែបនេះ ។

ពុទ្ធសាសនា

ព្រះពុទ្ធសាសនាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះសក្យមុនី ដែលជាជនជាតិឥណ្ឌា តាមរយៈកំណែទម្រង់សាសនាហិណ្ឌូ ។ ព្រះសក្យមុនី ប្រសូតជាបុត្ររបស់ស្តេច នៃនគរ Kaphira ក្នុងប្រទេសនេប៉ាល់ (គ.ស ៥០០) ប៉ុន្តែកាលបរិច្ឆេទត្រូវ ជជែកគ្នាជាច្រើន ។ គាត់បានរៀបការជាមួយនារីម្នាក់ឈ្មោះ Yasodohary ទីបំផុតគាត់បានចូលទៅក្នុងភ្នំក្រោមដើមឈើ Borisoo គាត់បានធ្វើសមាធិអស់ រយៈពេល 6 ឆ្នាំហើយបានយល់និងផ្សព្វផ្សាយហើយនៅអាយុ 80 ឆ្នាំគាត់បាន ទទួលមរណភាព ។

1. លទ្ធិរបស់ព្រះក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា (The doctrine of god in Buddhism)

ពុទ្ធសាសនាអះអាងថាមិនគោរពសាសនា ។ ពាក្យដែលព្រះសក្យមុនីមានបន្ទូល ថា «មានតែខ្ញុំទេដែលមានទាំងលើមេឃ និងក្រោមមេឃ» បញ្ជាក់ ។ ដូចជា ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនស្គាល់ព្រះផ្ទាល់ខ្លួនដែលប្រាប់បុរសនោះ ។ ព្រោះពុទ្ធសាសនា មិនជឿលើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដែលវិសេសលើសបុរសនោះ ទើបមិនមានសេចក្តី ពិតដោយខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែពុទ្ធសាសនិកបាននិយាយថា ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃ គ្រិស្តសាសនាចង្អុលទៅលើស្តេចស្ថានសួគ៌ទាំងបួនអង្គ ។ យោងទៅតាមពួកគេ ស្តេចស្ថានសួគ៌ទាំងបួនអង្គគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ ដើម្បីផ្តល់រង្វាន់ដល់អំពើល្អ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដល់មនុស្សអាក្រក់នៅលើផែនដី ។ ប៉ុន្តែដោយសារស្តេច បួនអង្គដែលពុទ្ធសាសនាប្រាប់នោះ មិនមែនជាអវយវៈ ហើយកើតពីការចាប់ កំណើតឡើងវិញ នៃការស្លាប់របស់មនុស្សនោះ ធ្វើដូចម្តេចទើបអាចនិយាយ

បានថាជាអរិយៈ? សាសនានេះ ព្រោះអាស្រ័យនឹងការកើតឡើងវិញ ព្យាយាម រម្ងាប់រួប; ការយល់ដឹងដ៏គួរឱ្យគោរពរបស់ពួកគេ មិនមែនជាការលាតត្រដាងនូវ អ្វីៗទាំងអស់យ៉ាងច្បាស់នោះទេ ។ វាជាការគិតមិនឃើញអ្វីៗទាំងអស់ជាអ ចិន្ត្រៃយ៍របស់បុគ្គលដូចគ្នា ។ ដូចគ្នានឹងទស្សនវិជ្ជាដែលមិនទទួលស្គាល់សូម្បីតែ ចរិតលក្ខណៈបុគ្គលអចិន្ត្រៃយ៍ទីបំផុតឃើញអ្វីៗទាំងអស់ (រួមទាំងបុរស) ជាការ ផ្ទេរបន្តដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ។ ដូច្នេះហើយ វាមិនមានទិដ្ឋភាពនៃជីវិត ដែលដើរទៅអនាគតជាមួយនឹងតួអក្សរបញ្ឈរបនោះទេ ។ ទស្សនៈនៃជីវិតបែប នេះ មិនគិតពីបុរសដែលគ្រប់គ្រងដោយព្រះផ្ទាល់ខ្លួន ដែលបានស្រឡាញ់ និង យុត្តិធម៌ទេ វាចាត់ទុកជីវិតដែលគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់មិនផ្ទាល់ខ្លួន ជាអ្នកទោស ដោយមិនដោះស្រាយ ។ គំនិតតែមួយគត់នៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៅក្នុងសាសនាគ្រី ស្ត ផ្ទុយទៅនឹងទិដ្ឋភាពនៃសកលលោកដែលមិនមានលក្ខណៈបុគ្គលបែបនេះ ។ ព្រះពុទ្ធសាសនាបង្ហាញនូវលក្ខណៈមួយចំនួនដូចខាងក្រោម ព្រោះវាមិនបានគិត អំពីសេចក្តីសញ្ញា ។

(1) ពុទ្ធសាសនាមិនមានបន្ទាត់កំណត់យ៉ាងតឹងរ៉ឹងនៅក្នុងបញ្ញត្តិរបស់ខ្លួនទេ ។ ព្រោះព្រះពុទ្ធគ្មានព្រះបន្ទូល ។ ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនមានបន្ទាត់តឹងរ៉ឹងនៃកាណូ ងទេ ។ ព្រោះព្រះពុទ្ធសាសនាគ្មានព្រះបន្ទូលព្រះ ។ ក្នុងចំណោមពុទ្ធសាសនិក ជនមួយចំនួនដែលអះអាងថាយកការយល់ដឹងខ្ពស់មិនដឹងចំនួនកាណូនរបស់ខ្លួន ច្បាស់លាស់ទេ ។ Tripitaka Korean in Heinsa in Kyung Nam ក៏ មានអាវុធពុទ្ធសាសនាដែរ ។ វាត្រូវបានឆ្លាក់នៅលើឈើ ដែលត្រូវបានបកប្រែ ជាភាសាចិន និងលេខបរិមាណពិតប្រាកដគឺ 6802 ។ មូលហេតុដែលហៅថា បន្ទះឈើមាន 80000 វត្ថុ ។ ហើយនៅក្នុងសៀវភៅពុទ្ធសាសនា គេអះអាង

ថា ក្បុង និងលីវ ធ្វើឡើងដោយព្រះពុទ្ធដោយខ្លួនឯង បន្ទាប់ពីការសោយ
ទិវង្គតរបស់ព្រះអង្គ ពួកគេត្រូវបានកត់ត្រាទុករយៈពេល ៦០០ឆ្នាំ ដែលជាផ្នែក
ជជែកវែកញែកមួយត្រូវបានសរសេរដោយពុទ្ធសាសនិកនាសម័យចុងក្រោយ
ដែលត្រូវបានកត់ត្រាទុក ៨០០-៩០០ ឆ្នាំនៃការសោយទិវង្គត ។ របស់ព្រះពុទ្ធ ។
ដូចថាកាណុងបាញ់របស់ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនមានគោលការណ៍នៃកាណុងយ៉ាង
តឹងរ៉ឹងក្នុងលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។

(2) ព្រះពុទ្ធសាសនាអាស្រ័យលើការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ ពោលគឺការគិតថា
កាលមនុស្សស្លាប់មុនទៅកើតជាសម្លាញ់ ហើយទៅកើតក្នុងភពផ្សេង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំង ៦ យ៉ាងនោះគឺ ១) មាតិកានៃស្ថានសួគ៌
(បុគ្គលដែលសោយទិវង្គតមុននឹងបានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធបានទៅជាឋានសួគ៌) ។

២) មាតិករបស់មនុស្ស (អ្នកដែលស្លាប់មុននឹងកើតជាព្រះពុទ្ធនឹងបានទៅកើត
ជាបុគ្គលដ៏ទៃទៀត) ៣) សត្វលោក (អ្នកដែលស្លាប់មុននឹងកើតជាព្រះពុទ្ធនឹង
ទៅកើតជាសត្វលោក) ៤) អាសុរា (ប្រសើរជាងមនុស្ស តែថ្នាក់ទាបជាង
ព្រះសួគ៌) ៥) មារ (ទៅជាមារ) (៦) នរក (កើតក្នុងនរក) ។ល។
ដូចព្រះពុទ្ធសាសនាបានពោលថា បុរសនោះទាល់តែបានជាព្រះពុទ្ធនឹងបានចាប់
កំណើតវិញ ។ ក្នុងចំណុចនេះយើងឃើញថា ព្រះពុទ្ធសាសនានិយាយច្រើនថា
ព្រះពុទ្ធសាសនានិយាយច្រើនអំពីការចាប់កំណើត ។ ឧទាហរណ៍ តាមពាក្យថា
សក្យមុនី សិស្សរបស់នាងសុខមុនី បានទៅកន្លែងមួយ ហើយបានឃើញព្រហ្ម
ចារីដ៏ស្រស់ស្អាត ។ គាត់បានសួរស្រ្តីព្រហ្មចារីថា ៖ «តើអ្នកបានធ្វើអ្វីនៅមុន
ជីវិតដើម្បីបានកើតជាព្រហ្មចារីដ៏ស្រស់ស្អាតនោះ? ស្រ្តីនោះពោលថា ៖ «ខ្ញុំ
បម្រើមុនអាយុគឺដុតភ្លើងក្នុងផ្ទះព្រះពុទ្ធដ៏ងងឹត ព្រោះខ្ញុំបានកើតក្នុងលោក» ។

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលបច្ចុប្បន្នក៏បានឆ្លងមកជាច្រើនក្នុងកាលពីមុនមកជា
មនុស្សបច្ចុប្បន្នដែរ គឺពុទ្ធសាសនា ។ ដូច្នេះចំនួននៃការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ
នៅក្នុងអតីតកាលរបស់មនុស្សគឺស្ទើរតែគ្មានដែនកំណត់ ។ រហូតមកដល់ពេល
នេះ ប្រសិនបើឆ្លឹងនៃរាងកាយរបស់មនុស្សត្រូវបានប្រមូលមកនោះ វានឹងមាន
លើសពីសមុទ្រចំនួនបួនទៅទៀត ។ ហើយឪពុកម្តាយនឹងកើតមកជាកូនចៅ
របស់គាត់ ។ បុព្វបុរសនឹងកើតជាកូនចៅម្តងទៀត ។ វាបាននិយាយថា ។
មូលហេតុដែលពុទ្ធសាសនាមិនបរិភោគសាច់ក៏ជាបុព្វបុរសរបស់ព្រះអង្គអាចនឹង
ក្លាយទៅជាសត្វ ។ ដូច្នេះតើការចាប់កំណើតឡើងវិញគឺជាទោសដ៏គួរឲ្យខ្លាច
យ៉ាងណា! តាមការបង្រៀនរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា គំនិតមួយដែលមនុស្សទទួល
កម្មផលនឹងកើតជាថ្មីនៅថ្ងៃក្រោយ គំនិតរាប់ពាន់ចេញមកក្នុងថ្ងៃមួយ វានឹង
កើតជាថ្មីដោយទទួលកម្មផលក្នុងពេលក្រោយៗទៀត ។ ដូចការរើសអើងកម្មផល
បានពោលថា “ដើម្បីក្លាយជាអ្នកមានក្នុងលោកកើតចេញពីទានច្រើនមុនអា
យុ ។ មូលហេតុដែលគាត់មានមុខមាត់ល្អ កើតចេញពីការស្វ័ទ្រពាក្យស្ស័យ
បានល្អមុនអាយុជីវិត ។ ហេតុផលដែលមានសំឡេងល្អច្បាស់ចេញមកពីកម្មផល
ច្រើន ។ មូលហេតុមុខមិនស្អាតចេញមកពីមូលហេតុធ្វើមុខងឿងឆ្ងល់មុនអាយុ
ជីវិត ហេតុផលដែលបុរសល្ងង់ចេញមកពីគំនិតអ្នកដទៃច្រើនពេក មូលហេតុដែល
បុរសនោះក្លាយជាពស់ធំចេញមកពីការធ្វើ មនុស្សម្នាក់ច្រើនធ្លាក់ទៅក្នុងឧបាយ
កលដោយល្បិចកលរបស់គាត់មុនអាយុជីវិត មូលហេតុដែលកើតជំងឺក្នុងលោក
កើតចេញពីសកម្មភាពវាយអ្នកដទៃមុនអាយុជីវិត ។ ហើយយោងទៅតាម *
ហេតុផលដែលបុរសមានអាយុខ្លីក្នុងពិភពលោកគឺកើតចេញពីការសម្លាប់ច្រើនមុន
ពេលជីវិត ។ ហេតុផលដែលនាំឲ្យមានទុក្ខក្នុងលោកនេះ កើតចេញពីចោរច្រើន

មុនអាយុជីវិត ។ ទ្រឹស្តីនៃការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញនេះគឺជាការស្រមើលស្រមៃ ។ ដូចជាព្រះពុទ្ធសាសនាគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយពោលថា ទស្សនៈនៃជីវិតថា ច្បាប់គ្មានយុត្តិធម៌ និងគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ជាច្បាប់ ។ វាគឺជាទ្រឹស្តីខុសដែល មើលងាយការពិតថាមានព្រះដែលប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលមិនអាច បដិសេធដោយសុភវិនិច្ឆ័យ ។ ទ្រឹស្តីបែបនេះកើតចេញពីការព្រងើយកន្តើយចំពោះ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏វិសេសវិសាល និងគោលការណ៍នៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ ពោលគឺ គំនិតនៃសេចក្តីសញ្ញានៅកណ្តាលព្រះ ។

(3) ពុទ្ធសាសនា ផ្ដោតលើការវិនាស ក្នុងការសន្មត ។ ជាពិសេសពុទ្ធសាសនា មហាយានបានអះអាងថា "ខ្ញុំជាភាពទទេ ច្បាប់ក៏ទទេ" ការមើលឃើញអ្វីៗទាំង អស់ថាភាពទទេគឺជាឧត្តមគតិខ្ពស់បំផុតរបស់ពួកគេ ។ ទោះបីពុទ្ធសាសនា ហរិ វ្រ្ម្មថា អាត្មាអញ ជាសេចក្តីទទេ ក៏មិនអះអាងថា ច្បាប់ជាភាពទទេដែរ ។ (ពិភពលោកគោលបំណងគឺភាពទទេ) វាក៏ជាប្រភេទនៃការបំផ្លាញផងដែរ ។ ការគិតបែបនេះគឺជាការគិតមិនដឹងពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលព្រះ បានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដីតាមប្រភេទនីមួយៗ ហើយរក្សាទុកជានិរន្តរ៍ (លោកុប្បត្តិ ១:១-២-២:២៥, ៦:១៣-៩:១៧) ។ ជាពិសេសពេជ្រសូត្រជារបស់ មហាយាន ផ្ដោតលើការបង្រៀនវិនាស ។ ក្នុងចំណោមពួកគេមានឧទាហរណ៍ មួយចំនួនដូចខាងក្រោម ។

Diamond Sutra ផ្នែកទី ៥ បាននិយាយថា "ព្រះពុទ្ធមានបន្ទូលទៅកាន់ ស្វិ បូរី ថា "អ្វីៗទាំងអស់ដែលត្រូវមានរូបគឺទទេ ។ " និងផ្នែកទី 6 មាន ប្រសាសន៍ថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្វីៗទាំងអស់ទទួលបានពរជ័យ និងគុណធម៌ដ៏

លើសលប់ដូចវត្ថុបែបនេះ? វត្ថុទាំងអស់នេះគ្មានរូបខ្លួនឯង រូបមនុស្ស រូប
 មនុស្ស រូបខាងអត្តានិយម រូបច្បាប់ និងរូបមិនច្បាប់? បើមនុស្សទាំងអស់
 យករូបមកដាក់ក្នុងចិត្តភ្លាម គេផ្ដោតទៅលើរូបខ្លួនឯង រូបមនុស្ស រូបមនុស្ស
 រូបភាពជារូបអវិជ្ជា... ។ ដូច្នេះហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវយកច្បាប់ ហើយក៏មិន
 ត្រូវប្រកាន់យកច្បាប់ដែរ» ។ ហើយផ្នែកទី 32 គួរឱ្យសោកស្តាយផងដែរ
 "ច្បាប់ទាំងអស់គ្មានទីបញ្ចប់ដូចជាសុបិន ចក្ខុវិស័យ ពពុះ ស្រមោល ទឹក
 សន្សើម និងផ្កាឈូក" ។ ហើយក្នុងចំណោមកាល្យាណពុទ្ធសាសនាទាំងអស់ នៅ
 ក្នុង Suramgama ដែលលាតត្រដាងព្រះពុទ្ធសាសនាច្បាស់បំផុតនោះ ព្រះពុទ្ធ
 ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ហេតុនោះ ឥទ្ធិឬទ្ធិដ៏គួរឱ្យចង់ដឹងចង់ឃើញនៃចរិតនេះ មិន
 មែនជាធម្មជាតិ មិនមែនជាវាសនា មិនមែនជាធម្មជាតិ គ្មានអ្វីមិនមែនជាអ្វីទេ
 វាមិនមាន ។ ថាវាត្រឹមត្រូវ ហើយមិនមានអ្វីត្រូវដូច្នេះទេ ។ ប្រសិនបើអ្នក
 បើកគំនិតតតប្រយោជន៍ទាំងអស់នៃការយល់ដឹង នោះអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែជាការ
 ពិត ។ តើអ្នកអាចបង្កើតគំនិតមិនពិតក្នុងចំណោមពួកគេដោយរបៀបណា
 ដោយព្យាយាមយល់ឃើញពួកគេដោយតក្កវិជ្ជា ឈ្មោះ និងរូបរាងដ៏ចំអករបស់
 ពិភពលោក? ដូចជាអ្នកយកភាពទទេដោយបាតដែរបស់អ្នក អ្នកលះបង់ច្រើន
 ប៉ុន្តែតើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីយកភាពទទេដោយអ្នក?" ពុទ្ធទំនាយប៉ុន្មានឃ្លាខាងលើ
 នេះប្រាប់យើងអំពីរបៀបដែលពុទ្ធសាសនាបន្តការរលត់ ។ វាដូចគ្នាទៅនឹងការ
 អះអាងដែលថាការពិតមិនអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់នៅក្នុងពិភពបាតុភូត និង
 ពិភពលោកប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ទស្សនៈបែបប្រវត្តិសាស្ត្របែបនេះប្រឆាំងនឹងគោល
 ការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះប្រាប់ដល់បុរសរួមគ្នា ហើយចុះកិច្ចសន្យាជាមួយ
 គាត់ ។ ហើយពួកគេចាត់ទុកចលនានៃពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់ថាជារឿង

គ្មានន័យ ហើយវិះគន់វា ពួកគេមិនទទួលស្គាល់ការពិតថាព្រះមានព្រះជន្មរស់ និងគ្រប់គ្រងលើពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យ និងទំនាក់ទំនងជាមួយពួកគេ ។ ប៉ុន្តែវា ជាទស្សនៈប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវគិតដោយគំនិតឥតប្រយោជន៍របស់បុរស ។

មនុស្សដែលអះអាងពីទស្សនៈប្រវត្តិសាស្ត្របែបនេះ មិនដឹងថាមានតែមនុស្សម្នាក់ ប៉ុណ្ណោះដែលតែងតែមិនពិត (យេរេមា ១៧:៩) ប៉ុន្តែព្រះមិនដូច្នោះទេ ។ បុរសនោះមិនដឹងការពិតទេ ។ បុរសអាចដឹងការពិតបានតែតាមរយៈវិវរណៈនៃ ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ វិវរណៈគឺគ្រាន់តែជាបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ កូរិនថូស ១:២០-២១ «តើអ្នកណាមានប្រាជ្ញាទៅណា? តើអាចរៀននៅណា? តើអ្នក ជជែកដេញដោលសម័យនេះនៅណា? តើព្រះមិនបានធ្វើឲ្យប្រាជ្ញារបស់ លោកឃុំល្ងង់ឬ? ដោយសារប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ពិភពលោកមិនបានស្គាល់ព្រះតាម រយៈប្រាជ្ញាទេ វាធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តតាមរយៈភាពល្ងង់ខ្លៅនៃអ្វីដែលយើងផ្សាយ ដើម្បីសង្គ្រោះអស់អ្នកដែលជឿ» ។ គម្ពីរមិនបង្រៀនអំពីការវិនាសឡើយ ។ នៅ ក្នុងពិភពដ៏អស្ចារ្យ មនុស្សក៏អាចដឹងពីសេចក្តីពិតខាងក្រៅដែរ យោងតាមវិវរ ណៈរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ កូរិនថូស ១៣:៩-១២ បានមានប្រសាសន៍ថា «ព្រះ ទ្រង់ស្មោះត្រង់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានត្រូវហៅឲ្យចូលរួមជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រា ទ្រង់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះនៃយើង ។ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់ អ្នករាល់គ្នា ដោយនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃយើងរាល់គ្នាថា អ្នករាល់គ្នា យល់ស្រប ហើយកុំឲ្យមានការបែកបាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាឡើយ គឺត្រូវឲ្យ អ្នករាល់គ្នារួមក្នុងគំនិតតែមួយ និងការវិនិច្ឆ័យដូចគ្នា ។ ពីព្រោះវាត្រូវបានគេ រាយការណ៍មកខ្ញុំដោយប្រជាជនរបស់ Chloe ថាមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាក្នុង ចំណោមអ្នករាល់គ្នាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ។ អ្វីដែលខ្ញុំមានន័យគឺថា អ្នករាល់គ្នានិយាយ

ថា “ខ្ញុំតាមប៉ុល” ឬ “ខ្ញុំតាមអាប៉ូឡូ” ឬ “ខ្ញុំតាមកេដាស” ឬ “ខ្ញុំដើរតាម ព្រះគ្រីស្ទ” ។ ។ គ្រិស្តសាសនា គឺជាសាសនាពិត ដើម្បីទាមទារប្រវត្តិសាស្ត្រ ច្បាស់លាស់ និងការបកស្រាយច្បាស់លាស់របស់វា ។ ហ្គេលឌិន អេច ក្លាក បាននិយាយថា “បុរសនោះច្រើនតែនិយាយខុសថា គ្រិស្តសាសនា គឺជាជីវិត ប៉ុន្តែមិនមែនជាគោលលទ្ធិទេ (ការបកស្រាយព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ) ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគ្រិស្តសាសនាមិនបង្រៀនគោលលទ្ធិច្បាស់លាស់ទេ នាងមិនអាច បង្រៀនថា ជីវិតគឺ ប្រសើរជាងជីវិតផ្សេងទៀត ។ ជីវិតដែលគ្មានគោលលទ្ធិ ច្បាស់លាស់នឹងត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពឆ្គួតៗ វានឹងក្លាយជាជីវិតធ្លាក់ផ្លូវ ដោយគ្មានការធានានិងគោលបំណង ។ “ដូចដែលលោកបណ្ឌិត ក្លាក បាន និយាយខាងលើ គោលលទ្ធិនៃសាសនាគ្រីស្ទ ពិតណាស់មានន័យថា ព្រឹត្តិការណ៍នៃការបកស្រាយជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ហេតុដូច្នេះហើយគាត់បាននិយាយ ម្តងទៀតថា “គ្រិស្តសាសនាអះអាងថាការបកស្រាយប្រវត្តិសាស្ត្រដឹងថានាំទៅរក ភាពសុចរិតនិងតម្លៃទាំងអស់ ។ វាមិនអាចត្រូវបានគិតទៅក្នុងរឿងផ្សេងទៀត ។ ប្រសិនបើមនុស្សទីពីរនៃព្រះត្រីឯកត្រូវបានចាប់កំណើត ហើយស្នាក់នៅ ក្នុងចំណោមពួកយើង ហើយបានសុគតនៅលើលើឆ្នាំងសម្រាប់មនុស្សនោះ វា ជាជឿនធម្មជាតិ ដូច្នេះការគិតថាព្រឹត្តិការណ៍នេះនឹងមានឥទ្ធិពលលើផ្នែកវិទ្យាសា ស្ត្រ និងប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់» ។ គ្រិស្តបរិស័ទមើលងាយប្រវត្តិសាស្ត្រ ដោយ ជឿលើវាដោយផ្ទាល់ថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងសេចក្តីសញ្ញារបស់វាបានបង្ហាញ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពុទ្ធសាសនាគិតពីប្រវត្តិសាស្ត្រ និង បាតុភូតដោយគ្មានន័យ ហើយបដិសេធមិនគិតថា តាមរយៈវាក៏មានការពិតអស់ កល្បជានិច្ចដែរ ។ ការបង្រៀនរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនាល្បងមនុស្សដោយប្រើពាក្យ

អសុរោ៖ និងឥតប្រយោជន៍ ហើយមិនបង្រៀនការពិត ។ ការពិតដែលពុទ្ធសាសនិកថា បដិសន្ធិច្រើន ត្រូវបានបង្ហាញដោយកាណុង ។ ជាឧទាហរណ៍ ខ្លឹមសារដែលព្រះវេស្សន្តរជាតក ជួយមនុស្សដោយប្រការ ១៤ ប្រការ គឺ បង្ហាញឱ្យឃើញសម្រាប់ពុទ្ធសាសនិកទូទៅ ១) ព្រះអង្គធ្វើឲ្យរួចផុតពីទុក្ខ ។ ២) ទ្រង់ធ្វើឲ្យគេមិនឆេះក្នុងភ្លើង ទោះជាគេចូលក្នុងភ្លើងក៏ដោយ ។ ៣) ទោះបីគេធ្លាក់ដោយទឹកធំ ក៏ទ្រង់ធ្វើឲ្យគេការពារ ។ ៤) ទ្រង់ធ្វើឲ្យគេរងគ្រោះពីអារក្ស ។ ៥) ក្នុងវិបត្តិដែលពួកខ្មាំងសត្រូវគំរាមកំហែង ព្រះអង្គនឹងយកដាវចេញ ។ ៦) ព្រះអង្គធ្វើឲ្យគេអន្តរាយចេញពីយ៉ាកាណា ឡាឌុរ-អ៊ីណា ហូបាណា ប៊ីសាណា ប៊ូដានណាខុល (អារក្សកាចដែលធ្វើបាបមនុស្ស) ៧) វត្ថុដូចជា ចំណង រោម ដាវ និងខ្សែមិនចូលក្នុងខ្លួនឡើយ ។

2. តើពុទ្ធសាសនាមានប្រព័ន្ធបុណ្យទេ? (Does the Buddhism have the system of the atonement?)

កាលយើងពិនិត្យមើលអំពើបាបក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ទស្សនៈនៃអំពើបាបគឺខុសជាដំបូង ព្រះសក្យមុនី ដែលជាអ្នកដឹកនាំព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រាន់តែជាមនុស្សបានសារភាពដោយខ្លួនឯងថា ខ្លួនលោកឈឺក្បាលជានិច្ច ព្រោះបានទទួលទោសនៃបាប ។ . បន្ទាប់មក តាមការសារភាពរបស់គាត់ គាត់ជាមនុស្សមានបាប គាត់មិនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើបាបមនុស្សទាំងអស់ឡើយ ។ តាមន័យពិត លោកបានដោះស្រាយនូវអ្វីដែលមិនមែនជាបាបកម្ម ដូចជាអំពើបាបនោះដែរ ។ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះចាត់ទុកថាអ្វីមិនមែនជាបាបទេ ព្រោះបាបក៏ជាបាបដែរ ។ ខ្លួនគាត់បានសារភាពថាបានទទួលទោសបាបដោយសារតែវាយ

ក្បាលត្រី ។ ពាក្យនេះចេញមកពី " " ដែលត្រូវបានណែនាំដូចខាងក្រោម ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា កើតឡើងយ៉ាងណាដែលអុលគី ក្នុងបុព្វណ្ណប្រាហ្មណ៍ ព្រោះរកមិនឃើញទេ ទើបប្រមូលឆ្លឹងខុករឹមកស្មោរបរិភោគ រើសឬសរុក្ខជាតិគ្រប់ប្រភេទ ។ ហើយឱ្យពួកគេទទេ ។ វាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយការផ្តល់អង្ករមួយទៅបម្រាមមួយ ។ ពេលនោះ សក្យមុនី ក៏មិនអាចធ្វើជាដង្វាយធួនបានទេ ព្រោះព្រះអង្គទាក់ទងនឹងកម្មផលនៃបាប ។ អ្វីដែលជំនួសអំពើបាបគួរតែមានចរិតលក្ខណៈនៃការគ្មានអំពើបាប ហើយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គួរតែជាព្រះ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះសក្យមុនី ក៏មិនស្លាប់ជំនួសអ្នកដទៃដែរ តែរស់នៅបានយូរអង្វែង ហើយស្លាប់តាមធម្មជាតិ ។ វាមិនដែលមានអត្ថន័យដូចអ្នកដទៃទេ ។ ហើយអ្វីដែលព្រះពុទ្ធសាសនាអះអាងនោះគឺផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាសដែលត្រូវព្យាយាមដើម្បីឲ្យរួចផុតពីសត្វលោក ។ វាគឺជាការរំពឹងទុកខាងផ្លូវចិត្តប៉ុន្តែមិនខុសគ្នានឹងការសង្គ្រោះនៃគ្រិស្តសាសនាទេ ។ សេចក្តីសង្គ្រោះ eschatological នៃគ្រិស្តសាសនា តាមរយៈមេស៊ី គឺជាបេតុងដែលរួមបញ្ចូលពិភពលោក និងសកលលោកដោយអស់ពីចិត្ត ។ នៅក្នុងពិភពលោកផ្សេងទៀត ការប្រោសលោះទីបីមានន័យថាពិភពលោកដែលខូចសម្រាប់អំពើបាបត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុងព្រះ ។ ប៉ុន្តែពុទ្ធសាសនាតែងតែអះអាងថា ការវិនាសសាបសូន្យជាសេចក្តីសុខ ។ ឧទាហរណ៍នៅកណ្តាកន្ទតតង់ ។

3. តើព្រះពុទ្ធសាសនាមានទ្រឹស្តីអំពីជីវិតអស់កល្បទេ? (Does the Buddhism have the theory of the eternal life?)

ព្រះពុទ្ធសាសនាជឿលើពិភពលោកខាងមុខថាជាវិធីសាស្ត្រមិនសមហេតុផល ។
ពាក្យផ្សេងទៀតដែលពុទ្ធសាសនាជឿលើពិភពខាងមុខថាជាវិធីនៃការចាប់
បដិសន្ធិឡើងវិញ ។

(1) ការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ គឺការបដិសេធថា បុគ្គលរបស់សត្វទាំងអស់មិន
ប្រែប្រួលទៀងទាត់ឡើយ ។ ការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញដែលនិយាយថាបុរស
បានស្លាប់ហើយអាចក្លាយជាសត្វបដិសេធយ៉ាងប្រាកដថាបុរសមានធាតុធម្មតា
ដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបានគ្រប់ពេលវេលា ។ ថ្វីត្បិតតែបុរសជាសត្វទាបក៏ដោយ
តែងតែជាមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាសត្វនោះជាសត្វខ្ពស់ក៏ដោយ ក៏សត្វនោះជា
សត្វដែរ ។ បន្ទាប់មកវាជាការសន្និដ្ឋានថា សត្វដែលមិនមានធាតុមនុស្សត្រូវ
ស្លាប់ វាអាចក្លាយជាមនុស្ស ។ វាបានបំបែកការពិតថា៖ «ព្រះបានបង្កើតសត្វ
ទាំងអស់តាមប្រភេទរបស់វា ។ (លោកុប្បត្តិ ១:១១-២១, ២១, ២៤-២៥) ។

លោកុប្បត្តិ 1:11-12 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដូច្នេះ ព្រះបានបង្កើតសត្វស
មុទ្រដ៏អស្ចារ្យ និងសត្វមានជីវិតទាំងឡាយដែលធ្វើចលនា ដែលទឹកហើរតាម
ប្រភេទ និងសត្វស្លាបគ្រប់ប្រភេទតាមប្រភេទរបស់វា ។ ហើយព្រះបានទត
ឃើញថាវាល្អ» ។ ខទី 21 បាននិយាយថា “ដូច្នេះព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើត
សត្វសមុទ្រដ៏អស្ចារ្យ និងសត្វមានជីវិតទាំងអស់ដែលផ្លាស់ទី ដែលទឹកបានបក់
បោកទៅតាមប្រភេទរបស់វា និងគ្រប់សត្វស្លាបតាមប្រភេទរបស់វា ។ ហើយព្រះ
បានទតឃើញថាវាល្អ” ខទី ២៤-២៥ មានបន្ទូលថា “ហើយព្រះទ្រង់មានបន្ទូល

ថា “សូមឲ្យផែនដីបង្កើតសត្វមានជីវិតតាមប្រភេទរបស់វា—ហ្នឹងសត្វ និងសត្វ
លូនវារ និងសត្វនៅលើផែនដីតាមប្រភេទរបស់វា” ។ ហើយវាគឺដូច្នេះ ។ ព្រះ
ជាម្ចាស់បានបង្កើតសត្វពាហនៈនៅលើផែនដី តាមប្រភេទ និងហ្នឹងសត្វតាម
ប្រភេទរបស់វា និងអ្វីៗដែលលូនលើដីតាមប្រភេទរបស់វា ហើយព្រះបានទត
ឃើញថាវាល្អ» ។ នៅទីនេះពាក្យ “យោងទៅតាម” ចេញមក 9 ដង ។
ព្រះបានប្រទានដល់ប្រភេទសត្វនិងលក្ខណៈបុគ្គលរបស់វាមិនចេះប្រែប្រួល ។
ហើយជាពិសេសមានតែមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពរបស់
ព្រះដើម្បីឱ្យមានភាពខុសប្លែកពីសត្វទាំងអស់ ។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦-២៧)
ដូចយើងឃើញពាក្យនេះ សត្វគ្រប់រូបកើតចេញពីព្រះ ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ
ទៅជាបុគ្គលដោយការចាប់កំណើតឡើងវិញទេ ។ រ៉ូម 11:36 មានប្រសាសន៍ថា
៖ «ព្រះអ្វីៗទាំងអស់កើតចេញពីលោក និងតាមរយៈលោក និងចំពោះលោ
ក ។ សូមអោយព្រះអង្គមានសិរីរុងរឿងជារៀងរហូត ។ អាម៉ែន ” ។ មិន
ត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បន្ទាប់ពីបុរសនោះរស់នៅក្នុងលោកនេះ ហើយបន្ទាប់ពីស្លាប់ទៅ
គាត់ក៏ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យជារៀងរហូត ដោយវាវិនិច្ឆ័យថាមនុស្សនឹងបន្តដូចមនុស្ស
នោះ គាត់នឹងមិនទៅកើតជាថ្មីដូចសត្វដទៃឡើយ ។ ព្រះគម្ពីរបាននិយាយ ។
ហេព្រើរ 9:27 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ដូចដែលបានកំណត់ឲ្យមនុស្សស្លាប់តែ
ម្តង ហើយក្រោយមកការជំនុំជម្រះនឹងមកដល់» ។ បុគ្គលណាម្នាក់យល់ខុស
ដូច្នេះ ។ នោះគឺបទគម្ពីរគ្រីស្ទាន យ៉ូហាន ៩:២ បាននិយាយថា ពួកសិស្ស
របស់ព្រះយេស៊ូវបានដាក់បុរសខ្វាក់ម្នាក់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយទូលសួរព្រះ
យេស៊ូវថា « បានបង្ហាញថាពួកសិស្សទ្រង់បានជឿលើការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ
។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារមនុស្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ការគិតថាមនុស្សកើត

ម្តងទៀតនៅក្នុងចិត្តពួកសិស្ស ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាពួកសិស្សមានគំនិតបែបនេះក៏ដោយ ដោយសារលោកយេស៊ូបានប្រកែកថាគំនិតនេះត្រូវប្តូរខុស យើងមិនអាចនិយាយថាគំនិតបែបនេះជាគំនិតរបស់លោកយេស៊ូដោយតែបញ្ហានេះទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះយេស៊ូមិនដែលមានបន្ទូលថា បុរសនោះមានមុនពិភពលោកនេះទេ ។ ប្រសិនបើមនុស្សសម័យនេះមានជីវិតមុនពិភពលោកនេះ ព្រោះវាជាបញ្ហាសំខាន់ ការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូមិនអាចជួយបានក្រៅពីនិយាយសូម្បីតែមួយពេល ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ នៅទីនេះក្នុងចំណោមសំណួររបស់ពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូ ការពិតដែលធ្វើឱ្យយើងគិតថារឿងដែលបុរសខ្វាក់មានមុនជីវិតគឺជាគំនិតមិនពិតរបស់ពួកគេ ។ កាលដែលពួកសិស្សបានប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះយេស៊ូវាអស់ពាឆ្នាំនៅលើផែនដី ពួកគេបាននិយាយថាជាការគិតខុសមិនមែនម្តង ឬពីរដងទេ ។ ប្រហែលជាពួកគេមានគំនិតខុសក្នុងការចេញពីអក្សរសិល្ប៍យូដាស្របនៃប្រាជ្ញា 8:19 (វាមិនមែនជាតម្អើរកាណុងទេ) និងការគិតខុសចំពោះជីវិតមុនដែលវាបីបានបង្រៀន ហើយបន្ទាប់មកគាត់អាចសួរសំណួរបែបនេះ ។ ឬពួកគេនឹកឃើញគំនិតខុសឆ្គងរបស់ព្រះគ្រូ ដែលថាគាត់អាចប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយ 90 ពួកគេអាចនឹងបង្ហាញរឿងនោះ ។ CK Barrett ក៏និយាយក្នុងន័យបែបនេះដែរ ។

Bowman គិតថា "ចំពោះសំណួររបស់សិស្ស ច្បាស់ជាចម្លើយរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សខ្វាក់ ដោយសារអំពើបាបរបស់គាត់ផ្ទាល់ពីកំណើត អាចត្រូវបានរក្សាទុកការពិតដែលថា តាមរយៈការបកស្រាយរបស់វាបីមុនពេលគាត់កើត គាត់អាចជាទារកដែលគាត់នឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ ចិត្តរបស់គាត់ ។ (លោកុប្បត្តិ ២៥:២២) ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចនិយាយថា តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនោះទេ

យ៉ូហាន ៩:២ បង្រៀនអំពីការចាប់កំណើតឡើងវិញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ អ្នកខ្លះប្រហែលជាគិតថាគម្ពីរសាសនាគ្រីស្ទ Mt 17:12-13 អាចនិយាយថា ហាក់ដូចជាជិតពេកនឹងការចាប់កំណើតឡើងវិញ ។ វានិយាយថា ៖ «ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អេលីយ៉ាបានមកដល់ហើយ ហើយគេមិនបានស្គាល់គាត់ទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើចំពោះគាត់តាមចិត្ត ។ ដូច្នេះ កូនមនុស្សក៏នឹងរងទុក្ខដោយដៃគេដែរ» ។ ពេលនោះ ពួកសិស្សយល់ថាលោកកំពុងមានប្រសាសន៍ទៅកាន់គេអំពីយ៉ូហានបាទីស្ទ» ។ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលនៅទីនេះ ពាក្យថា "អេលីយ៉ាបានមកហើយ" គឺជាសមិទ្ធិផលនៃម៉ាល 4:5 នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលមានន័យថាអេលីយ៉ាបានមករួចហើយ នោះគឺជាបាទីស្ទយ៉ូហាន ។ អេលីយ៉ាជាអ្នកបម្រើនៅស្តេចអហាប់នៅគ.ស ប្រហែលឆ្នាំ 900 ។ នៅពេលដែលព្រះបានសន្យាថាគាត់នឹងបញ្ជូនអេលីយ៉ាទៅអ៊ីសាបិលគឺនៅប្រហែល 400 មុនគ. អេលីយ៉ាដែលរស់នៅថ្ងៃអំបាប់ កើតនៅថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវ តើគាត់មានឈ្មោះថាបាទីស្ទយ៉ូហានឬ? ជាការពិតណាស់វាមិនមែនទេ ។ អ្វីដែលព្យាករី ម៉ាឡាគីបានទាយមានន័យថា មានតែយ៉ូហានបាទីស្ទ ដែលជាអ្នកនាំមុខរបស់ព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះដែលបានធ្វើឲ្យមានគំនិតរបស់អេលីយ៉ា ។ (លូកា 9:9) ខាងលើនៃទិដ្ឋភាពសកលនៃគ្រិស្តសាសនាគឺភាពផ្ទុយគ្នានៃការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ ។ ការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញជឿលើទ្រឹស្តីនៃភាពអស់កល្បនៃសកលលោក និងការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេមិនជឿលើព្រះផ្ទាល់ខ្លួនដាច់ខាត និងការបង្កើតសកលលោក និងការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សជាតិ ។ ប៉ុន្តែគ្រិស្តសាសនាជឿលើព្រះផ្ទាល់ខ្លួនដាច់ខាត ការបង្កើតសកលលោក ការសង្គ្រោះសកល និងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ តាមទស្សនៈប្រវត្តិ

សាស្ត្រ វាមិនមែនជាការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែមានលក្ខណៈបញ្ឈប់ ។
អាស្រ័យហេតុនេះ សាសនាគ្រីស្ទបង្រៀនថា ខ្លួនជឿជាក់លើឯករាជ្យភាពនៃ
អត្ថិភាពទាំងអស់ ជាពិសេសកើតមកតែម្តង ហើយទទួលការវិនិច្ឆ័យអស់កល្បជា
និច្ច ហើយពួកគេទទួលបានមរតកដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ថាពើល្អ ឬអត់ ។
នេះមិនត្រូវបានគិតដោយវត្ថុខ្លះនៃបទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែវត្ថុទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្រៀនដោយផ្ទាល់ និងដោយប្រយោល ។

(2) ការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ ដែលពុទ្ធសាសនិកបង្រៀន មិនគិតពីចរិតលក្ខ
ណៈខុសគ្នារវាងបច្ចុប្បន្ន និងអនាគតទេ ប៉ុន្តែពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន
ដោយផ្ទាល់តាមទម្រង់នៃគំនិតសហសម័យ ។ វាមិនអាចបង្រៀនពិភពលោកពិត
នៃការមកដល់បានទេ ។ ពិភពខាងមុខ គិតថាមិនមែនជាពិភពខាងមុខពិត
ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពបច្ចុប្បន្ន ។ ពិតមែន បើដូច្នោះមែន ដូចពុទ្ធសាសនា
គិតថា ពិភពនៃការចាប់កំណើតយ៉ាង (មនុស្សនឹងកើតក្រោយស្លាប់ទៅកើត
ជាសត្វលោកនឹងទៅកើតជាមារទៅកើតក្នុងនរក ។ ទ្រង់នឹងទៅកើតជាអរុណ
ហើយទ្រង់នឹងទៅកើតក្នុងឋានសួគ៌) មិនមែនជាពិភពថ្មីដែលប្រែពិភពលោក
បច្ចុប្បន្នទៅជាដោយអំណាចអបិយជំនឿទេ ប៉ុន្តែបានប្រែប្រភេទជីវិតដោយ
ស្វ័យភាពរបស់មនុស្សពិភពលោកក្នុងន័យពិត ។ ដូចដែលយើងអានពុទ្ធសាសនា
បុរសនោះត្រូវបានផ្ទេរបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់តាមស្នាដៃរបស់គាត់ដែលគាត់
បានប្រតិបត្តិពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។ ប្រភេទនៃជីវិតមុនរបស់គាត់ត្រូវបាន
តុបតែងដោយស្នាដៃមុនជីវិតយ៉ាងច្រើន ។ ប្រភេទនៃជីវិតមុន និងប្រភេទនៃ
ជីវិតក្រោយគឺខុសគ្នា ប៉ុន្តែការពិតគឺដូចគ្នា ។ ដូច្នេះពិភពលោកខាងមុខដែល
ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយជីវិតមុនគឺខុសគ្នាទៅនឹងពិភពលោកខាងមុខដែល

សាសនាគ្រីស្ទសាសនាបានបង្រៀន ។ ពិភពលោកដែលមកដល់ពិតមិនអាច
ពិពណ៌នាដោយរឿងអារម្មណ៍បច្ចុប្បន្នបានទេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីទៅជាពិភពខាងមុខនៃ
ពុទ្ធសាសនាត្រូវបានពិពណ៌នាដោយការចំណាយអារម្មណ៍បែបស្រមៃស្រមៃនិង
ការស្រមៃ ។ ឧទាហរណ៍ ព្រះពុទ្ធបានពិពណ៌នាអំពីពិភពលោកដែលមកដល់មុន
ជីវិតដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការចាប់បដិសន្ធិដូចតទៅ ។ បុគ្គលមានតែ
ការគិតដ៏បរិសុទ្ធគឺចៀនហើយទៅកើតនៅស្ថានសួគ៌ បើបន្ថែមពរ និងប្រាជ្ញា
ហើយសច្ចាក្នុងចិត្តដែលហើរចេញ នោះចិត្តនឹងបើកដោយស្វ័យប្រវត្តិបានជួបព្រះ
ពុទ្ធ ហើយអាចទៅស្រុកបានច្រើនដង កើតមកតាមសេចក្តីប្រាថ្នា ។ អ្នកដែល
ស្រឡាញ់គាត់តិច ហើយគិតច្រើនក្នុងការហោះហើររបស់គាត់ គឺមិនឆ្ងាយទេ
គាត់នឹងក្លាយជា ស៊ីនសាន់ ដែលជាស្តេចដ៏ថ្លៃថ្នូរដ៏មានឥទ្ធិពល ចាចាហោះ
ហើយណាចាលដើរលើដី ហើយទៅកាន់ឋានសួគ៌ទាំងបួនដោយមិនខ្មាសអៀនក្នុង
ចំណោមពួកគេ ប្រសិនបើ អ្នកខ្លះមើលខុសច្បាប់ដោយអំណាចដើមល្អ មានចិត្ត
ល្អ ការពារច្បាប់ឲ្យមានបញ្ញត្តិ ដោយពោលថា * បុគ្គលបែបនេះនឹងត្រូវ
សំដែងឡើងនៅចំពោះមុខព្រះពុទ្ធ ។ បុគ្គលមានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការគិត
ដូចគ្នា មិនហើរហើយមិនសាបសូន្យ រមែងកើតជាមនុស្សដែលមានចិត្តត្រេក
ត្រអាល គ្រិះរិះពិចារណា សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏តសូន្យឈឹង ។ អ្នកណាមានចិត្ត
ច្រើនហើយគិតតិចក៏ចូលទៅក្នុងបង្វង់សត្វពាហនៈ ព្រោះឆ្ងន់ទៅហើយនឹងជាសត្វ
លូនវារ បើស្រាលជាសត្វហើរ ។ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺប្រាំពីរ ហើយគំនិតរបស់
គាត់គឺបី គាត់នឹងចុះទៅក្នុងកង់ទឹក ហើយនឹងកើតជាកង់ភ្លើង ព្រោះគាត់ទទួល
ភ្លើងដ៏សាហាវ គាត់ក្លាយជាអារក្ស រាងកាយនឹងជាស៊ុម ទឹកនឹងប៉ះពាល់ដល់
រាងកាយ គាត់មិនអាច ញាំភេសជ្ជៈគាត់នឹងស្ថិតនៅក្នុង 100 ឬ 1000

សេចក្តីស្រឡាញ់គឺ 9 ហើយគំនិតរបស់គាត់គឺមួយដែលគាត់នឹងចុះតាមកង់ភ្លើង ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទៅដល់កន្លែងជួបប្រជុំគ្នានៃកង់ខ្យល់និងកង់ភ្លើង ។

បើគាត់ស្រាល គាត់នឹងទៅឋាននរក ហើយធ្ងន់ធ្ងរ គាត់នឹងធ្លាក់នរក ។ អ្នក ដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងឋាននរក ។ ទម្លាក់ចិត្តចំអកឱ្យអ្នកធំ ទម្លាយច្បាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា គាត់ថាច្បាប់ក្រមង៉ុយ យកកំណប់ទ្រព្យអ្នកជឿ គាត់ជាប់ស្នែងគ្មានការងារធ្វើ ហើយធ្វើបាប៥ និងបាបធ្ងន់១០ទៀត គាត់គួរ ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងឋាននរក shimbang ។ ការងារអាក្រក់នឹងទទួល បានដូចការងារគាត់ ព្រោះមនុស្សមួយចំនួនទទួលបានវត្ថុដូចគ្នា កន្លែងដដែល ក៏មាន ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈនៃការមកដល់ពិភពលោកក្នុងសាសនាគ្រីស្ទគឺជាចំណុចក ណ្តាលរបស់ព្រះ ជាកន្លែងដែលព្រះគង់នៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែកន្លែងដែលត្រូវចាក ចេញពីនរក ។ ដូចជាពិភពខាងមុខនៃសាសនាគ្រីស្ទគឺខុសគ្នានឹងពិភព បច្ចុប្បន្នទាំងស្រុងដែលគេនិយាយថាពិភពលោកបម្រើព្រះទាំងស្រុង (ស្ថានសួគ៌) និងពិភពលោកចាកចេញពីព្រះទាំងស្រុង (នរក) ដូចគ្នានឹងលក្ខណៈដែលមិន បន្តជាមួយបច្ចុប្បន្ន ពិភពលោក ។

(1) ដូចបទគម្ពីរបានចែងអំពីឋាននរក វាបានទទួលស្គាល់ថាវាជាប្រភេទនៃ តំបន់ វាមិនបាននិយាយទិសដៅដូចវិធីនៃពិភពលោកទេ ។ នេះគឺជាលក្ខណៈ ពិសេសមួយក្នុងចំណោមលក្ខណៈផ្សេងទៀតរវាងបទគម្ពីរនិងការបង្រៀនមិនពិ ត ។ ព្រះគម្ពីរបានមានបន្ទូលទៅស្ថាននរកដូចតទៅថា [១](ភ្លើងមិនត្រូវរលត់ ឡើយ (មថ ៥:២២, វិវរណៈ ២០:១០, ១៤-១៥, ២១:៨) [២] មានសេចក្តី ងងឹត (មថ ៨:១២, ២២) :13, 25:30) [3] ដង្ហូវក៏មិនស្លាប់ដែរ ។

ពាក្យខាងលើប្រាប់ថា នរកជាវត្ថុពិត ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកគេក៏មានអត្ថន័យជា
និមិត្តរូបដែរ វាធ្វើឱ្យយើងស្នើចសរសើរថា នរកគឺជាការបង្ហាញកំហឹងរបស់ព្រះ
។ ខ្លះដែលយើងមិនគួរភ្លេចខ្លះត្រង់ចំណុចនេះគឺបទគម្ពីរមិនបានបង្រៀនពិភព
លោកខាងមុខដោយទិសដៅខ្លះ ឬទិសដៅខ្លះទេ ។ ហើយវាមិនបានចង្អុល
បង្ហាញនូវភាពត្រេកត្រអាលដ៏បរិសុទ្ធនោះទេ ប៉ុន្តែស្ថាននៅកណ្តាលនៃភាពជា
របស់ព្រះ និងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ហើយនិយាយថាវា ។ សេចក្តីពិតដែលព្រះទ្រង់
គង់នៅ គឺជាការត្រេកអរលើសអ្វីៗទាំងអស់ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ស្ថានសួគ៌ជា
កន្លែងដែលសិរីល្អរបស់ទ្រង់គង់នៅ ។ (បប. ២១:១១) ដ្បិតសេចក្តីក្រោធរបស់
ព្រះគឺអាក្រក់ជាងគម្ពីរទាំងអស់ដែលបាននិយាយទៅស្ថាននរក កន្លែងនោះមាន
ពេញដោយកំហឹងរបស់ព្រះ ។ (ភ្លើងនៃនរកគឺពិត ហើយនិមិត្តសញ្ញានៃសេច
ក្តីក្រោធរ ភាពងងឹត និងដង្កូវមរណៈរបស់ព្រះ ក៏ជាការពិត ហើយក៏ជាការទូញ
សោក និងការឈឺចាប់របស់មនុស្សមានបាប ដែលបានទទួលការជំនុំជំរះដែល
បោះបង់ចោលជារៀងរហូត ។ ដូចជាបទគម្ពីរបង្រៀនអំពីទស្សនៈនៃសកលលោក
ដែលផ្តោតលើព្រះ ។ ស្គាល់ព្រះជាការចេះដឹងខាងលើ ស្គាល់សាកលទាំងអស់ ។
ទុក្ខដែលបាត់ព្រះជាទុក្ខខាងលើជាងដែលបាត់អស់ទាំងអស់ ។ យើងមិនគួរយក
បរិមាណនៃចំណេះដឹងទេ តែយកគុណភាពនៃចំណេះដឹង ។ វាមានន័យថា
ចំណេះដឹងដើម្បីដឹងពីការពិតដែលថាសកលលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ
ជាមជ្ឈមណ្ឌល ។ ប្រព័ន្ធនៃចំណេះដឹងស្វ័យត្រឹមត្រូវមានគោលបំណងលើចំណេះដឹង
លើកលែងតែព្រះ ហើយស្វែងរកវា ។ និស្ស័យដូចព្រះពុទ្ធសាសនាពោលថា
នរកដោយទិសលោកិយ ហើយពោលដោយត្រេកត្រអាល ។ គ្រិស្តសាសនានៃ
ព្រះដែលផ្តោតលើព្រះ ចែងអំពីពិភពលោកខាងមុខថាជាទស្សនៈដែលផ្តោតលើ

ព្រះ ។ មូលហេតុដែលឋាននរកត្រូវរងទុក្ខគឺដើម្បីបង្ហាញនូវសេចក្តីក្រោធរបស់
ព្រះជាខ្លាំង ។ យើងគួរដឹងថា ការនៅក្រោមកំហឹងរបស់ព្រះ មិនអាចស្ងៀម
បានដូចជានៅក្នុងភ្លើងនោះទេ ។ ដូចបានពោលមកខាងលើ ព្រោះបទគម្ពីរ
ជាការពិត មិនបានចែងថា ពិភពខាងមុខនេះជាត្រេកត្រអាលសុទ្ធទេ ។ ប៉ុន្តែ
តាមការស្រមៃរបស់បុរសនោះ សាសនាមិនពិតដែលនិយាយខុសថាពិភពខាងមុខ
ដ៏អាក្រក់និយាយផ្ទាល់នូវអារម្មណ៍បរិសុទ្ធ ។ ព្រះពុទ្ធសាសនាថា នរកមានច្រើន
កន្លែង ហើយវាមាននៅក្នុងដី ហើយក៏និយាយថាឆ្ងាយក៏កំណត់ឆ្នាំស្នាក់នៅ ។
ឧទាហរណ៍ដូចជាព្រះពុទ្ធត្រូវបានសួរថាតើគាត់នឹងស្នាក់នៅរយៈពេលប៉ុន្មាន?
គាត់ឆ្លើយថា "ពេលគាត់រាប់គ្រាប់មួយចេញពីគ្រាប់ល្ង ដូចគាត់រាប់គ្រាប់តែមួយ
ក្នុងរយៈពេល ១០០ ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ វាដល់ពេលដែលគាត់រាប់ទាំងអស់" ។ មិន
ត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ក្នុងការជជែកគ្នាពីអំពើបាបដើម្បីចូលទៅក្នុងនរកនោះ វាបាន
និយាយថា សូម្បីតែសកម្មភាពសម្លាប់ច្រើន និងសត្វដទៃទៀត គឺជាអំពើបាប
ដែលត្រូវទទួលទោសទណ្ឌ ។ វាមានន័យថានេះគ្រាន់តែជាការស្រមៃរបស់មនុស្ស
តែវាមិនមែនជាការពិត ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរនៃសាសនាគ្រីស្ទមិនមែនជាការស្រមៃ
ស្រមៃរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែវានិយាយថា ហាដេស ដែលបន្ទូលទុកនូវការស្រមៃ
ស្រមៃរបស់មនុស្សត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ ។ បទ
គម្ពីរចង្អុលបង្ហាញថា ហាដេស មិនមែនជាពិភពលោកដែលព្រលឹងស្លាប់ទៅ
មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទឹកដីទេប៉ុន្តែជាពិភពខាងវិញ្ញាណត្រឹមត្រូវ ។ ដូចដែល
ទ្រឹស្តីខាងវិញ្ញាណត្រូវបាននិយាយដោយវិធីសាស្ត្រខាងលោកិយ ព្រោះវាមិនត្រូវ
បានពិពណ៌នាត្រឹមត្រូវទេ ព្រះគម្ពីរបានសរសេរវាយ៉ាងខ្លីដោយកិត្តិយស ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត អក្សរសិល្ប៍ពុទ្ធសាសនា ពិពណ៌នាយ៉ាងលម្អិតអំពីទោសនៃនរក ដោយការស្រមៃស្រមៃជាច្រើន ។ ដូចគេនិយាយនៅទីនោះថា ម្នាក់ត្រូវកាត់ សាកសពចោលក្នុងទីងមោង ម្នាក់ទៀតត្រូវស្លឹកទាំងអស់ដូចជាដាវ និងកាំបិត ហើយម្នាក់ទៀតទទួលទោសឱ្យលេបថ្នាំដែកភ្លើងចូលក្នុងមាត់ ។ ព្រះគម្ពីររបស់ យើងលាតត្រដាងថា ការពិពណ៌នាអំពីឋាននរកគឺសាមញ្ញ ដែលបង្ហាញពីសញ្ញា ដ៏កិត្តិយសនៃសេចក្តីពិត ។ គម្ពីរធ្វើឲ្យពិភពខាងមុខគិតខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែមិន ឲ្យគិតតាមរបៀបនៃពិភពលោកទេ ។

(2) ដូចដែលគម្ពីរបានចែងថា ស្ថានសួគ៌ ហើយវាបង្រៀនដោយពាក្យប្រៀប ធៀប យើងដឹងថា ស្ថានសួគ៌ គឺជាវត្ថុពិត ដែលមនុស្សមិនអាចបង្ហាញវាបាន ទេ ។

យើងអាចដឹងពីភាពខុសគ្នាដូចជាឋានសួគ៌ និងផែនដី ដែលបទគម្ពីរ គ្រិស្តសាសនាជាចំណុចខុសគ្នាចំពោះពិភពខាងមុខនៃសាសនាផ្សេងទៀត ។ ទិដ្ឋភាពនៃពិភពខាងក្រៅខាងក្រៅជាផលនៃការស្រមៃស្រមៃរបស់មនុស្ស វាធ្វើ តាមការនិយាយផ្ទាល់និងពណ៌នៃត្រេកត្រអាលបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីររបស់យើង ចែងអំពីលក្ខណៈគោលបំណងដោយអត្ថន័យនៃពាក្យប្រៀបធៀបក្នុងការបង្ហាញ ស្ថានសួគ៌ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាជាការខុសគ្នាសុទ្ធតែបុរសមិនអាចគិតដល់វា បានឡើយ ។ វិវរណៈ 21:11 បានមានប្រសាសន៍ថា "មានសិរីល្អនៃព្រះ រស្មីរបស់វាដូចជាត្បូងដ៏កម្របំផុត ដូចជាផ្កាម្លិះ ផ្កាដូចត្រីស្កាល់" ។ ដូចនេះ ដែរ វាច្បាស់ណាស់ថាវត្ថុនេះពិពណ៌នាអំពីស្ថានសួគ៌ដោយពាក្យប្រៀបធៀប ។ ដូចរ៉ូម 3:23 បាននិយាយថា "ដ្បិតមនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប

ហើយខ្លះសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ” ពិភពលោកនេះស្ទើរតែគ្មានសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ
 ទេ ។ ដូច្នេះ វាពិបាកណាស់ដែលយើងនិយាយថាស្ថានសួគ៌ដោយពាក្យប្រៀប
 ធៀបជាចម្បង ហើយនិយាយដោយផ្ទាល់ ។ ព្រោះពិភពខាងមុខនៃសិរីល្អមិន
 មែនជាទីល្អបំផុតក្នុងលោកនេះទេ ។ ហេតុអ្វី? ពីព្រោះអ្វីៗទាំងអស់ក្នុង
 លោកីយ៍នេះបម្រើជា «ខ្ញុំបម្រើនៃរបស់ខូចខាត» (រ៉ូម ៨:២១០ សម្រាប់អំពើ
 បាប អ្នកណាដែលនិយាយថាស្ថានសួគ៌នេះ វាពិបាកនឹងនិយាយដោយផ្ទាល់
 ដោយពាក្យលោកីយ៍នេះណាស់ ។ ប្រព្រឹត្តខុសថាលោកខាងមុខនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះ
 ទៅក្នុងលំដាប់នៃលោកិយ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរចែងអំពីស្ថានសួគ៌
 ដោយប្រើវត្ថុដ៏ប្រសើរក្នុងលោកដោយពាក្យប្រៀបធៀប ។ ម្នាក់ក្នុងចំណោមបី
 នាក់ដែលជាគ្រិស្តសាសនា Calvinist លោក Herman Bavinck បាន
 និយាយថា «កំណត់ត្រានៃក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីនៅក្នុង Rev ជំពូកទី 21-22
 មិនគួរត្រូវបានបកស្រាយថាជាការបកស្រាយដូចគ្នានៃអ្នកផ្សេងទៀតនៅក្នុងវិវរ
 ណៈតាមព្យញ្ជនៈនោះទេ ។ លោកបានពិនិត្យមើលដូចតទៅនេះអំពីពាក្យប្រៀប
 ធៀបនៃវិវរណៈនៃក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មី ។ នោះគឺថា ៖ «អ្វីក៏ដោយដែលនៅស្ថាន
 សួគ៌ និងផែនដីគ្របដណ្តប់ដោយវត្ថុពិត របស់បរិសុទ្ធ របស់គួរឲ្យស្រឡាញ់
 របស់ដែលចុះសម្រុងគ្នាដោយការកែទម្រង់ ជួសជុល និងសិរីល្អបំផុត » ។
 ដូច្នេះ គម្ពីរថា ការជឿនៃលោកិយខាងមុខ បង្ហាញដោយមិនឃើញផ្ទាល់នឹង
 ភ្នែក តែធ្វើឲ្យយើងជឿដោយការប្រកាស ។ យើងមានព្រះបន្ទូលនៃស្ថានសួគ៌
 នៅក្នុងដែរបស់យើង វាជាកសុតាងនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ នេះគឺជាបទគម្ពីរ
 រ ។ ពាក្យនេះគឺជាការពិតមិនផ្លាស់ប្តូរជារៀងរហូត ។ សៀវភៅណាក៏ដោយ
 ក្នុងលោកនេះ មិនអាចប្រៀបធៀបនឹងគម្ពីរបានឡើយ ។ មុននឹងមានបទ

គម្ពីរ ពួកគេនឹងត្រូវអាម៉ាស់ ។ ពាក្យនេះថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីស្ថានសួគ៌ ហើយ
និយាយការពិត និងខ្លឹមសារ ។

Cheondoism

1. ការសង្ខេប

Cheondoism ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ Soo Woon Choi ដែលរស់នៅ Kyung Ju ក្នុង Kyung Sang Book Do ។ សាសនានេះមិនមានឈ្មោះរបស់ Cheondoism ទេហើយវាត្រូវបានរក្សាទុកនៅលើឈ្មោះរបស់ Cheondoism មួយរយៈ ។ ការធ្លាក់ចុះនៃពេលវេលាត្រូវបានបង្ហាញដោយ Si Cheon Ju Cho Whoa Jeong Young Sang Bul mang MansaJi ។ ដូចដែលយើងឃើញប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ Cheondoism វាត្រូវបានបង្ហាញជាចលនានយោបាយជាចម្បង ។ Soo Woon Choi ខ្លួនឯងបានអះអាងថា BoKook An Min, Kwang je Chang Sang និងបានដឹកនាំប្រជាជនហើយទីបំផុតគាត់ត្រូវបានគេសម្លាប់នៅ Dea Ku ។ បន្ទាប់ពី Soo Woon Choi បានទទួលមរណភាព Si Hyung Choi បានក្លាយជាមេដឹកនាំទីពីរ ។ នៅពេលដែលកុប្បកម្មបានកើតឡើងនៅ Jeon Ra do ក្នុងឆ្នាំ 1894 ដុងហេកដាង (Cheondoism) ត្រូវបានចូលរួមនៅទីនេះ ។ ដូច្នេះហើយ រដ្ឋាភិបាលកូរ៉េ (Cho Sun) បានសុំជំនួយយោធាចេញពីប្រទេស Cheng ។ ជាលទ្ធផលសង្គ្រាមឆុងនិងជប៉ុនបានកើតឡើង ។ នៅក្នុងសង្គ្រាម Si Hyung Choi ត្រូវបានសម្លាប់ បន្ទាប់ពីនោះ Byung Hee Son បានក្លាយជាមេដឹកនាំ ។ គាត់បានរៀបចំខ្លួនចូលទៅក្នុងប្រទេសជប៉ុនពីការគ្របសង្កត់របស់រដ្ឋាភិបាល ហើយគាត់ត្រូវបានត្រលប់ទៅប្រទេសរបស់គាត់វិញនៅឆ្នាំ 1906 ហើយបានដាក់ឈ្មោះសាសនាថា "Chendoism" យោងទៅតាមការច្រណែន

របស់ Soo Woon Choi (Jac Woo Choi) ។ បន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោក លើកទី១ គាត់បានទាមទារឯករាជ្យជាតិ * ហើយបានលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះ ចលនាឯករាជ្យជាតិ និងបានធ្វើឱ្យសកម្ម ប៉ុន្តែត្រូវបានចាប់ខ្លួន ហើយបាន ស្លាប់នៅឆ្នាំ 1922 ។

2. គោលលទ្ធិនៃព្រះនៅក្នុង Cheondoism

គោលលទ្ធិនៃព្រះនៅក្នុង Cheondoism ត្រូវបានបង្ហាញនៅកាណុង ។ វាត្រូវ បានសរសេរដោយ So Won Choi ដោយការយល់ដឹងពីសន្តិសញ្ញារបស់ព្រះ នៅខែមេសា 5 1860 ។ សៀវភៅនេះបាននិយាយថា "នៅខែមេសាភ្លាមៗ នោះរាងកាយនិងបេះដូងរបស់គាត់បានញ័រដោយត្រជាក់ហើយខ្ញុំមិនអាចដឹងពី រោគសញ្ញាហើយខ្ញុំក៏មិនអាចបង្ហាញវាបានទេ ។ គាត់បានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះមួយអង្គ ហើយគាត់ភ្ញាក់ឡើងដោយភ្ញាក់ផ្អើល ហើយសួរទៅគាត់ថា "កុំខ្លាច អី ប្រជាជនពិភពលោកហៅខ្ញុំថាជាអធិរាជស្ថានសួគ៌ តើអ្នកមិនស្គាល់ស្ថានសួគ៌ ទេ? អធិរាជ? ពេលគាត់សួរមូលហេតុ គាត់មានប្រសាសន៍ថា "ខ្ញុំក៏គ្មានភាព ទទេដែរ ខ្ញុំចាត់អ្នករាល់គ្នាឲ្យទៅពិភពលោក ហើយធ្វើឲ្យមនុស្សបង្រៀនច្បាប់ នេះ ហើយកុំសង្ស័យ ហើយកុំសង្ស័យ ។ យោងទៅតាមពាក្យនេះ លទ្ធិ Chendoism ក៏ហាក់ដូចជាមានផ្នែកមួយនៃកិច្ចសន្យារវាងព្រះ និងបុរស ក្នុង ន័យនៃការនិយាយរវាងព្រះ និងបុរស ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងសង្កេតមើល ប្រព័ន្ធនៃការគិតរបស់ Soo Woon Choi គាត់ជឿលើការគិតរបស់ In Nea Chun (មនុស្សគឺជាឋានសួគ៌) ដែលជាប្រភេទ Polytheism ។ វាត្រូវបាន បញ្ជាក់ដោយពាក្យរបស់អធិរាជស្ថានសួគ៌ថា ដូចដែល Soo Woon Choi

បានកត់សម្គាល់ដែលបានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខគាត់ ។ នោះគឺ "កំដៅ
របស់ខ្ញុំគឺជាបេះដូងរបស់អ្នក" ។ ទ្រឹស្តី Ji Ki នៅក្នុង Cheondoism ក៏ជា
ពហុនិយមផងដែរ ។ បន្ទាប់មកការអះអាងរបស់គាត់ដែលថាព្រះបាននិយាយ
ទៅកាន់ Soo Woon Choi មិនត្រឹមត្រូវចំពោះទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះព្រះ ។
ដោយសារតែពហុនិយមមិនមានការសន្ទនារវាងព្រះនិងមនុស្សទេ វាមានឯកតា
សាមញ្ញរវាងមនុស្ស និងសត្វទាំងអស់ ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះដែលបានលេចមក
ចំពោះមុខ Soo Woon Choi មិនមែនជាព្រះពិតឡើយ ។ ការពិតដែលថា
វាមិនមែនជាព្រះដាច់ខាតអាចត្រូវបានពិភាក្សាជារឿងជាច្រើន ។

1) នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលសន្និសីទដែលគាត់បានទទួលនោះព្រះមាន
បន្ទូលថា "ដោយសារតែខ្ញុំគ្មានភាពទទេហើយខ្ញុំបានចាត់អ្នកឱ្យចូលទៅក្នុងពិភព
លោកហើយធ្វើឱ្យអ្នកបង្រៀនវា" ។ តើបុគ្គលផ្តាច់ការអាចចង្អុលខ្លួនឯងថាខ្លួន
ទទេបានទេ?

2) បន្ទាប់មក អ្វីដែល So Won Choi បានទទួលពីព្រះដែលបានបង្ហាញ
ដល់គាត់គឺត្រូវបានហៅសម្រាប់ bu រ៉ឺយក្មេង (ខាងវិញ្ញាណ *) ដែលមាន
ន័យថាឯកសារនិមិត្តសញ្ញារបស់ Mookukdaedo ប្រសិនបើគាត់ញ៉ាំអាហារនោះ
ជំងឺរបស់គាត់នឹងជាសះស្បើយ ។ () ដូចដែលគេបានកត់សម្គាល់នៅទីនេះ
ដោយការបរិភោគកូនប្លូ (ឬការចាប់កំណើត) ជំងឺនឹងត្រូវបានជាសះស្បើយ គឺ
ជាសកម្មភាពវេទមន្តប៉ុណ្ណោះ ។ នេះមិនមែនជាវិវរណៈខាងសីលធម៌ខាងសាសនា
ដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សស្គាល់ព្រះដោយទេ ។

ការប្រែចិត្តពីអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាអក្ខរាវិរុទ្ធដែលមិនគួរឱ្យរីករាយនិងមិនទុកចិត្តថាទស្សនវិជ្ជានៃបញ្ហាត្រូវបានបង្ហាញដោយប្រភេទ riddle ហើយអះអាងថាជំងឺផ្លូវកាយបានកើតឡើងនៅដើមសៀវភៅមិនអាចជួយបានក្រៅពី និយាយថា ទំនោរខាងផ្លូវចិត្ត និងទំនោរខាងផ្លូវកាយ ។

3) ព្រះពិតប្រាកដគឺជាស្តេចតែមួយសម្រាប់មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ (រ៉ូម ៣: ២៩) ចលនារបស់ Soo Woon Choi ក្នុងគោលបំណងការពារពិភពលោកខាងលិច ។ គាត់បានហៅចលនារបស់គាត់សម្រាប់ Dong hack (វិទ្យាសាស្ត្រភាគខាងកើត) ហើយបានព្យាយាមធ្វើឱ្យសាសនាកូរ៉េប្រឆាំងនឹងគាត់ត្រីស្ថានសាសនា ។ នេះមិនមែនជាកិច្ចការរបស់ព្រះពិតក្នុងការបង្កើតប្រជាជាតិទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌និងផែនដីជាកុលសម្ព័ន្ធតែមួយទេ ។ (កិច្ចការ ១៧:២៦) គាត់បានវាយតម្លៃសាសនាត្រីស្តដូចខាងក្រោម» ។ វិទ្យាសាស្ត្រលោកខាងលិចគឺស្រដៀងនឹងរឿងនេះ ហើយមិនខុសគ្នាទេ ទោះបីវាហាក់ដូចជាទទេក៏ដោយ ក៏វាគ្មានការពិតដែរ ។ ប៉ុន្តែវាសនាគឺតែមួយ ផ្លូវដូចគ្នា ហើយទ្រឹស្តីក៏ខុសគ្នាដែរ ។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថាប្រសិនបើផ្លូវរបស់យើងគឺ moowiiwhoa រក្សាបេះដូងធ្វើឱ្យអំណាចត្រឹមត្រូវគ្រប់គ្រងតួអក្សរទទួលការបង្រៀននោះវេទនានឹងមកដោយស្វ័យប្រវត្តិរបស់យើង ។ បុរសលោកខាងលិចគ្មានលំដាប់នៃពាក្យអក្សរក៏គ្មានប្រាជ្ញា ព្រោះគ្មានទីបញ្ចប់សម្រាប់ព្រះ ហើយគាត់បានអធិស្ឋានសម្រាប់តែរូបកាយរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ រាងកាយរបស់គាត់មិនមានព្រះដ៏ចម្រើនទេ វិទ្យាសាស្ត្រគ្មានការបង្រៀនរបស់ព្រះទេ គាត់ ហាក់បីដូចជាមានរូប សញ្ញារបស់វាមិនមែន ហើយលោកហាក់បីដូចជាមានគំនិត គ្មានការយល់ឃើញ ផ្លូវបិទភាពទទេ វិទ្យាសាស្ត្រជាគោលការណ៍ដ៏ទេវភាព តើយើងអាចនិយាយបានថា

វាខុសគ្នាដូចម្តេច? ដូចដែលយើងឃើញមួយនេះគឺជាហេតុផលដែល Soo Woon Choi បានអះអាងដូច្នេះហើយបានកើតឡើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីគិតថាបញ្ហាខាងក្រៅនោះគឺគាត់បានទទួលឥទ្ធិពលនៃការរើសអើងដូចជាបញ្ហាបូព៌ានិងលោកខាងលិច ។ អាស្រ័យហេតុនេះ គាត់បានយល់ច្រឡំយ៉ាងខ្លាំង ដែលហៅថា វិទ្យាសាស្ត្រលោកខាងលិច (វិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក) ។

4) ចលនារបស់ Soo Woon Choi មិនមែនជាសាសនាមួយទេ គឺមានតែចលនាជាតិ ឬចលនានយោបាយប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់គិតថាម្នាក់សម្រាប់អក្សរសិល្ប៍លោកខាងលិចបានចូលទៅក្នុងតំបន់បូព៌ាជាងគាត់ឃើញថាកូរ៉េប្រហែលជាសប្បុរសហើយទាមទារវិទ្យាសាស្ត្របូព៌ា ។ វាត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងកំភ្លើង Cheondoism ។ ឧទាហរណ៍៖ [1] បើពួកលោកខាងលិចវាយឈ្នះហើយបង្អត់ហើយបើមិនបង្កើតជាតិទាំងអស់ត្រូវបំផ្លាញ ហេតុអ្វីបានជាយើងមានការទូញសោកចំពោះការបំផ្លាញអ្នកជិតខាង! តើយានដើម្បីការពារជាតិ និងរក្សាសន្តិភាពបានទៅថ្ងៃអនាគតដោយរបៀបណា? [2] ហើយពាក្យចមាមអាវ៉ាមចម្លែកត្រូវបានគេឆ្ងល់នៅក្នុងពាក្យ ម្តាយលោកខាងលិចបានបង្កើតផ្លូវ ហើយក្រោកឈរឡើងនូវគុណធម៌ ទីបំផុតពួកគេអាចធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងបាន ហើយអាវុធជាមួយមិនអាចជួយប្រទះពួកគេបានទេ ប្រសិនបើ chines នឹងត្រូវបានបំផ្លាញពីរបៀបដែលឥទ្ធិពលនៃបណ្តាសារបស់យើង ជាតិក្នុងការចប់បារម្ភ? អ្នកកាន់សាសនាគួរស្រឡាញ់ប្រទេសជាតិ និងជាតិរបស់ខ្លួនជាងអ្នកដទៃតាមន័យពិត ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញថា ចលនាសាសនា គឺជាកម្លាំងចលនានៃចលនានយោបាយ ហើយគោលបំណងចុងក្រោយនៃសាសនា ត្រឡប់មកចលនាជាតិវិញ គឺមិនមានតម្លៃនៃសាសនាពិតនោះទេ ។ យើងចង់ទទួលស្គាល់ថាលទ្ធិ

Chendoism បានអនុវត្តតួនាទីនយោបាយចាំបាច់ក្នុងការគិតរបស់ជាតិយើង ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចទទួលស្គាល់ជាវិជ្ជមានថា សាសនា Chendoism មានប្រភពដើមនៃសាសនាពិតនោះទេ ។ ក្នុងនាមជាបិតានៃលទ្ធិ Chendoism លោក Soo Woon Choi បានចាប់ផ្តើមបង្កើត បាននិយាយនៅក្នុងអត្ថន័យនៃការទូញសោកថា វាគឺជាវិទ្យាសាស្ត្រលោកខាងលិច ហើយផ្ទុយពីវា គាត់បានបង្កើតវិទ្យាសាស្ត្រភាគខាងកើត ។ ដូចជាការបែងចែកវិទ្យាសាស្ត្រលោកខាងលិច និងវិទ្យាសាស្ត្របូព៌ាគឺខុស ។ ដូចជាគាត់ប្រាកដថាមានការរើសអើងក្នុងអត្ថន័យភូមិសាស្ត្រចំពោះប្រទេសលោកខាងលិច ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំក៏កើតនៅបូព៌ាដែរ ហើយខ្ញុំបានទទួលវិទ្យាសាស្ត្របូព៌ា ផ្លូវវេទនាគឺវិទ្យាសាស្ត្រ វិទ្យាសាស្ត្រគឺជាវិទ្យាសាស្ត្រខាងកើត ។ តើដីត្រូវបែងចែកដោយរូងខាងកើត និងរូងខាងលិចដោយរបបណា តើយើងអាចហៅខាងកើតថាខាងលិច ឬខាងលិចថាជាបុណ្យអ៊ីស្ទ័របានយ៉ាងដូចម្តេច ? ដោយសារតែខុងជឺបានកើតនៅប្រទេស Noh ហើយគាត់បានបង្រៀនដល់ប្រទេសជួរ វប្បធម៌របស់ Chu និងមិនត្រូវបានផ្ទេរទេ ។ តើវិទ្យាសាស្ត្រលោកខាងលិចធ្វើដូចម្តេច! ការពិតមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយភូមិសាស្ត្រទេ ។ ការពិតធម្មជាតិក៏មានដែរ ដូច្នេះធ្វើម៉េចយើងមិនអាចនិយាយថាវិទ្យាសាស្ត្រ metaphysical? សាសនាពិតគឺការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នារវាងអ្វីៗទាំងអស់ និងអ្វីៗទាំងអស់ ។ ពីព្រោះសាសនាពិតទាក់ទងនឹងព្រះដ៏ពិតប្រាកដពិតប្រាកដ ហើយបង្រៀនយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ដើម្បីឱ្យសេចក្តីពិតត្រូវបានប្រកាស ដូច្នេះសេចក្តីពិតពេញលេញ យើងគិតថាវាមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីការក្លាយជាតែមួយនៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សេចក្តីពិតពិតប្រាកដគឺជាអង្គដែលគ្មានដែនកំណត់ ដើម្បីស

ព្រោះមនុស្សទាំងអស់ និងគ្រប់របស់ទាំងអស់ គាត់គឺតែមួយ ។ ១ ឆ្នាំ ២:៥
 មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតមានព្រះតែមួយ ហើយមានអ្នកសម្រុះសម្រួលតែមួយ
 រវាងព្រះនិងមនុស្ស គឺព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ» ។ Bouwna បាននិយាយទៅកាន់ខ
 គម្ពីរនេះ ជាពិសេសចំពោះពាក្យថា "ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាបុរស" គាត់បានចង្អុល
 បង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈសកល និងលក្ខណៈពិភពលោកនៃគុណវុឌ្ឍិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
 ដូចតទៅ នោះគឺជា "ការពិតដែលហៅថាអ្នកសម្របសម្រួលសម្រាប់ Jesus
 Crist to be the m" បង្ហាញពីសកលនិយម ។ វាដាក់រវាងមនុស្ស "ពីមុន
 និងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាបុរស" បន្ទាប់ពីពិតជាមានមួយចំនួន ។ ដោយសារតែ
 ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានលេចមក ហើយត្រូវបានបញ្ជូនមក គឺដើម្បីជា
 កម្មវត្ថុរបស់មនុស្ស ដែលគាត់គួរតែក្លាយជាបុរសនោះ ។ អ្វីដែលត្រូវការការ
 ផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះគឺជាផ្នែកមួយនៅក្នុងមនុស្សជាតិទាំងអស់ ឬប្រជាជាតិ
 ពិសេសមួយចំនួនមិនត្រូវការទ្រង់ទេ ព្រោះពួកគេជាមនុស្សដែលគេត្រូវការទ្រង់»
 ដោយសារព្រះត្រូវការអ្នកសម្រុះសម្រួលដើម្បីបង្កើតសន្តិភាពជាមួយបុរសនោះ
 គាត់ត្រូវការបុរសជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ។ នេះជាមូលហេតុដែលវាមិនបាន
 និយាយថាសាសន៍យូដានិងសាសន៍ដទៃទេ គឺមានតែបុរសប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ
 ហើយ ពីការពិតដែល Soo Woon Choi បានអះអាងថា បំបែកវិទ្យាសាស្ត្រ
 ខាងកើត នៃវិទ្យាសាស្ត្រលោកខាងលិច មិនបានទាមទារសាសនាពិតទេ ។ វា
 ដូចគ្នាដែលថា ពីការចាកចេញរបស់សាសនាដែលគាត់បានអះអាងនោះ មិន
 មានខ្លឹមសារនៃព្រះដ៏ពេញលេញ និងពេញលេញនោះទេ ។ យើងគិតថាការ
 គោរពសាសនានេះជាការងារល្អសម្រាប់បម្រើចលនាជាតិ ប៉ុន្តែយើងជឿថា
 បុរសត្រូវស្រឡាញ់ព្រះពិត ស្រឡាញ់ជាតិក៏ត្រឹមត្រូវដែរ ។ ព្រោះព្រះពិតបាន

បង្កើតជាតិ ។ (រ៉ូម ១៣:១) សាសនាពិតដែលជាគ្រិស្តសាសនិកមិនគិតថា
សាសនាគួរតភ្ជាប់ជាមួយជាតិជាមធ្យោបាយការពារជាតិទេ ។

3. តើលទ្ធិឆេនដូមានប្រព័ន្ធដង្វាយធូនទេ? (Does the Cheondoism have the system of atonement?)

Young bu ដែល Soo Woon Choies បានទទួល ដូច្នេះបានអំពាវនាវឱ្យ
Mugeuk របស់គាត់ (ការពិតនៃសកលលោកដោយគ្មានរូបភាព) បង្ហាញពីការ
អភិវឌ្ឍន៍នៃជីវិតជាមួយ Taegeuk ជារូបភាព Gung Gung ។ ចំពោះ " Dong hack និង Chendoism" នេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាផ្នែកមួយត្រូវបាន
ដកស្រង់ដូចខាងក្រោម "ពាក្យរបស់ Taegeuk និង Gung Gung រូបភាព
បាននិយាយថាមាតិកានៃ hedonism ជួយដល់គោលការណ៍នៃភាពរុងរឿងនិង
ការធ្លាក់ចុះដែលជាជោគជ័យនៃមួយ ។ បរាជ័យម្តង និងម្តង ។ របស់ថ្មីដែល
បានចម្រើនឡើង ហើយរបស់ចាស់ដែលជារបស់គ្នាទៅវិញទៅមកត្រូវជំនួសវិ
ញ ។ នេះត្រូវបានដកស្រង់ពី Taegeuk នៅក្នុងទស្សនវិជ្ជាបូព៌ា (សៀវភៅនៃ
ការផ្លាស់ប្តូរ) នោះគឺជាគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានដែលអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានផ្លាស់
ប្តូរទៅជាជីវិត ។ ការពិតដែលដូចគ្នាទៅនឹង Gung Gung ជំនាន់ក្រោយ
មានន័យថា ប្រសិនបើគោលការណ៍ជោគជ័យ និងបរាជ័យដើរនៅកន្លែងដដែល
ដដែលៗ មានតែតួរលេខរបស់ Taegeuk ក៏គ្រប់គ្រាន់ដែរ ប៉ុន្តែគោលការណ៍
ជោគជ័យ និងបរាជ័យតែងតែអភិវឌ្ឍឆ្ពោះទៅរកទិសដៅថ្មីដោយការផ្លាស់ប្តូរ ។
របស់ចាស់ និងអ្នកថ្មី គ្នាទៅវិញទៅមក វាមិននៅកន្លែងតែមួយទេ ប៉ុន្តែប្រែទៅ
ជាដំណាក់កាលបន្ទាប់ដោយធម្មជាតិ វាមិនអាចជួយបានក្រៅពីការក្លាយជា

** ថេររបស់ Taegeuk OOOO ។ នេះត្រូវបានពន្យល់ដោយការដកស្រង់
 ជំនឿជនស៊ីវិល Gung Gung ដូចគ្នានឹងរូបក្មេងដែលជានិមិត្តសញ្ញារបស់
 Cheondo គឺមានប្រសិទ្ធភាពអស្ចារ្យដូចជាថ្នាំដ៏ទេវភាព វានឹងជួយសង្គ្រោះបុរស
 នោះឲ្យរួចផុតពីជំងឺរបស់គាត់។ បើតាមគោលការណ៍ឆេនដូ ជីវិតមនុស្សយើង
 តែងតែសម្អាតរបស់ចាស់ ហើយអភិវឌ្ឍទៅជាបស់ថ្មី នោះគឺបំផ្លាញរាល់ជំងឺ
 ទាំងឡាយ ជីវិតផ្ទុយគ្នាទាំងស្រុងតាមគោលការណ៍រស់នៅរបស់បុគ្គល និងគោល
 ការរស់នៅ សហគមន៍ដោយការរីកចម្រើនដ៏ស្មោះត្រង់។ ទស្សនៈសកលនៃ
 អាចត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងទ្រឹស្តីរបស់មនុស្សគឺឋានសួគ៌សម្រាប់ពហុនិយម។
 លទ្ធិ Chendoism មានគំនិតថា បុរសជាព្រះពិតមែន។ នៅក្នុងពាក្យ
 ដែល Soo Woon Chol បានស្តាប់តាមរយៈការសន្ទនាជាមួយព្រះ "ក៏មាន
 ពាក្យថា "កំដៅរបស់ខ្ញុំគឺជាបេះដូងរបស់អ្នក។ ដូចប្រព័ន្ធនៃការគិតនោះគឺជា
 មនុស្សនិយម មនុស្សជាតិមិនអាចទទួលអារម្មណ៍បានដោយសារតែកំហុសខុស
 ឆ្គងនោះទេ។ នៅពេលដែលបុរសនោះត្រូវបានតាំងខ្លួនថាជាអ្នកផ្តាច់ការ គ្មាន
 អ្នកណាគ្រប់គ្រងគាត់ ហើយចំពោះកម្មវត្ថុនៃអ្នកដែលខ្ពស់ជាងគេនោះ ក៏គ្មាន
 អ្នកច្បាប់ និងចៅក្រមដែរ។ សង្គមដែលបុគ្គលដែលមិនអាចមានអារម្មណ៍ថា
 មានទំនួលខុសត្រូវនៃកំហុសត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នានោះ មិនអាចអភិវឌ្ឍ និងរីក
 ចម្រើនបានទេ។ ប្រជាជនអះអាងថា ហ្នឹងហ្ន៎ ហើយស្វែងរកការរីកចម្រើន
 ដោយការរួបរួមនឹងក្រឹត្យធ្វើឲ្យការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនក្លាយជាវិល។
 អាស្រ័យហេតុនេះ សង្គមមិនមានការកែទម្រង់ ចក្ខុវិស័យ និងការសម្រេចចិត្ត
 នោះទេ។ ហើយនៅក្នុងអត្ថន័យពិតផងដែរ ដង្វាយធួននៅក្នុងប្រព័ន្ធនៃ
 គំនិតដែលថាអំពើបាបមិនអាចបង្កើតបាន មិនអាចមានបានទេ។ ពហុធា

មិនស្គាល់ការលះបង់ក្នុងការងារប្រភេទណាមួយឡើយ ។ លោក Edward John Carnell បានចង្អុលបង្ហាញដូចខាងក្រោមថា ពហុសាសនាគឺផ្ទុយនឹងគំនិតនៃសាសនាពិត ។

[1] បើសាសនាពិត វាមានទំនាក់ទំនងព្រះ និងមនុស្សជាធាតុសំខាន់ ។ បន្ទាប់មក វាអាចទៅរួចដែលថាការប្រកបពិតប្រាកដជាពីរគួរតែមានតួអក្សរនីមួយៗ ។ ប្រសិនបើអ្នកទាំងពីរយល់ច្រឡំ នោះការប្រកបនឹងត្រូវបែកចេញ ។ Polytheism ច្រឡំរឿងទាំងពីរនេះ ។

[2] ប្រសិនបើបុរសនោះជាផ្នែកមួយរបស់ព្រះ នោះមានន័យថា ព្រះក៏ចូលចិត្តខ្ញុំដែរ គឺជាជនដ៏ក្នុង ។ វាមិនមែនជាទស្សនៈពិតរបស់ព្រះទេ ។

[3] ព្រះជាម្ចាស់មិនគួរប្រៀបធៀបនឹងបុរសសង្គ្រោះបុរសនោះឡើយ ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកកំណត់អត្តសញ្ញាណជាមួយបុរសនោះ ទ្រង់មិនអាចជួយសង្គ្រោះបុរសនោះបានទេ ។

4. តើ Cheondoism មានទ្រឹស្តីនៃជីវិតអស់កល្បទេ? (Does the Cheondoism have the theory of the eternal life?)

កាណុងបាញ់របស់ Chendoism មិនដែលនិយាយពាក្យនៃពិភពលោកខាងមុខទេ ។ វាគឺជាការពិតដែលថាអ្នកជឿ Cheondoism ទាំងអស់ទទួលស្គាល់ ។

សាសនា Shintoism

1. ការសង្ខេប

នេះជាសាសនារបស់ជប៉ុន ដើម្បីជាពហុនិយមដែលចំនួនព្រះដែលត្រូវបម្រើមានចំនួន ៨០០ លាននាក់។ វាមិនមានទស្សនវិជ្ជាដើមកំណើត និងប្រព័ន្ធនៃលទ្ធិទេ ដែលនាំវាចេញពីលទ្ធិខុងជឺ និងពុទ្ធសាសនា។ សាសនា Shintoism មានពីរប្រភេទគឺ មួយគឺសាសនា Shintoism ដែលរដ្ឋាភិបាលគ្រប់គ្រង និងមួយទៀតគឺនិកាយ Shintoism ក្នុងជនស៊ីវិល។ ចេតិយ Shintoism គឺជាសាសនាដើមរបស់និកាយ Shintoism ត្រូវបានបង្កើតឡើងត្រឹមតែប្រហែល 200 ឆ្នាំមុនប៉ុណ្ណោះ។

(1) ប្រភពនៃសាសនា Shintoism

ប្រភពនៃ Shintoism គឺដូចជាសៀវភៅបុរាណ Kosaki និង NaHun Ki។ Kosaki ត្រូវបានបញ្ចប់នៅប្រហែល AD 712 ដែលមានទៅកាន់ការបង្កើតនិងបង្ហាញពីខ្សែនៃរាជវង្សរបស់អធិរាជជប៉ុន និងព្រឹត្តិការណ៍រហូតដល់ឆ្នាំ 628 ត្រូវបានកត់ត្រាទុក ហើយ "Nahun ki ត្រូវបានបញ្ចប់នៅប្រហែលឆ្នាំ 720 ដោយមិនមានចំណុចខុសគ្នាខ្លាំងចំពោះ Kosaki នោះទេ។ បង្ហាញប្រវត្តិសាស្ត្រជប៉ុន។ បង្ហាញព្រឹត្តិការណ៍រហូតដល់ឆ្នាំ ៦៩៧ គ.ស.។ ហើយយើងក៏មិនអាចគិតថាគ្មានសៀវភៅអ្វីទៀតដែរ វាត្រូវបានគេហៅថា "Manyubju ដែលជាការឆ្លើយតបរួមមាន 400 pomes ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅសតវត្សរ៍ទី 8 ហើយបង្ហាញពីប្រវត្តិទាក់ទងនឹង Shintoism ។ បន្ទាប់មកវាត្រូវបានគេ

ជូនដំណឹងថាក្នុងចំណោមឯកសារដែលទេវកថានៃការបង្កើតត្រូវបានសរសេរត្រូវបានចាប់ផ្តើមចេញពីសកលលោកនៃការបង្កើតមុនដូចជា Nihac ។ មានព្រះបីអង្គគឺ [1] ជាព្រះនៃ Amenominaks nusinogami គ្រប់គ្រងនៅកណ្តាលនៃស្ថានបរមសុខ [2] ព្រះនៃការផលិតដើម្បីជាមហាសក្តិសម ។ [៣] សេចក្តីល្អដើម្បីទទួលបានព្រះ ។ ពួកគេបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ហើយបានបាត់ខ្លួន ។ លើកលែងតែព្រះនិងទេពធីតាជាច្រើនបានលេចមកហើយបានបាត់ខ្លួន ។ ទីបំផុតព្រះនៃ Izaniki និងព្រះ Izanami ក៏នៅតែមាន ។ ពួកគេបានទទួលបេសកកម្មចុះមកក្នុងបេះដូង និងធ្វើឱ្យផែនដីចេញពីព្រះនៅស្ថានសួគ៌ក្រោកឈរឡើងលើស្ថានអណ្តែតលើមេឃបានបញ្ជូនលំពែងដែលធ្វើពីកំណប់ហើយកូរទឹកសមុទ្រ ហើយបន្ទាប់ពីវាបាន បានពង្រឹងនៅពេលដែលគាត់លើកវាឡើង តំណក់ទឹកដែលធ្លាក់មកលើកោះនោះបានសម្រេច ។ ហើយគេចុះមកក្នុងកោះ ហើយយកអាពាហ៍ពិពាហ៍ពីគេ កោះដីធម្មតា អាត្មាធម្មជាតិបានកើត ។ ប៉ុន្តែពេលនោះកោះដែលផលិតបាន វាលទំនាបមិនទាន់បញ្ចប់ទេ ព្រោះព្រះនាងសុំដោយស្ម័គ្រចិត្តក្នុងការរៀបការ ។ ហេតុនេះហើយបានជាបានជួបគ្នាម្តងទៀតក្នុងពេលនេះ ព្រះប្រុសបានប្រាប់នាងជាចំបង ។ បន្ទាប់មក ទឹកដីជប៉ុនត្រូវបានបង្កើតជាពួកវា ហើយព្រះធម្មជាតិជាច្រើនបានកើតមក ។ ចេញពីហ្វូងដឹកខ្វក់នៃរូបកាយដែលព្រះបុរសនោះ មានព្រះជាច្រើនបានកើតក្នុងចំណោមពួកគេ ព្រះដ៏អស្ចារ្យបំផុតគឺ អាមីដាវ៉ា អូមីកា ដែលជាព្រះនៃព្រះអាទិត្យដែលបានកើតជាព្រះបុរសត្រូវបានសម្អាតភ្នែកខាងស្តាំរបស់គាត់ ។ Amideras oomikas គឺជាសេចក្តីល្អ ដែលជាសេចក្តីល្អរបស់ប្រទេសជប៉ុន ដែលជាព្រះដ៏សំខាន់បំផុត និងជាបុព្វបុរសនៃកុលសម្ព័ន្ធអធិរាជជប៉ុន ។ ហើយពាក្យខាងលើ

នេះ ព្រះចន្ទ្រកើតចេញពីភ្នែកខាងឆ្វេងរបស់ព្រះបុរស ចេញពីវន្ទច្រមុះ ព្រះនៃ
ព្យុះក៏កើតមក ។ បន្ទាប់ពីនោះ បងប្អូនស្រីពីរនាក់ អាមីដាវ៉ាស អូមីកា និង
សាន់ណូណូកាមី បានចែករំលែកសិទ្ធិអំណាចគ្រប់គ្រងលើពិភពលោក ។ ពេល
នោះ Ssanoonokami គឺជាព្រះបុរសដែលមិនសមហេតុផល ហើយបានទាស់
ទែងនឹងប្អូនស្រីរបស់គាត់ ឈ្មោះ Amideras oomikas សម្រាប់ Amideras
oomikas ត្រូវបានលាក់ខ្លួននៅក្នុងថ្មនៃស្ថានសួគ៌ បន្ទាប់មកពិភពលោក
ទាំងមូលក៏ងងឹត ។ ហើយបន្ទាប់មកសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍នេះ ព្រះត្រូវបាន
ប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយជាលទ្ធផលដែលពួកគេបានពិភាក្សាជាមួយគ្នាអំពីរបៀបដែល
Amideras oomikas មកម្តងទៀតនៅក្នុងពិភពលោក ពួកគេបានព្យួរកំណប់
ទ្រព្យនៅលើដើម Sakagi ហើយបានបង្កើតអាសនៈមួយនៅមុខខ្យងដែល
Amideras oomikas ត្រូវបានលាក់ដោយខ្សាច់ បន្ទាប់មក ទេពធីតាបានរាំ
ពេញចិត្តនឹងព្រះដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នាជាខ្លាំង ពួកគេសើចយ៉ាងខ្លាំង ។ ពេល
នោះ Amideras oomikas មានការចង់ដឹងចង់ឃើញ ហើយបើកទ្វារតូចទៅ
កន្លែងកើតហេតុ រូបរបស់នាងត្រូវបានឆ្លុះលើកញ្ចក់ ហើយនាងចង់ដឹងពីវា
ហើយបន្ទាប់មកនាងក៏បើកវាបន្ថែមទៀត បន្ទាប់មកព្រះ Kang Su បានរង់ចាំ
នៅកន្លែងសម្ងាត់ ហើយទាញ ចេញពី Amideras oomikas ។ បន្ទាប់ពី
នោះ Ssanoonokami ត្រូវបានគេដាក់ទណ្ឌកម្ម ហើយត្រូវបានបណ្តេញចេញពី
ស្ថានសួគ៌ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានធ្វើដំណើរផ្សងព្រេងបានរំដោះនារីព្រហ្មចារី
ម្នាក់ឱ្យរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់នៃ palsusa ពីកន្ទុយនៃពស់ដែលស្លាប់ គាត់បានរក
ឃើញដាវមួយ ហើយវាត្រូវបានគេហៅសម្រាប់ដាវថ្មី ។ នៅក្នុងទេវកថាទាំងបី
នេះ កញ្ចក់ កំណប់ និងដាវ ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាកំណប់ទ្រព្យរបស់

ប្រទេសជប៉ុន ហើយរហូតមកដល់បច្ចុប្បន្នពួកគេត្រូវបានរក្សាទុក ។ រឿងទាំងបី
ខាងលើគឺជាចំណុចកណ្តាលនៃទេវកថានៃសាសនា Shintoism ។ Amideras
oomikas បានផ្ទេរទឹកដីជាតិទៅឱ្យចៅប្រុសរបស់គាត់គឺ ninikinomigodo
ហើយបន្ទាប់មកកូនចៅរបស់គាត់ត្រូវបានផ្ទេរទៅក្នុងខ្សែនៃអធិរាជជប៉ុនដែលជា
អំពើបាបដ៏ធំគឺ Ninikido mikodo ត្រូវបានហៅសម្រាប់ Shinmoo Chun
whong ដែលជាបុគ្គលប្រវត្តិសាស្ត្រដំបូងបង្អស់របស់អធិរាជ ។ . តាមទេវ
កថាបែបនេះ ជប៉ុនបានអះអាងថា ខ្សែអធិរាជជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះចៅស៊ីនស៊ូ ។
ដូចដែលសាសនាឥស្លាមបានចេញមកពីគំនិតនៃទេវកថា ។ ការបង្កើតដែលបទ
គម្ពីរគ្រិស្តសាសនាចែងថាគ្មានពណ៌សម្បុរ ។ លោកុប្បត្តិជំពូកទីមួយគឺជាការសរ
សេរដោយលោកម៉ូសេ វាមិនដែលមានពណ៌ដើម្បីភ្ជាប់ទៅនឹងភូមិសាស្ត្ររបស់
សាសន៍យូដា និងសាសន៍យូដាឡើយ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកបង្កើតដែលគ្រី
ស្តសាសនា ដែលគម្ពីរបានចែងនោះ មិនមែនជាព្រះដែលមនុស្សមិនអាចដឹង
នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានបង្ហាញខ្លួនគាត់ដល់មនុស្ស និងជាព្រះពិតដ៏បរិសុទ្ធ
ដើម្បីទទួលយកសេចក្តីសញ្ញាជាមួយបុរសនោះ ។ ព្រះជាព្រះដាច់ខាតនៅកណ្តាល
នៃការបង្កើតតាមរយៈកិច្ចការនៃវិវរណៈដើម្បីប្រាប់ខ្លួនគាត់ ។ យោងទៅតាម
សកម្មភាពនៃការបង្កើតរបស់គាត់ ផ្ទុយពី Shintoism គាត់បានបង្កើតសត្វទាំង
អស់ដោយពាក្យរបស់គាត់ ។ នៅពេលដែលយើងអានសុន្ទរកថានៃការបង្កើត
អ្នកបង្កើតត្រូវបានបាត់ខ្លួនបន្ទាប់ពីការបង្កើតនោះ ពួកគេមិនត្រូវបានជូនដំណឹង
ម្តងទៀតទេ ។ នេះគឺខុសពីព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងសាសនាគ្រិស្ត
ដែលមិនអាចនិយាយបាន មិនមែនទាក់ទងនឹងទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញា
ជាមួយបុរសនោះទេ ។ នេះជាការយល់ឃើញរបស់ព្រះសិប្បនិមិត្ត មិនត្រូវកែ

តម្រូវតាមទស្សនវិជ្ជាទេវៈ ។ ហើយយើងមិនអាចបដិសេធបានទេថាចំនួនព្រះ
ដែលចូលបម្រើក្នុងសាសនា Shintoism គឺ 800million ហើយផលិតផលរបស់
ព្រះ និងកំណត់ត្រាដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីមុខរបស់គាត់នៅលើកញ្ចក់ដើម គឺជា
ទេវកថា ។ ទិដ្ឋភាពនៃព្រះនៅក្នុង Shintoism គឺទេវកថា វេទមន្ត និងត្រក
ត្រអាល ។

Dooyeweerd ចង្អុលបង្ហាញថា អាថ៌កំបាំងនៃមនុស្សជាតិគឺជាអំពើពុករលួយ
របស់ពួកគេ ហើយបាននិយាយថា "តួអង្គទេវកថាមិនមានកំណត់ចំពោះមនុស្ស
បុព្វកាលក្នុងទស្សនវិជ្ជា ការទស្សន៍ទាយទ្រឹស្តីទេ ហើយវាត្រូវបានបង្កើតឡើង
យ៉ាងខ្លាំង ហើយវារួមបញ្ចូលទាំងទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេផងដែរ" ។ ដូចដែល
ពាក្យរបស់ Dooyeweerd ទេវកថាទស្សនវិជ្ជាគឺជាបុរសយល់ពីខ្លឹមសារនៃសកល
លោកដោយស្វ័យភាពរបស់គាត់ វាតែងតែប្រឆាំងទៅនឹងគម្ពីរ ។ សកម្មភាព
ទេវកថាបែបនេះដើម្បីចាកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាអំពើបាប ។

គ្រិស្តសាសនា ព្រះគម្ពីរហាមប្រាមមិនអោយថ្វាយបង្គំព្រះសិប្បនិមិត្ត ប៉ុន្តែបាន
ចែងថា បម្រើតែព្រះបិតាប៉ុណ្ណោះ ។ ១ កូរិនថូស ៨:៤-៦ បានមាន
ប្រសាសន៍ថា «ហេតុដូច្នេះហើយ ចំពោះការបរិភោគអាហារដែលថ្វាយដល់រូប
ព្រះ យើងដឹងថា «រូបព្រះគ្មានអត្ថិភាពទេ» ហើយថា «គ្មានព្រះណាមួយ
ឡើយ» ។ ត្បិតទោះបីជាមានអ្វីដែលហៅថាព្រះនៅស្ថានសួគ៌ ឬនៅលើផែន
ដី—ដូចជាមាន«ព្រះ»ជាច្រើននិង«ម្ចាស់»ជាច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើង
មានព្រះតែមួយ គឺជាព្រះវរបិតា ដែលជាគ្រប់របស់ទាំងអស់ ហើយជាអង្គដែល
យើងមាន ។ ហើយព្រះអម្ចាស់តែមួយ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជារបស់ទាំង
អស់ ហើយតាមរយៈព្រះអង្គដែលយើងមាន» ។

2. តើសាសនាស៊ីនដូមានប្រព័ន្ធដង្វាយធូនទេ? (Does the Shindoinism have the system of atonement?)

សាសនា Shintoism របស់ប្រទេសជប៉ុនមិនអាចព្យាបាលបានអំពីបញ្ហានៃការចូលនោះទេ ។ សាសនា Shintoism គឺជាសាសនាពហុពន្ធភាព ដែលវាមិនមានច្បាប់ដើម្បីនិយាយថាអំពើបាបត្រឹមត្រូវ ។ ដូច្នេះហើយ វាមិនផ្តល់ភ្លយនៃអំពើបាបសាសនាពិតដល់មនុស្សឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ ទោះជាសាសនាបែបនោះគ្មានវិធីនៃអំពើបាបក៏ដោយ ។ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយចំនួន dea bal je ដើម្បីទទួលយកនៅក្នុង Shintoism គឺជាប្រព័ន្ធច្រូន វាគឺជាការសន្និដ្ឋាន ។ Dea BAL je ត្រូវបានប្រហារជីវិតពីរដងក្នុងមួយឆ្នាំ គឺនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃខែមិថុនា និងចុងខែធ្នូ ។ ដែលមនុស្សទាំងអស់ធ្វើដូច្នេះជាអត្ថន័យដើម្បីជម្រះអំពើបាបទាំងអស់ ។ ដូចដែលយើងឃើញនៅ Kosaki ការជម្រុញដើម្បីប្រតិបត្តិកិច្ចព្រមព្រៀងបាល់ដេគីជាអំពើបាបជាច្រើនរបស់មនុស្ស ក្នុងចំណោមពួកគេ អំពើបាបដើម្បីយកស្បែកសេះត្រូវបានកត់សម្គាល់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ វាជាការលំបាកដែលថាអំពើបាបដែល deabalje ព្យាបាលបញ្ហា អំពើបាបពិត ។ ហើយការគោរពប្រណិប័តន៍នេះ ត្រូវបានប្រតិបត្តិតាមទស្សនៈរបស់ Polytheism នៅក្នុងសាសនាទេវកថា ព្រោះវាមិនត្រូវបានប្រតិបត្តិចេញពីអារម្មណ៍នៃកំហុសនៅចំពោះព្រះដែលជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ និងចៅក្រមពិតប្រាកដ យើងមិនអាចនិយាយថាវាគឺជាដង្វាយធូនបានទេ ។ សាសនាទេវកថា គឺជាអ្វីៗដែលបុរសបាត់បង់ព្រះ គាត់បង្កើតព្រះសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ។ បុរសនោះព្យាយាមបំពេញសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួនដូច្នេះ ។ Shinto នៅប្រទេសជប៉ុនមានតួអក្សរដូចនោះ ។ ដូចជា Kosaki បង្ហាញឱ្យឃើញថា ប្រជាជាតិជប៉ុនគឺជាកូនចៅ

របស់ព្រះជាច្រើនដែល Amidaras oomikas បានបង្កើត ពួកគេបានពង្រឹង អ្នកស្នេហាជាតិ និង ពង្រឹង ។ ការបង្រួបបង្រួម ។ សរុបសេចក្តីមក ព្រះ ដែលជប៉ុន Shinto យក គឺជាព្រះក្លែងក្លាយ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងពីការ លោភលន់ខាងនយោបាយរបស់ប្រជាជាតិជប៉ុន ។ នៅចំពោះមុខព្រះក្លែង ក្លាយ ដែលមនុស្សបានបង្កើតសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ដើម្បីសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួន តើ បុរសនោះមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដើម្បីក្លាយជាមនុស្សមានបាប? ការយល់ដឹង យ៉ាងត្រឹមត្រូវ មិនអាចចេញពីព្រះសិប្បនិម្មិតបានឡើយ ។ ការគិតថាប្រាក់ ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺសេចក្តីស្លាប់ ហើយអ្នកដែលអាចលោះចេញពីអំពើបាបបានគឺ មានតែព្រះដែលបង្កើតជាកម្មសិទ្ធិរបស់សាសនាតំណពូជតែមួយគត់ គឺសាសនា នៃវិវរណៈ ។ វិវរណៈនៃសាសនាពិតគឺមានតែគ្រិស្តសាសនាដែលចេញមកពីព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ ។

3. តើសាសនា Shintoism មានទ្រឹស្តីនៃជីវិតអស់កល្បទេ?

សាសនា Shintoism មិនមានទស្សនៈអំពីពិភពលោកខាងមុខ ដែលយើងមិន អាចត្រូវការដើម្បីពិភាក្សាអំពីទ្រឹស្តីនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ ។

សាសនាតាវ (Taoism)

សាសនាតាវជាសាសនាមួយក្នុងចំណោមសាសនារបស់ចិន ដែលមេដឹកនាំគឺ ឈូ ចា (Noja) ។ ឈូចា (Noja) គ្រាន់តែជាទស្សនវិទូប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់មិនបានបង្កើតសាសនានេះទេ ។ មនុស្សជំនាន់ក្រោយ បានយកសាសនានេះមកដាក់ឈ្មោះថា ឈូចា (Noja) ។ ថ្ងៃខែឆ្នាំកំណើតរបស់ ឈូចា (Noja) មិនបានរៀបរាប់ឱ្យដឹងនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់គឺជាព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ខុងជឺ (Confucius) ។ យោងទៅតាមរឿងព្រេងមួយរបស់គាត់បានបង្កើតគាត់នៅអាយុ 81 ឆ្នាំ ដែលគាត់បានកើតចេញមកពីឆ្អឹងជំនីរបស់នាង ។ ការអះអាងចម្បងរបស់គាត់គឺការពិតដែលថាគាត់បានអនុវត្តន៍ការរួបរួមជាមួយធម្មជាតិគឺជាឧត្តមគតិរបស់គាត់ (គាត់បានលាក់បាំងខ្លួនឯងហើយបានអនុវត្តន៍ខ្លួនឯងដូចជាគ្មានអ្វីសោះ) ។ គាត់បានសរសេរ តៅ តេជឺង (Tao Te Ching) ដែលត្រូវបានកត់ត្រាចូលទៅក្នុងទស្សនវិជ្ជានៃសកលលោក ដែលពឹងផ្អែកលើជីវិត និងការបង្រៀនខាងសីលធម៌ ។ នៅក្នុង Tao Te Chung តាវមានន័យថាជាខ្លឹមសារនៃអ្វីៗទាំងអស់ ហើយ Te មានន័យថាជាគ្រប់ទាំងអស់ ។ ដោយសារតែ "តាវ (Tao)" គឺមើលមិនឃើញ និងពិបាកយល់នោះ ឈូចា (Noja) បានហៅវាថាជាអារក្សនៃជ្រលងភ្នំ (វាមិនឃើញដូចជាបាតនៃជ្រលង) ហើយក៏ជានារីស្បែកខ្មៅផងដែរ ។ ឈ្មោះទាំងនេះគឺជាប្រភេទនៃពាក្យប្រៀបធៀបប៉ុណ្ណោះ ។ ឈូចា (Noja) បានព្យាយាមប្រើពាក្យប្រៀបធៀបទាំងនេះដើម្បីធ្វើតាម តាវ (Toa) ហើយគាត់បានព្យាយាមត្រឡប់ទៅរកគុណធម៌ដែលជាធម្មជាតិខុសប្លែក ។ អ្វីដែលគាត់បាននិយាយគឺទៅតាមគោលការណ៍ នេះគឺ តៅ តេជឺង (Tao Te Ching) ។

ចាប់ពីរាជវង្សហានដល់រាជវង្ស Three Shinsconseol បានចេញពីទីនោះ បន្ទាប់មកឈូចា (Noja) គឺជាអ្នកនាំមុខពួកគេ ។ បន្ទាប់ពីផ្នែកចុងក្រោយនៃ រាជវង្សហាន ការគោរពថ្វាយបង្គំរបស់ ឈូចា (Noja) បានកើតឡើង ហើយ បានក្លាយទៅជា ឈូចា (Noja) ជាពិសេសសម័យរាជវង្ស តាវ (Tao) បាន ធ្វើឲ្យ ឈូចា (Noja) ក្លាយជាបុព្វបុរសជាតិ ។

And put him on the higher seat than Buddha. Therefore for Taoism was spread into all areas, the Buddhism was confused. Then for Toicism accepted the many custom of Buddhism and then they inclined into the common great religion.

ហើយបានលើកដាក់គាត់នៅលើកន្លែងខ្ពស់ជាងព្រះពុទ្ធ ។ ដូច្នេះហើយ សម្រាប់ សាសនាតាវ ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទៅគ្រប់ទិសទី ចំណែកព្រះពុទ្ធសាសនាបាន មានការទាស់ទែងគ្នា ។ បន្ទាប់មកសម្រាប់ សាសនាតាវ (Toicism) បាន ទទួលយកទំនៀមទម្លាប់ជាច្រើននៃព្រះពុទ្ធសាសនាហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានទំ នោរចូលទៅក្នុងសាសនាដ៏អស្ចារ្យទូទៅ ។

តេក្កុកដូ (Taegeukdo)

តេក្កុកដូ (Taegeukdo) គឺជាគំនិតនៃជំនឿឆ្វេងនៅក្នុងប្រទេសកូរ៉េ ។ តេក្កុក ដូ (Taegeukdo) គឺជាប្រភេទនៃល្បិចបោកបញ្ឆោតមួយ ដែលមានទីតាំងនៅ ភ្នំ gyeryongsan ។ អ្វីដែលអ្នកជឿបានជឿគឺជារត្នដែលភ្នំ Gyeryongsan នឹងក្លាយទៅជារាជធានីរបស់រាជវង្ស Jeong នេះបើយោងទៅតាម Jeonggamnok បន្ទាប់ពីរាជវង្ស Lee» ។ ពួកគេបានលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់

ពួកគេ ហើយស្នាក់នៅលើភ្នំ Gerryongsan យោងទៅតាមជំនឿឆ្នើម ។ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកតាមជំនឿឆ្នើមរបស់ពួកគេ Pusan Kamchun នឹងក្លាយជាទីពឹង ជ្រកនៃថ្ងៃចុងក្រោយ ពួកគេបានផ្លាស់ទៅទីនោះ ។ តាមដែលយើងសង្កេត ឃើញមួយនេះ យើងអាចឃើញថាគំនិតនៃជំនឿឆ្នើមបានធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ ប្រទេសជាតិ ។ “Jeonggamnok” បង្រៀនថា លោក Jeong នឹងផ្លាស់ទៅ Gyeongsan ដែលជាអាជីវាជនី និងគ្រប់គ្រងលើជនជាតិកូរ៉េ ។ នេះគឺផ្អែកលើ ទ្រឹស្តី Yin និង Yang និងទ្រឹស្តី Feng Shui និងប្រាប់អោយដឹងតាមរយៈ ពួកគេ ។ Jeonggamrok ជំពូកទី១ បង្ហាញពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគំនិតរបស់អ្នក និពន្ធ ហើយវាបាននិយាយថា “ការពិភាក្សាអំពីស្ថានសួគ៌ និងផែនដី អំពីទ្រឹស្តី Yin និង Yang, ភាពរីកចម្រើន និងភាពអន់ថយ លោក Jeong បាន និយាយថា Teaback នៃភ្នំ KonLyun បានមកដល់ភ្នំ Back Du ។ អំណាចនៃ heave បានមកដល់ Pyung Yang...” នេះជាទ្រឹស្តីនៃភាពរីកចម្រើន និងភាពអន់ថយជាក់ស្តែង នេះគឺជាគំនិតនៃជំនឿឆ្នើមដែលជនជាតិកូរ៉េត្រូវ បានគ្រប់គ្រង ។ បណ្តាសា និងព្រះពរ គឺជាក្រិក្សវិន័យដែលព្រះជាម្ចាស់នៃ ស្ថានសួគ៌ ប្រទានអោយ ប៉ុន្តែរបស់មានជីវិតទាំងអស់នោះផ្ទាល់មិនបានអោយ ដល់យើងទេ ។ តែមនុស្សដែលជឿលើ Jeonggamrok យល់ច្រឡំថា វានឹងត្រូវ បានបង្កើតឡើងវិញតាមរយៈ creature ដូចជាភ្នំ និងទឹក ។ ការគិតនេះជា អំពើបាបក្នុងការថ្វាយបង្គំរបស់ដែលព្រះបង្កើតថាជាព្រះ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ វត្តជាច្រើនបានបង្ហាញថា Jeonggamrok ត្រូវបានបង្កើតឡើងពីមនុស្សមួយ ចំនួននៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃរាជវង្សលី ។ ហើយអ្នកនិពន្ធបានបោកបញ្ឆោតថាអ្នក និពន្ធបានចាត់ទុកខ្លួនឯងជាមនុស្សមុនរាជវង្សរបស់លោកលី ។ យើងឃើញការ

ពិតដែលថាពួកគេបានបោកបញ្ឆោតមនុស្សជាច្រើនតាមរយៈ Jeinggamrok ក្នុងទិដ្ឋភាពមួយផ្សេងទៀត ។ នោះគឺ មនុស្សដែលយកសកម្មភាពដើម្បីទាញយកមនុស្សទៅជាមួយ Jeoggamrock បានកែតម្រូវឃ្លាទាំងនេះទាំងអស់ ហើយប្រមាថតាមរយៈឃ្លាជាច្រើនដើម្បីល្បងអោយចូលទៅក្នុងសៀវភៅនោះ ។ ដូច្នេះយើងមិនអាចជឿលើពួកគេបានឡើយ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សៀវភៅនេះផ្តោតលើការបង្រៀនពីទំនាក់ទំនងមនុស្ស ដែលហៅថា ជាការបង្រៀន ស៊ីបស៊ីងជី (Sibsungji) ។ ថ្វីបើជាពួកគេគួរតែត្រូវបានបង្រៀនឱ្យមានភាពក្លាហានក្នុងការតស៊ូដើម្បីយុត្តិធម៌ក៏ដោយ ក៏សៀវភៅនេះ ជាសៀវភៅដែលបង្រៀនលើកទឹកចិត្តជាទីពឹងជ្រកពេលវេលាទូទៅ ។ សៀវភៅនេះគ្មានតម្លៃ សូម្បីតែហៅវាថាជាសាសនា ។

អាសយដ្ឋានបន្ទាប់ពីការបោះពុម្ព

គោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ (The Reformed Dogmatiek) របស់បណ្ឌិត Yune Sun Park និងអត្ថន័យក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាកូរ៉េ សាស្ត្រាចារ្យ Jea Sung Kim (Hapdong theological Seminary Systematic professor) តាមរយៈការបោះពុម្ពផ្សាយគោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ (The Reformed Dogmatiek) គំនិតទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យា របស់បណ្ឌិត Yune Sun Park ជាពិសេសរូបខ្ញុំ សូមធានាថាការយល់ដឹងអំពីដំណើរការដើមនៃការបង្កើតទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាកំណែទម្រង់របស់កូរ៉េនឹងត្រូវបានបញ្ជាក់កាន់តែច្បាស់ ។ នៅខែមករា ឆ្នាំ 2001 ក្នុងការអានសៀវភៅមួយក្បាលនៅបន្ទប់សិក្សារបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានគិតដូចជាពន្លឺនៃផ្លូវលាន់នៅក្នុងក្បាលរបស់ខ្ញុំ ។ នៅថ្ងៃនោះ សៀវភៅដែលអ្នកនិព

ន្ទបានអានគឺជារឿងល្អមនៃទ្រឹស្តីរបស់បណ្ឌិត Dr. Gerrhardus Vos ខ្ញុំបានអាន
 សំបុត្រដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៅក្នុងការណែនាំអំពីសៀវភៅរបស់គាត់ដែលសរ
 សេរដោយសាស្ត្រាចារ្យ Roichard Gaffin នៅក្នុងសិក្ខាសាលាទ្រឹស្តីសាសន
 វិទ្យា វេសមីនស្ទើ ។ សាស្ត្រាចារ្យ Gaffin មិនមែនជាសិស្សដែលចេញមកពី
 លោកបណ្ឌិត Gerrhardus Vos ជាសាស្ត្រាចារ្យផ្ទាល់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់
 បានចេញមកពីនិស្សិតនៃសាកលវិទ្យាល័យ ខាលវីន (Calvin) ដែលលោក
 បណ្ឌិត Vos បានសិក្សា និងបានបង្រៀន គាត់ចេញមកពីជួរជនជាតិអាមេរិក
 ហូឡង់ដូចគ្នា ។ ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ គាត់គោរពលោកណាស់ ដូចជាគាត់
 បានបិទរូបថតរបស់ Gerrhardus Vos នៅក្នុងការិយាល័យរបស់គាត់ ។
 សាស្ត្រាចារ្យ Gaffin បានទទួលរូបថតដែលគាត់បានបិទវានៅក្នុងបន្ទប់របស់
 គាត់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ដែលចេញមកពីលោកបណ្ឌិត Vantil ដែលជាគ្រូ
 របស់គាត់; ដែលគាត់គឺលោកបណ្ឌិត Gerrhardus Vos ។ ដោយសារតែ
 ទំនាក់ទំនងបែបនេះគាត់បានប្រមូល អក្សរសរសេរដោយដៃ (manuscripts)
 ជាច្រើនដែល Vos បាននៅសេសសល់ហើយធ្វើការបោះពុម្ពពួកគេ ។ ក្នុងន័យ
 ថា តើការនៅសេសសល់នៃអក្សរសរសេរដោយដៃ (manuscripts) របស់លោក
 បណ្ឌិត Dr. Yune Sun Park ក៏ត្រូវការប្រមូល និងបោះពុម្ពជាភាគដែរឬ?
 ដូច្នេះ អ្នកនិពន្ធបានមើលរូបថតរបស់បណ្ឌិត Yune Sun Park ដែលបានបិទ
 នៅក្នុងបន្ទប់សិក្សារបស់ខ្ញុំជាធម្មតា ។ តើខ្ញុំមិនអាចរកឃើញអក្សរសរសេរដោយ
 ដៃ (manuscripts) ដែលនៅសេសសល់របស់លោកបណ្ឌិត Yune Sun Park
 ដែលបានទទួលមរណៈភាពទៅហើយទេឬ? ប្រសិនបើគាត់ធ្វើគម្រោងមេរៀន
 បង្រៀនរបស់គាត់ ហើយធ្វើអោយរំខានដល់សិស្សរបស់គាត់ តើគាត់អាចធ្វើអោ

យនៅសេសសល់ដែរទេ? អ្នកនិពន្ធភ្លាមៗនោះ ខ្ញុំបានហៅទូរស័ព្ទទៅ Young Eam Sa នៅសេអ៊ូលហើយបានសួរថា តើវាមានផ្នែកខាងទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យានៃអក្សរសរសេរដោយដៃ (manuscripts) នៅសេសសល់របស់បណ្ឌិត Yune Sun Park ឬការរីដេអូដែលតំណាងនៃអ្នកកែសម្រួលដែលស្គាល់អ្នកនិពន្ធយ៉ាងច្បាស់ដែរទេ? យោងទៅតាមរយៈគាត់ នៅដើមដំបូងនៃថ្នាក់សិក្ខាសាលាទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យា Kore នៅ Pusan លោកត្រូតង្វាល Park បានអនុវត្តមុខវិជ្ជាជាច្រើននៃទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យា (theology) ជាពិសេសគាត់បានបង្រៀនទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យានៃការប្រែប្រួលព្រះគម្ពីរ និងទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ (Biblical theology) បន្ទាប់មកមុខវិជ្ជាដែលគាត់បានអនុវត្តនៅមហាវិទ្យាល័យ ChonShin ។ បានបកប្រែជាផ្នែកនៃទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យា និងបទគម្ពីរទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យា ហើយនៅមហាវិទ្យាល័យ (ឆ្នាំទីបួន) គាត់បានបង្រៀន "ទស្សនៈវិជ្ជាសាស្ត្របូព៌ា និងគ្រីស្ទសាសនា" ទស្សនៈលោកខាងលិច និងគ្រីស្ទសាសនាក្នុង លន់តូទោស (Apologetic) បន្ទាប់មេរៀន manuscripts ដែលត្រូវបានប្រើនៅពេលនោះត្រូវបានគេថែរក្សាយ៉ាងល្អ ដែលរង់ចាំជំនួយពីសាស្ត្រាចារ្យខាង systematic theological ពិតប្រាកដ នៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់រហូតមកដល់ពេលនេះ ។ ហើយខ្ញុំបានឆ្លើយតបមួយដែលថា ទោះបីជាលោកបណ្ឌិត Yune Sun Park ចង់បោះពុម្ព dogmatick របស់គាត់នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់ស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាគោលលទ្ធិ និង dogmatick ដោយសារតែមុខវិជ្ជាចម្បងរបស់គាត់គឺទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ និង the exegetical theology ។ អ្នកនិពន្ធបានចំណាយពេលវិកាយជាមួយក្រដាសសរសេរដោយដៃពីបុរាណ (manuscripts)ក្នុងឆ្នាំនៃរដូវរងារ ។ ផ្នែកដែលគួរឲ្យ

អាណិរបស់ខ្ញុំនៅទីនេះ គឺជាចំណុចដែលខ្ញុំមិនបានបង្ហាញពីកាលបរិច្ឆេទដែល
បានកែសម្រួលនៅក្នុងសាត្រាស្លឹករឹតនៃការបង្រៀននីមួយៗឲ្យបានច្បាស់លា
ស់ ។ ដំណើរការទាំងអស់នៃវិទ្យាស្ថានកែសម្រួល Calvin ត្រូវបានបង្ហាញដោយ
កាលបរិច្ឆេទពិតប្រាកដវិញ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ កាលបរិច្ឆេទនៅក្នុង
សៀវភៅសិក្សារបស់ បណ្ឌិត Yune Sun Park មិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យច្បាស់
នោះទេ ។ ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំសុំទោស ដែលខ្ញុំមិនអាចផ្តល់កាលបរិច្ឆេទពិតប្រាកដពេល
គាត់សរសេរសាត្រាស្លឹករឹតដំបូង ។ ចំពោះការសិក្សាលើបញ្ហានេះ ខ្ញុំទុកឲ្យជា
ការងាររបស់សិស្សក្រោយចុះ ។ ជីវិតរបស់បណ្ឌិត Yune Sun Park គឺឆាប់
ចាប់ផ្តើមបាននៃដំណើរការដែលបង្កើតទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាប្រែសម្រួលបីធារៀនដំបូង ។
បន្ទាប់ពីគាត់បានបញ្ចប់ដំណើរការនៃថ្នាក់បណ្ឌិតនៅក្នុងសិក្ខាសាលាទ្រឹស្តីសាសន
វិទ្យាវេសមីនស្ទើរនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយបានត្រឡប់ទៅប្រទេសកូរ៉េវិញ
បណ្ឌិត ជាក បានធ្វើការជាអ្នកបង្រៀនភាសាដើម និងនៅក្នុងផ្នែកបោះពុម្ពនៃ
បទអត្ថាធិប្បាយព្រះគម្ពីរស្តង់ដារនៅក្នុងក្រសួងអប់រំសាសនាសភា ។ (1936.8-
1938.7) ខណៈដែលសិក្ខាសាលាត្រូវបានបិទក្នុងបញ្ហានៃការថ្វាយបង្គំដល់រូបព្រះ
ជប៉ុន ។

លោកបណ្ឌិត Yune Sun Park បានចាប់ផ្តើមជីវិតទីពីរនៅបរទេស ដើម្បី
សិក្សាភាសាដើមនៃបទគម្ពីរ និងពាក្យឈន់ត្តទោស (apologetic) (1938,8)
ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានបញ្ចប់ការសិក្សារបស់គាត់អស់រយៈពេលប្រហែល 1
ឆ្នាំ ហើយបានត្រឡប់ទៅប្រទេសកូរ៉េវិញ មិនរាប់បញ្ចូលការស្នាក់នៅប្រទេសជ
ប៉ុនរយៈពេល 5 ខែ ហើយបានបន្តសរសេរការអត្ថាធិប្បាយនៃបទគម្ពីរ (កូរ
នចូស, 9. ថៃស្យាឡូនិច ២, កូលូស) លោកបណ្ឌិត Park ដែលនៅខែមីនា

ក្នុងឆ្នាំបន្ទាប់បានត្រឡប់ទៅប្រទេសកូរ៉េបានពីរបីថ្ងៃ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានបាន ចាកចេញទៅ Bong Chun នៅ Man Ju

លោកបណ្ឌិត Park ដែលត្រូវបានតែងតាំងជាគ្រូគង្វាលដោយ Sin kyung នៅ Manju បានបញ្ចប់ព័ន្ធកិច្ចជាគ្រូគង្វាលអស់រយៈពេលមួយឆ្នាំនៅព្រះវិហារ Okawhang ហើយបានស្នាក់នៅក្នុងសាលា Manju Eastern Northern (ដែលសហការជាមួយលោកបណ្ឌិត Hyung Young Park) ប្រហែលបីឆ្នាំ និងបង្រៀនមុខវិជ្ជាសំខាន់នៃទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ ។ គាត់បានត្រលប់ទៅប្រទេសគាត់ វិញបន្ទាប់ពីប្រទេសបានមានសេរីភាពនៅ ខែសីហា ឆ្នាំ 1945 ។ នៅនិទាឃរ ដូវឆ្នាំ 1945 គាត់បានឆ្លងកាត់ និងបម្រើព្រះវិហារdog kyung Whos នៅ Jinhea ក្នុង Kyung nam ហើយបានចូលរួមក្នុងការបង្កើតថ្នាក់សិក្សាសាលា Kore (1946, 9) ជាមួយ Sang doing Han និង Namsun Ju ។ ហើយរហូតដល់ខែតុលា ឆ្នាំ 1960 បានបម្រើការជាសាស្ត្រាចារ្យនៃសិក្សាសាលា Kore និងជានាយកបណ្តោះអាសន្ន នឹងបានលាឈប់ពីតំណែងដែលហេតុផល នោះគឺគំនិតផ្សេងគ្នា ក្នុងការរក្សានៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង ។ ខ្លឹមសារទាំង អស់នៃកំណែទម្រង់ dogmatick បានបោះពុម្ពនៅពេលនេះគឺជាផ្នែកនៅសល់ ដែលមានទម្រង់ជាការបង្រៀនរបស់ Dr Yune sun Park ។ ដោយសារតែ មានការពិនិត្យជាច្រើនដងចេញពីសេចក្តីណែនាំទៅកាន់ eschatology វាបាន កែសម្រួលដោយជៀសវាងពាក្យដែលៗមួយចំនួន ។ ប្រាកដណាស់ថា Dr.Park គិតពីការបោះពុម្ពផ្សាយនាពេលអនាគតដោយបន្សល់ទុកនូវកំណត់ចំណាំពិត ប្រាកដ ហើយបានបំពេញបន្ថែមពួកវា ។ ដោយសារតែ majority of the apologetic manuscripts បានរួមបញ្ចូលទៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់ព្រះ ខ្ញុំមិនបោះ

ពុម្ពដូចអ្នកផ្សេងទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានជំនួសវាទៅជា ការប្រមាថ (insulting) វាទៅ
 ក្នុងគោលលទ្ធិនៃព្រះ ។ ខ្ញុំគិតថា "the Apologetic" និង "the modern
 theology" បានកែសម្រួលនៅឯការបង្រៀនរបស់គាត់នៅឯសិក្ខាសាលាសាសន
 វិទ្យា Chong Shin ។ ហើយ apologetic គឺជាប្រធានបទដែលខ្ញុំបានរៀន
 ដោយផ្ទាល់តាមរយៈគាត់នៅឯសិក្ខាសាលាសាសនវិទ្យា Habdong ក្នុងឆ្នាំ
 1981 ។ manuscript នេះបានសរសេរនៅពេលនៃថ្នាក់សិក្ខាសាលានៅប្រទេស
 កូរ៉េ ហើយក៏ត្រូវបានគេប្រើវាពេលនៅមហាវិទ្យាល័យ ChonShin នឹងនៅក្នុង
 សិក្ខាសាលាសាសនវិទ្យា Habdong ក៏បានកែសម្រួលម្តងហើយម្តងទៀត ។
 អ្នកដែលបានអានការអត្ថាធិប្បាយរបស់បណ្ឌិត Yune Sun Park គួរតែយល់
 អំពីទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ដែលបានបង្កើតឡើងយ៉ាងទូលំទូលាយ និងជា
 systematically ដូចជាលោក Calvin បានសម្តែងការស្ទង់មតិនៃគោលលទ្ធិ
 ដោយសរសេរ "វិទ្យាស្ថាននៃគ្រីស្ទសាសនា" បណ្ឌិត Yune Sun Park ក៏មាន
 ការយល់ដឹងច្បាស់លាស់អំពីមុខវិជ្ជាទាំងអស់នៃគោលលទ្ធិសាសនវិទ្យា ។ អ្នកនិព
 ន្ទបានកែសម្រួលការបង្រៀនរបស់គាត់ និងសំណេររបស់គាត់ ជាសៀវភៅដើម្បី
 បង្ហាញពីគំនិតសាសនវិទ្យាដែលបានកំណែទម្រង់ជាបួនផ្នែក ។ ខ្លឹមសាររបស់
 គាត់គឺច្បាស់ជាង biblical នឹងអ្នកទ្រឹស្តីសាសនខាងក្រៅ ហើយបានបង្ហាញពី
 ស្នូលនៃប្រពៃណីដែលបានកំណែទម្រង់ និងជំនឿរបស់វា ។ ផ្នែកទីមួយ កំណែ
 ទម្រង់ dogmatick ត្រូវបានរៀបចំជាទម្រង់នៃអត្ថបទដ៏សាមញ្ញ និងជាក់ស្តែង
 នឹងបានសង្កត់ធ្ងន់ដោយធ្វើឱ្យយើងយល់បានយ៉ាងងាយស្រួលតាមរយៈការ
 បង្រៀនឡើងវិញនូវការលះបង់ដ៏ជ្រាលជ្រៅនៃប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យ ។ កំណែទម្រង់
 dogmatick របស់ Dr. Yune Sun Park ភាគច្រើនចេញពី កំណែទម្រង់

dogmatic របស់ Herman Bavinck ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យានៅ ប្រទេសហូឡង់ ។ លើកលែងតែ Abraham Kuiper និង Herman Ridderbos ដែលបានដកស្រង់ជាញឹកញាប់ ។ ប៉ុន្តែសិទ្ធិអំណាចចុងក្រោយ របស់បណ្ឌិត Yune Sun Park គឺ លោក Bavinck ។ ដោយសារគាត់ បានធានាថាទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យារបស់ Bvinck គឺពឹងផ្អែកលើបទគម្ពីរភាគច្រើន ។ វាជាប្រព័ន្ធដូចគ្នាទៅនឹងទ្រឹស្តីបទព្រះគម្ពីររបស់លោកបណ្ឌិត Yune Sun Park ដែលអាស្រ័យលើការងាររបស់លោកបណ្ឌិត Gerrhardus Vos យ៉ាងខ្លាំង ។

លោកបណ្ឌិត Yune Sun Park បានសិក្សាភាសាហូឡង់ដោយខ្លួនឯង ហើយ អានសៀវភៅដើមរបស់ លោក Bavinck ។ នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ គាត់ ធានាថាវាពិតជាមានសុវត្ថិភាពបំផុតក្នុងការណែនាំទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យា orthodoxy នៃកំណែទម្រង់សាសនាវិទ្យាពីជនជាតិហូឡង់ ។

លោកបណ្ឌិត Yune Sun Park បានសិក្សាពីលទ្ធិ Calvinism ថាគំនិតនៃ លទ្ធិ Puritanism របស់អង់គ្លេស និង American conservative line expriencely ។ នៅខែសីហា ឆ្នាំ 1934 គាត់បានចូលរៀននៅមហាវិទ្យាល័យ ទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាវេសមីនស្ទ័រ (Westminster) នៅសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយ នៅខែឧសភា ឆ្នាំ 1936 គាត់បានទទួលអនិបណ្ឌិតនៃសាសនាវិទ្យា ហើយបាន ត្រលប់ទៅកូរ៉េវិញ ។ នៅពេលដែលគាត់បានទាក់ទងទៅ developed science នៅក្នុងពេលនៅបរទេស គាត់បានទាក់ទងទៅកាន់ពិភពលោកថ្មី ហើយគាត់ បានរៀនវិធីសាស្ត្ររបស់ Abraham Kuiper និង Herman Bavinck ចេញ

ពីសាស្ត្រាចារ្យ Vantil នៅក្នុងជួរវប្បធម៌របស់ហូឡង់ គាត់បានធ្វើឱ្យវិទ្យាសាស្ត្រ
 របស់គាត់ទូលំទូលាយបន្តិចម្តងៗដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ ដែលជាឧត្តមភាពនៃ
 វិទ្យាសាស្ត្ររបស់គាត់ ។ យុវជន Yune Sun Park បានសហការជាមួយជន
 ជាតិអង់គ្លេស puritan ក៏កែទម្រង់ការពិតខាងទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាទៅជាកំណែ
 ទម្រង់ Calvinism ហូឡង់វិញ ហើយណែនាំវាដល់ព្រះវិហារនៅប្រទេសកូរ៉េ ។
 ដូចទៅនឹងការពិតដែលថា លោកបណ្ឌិត Yun Sun Park បានលះបង់ខ្លួន
 ឯងទៅលើកំណែទម្រង់សាសនវិទ្យាហូឡង់ ជាងអ្នកសាសនវិទ្យានៃខ្សែបន្ទាត់
 អង់គ្លេស អាមេរិចកាំង ដែលចេញមកពីការទទួលស្គាល់ថ្មីពីប្រទេស ដែលកំពុង
 សិក្សានៅប្រទេសហូឡង់ ។ ចាប់ពីខែតុលា ឆ្នាំ 1953 ដល់ខែមីនា ឆ្នាំ 1954
 លោកបណ្ឌិត Yune Sun Park ដែលសិក្សាគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនៅសកលវិទ្យាល័យ
 ឥតតិតថ្លៃ ក្នុងប្រទេសហូឡង់ក្តីសុបិន្តរបស់គាត់បានក្លាយជាការពិត ដែលគាត់
 បានមកសិក្សាទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាកំណែទម្រង់ក្នុងប្រទេសនេះ ។ ផ្នែកទីពីរ "the
 critics of modern theology មានអត្ថន័យសំខាន់ណាស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ
 សាសនាចក្រកូរ៉េ ។ បណ្ឌិត Yune Sun Park គឺជាអ្នកទ្រឹស្តីដំបូងគេដែល
 លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីវិភាគទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យារបស់លោក Karl Barth ។
 យើងមានការភ្ញាក់ផ្អើលនៅពេលឃើញការលះបង់ដ៏ឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់គាត់
 ដោយសារតែកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់បានជះឥទ្ធិពលក្នុងការបង្កើតទ្រឹស្តី
 សាសនវិទ្យាកំណែទម្រង់ និងការបង្កើតវិទ្យាសាស្ត្រ តាមរយៈការស្វែងរកការ
 អត្ថាធិប្បាយរបស់ជនជាតិអាឡឺម៉ង់ រ៉ូម៉ាំង ដែលសរសេរដោយលោក Karl
 Barth ។ ដូចគ្នានឹងសាស្ត្រាចារ្យ Van Til នៃ Westminster Theological
 Seminary បានតស៊ូនឹងបញ្ហាគោលលិទ្ធិមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់

គាត់ជាច្រើន ហើយបានរិះគន់ភាពទទេ តាមរយៈសាសនាគ្រីស្ទ និង Barthianism (1962) បណ្ឌិត Yune Sun Park បានផ្តល់ឱ្យព្រះវិហារកូរ៉េនូវ ការការពារដ៏រឹងមាំចេញពីការវាយប្រហារផ្សេងៗ របស់ Barth មិនឱ្យចាញ់ ល្បួងតាម Barthism ដោយបោះបង់ចោលទ្រឹស្តី Orthodoxyឡើយ ។ ផ្នែក ទីបី ផ្ដោតលើការរិះគន់គំនិតរបស់គំនិតលោកខាងលិចនៃទស្សនៈគ្រីស្ទសាស នា ។ បណ្ឌិត Yune Sun Park ដែលសិក្សាអក្សរសាស្ត្រអង់គ្លេសនៅមហា វិទ្យាល័យ Sungsil គឺពូកែខាងភាសាបរទេស ។ គាត់អាចយល់ច្បាស់ពីភាសា ព្រះគម្ពីរ និងសៀវភៅទស្សនវិជ្ជាដែលសរសេរដោយភាសាអង់គ្លេស និងអាជ្ញី ម៉ង់យ៉ាងពេញលេញ ។ ជាពិសេស គាត់បានរិះគន់ការពិតដែលថាឯករាជ្យ ភាពនៅក្នុងគំនិតរបស់លោកខាងលិចគឺជាសត្រូវដ៏អាក្រក់បំផុត ។ ចំណុច ខ្សោយនោះគឺ គេចង្អុលបង្ហាញថាគំនិតរបស់មនុស្សគឺមានឯករាជ្យភាពដោយ គ្មានព្រះ ហើយព្រមានមិនឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងជំនឿដែលខ្វាក់ដែលល្ងង់ខ្លៅ ។ ផ្នែកចុងក្រោយ អ្នករិះគន់គ្រីស្ទានចំពោះគំនិតពួកបូព៌ា ។ បណ្ឌិត Yune Sun Park បានចាប់ផ្តើមសិក្សាវិទ្យាសាស្ត្រចិននៅសាលារៀនតាំងពីអាយុ ៧ ឆ្នាំ ។ រហូតដល់អាយុ 17 ឆ្នាំបានស្នាត់ជំនាញនៃដំណើរការសរុបនៃ Sasusamkyung ដែលជាគោលលទ្ធិខុងជឺ (Confucianism) ។ ជាពិសេសគាត់បានទន្ទេញចាំនូវ Noner of Confucius និងការបកស្រាយរបស់វា ។ វាមិនមែនជាការនិយាយ ជ្រុលហួសហេតុដែលថាគាត់គឺជាមនុស្សជំនាន់ចុងក្រោយនោះទេ ពីព្រោះគាត់ បានអានសៀវភៅបុរាណរបស់ជនជាតិចិនជាញឹកញាប់ហើយក៏បានបកស្រាយវា ផងដែរ ។ ដូច្នេះហើយ ការរិះគន់ចំពោះគំនិតប៉េកបូព៌ា ដែលសរសេរក្នុង សៀវភៅនេះ គឺជាការប្រៀបធៀបវិទ្យាសាស្ត្រសាសនាដោយផ្តល់នូវ ការប្រៀប

ធៀបជាមួយសាសនាជាច្រើននៅក្នុងប៉ែកបូព៌ា ។ ការសិក្សានេះបានផ្តល់នូវ
 ចំណុចខុសគ្នារវាងការគិតពីប៉ែកបូព៌ា និងដំណឹងល្អតាមរយៈការប្រៀបធៀប
 មានតម្លៃដ៏រស់រវើក ។ អ្នកប្រាជ្ញសម័យនេះក៏ជាអ្នកសិក្សាមិនធ្វើតាមគាត់ដែរ ។
 ព្រោះក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះគ្មានអ្នកទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាណាធ្វើការដោយវិភាគការ
 គិតបែបបូព៌ាយ៉ាងដូច្នេះដែរ ។ នៅក្នុងសៀវភៅនេះ យើងរកឃើញថា យើងក៏
 ទាក់ទងទៅនឹងផ្នែកដែលបណ្ឌិត Yune Sun Park ដែលជាប្រធានបទដ៏រស់រវើក
 ជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយាដែលបានបម្រុងទុក (sensitive themes with so
 reserved attitude) ។ ឧទាហរណ៍ បន្ទាប់ពីគាត់បានណែនាំការជជែកដេញ
 ដោលខ្លះៗអំពីការបញ្ចប់នៃភាសា ប្រសិនបើវាមិនធ្វើឱ្យមានការយល់ច្រឡំជា
 សាធារណៈ ហើយដូចបទគម្ពីរបានចែងនោះ វាមិនត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងទូលំ
 ទូលាយថាភាសាមានចរិតលក្ខណៈនៃការបើកសម្តែងផ្ទាល់ វាមានអត្ថប្រយោជន៍
 គាត់បានរក្សាអាកប្បកិរិយាយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះទិដ្ឋភាពនៃភាសានិយាយ ។
 គាត់នៅសល់ចន្លោះនៃផ្នែកដែលគាត់មិនអាចដោះស្រាយដោយបន្ទាបខ្លួន ។ ជា
 ចុងក្រោយខ្ញុំសូមអធិស្ឋានឲ្យព្រះអម្ចាស់បំពេញនូវព្រះគុណដ៏ចាំបាច់ដល់ Yung
 Eam Sa ដែលបង្កើតឡើងដើម្បីបោះពុម្ពសៀវភៅរបស់លោកបណ្ឌិត យន់
 ស៊ុន ផាក ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះការលះបង់របស់ស្ត្រី
 ផ្សាយដំណឹងល្អដែលបានសហការក្នុងការងារកុំព្យូទ័ររៀបចំ manuscripts របស់
 អ្នកនិពន្ធ ។

ថ្ងៃទី 17 ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2002

នៅបន្ទប់សិក្សា Hapdong Theological Seminary

Recommendation letter to Khmer Version

I have begun to serve as a Cambodia missionary 18 years ago (2006) in the unspeakable grace on my mission field. I believe that God gave a special mission to me to settle the reformed theology and its faith on the Cambodia mission field because I assured that it is the most relevant contents (truth) to the Cambodia church. I already translated his theological books, those are, *Biblical Theology, Reformed Dogmatic, The Scripture and My Life (his autography), and his commentaries (Revelation, Roman and Proverbs in English version.) and his sermons in his commentaries.* But my target is to translate them into Khmer version. Among them I rejoice that the Khmer translation of Reformed Dogmatic was finished today. I praise the Lord for his sound doctrine was located on Khmer mission field finally more deeply. And also I appreciate my staff, Chrany Yoeun for much sacrifice for translation and correction for the limitation of using A.I. skill. May the revival fire of Jung am be with all Cambodia church. Soli Deo Gloria. W. Y. J. on October 14 2024 (Mon)